THOMAS GIFFORD

PRIMUL SACRIFICIU

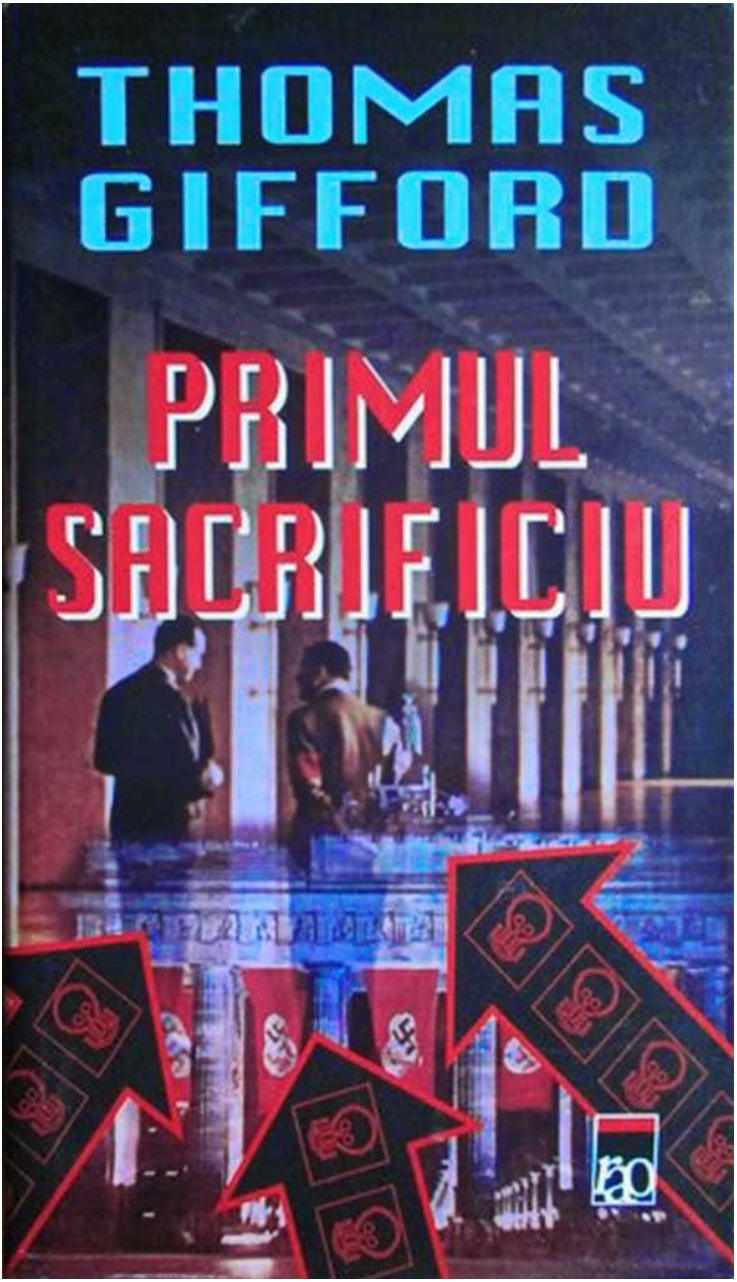

THOMAS GIFFORD

PRIMUL SACRIFICIU

Editura RAO Bucureşti Grupul Editorial RAO
C.P. 2 – 124 Bucureşti, ROMÂNIA

THOMAS GIFFORD
The First Sacrifice
1994 by Thomas Gifford

Traducere din limba engleză BOGDAN MARCHIDAN

Editura RAO Bucureşti 1999
2001

ISBN 973 – 9460 – 68 – 2

Pentru Patricia

Nota autorului

Nici măcar cei mai n-ai vi dintre noi n-ar

putea fi convinşi să creadă că un roman complicat precum cel de faţă – cu o intrigă atât de întortocheată, pii vită din atât de multe unghiuri – ar fi putut fi ţinut în frâie de către un scriitor singuratic, optimist şi dependent de computerul său. În timp ce greşelile şi ezitările care umplu textul sunt, fără îndoială, ale mele, ceea ce vi s-ar putea părea demn de reţinut, plin de viaţă şi, poate, chiar instructiv trebuie să impari cu următorii oameni, care au fost lângă mine în timpul chinurilor creaţiei, care m-au hrănit şi care nu s-au amestecat niciodată unde nu le fierbe oala.

Ca întotdeauna, agenţii mei, Kathy Robbins şi Elizabeth Mackey, mă încurajează, mă calmează şi îmi ridică moralul când sunt la pământ; ba chiar mă distrează şi schiţează un zâmbet când eu încerc să fac pe spiritualul.

Editorul meu, o făcătoare de minuni, Beverly Lewis, n-a reuşit niciodată să înfăptuiască un miracol mai mare decât cu această carie, şi pentru asta îi sunt profund îndatorat; habar n-am cum a reuşit, dar ştie să facă numai lucruri bune.

Cartea n-ar fi existat fără minunata Beate Wolff din Köln, Germania. Ea m-a luat de mână şi m-a dus, cu graţie, cu farmec şi cu curaj, în toate locurile din ceea ce mi s-a părut a fi cel mai civilizat oraş pe care-l cunosc: Berlin. A cea un instinct fenomenal pentru ceea ce voiam eu să aflu şi să văd şi ştia să-mi ofere relaxare când eu

fluturam steagul alb al epuizării. Uneori, când ai nevoie de oameni cu adevărat deosebiţi, ei îţi apar în cale. Slavă Domnului.

Bănuiesc că nu se întâmplă prea des ca un scriitor să fie tentat să creeze o continuare a unui roman vechi de aproape douăzeci de ani. Oricum, evenimentele din noua şi reunita Germanie au fost suficient de impresionante ca să garanteze succesul învierii personajelor din The Wind Chill Factor[1]. Am înţeles repede că trebuia să închei saga familiei Cooper din Cooper* s Falls, Minnesota, afundându-i în inima unui alt întuneric, un soi de Pădure Neagră a minţii şi spiritului. Cred că acum se pot odihni în pace. Cu toate acestea, nu se ştie niciodată.

Conştiinţa este primul sacrificiu care se face pe drumul supravieţuirii.

EMORY LEIGHTON HUNN, superspion

Eu nu sunt eu; El nu e el;

Ei nu sunt ei.

PARTEA ÎNTÂI

Fata dispărută

Nu-şi mai amintea de când nu mai dormise. Cu trei săptămâni în urmă tatăl ei o dusese la doctorul Gisevius unde i se spusese despre mama ei... ieşise afară ca o furtună, orbită de furie, şi plânsese toată noaptea, conducând fără ţintă prin imensa pustietate a Berlinului... conducând până când fusese pe punctul să adoarmă, aproape

1 Puterea destinului, RAO, 1999.

dorindu-şi ca disperarea şi epuizarea să o cuprindă cu totul, s-o înmormânteze în Porsche-ul ei învechit, la piciorul unui stâlp de iluminat, ca să uite de griji şi amărăciune.

Oare mai dormise de atunci? N-avea impresia asta. Poate că dormise, dar ştia prea bine că nu se odihnise deloc. Şi apoi… apoi… cu doar două nopţi în urmă…

Cu două nopţi în urmă fusese împreună cu Karl-Heinz în ascunzătoarea lui aflată în pivniţele mohorâte, dărăpănate, adevărate curse de şoareci datând din perioada precomunistă, ale unor imobile care reuşiseră să supravieţuiască bombardamentelor aliate de acum o jumătate de veac. Treaba se petrecuse în Est, bineînţeles, acolo unde el continua să se simtă confortabil. Petrecuseră noaptea pregătindu-se pentru un nou miting împotriva străinilor; pregătindu-se să apară în public cu banderolele lor colorate în alb, roşu şi negru, pe care era înscrisă noua versiune a zvasticii naziste, cu cămăşile lor brune, cu feţele transpirate în lumina orbitoare a reflectoarelor de televiziune. Karl-Heinz avea să descrie, bineînţeles, evenimentul în micul lui ziar, dar erau prezenţi acolo şi pentru a protesta. Asta era un dat. Stătuse trează noaptea şi îl ajutase la designul şi textul afişelor ilegale ce trebuia împrăştiate pe străzi, totul fiind făcut cu litere mari, gotice, scoţând în evidenţă asemănarea dintre trupele lui Stiffel de acum şi cele ale lui

Adolf Hitler de dinainte. Treaba durase toată noaptea. După aceea plecaseră la locul ei de muncă, în eleganta şi mica galerie din Fasanenplatz unde stătuse toată ziua. După aceea urmaşe demonstraţia.

Care degenerase în violenţă, o violenţă fără margini, în fruntea căreia se aflase ea.

Reuşise cumva să se întoarcă în apartamentul ei aflat într-o clădire la numai câteva blocuri distanţă de Ku'damm, la marginea lui Savignyplatz. Îşi pusese gheaţă pe faţa plină de cicatrice, după care începuse să se plimbe nervoasă, să citească ziarele şi să asculte vechile discuri cu Rolling Stones, care aparţineau mamei ei. Gheaţa îi amorţise faţa, însă restul trupului, ba chiar întreaga ei viaţă, îi părea ieşită de sub control. Ştia prea bine că nu putea îndrepta nimic şi că n-avea să fie niciodată liberă.

Tot ce prezisese Karl-Heinz că se va întâmpla se găsea acolo, în ziare. El o făcuse să întrezărească adevărul, dar o făcuse să înţeleagă şi faptul că nu exista nicio scăpare. Istoria era o maşinărie imensă, un amestec de roţi şi, dacă erai prins între ele, n-aveai cum să mai ieşi de acolo.

Karl-Heinz spunea că zărise viitorul. Acesta se numea SPARTAKUS. Povestise despre asta în timpul nopţii, cât lucraseră la afişe. Nu apucase să-şi isprăvească povestea, că ea îşi şi acoperise urechile, ţipând la el să înceteze. Era prea dureros. Pe faţă începuseră săi curgă lacrimi. El o

apucase de umeri şi o scuturase până ce se oprise din plâns. *Nu fi laşa, tu, dintre toţi oamenii, nu-ţi poţi permite* să *fii laşă în faţa acestui…* îi mai spusese că destăinuirea lui constituia o măsură a încrederii în ea. Nu avea voie, însă, să vorbească nimănui despre cele aflate.

— E o boală, dragă, rostise el cu un zâmbet sumbru. Crede-mă, Erika, e ca o molimă. Poţi muri oricând din pricina lui SPARTAKUS. Te va ucide la primul contact.

O sărutase pe obraz; ea simţise zâmbetul moale şi blândeţea care se ascundea în spatele acelor ochi aprinşi şi a acelor trăsături supte ale adevăratului credincios.

Când reuşise să scape din încăierarea de pe stradă, observase că afară ploua. Se întorsese în apartamentul ei. Avea sânge pe buze şi îşi legase fruntea cu o eşarfă, ca să ascundă o tăietură căpătată în timpul bătăii. Karl-Heinz râsese de ceea ce el numea „echipamentul ei de război”: o jachetă de piele, o eşarfă de mătase, blugi şi cizme de cowboy, din piele. Ea îi spusese că nu putea fi altfel decât era, o noutate în lumea lui – iar el o îmbrăţişase, o sărutase şi o rugase să stea în preajma lui. Iar acum se iviseră zorile, cenuşii şi ceţoase, bântuite de o adiere rece, aşa cum i se părea ei că se întâmplă mereu în Berlin. Atmosfera nu era decât o reflectare a vieţii ei.

Reconstruit din ruinele unei vechi clădiri, unele dintre numeroasele imobile deţinute de tatăl

ei, apartamentul era elegant şi neprietenos. Suferise stricăciuni din pricina războiului, însă acesta fusese războiul şi nimeni nu mai vorbea despre acele vremuri, cel puţin nu în cercul ei. Erau cu toţii obosiţi de război. Acel timp însemna istorie. Se simţise ruşinată de felul în care gândea despre război, înconjurată de prieteni care-i spuneau că aşa ceva nu mai e posibil în vremurile actuale. Fusese ruşinată de sentimentul ei de vinovăţie – până când apăruse Karl-Heinz. Atunci aflase că prietenii ei, ca şi Dumnezeu ştie câţi alţii din *Volk*[2], se minţeau pe ei înşişi, se sinucideau. Karl-Heinz îl văzuse pe Stiffel aşa cum era – un om care ştia exafet-pulsul oamenilor. Era omul care înţelegea perfect care era locul noii mari Germanii.

— Un om ca Stiffel… îi spusese Karl-Heinz în acea ultimă noapte. Vrea mai întâi să conducă Berlinul şi apoi întreaga Germanie.

Ultima dată îl zărise pe Karl-Heinz când acesta o împinsese din calea ticăloşilor cu bastoane şi scuturi. Ea avea deja sânge pe faţă, când el îi dăduse un brânci înspre mulţimea care asista pasivă de pe trotuarul aflat în relativă siguranţă. Atunci ea se adăpostise lângă o uşă. Îi simţise cum trec pe lângă ea, apoi el dispăruse, croindu-şi drum cu umerii săi largi. Se temuse pentru şi, dar nu putuse ajunge până acolo. O durea îngrozitor capul. În cele din urmă, plecase

2 Popor (germ.).

pe o stradă laterală şi începuse să se gândească la faptul că trebuia să ajungă acasă înainte de a muri acolo. Oare el păţise ceva? Reuşise să găsească vreun adăpost?

Karl-Heinz pricepea de minune mersul istoriei. Aceleaşi lucruri se petreceau ca într-o spirala. Nici mai mult, nici mai puţin. Îi spusese asta de o sută de ori de când se cunoscuseră.

— Istoria e uşoară, spusese el. A supravieţui istoriei e greu.

De fapt, era greu să supravieţuieşti, pur şi simplu…

Timpul trecea şi ea nu-şi dădea seama de asta. Se aruncă pe pat, privi pe fereastră afară, gândindu-se la mama ei şi ascultându-l pe Fritz Gisevius, acea voce pe care o ştia de copil, calmând-o, prescriindu-i doctorii pentru neplăcerile copilăriei, gata întotdeauna să dea un sfat familiei. Era cel mai bun prieten al tatălui ei, dar asta n-o făcea să-l urască. Vorbise cu el cu trei săptămâni în urmă, dar îi auzea vocea, ca şi cum ar fi fost în cameră acum: *Trebuie să te pregăteşti, Erika, n-ai cum să împiedici asta. Mama ta o să moară.*

— N-am văzut niciodată un caz ca acesta. De obicei, mintea se deteriorează continuu, dar pe porţiuni relativ mici. În acest caz, procesul e atât de rapid, de devastator…

Doctorul Friedrich Gisevius ridică din umerii lui mari şi rotunzi. Scaunul îmbrăcat în piele pe

care stătea gemu sub apăsarea celor o sută cincizeci de kilograme ale sale.

— Ştiu că nu asta ai sperat să auzi, Erika, dar ar fi mult mai rău dacă nu te-aş pregăti. Înţelegi, draga mea?

Îi simţea mirosul de colonie, aceeaşi marcă dintotdeauna, chiar din copilăria ei, când venea s-o consulte pentru o durere în gât sau când contracta o gripă. Îi aducea mereu bomboane învelite în hârtie creponată şi strălucitoare. Reuşea întotdeauna s-o facă să se simtă mai bine. Acum o privea solemn, cu ochii adânciţi în orbite, cu degetele-i grase încrucişate peste vesta bine încheiată la toţi nasturii.

Se uită la tatăl ei care şedea alături. Îi privi profilul aristocratic. Wolf Koller se întoarse, zâmbi uşor şi dădu din cap, ca pentru a confirma cele spuse de doctor, apoi se aplecă să o mângâie pe mână, dar ea se smulse. Tatăl ei o urmări o secundă cu privirea, cu o expresie de dezamăgire şi umilire pe chip, apoi îşi trecu palmele prin părul elegant tuns, o dată pe săptămână, de un individ pe nume Anton, specializat în celebrităţi.

— Fritz, eşti sigur? Nu ne poţi da nicio speranţă? Doar vorbim de Lise. O ştii mai bine de douăzeci de ani… Nu vreau să discutăm de ea ca de un cobai de laborator. Nu vreau să aud că acesta e primul caz de acest gen în istoria medicinii… Wolf Koller lovi brusc cu mâna pe braţul fotoliului de piele. Erika privi în altă parte;

ura teatrul ieftin jucat de tatăl său. Gisevius clipi din ochi, dar nu trădă prin niciun gest că ar fi observat ceva deosebit. Fotoliul era foarte vechi. Doctorul îl avea ca moştenire de la faimosul său strămoş, psihiatrul Walther Gisevius, contemporan cu Freud. Piesa de mobilier avea culoarea sângelui uscat. Erika şi cu mine suntem martorii degradării memoriei lui Lise. Tu nu pricepi ce înseamnă asta pentru Erika. Eu, însă, da. E chinuitor pentru ea…

Erika rosti, încet, ceva. Imediat Gisevius se aplecă înainte şi rosti:

— Ce-ai spus dragă?

— Nu pricepe nimic, zise ea scurt. Habar n-are cum mă simt. Se întoarse către taică-său: îmi displace când încerci să faci lumea să creadă că suntem o familie mare şi fericită. N-are sens să încerci să-l convingi pe doctorul Gisevius. El ştie adevărul.

Wolf Koller oftă, îşi lăsă bărbia în piept şi îşi încrucişă picioarele, întinzându-le.

— Erika… nu poţi face şi tu un armistiţiu temporar când discutăm starea mamei tale? în definitiv, o iubim amândoi şi amândoi ţinem…

— Tu doar *spui* c-o iubeşti, îl întrerupse fiica sa. Tu întotdeauna *spui* ce trebuie, dar de ce nu poţi fi cinstit cu mine, măcar de data asta? Se uită fix la el, ca şi cum l-ar fi ţintuit sub un microscop. Uiţi că am văzut cum te porţi cu ea, că ţi-am observat răceala şi nerăbdarea… Şi doctorul

Gisevius a observat toate astea. Deci ce rol are spectacolul ăsta ieftin? Pe cine încerci să convingi? Pe tine însuţi?

Câteva clipe Wolf Koller nu zise nimic. După aceea răspunse:

— Iartă-ne, Fritz... Suntem amândoi într-o tensiune extraordinară. Erika nu e ea însăşi...

— Ce tâmpenie! îl întrerupse din nou Erika, fără a continua.

Wolf Koller se întoarse la ideea sa iniţială:

— Mintea ei, personalitatea ei, rosti el, referindu-se la Lise, se sfarmă în bucăţi, Fritz. Altfel, e aceeaşi ca întotdeauna. E frumoasă, e sănătoasă... însă mintea i se duce de râpă.

Îşi trecu din nou degetele prin părul des, argintiu, pieptănat spre spate de la fruntea de aristocrat, în onduleuri imaculate, îngrijite. Avea aspectul unui dirijor al orchestrei simfonice din Berlin. Numai că n-avea ureche muzicală. Era un industriaş şi un om de finanţe, proprietar al unei multitudini de întreprinderi care aveau în comun o singură calitate – făceau bani. Îl cunoştea pe Fritz Gisevius de o viaţă. Taţii lor-unul doctor, de o asemenea valoare, încât îngrijise întreg Cartierul General şi cercul de acoliţi al lui Hitler, celălalt judecător, un om de frunte în domeniul universitar şi un stâlp al sistemului legislativ al anilor ’30 şi 40 – fuseseră prieteni. Aceeaşi relaţie strânsă se păstrase şi între fiii lor. Niciun secret nu-i despărţea. Fiecare era cel mai bun prieten şi

sfătuitor pentru celălalt. Erau parteneri în toate, ceea ce o făcuse pe fosta soţie a lui Gisevius să remarce într-un moment de nefericire: „O să vă duceţi împreună în iad!” La care Gisevius îi replicase, pe acelaşi ton: „Iar atunci vom cânta împreună vechile noastre cântece, pun pariu”.

— Fritz, continuă Koller, nu ştiu dacă, noi ca familie, putem suporta asta… O să vorbesc numai pentru mine, zise el, privind ezitant către fiică-sa. Nu m-am simţit niciodată atât de pierdut, de neajutorat. Azi e ea, aşa cum am ştiut-o dintotdeauna, mâine n-o mai recunosc deloc. Simt că tristeţea mă rupe în bucăţi.

Deloc calmă, Erika murmură:

— Acum o să apară lacrimile…

Gisevius se încruntă, privind de la tată la fiică şi înapoi.

— Trebuie să fiţi puternici. Nu se poate face nimic altceva. Trebuie să fiţi puternici în faţa inevitabilei pierderi. Orice s-ar întâmpla, viaţa trebuie să meargă înainte. Viaţa trebuie să meargă înainte… Şi o să fiţi amândoi mai puternici dacă veţi înfrunta situaţia împreună… tată şi fiică. Suferiţi amândoi o mare pierdere.

Gisevius tăie capătul unui trabuc enorm, îl umezi în gură, aspiră prin el, apoi îl aprinse cu grijă cu un chibrit. În faţa biroului lui, pe peretele-acoperit cu lambriuri de culoare închisă, atârna, înconjurat de rafturi lustruite şi sclipitoare de bibliotecă, tabloul *Siegfried trezindu-se*.

Deşteptarea din somnul cel lung.

Germania, adevărata Germanie. Era o privelişte solemnă, în care se evidenţia însuşi destinul. Un moment de speranţă. Aşa ceva împărtăşise întotdeauna cu Wolf Koller. Acum speranţele lor erau foarte aproape de concretizare. Scoase un nor enorm de fum albăstrui şi îl observă cum adastă deasupra biroului bogat ornamentat în încrustaţii.

Îşi dori să fi aflat metoda de a o stăpâni pe fiică. Erika răpea constant o bună parte din atenţia lui Wolf. Acum, mai mult ca oricând, Gisevius spera ca ea să nu-l distragă de la măreaţa lui operă.

— Ascultaţi-mă bine, amândoi. Avem de-a face cu o deteriorare chimică. Mai concret, spaţiul dintre celulele nervoase ale lui Lise e invadat de anumite resturi. Autopsia va demonstra exact acest lucru.

Koller se încruntă, ca şi cum mânia ar fi fost singura care l-ar fi împiedicat să se prăbuşească. Părea un actor intrat adânc în rol. Faţa începu să i se înroşească.

— Lucrăm la un nou test cu americanii de la Institutul Salk al Universităţii din California. Ştim ce rezultat va avea – dar nu e încă operaţional. Şase luni, un an, doi ani…

— Vrei să spui că ai putea să o salvezi peste şase luni sau un an? Pentru numele lui Dumnezeu, Fritz…

— Nu, nu asta vreau să spun. În şase luni sau un an vom avea, poate, şi repet poate, cheia acestei boli, poate o modalitate de tratament sau de stopare a evoluţiei acesteia… nimeni nu ştie cât ar putea dura asta. Scoase un nou nor de fum, care umbri lampa de pe birou. Încăperea mirosea îngrozitor a tutun de trabuc. Acest nou test va măsura prezenţa unei substanţe numită PN-2. De obicei, PN-2 e descompusă de anumite enzime. Când acest proces de reducere se desfăşoară normal, nivelul de PN-2 e ridicat, ca în cazul tău sau al meu, de exemplu. Ca atare, în cazul lui Lise nivelul e scăzut*. Îţi spun acum ceea ce ar continua o autopsie*. În cazul unui individ bolnav de maladia lui Alzheimer, această peptidă suferă un alt proces. Enzimele reduc peptida într-un loc nepotrivit… aga că, în loc să se obţină PN-2, se obţine o altă peptidă, beta-amyloid… iar acestea sunt resturile care invadează celulele creierului. De aici şi maladia lui

Alzheimer. Trebuie să vă pregătiţi amândoi. Va trebui să o internaţi.

— Prostii! O să am grijă să fie îngrijită acasă.

— O să vă vină tare greu să vedeţi totul. Femeia pe care aţi iubit-o se va transforma într-o fiinţă pe care cu greu o veţi mai recunoaşte şi pe care puteţi ajunge să o dispreţuiţi. Wolf Koller dădu nerăbdător din mână. Şi tu, Erika, trebuie să vezi în viitor, continuă doctorul. Trebuie să găseşti o cale de a te împăca cu asta… Ştiu că ai fost

foarte apropiată de mama ta…

Wolf Koller se îndreptă în scaun, strângând din buze:

— Ca şi toţi ceilalţi, Erika va trebui să facă faţă unei tragedii de familie. E o Koller.

Erika îşi muşcă buza, dar nu spuse nimic.

— O să-i mărturiseşti lui Lise care e starea ei? întrebă Gisevius.

— Ce rost are? râse amar Koller. O să uite imediat. Nu-i asta esenţa maladiei? Ca totul să se şteargă din memorie? Ce glumă ar fi asta? Cel mai bun lucru cu boala lui Alzheimer nu este acela de a cunoaşte oameni noi în fiecare zi?

Zâmbetul se transformă într-un râs găunos.

Erika strigă în sufletul ei. Se ridică în picioare şi se duse, furioasă, la fereastră. Cu braţele încrucişate la piept se uită înspre vasele imense de beton, pline cu arbuşti şi copăcei, care se aliniau pe veranda casei lui Gisevius.

— Da, da, dar a-i spune adevărul acum ar putea fi cel mai drăguţ lucru pe care l-ai putea face. S-ar putea ca ea să vrea să regleze anumite conturi. Wolf, prietene, crede-mă că te înţeleg. E un moment trist. N-ai cum să-l eviţi.

În tăcerea care urmă, Gisevius scutură scrumul din vârful trabucului şi îl lăsă să cadă în scrumiera de sticlă. Îşi puse trabucul în scobitură şi deschise sertarul din mijloc al biroului. Apăsă un buton şi imediat în palmă îi apăru o casetă audio, pe care o aşeză pe mapa de piele a biroului.

Îşi băgă trabucul în colţul gurii şi deşurubă capacul stiloului. Scrise cu grijă pe o etichetă cuvintele: *Wolf & Erika Koller*. *Noiembrie*. *Privitor la Lise Koller*, apoi lipi eticheta pe caseta audio. Se uită în sus şi observă privirea întrebătoare a lui Koller.

— Treburi curente, rosti el încet. Mă scuteşte să iau în permanenţă notiţe.

Când sosi momentul plecării, Wolf Koller încercă să-şi atragă fiica în conversaţie. Se aflau cu toţii pe aleea circulară din faţa casei impunătoare.

— Trebuie să discutăm despre asta, Erika. Nu poţi să pleci aşa… Vreau să te ajut, să fac tot ce pot ca să trecem peste acest moment – de ce nu vrei să-mi vorbeşti? Nu poţi să-ţi laşi şi tu mânia la o parte pentru o vreme? Aş putea să-ţi fiu de ajutor…

Ea stătea cu picioarele depărtate, trăgându-şi mănuşile pe mâini şi privind ţintă înspre taică-său din spatele ochelarilor cu lentile fumurii.

— Du-te dracului, tată. Aproape că ai şi ajuns acolo.

Tocurile cizmelor ei ţăcăniră pe asfalt în timp ce se îndrepta spre micul ei Porsche negru.

Koller o urmări cum pleacă. O iubea şi o ura… Erika văzu ambele sentimente pe chipul lui în oglinda retrovizoare. Iubire şi ură. Ştia prea bine că devenea o problemă adevărată pentru tatăl ei.

Acum, la trei săptămâni după acele

evenimente, la patruzeci şi opt de ore după busculadă şi după dezvăluirile lui Karl-Heinz referitoare la SPARTAKUS, Erika stătea la fereastră şi îşi simţea lacrimile fierbinţi arzându-i obrajii. Prin ceaţa uşoară de afară privea imensul simbol al firmei Mercedes-Benz rotindu-se fără odihnă. Era simbolul puterii economice al noii Germanii, care se ridica din craterele întunecate lăsate de bombe în trecut, şi care era construită de oameni, precum tatăl ei, oameni care nu uitau măreţia de odinioară.

Îşi sprijini faţa de fereastra rece şi o scutură un fior. De acum n-avea să mai dureze mult.

Se răsuci pe călcâie să vadă mediul care o înconjura, toată artificialitatea acestui spaţiu pe care îl crezuse odată, cu câteva luni în urmă, a fi foarte important. Mobila era ieftină şi de prost gust. Pe un perete se lăfăia o lucrare din neon, pe care alternau şi clipeau numere în diverse culori. Pe podea se afla o instalaţie fabricată de un artist tânăr şi profhiţâtor pe care îl descoperise şi căruia îi înlesnise să-şi expună creaţiile într-o galerie. Era o aglomerare de cărămizi sparte şi de bucăţi de zid, şi dacă te uitai la ea aşa cum intenţionase artistul, în plină lumină, pe podea şi pe peretele din spatele ei apărea umbra unui lup cu botul căscat. Artistul era un tânăr deosebit de inteligent. Îi plăcea să şocheze lumea, purtând pe cămaşă o bucată galbenă de cârpă, tăiată în forma stelei lui David, mai ales când se afla în mijlocul

iubitorilor de artă şi al patronilor galeriei. O dată sau de două ori, Erika reuşise să zărească lupul întrupat de stiva de moloz. Imaginea nu se forma uşor. Artistul spusese că era obligatoriu să *vrei* s-o vezi. Toate astea însemnau, clar, artă.

În unghi drept faţă de peretele cu imaginea lupului se găsea o fotografie în alb şi negru, făcută de prietena ei Beate, a Porţii Brandenburg. Detaliile pozei erau estompate de ploaie. Pe fundalul cerului cenuşiu Zeiţa Victoriei îşi îndemna caii ei mari şi suri înainte, ţinând în spate vechea cruce de fier a Prusiei. După război, când comuniştii refăcuseră grupul statuar de pe Poartă, ei refuzaseră să pună simbolul militarismului prusac înapoi la locul lui. Însă odată cu căderea Zidului, est-germanii şi vest-germanii, *noii* germani începuseră să aşeze lucrurile aşa cum ar fi trebuit să fie, iar cu această ocazie reapăruse, în chip misterios, crucea de fier. *Tre' să-i iubeşti pe aceşti* în (*i, ei nu cedează niciodată*. Cuvintele fuseseră rostite de un tânăr student american, la un pahar de bere, şi atunci ea râsese. *Nimic nu vă ţine pe voi la pământ. Nud de mirare că restul Europei face deja pe ea de fiică*.

După căderea Zidului, după redeschiderea Porţii, după ce punctele de trecere se transformaseră în locuri de petrecere, spaţiul de sub Poarta Brandenburg devenise o imensă piaţă unde foştii est-germani vindeau suvenire constând mai ales din bucăţi ale fostelor uniforme militare.

Orice alt produs nu prea putea fi numit suvenir. Nu prea mai rămăsese nimic din acea ţară. Oare cum fusese posibil ca o ţară de germani să ajungă neproductivă?

Vechea Germanie, noua Germanie. La urma urmei, era acelaşi lucru. Erika putea auzi cu uşurinţă cizmele mărşăluind, putea vedea uniformele cenuşii… *tu purtai albastru*, *germanii purtau cenuşiu*… Bogart… Trebuise să afle totul de una singură, şi totuşi ştia atât de puţin, dar atât îi era suficient… văzuse zvasticile vopsite pe ziduri de pankişti în haine de piele pline de lanţuri, pozând în ţipi duri şi hotărâţi… nimic nu se schimbase. Iar ea, Erika Koller, făcea parte din toate astea. Devenise ea însăşi o problemă. Karl-Heinz îi explicase clar că sloganul era cât se poate de logic. *Dacă nu iei partea soluţiei*, *atunci eşti tu însuţi o problemă*. Era adevărat. El nu înţelegea ce însemna să te numeşti Erika Koller. Nu-l putea face nicicum să priceapă acest lucru. Ea făcea parte din istorie într-un mod pe care el n-avea cum să-l priceapă. Era ea însăşi o problemă. În atari circumstanţe, el n-ar fi fost niciodată capabil s-o ierte…

Nicio scăpare. Nicio cale de evadare, nicăieri încotro să te întorci, nicio posibilitate de recăpătare a inocenţei.

Era implicată adânc în toată această situaţie.

Ei bine… sosise vremea.

Se duse în bucătărie. Totul sclipea de

curăţenie şi nou. Maşinăriile Braun, vasele… cuţitele Solingen.

După aceea se duse în baie. Acolo totul strălucea orbitor.

Ei crezuseră în ritualurile sângeroase. Făcea parte din spiritul teuton, wagnerian. Pădurea Neagră… Lancea Destinului. Iubeau chestiile astea. Destin. Sânge. Niciodată suficient de mult sânge.

Îşi privi chipul în oglindă. Acum, că o bătuseră zdravăn pe stradă, nu mai era atât de drăguţă. Oricum, nu mai conta.

Simţi cuţitul cum îi alunecă printre degete şi auzi zgomotul sec al metalului lovit de pardoseala rece.

Abia îşi mai zări faţa printre stropii de sânge împrăştiaţi pe oglindă.

Burke Delaney nu voise să lase câinii de capul lor toată ziua. Asta în primul rând. Cu siguranţă că nu voise să conducă acel blestemat de Range Rover – care avea suspensii antice – tot drumul până la acest sătuc mic şi negru de la capătul Potsdamului. Asta în al doilea rând. Iar în al treilea rând, experienţa îl învăţase să nu se încurce cu copii mai mult decât era nevoie. Necazul era că, în general, copiii nu ştiau ce fac, iar unii dintre ei aveau impresia că o să trăiască veşnic, indiferent ce nebunii ar pune la cale. Ei bine, nimeni nu trăia veşnic, iar dacă puştiul acesta pe care-l aştepta, n-avea să apară curând,

avea să afle pe pielea lui cât de scurtă putea fi viaţa.

Ploua, era rece şi se simţea mirosul de noroi, care îi amintea de bătălia de pe Bulge, unde trăise momente deloc amuzante. Mirosea a zăpadă. Întunericul se lăsa din ce în ce mai devreme. Era un întuneric cenuşiu şi metalic, care emana petrolul, sudoarea, tristeţea şi mânia pe care le găseai întotdeauna în Est. Unii declarau că se simţeau foarte bine într-un astfel de ţinut, însă nu acesta era cazul lui. Mai ales nu în această înfundătură, care semăna cu vechile puncte de trecere a frontierei.

Parcase Roverul lângă un şopron mizerabil, în care se găsea, probabil, ceva al naibii de important dacă se lua în considerare mărimea câinelui care se agita înăuntru. Părea că se aruncă cu regularitate asupra uşii încuiate, pur şi simplu, ca să facă mişcare. Garajul de motociclete şi staţia de benzină erau luminate de trei sau patru becuri chioare, fabricate în Ucraina. Idiotul satului lovea o veche motocicletă Harley cu o cheie pentru desfăcut şuruburi. Delaney se întrebă cât avea să se mai autodegradeze făcând diverse lucruri pentru ţara lui. Avea sentimentul că mai jos de atât nu putea ajunge. În loc să se afle la acest capăt de lume, ar fi trebuit să se găsească acasă şi să-l asculte pe Schuyler cum latră şi cum se joacă cu ciocănitoarea mare şi roşie – acolo ar fi trebuit să fie, nu în acest capăt pierdut de lume.

Îşi scutură pipa de călcâiul cizmei şi se apucă s-o umple din nou cu tutun din punga de piele. Până acum consumase trei pipe.

La început auzi păcănitul slab al motocicletei, apoi zări silueta unui bărbat venind înspre el. Vehiculul trecu printr-o groapă, împroşcând stropi înjur şi alunecând un pic, apoi reveni pe banda de noroi şi ulei care constituia şoseaua. Curând puştiul trase de ghidon şi reuşi să oprească motocicleta lângă Rover, apoi se dădu jos şi puse cricul de susţinere cu o singură lovitură de picior. Tipul purta o pereche de cizme de felul celor care-l înnebuneau pe Delaney, cu aripioare mici de piele, înzorzonate pe lateral cu catarame de argint. Alături de bizara cască a omului, cizmele îl făceau să arate ca un extraterestru. Bărbatul îşi ridică apărătoarea de ochi a căştii. În timp ce se apropia de Delaney, rosti ceva în germană, însă Delaney se uită fix la chipul lui. Era o faţă uscăţivă şi plină de cicatrice. Buza inferioară era spartă şi rana începea să se cojească. În jurul unui ochi se lăfăia o vânătaie roşie violacee, iar ochiul era umflat şi aproape închis.

Delaney îşi duse un deget lângă nas şi zise:

— Te-a lovit vreo maşină?

— Foarte amuzant. Era cât pe ce să mor. Bătăuşii lui Stiffel. Vorbea cu voce înăbuşită. Bătaie de stradă.

— E clar că ai fost de partea celor care au încasat-o. Suporterii fotbalului englezesc contra

homosexualilor lui Ku’damm?

— Nu eşti serios, domnule Delaney. Asta mă îngrijorează. Uneori cred că nu mă tratezi cu destulă seriozitate.

Încercă să-şi înghită saliva şi reuşi cu greu.

— Uneori ai dreptate. Eşti un idealist, puştiule. În munca mea idealiştii sunt cei care încearcă să *mă* ucidă pentru credinţele *lor*. Ploua din ce în ce mai tare şi idiotul satului îşi intensificase atacul asupra vechiului Harley. Hai, ai nevoie de un pic din cafeaua mea specială. Vrei Tylenol-trei, ca în reţetă? Cred că faţa te doare ca dracu’, soldat.

Se urcară în Rover şi Delaney dădu drumul la motor ca să se încălzească interiorul. Tânărul de lângă el îşi scoase casca, trecându-şi-o cu infinită precauţie peste urechi. Una dintre acestea se mărise de două ori în volum. Luă pilulele pe care le scoase Delaney dintr-o sticluţă şi bău câteva guri de cafea ca să le poată înghiţi.

— Am dat peste o gaşcă de oameni ai lui Stiffel. Se luaseră după nişte turci… restul îţi imaginezi. Oamenii ăştia au scăpat de sub orice control. Sunt foarte bine organizaţi şi sprijiniţi. Se strâmbă când cafeaua fierbinte îi arse rana de pe buză. Există dovezi ale unei alianţe între grupările neonaziste de pe tot teritoriul ţârii.

— Aşa crezi tu. Informaţiile tale stârnesc un oarecare interes la ministrul de interne. Înţelegi?

— E logic. Nu-i logic refuzul de a ne ajuta…

Din spatele umflăturilor de pe pomeţi, ochii tânărului priviră cuprinşi de panică. Oamenii aceştia trebuie opriţi.

— Linişteşte-te. Mai ai nevoie de timp ca să îi convingi. Nu-i poţi învinui. În definitiv, povestea e cam greu digerabilă.

— Istoria e greu digerabilă, pufni tânărul.

— Nu-i vorba decât de o altă birocraţie, dacă asta te poate consola. Bea-ţi cafeaua.

— Americanii nu ştiu niciodată ce vor, murmură el, încălzindu-şi palmele pe ceaşca de plastic. Asta a fost dintotdeauna problema Americii.

— Oh, chiar aşa? Am ştiut ce-am vrut în 41, în 42, în 43, în 44 şi în 45 – întreabă-i pe prietenii tatălui tău. Pe atunci ştiam întotdeauna ce vrem…

— Da, pe atunci, îl întrerupse, dispreţuitor, tânărul.

— Atunci existau noţiunile de bine şi rău. Dar ăsta e un concept prea sofisticat pentru tine, nu-i aşa? oftă Delaney. Prietene, mi-ai spus că e important pentru mine să mă văd cu tine astăzi şi aici, în fundătura asta împuţită. N-am auzit nimic important până acum.

Delaney zâmbi, viclean, pe sub mustaţă. Purta în permanenţă o şapcă veche pe cap, care-i asprea şi mai mult chipul bătut de vânt şi ridat. Emana un vag miros de câine. Tânărul scoase un plic din interiorul hainei lui de piele.

— Pentru chestia asta, prietenii tăi ar trebui

să ne sprijine – numai pentru asta.

Începuse să se întunece. Câinele continua să se izbească de uşa de metal a şopronului. Din garaj se auzea vag o melodie.

— Trebuie să plec, anunţă tânărul. Nu pot să întârzii la întâlnire.

— Eşti un băiat tare ocupat. Te ţii toată ziua de întâlniri. Te întorci în Berlin în noaptea asta?

— Da. Locuiesc cu părinţii mei.

— Nu zău. Dacă ar şti taică-tău ce pui la cale…

— Nu-ţi face griji în legătură cu taică-meu.

— Ce e în plic?

— Ceva extrem de valoros, îţi promit. N-ai nevoie de explicaţii suplimentare. Nici n-am timp să ţi le dau. Trebuie să plec. Tânărul deschise portiera. Mai vorbim.

— Poţi fi convins de asta, soldat.

Delaney îl urmări cum se urcă pe motocicletă şi cum o porneşte. *Bon voyage, tânărul meu prieten*. Tânărul plecă, împroşcând o groapă de apă şi noroi în jur.

Delaney luă din nou pipa în mână, îi curăţă căuşul şi o umplu cu tutun proaspăt. O aprinse şi pufăi meditativ din ea, întrebându-se cât mai putea să supravieţuiască un astfel de puşti alături de indivizi ca Stiffel, care nu ezitau să-şi impună legea cu ajutorul bastoanelor şi al cuţitelor. Deja indivizii aceia uciseseră un turc, probabil vreun tânăr nevinovat, care nu făcuse râu nimănui în

viaţa lui, iar culmea era că toată lumea ştia cine sunt autorii acestei crime. În afară de *Polizei*. Oricum, el nu i-ar fi vândut tânărului Karl-Heinz Schmidt niciun fel de asigurare pe viaţă.

Delaney deschise dosarul abia când se afla în apropiere de casă. Trase maşina pe dreapta şi scoase o lanternă.

Tânărul bătuse un raport la maşină. Era vorba de cel de al doilea bilanţ privitor de SPARTAKUS – ce dracu' o mai fi fost şi asta. Avea să-l trimită mai departe în dimineaţa următoare de la centrul comercial de trimitere de faxuri. La un număr de motel din Georgetown. Destul de curios, dar asta era cea mai sigură rută.

Ned Cheddar avea să înţeleagă despre ce era vorba.

Oricum, n-ar fi fost nevoie de un geniu ca să-ţi dai seama că se cocea ceva.

Dreiser, şoferul, se uită la ea lung, cu o privire dezaprobatoare, când ea îi spuse că nu mai avea nevoie de serviciile lui. Lise Koller se strecură pe lângă el, zăngănind cheile maşinii Porsche Carrera, soră geamănă cu maşina fiicei ei. Cu două săptămâni în urmă trebuise să aibă o discuţie cu Wolf şi atunci îşi impusese punctul de vedere. Poate că în zilele acestea nu era ea însăşi, cea dintotdeauna, dar nu fusese închisă încă în spital şi până atunci avea să-şi conducă singură maşina. Wolf dăduse înapoi. Ştia că el discutase cu Fritz Gisevius despre pierderile ei temporare de

memorie şi despre zilele în care zăcea într-un fel de letargie; ştia ce îi explicase, probabil, Fritz lui Wolf, cel puţin în particular, dar asta nu fiindcă i-o mărturisise doctorul. Între timp, ea se dusese la un medic prieten cu Erika şi acel tânăr îi explicase că, deşi nu era expert, era suficient de convins că ea nu suferea de nicio tumoare pe creier, lucru de care se temea. Tânărul nu găsise nimic; simptomele ei se potriveau cu un debut de maladie a lui Alzheimer – însă repetase că el nu era un expert în problemă. Existau şi alte posibilităţi, şi tânărul îi sugerase, în inocenţa lui, să îl consulte pe cel mai mare expert din Germania, de fapt, din toată Europa. Fritz Gisevius, bineînţeles.

Înţelegea prea bine că Fritz era expertul, însă el evitase să menţioneze diagnosticul exact în prezenţa ei. Din punctul de vedere al lui Lise Koller, el semăna prea mult cu Wolf ca să fie o persoană demnă de toată încrederea. Wolf îl controla – din cine ştie ce motiv – aşa cum controla totul în lumea lui. Habar n-avea ce urmărea Wolf, dar căsnicia lor era acum doar o chestiune de aparenţe: cei aproape douăzeci de ani petrecuţi împreună o epuizaseră, şi acum nu mai era deloc sigură ce să creadă, dar era convinsă că nu mai putea avea încredere în Wolf. Iar Fritz era omul lui Wolf.

Boala îi secase o bună parte din energie. Fritz o trata cu un soi de injecţii noi care puteau să

rezolve problema deficienţei de proteine care ar fi în stare să producă, conform spuselor lui, simptome asemănătoare cu cele din maladia lui Alzheimer. Era cu spatele la zid; n-avea altă şansă decât să încerce totul, chiar dacă acesta venea de la Fritz. Câteodată, în zilele ei bune, era convinsă că doctorul urmărea ceva. Zilele rele nu însemnau decât nişte pete înceţoşate în memoria ei. Îngrozitoare pete. Atunci rămânea Erika cea pe care se baza pentru sprijin şi pentru o fărâmă de speranţă, deşi nu-i mărturisise niciodată fiicei ei cât de proastă era situaţia.

Acum o înspăimânta faptul că nu reuşise să ia legătura cu Erika de câteva zile. Era un lucru neobişnuit. Cu o zi înainte se dusese la Caf Einstein pentru întâlnirea lor săptămânală, când mai schimbau şi ele câteva cuvinte, însă Erika nu apăruse. În plus, telefonul din apartamentul fetei sunase în gol. Atunci formase numărul galeriei, însă nici cei de acolo nu ştiau nimic de soarta ei. Lise nu mai putea aştepta. Deşi nu-i plăcea să joace rolul mamei băgăreţe, trebuia s-o găsească pe Erika.

Părăsi imensa casă din Grunewald şi simţi Porsche-ul vibrând sub ea. Ploaia de toamnă din ultimele zile se oprise în sfârşit, însă norii cenuşii continuau să atârne deasupra copacilor din care doar o mică parte mai avea frunze. Şoseaua era invadată de frunze ude. Oare îşi pierdea minţile şi avea să înnebunească? Oare putea să i se întâmple

aşa ceva? Citise mult despre boală, se dusese la biblioteci şi aflase tot ce putea fi mai rău, însă zilele bune făceau ca totul să pară doar un coşmar. După aceea începuse să piardă noţiunea câte unei zile, apoi a câte două zile şi coşmarul încetase să mai fie coşmar. Îşi pierdea într-adevăr minţile…

Şi acum Erika – unde era? Cum putea dispărea aşa? îşi aduse aminte de Karl-Heinz, noul prieten al fetei, dar nu îşi dădu seama cum ar fi putut face băiatul ca fata să dispară. Ştia puţine despre el: părea oarecum retras şi în niciun caz genul de individ pe care Erika l-ar fi ales ca să-l aducă acasă la ea. Nu era băiatul – presupuse că ar fi trebuit să se obişnuiască a se gândi la el ca la un bărbat – pe care Lise l-ar fi ales pentru Erika, dar, slavă Domnului, cei doi se aflau încă doar la nivelul la care ieşeau împreună în oraş. Ce râu putea fi în aşa ceva? Deci unde era Erika? De ce nu sunase ea la galerie?

Lise era o femeie izbitor de frumoasă, deşi trecuse pragul celor cincizeci de ani. Părul ei castaniu deschis, înspicat cu şuviţe de culoarea mierii, era o adevărată operă de artă, unduindu-se în timp ce ea se deplasa, însă fiind suficient de scurt ca să nu-i dea aspectul unei femei care se luptă să pară mai tânără decât este în realitate. Rezultatul – datorită atenţiei acordate chipului, micilor retuşuri făcute în clinicile particulare din Elveţia, a pielii catifelate, albeţei strălucitoare a dinţilor şi a siluetei care nu-şi schimbase deloc

dimensiunile în douăzeci şi cinci de ani – era acela că avea aspectul unei femei de treizeci şi ceva de ani. Se îmbrăca numai cu haine de la Chanel şi Balenciaga, furnizorii ei de ani de zile, îmbrăcăminte pe care o simţea că îi defineşte personalitatea. Astăzi purta un costum de culoare portocaliu aprins, confecţionat de Chanel, cu pantofi, cercei şi brăţări de culoarea untului. Fusta lăsa să se vadă o bună parte din piciorul ei frumos modelat şi cu carnea tare. Pardesiul purta marca Joop şi era confecţionat din piele, având o mulţime de franjuri pe margini, părând scos din filmul *Dansând cu lupii*. Ochelarii de soare proveneau de la Claude Montana. Privită de la distanţă sau în lumina slabă a unei petreceri, sau a unui bal, Lise continua să fie răpitoare. Asta nu constituia, însă, o apărare împotriva a ceea ce se petrecea cu creierul ei, iar plânsul n-avea cum să-i facă bine feţei.

Când îşi cercetase faţa în oglindă, şocul realităţii o izbise ca o lovitură în plexul solar. În ultimele câteva luni, de când simţise pentru prima dată că lucrurile îi scapă de sub control, efectul acestei transformări i se citea limpede pe chip. Ochii i se afundaseră în orbite. Colţurile ochilor şi gurii exprimau durerea, la fel şi muşchii maxilarelor. Gura exprima severitate. De fapt, totul la ea exprima severitate, încordare şi oboseală, de parcă ar fi putut amâna inevitabilul printr-o veghe continuă.

Nu ştia niciodată ce va aduce ziua următoare. Uneori se trezea că retrăieşte amintiri care păreau ale altcuiva. Părea să-şi amintească bombardamentul asupra Londrei, războiul fulger, momentele în care se ascundea sub masă în clipele în care avioanele Luftwaffe pisau oraşul şi clipa în care vedea tavanul prăbuşindu-se peste maică-sa într-un nor de praf de tencuiala şi cărămidă… însă nu-şi amintise niciodată conştient moartea mamei ei. Era prea tânăra atunci. Acum mintea îi juca feste. Uneori Wolf o scutura, aducând-o la realitate şi spunându-i că ţipase. Alteori credea că se găseşte în carlinga Spitfire-ului pe care-l pilota tatăl ei deasupra Canalului Minerii, jonglând prin aer şi răsucindu-se printre Messerschmitt-uri, descărcând mitraliera în nasul adversarilor. Asta nu mai putea fi o amintire. Ea nu fusese niciodată în carlinga unui Spitfire. Ştia numai că tatăl ei murise în bătălia Angliei, ca american luptând în serviciul RAF *K* întrebarea era de ce se petreceau acum toate astea în mintea ei? Ce sens aveau? De unde izvorau aceste amintiri? Toate făceau parte din misterul transformărilor care aveau loc în interiorul creierului ei…

Măcar dacă ar fi putut avea încredere în altcineva în afară de Erika. Dacă ar fi putut avea încredere în Wolf… nu, nu exista nimeni în afară de Erika.

Se dădu jos din Porsche în dreptul curbei,

călcând pe frunzele ude. Biroul portarului era gol ca de obicei, aşa că se duse drept către liftul mic de serviciu. Era o clădire veche, ce suferise mult în timpul războiului şi fusese restaurata cu grija. Răcoarea şi uscăciunea dinăuntru, mirosul permanent de tencuiala o determinau să se gândească la Wolf: el era proprietarul clădirii, ca şi al multor altora, iar cu ani în urmă, când el le restaura, ea îl ajutase cu scheme de decoraţiuni şi petrecuse multe ore printre zugravi, tâmplări şi electricieni. Poate, cu mult timp în urmă, avusese alte sentimente pentru Wolf, în vremurile în care refuza să recunoască adevărul despre sine, despre viaţa ei şi despre viaţa lui. Toate astea se sfârşiseră acum. Ştia că nu se putea încrede în el şi Erika fusese cea care o ajutase să înţeleagă adevărul.

Avea propria ei cheie la apartamentul fiicei sale, primită cu condiţia ca Wolf să nu intre niciodată în posesia ei. Erika fusese cât se poate de clara în privinţa asta. Nicio cheie pentru tatăl ei. Ura fetei era cu atât mai adâncă acum cu cât îşi adorase tatăl când era mică. Erika semăna mult cu maică-sa. Se înţelegeau una pe alta în anumite limite.[3]

Camerele goale şi ciudate o deranjau pe Lise şi o făceau să se întrebe ce-ar fi zis un psihiatru în privinţa lor. Lise le ura. Ura numerele din neon, stivele de moloz şi umbrele de pe pereţi. Lipsa de

3 Royal Air Force- Aviaţia Regală Britanică (n.trad.).

profunzime a acelui peisaj o făcea să aibă senzaţia că propria ei minte era proiectată acolo, la vedere, batjocorită de acel mediu dur. Cu toate acestea, o înţelegea pe Erika, înţelegea vulnerabilitatea fetei şi conştiinţa ei, de care Lise dusese lipsă, şi o iubea cum nu iubise niciodată pe nimeni altcineva. Intrând în camera fetei, îşi dădu seama imediat că locul era pustiu.

Unde putea fi Erika? Lise se duse la fereastră şi se uită afară pe strada deja plină de ceţurile iernii, apoi îşi lăsă privirea să se plimbe pe imensa fotografie a emblemei de pe poarta Brandenburg, apoi la poza cailor în galop, năvălind spre ea. Unde să se fi dus? Atâta timp? Fără a lăsa nicio vorbă? Se duse la masa de sticlă pe care Erika o folosea drept birou şi răsfoi printre foi şi agende. Nu exista nicio explicaţie. Erika. Draga de Erika. Unde eşti…

Fără a-şi face vreun plan, Lise hoinări prin camere şi ajunse lângă cafetieră; aparatul era rece. Avea senzaţia că zidurile albe se prăbuşeau peste ea. Se duse în dormitor, unde patul era făcut, însă aşternutul era puţin boţit, ca şi cum Erika s-ar fi întins pe el, acoperindu-se cu o pătură, fără a putea dormi. Probabil că avusese insomnii. Între timp, afară ceaţa devenise groasă.

În baie lumina era aprinsă.

Se duse într-acolo şi întinse mâna să stingă lumina.

Văzu sânge pretutindeni. Împrăştiat pe

oglindă, scurs în cada de porţelan, aglomerat în băltoace pe podea.

Lise simţi că i se întoarce stomacul pe dos, simţi cum i se răceşte întreg corpul şi cum i se acoperă cu sudoare, simţi că nu-şi mai poate concentra vederea şi îşi dădu seama că avea să leşine…

Şedeau în locul în care şezuseră şi cu trei săptămâni în urmă, numai că acum discutau despre Erika în absenţa ei. Se apropiaseră cu trei săptămâni de SPARTAKUS. Nu prea mai aveau timp la dispoziţie, şi Friedrich Gisevius încerca să se autocalmeze: continua să fie îngrijorat de relaţia existentă între Wolf Koller şi fata lui şi cum ar fi putut aceasta să fie afectată de moartea lui Lise Koller. Toată viaţa lui Gisevius depinsese de Wolf Koller: depinsese de voinţa lui, de puterea caracterului şi inteligenţei lui şi de enorma influenţă datorată banilor. SPARTAKUS reprezenta o culme a tuturor acestor elemente, iar doctorul n-avea chef să rişte ca cine ştie ce element neprevăzut să le ruineze planul. Acum nu mai exista pericolul ca Lise să distrugă totul, datorită vreuneia dintre izbucnirile ei iraţionale. Cu Erika, însă, situaţia era cu totul alta.

— E suficient de echilibrată? Doctorul uitase complet de trabucul lui, care agoniza în scobitura scrumierei. Întrebările acestea trebuie puse – îmi cer scuze pentru ele. Se poate descurca atât cu Lise cât şi cu efectul lui SPARTAKUS?

Vorbea foarte încet. Ştia cine era personajul cel mai important din încăpere; nu câştiga nimic dacă stârnea caracterul violent al lui Wolf.

— Nu ştiu… mă urăşte atât de mult, nu pot să ajung la ea, Fritz. Ştii cum gândeşte…

— Poţi avea încredere în ea?

Koller privi fix tabloul din Siegfried.

Poţi a cea încredere în ea?

— La fel de mult pe cât pot avea în Lise. Cine ştie ce poate spune sau face oricare din ele… Lise i-a otrăvit mintea. Wolf Koller înălţă din umeri. Şi prietenul ăla al ei, Karl-Heinz… el a ne cea mai proastă influenţă asupra ei. Însă nu sunt ghicitor, Fritz. Când vine vorba de familie, nimeni nu poate fi sigur de ce se poate întâmpla.

— Există riscuri… dar tu ştii asta. Gisevius observă norii de furtună din ochii lui Koller şi abandonă subiectul. Mai trebuie să-i povesteşti şi lui Lise despre starea ei…

— Nu. Nici nu se pune problema. Cine ştie ce reacţie ar putea să aibă?

— Da, da… dar poate că vrea să se pregătească. Wolf, prietene, nimic din toate acestea nu va trece uşor.

— Ştiu. Mă bazez pe tine în privinţa asta.

Gisevius dădu solemn din cap.

Wolf Koller îşi întinse picioarele. Costumul lui elegant cumpărat de la Huntsman din Savile Row, Londra, era boţit şi începuse să-şi piardă forma. Problema reprezentată de nevasta lui îl marca pe

bărbatul cel mai bine îmbrăcat din Berlin, care se găsea acum într-o foarte rară stare de a face mărturisiri. Dintotdeauna fusese cel care conducea în relaţia lui cu Fritz Gisevius: acest fapt fusese mereu ca un dat, ceva care rezida în însăşi firea celor doi bărbaţi. Uneori, însă, chiar şi Wolf Koller avea nevoie să se confeseze cuiva. Invariabil, acesta era Fritz Gisevius.

— Ştiu şi eu… nu e o femeie fericită. Poate că moartea e o uşurare pentru ea. N-a fost niciodată fericită. Căsnicia noastră a fost ca un proces, ştii asta, aproape chiar de la începutul ei. Ea s-a întors împotriva mea cu multă vreme în urmă. Eu sunt cel care a salvat-o din mizeria în care se transformase viaţa ei. O aşteptam acum douăzeci de ani când Gunter Brendel a fost ucis. Eu sunt cel care am făcut un pas înainte ca s-o apuc de mină. Ea, însă, n-a fost niciodată fericită şi n-a vrut niciodată să mă ierte pentru că am salvat-o. Fără mine cred că ar fi sfârşit atunci cu toate. Femeile – sunt toate *monştrii* Am cunoscut doar una singură care nu era, o singură femeie care m-a iubit… dar asta s-a întâmplat demult, nu-i aşa, Fritz?

— Da, demult şi dă-mi voie să-ţi amintesc că ea a fost cât pe ce să însemne sfârşitul tău. Gisevius îşi pescuise între timp trabucul şi îşi privea acum prietenul printr-un nor de fum. N-ai fost prea norocos cu femeile, Wolf. Ce trist fapt.

— Cred că facem ceea ce trebuie şi ceea ce este necesar. Wolf Koller scoase un oftat din

rărunchi. Nu mai pot avea încredere în comportamentul lui Lise. Numai Dumnezeu ştie ce ar putea spune despre mine… Habar n-am ce fel de otravă toarnă Erika în ea, dar se influenţează reciproc, infectându-se una de la alta… Clătină din cap, meditativ. Femei, rosti el din nou. *Monştri*.

Gisevius aşteptă, sensibil la starea lui Koller şi familiarizat cu temperamentul lui vulcanic. După aceea zise:

— Dar ea are încă ceva rude în Statele Unite.

Nu voia să insiste asupra acestui punct, dar trebuia să-l aducă în discuţie.

— Te referi la fratele pe care nu l-a văzut de douăzeci de ani, zise zeflemitor Koller.

— Da, cel care a creat tot necazul acum douăzeci de ani.

— Când am salvat-o din mizeria creată de el…

— Poate că vrea să-l revadă.

— Nu vorbeşte niciodată de el. Poate că „boala” i-a şters amintirile…

— N-o lăsa să-l vadă, Wolf. Ar putea să-i intre în cap să… în fine, ar putea răscoli totul din nou, şi asta n-ar face bine nimănui. Sunt cu totul împotrivă că aşa ceva să se întâmple. Şi aşa nu prea mai are mult timp la dispoziţie.

Koller încuviinţă.

— Da, da, ştiu că nu trebuie să-l vadă. Porcăria aceea de acum douăzeci de ani, când a fost omorât Brendel… Era obosit şi vorbea cu jumătate de voce. Fratele ei a avut rolul lui în

povestea aceea, aşa e, şi s-ar putea ca ea să-şi amintească totul… şi Dumnezeu ştie ce i-ar putea povesti Erikăi în legătură cu asta…

Se ridică în picioare şi îşi îndreptă manşetele. Era înalt şi zvelt şi se simţea mai relaxat acum că îl lăsase pe Gisevius să privească înăuntrul lui.

— Mi-ai dat sfaturi bune, Fritz. Ştiu că mă pot baza pe tine ca să faci ceea ce este necesar pentru soţia mea. Îţi mulţumesc.

Se răsuci pe călcâie şi traversă încăperea. Deschise uşa din lemn masiv, se opri în prag, se întoarse o clipă înspre Gisevius, apoi se făcu nevăzut.

Mai târziu îşi reveni şi îşi aminti că îl sunase pe Wolf la birou. Cei de acolo o comutaseră pe telefonul lui din maşină, apoi leşinase din nou, iar acum auzea chiar vocea lui. Îl trimitea pe cineva la dracu', cu voce înceată, dar dură, însă ea habar n-avea care era motivul unei astfel de atitudini. Deschise ochii o clipă şi zări un bărbat cu părul cărunt tuns perie, aflat într-o stare de extremă încordare. Îl recunoscu imediat, era şeful securităţii din serviciul lui Wolf, dar nu-şi putu aminti numele lui. Acesta răspunse cu voce coborâtă, iar Wolf îşi puse mâna pe umărul omului într-un gest camaraderesc. O clipă de căldură în gheţarul furiei. Atunci îşi aminti baia, sângele, şi lupta cu golul care i se căscase în stomac.

Pe gresia rece de pe podea nu văzuse niciun cadavru.

Lise se concentră asupra acestui fapt. Deci exista speranţă. Cineva o găsise pe Erika, o ajutase, o dusese undeva… la spital. Evident. Despre asta vorbea Wolf acum. Trebuia verificate spitalele. Doctorii particulari. Oriunde ar fi putut să fie dusă pentru tratament.

— Cum rămâne cu poliţia? întrebarea fusese pusă de omul de la securitate.

— Nicio vorbă nimănui – doar e fata mea. *Fata lui Wolf Koller*.

— Cu tot respectul, Wolf, trebuie să îţi spun că vei avea de-a face cu poliţia, dacă vrei să-ţi găseşti fata.

Omul vorbea cu familiaritate, spunându-i lui Wolf pe numele mic. Se cunoşteau de foarte multă vreme.

— Nu până ce nu vom avea altă soluţie. Chiar tu ai găsit cuţitul sub dulapul din baie. Tocmai mi-ai dovedit că singurele amprente de pe cuţit sunt ale ei… aşa că nu e vorba de o crimă. N-avem nevoie de poliţie încă.

— Dar avem resurse limitate. Pot să-i spun lui Sebastian să-şi pună oamenii la treabă, dar… mă rog, căutarea fetelor pierdute nu e specialitatea lor.

— Spune-i că viaţa lui depinde de găsirea ei. O să facă ce i se spune. Iar dacă va trebui să lucrăm cu poliţia, ştii pe cine vreau.

— Pe Adler. Da, ştiu.

— Atunci nu mai sta. Găseşte-mi fata.

Stătea întinsă pe canapea şi auzea vocile plutind în jurul ei. O durea capul în locul unde se lovise de podea. Wolf îngenunche lângă ea.

— Cum te simţi, draga mea? Poţi vorbi?

— Bineînţeles. Dar n-am nimic să-ţi spun. A încercat să se sinucidă.

— Nu ştim asta. Nu face o tragedie din toată povestea, încearcă să te stăpâneşti. Poate că a fost un accident. Habar n-avem care-i adevărul.

— Nu fi naiv. Doar nu s-a rănit curăţind cartofi…

— Nici n-ar şti cum s-o facă. Aici sunt de acord cu tine.

— Oricum, nu contează.

— Lise… ştii ce spui? Mă recunoşti?

— Da, Wolf, rosti ea, nerăbdătoare. Te recunosc. Mi-e bine. Vreau să mă duc acasă. Pot să-mi conduc singură maşina.

— Nu cred că ar fi un lucru înţelept, dragă.

— Tu eşti un om puternic. Nu-ţi irosi forţele încercând să mă înspăimânţi. Doar găseşte-mi fata. Nu fi îngrijorat de cum ajung eu acasă.

Se ridică de pe canapea. Wolf încercă să o ajute, dar ea îl respinse. În spatele lui se vedeau doi subalterni ai săi, dintre care unul vorbea în şoaptă la un telefon alb. Wolf se dădu înapoi şi se uită la ea, întrebându-se dacă nevastă-sa nu o luase brusc razna.

— Dar afară plouă tare, zise el. Eşti sigură că o să te descurci?

Ştia la ce se referea el; n-avea nimic de-a face cu ploaia. Se întoarse şi ieşi din apartament.

Dacă fata ei era moartă, dacă reuşise cumva să se sinucidă, Lise avea să se răzbune pe el. Dacă Erika îşi pierduse viaţa, Lise avea să-l omoare pe Wolf Koller.

Pentru un moment, însă, mulţumită de faptul că mintea îi judeca încă bine, se gândea la un plan de acţiune. Timpul era inamicul ei. Nu ştia niciodată când mintea i-o lua razna, când intra în acea stare nenorocită în care nu mai ştia nimic de ea şi după care nu-şi mai aducea nimic aminte din ce făcuse. Trebuia să se mişte repede.

Trebuia să vadă pe cineva.

Ca prin miracol, îi revenise în minte altcineva. Cineva în care putea avea încredere.

O inundă speranţa.

Clint Kilroy avea ceva amuzant în el, dar nu toată lumea sesiza asta. Nu era ceva uşor de observat. Te făcea, cumva, să te minunezi. Era un tip destul de simpatic. Nu intra în niciun fel de bucluc, numele lui nu era legat de niciun fel de scandal, şi, cu toate acestea, aveai întotdeauna senzaţia că nu prea ai de unde să-l apuci şi să afli lucruri despre el. Tipii din Dallas nu obişnuiau să pună prea multe întrebări, în orice caz nu dacă aveai banii lui Kilroy, iar fosta lui nevastă fusese o clientă de vază pentru Neiman Marcus. Erau amândoi văzuţi regulat la Turtle Creek, frecventau sălile de joc, iar Clint Kilroy era doar una dintre

acele persoane cu trecut dubios, care reuşiseră să facă avere în Texas, pe căi mai mult sau mai puţin cinstite.

De fapt, exact aceasta era situaţia care-i plăcea şi lui Clint Kilroy. Ştia prea bine că gura lumii abia aşteaptă să molfăie tot felul de ştiri indiscrete. La naiba, asta era natura umană. Cea mai mare greşeală posibilă era să te înmoi datorită unei încrederi excesive în oameni. Era genul de greşeală pe care alţi oameni poate că o făceau, nu însă Clint Kilroy.

Avea şaptezeci şi trei de ani. Mă rog, în jurul acestei vârste, căci nici el nu mai era sigur. Era subţire şi vânos, iar pielea i se înnegrise de la anii pe care şi-i petrecuse în bătaia soarelui pe şantierele de construcţii sau pe terenurile petrolifere. Avea ochi de culoare albastru deschis, părul alb tuns scurt şi pieptănat cu cărare pe stânga. Căpătase tendinţa de a se îmbrăca precum un parvenit cu prea mulţi bani, în costume tipice omului de afaceri din Vest şi purta cizme de piele mulate pe picior şi vopsite în culori neobişnuite, pe care i le confecţiona în mod special un particular din Waco. Mediul mizer în care crescuse îl ajutase când fusese nevoit să ia viaţa în piept, însă acum îi devenise o a doua natură. Accentul vocii lui era imposibil de definit – semăna cu tărăgăneala tipică celor din vestul Texasului, însă conţinea şi altceva, şi asta păcălea oamenii. Nimeni nu-i ghicise corect originea până acum şi

asta spre norocul lor. Dacă ar fi ghicit cineva de unde provine, ar fi fost nevoit să scoată pistolul. Kilroy însuşi îşi atribuia accentul „diferitelor locuri de iad din lume, de la zone fără viaţă ca Bhutan şi Belize City la găuri împuţite, precum Kaduna şi puncte fierbinţi precum Germania în timpul şi după marele spectacol de acolo, unde fusese, conform spuselor lui; un puţoi într-un mare departament de rahat numit Spionaj Militar”.

Una peste alta, avusese o viaţă plină şi adesea îi câştiga pe oameni de partea lui istorisindu-le poveşti despre sine. Fusese milionar de atâtea ori, încât nu-l mai interesa să ţină o socoteală. Apăruse în Dallas într-o zi însorită, după ce războiul luase sfârşit, fără familie, fără relaţii, gata de orice şi fără bani în buzunar. Niciodată nu spusese cuiva de unde avusese bani la început, însă toată lumea presupunea că venise din război cu un sac de bani murdari; unii ziceau că fuseseră banii lui Hitler, alţii erau convinşi că banii proveneau din şantaj, şi asta deoarece el arăta cact a fi tipul care calcă pe cadavre ca să ajungă unde vrea. În înă, mai erau şi unii care afirmau că el, pur şi simplu, furase banii. Clint se mulţumea să le facă cu ochiul, să le zâmbească şi să-i întrebe dacă ei chiar credeau serios în ceea ce spuneau.

Când Ned Cheddar apăru pe neaşteptate ca să-l vâre din nou în rahat pentru a nu ştiu câta oară, Kilroy se afla în piscină, unde bea votcă cu

tonic şi împingea un dinozaur gonflabil, galben, către nepoata lui de şase ani, care se agita râzând şi împroşcându-l cu apă. Era neobişnuit de cald pentru acea toamnă târzie şi, probabil, era una dintre ultimele zile bune pentru baie. Kilroy lpase pumnul obişnuit de medicamente, aşa că acum nu se putea plânge de nimic, cu excepţia stimulatorului cardiac, care reprezenta preţul pentru faptul că avea şaptezeci şi trei de ani şi pentru că în trup îi rămăseseră schije de la un glonţ tras dintr-o armă de calibrul 45. Necazurile începură când se porni să sune telefonul aflat lângă el, pe un stativ de plastic roz, şi când auzi în receptor familiara voce nazală, pricepând imediat că nenorocita de morişcă avea să pornească din nou.

— Cheese[4], rosti el cu un oftat de resemnare. Deci sursele mele mi-au spus că echipa Boys va învinge, dar de unde era să ştiu că echipa Schins va face rost de peruvianul ăla Dumnezeu ştie de unde? E vina mea? Fii şi tu cinstit o dată şi nu omorî mesagerul. Chiar trebuie să răscolim rahatul ăsta?

— Nu fotbalul m-a făcut să sun. N-am chef acum de discuţii pe tema asta. Ce îţi spune cuvântul SPARTAKUS?

Kilroy se gândi o vreme. Era un test, ca pe vremuri când trebuia să fie mereu pe fază, deoarece ei îl testau cu mici probleme, ca să vadă

4 Brînzâ – aluzie la numele Cheddar, un sortiment de brinzâ (n.trad.).

dacă se va deconspira. Era oare o întrebare capcană? Apucă paharul de votcă. Micuţa Jennifer veni sub el şi îi frecă dinozaurul galben de testicule. Cu un minut înainte totul era atât de frumos.

— Kirk Douglas, rosti el în sfârşit. Jean Simmons. Olivier îl joacă pe Cezar sau aşa ceva. Howard Fast a scris cartea. Sclavii se revoltă împotriva stăpânilor lor romani. Toţi cei de dreapta au zis că e propagandă comunistă. Fast a fost pus la index – dar cred că nu încerci să-ţi baţi joc de mine pe tema asta.

— Acela a fost *Spartacus* cu „e” şi ai omis numele regizorului…

— Kubrick.

— … iar eu vorbesc despre SPARTAKUS cu „K”.

— Păi de unde dracu’ să ştiu despre aşa ceva? Crezi că sunt telegenic?

— Poate vrei să spui telepat, Clint.

Kilroy oftă.

— Hei, las-o mai moale, Cheese. Era o glumă.

— Deci ce îţi spune SPARTAKUS cu „K”?

— Nu ştiu. Nimic. Păi, dacă asta-i totul, îţi pot spune că am un stimulator în mine, o prostată slabă care mă poate lăsa oricând şi o nepoată care încearcă să-mi vâre în cur un dinozaur drăguţ din plastic. Aşa că lasă-l pe umilul tău servitor în pace, bine?

— Avem un posibil Cod Roşu, Clint.

— Eh, la dracu'! Felul ăsta de a vorbi s-a dus odată cu „Vulturul a aterizat".

— Nu te purta aşa. Te putem scoate din Dallas chiar azi după-amiază, cu avionul. Îţi iei cina acolo şi o să ajungi la Logan la timp ca să intri în Harvard Club pentru un păhărel. Clint?

— Eşti în *Boston*?

— Doamne sfinte, nu. Sunt în Georgetown. *Tu* o să pleci la Boston. Vreau să verifici un om acolo.

Începu să-i dea instrucţiuni lui Kilroy. După ce termină, Clint Kilroy trânti telefonul în furcă, acesta căzu în apă şi se scufundă.

— Ah, f… i mama, mâmiţica, mâmuliţa mâsii!

— Bunicule! Eşti râu! Mamă? *Mămico* – bunicu' spune din nou lucrurile alea urâte!

Kilroy pomi către marginea piscinei. Înainta încet. Îşi vârsase şi băutura. Cheese umbla din nou să-i pună pielea pe băţ. Totdeauna apărea ceva de genul ăsta.

Berlinul la telefon

Stăteau în lumina strălucitoare a soarelui, pe terasa restaurantului care străjuia portul Boston. În depărtare, Faneuil Hall.

Quincy Market, Government Center şi domul auriu de pe acoperişul State House aflată pe Beacon Hill păreau mici de tot, ca şi cum ar fi fost unite între ele. Vântul sufla în pânzele bărcilor ce despicau apa scânteietoare, fanioanele fluturau, iar prelatele de pânză erau fixate în cuie. John Cooper cuprinse întreaga privelişte fără să o vadă,

concentrându-şi atenţia asupra individului ciudat care stătea în faţa lui la masă. Cooper purta pantaloni kaki şi un pulover maro, pe care-l cumpărase în 1960 de la Filene's Basement. Vântul era destul de rece, aşa că stătea cu faţa la soare ca să simtă urmele de căldură ale razelor. În jur, pescăruşii ţipau şi făceau plonjoane.

Buzele subţiri ale lui Clint Kilroy păreau să sugereze un zâmbet. Omul avea o privire rece şi tăioasă. După sunetele pe care le scotea, era un amestec de băiat simpatic şi om dur. Purta o haină de piele cu franjuri, pantaloni de lână şi cizme negre de cowboy, cu cusături aproape invizibile. Era zvelt şi părea extraordinar de dur. Avea un accent ciudat, ce semăna cu cel din Texas, însă se detecta şi altceva, despre care Cooper nu ştia ce să spună.

— Aţi făcut tot drumul până la Boston ca să încercaţi să-mi cumpăraţi teatrul şi librăria? Cam mare distanţa parcursă, având doar o speranţă ca argument, domnule Kilroy.

— Oh, nu, mă înţelegeţi greşit, domnule. Am venit aici să cumpăr teatrul şi librăria, nu doar să încerc. Desigur, socoteala de acasă nu se potriveşte întotdeauna cu cea din târg. Însă cred că ar trebui să vă gândiţi bine. V-aş putea face un mic bogătaş.

Cooper râse încet.

— Dar eu sunt deja un mic bogătaş.

— Ei, nu se ştie niciodată, poate vă

răzgândiţi. Ce am mâncat noi aici? Are gust de peşte.

— Egrefin. S-ar putea spune că aţi mâncat carne roşie asortată cu piper şi tomate.

— Egrefin. Ei bine, am mâncat eu şi lucruri mai rele. În junglă am trăit o vreme cu mâncare de viermi. N-a fost chiar atât de râu. Schiţă un zâmbet. Bineînţeles *e* & *ştiu* ce avere aveţi. Sunt un om care-şi face lecţiile. Aţi avut o viaţă interesantă, domnule Cooper.

— Într-adevăr? rosti Cooper, sorbind o gură de cafea fierbinte. Tipul avea dreptate. Peştele nu fusese pe măsura aşteptărilor. Se pot afla chiar aşa uşor lucruri despre mine?

Ceva din conversaţie îl intriga. Kilroy era extrem de stăpân pe sine.

— N-am spus că a fost uşor. Dar sunt genul de om care dispune de multe căi de cercetare. Îl ştiţi pe omul acela care şi-a angajat propria armată ca să îi caute pe cei dispăruţi în misiune şi care candidează întotdeauna la preşedinţie? Eu îi zic întotdeauna Parrot. Asta îl înnebuneşte. Ei bine, el mi-a vândut câteva computere, când lucra pentru Marele Albastru[5] şi mi-a găsit nişte băieţi care să lucreze la ele. E uluitor ce aflu de acolo. Vârstă, locul naşterii, cine-i tatăl, cine-i bunicul. Să luăm cazul dumneavoastră-aţi avut o aventură interesantă în Germania cu ceva vreme în urmă. Cam acum douăzeci de ani.

---

5 Jargon pentru concernul multinaţional I.B.M. (n.trad.).

Ce dracu’ se întâmplă aici? gândi Cooper.

— Mda, ştiţi multe.

— Mă interesează Germania. Am fost acolo în timpul războiului şi puţin după aceea. München, Frankfurt, Berlin. Mi-am petrecut ceva timp în Est, căutând băieţi. Răsplata era mare. Le ofeream tipilor o viaţă mai bună.

— Ia uite, iau prânzul cu un sfânt.

— Dacă vreţi să ştiţi adevărul, Estul era *anus mundi* în acele zile. Nici acum nu-i cu mult mai răsărit, din câte ştiu. Mare scofală, aţi putea spune. Da, dar nu se poate să nu observ că Germania se ridică din nou.

— Cred că mi-a scăpat faptul acesta, rosti Cooper.

Era numai ochi şi urechi acum. *Germania*.

— Nu vreau să calc pe nimeni pe bătătură, dar sunteţi nepotul lui Austin Cooper, nu-i aşa?

Clint Kilroy se sprijini de spătarul scaunului şi urmări cu privirea pescăruşii ce plonjau în apă şi soarele dansând pe valuri.

— Ce are asta de-a face cu cumpăratul colţişorului meu de lume? zise Cooper.

— La dracu’, nu ştiu. Eu doar strâng informaţii. Întotdeauna am făcut-o. Îmi place să-l cunosc pe omul cu care am de-a face.

Nu se ştie niciodată de unde răsare o prietenie. Atunci poţi să închei o afacere. Te deranjează dacă fumez?

Scoase o ţigară de foi, îşi făcu palmele căuş în

jurul brichetei şi scoase un norişor de fum.

— Te-ai mai întors vreodată la Cooper’s Falls? întrebă el, zâmbind. Să vezi ce-a mai rămas după ce tu şi amicul tău Peterson v-aţi terminat treaba. Am câţiva prieteni buni acolo. O mulţime de bani în Minnesota. Dar tu ar trebui să ştii totul despre asta.

— Nu, nu mă întorc în Minnesota.

— De ce? E prea frig pentru tine?

— Pur şi simplu, nu mă întorc. Acesta mi-e cuvântul şi mă ţin de el.

Kilroy râse.

— Nu te-ai întors acolo de douăzeci de ani? Ce voinţă de fier. Ai născut şi o legendă, „Asediul de la Cooper’s Falls”. Emily, adică şefa cercetătorilor mei, s-a chinuit rău de tot cu povestea asta când ţi-am întocmit dosarul. Deci nu te-ai întors niciodată.

Cooper încuviinţă.

— Uite ce e. Am început să mă cam plictisesc, aşa că hai s-o lăsăm baltă. Ai spus ce aveai de spus. Ştii multe lucruri despre mine, în timp ce eu nu cunosc nimic despre tine. N-am nimic împotrivă. Însă n-am să-ţi vând nici teatrul, nici librăria. Hai să ne prefacem că nu s-a petrecut nimic şi n-o să ne mai vedem niciodată. Mie mi se pare a fi cel mai bun lucru de făcut. Ţie nu?

— Nu scapi aşa uşor, băiete. N-ai să câştigi niciodată la pocher încercând să joci cum faci acum.

— Nu mă deranjează.

— Mai ai ceva contacte în Germania? Mai e vreunul de pe vremuri? Sau i-ai ucis pe toţi pe care i-ai cunoscut?

Cooper se ridică în picioare. Se aplecă peste masă cu toţi cei o sută nouăzeci de centimetri ai săi.

— Gata, amice. Am plătit eu masa, aşa că poţi să-ţi înşeuezi calul şi s-o ştergi în galop de aici.

— Sora ta e încă acolo, nu?

Cooper plecase deja. Kilroy îl ajunse din urmă, zâmbind.

— Mai scrii cărţi? Mi-am cumpărat vreo două din cele de început, da nu prea le-am priceput.

— Deci eşti şi critic literar.

— Eu îţi spun doar să nu renunţi la meserie.

Kilroy îl urmă prin restaurant. Mulţimea venită să-şi ia masa se risipise în bună parte.

— Te-am călcat pe picioare, fiule? Am spus ceva rău?

Kilroy se amuza.

— Nu sunt fiul tău. Pur şi simplu, iroseşti atât timpul tău cât şi pe-al meu. Asta-i tot, ai înţeles?

— Nu fi atât de sigur. Trebuie să aştepţi sfârşitul poveştii. Se pot întâmpla tot felul de lucruri groaznice. Unii mor în floarea vârstei. Ai grijă ce faci, mă auzi? Iar dacă te răzgândeşti, îmi poţi lăsa un mesaj la Harvard Club.

— Harvard Club?

— Eh, vezi, am vrut să te impresionez. Am

mulţi prieteni. Ridică din umeri. Ei bine, continuă Kilroy, bătându-l uşurel cu palma pe spate, e drum lung până în Abilene. Poate ne mai întâlnim.

— Poate nu, răspunse Cooper.

Kilroy continua să zâmbească, de parcă n-avea nicio grijă pe lume. Cooper se urcă la volanul maşinii proprii. Când se uită pentru ultima dată la Kilroy, acesta părea să se admire într-o oglindă.

Înainte de a se duce în birou, care se găsea la etaj, intră în sala de teatru şi se aşează pe un scaun. Kilroy îi produsese o indispoziţie, iar filmul care rula pe ecran îl putea ajuta să iasă din acea stare. Lansase festivalul „Cele mai bune zece filme", cu intenţia de a demonstra publicului câte filme minunate existau în lume şi cât de multe preferinţe puteau exista. În acel moment, pe ecran rula *Once Upon a Time in the West* al lui Sergio Leone. Începu să urmărească acţiunea, menită să stârnească emoţii, să răsucească pumnalul dragostei în inimă. Povestea se apropia de final şi se desfăşura după scenariul lui favorit de film.

Jason Robards vorbeşte cu Claudia Cardinale. Inima ei a fost frântă din pricina iubirii, iar el e rănit şi mai are puţin până să moară, deşi ea nu ştie asta. El o priveşte în ochii ei imenşi şi umezi – niciodată nu putuseră fi văzuţi ochi mai frumoşi, mai ispititori, echivalentul genetic al unei bombe cu explozie întârziată plasată în centrul emoţional al celui care o vedea – şi îi înţelege tristeţea, genul de tristeţe acumulată într-o viaţă care e, în

definitiv, prea scurtă şi nu chiar atât de importantă, după care îi spune:

Prefă-te că nu contează…

De fapt, chiar că nu conta. Curând avea să moară şi atunci ce importanţă mai avea? El, oamenii pe care îi iubise şi care îl iubiseră, toţi aveau să piară şi să fie uitaţi, iar în urma lor alţi oameni aveau să joace aceleaşi roluri. Nimic nu conta şi nimeni nu învăţa din experienţa altora.

Se dusese la filme de când se ştia şi acele cinci cuvinte, pe care şi le repeta întotdeauna în gând, făcuseră posibil ca el să-şi trăiască viaţa şi să rămână întreg după ceea ce se întâmplase cu douăzeci de ani în urmă. Încercase din răsputeri să simuleze că nu conta. Fusese o bătălie aprigă.

Era limpede ca lumina zilei că individul ăsta, Kilroy, n-avea nici cea mai mică însemnătate. El apăsase doar pe butoanele Fricii. Însă nici asta n-avea vreo importanţă; cel puţin, aşa spunea John Cooper, părăsind întunericul confortabil al sălii. Poate că era o minciună, dar astfel de evenimente te puteau marca o noapte, un deceniu sau pentru tot restul vieţii.

Sammy Desmond conducea librăria pentru el. Când venea vorba de această librărie, Cooper se comporta mai mult ca un client. Frunzărea continuu materialele, le citea şi insista, din când în când, ca o anumită carte să fie depozitată. Fără Sammy situaţia ar fi fost dezastruoasă. Era unul dintre acei studenţi veşnici pe care-i întâlneai la

tot pasul în Boston. Părea subnutrit, era nebărbierit şi avea o vastă cultură. În mod obişnuit purta pantaloni negri şi cămaşă în carouri şi arareori era văzut altundeva decât la biroul lui. Adeseori îşi punea ochelari verzi, pe care-i purta şi acum, când Cooper urcă scările către birou şi se lăsă să cadă pe canapeaua de sub difuzoare. Cooper recunoscu melodia lui Roger Kellaway, *Come to the Meadow*, ceea ce însemna că Sammy se afla în toane bune.

Sammy îşi ridică privirea de pe catalogul pe care-l citea şi îşi împinse ochelarii pe nas. Luă de lângă el o bucată de hârtie.

— Ai avut o vizitatoare, şefu'\ I-aş fi dat cel puţin nota opt. Sau atât de aproape de opt, încât ar fi fost acelaşi lucru.

Din cealaltă încăpere, Mona Brooks oftă zgomotos. Lega la un loc câteva mii de reviste vechi de cinema, confecţionând din ele tomuri uriaşe. În mintea ei, o astfel de muncă trebuia să fie făcută de cineva, cu toate că lumea trăia acum în era computerelor.

— Iisuse, ce sexist eşti. De fapt, amândoi sunteţi! Culmea e că o şi ştiţi. Dinozauri.

— Dinozauri, îi ţinu Cooper isonul. Cu siguranţă că eu n-aş putea da un opt întâlnirii mele de la prânz, zise el înspre Sammy. Ce am pierdut?

— O fată care arăta nemaipomenit, cu păr drept şi blond, coborând până în dreptul bărbiei,

cu ochii mari ca nişte pumni, de o culoare cumva gri-albastru.

— Spune-mi cu cine semăna.

— Bine. Mmmm – gata, mi-am adus aminte. Mai Zetterling în *Only Two Can Play*. Comedia mea romantică favorită. Da, cu siguranţă Mai Zetterling.

— Ai auzit, Mona?

— Mai Zetterling. Presupun că şi ei i-aţi dat un opt.

— Un nouă. Poate chiar nouă cincizeci. O stea. Scrie pe un bilet, Mona. S-o punem pe următoarea listă a Celor Mai Bune Zece Actriţe. Cooper se întoarse din nou către Sammy. Deci ce a vrut fata asta cu mine?

— E un mister, şefu'\ Avea un accent puternic.

— Ce fel de accent?

— German. Avea vocea aceea joasă şi guturală tipic germană.

— Auzi cum vorbeşte, interveni Mona. S-a aprins după o hună.

— Purta o haină de piele neagră care fâşâia când se mişca. Foarte sexi şi avea un aspect de gestapovistă. Genul de iubită din filmele lui Helmut Dantine, poate.

— Ce voia, Sam?

— Oh, ce voia, da, da. Să te vadă – a spus că nu-mi poate lăsa niciun mesaj. Prea complicat. A sosit ieri de la Berlin. Totuşi, e ciudat. N-ai spus niciodată că ai o soră…

Cooper simţi cât fuge pământul de sub picioare.

— Ce-ai spus?

— Ea a zis că are un mesaj de la sora ta. Habar n-am avut că ai o soră. Care-i treaba? Locuieşte în Berlin?

— N-am văzut-o de douăzeci de ani. E o familie mai aparte. Asta-i tot.

— Mda, familiile sunt nişte creaturi bizare. Ia-o pe a mea… *te rog*. He, he. *h* fine, oricum, a zis că o să te caute mai târziu. De vreme ce era vorba de sora ta, i-am dat numărul de telefon de acasă – am greşit?

— Nu, nu, stai liniştit.

Mintea lui se afla deja în altă parte. Călătorea înapoi în timp. Kilroy îl plasase pe o pistă care mergea îndărăt, în gaura neagră a timpului, iar acum picase şi povestea asta. Şi mai erau unii care susţineau că nu exista coincidenţă.

— Ţi-e bine, şefu'?

Era Mona, care stătea în cadrul uşii, ţinând în mână un vas cu pastă de lipit.

— Arăţi de parcă… de parcă ai fi văzut o fantomă.

Femeia ridică din umeri când îşi dădu seama de cât de lipsită de originalitate fusese.

Cooper reveni în prezent pentru o clipă şi îi zâmbi:

— Ca în The Uninvited!

— Păăâi, nu prea aduci cu Ray Milland. Nu-i

nimic personal, sper că mă înţelegi.

Se întoarse în camera ei.

— Eiii, ce e, şefu'? întrebă Sammy Desmond.

Dar Cooper trecu pe lângă el şi intră în micul lui birou, amintindu-şi, în primul rând, cum o descoperise pe sora lui, Lee.

Beate

Nu-i reţinuse numele când îl sunase la birou. Vocea femeii era, într-adevăr, guturală şi groasă, ca şi cum ar fi fost uşor răcită, însă numele îi era complet străin.

— Bee-att-uh, rosti ea. Beate. Numele, Hubermann.

— Ca Ingrid Bergman în *Notorius*, murmură el.

— Numai că acolo se numea lise. Ce isteţ sunteţi!

— Asta mi-e meseria.

— Să fiţi isteţ?

— Să cunosc filmele vechi.

— Atunci vă puteţi rupe puţin de filmele vechi ca să ne vedem? Vocea ei deveni brusc serioasă. Am un mesaj de la sora dumneavoastră. Ar fi mai uşor dacă am discuta personal…

— Da, bineînţeles.

Simţea din nou adierea rece a fricii. Oare era sigur? Oare spunea ea adevărul sau se petrecea altceva, ceva de care el n-avea habar? Avea aceeaşi senzaţie ca la prânzul luat cu Clint Kilroy – ca şi cum ar fi fost lăsat pe dinafara jocului. Asta

însemnase Germania pentru el. Aşa se petrecuseră lucrurile acum douăzeci de ani, când atâţia oameni muriseră. Cooper nu ştiuse niciodată cu adevărat ce se petrecuse, iar frica şi disperarea deveniseră tot mai accentuate... Acum, revenită din trecut, o voce de femeie, cu accent german, şi totul prindea din nou viaţă.

— O cunoaşteţi bine pe sora mea, domnişoară Hubermann?

— Ah, cum spuneţi voi? Nu *chiart* Vă explic când vă văd. Eu veneam, însă, oricum la Boston, aşa că s-a gândit să mă folosească pe post de mesager, asta-i tot. Nu fac parte din cercul ei social.

Izbucni în râs.

— Mă întreb de ce nu mi-a scris? Sau de ce nu m-a sunat?

— Habar n-am. Nu-i treaba mea.

— Bineînţeles că nu. Ce vă aduce la Boston?

— Sunt reporter şi producător de televiziune, rosti ea, cu un oftat de nerăbdare. Mă aflu aici, domnule Cooper, ca să scriu un articol. Investiţiile pentru afaceri germane în zona Bostonului. Nu-i prea palpitant.

— Păi, ce ziceţi de ora şapte şi jumătate?

— Excelent.

Cooper îi dădu fetei adresa sa din Louisburg Square.

— E sus pe Beacon Hill. O găsiţi?

— Bineînţeles. Sunt plină de resurse,

domnule Cooper. Am să-i spun şoferului.

Cooper coborî pe Newbury şi traversă Arlington Street. Mai mulţi lucrători strângeau frunzele în grămezi lângă Frog Pond.

Un bostan găurit, uitat de la Halloween \ privea în jos de la fereastra unui apartament ce străjuia Public Garden. Se însera, iar vântul rece şi şfichiuitor bătea în rafale dinspre Back Bay. Când ajunse pe Beacon Hill, felinarele erau deja aprinse în Louisburg Square. Răsuflarea lui scotea mici norişori în faţă. Ajunse acasă, descuie uşa de la stradă şi intră.

Înăuntru era cald şi confortabil – lemnul sclipea, mirosea a lac de mobilă, a flori proaspete şi a fum de trabuc. Din difuzoarele ascunse se revărsa muzica de saxofon a lui Stan Getz. Cooper cumpărase locul cu aproape douăzeci de ani în urmă, când se hotărâse că trebuie să-şi revină de pe urma celor întâmplate. Îşi înfruntase soarta în această casă, revenise cu picioarele pe pământ şi reuşise să se recompună psihic. Reuşise să meargă mai departe, însă nu la fel ca înainte. Nicio femeie nu-şi petrecuse noaptea aici. Asta era o parte a înţelegerii pe care o făcuse cu sine însuşi, ca să nu-şi piardă minţile. Nici unei femei nu-i fusese permisă o asemenea intimitate. În douăzeci de ani avusese mai multe relaţii, dar niciuna foarte apropiată. Asta era regula.

La puţin timp după ce achiziţionase casă, îl găsise pe Grahame, care se îngrijea atât de casă,

cât şi de proprietarul ei. Aşa cum Grahame scotea mereu în evidenţă, „e o joacă, amice, ce fac eu pentru tine. Mai mult mânvirt pe lângă casă”. Grahame era un englez slab, de mărimea unui jocheu de buzunar, care privea această slujbă ca pe un mod de viaţă preferabil unei munci propriu-zise. „Nimeni nu-şi rupe braţul dacă lustruieşte argintăria” era o altă observaţie favorită a lui. Grahame se ivi acum din bucătărie, în vreme ce Cooper îşi aprindea o ţigară, răsfoind prin teancul de scrisori de pe măsuţa din hol.

— O friptură mare şi o salată verde v-ar prinde bine?

— Nu sunt sigur. S-ar putea să fim doi la cină. Poţi să te îngrijeşti de asta?

— Pot să vă sugerez să comandaţi o pizza?

— Dar tu nu te poţi agita un pic ca să faci două grătare mari?

— Trebuie să vă informez, domnule, că n-am prea avut ce să gătesc la prânz.[6]

— Fireşte. În fine, să vedem cum evoluează lucrurile.

— Bun plan. Atunci, băuturi?

— Da. Aşază masa pentru băuturi în bibliotecă. Fă focul. Pune nişte CD-uri cu Stan Getz în aparat.

— Să micşorez luminile? Să dau jos patul?

— Foarte amuzant. Îţi iei liber pentru restul nopţii. Du-te la Cheers cu gaşca, cu Sam, Woody şi

6 Sărbătoarea Tuturor Sfinţilor (n.trad.).

cu poştaşul ăla…

— Acesta-i un spectacol de televiziune, domnule. Trebuie să învăţaţi să faceţi diferenţa, altfel vi se dau papucii. Poate mă duc la film. Mr. *Blandings Builds His Dream House*.

Cooper urcă la etaj, făcu un duş şi se uită la ştirile transmise de Dan Rather. În Germania avea loc o anchetă privitoare la drepturile omului. Doi turci fuseseră omorâţi într-o demonstraţie de stradă. Poliţia sosise prea târziu ca să-i prindă pe neonazişti, capete rase, cămăşi brune sau cum s-or mai fi numind ticăloşii acum. Conducătorul lor era un tip cu faţa buhăită, pe nume Stiffel. Germania, Germania, unele lucruri nu se schimbă niciodată. Oamenii intervievaţi pe stradă păreau să ia problema în serios. Amintirile le erau încă vii în memorie.

Cooper se îmbrăcă într-un costum gri de flanelă cu haina la două rânduri şi se întoarse jos. Grahame plecase. Se auzea saxofonul lui Getz interpretând o melodie din prima perioadă a artistului, când timbrul instrumentului era poreclit „sunetul din Long Island”. Cooper era vrăjit de Stan Getz. În ziua morţii artistului, închisese atât teatrul, cât şi librăria în semn de preţuire.

La ora de ştiri a lui MacNeil-Lehrer, o oficialitate germană, se referea la „problema turcă”, iar un proprietar ţipa, printr-o portavoce, la el: „Nu e o problemă turcă, e o problemă germană!” Imediat altcineva îi luă un interviu

acelui ticălos cu faţa puhavă şi buze de cămăţar, pe nume Stiffel, care declară că era convins că aceia care îl urmau nu luaseră de la el ideea de a ucide turci… dar puteau ei îi de fapt, învinuiţi? Pentru Herr Stiffel, a ucide turci, străini nedoriţi, părea mai degrabă o chestiune de gust. Cooper clătină din cap.

Masa cu băuturi era perfect întinsă, având pe ea inclusiv castronul de gheaţă cu cleştii deargint şi paharele strălucitoare. Grahame nu se juca niciodată cu banii lui Cooper. Cooper continua să-şi fumeze trabucul. Încerca să nu se gândească la turcii morţi sau la întrebările neaşteptate ale lui Clint Kilroy sau la telefonul de la Beate legat de mesajul din partea surorii lui, Lee. Ar fi vrut să poată crede în coincidenţă.

Pe poliţa căminului, ca şi pe o măsuţă aflată sub una dintre ferestre, se găseau mai multe fotografii înrămate. Erau fotografii de familie, de genul celor care îl răscoleau şi îl făceau să-şi aducă aminte, însă ele însemnau rudele lui şi n-avea de gând să le ascundă. Orice străin care ar fi privit acea încăpere ar fi tras concluzia că John Cooper era un adept al tradiţiei shintoiste. Acel străin s-ar fi aflat mult în afara adevărului. De fapt, John Cooper nu-şi venera strămoşii, ci era adâncit într-o luptă până la moarte cu ei, un soi de teribilă confuzie psihologică între iubire şi ură.

Pozele mamei şi tatălui lui: chipeşi, frumoşi şi tineri, în Cooper’s Falls şi pe ţărmul de nord al

Lacului Superior, în fundal apa spărgându-se în mii de cioburi albe de ţărmul stâncos. Purtau pulovere şi pantaloni de lână şi arătau ca într-o reclamă publicitară de pe vremuri, o pereche în plină floare a tinereţii, amândoi cu părul lung şi blond închis. Un cuplu perfect.

Poze cu el însuşi, cu sora lui mai mică, Lee, şi cu fratele lui, Cyril, poze naive în costume de baie şi în costume de iarnă, la plajă, dar şi construind oameni de zăpadă în faţa casei mari din Cooper's Falls. Toţi atât de neştiutori în legătură cu ceea ce le va rezerva viitorul. Moarte în carlinga unui Spitfire deasupra Canalului Mânecii, moarte prin bombele curgând neîntrerupt deasupra Londrei în timpul Blitz-ului, moarte pentru micuţa fată sub dărâmâturile clădirii lovite de bombă... moarte şi apoi înviere pentru fetiţă, care în timp a ajuns să arate la fel cu mama ei. Acea asemănare uluitoare fusese cheia: Cyril văzuse o fotografie într-un ziar scoţian, tot Cyril fusese convins că era vorba de micuţa care murise cu atâta amar de vreme înainte şi tot el simţise că era micuţa Lee, aflată acum în plină tinereţe... Acesta fusese lucrul care îl împinsese pe fratele lui John Cooper pe drumul prăfuit al morţii.

Se aflau acolo câteva poze de-ale bunicului lui, care îi cunoscuse pe Lindbergh, pe G ring şi Hitler, şi care crezuse cu ardoare în idealurile lui deplasate; fotografii ale gărzilor palrulând prin faţa reşedinţei din Cooper's Falls, aflate acolo ca

să protejeze familia Cooper de demonstranţii antinazişti care agitau pancarte deasupra capului. Se gândi la acele nopţi, când el se uita din spatele ferestrei dormitorului la mulţimea cane se aduna scandând lozinci împotriva familiei Cooper, şi în memorie îi reveni o noapte de primăvară, în care aerul mirosea a pământ ud şi cald din pricina topirii zăpezii, în care cascada urla ca o bestie a sălbăticiei într-o noapte liniştită, în care domnea misterul dealurilor împădurite şi întunecate din jur, în care umbrele gărzilor se deplasau fără zgomot pe peluză, în căutare de intruşi… totul se găsea acolo, în fotografiile cu rame argintii, ticăind, gata să explodeze la momentul cel mai puţin aşteptat… Dar când avea să se întâmple asta? Oare sosise ceasul, oare Beate Hubermann era cea care avea să amorseze detonatorul?

Mai sus de poliţa căminului se găsea tabloul în ulei al mamei lui. Era o fiinţă cu adevărat patriciană, seducătoare şi sobră. Părea că priveşte drept peste umărul tău, către ceva ce o încânta. Era o fiinţă minunată, aflată dincolo de puterea lui de a o descrie. Fiica ei, Lee, arăta exact ca ea. Însă Lee cunoscuse privilegiul de a-şi trăi vârsta a doua, privilegiu care-i fusese interzis mamei ei de către Blitz. Şi acum, după douăzeci de ani, trimisese pe cineva cu un mesaj pentru fratele ei…

Soneria începu să sune.

Pătrunse în casă cu obrajii îmbujoraţi de frig. Avea părul blond şi mătăsos şi doi ochi albaştri

precum cerul într-o zi senină de iarnă. Îşi schimbase haina de piele neagră cu o jachetă roşu cu negru şi pantaloni de lină negri, vârâţi în carâmbii cizmelor de piele. Avea cam un metru şaptezeci, zâmbea spunând ceva cu uşorul ei accent german şi cu o voce cu un timbru grav, ca al unei cântăreţe de cabaret. Când îşi întoarse capul, ca să se privească în oglinda din hol şi să-şi aranjeze părul cu degetele subţiri şi lungi, Cooper avu impresia că vede cele mai frumoase urechi din viaţa lui.

Ea făcu un semn cu capul spre uşă şi zise:

— Exact aşa am crezut că e Bostonul. Drumul cu piatră de râu, felinare de stradă. Ce loc minunat pentru a trăi, domnule Cooper! Trebuie să fiţi foarte bogat, izbucni în râs, aruncând săgeţi cu privirea. El o conduse în bibliotecă şi ea icni de uimire, ducându-şi o mână la gură: Parcă ar fi dintr-un film! Cum reuşiţi să o menţineţi aşa perfectă?

— Mă tem că nu prea reuşesc. Oriunde mă duc, provoc numai stricăciuni. Am un tip pe nume Grahame, care menţine totul în ordine.

— Aveţi un bărbat! Precum Jeeves! Stai – un un cum îi spune? Un gentleman al gentlemanului! Deci trebuie să fie Bertie Wooster în travesti – iertaţi-mă, dar am învăţat engleză în bună parte citind Wodehouse.

El dădu din cap, îi luă haina şi o aşeză pe spătarul unui fotoliu de piele.

— Mă tem că nu prea sunt un gentleman şi, cu siguranţă, nu sunt bogat. Anii î80 au făcut ca şi cel mai amărât agent tânăr de bursă din oraş să fie mai bogat decât mine. Casa este a mea de douăzeci de ani şi treaba cu „bărbatul meu” e o poveste ceva mai aparte pe care n-am să ţi-o spun ca să nu-ţi irosesc timpul. Vrei să bei ceva?

— Nişte apă minerală.

El desfăcu o sticlă de San Pellegrino.

— Gheaţă?

— Un singur cub, vă rog.

Fata se aşează pe canapeaua de piele din faţa căminului. Zâmbi, uitându-se la foc.

— America, oftă ea. Bani… Totul e atât de perfect. Îmi pare rău, mă port ca o idioată. Cum spuneţi dumneavoastră? *Mofturi*. Trebuie, însă, să înţelegeţi că eu trăiesc într-o mansardă înconjurată de vase murdare şi sunt extrem de săracă… vreau să spun, slab plătită. În Germania, reporterii de televiziune nu câştigă prea bine. Adoptă o expresie de autoironie. Mai taci din gură, Beate.

Lui Cooper îi făcea plăcere să o asculte. Fata nu putea aparţine categoriei celor periculoase. Era în siguranţă. Un hun sfărâmase zidurile de apărare ale turnului lui de fildeş, însă el se credea în siguranţă. Îşi turnă o porţie de Edradour peste gheaţă şi se postă lângă poliţa căminului. Întreaga lui lume se afla sub control, exact aşa cum îşi dorea el, inclusiv cămaşa pe care o purta şi

cravata de lână albastră pe care erau desenate capete de vulpoi. Tot ce făcea parte din acel univers propriu îl izola de huni, de durere, de amintiri şi de sentimentul de pierdere ireparabilă care îi răscoleau mintea şi sufletul.

— Nu vreau să par prost crescut, domnişoară Hubermann, şi sper că vei lua cina cu mine în seara asta, dar trebuie să încep cu urgenţele. Cererea dumitale de a mă vedea a fost foarte provocatoare. Îmi aduci un mesaj de la sora mea – a spune că e o surpriză e doar o vorbă palidă în comparaţie cu ce simt. Ce intenţii are?

Nodul din gât nu-l lăsă să continue. Se temea de mesaj şi se temea să o introducă pe Lee din nou în viaţa lui.

— A apărut într-o seară la uşa apartamentului meu – ne întâlnisem de câteva ori înainte, pe vremea în care mă ocupam cu nişte reportaje tâmpite despre viaţa socială a celor bogaţi şi faimoşi. Baluri şi spectacole de binefacere. Ea se găsea acolo, numărându-se printre sponsori. Bineînţeles că e foarte bogată. Cu toate acestea, m-am trezit într-o bună zi că urcă scările până la mine. Mă căuta să-mi vorbească despre fata ei – o să ajung şi la asta peste un minut – iar eu i-am spus că voi pleca într-o călătorie, că vin aici, în Boston. Ştiţi cine e soţul ei?

Cooper clătină negativ din cap.

— De multă vreme n-am mai primit veşti de la ea.

— E măritată cu Wolf Koller. Ce să vă spun despre el. Face parte dintre primii trei bogătaşi ai Germaniei. E preşedintele lui Koller Industries. O persoană marcantă în toate. *Foarte* marcant în politică. Proamerican pe faţă, mare suporter al NATO, a tras multe sfori în privinţa reînarmării trupelor germane, ca să obţină paritatea cu celelalte puteri militare mari. El *l-a făcut* pe actualul cancelar, Heinrich Clock.

— Cum a reuşit aşa ceva?

— Cu bani, infinite rezerve de bani. Cu discursuri şi manevre de culise. A atras de partea lui Glock sprijinul grupului „Germania Prima". Naţionalişti. I-a ajutat să câştige locuri în parlament – a îmbinat sprijinul lui faţă de politica americană asupra Germaniei cu sprijinul pentru renaşterea mândriei naţionale în Germania. A avut parte şi de un mic scandal – recunosc că am avut şi eu un rolişor în această poveste – când s-a aflat că una dintre companiile lui vindea produse chimice lui Saddam Hussein pentru fabricarea de gaze toxice şi pentru dezvoltarea unei bombe nucleare. Scandalul" s: a stins repede însă, deoarece înşişi americanii fuseseră principalii furnizori de arme ai lui Saddam, iar Koller era recunoscut ca fiind apropiat de americani. Unii spun că el e doar o „unealtă a americanilor". E posibil să fie ceva adevărat în toate astea. El e, cum spuneţi dumneavoastră – un om într-o cameră plină de fum? Am spus corect?

— Asta înseamnă că sora mea s-a combinat din nou cu un politician! se minună Cooper, amintindu-şi că pe vremuri un asemenea lucru însemna curată nebunie. De cât timp sunt căsătoriţi?

Fata ridică din umeri.

— Fiica lor, Erika, are optsprezece ani. De fapt, ea a vrut să vorbesc cu dumneavoastră tocmai despre Erika.

— Are şi o fată, rosti încet Cooper. Surprinzător cât de multe se pot pierde în douăzeci de ani. Erika Koller. Deci, care-i mesajul?

— Ei bine, sora dumneavoastră a venit la mine, fiindcă ştia că sunt prietenă cu Erika. Fata nu e o fiinţă răsfăţată. E foarte realistă şi foarte deşteaptă. E prea autentică pentru lumea artei – lucrează la o galerie foarte la modă – dar e tânără. Eu am cu zece ani mai mult decât ea, însă ne înţelegem foarte bine una cu cealaltă. Pot să fumez?

— Bineînţeles, răspunse Cooper, luând un beţişor din foc şi aprinzând ţigara fetei. Ea expiră iute fumul. Nu-ţi face prea bine.

— Oh, nu! Râdeţi de mine! Ştiu, ştiu. N-am mai fumat până ieri, când am ajuns în Boston. Oftă şi se aplecă înainte. Vedeţi dumneavoastră, Erika a dispărut şi doamna Koller e foarte îngrijorată. M-a rugat să vă spun asta şi să vă mai zic – asta este partea cea mai grea – că… vrea să veniţi la Berlin. Mi-a spus clar că trebuie să vă *fac* să veniţi

– că trebuie să vă conving să vă duceţi la ea în Berlin. I-am explicat că prea mult n-aveam cum să o ajut. Înghiţea nervoasă fumul. Mi-a spus că era posibil ca dumneavoastră să nu vreţi şi, în acest caz, să vă comunic că dacă nu veniţi acum, s-ar putea ca în curând să fie prea târziu.

Cooper oftă.

— Fiică-sa a dispărut şi eu trebuie să mă duc acolo înainte de a fi prea târziu. Cu alte cuvinte, are să fie vina mea – *ceva* se va întâmpla din vina mea. Ce vrea să spună? Prea târziu pentru ce?

În minte îi revenea totul. Frica, necunoaşterea celor ce se petreceau, necunoaşterea faptului dacă se putea încrede în cineva…

— Cum de o ştii pe Erika, dacă ea are numai optsprezece ani, iar dumneata ai douăzeci şi opt?

— Am cunoscut-o pe Erika prin tipul cu care se întâlneşte. M-am lovit de el din când în când – provine din vechiul Berlin de Est, un ziarist la o mică fiţuică de stânga. De fapt, el e cel care a descoperit afacerea aceea cu implicarea lui Wolf Koller în povestea cu Saddam Hussein… iar Erika l-a determinat să vină la mine cu articolul. Din cauză că m-a văzut la televizor. Au venit amândoi…

— Dar îşi denunţa tatăl, rosti Cooper.

— A crezut că e vorba de ceva important… e foarte complicată, tipic nemţoaică atunci când vine vorba de tatăl ei. Dar asta nu e treaba mea.

Sora dumneavoastră vă poate povesti totul despre chestiunile de familie.

Scutură scrumul în scrumieră şi se îndepărtă de acel subiect, întorcându-se la întrebarea lui.

— E posibil ca pentru Erika să fie prea târziu. Ea crede că Erika a fost răpită. Însă mai e ceva… nu ştiu cât de mult pot să spun, căci nu e treaba mea…

— Încetează. Sora mea, Lee, a făcut din asta treaba dumitale. Aşa e Lee. Problemele ei devin cumva problemele tuturor. Aşa că dâi drumul şi spune-mi despre ce este vorba…

— Bine. Nu se simte bine. Sora dumneavoastră, vreau să spun. Nu mi-a spus-o ea, ci Erika. Mi-a zis că se întâmplă ceva foarte ciudat cu maică-sa. Ceva serios. Nu ştia despre ce e vorba, dar ea – Erika – era foarte îngrijorată în privinţa asta când am văzut-o ultima dată…

— Şi atunci a dispărut? Aşa e?

Beate Hubermann privi flăcările jucăuşe din cămin şi încuviinţă.

— Aşa e, oftă ea din rărunchi. Acum mi-am făcut datoria. Sper să nu vă fi supărat prea tare.

— Nu ştiu. E ca un mesaj de pe o planetă aflată la ani lumină distanţă. Ca una dintre acele stele – vedem lumina ei în întuneric, însă steaua a murit cu milioane de ani în urmă. Nu ştiu. Tu ai luat-o, însă, în serios?

— Da, bineînţeles. Germanii iau întotdeauna totul în serios, nu? Sora dumneavoastră vorbea

foarte serios, vă asigur.

— Dar de ce nu m-a sunat la telefon…

— Cred că n-a vrut să vă audă spunând nu. Cred că se temea de aşa ceva. De fapt, e trist – a crezut că v-aş putea eu convinge acolo unde ea nu putea. Bineînţeles că nu ştiu nimic despre ea şi despre dumneavoastră. Aţi fost vreodată apropiaţi? Ştiu, nu e treaba mea. Taci din gură, Beate.

— Da, o vreme am fost apropiaţi. De fapt, am fost în legătură cu ea o săptămână sau mai mult. Vreau să spun, în calitate de adulţi, iar asta s-a întâmplat acum douăzeci de ani. Am fost separaţi de război cânderam copii… e o poveste lungă şi nu prea fericită.

— Are nevoie de dumneavoastră, dacă asta are vreo importanţă. Am văzut clar asta. Mai există şi un alt motiv pentru care v-a chemat. Mi-a spus textual: „El a rămas singura persoană în care mă pot încrede, acum că Erika s-a dus”.

— Cum rămâne cu soţul ei?

— Domnule Cooper, nu-i puteam pune lui Lise Koller o asemenea întrebare. Slujba mea era să fiu cât se poate de amabilă şi de relaxantă faţă de o femeie de vază – vreţi să ştiţi cum m-am simţit? M-am simţit onorată că a venit la mine. Vă pot spune un lucru clar. Erika îşi iubeşte mama mai mult decât pe oricine de pe faţa pământului.

— Bine. Hai să presupunem că răpirea e un bluf şi că Erika şi-a luat, pur şi simplu, o vacanţă.

Dacă aşa stau lucrurile, de ce să-şi părăsească mama într-un astfel de moment, când aceasta e bolnavă? Ce scuză poate găsi Erika?

— E foarte sensibilă.

— Cum spunem noi americanii: mai slăbeşte-mă.

— Ascultaţi-mă. E într-o uşoară depresie nervoasă, a făcut şi tratament din cauza asta… Nu-i uşor să fii fata lui Wolf Koller… Uitaţi ce e, eu nu sunt psihiatrul ei şi nu pot merge mai departe în chestiunea asta. Dacă vă interesează, veniţi în Germania – sora dumneavoastră e singura în măsură să vă povestească despre fiica ei. Nu e treaba mea.

— O să mă gândesc.

Fata n-avea de gând să-i mai spună şi altceva. Exista un amănunt pe care nimeni nu voia să i-l destăinuie. Nici Kilroy, nici Beate Hubermann. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Era vorba din nou de Germania. O ţară a logicii unde lucrurile se desfăşurau în mod diferit.

Ieşiră la o cârciumă italiană în Black Bay unde era abundenţă de roşii, usturoi, feţe de masă din hârtie şi vin roşu ieftin. Ea zâmbea întruna, ca să diminueze încordarea întâlnirii lor datorată valului de emoţie adus de mesajul purtat peste Atlantic. Din luminarea înfiptă în sticla de pe masă curgea ceară.

— Asta e o cârciumă? Parcă ar fi desprinsă dintr-un film vechi – simţiţi că trăiţi o scenă dintr-

un film vechi?

— Nu, dar aş vrea să fi putut. De asta te-am adus aici – oricine care se simte ca într-un film e în acord cu mine.

Conversaţia cu el mergea uşor. Fata habar n-avusese în ce se băga, toată această istorie a familiei Cooper, şi acum el îi povestea enorm de multe. Mintea lui prelucra tot ce aflase de la ea. Erau douăzeci de ani de istorie parcurşi în câteva minute. Ce se întâmplase cu fata? Se afla în pericol? Lee era într-adevăr bolnavă? De ce voia fata lui Wolf Koller să-l necăjească? Era prietenul ei implicat în dispariţie?

Mai important decât toate celelalte, ce se întâmplase cu biata femeie rătăcită pe care Cooper o abandonase în casa mare din München cu douăzeci de ani în urmă? Femeia care alesese să rămână acolo, prizonieră a propriilor ei temeri şi hotărâri.

— Te-ai născut în Berlin?

— Nu, m-am născut şi am crescut într-un oraş pe nume Bielefeld. N-aţi auzit niciodată de el. Văzu expresia de pe chipul lui. Să nu-mi spuneţi că cunoaşteţi acest oraş? Era surprinsă. Cunoaşteţi simigeria doctorului Oetker?

— Nu, dar cunosc oraşul Bielefeld.

— Dar de ce? Niciodată nu s-a întâmplat nimic important acolo.

— Oh, în timpul războiului s-a petrecut ceva foarte important acolo.

— Nu-mi vine să cred.

— Nu ţi-a povestit nimeni despre raidul primelor o mie de bombardiere? E un fapt istoric.

— Ce vreţi să spuneţi? făcu ochii mari de curiozitate. Sorbi o gură de vin şi înmuie pâine în sos, privindu-i faţa cu atenţie. Spuneţi-mi. Nu mă lăsaţi să fierb.

— Primul raid cu o mie de bombardiere efectuat de Aliaţi s-a concentrat asupra oraşului Bielefeld. Oraşul a fost transformat în praf şi moloz. N-ai observat niciodată că nu există nicio clădire veche în Bielefeld?

— Mi-am zis că asta se datorează prosperităţii şi modernizării. Vreţi să-mi spuneţi că oraşul a fost distrus în întregime? Nu pot să cred. Tata a fost soldat... cu siguranţă că mi-ar fi povestit. Sau la şcoală... Făcu o pauză şi zâmbi sfios. Ia auziţi la mine – oare ce vorbesc? Copiii germani nu învaţă prea multe despre război. Ni s-a explicat că Hitler a venit la putere după o pace injustă care ne-a aruncat în depresiune, că a fost un lider naţionalist care a făcut câteva lucruri bune pentru Germania, dar care s-a dovedit a fi fost un om foarte rău în cele din urmă, că a pierdut războiul, deşi armata germană a luptat eroic, că a omorât evreii în lagăre, că a preferat să se sinucidă în loc să înfrunte consecinţele râului pe care-l făcuse... că americanii ne-au ajutat să reconstruim patria, şi aşa mai departe. Fără prea multe amănunte. Este subiectul pe care-l evită

toţi, mai ales dacă sunt suficient de în vârstă ca să-şi amintească de acele vremuri. Cu excepţia celor care sunt încă vinovaţi – şi care numesc asta vină rasială. Deci Bielefeld a fost într-adevăr bombardat?

— Da. Mă rog, s-a întâmplat cu multă vreme în urmă. Bănuiesc că nemţii nu prea vor să se gândească la toate astea. Tata a fost un american care a intrat în RAF şi a luptat împotriva Luftwaffe[7] în ceea ce noi numim Bătălia pentru Marea Britanie. Nu s-a mai întors niciodată. Mama se afla în Londra şi a fost omorâtă în timpul Blitz-ului. Până acum douăzeci de ani am crezut că Lee, sora mea, a murit odată cu ea. Apoi fratele meu a descoperit-o din întâmplare… iar eu am găsit-o cu ajutorul lui.

— E şi el aici în Boston?

— Nu, e mort de douăzeci de ani.

— Cam multe s-au întâmplat acum douăzeci de ani.

Mai târziu, el o întrebă ce anume avea ea de făcut în Boston. La ce se referea articolul pe care trebuia să-l pregătească?

— Ei bine, poate se va difuza la televizor diseară. Putem merge undeva să urmărim ştirile de noapte?

— Hai cu mine, rosti Cooper.

Afară se lăsase serios frigul. Fata zise că i-ar prinde bine o plimbare care să ardă din caloriile

7 Aviaţia Militară Germană (ntrad.).

îngurgitate la masă. După ce urcă Beacon Hill, se opri sub un felinar ca să-şi mai tragă sufletul. Îl luă pe Cooper de braţ.

— Îmi *place* Bostonul!

Mintea lui continua să fie ocupată de Lee, de Erika şi de Germania. Ea îl privi intrigată.

— Şi mie îmi place. Căminul fasolei şi al codului.

— Ce mai înseamnă şi asta?

— Înseamnă că ar trebui să intrăm, să bem o cafea şi să urmărim ştirile de noapte.

Urechile ei perfecte se îmbujoraseră de frig.

O lăsă în bibliotecă şi coborî în bucătăria de la subsol. Grahame lăsase boabele de cafea afară şi toate ustensilele necesare. Grahame avea acest obicei care uşura viaţa lui Cooper. Fierse apa, măcină cafeaua, turnă apa în cilindrul de sticlă, o amestecă cu cafeaua, puse totul pe o tavă de bambus împreună cu două ceşti, zahăr, lapte şi îndulcitor şi duse totul sus.

Fata ţinea în mână o fotografie înrămată în argint. O privea fix, ca şi cum ar fi fost o pagină pe care ar fi putut-o citi dacă s-ar fi străduit.

— Istoria familiei, rosti el, lăsând tava jos, între cămin şi canapea.

Trase un televizor negru de la locul lui, de lângă zid, şi îi dădu drumul. Fata continuă să se uite la fotografie, apoi o ridică în aşa fel, ca el să o poată vedea.

— Nu vreau să fiu prea indiscretă, dar sunt

reporter. N-am de gând să răscolesc amintiri neplăcute – aşa că spuneţi-mi dacă depăşesc măsura. Acesta e faimosul Austin Cooper? Nazistul american? Clătină negativ din cap. Sunt incorigibilă, nu trebuie să-mi răspundeţi… începu să roşească. Taci din gură, Beate.

— Cum se face că nu ştii ce & – a întâmplat la Bielefeld, dar eşti expertă în privinţa naziştilor americani?

Senzorii lui interni se alarmaseră. Oare o judecase greşit?

— Nu ştiu, pur şi simplu, mi-a venit în minte. Îmi pare rău.

— Vorbesc serios. Spune-mi, cum de ai ştiut de Austin Cooper? Ţi-a povestit sora mea ceva despre istoria familiei? Nu puteai să *ştii* aşa, pur şi simplu…

— Uitaţi ce e, îmi cer scuze. S-a întâmplat totul cu multă vreme în urmă şi n-am crezut că era un subiect *verboten*, înţelegeţi?

— Ai grijă, o avertiză el. Vrei să bei din această cafea incredibilă, care, oricum, nu te va ţine trează? Ei bine, n-o să primeşti nimic până nu-mi spui ce ai aflat despre bunicul meu. Să ştii că nu sunt supărat, doar curios. Nu e genul de lucruri pe care oamenii să le mai reţină.

— A fost Erika. Ea a pomenit o dată că tatăl ei îi povestise totul despre acest Austin Cooper…

— *Tatăl* ei? Nu Lee? Cam ciudat, nu crezi? Ce înseamnă Austin Cooper pentru Wolf Koller? Se

încruntă şi verifică maşina de cafea. Băutura era gata. Nu pricep. Ce-a spus Erika? De ce a abordat un asemenea subiect? Nu mi-am imaginat că voi două sunteţi prietene atât de apropiate – vreau să spun că nu pari teribil de îngrijorată pentru soarta ei…

— Nu-i sunt mamă. După mine, nu e deplasat pentru o fată ca Erika să vrea să fie singură, să-şi ia liber câtva timp. Nu-i plecată decât de câteva zile. Lise însă e mama ei, şi mamele sunt mame. Aşa că aţi fost foarte perspicace şi aţi văzut că nu sunt extraordinar de îngrijorată.

— Corect, rosti Cooper, tăind capătul unui imens trabuc, pe care-l aprinse. Deci dumneata şi Erika sunteţi prietene apropiate. A avut suficientă încredere în dumneata ca să-ţi povestească despre trecutul familiei…

— Unde vreţi să ajungeţi? Eu n-am spus aşa ceva. Îşi înfipse privirea scânteietoare în el. Sunteţi detectiv? E o amică de-a mea şi atâta tot. Stăteam la o cafea într-o zi şi am început să vorbim despre părinţii noştri. Eu i-am spus că ai mei au luptat în ceea ce voi americanii numeaţi contraofensiva germană.

— Aha, deci cunoşti amănunte despre război.

— Tata a luptat în acea bătălie. De aceea cunosc amănunte. A luptat sub comanda unui om pe nume Sepp Dietrich. Îl venera pe Sepp Dietrich. Practic, acesta era singurul nume rostit de el referitor la război. Atunci Erika mi-a povestit

despre străbunicul ei – mi-a zis că a fost un nazist notoriu în America. Nu ştia niciun amănunt…

— Nu ţi-ar fi spus dacă plănuia să dispară câteva zile? Să ştii că am sentimentul că voi două sunteţi bune prietene, indiferent de ceea ce zici.

— Nu era obligatoriu să-mi spună. N-aveam program zilnic de vorbit – nu-mi pasă ce spuneţi *dumneavoastră*.

— Mda, atunci poftim cafeaua, aşa cum ţi-am promis.

Turnă lichidul într-o ceaşcă pe care i-o dădu fetei. Ea luă o înghiţitură.

— Aveaţi dreptate, e excelentă.

— A sosit ora ştirilor. Nu vrei să le urmăreşti?

— Dacă nu deranjez?

— Deloc.

— Ador televiziunea. Când sunt aici, vreau să spun. Nu în Germania. Acasă nu te poţi uita la nimic… cu excepţia vechiului meu spectacol favorit. *Dosarele Rockford*. James Gamer. Îl iubesc. Ştirile veneau una după alta când, la un moment dat, unul dintre prezentatorii emisiunii zise:

— Şi acum un material despre un nou pas făcut în direcţia interdependenţei economice internaţionale.

Celălalt prezentator interveni:

— Sau a cumpărării Americii. De această dată e vorba de germani. Reporterul nostru Haley Seabrook a fost prezent la ceremonia de

inaugurare de astăzi. Haley, au debarcat germanii?

Se părea că germanii debarcaseră într-adevăr. Construiau o imensă bază de date lângă Route 128. Baza avea să deservească clienţi din cele două Americi, însă datele aveau să acopere întreg globul terestru. Nimeni nu putea să dea detalii despre ce fel de date era vorba. Era genul de detalii despre care nimeni nu îndrăznea să pună întrebări. Cooper nu ştia nici măcar ce înseamnă o bancă de date şi n-avea habar de ce fusese nevoie ca nemţii să deschidă una aici.

— Ce mai e şi povestea asta? întrebă Cooper.

— Complexul lui Wolf Koller. Un holding. Totul e legat de bani, răspunse fata. În aparenţă e vorba de computere, dar lucrurile nu stau chiar aşa. Azi sunt computere, mâine produse chimice, poimâine echipamente de înaltă tehnologie. Totul se referă la bani. Luă o gură de cafea. Bănuiesc că n-aveţi prăjiturele Oreo? Mă ajută să nu fumez. El clătină din cap. N-aveţi, înţeleg. Trebuie să mă abţin.

— Triumful voinţei, rosti el. Toată lumea pare să creadă că naţiunile mor precum dinozaurii. Le vor înlocui marile concerne. Poate că aşa şi e. Soţul surorii mele conduce un astfel de conglomerat. De ce să fiu surprins? Lee a ştiut întotdeauna să aleagă.

— O să vă spun un lucru interesant despre afacerea de azi. Wolf Koller e preşedintele

holdingului, da, dar trebuie să înţelegeţi că el e prezent pretutindeni. America de Sud, Orientul Mijlociu… şi a făcut un pas mare în Rusia. Toată lumea vorbeşte că ar vrea să meargă acolo, să facă noi investiţii, să înfiinţeze ceva – iar, până acum, Koller e cel mai important jucător din arenă. E vorba de bani, transport, aparatura electronică pentru noi tipuri de comunicaţii. El pariază pe viitorul Rusiei. Wolf Koller este cunoscut sub numele de Filiera Berlin şi de aceea mă aflu eu aici – filiera Berlin.

— E şi el aici? în persoană?

— Îşi trimite emisarii. El nu prea pleacă din ţară – în zilele noastre treburile se pot rezolva şi altfel. Comunicaţiile sunt atât de sofisticate. Nu-i niciun secret că, în ultima vreme, singurul loc în care s-a dus a fost Moscova, ca să cimenteze acele întreprinderi noi. Altfel ar fi nevoie de Cel de-al Treilea Război Mondial ca să-l scoţi din Berlin. Văzu norul de pe chipul lui şi se corectă: Asta a fost aşa, o figură de stil. Cel de-al Treilea Război Mondial, bine? Uau, dar chiar că aveţi un cui împotriva germanilor. Războiul s-a terminat de atâta vreme…

— Ai dreptate. Transpir tot când vine vorba de noii germani, îmi cer scuze. Nu e vina dumitale că eşti nemţoaică.

Ea izbucni în râs.

— Slavă Domnului şi pentru atât!

— Ah, ce lucru rar. Un german cu simţ al

umorului!

— Chiar şi germanii cunosc gluma asta. Care-i cea mai subţire carte din lume? *Antologia umorului german*. Brusc, atenţia lui Cooper se îndreptă spre ecran. Un oficial neamţ al corporaţiei vorbea cu reporterul, dar dincolo de umărul lui, în cadrul imaginii, se găsea un bărbat zvelt, cu faţă suptă, care îl urmărea pe omul intervievat; pe neaşteptate, ca şi cum ar fi observat că se află în cadrul imaginii, individul se făcu nevăzut.

— L-ai văzut pe tipul acela? Cel din fundal?

— Nu ştiu. Cred că nu. Mă gândeam la o altă glumă…

— Îl cunosc. Sunt sigur că îl cunosc. La naiba, era acolo şi într-o secundă a dispărut. Am luat prânzul cu el astăzi…

— Cine e?

— Un tip pe nume Clint Kilroy. Texan. A vrut să cumpere nişte proprietăţi pe care le deţin aici.

— Şi? întrebă ea nerăbdătoare.

— Şi i-am spus nu, nu-s de vânzare.

Cooper îşi termină cafeaua şi lăsă ceaşca jos. Trase din trabuc, urmărind norişorii de fum plutind înspre cămin.

— N-am auzit niciodată până acum de individul ăsta şi acum îl văd de două ori într-o zi. N-a zis nicio vorbă cum că ar face afaceri cu nemţii. A fost, însă, prima persoană pe ziua de azi care mi-a vorbit despre Austin Cooper şi despre

naziști. Timp de douăzeci de ani nimeni nu mi-a spus nimic despre Austin Cooper şi despre naziști, iar azi aud asta de două ori.

— Poate l-aţi confundat.

— Semăna perfect. De ce să ia el parte la invazia germană a Bostonului de azi?

Fata clătină din cap şi se ridică în picioare.

— Ei bine, cred că aţi auzit destul despre Germania astăzi. Mâine dimineaţă am ceva de lucru la WGHB, apoi voi pleca la New York pentru un articol despre ONU şi după aceea mă întorc în Berlin. Cred că ar trebui să plec la hotel. E în Copley Square.

— Îţi chem un taxi.

— Nu trebuie să faceţi aşa ceva…

— Nicio problemă. E un lucru firesc pentru mine.

O „urmări îmbrăcându-se în timp ce dădu telefonul. Fata avea o atitudine vag rigidă, ca şi cum se controla în tot ce făcea. Avea, însă, un aspect oarecum graţios. Poate că asta se datora faptului că era drăguţă sau poate urechilor ei.

— Vine în cinci minute, anunţă el.

— Deci, veniţi la Berlin să vă vedeţi sora?

— Nu ştiu. Chiar dumneata ai spus că ar putea fi îngrijorată degeaba.

Ştia că nu era cazul, dar încerca să pară cât mai neutru…

— Ce să-i spun când mă întorc?

— Spune-i că voi lua legătura cu ea. Poate o

sun mâine. Înainte de întoarcerea dumitale. Nu sunt sigur.

— În regulă. Cum doriţi, zise ea, ridicând din umeri.

Când veni maşina, Cooper ieşi odată cu ea în frig şi îi deschise portiera.

— Să ştiţi că noi, nemţii, avem simţul umorului, zise ea. Încă un exemplu. De ce l-a omorât CIA pe Einstein?

— Habar n-am.

Ea se uită la el de pe bancheta pe care luase loc.

— Pentru că ştia prea multe…

Râdea încă în clipa în care portiera se închise cu zgomot.

Fantome

Când Beate Hubermann ajunse înapoi în Copley Piaza, continua să se simtă complet trează şi încordată din cauza intensei activităţi depuse în acea zi, mai ales din cauza serii petrecute cu John Cooper. Bărbatul îi stârnise curiozitatea: ce îl făcuse să fie atât de închis în sine şi enigmatic? De unde provenea neîncrederea şi posibil chiar frica de germani? Ce păţise în viaţa lui? Şi ce legătură avea asta cu Germania?

Cooper avea tot felul de obsesii psihologice: în centrul lor trona conştiinţa familiei sale, care se vedea de la sensibilitatea afişată când se referea la rudele lui şi până la masa plină de fotografii şi la portretul impozant de deasupra căminului,

despre care, la început, crezuse că era al surorii lui. În cele din urmă, se dovedise că era mama lui, dar asta nu constituia o diferenţă semnificativă; de fapt, accentua valabilitatea analizei făcute de ea. Portretul domina încăperea în felul în care familia părea să-i domine viaţa.

Nicio clipă nu se îndoise de faptul că el va veni în Germania. Era vorba de *familie* şi el n-avea să-şi dezamăgească rudele.

Aşa că, da, el avea, probabil, să se ivească în Berlin, ceea ce însemna că va trebui să aibă de-a face cu el.

Cumpără un ziar şi se îndreptă spre cafeneaua hotelului, unde putea bea o ceaşcă de cafea decafeinizată şi se putea relaxa. Se aşeză pe un scaun şi atenţia îi fu imediat atrasă de articolul de pe prima pagină despre criza de la Moscova. Elţîn ameninţa că va forţa un vot de încredere în parlament sau poate chiar un referendum, iar opoziţia căuta cu disperare să-i bage beţe în roate. Semnificaţia era evidentă. Conservatorii sovietici nu pieriseră încă. Era posibil ca descendenţii lor ideologici, aflaţi acum la vârsta de treizeci sau patruzeci de ani, să nu ezite să încerce o nouă lovitură de stat. Beate locuise o vreme la Moscova: dacă indivizii aceia încercau o nouă lovitură, lucrurile se încheiau. Ştia că în spatele faţadei existau nume şi feţe cunoscute, oameni din eşalonul al doilea în vechiul regim care puteau înşfăca puterea şi se puteau ivi în faţă de îndată ce

ar fi descoperit slăbiciunea lui Elţîn. La Bonn, cancelarul Clock nu spunea prea multe, dar un asemenea eveniment ar fi avut tot felul de implicaţii pentru Germania... o imensă Rusie înarmată şi furioasă înspre nord şi înspre est însemna un lucru care putea zgudui din temelii toate viziunile despre o nouă Europă şi o nouă Germanie. Ce-ar face americanii dacă Elţîn ar fi doborât? Deja începea să fie dificil pentru o meditaţie de noapte.

Beate descoperi povestea vizitei germanilor la Boston pe pagina de afaceri. Ce căuta tipul ăla pe care-l ştia Cooper, Kilroy, în imaginile de la televizor? Cine era Kilroy? Cum de era el amestecat în interesele din Boston ale lui Wolf Koller? O secundă însă, ea se cam grăbea... poate Kilroy era implicat în partea din Boston a afacerii. Asta trebuia să fie. Voise să cumpere proprietăţi de la Cooper, pentru că afacerea cu germanii implica cumpărarea multor clădiri. Încercă să urmărească acest şir de idei, însă gândurile îi deveniră confuze şi se trezi că priveşte în gol. N-avea cum să scape de amintirile despre acest Cooper. Ce-i făcuseră germanii cu douăzeci de ani în urmă? Era un adevărat mister. Curiozitatea gazetărească i se îmbina acum cu interesul faţă de bărbat. Ce se întâmplase? îşi văzuse sora în urmă cu douăzeci de ani în Germania, apoi nimic... Un frate şi o soră, neştiind nimic unul de altul timp de douăzeci de ani – acest fapt în sine i se părea

curată nebunie. Cu toate acestea, când o soră este cu adevărat îngrijorată, la cine apelează? La soţul ei bogat şi puternic? Nu. În loc de asta, trimite acest mesaj de implorare ciudat şi urgent la fratele ei. Iar acest frate ce face? *Spune că o să se gândească*!

Lucrul ăsta o depăşea pe Beate. Venise timpul de culcare.

Îşi termină cafeaua şi luă liftul până la etajul al şaselea. Ajunsă în cameră, îşi aruncă haina pe pat şi porni înspre baie. Se opri brusc.

Lumina din baie era aprinsă, aşa cum o lăsase ea. Ceva însă se schimbase în dormitorul aflat în obscuritate.

Era vorba de un miros. Fum. Se răsuci pe călcâie, întrebându-se unde se găsea comutatorul de lumină. Un trabuc…

— Cine-i acolo? rosti ea, încercând să nu pară înspăimântată. E cineva acolo?

Inima începu să-i bată îngrozitor de tare. Temerile cele mai mari ale oricui când era vorba de America… un asasin… un violator…

Luminile se aprinseră brusc.

În fotoliul de lângă fereastră şedea un bărbat.

— Cine dracu’ eşti şi tu? întrebă ea furioasă, dându-se câţiva paşi înapoi.

Bărbatul se ridică în picioare; ea crezu cât recunoaşte.

— Mă numesc Kilroy, rosti el, zâmbind ca un crocodil.

De la ferestrele bucătăriei lui, Burke Delaney avea o priveliște largă a pajiștii care cobora înspre drumul de țară ce făcea legătura cu restul lumii. Cărarea care ducea la vechea lui casă nu era altceva decât o dâră nenorocită de noroi. De-a lungul drumului se înșiruiau imortele negre, lăsându-i câmp liber să observe pe oricine s-ar fi apropiat fără a fi invitat.

Era o dimineață cenușie și umedă, iar Burke era agasat de lătrăturile necontenite ale crinilor din grajd. Creștea bull temeri și rottweileri, pe care apoi îi vindea. Îi învăța să rupă în bucăți, să sfâșie și să-i omoare pe atacatori, pentru oricine se simțea amenințat de astfel de indivizi. Cel puțin, asta era intenția. Problema era însă că Burke nu ținea prea mult la instruire. Așa ceva însemna o atitudine mai mult sau mai puțin rea față de crini și asta-l agasa îngrozitor. În opinia lui Burke Delaney, câinii erau mult mai drăguți decât bipezii pe care trebuia să-i sfâșie sau pe care trebuia să-i slujească, după caz. Ca atare nu prea reușea să facă o afacere cu câinii. Mai dădea din ei vechilor lui prieteni și păstra destui pe lângă casă, să aibă și el cu cine să vorbească. Bull terrierii erau cei mai amuzanți câini de pe fața pământului, iar Burke Delaney simțea adeseori nevoia să mai ridă.

Stând la masa din bucătărie, în fața ceștii cu cafea aburindă, își urmărea cu privirea propriul câine de casă, un bull terrier pe nume Schuyler,

poreclit aşa după un bătrân şef de-al lui de pe vremea când lucra la OSS[8]. Schuyler habar n-avea cât de puternic era. Una dintre distracţiile lui era aceea de a se face una cu pământul, ca să se strecoare pe sub scaunele grele şi sculptate din bucătărie. O dată ajuns sub scaun, Schuyler privea în jur ca să vadă dacă are auditoriu şi, după ce se asigura că Delaney îi acorda toată atenţia, se ridica pe cele patru labe, săltând imensul scaun cu spatele. După aceea, cu un soi de rânjet pe chip, începea să se plimbe prin bucătărie cu scaunul, grozâvindu-se. Odată Delaney îl supusese pe Schuyler la un test. Când văzuse animalul apucând calm, cu fălcile, capătul gros al unui tac de biliard şi rupându-l în două cu o simplă trosnitură, sfârşise testul.

Nenorocitul de câine era suficient de puternic ca să rupă în două piciorul oricui, fapt care constituia, de altfel, însuşi obiectul testului.

Şi Annei, fosta lui nevastă nemţoaică, îi plăcuseră câinii, dar după moartea ei urmaşe o perioadă tristă. În cea mai mare parte, buna dispoziţie nu mai revenise. O cunoscuse pe Anna în timpul războiului. Fusese unul dintre agenţii lui înăuntrul Germaniei, cea mai curajoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, ba chiar cea mai curajoasă persoană pe care o cunoscuse vreodată. După ce războiul luase sfârşit, el rămăsese acolo, în Germania, îndeplinindu-şi rolul de a aduce în

8 Biroul pentru Servicii Operative (nJtrad.).

ţară membrii reţelei Gehlen, cu toate informaţiile lor despre comunişti, precum şi rolul de a recruta o mulţime din vechii nazişti pentru armata de ocupaţie, în acele vremuri trebuia să te mişti foarte repede şi să fii în stare să închizi ochii la tot felul de măgării, datorită „binelui general” la care trebuia să te gândeşti şi care justifica o mulţime de păcate.

Oricum, câinii fuseseră aceia care îl menţinuseră sănătos la minte cât timp Anna suferise de cancer şi după moartea ei. Acum ei constituiau întreaga lui familie.

Era momentul să înceteze joaca cu Schuyler şi să treacă la muncă. Deschise plicul pe care puştiul neamţ i-l dăduse. Karl-Heinz. Îşi puse ochelarii pe nas, se sprijini de spătar şi îşi linse degetul ca să întoarcă prima foaie.

SPARTAKUS

Parcurse paginile încet, făcând pauze ca să-şi umple ceaşca cu cafea şi ca să privească afară pe fereastră, la ploaia mocănească, gândind. Puştiul ştia ceva, fie că putea, fie că nu putea să dovedească. Aveau să iasă la suprafaţă noi episoade, iar proba motivării lor n-avea să întârzie mult. Acea motivare însă trebuia asumată de cineva. În universul lui Burke Delaney, nu se cereau întotdeauna probe. Nu exista timp pentru aşa ceva. Oftă. Nu era de mirare că puştiul era nervos.

În cele din urmă, băgă la loc hârtiile în plic şi

se duse la căminul înnegrit de atâţia ani de folosinţă. Se ghemui pe genunchii lui bolnavi, ceea ce-l făcu să se strâmbe de durere, şi îşi strecură braţul cât putu de sus pe coşul căminului. Începu să curgă funingine. Găsi cărămida pe care o căuta şi o trase afară, împături plicul şi îl introduse în ascunzătoarea din coş. Strănutând din pricina prafului şi a funinginii, puse cărămida la loc. După aceea se duse la chiuvetă şi se spălă pe mâini. Schuyler, ieşit de sub scaun, se uita la el întrebător.

— Hai, Sky. Să dăm o raită pe lângă casă.

Purta o haină verde şi pantaloni de velur. Aruncă un os cu zgârci lui Sky ca să-i dea un scop. Coborâră panta lungă de iarbă grasă şi udă până la gard, unde îngenunche din nou, înjurând, şi bâjbâi cu mâna prin iarba deasă la baza unui post de veghe. Armă senzorul de acolo şi repetă operaţiunea de două ori de-a lungul gardului. Se gândea la Karl-Heinz şi la cicatricele de pe faţa acestuia.

Acum ştia că Erika Koller dispăruse, că tatăl ei intrase într-un scandal imens şi că Max Adler se dădea de ceasul morţii ca s-o găsească pe fată înainte ca altcineva să mai afle de dispariţia ei. Stiffel mărşăluia cu toate forţele. Iisuse Hristoase. Abia se terminase războiul rece, şi totuşi oamenii demonstrau că nu se săturaseră de el. Pretutindeni presiunea creştea, ca într-un cazan care avea din nou să dea în clocot. Mai devreme

sau mai târziu avea să se ivească o nouă nenorocire.

Cheddar şedea în capul oaselor şi lua notiţe. Mesaje codificate. Delaney se dusese în oraş ca să trimită paginile prin fax către Georgetown şi-şi parcase maşina alături de băcănie, iar când se întorsese găsise un plic pe podeaua maşinii, lângă pedala de acceleraţie. Jocul începuse din nou… Ei bine, însemna de ceva de făcut. În timpul nopţii întunecate, tăcute şi ploioase visase o armată de fantome deplasându-se de-a lungul liniei copacilor. Mărşăluind în ceaţă. Era la fel ca pe vremuri.

Cercetă firele de alarmă. Inspectă becurile cu halogen montate ca să inunde peisajul înconjurător cu o lumină orbitoare. Verifică difuzoarele ascunse în tufişuri şi casetofonul ascuns în spatele unei stive de lemne care nu păreau să se mai usuce vreodată.

Când ajunseră înapoi, acasă, Delaney descoperi că Schuyler reuşise să piardă pe drum osul cu zgârci. Trebuia să-şi amintească săi mai dea unul. Oasele cu zgârciuri păreau să fie singurele lucruri pe care Schuyler nu le înghiţea cu totul. În loc de asta, le pierdea.

Ajuns în bucătărie, Delaney deschise lada de pantofi, scoase de acolo perechile de încălţăminte aflate înăuntru, apoi extrase cele şase pistoale automate Uzi, ascunse la fund. Verifică mecanismele şi se asigură că încărcătoarele erau pline, apoi cercetă muniţia suplimentară.

După aceea, fluierând „Danny Boy”, se duse în grajd ca să mai schimbe o vorbă cu câinii. Îl frământa înţelesul cuvântului SPARTAKUS. Aveau să apară şi alte informaţii, aşa că exista posibilitatea ca acel cuvânt să fie desluşit în curând.

Se întrebă dacă puştiul va mai fi în viaţă până atunci.

Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de lână gri şi cu o bluză portocalie de mătase, iar la gât şi pe braţe îşi pusese un colier şi brăţări de aur. Îşi aminti precis că făcuse asta. Era un fapt clar. Undeva în hol însă, se răsucise cumva pe călcâie şi preţ de o clipă nu mai ştiuse unde se află. În cameră era un pat, pe care se aşeză. Ştia că era vorba de o nouă criză şi că nu putea face nimic în legătură cu ea. Încerca să-i reziste, dar această boală se manifesta în valuri. În timpul unuia dintre acestea se întrebă de ce venise în vechiul dormitor al Erikâi. În timpul următorului val se trezi dând din cap, întrebându-se cine era Erika şi zbătându-se să o identifice pe Erika… La dracu’! Pe faţă îi curgeau lacrimi, totul era atât de frustrant! *Care e numele meu! Iisuse… care* e *numele meu!* Era imposibil să i se întâmple aşa ceva. Închise ochii şi aşteptă. Nu, aşa n-avea să se simtă mai bine…

Auzi pe cineva jos, o uşă închizându-se, ceva căzând pe podea, apoi nimic. Asta era Hilda. Menajera casei. Da, Hilda era jos… Din nou se

închise o uşă. Era Erika? Nu, ceva se întâmplase cu Erika… Ce anume? Ce se întâmplase cu ea? O uşă se închise. Oare venise Erika acasă? Nu, încearcă să-ţi aminteşti asta. Nu. Dar cine dracu' era Erika? O uşă se închise. Oh, era John! Bineînţeles, era John. John venise să o salveze din nou… John, John, el fusese cel care o salvase înainte. John şi mai cum? De ce nu-şi putea aminti?

Trase adânc aer în piept şi îşi şterse ochii, apoi se ridică de pe pat. O uşă se închise. Ieşi în hol şi se duse cu atenţie către capul scărilor…

La nări îi ajunse mirosul ploii de afară. În foaierul de dedesubt se afla un bărbat chipeş care se uita în sus la ea. Avea un minunat păr cărunt, pieptănat pe spate; rostea ceva în direcţia ei, dar ea nu putea descifra despre ce era vorba. Cine era el, ce spunea, de ce se găsea în casa ei?

Făcu un pas către el. Era mai bine să se ducă jos şi să vadă ce avea individul de gând, aşa că făcu un nou pas, păru că păşeşte pe o pernă de aer şi avu pentru o fracţiune de secundă impresia că zboară, zboară, aşa cum simţise că zbura când era doar o copilă…

Kilroy şedea în fotoliul lui Ned Cheddar, ţinându-şi picioarele încălţate cu cizme de cowboy întinse în faţa lui.

— Ei bine, Cheese, grăsane, rosti el, a sosit timpul să-mi spui ce se petrece. Căci sunt vulpe prea bătrână ca să mai fiu prostit. Aşa cum ştii,

nu-mi pasă nici cât negru sub unghie pe cine omor. Aş putea să-ţi bag un glonţ sau două chiar ţie în burta aia mare. M-ai înţeles, Grăsane?

— Te porţi copilăreşte, replică Cheddar. Era plin de bunăvoinţă. Grăsan, într-adevăr. Ar trebui să fii mai calm la vârsta ta. Nimeni nu vrea mai mult decât Ned Cheddar ca asfinţitul vieţii să-ţi fie liniştit. Crede-mă.

Kilroy izbucni în râs.

— Dacă nu-mi explici ce a fost toată aiureala asta de la Boston, mă duc acasă. M-am simţit ca un idiot. Să mă strecor în hotelul Copley Piaza, să o aştept în camera ei… şi prânzul ăla cu Cooper! Ce sarcină neplăcută. M-am săturat să fac pe prostul pentru tine, Cheese.

După ce termină de rostit aceste vorbe, Kilroy păru să se retragă în cochilia lui. Începea să-şi spună din nou cuvântul creierul lui de şarpe.

Pe parcursul anilor în care îşi servise ţara în diverse misiuni numite „negre” sau „ude”, Ned Cheddar trecuse peste o serie întreagă de critici dure cu privire la greutatea lui. Principala obiecţie era aceea că era prea uşor de recunoscut şi de reţinut datorită faptului că „Ned e prea gras”, aşa cum spusese un DAS (Director Adjunct, Spionaj). Cheddar se apărase afirmând că, în caz că pistolul, cuţitul, bomba sau alte arme nu îşi făceau treaba, el putea reuşi totuşi, pur şi simplu, aşezându-se pe cel pe care trebuia să-l omoare. Până atunci greutatea lui excesivă s-a dovedit a nu

constitui o problemă, în afara cheltuielilor suplimentare necesitate de cumpărarea biletelor de avion la clasa întâi. Nu fusese niciodată nevoit să ucidă pe cineva aşezându-se peste acesta, deşi se folosise de burtă ca să împingă din când în când oamenii din cale. O dată fusese împuşcat şi nu observase acest fapt aproape douăzeci şi patru de ore. Glonţul se oprise, pur şi simplu, în grăsime înainte de a atinge un organ vital.

Era un tip foarte deştept şi diabolic. În cele din urmă, ajunsese în vârful ierarhiei Securităţii Naţionale, o poziţie care nu era cuprinsă în niciun buget şi care îl plasa deasupra oricărui control al vreunei persoane. Preşedintele avea nevoie de un om care să-i facă treburile murdare, aşa că lui nu i te puteai plânge, iar în interiorul lumii spionilor nimeni nu voia să se opună lui Ned Cheddar, deoarece Ned se înfuria foarte uşor, cel puţin aşa era legenda, şi, aşa cum spusese Harvey Kerper, de după bandaje, în camera lui secretă din Bethesda, cu ocazia unui Crăciun petrecut cu şase ani în urmă, a-l provoca pe Ned putea fi „un gest foarte neproductiv”. Cel puţin, asta lăsase impresia că vrea să spună. Kerper făcuse acea declaraţie în condiţiile în care nu-şi putea înălţa capul, bărbia sau jumătatea de sus a toracelui, ca urmare a unei discuţii prelungite cu Ned în privinţa neregularităţilor apărute în contul lui de cheltuieli, întocmit în cursul unei misiuni care-l purtase atât în Beirut cât şi în Oceanul Indian.

Una peste alta, Harvey avusese nevoie de şase luni până reuşise să se facă înţeles, iar în acest interval de timp începuse să circule zvonul că steaua lui nu se mai afla în ascensiune pe firmamentul lumii spionajului.

Înalt de un metru nouăzeci, cântărind o sută nouăzeci şi patru de kilograme, Ned Cheddar păstra încă ceva copilăros în el, în ciuda celor şaizeci şi unu de ani ai săi. Jocul lui preferat era golful, dar nu-i plăcea să se mişte prea mult. Ca atare, când cei doi ucigaşi care îi serveau drept gărzi personale în casa modestă din Georgetown, îi raportaseră prin circuitul de televiziune interioară – despre care Cheddar credea că oferea cele mai bune spectacole T.V. din oraş – că Clint Kilroy sosise, el se mulţumise să dea din cap în semn de bun venit din biroul lui aflat în spatele casei. Îşi amenajase acolo acel birou din simplul motiv că acesta se găsea lângă bucătărie. Uneori omul dorea să înfulece un sandviş cu şuncă şi brânză, o salată de cartofi, o bucată de plăcintă cu nucă şi câteva beri care să îl menţină până la cină, şi era mai uşor să-şi pregătească singur toate acestea decât să pună în mişcare lanţul serviciilor alimentare exterioare. Omul îşi putea pierde apetitul, dacă aştepta prea mult.

După ce Kilroy intrase, Ned Cheddar spusese:

— Vreau să vorbeşti limpede. Întotdeauna îţi mănânci cuvintele şi le spui în şoaptă, ca un cowboy care se teme să nu-şi trezească copilul.

Chestia asta îi înnebuneşte pe inginerii de sunet. Aşa că fă un efort. Cred că sistemul de ascultare datează din zilele lui Ike. Ce mai faci? Mai fumezi?

— Nici mort, Cheese.

— Ascultă, zău că trebuie să vorbeşti tare. Şi încearcă să rosteşti cuvintele mai clar. La ce-i bun un sistem de interceptare dacă nu se poate înţelege nimic din ceea ce se vorbeşte?

— Cum doreşti, rosti tare şi limpede Kilroy.

Cheddar dădu din cap.

— Aşa e mai bine.

— Nu m-ai băgat în afacerea asta doar ca să discutăm despre Mai Mult sau Mai Puţin Apropiatul Rău sau despre Cel Puţin Nocivul Imperiu? Elţineste la ananghie. E vina lui. Şi a noastră, bănuiesc. Nu l-ai ascultat pe porcul ăla gras de Rush Limbaugh, nu? N-ar trebui să-l asculţi niciodată pe individul ăla. Încearcă doar să fie amuzant…

— Nu, nu-i asta problema, replică Cheddar, zgâlţâindu-se de râs. Însă a apărut un mic semnal pe ecran.

Scaunul scârţâi când el se aplecă în spatele biroului. Apucă o hârtie şi se uită fix la ea. De unde se afla, Kilroy nu vedea decât un singur cuvânt scris, dar lumina prea chioară din încăpere îl împiedica să desluşească despre ce era vorba.

— Ceva se întâmplă acolo, reluă Cheddar, şi acest ceva ameninţă să dea pe-afară. Nu-mi place.

— Unde?

— În Germania, bineînţeles. Unde naiba în altă parte? Nimeni nu dă doi bani pe sârbi, Clint. E aceeaşi poveste veche. Germanii şi japonezii. Pun pariu că, înainte să-ţi dai seama, japonezii o să declare că pot trimite din nou trupe în străinătate după toţi aceşti ani. Cum crezi că vor reacţiona unii vecini de-ai lor? Aşa că fii bucuros că avem de-a face cu germani. Cel puţin, suntem în aceeaşi barcă, fie că dăm, fie că luăm. Îşi scoase în afară buza lui imensă. Mă rog, cel puţin e aceeaşi ambarcaţiune.

— Deci ce-i cu germanii? spuse Kilroy, prefaţându-şi întrebarea cu „Ei bine, Grăsane”.

— Ah, ei bine, este puţin mai complicat, răspunse Cheddar. Să vedem… sunt trei chestiuni. E povestea aceea despre SPARTAKUS, cu „K”, iar când încep să aud nume codificate, mă trec toţi fiorii. E povestea cu John Cooper. Şi mai e femeia aceea pe nume Hubermann. Să mă explic. SPARTAKUS. Primesc informaţii de la o sursă din Berlin. Via Burke Delaney. Sursa e nouă, dar pare bună. Am zgândărit doar suprafaţa problemei, dar vom obţine şi mai multe informaţii. Nu pot să-ţi explic conţinutul, Clint. Este strict secret.

— Mare scofală. Dă-i înainte. SPARTAKUS. Revolta sclavilor. Deci are ceva de-a face cu o revoluţie. N-oi fi eu un geniu, dar îmi pot închipui…

— Foarte bine. Eu nu pot nici confirma, nici dezminţi…

— E o revoluţie, nu-i aşa?

— Mmmm… ei bine, poate. Cred că depinde de punctul tău de vedere.

— Cum rămâne cu punctul *nostru* de vedere, asta aşa, de dragul discuţiei?

— Vrei o bere? Un picior de pui? Ceva? Mă îngrijorezi. Devii tot mai slab odată cu vârsta.

— Continuă să vorbeşti.

— Când două lucruri se petrec simultan şi când aflu despre ele din surse diferite – mă apucă întotdeauna un uşor tremurat şi nu mă pot stăpâni. Am învăţat, cu multă vreme în urmă, că nu există coincidenţe în acest domeniu.

— Două?

— Mai avem şi o persoană dispărută. Aici există un fel de potrivire şi lucrurile încep să mi se lămurească în minte. E ca şi cum ţi-ai auzi casa scârţâind noaptea şi ai auzi paşi pe aleea de afară… exact înainte de a-ţi fi zburaţi creierii…

— Cine a dispărut?

— Se pare că Wolf Koller nu-şi găseşte fata.

Kilroy se luminã la faţă.

— Ahh. Acum te înţeleg, Cheese. Dar ce fel de potrivire ar putea fi asta?

Cheddar zâmbi şi dădu din umeri.

— Sursa noastră în ceea ce priveşte SPARTAKUS e prietenul tinerei Erika Koller… Cum ţi se pare coincidenţa asta? Tu şi cu mine o să desluşim misterul. O să fie ca pe vremuri.

Kilroy se ridică în picioare şi se duse să

privească afară, prin geamul de sticlă incasabilă, în grădina luminată de becuri cu halogen. Ştia prea bine că întreaga grădină şi pajiştea din spatele ei nu erau altceva decât un labirint de garduri electrificate şi senzori cu laser care calculau cele mai mici schimbări apărute cu privire la presiune, intensitate sonoră, mişcările uşoare ale solului şi ce dracu' mai măsurau ele. Mulţi iepuri regretaseră amarnic că se aventuraseră în grădina lui Ned Cheddar.

— Acum, rosti el, spune-mi ce naiba am căutat eu în Boston? Ce-a fost istoria cu Cooper şi cu cucoana aceea Hubermann.

— Da, în fine, chestia cu Hubermann e mai uşor de explicat. La hotel ţi-a spus adevărul – şi de ce n-ar fi făcut-o? Sora lui Cooper a rugat-o să-i transmită fratelui ei un mesaj. Vrea ca el să vină s-o vadă în Berlin. Dar fata a refuzat să-ţi spună mai multe. Ei bine, avea tot dreptul să procedeze aşa, iar eu nu ţi-am oferit suficiente informaţii. Din câte ştiu, domnişoara Hubermann era doar un curier. Fără îndoială, Lise Koller îl vrea pe John Cooper în Berlin, ca urmare a dispariţiei fiicei ei, Erika.

Kilroy oftă.

— Bingo.

— Exact. Bingo. Wolf Koller, Lise Koller, Erika Koller şi John Cooper. O familie mare şi fericită.

— Sora cere ajutorul fratelui şi nu soţului. Urăsc familiile dezmembrate.

— Ei bine, aici ai pus punctul pe i, Clint. Familia Cooper prezintă disfuncţionalităţi mai degrabă în sens larg. Bunicul, Austin Cooper, era un tip mai aparte. Ţi-am spus că era nazist… câte puţin înţelegeam şi eu cum stau lucrurile, Clint. El făcea parte din planul nazist de dominaţie mondială, de guvernare dinăuntru. Noi credem, şi am crezut asta de mulţi ani, că el era omul ales să guverneze America după ce naziştii ar fi învins în război. Un fel de quisling[9] american, ca să spun aşa. Şi ăsta era doar începutul… Eşti sigur că nu vrei o pizza sau altceva? Nişte pui fript?

— E o poveste lungă?

Ned Cheddar dădu din umeri.

— Suficient de lungă ca să mănânci o pizza.

— Bine. Unde naiba apare acest John Cooper în poveste?

Cheddar zâmbi şi îl chemă pe unul dintre paznicii lui, căruia îi spuse să comande o pizza, atenţionându-l să nu-l împuşte pe furnizor.

— Deci, Clint, am să încep acum povestea lui John Cooper şi a familiei Cooper din Cooper’s Falls. O să-ţi placă.

Ned Cheddar începu prin a sublinia ceea ce era evident: niciunul dintre urmaşii lui Austin Cooper nu ştia cât de adâncă fusese implicarea acestuia alături de nazişti. Niciunul, cu excepţia fiului lui Austin, Edward Coopertatăl lui John,

9 O persoană care-şi trădează propria tara, servind mai tirziu intr-un guvern marioneta. După Vidkun Quisling, pronazist norvegian, colaboraţionist (n.trad.).

Cyril şi al micuţei Lee. În cele din urmă, se dovedise a fi fost şi el nazist, deşi versiunea oficială era aceea că el plecase în Anglia ca să se alăture RAF-ului şi fusese ucis în Bătălia pentru Anglia – fapt adevărat, cu excepţia ultimei părţi. Edward zburase de fapt în Germania şi nu se mai aflase nimic de soarta lui. Ned Cheddar menţiona că era posibil ca finalul vieţii lui Cooper să nu fie niciodată aflat, cel puţin nu de către el.

— Timpul trece, după cum prea bine ştii, prietene, rosti Cheddar, şi probabil că asta e bine. Multe lucruri sunt uitate sau pierdute prin dosare şi devin mistere veşnice.

Deci, războiul se sfârşise de mult, erau anii ’70, John Cooper era divorţat şi un alcoolic aflat în recuperare – termen care aduse o expresie de oripilare pe chipul lui Clint Kilroy – şi trăia în Boston scriind tot felul de mărunţişuri. Micuţa Lee fusese omorâtă în Blitz-ul londonez, împreună cu mama ei, o frumuseţe aproape legendară în vremea aceea. Fratele Cyril era un soi de figură fantomatică, parcurgând globul din afacere în afacere – deplasând bani şi mărfuri dintr-un loc în altul, ceva cam în genul unui soldat al norocului. Dădea un semn de viaţă de aici sau de colo, trimiţându-i din când în când lui John câte o felicitare sau o telegramă de sărbători.

— Fapt este, preciză el, că ei nu se văzuseră unul cu altul de ani de zile. Vieţile lor apucaseră pe drumuri total diferite. Cu toate acestea,

rămăseseră încă fraţi şi sângele Cooper le curgea încă prin vine, aşa că, de îndată ce Cyril l-a chemat, John şi-a strâns catrafusele şi a plecat.

— Se pare că întotdeauna cineva apelează la John Cooper, rosti Kilroy.

— Oh, de două ori în douăzeci de ani nu mi se pare exagerat, comentă Cheddar.

Oricum, acea telegramă de chemare fusese trimisă dintr-un oraş ca Buenos Aires sau Cairo, fără ca Cheddar să mai poată preciza exact locul după atâta timp. Kilroy zâmbi în sinea lui. Ce ipocrit! Kilroy era convins că, în ultimele două zile, Cheese ronţâise dosarul acestui caz din scoarţă în scoarţă. Deci, John primise în Boston acea telegramă în care Cyril îl anunţa că se întoarce acasă, în Cooper’s Falls, după atâta amar de vreme, şi dorea ca John să vină şi el la vechea casă a familiei în care crescuseră cu Austin Cooper cap de familie.

Aşa că John Cooper şi-a mutat fundul într-acolo, a sosit în toiul unei furtuni cumplite de zăpadă, a intrat în casa aceea mare şi ce-a descoperit? Pe fratele Cyril. Ţeapăn ca o scândură. Asasinat.

Ajuns aici cu povestirea, care începea brusc să se complice, Cheddar îi ceru lui Kilroy să reţină doar punctele importante şi să nu se preocupe prea mult de detalii. Înainte ca John să facă stânga împrejur, tipii care-l uciseseră pe Cyril au început un soi de asediu asupra oraşului Cooper’s Falls. A

fost o întreagă istorie acolo. Mai mulţi oameni au fost omorâţi. A existat şi un incendiu imens şi aproape întreg oraşul a participat la evenimente. Cum a pornit totul? Ei bine, se pare că ucigaşii au vrut să găsească dovezi, pe care le presupuneau ascunse în Cooper's Falls, despre un plan al naziştilor care îl implica pe Austin Cooper şi, poate, pe fiul său, Edward, plan despre care se bănuia că ar fi dezvăluit faptul că naziştii trăiau şi încă bine în anii şaptezeci…

Cheddar vorbea încet, între două înghiţituri succesive de pizza.

— Când cazul a apărut pe biroul celor din Washington, eu mă aflam aproape de rezolvarea lui. După aceea am auzit tot felul de poveşti trăsnite despre ceea ce se petrecea în acest mic orăşel aflat la capătul lumii, o localitate aproape în permanenţă acoperită de zăpadă şi complet izolată de orice altă aşezare omenească. Nişte chestii incredibile. Oricum, povestea s-a încheiat cât ai bate din palme…

Morţii au fost îngropaţi. Cooper şi nou-descoperitul lui aliat, şeful poliţiei locale, un tip pe nume Olaf Peterson, continuau să n-aibă nici cea mai mică idee despre ce se petrecuse… dar aveau un indiciu. În această privinţă, Cheddar avea cele mai precise amintiri şi reţinuse perfect esenţa faptelor, chiar dacă unele detalii erau ceţoase. Pentru Kilroy, asta însemna că Cheese îi oferea o variantă uşor prelucrată. Sau poate nu. Oricum,

cei doi aveau poza, decupată dintr-un ziar, a unei femei frumoase, pe care Cyril o găsise pe undeva şi care era acum la John… femeie care semăna perfect cu mama celor doi fii! Numai că data apariţiei pozei i-a provocat lui John Cooper o adevărată durere de cap, întrucât mama lui era moartă de treizeci de ani, aşa că, până la urmă, el şi-a zis că trebuia să fie vorba de sora lui mai mică, cea care murise în Blitz, dar care se dovedea a fi în viaţă, cu numele schimbat în Lise Brendel şi măritată cu un om de afaceri german, probabil un rechin, pe nume Gunter Brendel…

— Poate că am mai greşit pe ici pe colo, Clint, dar ceea ce îţi spun este adevărata poveste. Aşa cum am spus, n-am făcut pe deplin parte din ea. Povestea însă a devenit un fel de legendă printre cei câţiva oameni care cunoşteau câte ceva despre ea. În acel moment, John Cooper a făcut un pas fatal. A hotărât să afle ce făcuse în ultima vreme fratele lui, Cyril. Ar fi fost bine dacă l-ar fi oprit cineva, dar poate că nimeni nu ştia ce avea el de gând până nu a fost prea târziu – nu-mi dau seama exact – şi până când nu s-a implicat şi individul ăsta, Peterson. Au răscolit amândoi tot rahatul, din America de Sud şi până în Germania… şi ce au descoperit… în fine, îţi poţi imagina prea bine…

Au descoperit-o pe sora lui mai mică Lee, care se numea acum Lise Brendel şi care trăia bine, măritată cu neamţul ăsta şi aflându-se chiar în inima Celui de al Patrulea Reich. Naziştii trăiau

bine şi liniştiţi şi alcătuiseră un cartier general în jurul lui Brendel şi al câtorva amici de-ai lui din München, iar totul era o conspiraţie mondială, chiar dacă un asemenea termen suna cât se poate de trăsnit în zilele noastre.

— Pe atunci nu suna nici pe departe atât de trăsnit – iar totul arăta ca sursă Cooper’s Falls… *din nou*.

Cheddar îi zâmbi lui Kilroy care îl asculta cât se poate de atent. Cheddar îşi linse sosul de pe degete şi bău încă o bere. Îi plăcea să-i uimească pe deştepţi precum Kilroy cu o poveste ca asta, ceea ce era un lucru greu de făcut, întrucât Kilroy văzuse aproape totul.

— Ei bine, oftă mulţumit Cheddar, Peterson şi Cooper n-au făcut nicio scofală în Germania. S-au apucat să dărâme toată chestia asta cu naziştii, bucată cu bucată, ucigând oameni şi înşirând cadavrele în urma lor ca pe lemnele de foc, pentru a o scăpa pe micuţa Lee de naziştii mari şi răi… ca să descopere, în final, că lui Lee îi plăcea acolo! Crescuse printre acei oameni, se măritase cu unul dintre ei şi era regina nenorocitului ăluia de ţinut întunecat – cel puţin, aşa era socotită de către aceştia. Nu ne-am imaginat nicio clipă că opţiunea ei avusese o bază politică, ci am considerat-o a fi o victimă a împrejurărilor. Presupunerea mea este că ea nici măcar nu era conştientă de ce se întâmpla în jur. Soarta a făcut ca printre cei omorâţi de Peterson şi Cooper să se numere şi

Brendel, soţul ei. În fine, se poate spune, de fapt, că el a murit ca rezultat a ceea ce au făcut ei mişcării naziste. Chestia e că atunci când John al nostru a încercat s-o convingă pe Lee să se întoarcă acasă cu el şi să înceapă o nouă viaţă… ea l-a refuzat. Cheddar îşi şterse bărbia, mototoli şerveţelul de hârtie şi luă o altă bucată de pizza, abundând de cârnaţi, ceapă şi ardei gras. Asta-i tot ce trebuie să ştii, prietene, despre trecutul lui John şi al celorlalţi Cooper. Toţi cei implicaţi în afacere sunt morţi acum, cu excepţia lui John Cooper, Olaf Peterson şi a lui Lee, care se numeşte acum Lise Koller.

John s-a schimbat complet după ce s-a întors acasă. L-am descoperit pe Olaf Peterson în Washington – acolo m-am întâlnit personal cu el. Eram doar un observator şi nu puneam nicio întrebare – doar *analizam*. De Peterson nu m-am ocupat prea mult. John a devenit un soi de pustnic în Boston; a scris câteva romane obscure, a cumpărat librăria şi cinematograful, aşa că, în cele din urmă, am uitat de el. Cred că Peterson s-a întors în Cooper’s Falls şi se bucură acum de un anonimat pe deplin meritat, în opinia mea. Nu-mi place s-o recunosc, dar tipul ăla e extrem de dur. E la fel de dur cum eşti tu Clint. Cheddar trecu repede peste asta şi continuă: N-am crezut niciodată că voi mai auzi ceva despre vreunul dintre ei…

Şi iată că acum nepoata lui John Cooper,

adică fata lui Lee, sora lui, dispare, şi, mai nou, Lee e căsătorită cu un alt grangure neamţ care şi-a vârât coada în toate marile afaceri ce se fac acum în lume – observi tiparul, Clint?... iar prietenul nepoatei ne furnizează povestea asta cu SPARTAKUS... John Cooper revine după o absenţă de douăzeci de ani, ca Rip Van Winkle, iar sora lui, pe care n-a văzut-o de acum douăzeci de ani, de când a ucis pe oamenii aceea pentru ea, îl cheamă în ajutor...

Dă-mi voie să fiu sincer cu tine, Clint. John Cooper mă sperie de moarte. E întruchiparea celei mai periculoase persoane, mă înţelegi? Nu vreau deloc să-l văd în apropierea Germaniei. Situaţia e destul de tensionată acum, după cum bine ştii. E genul de situaţie în care un individ cu trecutul lui Cooper poate fi terminat în treizeci de secunde. O ştiu şi o simt. Fata asta, Hubermann, crede că el o să se întoarcă acolo?

— A spus că nu ştie...

— La dracu'! Asta înseamnă că va pleca. Sora aceea a lui parcă l-a prins într-o vrajă... Cum poate un bărbat să se lase prostit în asemenea hal?

— Vrei să-l fac să nu mai plece? întrebă Kilroy.

Cheddar clătină încet din cap, răsfrângându-şi şi mai mult în afară buza superioară.

— Am oamenii mei care o să-i prezinte situaţia cum trebuie. Tu rămâi aici, te poţi muta în dormitorul din spate. Îşi drese glasul şi îşi supse

un dinte. Îl cunoşti pe Wolf Koller de când ai fost în Germania. O să am nevoie de tine pentru o trebuşoară mai delicată. Noi obişnuim să o denumim „trasul cu ochiul”. Trebuie să mă mai gândesc la asta. Între timp, conchise el cu un zâmbet vesel, putem discuta despre vremurile de demult.

— Bine, Cheese. Voi rămâne împreună cu tine.

Ascultă cu atenţie în timp ce Cheddar întocmea un plan de acţiune, însă mintea lui se putea concentra la două lucruri deodată. Începu să-şi întocmească un plan propriu. În anumite privinţe nu era de acord cu ceea ce urmărea Cheese, şi pe vremuri se dovedise suficient de escroc ca să-şi merite porecla Jesse

James, pe care o primise în München cu multă vreme în urmă. Furişă o privire înspre însemnarea de pe biroul lui Cheddar.

WOLF. Acesta era unicul cuvânt existent.

Cooper’s Falls

John Cooper nu se îndoise nicio clipă că se va întoarce în Germania, ca răspuns la strigătul de ajutor al surorii sale. Numai că nu avea încredere în nemţi şi, cum Beate Hubermann era nemţoaică, nu găsise niciun motiv ca să-i divulge fetei planurile sale. Şi-ar fi dorit ca Lee să nu fi apelat la această reporteră, dar ştia prea bine că sora lui nu era cea mai echilibrată persoană din lume. Cu douăzeci de ani în urmă se dovedise foarte fragilă.

Se temuse. Fusese laşă din punct de vedere moral. N-avea niciun sens să pretindă că e altceva. Dar, Fireşte, se va duce la ea. În cele din urmă, ea se dovedise a fi reperul cel mai stabil din viaţa lui. Lee.

Se sprijini de spătarul fotoliului, ascultând zumzăitul motoarelor cu reacţie, în timp ce avionul viră spre vest de Logan. Lămurise toate lucrurile cu Grahame şi îi lăsase un mesaj pe robot lui Sammy Desmond la birou. Înainte de a pleca mai rezolvase câteva mărunţişuri, gândindu-se în permanenţă la întâlnirile cu Kilroy şi Beate.

Kilroy.

Cooper ura legătura acestuia cu Germania. Fără ea, Kilroy nu era decât un amărât de excentric care se întindea mai mult decât îi permitea plapuma. Datorită conexiunii germane, numai Dumnezeu ştia ce punea el la cale. *Kilroy a fost aici*. Sloganul Celui De-al Doilea Război Mondial. Cum de i s-a dat numele de Kilroy?

Cooper se agită neliniştit înfotoliu. Pentru un moment, trebuia să-şi ţină frica în frâu. Frica şi Germania erau sinonime pentru John Cooper, şi mai ştia că tuturor avea să le fie în curând frică de Germania. Ruşii se prăbuşeau pe dinăuntru, anunţând o întoarcere la vremurile vechi, pline de violenţă şi de hăul căscat al revoluţiei. Europa de Est era sfărâmată într-un milion de bucăţi şi o nouă generaţie de bandiţi nazişti mărşăluia pe străzile Germaniei, semănând în jurul lor haos şi

teamă. Cele un milion de bucăţi începeau deja să se coaguleze, atrase precum pilitura de fier pe magnet, către centrul Europei, înspre sursa de putere, Germania. Populaţii întregi cereau cu tărie ordine şi siguranţă. Totul era ca un blestemat de butoi cu praf de puşcă…

Se trezi când se servea cina. Individul din partea cealaltă a coridorului de trecere mormăia nemulţumit:

— Ce e porcăria asta? Vrei să-mi spui că treaba asta a fost pui pe vremuri? Doamne Sfinte, ăştia cred că suntem în stare să mâncăm orice.

Individul se lupta cu setul de ustensile de plastic închis ermetic. Îl urmări pe Cooper cum rupe cu dinţii colţul acoperitorii de plastic.

— Bună idee, rosti tipul.

Era un individ rotofei, în jur de cincizeci de ani şi îşi purta părul pieptănat cu cărare într-o parte. Avea degete grăsuţe şi bondoace, iar dosul palmelor îi era plin de păr. Din nări şi din urechi îi răsăreau adevărate smocuri.

— Mulţumesc pentru pont, amice, zise el. Zbori des, nu-i aşa?

Cooper clătină negativ din cap.

— Nu prea obişnuiesc. Urăsc zborul. Întotdeauna mi se întâmplă ceva neplăcut şi mă trezesc într-un loc în care nu voiam să ajung.

Individul chicoti.

— N-ai ce face, nu-i aşa?

Nevasta tipului se aplecă peste pieptul

bărbatului şi scuturăfurculiţa în direcţia lui Cooper.

— Ce poate fi mai rău decât doi bărbaţi adunaţi laolaltă şi discutând despre faptul că ar fi preferat să rămână acasă să urmărească echipa Vikings sau oricare alta! Mie îmi place la nebunie să călătoresc.

— E normal să fii de partea călătoriilor, căci eşti agent de turism, bolborosi bărbatu-său. Iar eu mă uit la meciurile echipei Twins, epuraşule, sau, dacă-ţi place mai mult, Twinkies.

— Bănuiesc că sunteţi din Minnesota, interveni Cooper.

— Oh, desigur, din North Oaks. O comunitate drăguţă. Şi totuşi, cam închistată. Nevastă-mea, Andrey, lucrează în turism, iar eu în electronică. Mă numesc Bob Denlinger. Tocma mi-am luat un magazin în Rosedale. Mare centru comercial.

Individul îşi întinse mâna până la jumătatea coridorului şi Cooper i-o strânse. Pentru el era plăcut să-şi aducă aminte că mai existau şi oameni care n-aveau de-a face cu Germania.

— Bob, lasă omul să se bucure de cina lui, interveni nevasta.

Bob şi Andrey Denlinger. North Oaks. La nord de St. Paul.

Minnesota.

— Să mă bucur? De mizeria asta?

Începură să sporovăie amical vrute şi nevrute. Era o uşurare să poţi discuta despre

Twins sau despre Braves şi despre Campionatul Mondial. Ulterior, subiectul de bază deveni Herschel Walker şi motivul pentru care Vikings nu încercaseră niciodată să îl folosească ca pe o armă ofensivă.

— Un concurs de prost gust, rosti Bob Denlinger. Mike Lynn face târgul cu Walker, renunţă la magazinul acela nenorocit al lui, apoi Bumsie se trezeşte că vrea altceva şi nu-l foloseşte pe individ! Cine e pe post de pâcălici? Noi, galeria echipei Vikings, deţinătorii de abonamente – amărâţi naivi ca mine.

Cooper adormi la loc.

Ajungând în apropierea aeroportului ce deservea Minneapolis – St. Paul, avionul se hurducai din pricina golurilor de aer. Afară se lăsase întunericul. În cele din urmă, se auzi în difuzoare vocea căpitanului anunţându-i că afară ningea, iar la sol zapâda atinsese deja câţi va centimetri.

— Cam devreme pentru o ninsoare zdravănă, comentă căpitanul. Copiii însă se vor bucura de ea. Vom ateriza cam în douăzeci de minute. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Ajungem la timp.

Zăpadă.

Cu douăzeci de ani în urmă, când revenise în casa părintească din pricina chemării fratelui lui, Cyril, fusese multă zăpadă, mai multă decât văzuse el vreodată. Îşi conducea puternicul şi maiestuosul lui automobil Lincoln 66 şi fusese

atacat de oameni care nu doreau ca el să ajungă la întâlnire, dar imensa maşină îi salvase viaţa, oferindu-i adăpost cald în timp ce zăcea bătut şi însângerat la marginea drumului înzăpezit. Zăpadă. Nenorociţii îl urmăriseră până acasă, încăpăţânaţi. În cele din urmă, apăruse, în toiul nopţii, acel bărbat pe snowmobile[10] şi atunci trebuise să hotărască dacă va ucide sau se va lăsa ucis…

Luminile oraşului erau ascunse de perdeaua de nea. Avionul începu să coboare către cele două şiruri de puncte luminoase ce străjuiau pista. O nouă răbufnire de vânt zgudui aeronava, fără a o putea împiedica însă să se aşeze uşor pe sol, să patineze un pic, apoi să se îndrepte şi să frâneze. Plugurile de zăpadă lucrau în forţă, înălţând bolovani imenşi şi albi dincolo de marginea pistei.

Vântul sufla cu tărie, şfichiuind şi spulberând zăpada de pe vârful nămeţilor. Echipele de întreţinere ieşiseră pe pistă şi oamenii se deplasau agitându-şi lanternele şi ţipând, fără a se putea auzi unii pe alţii. Curând clădirea aeroportului apăru în raza vizuală, dar imaginea nu dură decât o fracţiune de secundă, dispărând în spatele valurilor de omăt.

Bob Denlinger zâmbi spre Cooper.

— Asta pare o adevărată furtună. Abia aştept să pornesc snowmobile-ul şi aruncătorul de

10 Autovehicul acţionat mecanic, dotat cu o tâlpică pentru zâpadâ (n.trad.).

zăpadă. Asta dacă nemernicii ăştia cu mediul n-au scos deja jucăriile astea în afara legii.

— E ca un copil când e vorba de aparate, interveni Andrey. Eu urăsc zgomotul. De fapt, nu sunt deloc o admiratoare a iernii.

Cooper însă nu-i mai asculta. Cu mintea se afla cu douăzeci de ani în urmă, în furtună, urmărindu-l pe acel individ pe snowmobile venind înspre el, stârnind adevărate valuri de omăt, în timp ce Cooper îl aştepta cu carabina pregătită… apăsase pe trăgaci… Clătină din cap, nevrând să-şi amintească ce se întâmplase cu acel om… trupul azvârlit prin ecranul de protecţie, bucăţi din corp zburând prin noapte, bubuitul carabinei.

Se trezi mergând pe coridoarele lungi ale aeroportului, acoperit din cap şi până în picioare de o sudoare rece şi simţindu-se uşor ameţit. Nu era vorba de un atac de anxietate; mai degrabă era vorba de gheara rece a paranoiei. Teama că totul s-ar fi putut cumva repeta…

Tocmai alegea o maşină de închiriat, când îi văzu pe cei doi Denlinger trecând pe lângă el, cu capetele plecate ca să se protejeze de furia vântului. Bob îi făcu semn cu mâna şi strigă ceva, dar vorbele se pierdură în rafalele furtunii. Cooper găsi maşina dorită, îşi aruncă valiza pe canapeaua din spate şi închise portiera, respirând greu şi năduşind. Calmează-te, pentru numele lui Dumnezeu. Trecea prin momente grele. De îndată ce ieşi din parcare, dădu drumul la radio.

Descoperi un post local la care se vorbea despre furtună.

Pe jos se depuseseră deja mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă şi era mai mult ca probabil că omătul avea să se depună în continuare. Se cerea insistent ca lumea să nu plece la drum, iar un drum cu maşina proprie era socotit o adevărată nebunie. Îndreptând automobilul către oraş, Cooper simţi gheaţa trosnind sub cauciucuri şi roţile urmând şanţurile deja întipărite în gheaţă. Autostrada îngheţa şi un amestec de zloată şi zăpadă transforma parbrizul într-un simplu paravan aproape impenetrabil.

Luptându-se să menţină maşina pe drumul aproape pustiu, Cooper alunecă cu gândul înapoi pe coridoarele trecutului. Cu douăzeci de ani în urmă fusese urmărit, iar el simţi paranoia sfredelindu-i creierii. Era oare urmărit din nou? Se petrecea ceva de neînţeles pentru el? Pe vremuri fusese inocent, însă acum nu mai avea acea scuză. Douăzeci de ani de linişte, niciun indiciu al trecutului, iar acum, brusc, se găsea din nou înconjurat de zăpadă, de frig şi de vânt, şi era din nou singur…

Coti pe turnanta lungă a autostrăzii, care conducea spre St. Paul, apoi o luă spre stânga, lăsând în urmă cele două oraşe ca nişte miraje în noapte. Oare cine îl putea urmări? Cui îi mai păsa după atâţia ani? Cine se putea teme de el acum? Era ridicol. *Nimeni* nu ştia că se întorcea acolo.

Nu spusese nimănui încotro pleacă, cu excepţia lui Grahame şi a oamenilor de la birou. Nici Beate Hubermann, nici Kilroy nu ştiuseră nimic. Nimeni altcineva nu ştia că se întorsese. Cu excepţia lui Bob şi a lui Andrey Denlinger. Se amuză pe socoteala gândului ivit, însă zâmbetul i se topi curând. Cine dracu' erau ei cu adevărat? Ţinea minte ce-i spuseseră, însă nici bărbatul care-l urmărise cu douăzeci de ani în urmă nu îi zisese adevărul. Îşi şterse faţa, forţându-se să vadă prin mizeria depusă pe parbriz. Văzu înainte două maşini alunecate în şanţ şi farurile lor din spate sclipind roşii. Dincolo de ele autostrada era goală. Felinarele care străjuiau pe marginea şoselei se clătinau în bătaia vântului, aruncând umbre mişcătoare pe zăpadă. În spatele lui se puteau zări trei sau patru maşini, chinuindu-se, la rândul lor, să străpungă furtuna. Se întrebă dacă Bob şi Andrey se aflau acolo, îngrijoraţi de modul cum aveau să ajungă acasă, la Lacul White Bear.

Ce era cu Bob şi Andrey?

Ceva era în neregulă – dar ce anume? Cooper era sigur că nu era vorba doar de paranoia sau de vechea frică. Cei doi fuseseră prietenoşi, păruseră inofensivi, se înghiontiseră reciproc, ca un cuplu căsătorit de multă vreme, şi îi acordaseră lui Cooper multă atenţie. Oare erau prea buni ca să fie adevăraţi? Rostiseră ceva. Sau făcuseră ceva. Ceva cu totul deplasat… dar ce anume?

Reveni în prezent când maşina tremură din

toate încheieturile şi derapă violent, răsucindu-se. Trase de volan, simţi maşina cum şerpuieşte pe gheaţă, apoi cum roţile regăsesc şleaurile de pe şosea. Încetini imediat automobilul, ajungând să se târască asemeni unui melc. Se trezise ţipând inconştient când se luptase cu volanul. Iisuse. Ura tot ce i se întâmpla. Înghiţi în sec, făcu radioul mai tare şi se concentră să menţină maşina pe drum.

În faţa lui se întindea bezna teritoriilor nelocuite; coti pe un nou drum cu două benzi de circulaţie, lăsând în spate luminile autostrăzii. Avea sentimentul că se găsea într-un spaţiu închis. Nicio lumină, nicio stea, doar fuga nebună a fulgilor în lumina farurilor şi fâşâitul roţilor pe omăt. Furtuna viscolea zăpada şi crea adevărate mormane în jurul oricărui obiect cât de cât stabil, iar vântul şfichiuia tare pe lângă portiere. Laturile drumului erau încărcate de zăpadă; undeva, în faţă, un camion derapase şi acum începea să dispară în troiene.

Ei conduceau o maşină închiriată…

Zări, înapoia lui, farurile ridicându-se şi coborând şi încercă să-şi amintească totul despre Bob şi Andrey Denlinger. Îşi aduse aminte de semnul vioi pe care îl făcuse Bob cu mâna şi faptul că încerca să deschidă portiera maşinii… iar Cooper îşi alesese automobilul dintre cele aflate în parcare pentru închiriat. Bob şi

Andrey din North Oaks se întorceau acasă cu maşină închiriată, iar asta nu suna deloc bine. Nu

închiriezi o maşină ca să ajungi acasă de la aeroport în oraşul în care locuieşti…

Maşina din spatele lui se apropia tot mai mult. Şoferul aprinsese farurile de ceaţă, care se reflectau orbitor în oglinda retrovizoare. Cooper modifică uşor poziţia oglinzii ca să îndepărteze acea lumină din ochii lui. Încetini, aşteptând ca cealaltă maşină să-l depăşească. Îl urmăreau sau erau doar nişte grăbiţi? Sau îi juca imaginaţia feste? Trebuia să afle. Poate că nu era nimic. În sinea lui însă ştia, era convins…

Nu erau Bob şi Andrey Denlinger… îl minţi seră…

Intră în stare de alarmă. Olaf Peterson îl învăţase cum să facă asta, aşa că se lăsă pradă instinctelor. Nu era vorba de a-şi aduce aminte, conştient sau de a alege, ci de un fapt care se întâmpla, pur şi simplu. Senzaţia semăna puţin cu pierderea minţii şi a capacităţii de a face diferenţa între trecut şi prezent. O parte a lui, pe care o crezuse moartă, revenea la viaţă.

Cealaltă maşină continua să se apropie. Privi în oglindă, încercând să desluşească numărul de persoane dinăuntru. Zăpada viscolită şi farurile orbitoare îl împiedicară. Însăşi maşina nu era decât o formă neagră ce se năpustea asupra lui. Încetini şi mai mult. Voia să-i forţeze să facă ei prima mişcare. Poate că încercau doar să ajungă acasă. Poate că aveau să-l depăşească şi să se piardă în noapte. Ştia însă că n-o vor face. Nu

conta de ce, nu conta ce reprezenta el pentru ei. Îl urmăreau. N-aveau să se îndepărteze. Se ţineau după el.

Pe neaşteptate, maşina dădu peste o porţiune de gheaţă lucie şi începu să derapeze şi să se învârtă. Simţi o lovitură puternică în clipa în care automobilul din spate izbi bara de protecţie a maşinii sale. Izbitura îl aruncă înainte. Încercă disperat să corecteze din nou direcţia şi reuşi, ca prin minune, să o facă. Cealaltă maşină se apropie de el, încet, din lateral. Automobilele semănau cu doi elefanţi la dans, pocnindu-se reciproc şi îndepărtându-se unul de celălalt, un *pasdedeux* în ritm de pachiderm. Încercă să ajungă în spatele celeilalte maşini, aşa că frână, numai că drumul cotea strâns acolo. Înainte nu exista altceva în afara beznei compacte şi a brazilor luminaţi de farurile celor două vehicule. Apăsă mai tare pe frână, sperând ca roţile să se agaţe de ceva solid, de ceva pe care să nu mai patineze. Încercă să rămână pe drum. De pe frunte îi curgeau picături de sudoare care îi ardeau ochii. Reuşi să oprească maşina, fără să-şi dea seama cum. Cealaltă maşină nu reuşi să iasă din derapaj. Cooper o urmări cum se răsuceşte pe gheaţă, apoi cum se izbeşte cu viteză de copaci, rupând bucăţi imense de lemn, cum trece de bariera brazilor, ca un astronaut al cărui cordon de legătură s-a rupt, apoi cum face un salt în noapte şi dispare într-un halo luminos…

Se dădu jos din maşină, împingând cu toată

greutatea în portieră. Simţi forţa năucitoare a vântului şi zăpada rece pe faţă şi îşi dădu seama că se afla la marginea râpei, aproape proptit de gardul de copaci. Se clătină pe picioare, căzu în genunchi pe zăpadă, apoi se târî înspre cealaltă maşină. În urechi auzea un huruit cumplit. Pricepu imediat că se afla în apropierea cascadei asurzitoare, deci ajunsese la Cooper's Falls mai repede decât se aşteptase. Farurile luminau înaintea lui, dar râpa unde căzuse celălalt automobil se afla în beznă. Oricum, nu conta pentru el, căci cutreierase acea râpă în lung şi în lat, când fusese copil. Cunoştea perfect acea curbă strânsă a şoselei. Fulgii de zăpadă îl izbeau în faţă. Avu senzaţia că e rupt în bucăţi când începu să coboare stânca abruptă a râpei. Maşina trebuia să se afle în fundul ei, aşa că se forţă să ajungă acolo; trebuia să ştie…

Era ca un vis, un coşmar de frig şi durere, ca şi cum înota cu mişcări încete. Alunecă şi căzu prin zăpadă, apoi o luă la vale printre bolovani, copaci şi crengi rupte care cedau imediat sub greutatea lui. Pământul tremura din pricina forţei cascadei, mii de tone de apă vărsându-se în râu la numai o sută de metri depărtare, cu un sunet asurzitor…

Pe ultimii metri căzu abrupt şi se izbi de maşina ajunsă o epavă, întoarsă, ca un gândac, cu roţile în sus, peste care se depunea deja un strat de omăt. Un trup uman trecuse prin parbriz, iar

din faţa lui nu rămăsese decât o masă de oase, came sângerândă şi sticlă... Atinse cadavrul şi simţi haina de blană de nurcă. Iisuse, era femeia din avion, ea trebuia să fie, era... Inima i se opri; îngenunche în zăpadă, icnind şi simţind cât vine rău...

se întâmpla din nou, îl urmăreau... Se ridică în picioare, se sprijini de o roată strâmbată, apoi se aplecă şi trase de portiera din faţă până reuşi să o deschidă. În acea clipă se aprinse plafoniera. Înăuntru era un om, cu picioarele ghemuite sub compartimentul pentru mănuşi, cu capul întors către acoperiş. Cooper trebuia să fie sigur. Se strecură în maşina răsturnată, târându-se de-a latul acoperişului, care acum devenise podea. Trebuia să fie sigur... Se strecură pe lângă volan, care atârna ca un ciot rupt, rupt în două... se întinse şi pipăi haina de piele a bărbatului; da, aceea era haina. În raza sa vizuală apăru chipul omului. Din gură şi din nas îi curgea o dâră de sânge, iar fruntea şi ţeasta îi erau pline de tăieturi adânci... brusc, pleoapele omului se deschiseră larg, ca ale unei păpuşi, şi Cooper sări înapoi, ţipând, lovindu-se cu capul de pedalele maşinii... ochii aceia se holbau la el, bietul Denlinger sau care era numele lui adevărat... omul scoase un oftat lung, apoi nimic... dacă nu murise, era atât de aproape de moarte, încât nu mai avea nicio importanţă... Cooper tremura tare din tot corpul, incontrolabil. Îi trebui al naibii de mult timp să se

strecoare afară din maşină. O dată scăpat de acolo, se răsuci pe călcâie şi începu să se caţere pe peretele abrupt al râpei. Era o mişcare haotică şi frenetică, impulsionată de frica oarbă de cele două cadavre… de frica de toate cadavrele, cele noi şi fantomele vechi de douăzeci de ani…

Veniseră după el. Îşi repetă din nou acest lucru în minte. Îl vânau… Era imposibil să fie vorba de o coincidenţă stupidă; dacă te gândeai la coincidenţe, erai omorât… era partea a doua a unei poveşti începute cu multă vreme în urmă, nu doar cu douăzeci de ani înainte, ci încă de pe vremea bunicului lui… veniseră după el şi rataseră din nou…

Ajunse în vârful râpei şi ieşi în bătaia farurilor, asurzit de zgomotul cascadei. Era cumplit de speriat şi abia simţea furia furtunii. Îşi aminti de ce se găsea aici şi se calmă pentru prima dată. Renunţă la răceala şi distanţa pe care le cultivase când îşi structurase o nouă viaţă pentru sine. Simţi lacrimi izvorându-i din ochi, îngheţându-i pe faţă, şi începu să strige în bătaia vântului, de parcă ar fi putut s-o facă să-l audă chiar şi acum, din Germania, din Berlin, unde locuia ea când luase sfârşit prima parte a războiului lor – privi în faţă explicaţia…

O iubesc…

O iubesc…

Un om cu un picior rupt

Se trezi într-o cameră supra-încălzită de

motel, care mirosea a lemn de cedru, a ploşniţe şi a fum acru de ţigară. Pe perete, vizavi de locul în care el încerca să se obişnuiască cu căldura sufocantă şi cu uscăciunea, atârna o veche fotografie colorată a cascadei. Un radiator sâsâia.

O iubesc...

Strigătul continua să-i tortureze creierul. Continua să vadă morţii acelei nopţi, degetele de lumină provenite din farurile maşinilor cercetând bezna încărcată de fulgi de zăpadă, şi continua să audă vuietul asurzitor al cascadei.

Se luptă să iasă de sub păturile cu care era învelit şi îşi dădu seama că îl doare capul. Căută în geantă după aspirină şi scoase patru pastile pe care le înghiţi, apoi traversă carpeta turcoaz şi se postă la fereastră. Afară se făcuse ziuă; întunericul se topea încet în spatele geamului îngheţat. Din cer zăpada continua să cadă. Întredeschise fereastra şi trase în piept aerul rece şi umed. Funcţionarul de la motel trebăluia prin parcare, îndepărtând zăpada de pe maşini cu o mătură. Purta o haină groasă roşie cu negru, care-i aducea aminte lui Cooper de haina purtată de Beate H ubermann, şi o căciulă cu urechile lăsate în jos. Avea o mustaţă mare, care acum era albă ca zăpada. Părea un persona desprins de pe coperta din 1943 a ziarului *Saturday Evening Post*, iar această descriere putea la fel de bine aplicată oricărui alt locuitor din Cooper’s Falls. Această imagine părea desprinsă de orice noţiune a

timpului, ceea ce îl şoca, de parcă ar fi fost o iluzie. Ce se întâmplase în zăpadă, cu douăzeci de ani în urmă, nu putea fi pus pe coperta unui ziar. Norman Rockwell, patronul din 1943 al ziarului, n-ar fi stat prea mult pe gânduri într-o situaţie precum cea din noaptea trecută. Asta era partea proastă a americanilor.

În timp ce făcea duşul, Cooper se întrebă când avea să se descopere maşina accidentată şi cadavrele. De îndată ce avea să se afle despre eveniment, aveau să înceapă căutările pentru găsirea maşinii a cărei vopsea se potrivea cu petele rămase pe epavă. Mai devreme sau mai târziu vor fi multe de plătit. Pentru moment însă, Cooper se afla în siguranţă. Şi, dacă avea noroc, avea să plece de acolo înainte de a păţi ceva rău. Deja se gândea în vechii termeni la supravieţuire, la cât de subţire putea fi firul vieţii. Îşi făcea deja un plan în privinţa rămânerii în viaţă.

Oricine ar fi fost ei, n-aveau cum să ştie încă ce se întâmplase noaptea trecută. Oricum, n-avea să le placă.

În timpul nopţii, plugurile încercaseră să degajeze cât mai bine şoselele. Câteva maşini se mişcau încet prin zăpada care cădea, apărând la intersecţie ca nişte fantome din spatele troienelor de zăpadă întărită înalte de peste trei metri. Cooper îşi scoase maşina din parcare şi pomi pe stradă, pânâce atinse limita spaţiului curăţat de pluguri. După aceea îşi puse în picioare galoşii

mari şi negri de cauciuc, pe care funcţionarul îi găsise pentru el în debara, şi parcurse ultimii două sute de metri pe jos.

Când ajunse la cele două construcţii de piatră care flancau poarta de intrare, era transpirat tot şi răsufla greu. În spatele porţii deschise, aleea şerpuia către casa mare unde crescuse, unde Austin Cooper fusese ţinut sub un soi de arest la domiciliu în timpul războiului, unde el – John Cooper – sosise douăzeci de ani mai târziu la întâlnirea cu fratele său, Cyril, în urma unei chemări urgente, şi unde îl găsise pe acesta mort…

Plopii străjuiau încă aleea, izbitor de negri faţă de albeaţa din jur. La dreapta porţii se afla una din cele două construcţii de piatră care avea o uşă masivă de stejar. Soldaţii care păzeau casa o folosiseră pe vremuri ca post de comandă. Austin Cooper le trimitea mormane de sandvişuri şi supă în fiecare zi. Acea uşă era acum aproape acoperită de zăpadă.

Pe pajiştea care se întindea, aibă, până la cele şase coloane albe şi pătrate care străjuiau partea din faţă a casei, se puteau vedea stejarii, pâlcuri de brazi şi molizi care ajungeau până la cupolele şi coşurile de cărămidă de pe acoperiş. Acasă. Nu exista niciun alt nume pentru acea clădire. Era acasă şi aşa avea să fie întotdeauna.

Cu toate acestea, păşind încet prin zăpada depusă şi lăsând în urma lui găuri adânci în stratul

de omăt, Cooper ştia că acel „acasă” pe care-l cunoscuse nu era decât o altă iluzie, ceva care nu mai exista şi care, de fapt, nu existase niciodată dacă lucrurile erau judecate corect. Cu douăzeci de ani în urmă, când toate iluziile se sfârşiseră, el dăruise casa oraşului, ca recompensă pentru pierderea micii librării orăşeneşti distrusă în timpul asediului asupra oraşului Cooper’s Falls. Acum, fostul lui cămin era atât bibliotecă cât şi sediul societăţii de istorie din Cooper’s Falls şi ajunsese să fie folosită în mare parte ca loc de păstrare a documentelor. Stând pe verandă, Cooper se simţi străin pentru o clipă, fiind aproape copleşit de demnitatea locului. Îşi privi ceasul. Nu, nu conta. Parcursese un drum lung. Trebuia să o vadă din nou.

Ferestrele aveau o sclipire fină, galbenă, iar uşa de la intrare era descuiată. Înăuntru mirosea a cafea. Auzi voci de femei şi mai auzi un radio, acordat pe lungimea de undă a postului WCCO din Minneapolis. Tocmai se anunţa o listă de şcoli închise. Aeroportul era inutilizabil. Totul i se părea atât de familiar.

Acolo era podeaua din parchet şi scara lungă, cu curbe graţioase, cu balustrada pe care el şi Cyril se dăduseră de sute de ori în copilărie şi unde bunicul Austin îi prindea din aer înainte de a ajunge cu fundul de podea. De cealaltă parte a holului de intrare, uşi batante duceau către mai multe saloane mari…

Femeile continuau să sporovăiască. Cooper presupuse că personalul fusese, pur şi simplu, blocat acolo de zăpadă pe timpul nopţii. Traversă unul dintre saloane, care fusese mobilat acum ca sală de recepţie, cu un nou computer şi câteva dulapuri antice pentru dosare. Pe jos era acelaşi covor din tinereţea lui şi în aer pluteau oarecum aceleaşi mirosuri. De partea cealaltă a camerei, uşa era deschisă. Înghiţi în sec. Biblioteca.

Imensele fotolii de piele încă se găseau la locul lor. Îşi aminti tremurul ferestrelor, focurile de armă de afară, din zăpadă şi întuneric, bucăţelele de geam împrăştiate pe covor… Acolo erau globurile pământeşti ale bunicului lui, hărţile de pe perete – de pe care însă fuseseră scoase pionezele care marcau înaintarea războiului. Putea încă să adulmece aroma trabucurilor bătrânului, impregnată pentru totdeauna în ţesătura draperiilor şi în cotoarele cărţilor ce umpleau rafturile. Rămăseseră pe loc vechile lămpi, biroul îmbrăcat în piele, iar buştenii stăteau stivuiţi pe grătar, aşteptând să fie aprinşi de unul dintre chibriturile lungi ale bătrânului. Din cine ştie ce respect pentru personalităţi, fotografiile înrămate ale lui Austin Cooper alături de prietenii lui continuau să se afle pe mese, lăsând la vedere semnătura lui sub geam.

Într-una din fotografii, Austin pufăia dintr-un trabuc, prin anii treizeci, împreună cu Winston Churchill, când viitorul prim-ministru era pierdut

în anonimat şi nu fusese încă chemat la întâlnirea cu destinul…

Într-o alta şedea pe un şezlong, într-o grădină cu flori, după-amiaza târziu, şi vorbea cu Hitler…

În alta sporovăia cu Hitler şi cu Eva Braun la un prânz, stând la o masă sculptată, din lemn masiv, într-o încăpere cu pereţi acoperiţi cu tapiserii. La picioarele lor moţăiau doi ciobăneşti germani, mâna albă a lui Hitler atârna pe lângă scaun, iar degetele scărpinau capul unuia din ei…

În alta cerceta o sticlă de vin cu von Ribbentrop, care pe vremuri fusese negustor de vinuri…

În alta stătea lângă un imens Mercedes-Benz decapotabil, zâmbind aproape cu timiditate în vreme ce Göring se cutremura de râs, odihnindu-şi pumnul înmănuşat pe mânerul încrustat cu bijuterii al unui cuţit de vânătoare prins într-o teacă ataşată centurii…

Poze ale tatălui şi mamei lui Cooper, cu el şi cu Cyril, cu mama lor frumoasă ţinând-o în braţe pe sora lor mai mică, Lee…

Rotiţele memoriei se mişcau cu viteză în mintea lui…

— Pot să vă ajut cu ceva?

În spatele lui se afla o femeie elegantă, cu păr cărunt, care se uita curioasă la el din spatele ochelarilor coborâţi pe vârful nasului.

— Îmi pare rău că am dat buzna aşa, rosti el. Am locuit în casa asta. Am vrut să… nu ştiu, cred

că am vrut doar să arunc o privire pe aici.

— John Cooper! Ce surpriză – eu sunt Helen Roark, John, am fost colegi în liceu. Îţi aminteşti? Domnişoara Downer! Eram în aceeaşi sală de consultaţii.

— Bineînţeles, Helen. Bineînţeles, doar că m-ai luat prin surprindere.

Ea îi zâmbi.

— Ce bine îmi pare că te văd, John. Niciunul dintre noi n-am crezut că te vei întoarce vreodată… Vrei să vezi câteva dintre reconstrucţiile noastre? Pun pariu că ai auzit de ele – am avut un proiectant de la Guthrie angajat pentru asta…

El îi auzi vocea turuind mai departe.

Astăzi nu vom avea mulţi vizitatori, poate niciunul, şi asta din pricina vremii ăstei a… nu pot să cred că ai venit aici pe zăpada asta… Te-ai întors de tot?… Ţi-ai văzut vieunul dintre prietenii vechi?… Doctorul Bradlee a murit acum zece ani… au mai murit şi alţii… bineînţeles, Asediul a făcut câteva victime, dar ştii totul despre asta… iar Olaf Peterson continuă să facă legea în oraş…

Însă el n-o asculta.

Se uita fix la o hartă încastrată în sticlă şi aşezată pe o masă, prezentând o reproducere schematică a evenimentelor majore care aveau să fie cunoscute sub denumirea de Asediul de la Cooper’s Falls.

Brusc, toate acele evenimente reveniră la

viaţă. Mica bibliotecă era o ruină, lins㠠de flăcări uriaşe. O altă clădire ardea. Olaf Peterson, purtând o imensă mustaţă, stătea în stradă în faţa vechiului hotel, privind la biblioteca ce ardea. Oare Olaf era şerif sau şeful poliţiei? Nu-şi putea aminti. Pe hartă era reprodusă casa familiei Cooper, o construcţie micuţă, afundată în zăpadă, iar înăuntru se vedea o siluetă cu o armă la umăr, trăgând; se recunoscu pe sine şi revăzu snowmobile-ul zdrobit în zăpadă şi trupul urmăritorului zburând prin aer, plin de sânge… Era totul acolo, redus la un muzeu în miniatură, o parte a istoriei oraşului…

Pe un şevalet se putea citi inscripţia: „Asediul: Un Mister al îndurârii”. Sub acest titlu, începea povestea:

Nimeni n-a putut până acum să înţeleagă pe deplin ce s-a întâmplat în Cooper’s Falls în acele câteva zile de iarnă ale anului 1972. Dar, cel puţin, însă, putem limpezi câteva fapte pentru cercetătorii care vor veni în viitor…

Etajele superioare ale imensei case erau închise pentru public, dar Helen Roark îşi zise că John Cooper avea dreptul mai mult decât oricine să facă o incursiune completă în amintire. John urcă singur scara. Zăpada şedea stivuită la ferestre. Vântul sufla cu putere printre jgheaburile de plumb. Văzu în faţa lui camera în care se născuse cu ajutorul doctorului Bradlee. Holul lung era aproape la fel de întunecat cum fusese în

noaptea aceea, cu douăzeci de ani în urmă, când făcuse toată acea călătorie lungă împreună cu Paula Smithies, bibliotecara. Aici, sus, casa nu se schimbase deloc. Douăzeci de ani păreau că trecuseră într-o singură zi…

Paula spusese:

— John, e o lumină acolo, jos…

El se întorsese şi văzuse sclipirea, o dungă de lumină ivită vag pe zidul de vizavi. Ceva se lovea cu zgomot de spatele casei. Căutase comutatorul de lumină, dar acesta nu funcţiona.

Lumina provenea de la ceea ce fusese odată dormitorul bunicului lui. El râsese nervos.

— E ridicol. De ce mergem în vârful picioarelor?

Paula îi luase mâna şi i-o mângâiase. Intraseră împreună în cameră.

Bărbatul şedea la fereastră într-un scaun cu spătar. Avea ochii închişi. Stătea puţin întors pe o parte, cu capul aplecat pe umăr. Braţul lui stâng era întins inert pe lângă scaun.

— Cyril!

Strigătul său reverberase în tăcerea din încăpere.

Fratele lui, Cyril, era mort…

Acum stătea în cadrul uşii, privind la acelaşi scaun din aceeaşi încăpere slab luminată, însă Cyril dispăruse de mult. Traversă încet camera şi se uită la furtuna de afară. Văzu dedesubt pajiştea unde îl fugărise acel om şi unde apăsase pe

trăgaciul carabinei, sfârtecându-şi urmăritorul…

Acela fusese începutul şi nu-sfirşitul coşmarului, iar acum acesta începea din nou şi nimeni altcineva nu mai ştia de asta. De fapt, întreaga poveste n-o cunoştea decât John Cooper şi un alt bărbat. Ei erau singurii care aveau habar de Cel de al Patrulea Reich de acum douăzeci de ani.

John Cooper şi Olaf Peterson.

Un plug tocmai termina de curăţat drumul îngust de ţară care ducea înspre marginea de sus a cascadei. Cooper aşteptă ca plugul să se întoarcă pe şoseaua asfaltată şi îndreptă maşina pe aleea proaspăt curăţată. Zăpada continua să cadă şi postul local de radio anunţa că această furtună avea şanse să devină cea mai mare cădere de zăpadă în douăzeci şi patru de ore din istoria statului Minnesota.

Treptat casa ieşi la vedere, ca o navă dintr-o perdea de ceaţă. Era o clădire mare, construită din piatră, lemn şi buşteni negeluiţi, având la capăt o imensă terasă acoperită cu sticlă pentru stat la soare. Parcă maşina la câţiva milimetri de un troian. Din două coşuri de pe acoperiş ieşea fum, împrăştiat repede de vânt. Era ora amiezii şi furtuna continua să fie suficient de puternică să te forţeze să conduci cu farurile aprinse.

Parcurse cărarea de acces până la uşă, sună şi aşteptă. Nu veni nimeni să-l întâmpine. Sună din nou, apoi împinse uşa, care era descuiată.

De undeva, dinăuntru, se auzea o voce pe care o recunoscu imediat.

— Da, da, intră, pentru numele lui Dumnezeu. Acum sunt doar un amărât, un nenorocit de infimi. Oricine poate să intre, să mă jefuiască şi apoi să-mi taie gâtul…

Cooper intră. În nări îi veni aceeaşi aromă de tutun. Vocea de acum douăzeci de ani…

Se întorseseră din Germania şi stăteau în faţa hotelului Ritz din Boston, iar el se uitase la ceas, ridicase din umeri şi îl privise pe Cooper.

— Ei bine, a venit timpul să plec, rostise el.

Se terminase, în sfârşit, totul.

— Şi eu, răspunsese Cooper.

— Bine, atunci, zisese Peterson. Vântul ameninţa să-i zboare peruca scumpă de pe cap, aşa că şi-o îndesase mai bine. Totdeauna am senzaţia că nenorocita asta o să zboare. Râsese. Tu ai fost primul care mi-ai atras atenţia, ticălosule. Îl prinsese pe Cooper de braţ. Uite ce e, începe să devină o prostie. Rămâi cu bine, John. Şi încearcă să uiţi.

Scuturase mâna lui Cooper, strâmbându-se din pricina soarelui orbitor, şi începuse să se depărteze.

Prefă-te că nu contează.

— Toată lumea moare, rostise Cooper, însă vorbele îi fuseseră spulberate de vânt.

— Ţinem legătura, Johnnie.

Făcuse semn pentru ultima dată cu mâna,

după care fiecare îşi văzuse de drumul lui.

Numai că nu ţinuseră legătura. Pur şi simplu, nu mersese. Cooper avea nevoie să uite. Iar acum Cooper urma indicaţiile vocii, traversând o încăpere imensă, cu carpete atârnate pe pereţi şi cu un geam imens prin care se vedea panorama furtunii albe de afară, întreruptă din loc în loc de pete de culoare: râul, podul, silueta unei biserici pe Main Street.

Olaf Peterson şedea într-un imens fotoliu, unul dintre picioare stătea întins, în ghips. În căminul de piatră ardea un foc viu. Pe peretele îmbrăcat în lemn se aflau mai multe panoplii cu tot felul de arme. La marginea unei mese, aflată în apropierea lui Peterson, se găsea o farfurie cu saleuri. Peterson îşi ridică privirea de pe ecranul televizorului.

— Ei, Cooper, nu ne-am văzut de mult. Te-ai făcut nevăzut.

Făcu semn cu mâna înspre un scaun asemănător cu al lui.

Urmărea *The Third Man*. Pisica tocmai adulmeca pantofii lui Harry Lime; imediat, lumina căzu pe chipul bucâlat al personajului, în timp ce acesta se ascundea în pragul uşii. Orson Welles.

— Nu ne-am văzut de mult? După douăzeci de ani, doar atât? Nu ne-am văzut de mult?

— Taci din gură şi stai jos.

— Mă înduioşezi cu delicateţea ta.

— Cooper, încearcă să nu faci pe deşteptul,

rosti Peterson, neslăbind ecranul din ochi. Încă o oră nu contează. Taci din gură – ai acolo un ibric cu cafea şi nişte saleuri. Mănâncă şi bea. Uită-te la film. Eu nu mă plictisesc niciodată de filmul ăsta. E cel mai bun pe care l-am văzut vreodată.

Aşa că se uitară. Călătoria prin Viena. Cântecul cucului. Vânătoarea prin canale… Harry Lime încercând să scape, imaginea de la nivelul solului cu degetele lui Lime strecurându-se printre gratii, luptându-se să evadeze, ştiind că trebuia să moară… scena de după înmormântare, Joseph Gotten stând la marginea drumului şi fumând o ţigară, aşteptând-o pe Alida Valii şi imaginea de lungă durată a ei mergând în josul drumului îngust… trecând, fără să se uite, pe lângă el.

Prefă-te că nu contează.

Peterson era puţin trecut de şaizeci de ani acum şi arăta la fel de bine ca întotdeauna, dacă treceai cu vederea piciorul lui rănit. Purta bluză şi pantaloni de trening, colorate în purpuriu, auriu şi alb, culorile echipei Vikings, iar unul dintre craci era tăiat ca să se poată face loc ghipsului. Mustaţa lui de bandit era acum înspicată cu alb, iar peruca suferise aceleaşi costisitoare transformări. Continua să fie oacheş la faţă, ca un meridional, iar dosul palmelor era acoperit cu păr negru şi sârmos. Olaf Peterson era un om care nu arăta deloc cum se presupunea că ar fi arătat o persoană cu numele lui. În vreme ce urmărea filmul, apuca din când în când cu mâinile nişte

haltere pe care le ridica şi le cobora, fără a părea că observă ceea ce face. Când se stinseră ultimele cadre ale filmului, Peterson apăsă telecomanda videorecorderului şi se holbă la ecran pentru un moment, transfigurat.

— Doamne, chestia aceea din canale… Schimbă imediat subiectul: Deci, Cooper, pe unde ai mai fost? Parcă au trecut ani şi ani…

— Au trecut.

— … şi totuşi parcă a fost ieri. Îşi mută piciorul şi zâmbi hoţeşte pe sub mustaţa groasă. Toţi tipii aceia care au încercat să ne omoare. Aceea da distracţie! Da, ce zile am avut. Deci ce te aduce înapoi? Ţi s-a făcut dor de casă? E cam ciudat după atâta vreme.

— Mie nu-mi e niciodată dor de casă, replică Cooper. Duc locul ăsta cu mine oriunde aş fi. Nu, m-am întors ca să vorbesc cu tine.

— Nu mai spune.

— Ca să-ţi cer o favoare.

— După douăzeci de ani vrei o favoare.

— Ei bine, după cum mă priveşti, nu sunt convins că o să mi-o acorzi.

— Păi, atunci ai fi putut scuti o călătorie până aici. Puteai să suni.

— Nu, trebuia să te văd. Făcu semn cu capul înspre piciorul imobilizat. Ce-ai păţit?

— Mi-am rupt nenorocitul ăsta de picior în timp ce jucam tenis cu ticălosul ăla mare de Wisneski, ţi-l aminteşti?

— Obişnuiam să iau prânzul cu el la Nye’s Polonaise.

— Ăsta-i tipul. A fost jurnalist. Foarte deştept.

— Amuzant individ.

— Da, e amuzant. Spune o mulţime de poveşti şi câteva dintre ele se referă la mine. Acum are una nouă. Am făcut un meci acum o lună. Mă bătea măr, aşa că am încercat o lovitură mortală, dar am alunecat pe propria rachetă şi am căzut. Imediat piciorul meu a făcut trosc, iar bătrânul Ken a izbucnit într-un hohot de râs, de-am crezut că o să dea în apoplexie. O să mă fac bine peste câteva săptămâni şi atunci am să-i vin eu de hac ticălosului – o să ieşim la pescuit în barca aia a lui şi atunci o să-mi vină mie rândul. Ştii ce vrea el să prindă? Puţici. Peştii ăia sunt toţi de mărimea puţei lui… Ei bine, cu siguranţă ai avut parte de vreme tip Cooper. N-am mai văzut atâta zăpadă de la Asediu. Clătină din cap. Deci care-i favoarea asta pe care ai venit să mi-o ceri, făcând atâta drum?

— Păi, sprijină-te de spătar şi dă-mi voie să-ţi istorisesc povestea…

Cooper îi spuse ce se întâmplase în ultimele câteva zile: Kilroy care apăruse din neant şi îl interogase asupra părţii naziste a familiei lui, reportera de televiziune nemţoaică ce venise pe neaşteptate cu mesajul de la sora lui, Lee, dispariţia fiicei acesteia, Erika, apoi Kilroy care apăruse în cadrul reportajului despre investiţia

germană în Boston.

— Deci, Lee vrea să mă duc în Germania.

— Lee, repetă Peterson numele cu o expresie greu de interpretat pe chip. E un adevărat caz, şi ştii asta. Nu, nu scoate nicio vorbă. Cunosc lucrurile astea şi ştii foarte bine că am dreptate. Un adevărat caz. Dintotdeauna a fost şi întotdeauna va fi. Nu trebuia să rămână în München după ce i-am terminat pe nenorociţii ăia de nazişti. Ar fi putut veni acasă, ar fi putut veni cu tine…

— Era complicat.

— Rahat. Ea a hotărât să rămână. Mama naziştilor…

— Asta-i o nedreptate şi o ştii.

— Bine, bine, dar întotdeauna m-a înnebunit cu chestia asta. Ofta şi îşi aprinse un alt trabuc. Asculta, îţi aminteşti ce a spus doctorul Roeschler despre ea în noaptea aceea în München? îl aud şi acum – a spus că ea nu va fi niciodată sigura cine e… E nebună, schizofrenică, spunea. Ţi-am spus atunci şi îţi spun şi acum că nu e decât o sursă de necazuri. Şi toată afacerea asta cu nemţii – nu-mi place prea mult. La naiba, n-ai nevoie decât să citeşti ziarele. Vreau să spun că treaba nu e prea delicată. S-a creat un precedent, corect? făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Deci, te întorci în Patrie?

— Aş fi vrut să mergi cu mine. Asta e favoarea.

— De dragul vremurilor de demult?

— Nu. Mă tem să mă duc singur.

Peterson izbucni în râs.

— Dar te duci, indiferent cum, nu-i aşa?

— Trebuie. Ştii bine. E vorba de Lee.

— Deci n-ai reuşit până acum să depăşeşti problema asta cu Lee. Am sperat mereu că o să-ţi treacă cu timpul.

— Uite ce e, eu mă întorc acolo. Aş fi vrut să vii cu mine. Habar n-am avut de piciorul tău.

— Mda… în fine, te întorci într-o Germanie diferită…

— Fii serios, îl întrerupse Cooper. Germania nu se schimbă. Doar se măreşte. Iar când se măreşte devine mai înfricoşătoare.

— Te gândeşti la vechii nazişti? La naiba, Cooper, indivizii aceia sunt morţi cu toţii acum. Râse scurt, aducându-şi aminte de ceva. Tu şi cu mine am omorât o bună parte dintre ei.

Milo Keepnews, oare fusese el nazist? Cooper nu-şi putea aminti, dar îşi aduse aminte de faptul că Olaf Peterson îl ucisese într-o toaletă murdară, plină de rahat… După ce-şi terminase treaba, Peterson se admirase într-un ciob de oglindă. Îşi mângâiase peruca, aranjându-şi două şuviţe în faţă, şi se dăduse înapoi ca să se uite la cadavru. Una dintre mânecile lui Milo căzuse în vasul closetului, iar mâna îi plutea în apa murdară. Ochii îi erau larg deschişi. Privea fix către podea şi picături de salivă îi curgeau din gură. „Adio, Milo”, spusese Peterson, trăgând de şnurul

becului chior. Cu multă vreme în urmă…

Peterson se ridică cu greutate şi ţopăi pe un picior până la platoul cu saleuri.

— Bineînţeles, din ce-am citit şi văzut la televizor, s-a ridicat o nouă gaşcă.

Cooper se întoarse brusc.

— Poftim?

— Ei, Cooper, fii atent, ce naiba. Vorbeam despre tipii răi.

— Eu mă gândeam la bietul Milo Keepnews…

— La dracu' cu el! Hai să ne gândim la Germania. Gândeşte-te la treaba în care te bagi – bine?

— Peterson, rosti ironic Cooper. Totdeauna cel înţelept.

Peterson nu luă comentariul în seamă.

— Eu sunt foarte atent la Germania în ultima vreme. Citesc orice îmi pică în mână – Germania nu e chiar un secret. Doar că America are această obsesie nebună cu Japonia… N-am dat niciodată doi bani pe Germania până ce tu şi familia ta ciudată nu m-aţi târât în povestea asta acum douăzeci de ani. Te-ai gândit vreodată, John, băiete, că eşti singurul cu capul pe umeri? Ar trebui să fii mândru de asta. Chiar dacă eroul de taică-tău n-ar fi murit deasupra Canalului… chiar dacă ar fi fost nazist…

— Las-o baltă, rosti, încet, Cooper. Să vorbim despre Germania.

— Ei bine, cum am spus, m-am săturat de toţi

indivizii ăia care fac pe ei de frică atunci când se gândesc la Pericolul Galben, la aiuriţii ăia de japonezi… *Banzai*, corect? Te face să te întrebi, oare sunt singurul care mai are o viziune clară asupra lucrurilor? Oamenii ar trebui să se gândească la Germania. La *Europa*. În zece, cincisprezece sau douăzeci de ani, Japonia o să aibă preocupări intense – cu Coreea, cu China care intră în economie capitalistă şi îi va tăia la preţuri. Gândeşte-te la un meci China contra Japoniei. La naiba, poate trăim s-o vedem şi p-asta, amice, căci, ascultă-mă pe mine, o să ne folosim de China ca să le-o plătim japonezilor… însă punctul important e altul, suntem o ţară europeană. E vorba de Istorie şi de profunzimile ei. Viitorul nostru e alături de Europa… Va trebui să dezvoltăm un parteneriat cu Rusia, Ucraina şi toţi Ivanii ăia. Petrolul ne spune asta. Ştiai că ăia stau pe cele mai mari rezerve ale lumii? Sub vechea Uniune Sovietică se află mai mult petrol decât oriunde altundeva. Noi suntem cei care îi putem ajuta să-l scoată din pământ şi să-l rafineze. Noi trebuie să fim primii care luăm caimacul. Întreabă-i pe sociologii care au studiat caracteristicile naţiunii în ultimii cincizeci de ani… Ştii cu cine seamănă ruşii cel mai mult? Cu americanii. Aliaţi naturali, John, băiete… dar există un singur motiv de îngrijorare. Ştii care e ăla?

— Continuă, erudiţia ta mă lasă mască.

— Germania. Nu-i putem lăsa pe nemţi, dragii şi vechii noştri huni, să ne învingă în bătălia pentru Rusia. Ia gândeşte-te – am trecut prin tot acest nenorocit de Război Rece, am reconstruit Europa după război şi, în special, i-am reconstruit pe huni, am aşteptat patruzeci şi cinci de ani gândindu-ne că ruşii o să ne-o tragă cu bomba şi în tot acest timp ceasul se pregătea să sune pentru ei – s-au autodistrus. Iar acum pretutindeni sunt împrăştiate comori care aşteaptă doar să fie culese de cineva…

Şi să fiu al naibii dacă-mi dau seama de ce! Oricine s-a gândit serios la Războiul Rece şi-a dat seama că acesta trebuia să aibă două părţi. În primul rând, voiai să învingi, categoric, dar exista şi o a doua parte inevitabilă, anume că voiai să transformi Rusia în noul tău prieten cel mai bun, neavând deloc intenţia de a o transforma în prietenul cel mai bun al *alte ui val*

Peterson se căţărase pe un scaun la bar şi stătea clătinându-şi ghipsul, privindu-l pe Cooper şi aşteptând:

— Bine, bine, te înţeleg, dar nu-i puţin cam prea general? Eu am de-a face cu o problemă mai măruntă – trebuie să mă duc să-mi văd sora. Viitorul Europei nu contează prea mult pentru mine. Pentru mine e importantă doar Lee.

— Atunci la ce naiba te îngrijorează plecarea în Germania? Probabil că fata ei se va întoarce sănătoasă până să ajungi tu acolo. O s-o găseşti pe

Lee calmată şi o să te întorci în câteva zile, fără să-ţi dai seama de ce ai fost atât de îngrijorat.

— Dar cum rămâne cu Kilroy? Cu Beate Hubermann?

Peterson ridică din umeri.

— Doar nişte oameni.

Cooper oftă. Simţea un gol în stomac.

— Mai este ceva.

— Ca pe vremuri, zâmbi Peterson în spatele mustăţii. Întotdeauna mai era ceva. Bine. Despre ce este vorba?

— Au încercat să mă ucidă astă-noapte.

— Ei, fii serios, Cooper, te rog, scuteşte-mă de fanteziile tale…

— Acum e rândul tău să taci şi să asculţi. Vorbeşte Cooper.

— Bine. Ai dreptate. Povesteşte-mi.

După ce Cooper termină, Peterson se încruntă şi scoase un nor de fum.

— Familia Denlinger! Iisuse. Doar un cuplu de nefericiţi.

— Mă urmăreau. M-au minţit. N-au luat-o către suburbia aceea de ştabi, North Oaks… în cele din urmă, au încercat să mă scoată de pe şosea…

Peterson îşi ridică mâna.

— Bine, bine. Luă un telefon fără fir de pe bar şi sună secţia de poliţie. Mike? Aici e Peterson. Nu, *şeful* Peterson. Mike, ştiu că eşti nou, dar trebuie să te obişnuieşti cu programul. Ascultă, o

maşină a derapat în curba aceea nenorocită, exact înainte de a ajunge la cascadă… Noaptea trecută, nu, venind înspre oraş, exact când era furtuna mai rea… Da, Mike, ştiu că drumurile sunt rele… Mă rog, încearcă sau aşteaptă până se întoarce Orville… Sigur, bine, Mike, da, înţeleg. Poţi să-l pui pe Lavonne să-mi facă legătura cu poliţia rutieră?… Eşti un băiat pe cinste, Mike… îi făcu cu ochiul lui Cooper. E doar un copil. Pe aici nu prea suntem obişnuiţi cu crime. Aşteptă să i se facă legătura. Lester, rosti el, probabil că astăzi staţi şi jucaţi numai pocher, nu? izbucni în râs, apoi se apucă să depene povestea accidentului din noaptea precedentă cu mai multă seriozitate decât o făcuse cu Mike. Ascultă câteva minute, apoi zise din nou: Bine, uite ce e, sună-mă de îndată ce afli ceva, în regulă, Lester. Aştept lângă telefon.

Cât timp aşteptară, Peterson îl puse la curent pe Cooper cu viaţa lui.

— Da, nevastă-mea se află deja în Scottsdale ca să deschidă casa. Avem un loc minunat acolo. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă căsătoresc cu o bogătaşă frumoasă. Dar sunt încă şef în acest orăşel. Plec de aici numai iama. Îl las pe Orville Forrester în locul meu, căci e băiat bun. Ca să spun adevărul, mă cam pregătesc de retragere. Mă gândesc să-mi deschid o mică afacere, să angajez o bucătăreasă bună şi să duc o viaţă liniştită, undeva în Keys sau, poate, în Sausalito. Să ştii că încă sunt al dracului, numai

că eram cu mult mai tânăr când tu şi cu mine băgăm spaima în nazişti… ce vremuri! Peterson privi acuzator înspre piciorul lui şi ghipsul în care era acesta băgat. Îţi aduci aminte de ticălosul cu care era măritată Lee pe atunci. Cum îl chema?

— Brendel. Pe atunci se numea Lise Brendel.

— Lise. Am uitat că acesta era numele ei german. Pentru mine rămâne întotdeauna Lee. Măi, ce pereche făceau. Să ştii, omule, că sora aceea a ta ştie să-i aleagă. Se uită la Cooper, apoi privi afară pe fereastră. Ştii la ce mă refer. Avea ochi buni. Iisuse.

În încăpere se lăsă tăcerea. Cooper puse nişte pizza în cuptor, urmând instrucţiunile lui Peterson. Toarnă un pic de ulei de măsline, împrăştie câteva felii de gogoşari, pune totul pe tava de pizza cu găuri. Pune cuptorul la 450. Lasă-l opt, nouă minute… Sună telefonul.

Cooper nu suporta să audă un monolog, aşa că se întoarse în bucătărie şi aşteptă să se facă pizza. Când aceasta fu gata, o tăie în două şi o puse pe farfurii, pe care le duse dincolo împreună cu două beri. Peterson privea afară cum se întunecă.

— Deci? rosti Cooper.

— Niciun fel de acte de identitate. Nicio bucăţică de hârtie. Cu excepţia a doua bilete de avion pe numele Denlinger. Niciun contract de închiriere a maşinii. Nu era o maşină închiriată. Avea o plăcuţă de înmatriculare falsă. Maşina –

face parte din categoria celor „oarbe”. Am auzit de ele, dar n-am văzut niciuna până acum. Le foloseşte guvernul pentru supraveghere şi Dumnezeu ştie pentru ce altceva. Nu le poţi urmări şi nu există nicio cale de identificare. Maşina a fost operată. N-are memorie şi nici istorie. Aceeaşi poveste cu armele.

— Armele?

— Două Beretta de nouă milimetri. Fără serii, fără nimic.

— Dar au fost în avion. A trebuit să treacă pe la punctele de control…

— Cooper. Armele erau în maşină. Îi aşteptau.

— Bineînţeles. Nu gândesc prea repede… îmi dai vreo sugestie ce să fac?

— Prima ar fi să fii cu mare băgare de seamă. Sau întoarce-te la Boston, fă pe nevinovatul, rămâi acolo. Aşa o să te lase în pace.

— Nu pot face asta. E vorba…

— Lee. N-o mai spune. Ştiu. Sper doar să merite. Zău că sper. Ascultă, ce-ar fi să rămâi peste noapte aici.

— Nu, cred că ar fi mai bine să plec. Probabil că ei habar n-au unde sunt acum.

— La dracu’, ei nici măcar nu ştiu că oamenii lor sunt morţi.

— O întrebare. Cine sunt ei?

— Cooper, eu sunt doar un amărât de poliţist de provincie. Dar nu cred că sunt nemţii, bine? Mie îmi miroase a agenţi federali.

— Trebuie să ajung la Lee, zise Cooper.

Peterson oftă şi îşi scărpină ghipsul, ca şi cum ar fi putut simţi ceva.

— Nu-i vorba decât de o altă porcărie, amice…

Când Cooper era pe punctul de a pleca, Peterson îl înşfăcă de braţ şi-l strânse.

— Îmi pare rău că nu merg cu tine, amice.

Peterson rămase în cadrul uşii, urmărind maşina prietenului său până ce aceasta dispăru din vedere.

— De unul singur, rosti el, cu regret, în barbă. În plus, e şi urmărit. Dumnezeu să fie cu tine, John Cooper.

Ultimele cuvinte fură doar o şoaptă, pe care n-avea, oricum, cine s-o audă.

Lucru de noapte

Scaunul gemu şi scârţâi sub greutatea considerabilă a lui Ned Cheddar. Se uita în gol la Kilroy; fluierând printre dinţi un vechi cântec de studenţie pe care îl auzise undeva, „Buckle Down, Winsocki”. Deşi, din câte îşi amintea, nu învăţase cântecelul în vreunul dintre colegiile prin care trecuse, acesta continua să-i placă. Pe Kilroy astfel de cântece nu-l interesau, gusturile lui diferind profund.

Pălăria lui Kilroy se odihnea pe genunchiul acestuia în timp ce fuma unul dintre trabucurile lui lungi. Casa din Georgetown părea să vibreze şi aproape să cânte datorită multiplelor şi

sofisticatelor sisteme de securitate implantate în pereţi şi sub podele, încrucişându-se cu cele montate pe pereţii exteriori. Nu era deloc sigur că acea casă l-ar fi putut face să se simtă în siguranţă. Oricum, nu credea că avea importanţă ce credea el.

— Veşti proaste, mă tem.

De o bucată de vreme, Cheddar încetase să mai scoată vreun sunet, încercând să creeze un mic suspans. Când vorbi, o făcu cu un soi de oftat.

— Nu mai spune, rosti Kilroy, punându-şi picioarele pe piciorul lui Cheese, ceea ce îl făcu pe acesta să se încrunte.

— Prietenii noştri, cei doi Denlinger, şi-au luat răsplata.

— Sunt morţi? Păi, să fiu sincer, Cheese, nici nu-mi pasă. N-am auzit niciodată de ei.

Kilroy scoase un nor de fum şi zâmbi viclean.

— Au avut un accident nefericit de automobil în Minnesota. Se pare că au căzut de pe o stâncă. Au murit pe loc.

— În Minnesota, spui.

— Aşa e. Îl supravegheau pe Cooper al nostru, care se întorcea acasă. O furtună incredibilă de zăpadă. Cam constantă chestia asta cu furtunile la el, dacă îţi aduci aminte de trecutul lui.

Kilroy încuviinţă.

— Se pare că tipii care au intrat în legătură cu amicul nostru au căpătat obiceiul de a muri.

— Asta-i de la sine înţeles. Deşi nu avem probe directe că a fost implicat în acest accident. Las pe seama autorităţilor din Minnesota să scoată la lumină amănuntele… şi să afle cine erau victimele. Aproape că zâmbea. Mă tem că o să aibă mari dificultăţi cu asta.

Kilroy încuviinţă din nou, aşteptând şi scoţând fum de trabuc pe nas.

— Nu ştim prea sigur unde s-a dus domnul Cooper…

Kilroy începu să chicotească, dar imediat chicotitul i se transformă în tuse. Cheddar se uită impasibil la el. Kilroy îşi şterse gura cu batista şi îşi studie saliva.

— Doamne, Cheese, îmi place la nebunie când eşti prins cu pantalonii tăi mari în vine!

— Sunt întotdeauna mulţumit să fiu cauza agitaţiei altora. Ar fi mai bine însă dacă te-ai gândi un pic şi la relaţia noastră şi să nu mai foloseşti limbajul ăsta. Pentru moment, Cooper a dispărut din prim-planul interesului. O să-l regăsim când o să avem nevoie. Asta dacă părăseşte ţara. Nu-l văd apelând la paşapoarte false.

— Ce mai contează? Oricum, se duce la sora aceea a lui din Berlin.

— Aşa e. Mai degrabă sunt tentat să-l las să se ducă. Ar putea servi scopului nostru?

— Nu te uita la mine. De unde naiba să ştiu eu care vă sunt scopurile?

— Nu cred că nu ştii. Ai totuşi o pistă. Ştim că

se va duce drept la sora lui. Chiar că am nevoie să schimb o vorbă cu Delaney şi… şi cu Profesorul. Ştii, Clint, Profesorul îl cunoaşte pe Cooper mai bine decât oricare dintre noi… da, trebuie să vorbesc cu el. Trebuie să fiu foarte atent, omul acela e un cimitir de secrete…

Cheddar vorbea încet acum. Trecutul îl prinsese în strânsoarea lui. Ned Cheddar ştia prea multe despre Profesor, John Cooper şi mulţi alţii, atât vii cât şi morţi. I se întâmpla pentru prima dată să nu mai poată păstra totul în el; acum i-ar fi plăcut să-i spună celuilalt o parte din adevăr, să se destăinuie, dar ştia prea bine că nu putea şi că acesta era preţul pe care-l plătea pentru cunoaşterea tuturor acelor secrete – nu avea altă soluţie decât să le păstreze, fiecare în micul lui compartiment şi numai Dumnezeu l-ar mai fi putut ajuta dacă ar fi încurcat compartimentele.

Ochii lui mici, sclipitori, adânciţi în orbite, îl priviră din nou pe Kilroy.

— După ce am petrecut o mulţime de timp studiind voluminosul dosar al domnului Cooper, trebuie să spun că el s-ar putea s-o găsească pe fată, pe Erika… – e un om hotărât. Sau aşa era cu douăzeci de ani în urmă.

— Atunci îl avea pe Olaf Peterson cu el.

— Îmi dau seama de asta. Am cercetat care este situaţia actuală a lui Peterson – şi-a rupt un picior. Putem să nu-l mai socotim – ceea ce e un lucru al naibii de bun. Omul e un maniac, într-un

fel, e păcat că nu va fi şi el acolo. El ar fi găsit fata, dar, fără îndoială că ar fi omorât o mulţime de prieteni de-ai noştri în timpul acesta…

— Asta vrei tu, Cheese? Să omoare câţiva dintre aşa-zişii tăi prieteni?

— Îţi dai seama că n-am să comentez asta. Dar, *dacă* ar fi să comentez, aş putea spune că o treabă ca asta nu mi-ar frânge inima. Depinde.

— Totdeauna e aşa, nu?

— Aşa că eu spun să-l lăsăm să plece la Berlin.

Kilroy înălţă din umeri.

— Bineînţeles că va trebui să te duci şi tu acolo, rosti Cheddar.

— Porcărie. Porcârioară. Porcâroaie.

— Am crezut că vei fi încântat. Ţi-ai fi adus aminte de vremurile de odinioară din Berlin, de bere şi de fetiţele din vechile cârciumi, de sunetul cizmelor pe caldarâm.

— Of, mai taci din gură, Cheese.

— Aşa o să-ţi oferi omagiile şi lui Herr Koller.

Kilroy se strâmbă.

— Nu vreau să mă mai întorc la treburi din astea. Sunt bătrân. Nu mi-am făcut datoria la timp?

— Tu nu, prietene. Tu nu, niciodată. Tu ai de ispăşit toată viaţa ta. Îmi aparţii cu totul. Ca să-ţi spun drept, nu vei scăpa niciodată de mine.

— Întotdeauna există o cale, Cheese. Ştii bine că mă pot folosi oricând de ea.

— Oh, de dragul urechilor mele am să pretind că nu am auzit nimic. E doar un act de falsă bravadă. În sufletul meu am să cred că îl iubeşti şi îl respecţi pe Ned Cheddar. Tu eşti unul dintre băieţii mei.

— Care se apropie de limita răbdării. Nu uita asta. Deci, când plec?

Cei trei bărbaţi se adăpostiră de ploaia rece, lipindu-se cu spatele de un zid ud de cărămidă. Se aflau pe acoperişul unei clădiri care adăpostea birouri de firme la etajele inferioare şi locuinţe la cele superioare. Zidul de cărămidă făcea parte dintr-o mică mansardă ce conţinea un rezervor de apă, uneltele lucrătorilor şi diverse alte mărunţişuri. Ici şi colo se iveau coşuri. Ploaia cădea direct pe feţele oamenilor.

Vizavi se afla o clădire lungă şi joasă, de numai trei etaje, care fusese pe vremuri şcoală, ulterior fiind transformată în baracă şi, mai apoi, după război, în spital pentru recuperarea pacienţilor bolnavi mintal. Acum servea ca locuinţe pentru refugiaţi, în majoritate turci, armeni şi bosniaci. Erau ţinuţi acolo într-un fel de ghiveci politic: existau, dar numai atât. Cazul fiecărui individ trebuia să fie evaluat de către autorităţi: erau ei adevăraţi refugiaţi din calea opresiunii sau voiau doar să-şi îmbunătăţească situaţia economică în noua Germanie? Dacă aveau să fie găsiţi ca îndreptăţiţi azilanţi politici, Germania avea să-i accepte, cu toate că se ştia

clar că nu puteau primi cetăţenia. Oricum, nu exista o limitare a numărului lor. Această politică rămăsese în picioare încă de la sfârşitul Celui de al Doilea Război Mondial, când Germania, ca un fel de răsplată pentru crimele naziştilor, îşi deschisese porţile oricui care suferea în ţara lui de o formă de teroare sau alta. Mult timp, această situaţie nu constituise o problemă. Acum însă vremurile se schimbaseră. Acum era o problemă.

Economia noii Germanii se găsea într-o cumplită recesiune, recesiune care mina voinţa de generozitate, mina dorinţele cancelarului Glock şi ale celor din jurul lui – lucru foarte bine înţeles de către oamenii care stăteau acum pe acoperiş. Unificarea Estului cu Vestul se dovedise mult mai grea decât se crezuse iniţial. Slujbele erau puţine. Banii se găseau greu. Străinii continuau să sosească. Li se dădeau bani şi găzduire gratuită câtă vreme locuiau în lagărele pentru transfugi; aceste lagăre deveniseră ţinta unor izbucniri de ură. Germanii, care aveau ei înşişi probleme, se simţeau acum trădaţi. Germanii din est, cărora li se dăduse întotdeauna de lucru de către guvernul comunist, resimţeau lipsa slujbelor lor şi urau faptul că fuseseră „sacrificaţi” pentru cauza unificării. Implicit îi urau pe aceşti nou veniţi, care erau subvenţionaţi de către guvern.

Din acest amestec de confuzie etnică şi economică, de nemulţumiri şi amărăciuni, apăruseră neonaziştii. În rândurile lor intrau

bandiţi, vagabonzi, capete rase, oricine care mocnea o ură ascunsă şi se pricepea măcar să fabrice un cocteil Molotov. Se luau de străini şi de refugiaţi. Asta le dădea sentimentul că fac ceva, mai ales dacă erau tineri, proşti şi n-aveau slujbă sau nu voiau o slujbă. Porcăria începuse în Est şi se făcuse din ce în ce mai urâtă. Acum circulau zvonuri că gluma avea să se îngroaşe din ce în ce mai tare şi avea să atingă un punct culminant. Explozia n-avea să izbucnească cine ştie unde, în locuri ca Rostock sau vreun alt oraş de provincie. N-avea să fie o păruială de mică importanţă, ca incidentul de la Potsdam, ci o izbucnire majoră de violenţă, care avea să lovească însuşi Berlinul.

Iar când neonaziştii aveau să fie asociaţi în titlurile ziarelor cu numele oraşului *Berlin*, avea să se nască o undă de şoc care avea să îi înspăimânte nu numai pe nervoşii vecini europeni, ci şi pe restul lumii. În mod inevitabil, grupările neonaziste aveau să se grupeze în jurul a unu sau a doi lideri, să formeze un partid politic recunoscut şi să delege candidaţi… Aceeaşi poveste veche. Iar atunci, în interiorul Germaniei, oamenii aveau să fie nevoiţi să aleagă, să demonstreze contra sau să adere, lucru care în curând avea să aducă zgomot de arme şi râuri de sânge în rigole…

Avea să se nască haosul.

Trebuia să se adopte măsuri. În atari condiţii, guvernul avea să fie nevoit să se arate de oţel.

Oamenii de pe acoperiş, care aşteptau în întuneric şi ploaie, ştiau toate acestea. Erau genul de oameni care se asigurau că sunt perfect informaţi. Cunoşteau prea bine că în fiecare criză erau diverse oportunităţi. Treaba lor era tocmai aceea de a vedea astfel lucrurile. Acum însă nu făceau altceva decât să se zgribulească de ploaie şi frig. Băteau nerăbdători din picioare ca să-şi menţină sângele în circulaţie, îşi suflau în pumni şi îşi strângeau hainele la gât.

Cu pălăria trasă pe frunte, Wolf Koller ieşi din umbra zidului, se postă lângă marginea acoperişului şi privi strada spălată de ploaie pe toată lungimea ei. Doctorul Fritz Gisevius i se alătură. Sugea o bomboană de lămâie contra tusei. Mirosul acesteia putea fi simţit de toţi cei de acolo. În spatele lor, în umbră, se găsea Max Adler, şeful detectivilor de la Poliţia Centrală. Poliţistul lui Wolf Koller. Fuma din pipa lui omniprezentă. Îşi privi scurt ceasul. La orizont, luminile a ceea ce fusese pe vremuri Berlinul de Vest împrăştiau o nuanţă roz pe plafonul coborât de nori. Peste fostul Berlin de Est cerul era întunecat ca întotdeauna, ca şi cum acolo n-ar fi existat niciun fel de oraş. Adler oftă, trăgând din pipă. Aici lumini, dincolo nicio lumină. Asta spunea totul. Adler era obişnuit să vadă lucrurile în perspectivă, să-şi cântărească posibilităţile şi să se îndrepte înspre locul mai călduţ, în funcţie de situaţie. Fusese învăţat să procedeze astfel de către un

maestru. Werner Paulus nu fusese un tip care să se preocupe prea mult de cei care lucrau sub conducerea lui, însă îi plăcuse de Max Adler încă de când acesta poposise la Departamentul de Omucideri. Îşi zisese că Adler e un individ promiţător, aşa că merita să-l înveţe adevărurile meseriei. Acum Adler fuma din pipă şi îşi urmărea companionii.

Wolf Koller era pierdut în gânduri, amintindu-şi o conversaţie pe care o avusese în maşină cu Fritz Gisevius cu o oră în urmă, în vreme ce se îndreptau amândoi prin noaptea furtunoasă către acel acoperiş. Aflat într-o dispoziţie meditativă, Gisevius îl întrebase pe Koller ce voia pentru sine, la urma urmei, şi care vedea el că i-ar fi rolul în Germania viitoare şi în lume. Nu era o întrebare care să fie pusă adesea, însă întunericul din spatele limuzinei, sunetul ploii de afară şi şuieratul vântului pe lângă geamuri, ca şi sentimentul de singurătate – toate acestea făcuseră ca întrebarea să pară logică. Era chiar posibil ca răspunsul să apară în cartea pe care Gisevius avea s-o scrie într-o bună zi referitoare la măreţele realizări obţinute de Wolf Koller.

— Richelieu, răspunsese Koller după un lung moment de contemplare. Cardinalul Richelieu. Aşa mă văd. Ce zici de asta, Fritz?

— Aş zice că… se potriveşte. Oh, nu-i vorba că ţi s-ar potrivi mitul popular vulgar, al lui Richelieu… acel caracter sinistru aflat în centrul

ţesăturii sale de trădări, minciuni şi intrigi, acel om măcinat de un spirit vindicativ, fără scrupule, maestrul spion înconjurat de cele paisprezece pisici ale sale… omul de care se temea o Franţă întreagă… ba chiar o Europă întreagă. Tu nu eşti deloc aşa. Însă nici Richelieu n-a fost aşa. Tu pari croit din stofa adevăratului Richelieu.

Făcuse o pauză, aşteptându-şi prietenul să rumege ideea.

Într-un târziu, Wolf Koller vorbise.

— Richelieu a înţeles ce haos domnea în Europa secolului al şaptesprezecelea. El a venit cu inteligenţa, cu voinţa, cu abilitatea lui de a convinge – el a adus greutatea poziţiei sale, personalitatea şi viziunea lui asupra haosului din jurul său. El a înţeles că dezordinea era inamicul măreţiei. El a priceput că omul e singurul animal înzestrat cu raţiune şi, ca atare, că raţiunea trebuie să stea totdeauna împotriva relelor societăţii – raţiunea era arma supremă. Zâmbise în întuneric. Aşa ceva n-aş spune nimănui altcuiva decât ţie. Eu înţeleg care sunt necesităţile vremurilor şi ştiu cum să le satisfac. De aceea, ca şi Richelieu, trebuie să-mi pregătesc serios acţiunile. Nu sunt politician, însă am putere, am relaţii şi am dreptate. Ca atare, trebuie să-i determin pe politicieni să facă ceea ce trebuie. Asta am de gând, Fritz. Viitorul poate încă să ne aparţină, bătrâne. Putem încă să-l luăm înapoi din mâinile celor care aruncă la gunoi măreţia

Germaniei…

Koller se întoarse cu gândul în prezent, întrebându-se dacă nu fusese o prostie să vorbească atât de sincer. Însă aşa ceva era o tâmpenie. Gisevius era un om extrem de serios. El avusese curajul să întreprindă ceea ce trebuia întreprins. Wolf Koller ştia că Gisevius îşi dorea să ajungă, cândva, ministru de externe, îndeplinise o sumedenie de misiuni diplomatice delicate în ultimii douăzeci de ani. La fel de bun om de ştiinţă şi om de litere, Gisevius se descurcase foarte bine în comunitatea internaţională. Jucase un rol cheie în căderea Zidului şi îşi petrecuse primăvara şi vara anului 1989 în Moscova, pe post de consilier al diverşilor diplomaţi în ceea ce privea modul şi momentul în care era cel mai bine de spart Monolitul. Anterior, Gisevius apăruse în ziare şi reviste de politică externă, demonstrând că sovieticii erau terminaţi. El ştia prea bine că Statele Unite îi duseseră pe Roşii la cimitir. Când banii Roşiilor se vor termina, Vestul va fi câştigat. Gisevius o spusese încă din î86, când se dusese la Harvard, ca invitat alături de Henry Rissinger, la o discuţie în faţa mulţimii legată de ceea ce rezerva viitorul celei ce se numea şi mai avea să se numească, pentru puţină vreme, Uniunea Sovietică. Mulţi credeau că Fritz Gisevius cunoştea mai multe decât oricine despre realitatea din Uniunea Sovietică şi din Rusia. Nu, nu greşise când îi mărturisise lui Gisevius care era viziunea

lui despre persoana proprie. Fritz era genul de om care avea capacitatea să înţeleagă.

În privinţa cancelarului Glock însă, Wolf Koller nu mai era atât de sigur. În ultima vreme, în cadru particular, cancelarul dăduse semne de enervare când venea vorba de Koller. Glock era – după cum fusese informat Koller de către diferiţi oameni care-l auziseră pe cancelar – gelos pe puterea pe care Koller o avea asupra lui şi a Germaniei. În plus, era deranjat de faptul că tot mai mulţi oameni priveau înspre Wolf Koller în vreme de criză, în loc să se uite înspre cancelar. După planul lui Wolf Koller, Germania îi ajutase pe ruşi să iasă din iarnă; avioanele lui Wolf Koller transportaseră hrana. Wolf Koller *era* Germania în acel moment. Când o regiune a Yugoslaviei, şi aşa răvăşită de războiul civil, fusese lovită de cutremur, Wolf Koller fusese cel care ieşise în faţă cu un Plan european de ajutorare. Wolf Koller, nu cancelarul Glock. Când sosise vremea marilor investiţii în Europa de Est, Wolf Koller fusese cel care se remarcase, construind o fabrică ici, o întreprindere de prelucrat lemn colo sau readucând la viaţă un port în altă parte. În ochii unei bune părţi a Europei, Wolf Koller *devenea* Germania… şi nu cancelarul Glock.

Pentru Koller era un mister – aproape de neimaginat – modul în care s-ar fi putut reabilita Glock. Se părea însă că Glock nu va avea curajul să-l contrazică pe Wolf Koller… pentru că nu ştia

unde şi cum să lovească… Cancelarul Glock îşi datora poziţia – oricât ar fi fost ea de diminuată de către Koller – sprijinului politic şi financiar al lui Wolf Koller. În relaţia dintre ei, puterea o deţinea Wolf Koller. Ca de obicei, întotdeauna aşa stăteau lucrurile când aveai de-a face cu Wolf Koller.

Împăcat cu sine, Koller se întoarse şi făcu câţiva paşi către Adler.

— Sosesc. Vino-ncoace. Nu ţi-ar plăcea să ratezi aşa ceva. Max Adler se conformă şi se strecură între Gisevius şi Koller. În minte îi jucau deja titlurile din ziarele de a doua zi: BERLINUL ÎN FLĂCĂRI NAZIŞTII SUNT AICI

O mulţime de aproximativ o sută de tineri tocmai dădea colţul străzii, venind înspre ei prin ploaie. Erau punkişti, delincvenţi şi tot soiul de ticăloşi. Cămăşi brune îndesate în pantaloni negri, brasarde în roşu, negru şi alb aducând aminte de trecut, de trecutul negru. Bătăuşi, hoţi de maşini, spărgători, toată pleava societăţii. Erau luminaţi de lanterne strălucitoare, ţinute în mână, spre a putea fi mai uşor filmaţi de echipele de reporteri de televiziune, când aceştia aveau să sosească. Mărşăluiau pe stradă, tropăind din cizme, cu vocile unite într-o litanie furioasă, lipsită de sens. Bucăţi de cântece vechi, care nu mai fuseseră auzite de multă vreme. Adler ştia că televiziunea putea sosi în orice clipă. Fără îndoială că fuseseră mituiţi de către ticăloşi. De fapt, televiziunea era punctul cheie al întregii demonstraţii: ticăloşii

voiau să-şi facă cunoscute părerile şi activităţile în faţa naţiunii. Erau urmaţi, pe trotuare, de suporteri mai puţin eroici, mai mult simpli privitori. În mod sigur, aveau să sosească şi protestatari de îndată ce aveau să prindă de veste de noua distracţie a serii. Pentru o mulţime de oameni avea să fie o noapte pe cinste. Max Adler credea că toată tărăşenia era curată nebunie.

Când mărşăluitorii ajunseră într-un punct aflat dedesubtul celor patru privitori nevăzuţi, aproape de intrarea în azilul de refugiaţi, litania se transformă într-un urlet general, împănat cu obscenităţi, insulte rasiale şi slogane politice azvârlite peste gardul care îi separa de ţinta lor. În spatele ferestrelor luminate începură să apară oameni; alte lumini se stinseră, ca şi cum întunericul i-ar fi putut ascunde pe privitori. Azilul nu beneficia de forţe de pază, singurul lor apărător fiind gardul. Ferestrele nu se găseau la mai mult de un metru şi jumătate distanţă de gloata adunată pe trotuar şi pe stradă.

Fasciculele lanternelor iluminară silueta familiară, obeză, a lui Joachim Stiffel. Individul era îmbrăcat în costum de piele neagră, iar ochelarii reflectau lumina. Arăta ca şi cum ar fi purtat o mască de protecţie. Se adresa trupelor lui, avertizându-le să nu recurgă la violenţă, însă, în acelaşi timp, ţipând că străinii, aceste creaturi inferioare, aceşti non-germani nu trebuia să aibă nicio îndoială în privinţa sorţii care îi aştepta.

— Nu sunt bineveniţi aici! urlă Stiffel în portavoce. Faţa îi era udă de ploaie şi sudoare. Asta nu e patria loreste patria noastră şi ei nu au ce căuta aici! Ne iau slujbele şi trăiesc din impozitele plătite de noi! Trebuie să plece! Trebuie să dăm o mână de ajutor şi să-i trimitem la casele lor! Germania e pentru germani!

Mulţimea începu să scandeze. Stiffel se întoarse spre clădire şi începu să se adreseze refugiaţilor. Câţiva dintre ei stăteau aplecaţi pe ferestre şi azvârleau tot felul de epitete, pe limba lor, mulţimii. Câţiva tineri, turci, ieşiseră din clădire şi îl înfruntau pe Stiffel, urlând la el.

— Asta e naţiunea noastră, se răţoi Stiffel la ei prin portavoce. E patria noastră, patria pentru care noi, germanii, ne-am bătut şi am murit. Nu e ţara voastră, voi n-aţi făcut nimic pentru Germania. Nu vă vom ceda această ţară, indiferent de cât de mulţi veţi veni, indiferent dacă veţi năvăli ca un val de lăcuste… Vocea îi devenise un ţipăt ascuţit, ca a unui cântăreţ rock care urlă versurile fără a fi înţeles de nimeni – cu toate acestea, semnificaţia rămânând clară. O să ne batem până la moarte ca să păstrăm Germania pură… Germania e pentru germani! Germania ne aparţine! O să ne batem cu sângele nostru german şi o să ne vărsăm acest sânge pentru Germania! Cu ajutorul lui Dumnezeu o să ne războim cu toate scursorile acestui pământ, cu nenorociţii care caută să ne fure ţara, cu leprele care vor să sugă

de la sânul patriei noastre!

Necazul începu cu o piatră şi un geam spart. Urmă o altă piatră, apoi aplauze, urlete admirative, sânge pe-o cămaşă albă, apoi o piatră azvârlită înapoi în mulţime, o lanternă clătinându-se… în celălalt capăt al străzii se auzi scrâşnetul frânelor unei dube de televiziune. Imediat din ea ieşiră videocamere, reporteri şi reflectoare. Stiffel se răsuci către camerele de luat vederi, cu faţa palidă sclipind de apă, cu ochii clipind în spatele ochelarilor cu lentile groase…

— Vedeţi, se tângui el în faţa camerelor de luat vederi, cu cine avem de-a face? aruncă cu pietre în noi, sosesc în Germania noastră şi iată ce fac…

Vocea i se pierdu în uralele mulţimii în clipa în care primul cocteil Molotov zbură prin aer, balansându-şi coada arzândă, ca un fazan rănit. Obiectul ateriză pe cărămizile aflate între refugiaţii care se aventuraseră afară pentru a replica oamenilor lui Stiffel. Benzina se împrăştie în jeturi incandescente şi unul dintre emigranţi, cu chip tuciuriu, îşi privi uluit pantalonii care luară foc.

Trei noi sticle incendiare fură aruncate în succesiune rapidă, fiecare dintre ele balansând aproape comic în aer, cu coada în flăcări. Imediat se auziră alte zgomote de sticlă spartă şi apărură noi fuioare de foc. Bărbatul cu hainele în flăcări se împletici înapoi, prins în capcana unei pânze de

sârmă ghimpată aflată între clădire şi gard. Mulţimea îl văzu, sesiză disperarea lui şi împinse. Gardul se rupse încet sub presiune şi manifestanţii se revărsară înăuntru şi înconjurară omul căzut, comportându-se exagerat, ca şi cum l-ar fi ajutat să stingă flăcările. De fapt, îl izbiră cu bocancii până ce acesta rămase nemişcat, fumegând.

Una dintre sticle spărsese o fereastră, iar acum dinăuntru ieşeau fuioare de fum. Oamenii dinăuntru ţipau. Pe uşa principală începură să apară femei, ţinându-şi strâns de mină copilaşii. Micuţii stăteau ascunşi în spatele mamelor lor sau se holbau cu ochi mari la nebunia din jurul lor.

Ceata furioasă se îndreptă către oamenii aflaţi în pragul uşii, prinşi între flăcările care se întindeau cu repeziciune şi ucigaşii ameninţători. Braţele huliganilor erau ridicate într-un gest ce amintea de salutul nazist. Conducătorii lor îşi etalau cămăşile brune şi brasardele care aminteau atât de mult de zvastica interzisă acum de lege.

Clădirea ardea. Mai multe sticle incendiare spărseseră ferestrele şi acum se vedeau focuri pretutindeni. Braţele ridicate în gestul de salut, proiectate pe fundalul roşu-portocaliu al focului crea o o scenă de coşmar.

Pe neaşteptate, un bărbat ţâşni pe uşa principală, ţinând un bebeluş în braţe. Spatele şi umerii îi fuseseră cuprinşi de flăcări. Făcând haz şi arătând înspre bietul nenorocit, huliganii se dădură la o parte şi îl lăsară pe amărât să treacă

printre rândurile lor, până ce acesta ajunse în stradă. Cu toate că ardea din ce în ce mai tare, omul nu scoase niciun sunet. Ţinând copilul în braţe, o luă la goană pe strada udă de ploaie, urmărit de camerele de luat vederi şi de cameramanii care începură să alerge pe lângă el, până ce rămase singur pe strada întunecată, o adevărată torţă umană; în acea clipă căzu în genunchi, mistuit de foc. Copilul i se rostogoli din braţe, cu pătura ce-l proteja arzând, scâncetul slab auzindu-i-se în tăcerea celor ce priveau împietriţi.

Refugiaţii începură să răspundă huliganilor. Imediat se încinse o bătălie în toată regula. Câteva secunde după aceea se auziră sirenele – mai întâi, poliţia, apoi pompierii. În câteva clipe strada fu împânzită de scutieri, care începură să izbească cu bastoanele în stânga şi în dreapta.

De undeva se auzi pocnetul unei împuşcături şi unul dintre poliţişti căzu, ţinându-se de picior. Scutierii scoaseră la rândul lor armele şi secerară doi refugiaţi şi una dintre cămăşile brune. Imediat un alt poliţist căzu.

Spectacolul se încheie când se făcu auzit răpăitul armelor automate. Stiffel se făcuse nevăzut de câtăva vreme, iar acum cei care îl urmaseră începură să se îndepărteze, provocându-i insolent pe poliţişti să vină după ei.

— Am numărat cinci sau poate şase morţi, rosti Koller, întorcându-se către ceilalţi trei. Pe

acoperiş ploaia bătea darabana. Ceva trebuia făcut! Şi unde sunt protestatarii? Şi-au pierdut interesul? Germania nu poate privi nepăsătoare această nenorocire!

Nimeni nu-i răspunse. Adler se îndrepta deja către scara care ducea spre Mercedesul ce îi aştepta pe o stradă alăturată. Koller îl urmă, împreună cu Gisevius… pregătindu-şi deja în minte un discurs.

Scund şi îndesat, cu trupul construit pentru a rezista şi a emana forţă, Burke Delaney se afla lângă uşa de intrare a unui bloc din imediata vecinătate a azilului de emigranţi. Vechea lui şapcă de căpitan de vas îi atârna pe frunte. Burke şedea complet în umbră.

Lângă el se găsea Karl-Heinz Schmidt, informatorul lui german. Băiatul era înfrigurat, nervos şi ud până la piele. Nu-şi putea lua gândul de la Erika. Oare unde se găsea? Păţise ceva? De ce nu-l contactase? se întreba dacă fusese găsită de oamenii tatălui ei sau dacă nu cumva murise până acum… era convins că Wolf Koller n-ar fi ezitat s-o ucidă – dacă ar fi aflat cât de multe ştia ea… Erika îi putea provoca mult rău. Koller se temea de fiica lui, aşa cum se temea de nevastă-sa. Karl-Heinz încercă să se lupte cu frica legată de Erika; sentimentele de teamă şi înfrângere erau inevitabile în lupta cu un om ca Wolf Koller. Ca să câştigi, trebuia să fii fanatic, capabil să mori pentru ideea în care credeai.

Oare Erika îşi dorise să moară? Poate că, de fapt, nu fugise nicăieri; poate că oamenii tatălui ei o văzuseră la miting şi o lichidaseră în propriul ei apartament… Karl-Heinz ştia că totul se întâmplase din vina lui. Ştia că jucase necinstit, bazându-se pe vinovăţia ei datorată apartenenţei de clasă, însă făcuse asta tocmai pentru că fata afişa cu ostentaţie acest sentiment de vinovăţie. Strânse din pumnii înfundaţi în buzunare; îi era îngrozitor de frig. O folosise, da, însă şi ea voise să fie folosită: fusese un lucru bun, sănătos şi necesar din punct de vedere istoric. Flăcările se prelingeau afară prin ferestre, înălţându-se către cerul negru, prin ploaie.

Bărbatul cu bebeluşul zăcea întins pe caldarâm, la vreo douăzeci de metri depărtare. Firea lui Karl-Heinz îl îndemna să iasă din umbră, să stingă flăcările şi să încerce să salveze viaţa omului, însă strânsoarea exercitată de Delaney pe braţul lui, asemănătoare unui cleşte de oţel, îl împiedica s-o facă mai eficient decât dacă i s-ar fi poruncit prin vorbe.

După ce nenorocirea luă sfârşit, după ce stiffeliştii, cum erau huliganii denumiţi de către unii, se făcură nevăzuţi în ploaie, târându-şi camarazii răniţi, proferând tot felul de insulte şi gemând de durere, strada începu să se umple de riverani. Unii păreau să aprobe ceea ce văzuseră – în definitiv, străinii le luau slujbele, cel puţin în opinia lor, şi voiau ca politica privind imigrarea să

fie schimbată. Pentru ei, astfel de bătălii constituiau paşi în direcţia cea bună. Ajunseseră chiar să creadă că Stiffel era omul cel mai potrivit pentru a sta la cârma ţării… Alţii priveau oripilaţi la scena de coşmar rămasă în urma violenţelor, iar alţii traversară strada ca să încerce să liniştească victimele, mai ales femeile cu copii, care erau îngrozite. Alţi locuitori clătinau din cap şi îşi ştergeau ochii umeziţi, în vreme ce, la câţiva paşi distanţă, alţii se îmbâţoşau, făcând cu mâna acel gest ciudat ce amintea de salutul nazist, proferând insulte şi simţindu-se mândri de ei înşişi.

Delaney îşi puse mâna pe umărul tânărului. Atacul se desfăşurase exact după tipicul pe care i-l spusese Karl-Heinz.

— Puştiule, sunt impresionat. M-ai făcut să te cred. Îşi suflă nasul într-o batistă albă boţită. Ploaia îi provoca dureri atroce în încheieturile suferinde de artroză. Totuşi, vreau mai multe informaţii.

— Bineînţeles că vrei mai multe informaţii. Ce vreau eu să ştiu e ce-ai să faci cu ele. Buzele lui Karl-Heinz purtau încă urmele cicatricelor, iar vânătaia din jurul ochiului începuse să se estompeze. Şi mai trebuie să-mi spui dacă ştii unde e Erika… Vreau să aflu dacă voi sunteţi tipii care aţi răpit-o.

— Ce avem noi de împărţit cu ea? Nu fi prost. Cât despre informaţii, ştii prea bine ce fac cu ele. Le transmit mai departe. Trebuie să fie evaluate.

Trebuie să le validăm – să ne asigurăm că ştii despre ce vorbeşti. Chestia din seara asta e o bună confirmare. Ce să-ţi mai spun în afară de asta?

— Nu înţelegi – fata pe care o iubesc a dispărut! Şoaptele tânărului deveneau tot mai vehemente, aşa că Delaney îi puse un deget pe buze. E fata *lui* – voi aveţi ceva cu care să-l contracaraţi? Aţi fi în stare să-i răpiţi fata? Nu vă acuz de asta, vă întreb doar… iar dacă răspunsul e da, atunci îmi daţi o veste *bună*, fiindcă nu cred că aţi fi în stare să-i faceţi râu. Nu-i aşa? La naiba, mai bine aş vorbi cu mine însumi… Aveţi de gând să luaţi măsuri împotriva lui SPARTAKUS? Ce-o să facă oamenii voştri? Nu puteţi să faceţi presiuni şi să determinaţi guvernul să facă mai mult decât să dea tot felul de declaraţii amabile şi pline de responsabilitate?

— Cred că glumeşti, fiule. Cum pot eu să fac presiuni asupra Statelor Unite? în plus, nu trebuie să forţăm un întreg guvern, ci numai un nenorocit din…

— Ceva trebuie făcut înainte de a fi prea târziu.

— Dar tocmai asta nu ştim, rosti Delaney, încercând să fie răbdător. Nu ştim ce se va întâmpla dacă nu intervenim… Informaţiile pe care ni le dai ar fi mult mai eficiente dacă ar conţine şi rezultatele scontate. Acum nu deţinem decât nişte speculaţii legate de…

— Ştiu ce deţineţi. Eu vi le-am furnizat.

— Nu putem face nicio mişcare până nu ne dai mai mult. De asta am eu nevoie, *mai mult* – şi cât mai curând. Înţelegi? Şefii mei vor să ştie în ce rahat se bagă. Deci depinde de tine, fiule.

— Ascultă, e evident că toată chestia asta are un scop. Ţi-am dat informaţia asta şi cred că o să fiu în stare să-ţi dau şi altele… Ceva se întâmplă, şi e vorba de mai mult decât nişte ferestre sparte… SPARTAKUS înseamnă mai mult decât Stiffel, sunt convins de asta.

Delaney îşi îndoi degetele în mănuşi, încercând să-şi păstreze sângele în circulaţie.

— Uite ce e, nu eu fac politica. Eu furnizez doar date brute. Politica e o mlaştină, amice, dacă te împotmoleşti în ea dispari fără urmă. Tu mulţumeşte-te să-mi dai restul informaţiilor… asta-i tot ce se aşteaptă de la noi…

— Deci e vorba de acelaşi rahat, înjură printre dinţi Karl-Heinz. Tot felul de scări ierarhice, în vreme ce oamenii sunt omorâţi şi naziştii îşi adună susţinători cu fiecare zi ce trece…

— Nu poţi face nimic în privinţa asta, fiule.

Ploaia se intensifică, începând să bată darabana pe caldarâm.

— Spune-mi de unde le obţii, zise încet Delaney. Atunci ţi-am putea da o mână de ajutor.

— Da’ ce crezi, că sunt vreun tâmpit din Est care abia acum am deschis ochii? M-aţi omorî. N-

aţi mai avea nevoie de mine şi m-aţi lichida. Ştiu cum lucraţi voi. Tata mi-a povestit totul.

I se detecta foarte uşor amărăciunea din voce.

— Tatăl tău a fost un vechi agent STASI. L-am cunoscut.

Poliţia secretă este germană. Cumva, Karl-Heinz era produsul ei.

— El îmi spunea întotdeauna că, dacă se amestecă profesioniştii, încep să moară oameni.

— Eu spun acelaşi lucru despre amatori. Tatăl tău a fost un profesionist. Ce mai face? S-a retras?

— Da. Ai dreptate, a fost un profesionist şi tocmai de aceea ştie ce vorbeşte.

Delaney clătină din cap.

— Profesionişti sau amatori, tot una e. Întotdeauna cineva trebuie să moară. Dacă miza e suficient de mare, se lasă întotdeauna cu sânge.

— La fel spune şi el.

— Ascultă, puştiule, eu sunt profesionist. Iar tu m-ai vârât în toată treaba asta.

— Tocmai de asta sunt îngrijorat.

— Tatăl tău şi cu mine ne-am cunoscut pe vremuri. Ţi-am putea istorisi amândoi aceleaşi poveşti. Trebuie să ai încredere în mine, fiule. Dă-mi informaţii, încontinuu, şi ceva se va petrece – poate că în bine sau poate că în rău. Poate că prietena ta va scăpa cu viaţă sau poate că nu. Vezi tu, eşti vârât în afacerea asta până în gât. E ca un rahat de câine peste care dai pe trotuar. Calci în el

şi ţi se lipeşte de talpa pantofului. Dacă te-ai vârât în murdărie, trebuie să mergi până la capăt.

— Da. Iar tu m-ai vinde din obişnuinţă, dacă n-ai avea nevoie de mine.

Delaney îl urmări pe băiatul înalt îndepărtându-se în josul străzii. Jachetă neagră de piele, blugi negri, pantofi negri cu carâmb înalt. În seara asta puştiul venise fără motocicletă. Cum dracu' reuşise el să afle date secrete despre SPARTAKUS?

Delaney nu invidia tinereţea, angajamentul moral sau temerile băiatului. Puştiul era un inocent, iar experienţa îl învăţase pe Delaney că inocenţii mureau întotdeauna primii.

O oră şi jumătate mai târziu, Burke Delaney îşi croia drum pe un teren plin de moloz aflat în zona fostului Berlin de Est. Începuse lapoviţa. După ce plecase de la locul evenimentelor, nu întâlnise nicio maşină pe Unter den Linden şi văzuse doar câteva autobuze, pescuind ici şi colo grupuleţe izolate de oameni, în acea clipă se împiedică de ceva şi alunecă în noroi. Înjură cu voce tare. Pe jos începea să se formeze gheaţă, iar noroiul i se întărea sub picioare.

Auzea plescăiturile pe care le scoteau cizmele lui prin mocirlă. Ploaia îl lovea drept în faţă. Ura toată porcăria asta. Era prea bătrân.

Clădirea arăta ca o ruină pustie şi întunecată. Un singur bec chior spânzurat deasupra uşii din spate. Delaney trecu printre cutii goale de băuturi,

mormane de gunoi şi dejecţii animaliere până ce ajunse la uşă, pe care o împinse şi o deschise. Înăuntru îl întâmpină o lumină albastră şi o scară care ducea la subsol. Treptele erau atât de şubrede, încât părea că vor ceda în orice clipă. Tapetul de pe pereţi era scorojit şi sfâşiat. După ce ajunse la piciorul scării, Delaney împinse o altă uşă şi intră într-o altă lume.

Acea lume se numea Rio.

Camera plină de fum era dominată de ritm de bossanova şi de scene tipice de plajă: sâni ciocolatii balansându-se, şolduri unduind graţios; ochi negri şi luminoşi te absorbeau cu totul de pe uriaşe ecrane video. Camera era plină şi nicio lumină nu era aprinsă, în afara ecranelor video şi a luminilor de lucru din spatele barului. Cei care se aflâu în local proveneau în mare majoritate din Vest şi constituiau o mulţime compactă, care îi amintea lui Delaney de Parisul anilor i50, când toţi băieţii încercau să arate ca Belmondo, iar toate fetele să semene cu Juliette Greco sau cu Bardot. Fetele de aici erau toate tinere, iar bărbaţii aparţineau tuturor vârstelor. Nu era genul de local pe gustul lui Burke Delaney, dar fusese nevoit să vină acolo de câteva ori în ultimele şase luni. Afaceri.

O singură băutură se servea acolo, denumită „Rio”. Era prea dulce, dar se presupunea că face bine. Plină de vitamine şi de Dumnezeu mai ştie ce altceva. Niciun pic de alcool. Încotro se îndrepta

lumea? Vremurile se schimbaseră.

Când venea la Rio, îl aştepta întotdeauna o măsuţă liberă într-un colţ. Delaney îşi croi drum prin mulţime. Fetele erau foarte drăguţe, însă nici pe departe atât de drăguţe precum câinii lui. Cu toate acestea, aceste fi ulein erau genul lui favorit de fete. Îi plăcea la nebunie să asculte şoaptele guturale scoase în limba lor. Delaney vorbea germana, dar nu la fel de bine ca un băştinaş. Se aşeză la masă, iar ospătarul îmbrăcat în frac, cu o eşarfă la gât, îi aşeză înainte un pahar înalt de „Rio”. Delaney sorbi o gură, apoi se lăsă pe spate, cuprinzând încăperea cu privirea. Se dansa languros, iar cei de la mese priveau scena cu ochi măriţi şi pofticioşi. Totul era un joc, o piesă de teatru. Bărbaţi încărunţiţi, cu costume Armani şi cravate din anii ’40; tineri musculoşi, raşi în cap, îmbrăcaţi cu veste de piele, tatuaţi pe pielea lor albă. O fată cu o lacrimă tatuată pe un sân expus vederii chiar deasupra sfârcului. Delaney avu senzaţia că e un voyeur ascuns în întuneric.

Puţin după aceea, Delaney simţi pe cineva stând în picioare lângă el. Privi în sus, încuviinţă din cap şi bărbatul luă loc la masa lui.

— Aţi făcut un spectacol pe cinste, rosti Burke Delaney.

Joachim Stiffel zâmbi.

— Cam aşa e. Deci, ce mai faceţi, domnule Delaney?

Delaney medită la întrebare, revizuindu-şi în

minte gama de răspunsuri posibile.

— Îmi protejez spatele, răspunse el în cele din urmă.

Lee Koller se bucura de una dintre cele mai bune zile ale ei. Şedea mulţumită pe scaunul ei cu rotile, de care, în realitate nu avea nevoie. Grelei, sora medicală, îl adusese sus, în dormitor, şi Lee hotărâse că nu e cazul să dispreţuiască efortul femeii.

Scaunul se afla acum lângă fereastră, şi Lee privise aproape toată ziua înspre Hasensprung. Minunata alee era împodobită cu copaci, atimind ca un pod de liane peste cursul de apă ce curgea în spatele casei. Hasensprung, sau Aleea Iepurilor, fusese locul ei favorit de plimbare cu Erika, atunci când aceasta era doar un bebeluş. Îşi amintea de căruţul elegant, unde Erika şedea înfăşurată în pături, privind cu ochii ei mici de sub bonetă şi izbind aerul cu pumnii sau apucând vreo frunză aurie care apuca să cadă lângă ea…

La capătul cărării se opreau, iar Lee o ridica pe fetiţă în braţe ca să poată vedea bazinul de acumulare ce se transforma mai încolo într-un loc liniştit. Pe suprafaţa apei pluteau întotdeauna frunze. În acel loc, de o parte şi de alta a aleii, se găseau doi iepuri de piatră, pe care Erika îi numise Hans şi Franz, când împlinise patru ani. Hans şi Franz, cei doi protectori ai căminului lor… doi iepuri puternici, magici, care prindeau viaţă în timpul nopţii, când bântuiau căpcăunii…

Şi acum frunzele acopereau aleea, iar iepurii magici puteau fi văzuţi printre copacii despuiaţi de veşmântul lor verde. Lee îşi petrecuse majoritatea după-amiezii plângând şi lăsând lacrimile să curgă în voia lor. Plânsese pentru trecut, plânsese pentru fiica ei… unde fuseseră Hans şi Franz când Erika avusese nevoie de puterile lor magice? Şi oare unde putea să fie Erika acum?

Când căzuse pe treptele din hol, îşi luxase rău de tot o gleznă. Nu-şi mai amintea nimic în legătură cu acest eveniment şi nu putea să se agaţe decât de ceea ce-i spusese Wolf. Probabil că leşinase şi îşi pierduse momentan cunoştinţa când se lovise la cap, căci îşi amintea doar că se trezise în braţele lui Wolf… Când îi revenise memoria, se găsea în cabinetul unui doctor din cadrul unui spital particular condus de un anume Lipi). Se trezise pe o masă, având un picior şi o mină bandajate. În plus, simţea o durere de cap atroce. După aceea, glezna îi fusese oblojită, şi Lee fusese adusă acasă de către sora medicală pe care Wolf o angajase imediat. Fritz Gisevius fusese şi el prin preajmă, dar Lee nu-şi amintea cu exactitate unde… I se administrase un sedativ care îşi făcuse efectul înainte ca ea să părăsească spitalul.

Acum ploua şi întunericul ascundea privirilor Aleea Iepurilor. Pe parcursul serii, Lee şi Gretel se uitaseră la televizor. Cu toate că nu se putea concentra asupra a ceea ce vedea.

Lee era bucuroasă că se afla în compania lui

Gretel. Nu-şi putea lua gândul de la Erika şi spera încă să fie sunată, spera ca mintea ei să n-o abandoneze până când n-avea s-o ştie pe Erika în siguranţă… Ţipase la Fritz Gisevius, îl implorase să-i spună ce era în neregulă, însă acesta se mulţumise mereu să ridice din umeri şi să anunţe că era nevoie de alte teste, întrucât nu putea pune un diagnostic exact. Lee ştia că era ceva rău, trebuia să fie ceva rău… o tumoare cerebrală pe care ei n-o puteau localiza sau poate că nu-i spuneau adevărul… Sau poate că era epilepsie. Lee citise că această boală îi lovea pe mulţi oameni de vârstă medie…

Următorul moment în care redeveni conştientă, fu acela în care Gretel o trăgea de mâneca rochiei, arătând înspre ecranul televizorului. Lee încuviinţă din cap şi încercă să-şi concentreze atenţia, însă regretă imediat că o făcuse. La televizor se prezenta un reportaj pe viu de la locul unui alt atac asupra unui azil de emigranţi… de această dată la Potsdam, la marginea Berlinului. Reportera stătea în ploaie, iar în spatele ei se vedeau limbile de foc; imaginea traversă rapid strada şi se opri asupra cadavrelor arse al unui bărbat şi al unui copil…

— Spuneţi-le neonazişti, capete rase sau animale de pradă, spuneţi-le cum vreţi, însă aceşti nemernici au atacat din nou în seara asta, chiar aici, la marginea Berlinului…

Lee îşi acoperi gura cu palma. Ce oroare!

Gretel se uită la ea, îşi făcu gura pungă şi se sculă în picioare.

— Oh, da, e o ruşine, dar nu-mi puteţi spune că străinii ăştia nu şi-au căutat-o cu luminarea. Dacă ar fi stat acasă la ei, n-am mai avea toate problemele astea. Nu putem continua să dăm voie oricui să vină în…

Lee o reduse la tăcere cu un gest. Imaginea revenise pe chipul reporterei, pentru încheierea reportajului.

Era Beate Hubermann.

PARTEA A DOUA

Adierea berlineză

După ce părăsi Boeingul 757 al companiei TWA, pe aeroportul Tegel, şi după ce trecu de controlul de frontieră, fără ca ofiţerii de acolo să arunce măcar o privire la chipul sau la paşaportul lui, Cooper remarcă, în primul rând, titlurile ziarelor. Cu toate că germana ştiută de el era departe de a fi fluentă, putea citi orice material scris, dacă nu se grăbea, graţie domnişoarei Berger din liceu. Titlurile şi fotografiile de pe prima pagină erau suficiente ca să-i provoace greaţă. Cooper se opri să citească câteva articole.

Opt oameni muriseră, dintre care şase erau refugiaţi ai azilului din Potsdam, unul era un huligan, iar ultimul era poliţist. Jumătate din azil arsese până la temelie. Primarul Berlinului era consternat, iar cancelarul Clock trăgea un semnal foarte serios de alarmă. Principalul lui consilier

fusese detaşat la Berlin şi se afla în plină şedinţă cu cele mai mari personalităţi ale oraşului – dintre care singura numită era Wolf Koller. Deci, îşi zise Cooper, el chiar este unul dintre granguri, genul de om la al cărui sprijin politicieni ca Clock ar apela în vreme de criză. Atât politicienii de dreapta, cât şi cei de stânga erau îngroziţi şi cereau măsuri împotriva violenţei şi dezordinii – primii propuneau ca imigranţii să fie deportaţi şi legile de imigrare reformulate, ultimii cereau o investigaţie simultană a modului de conducere a poliţiei, a modului suspect de încet în care se răspundea la aceste răbufniri de ură naţionalistă, ca şi a cadrului politic general. După cât de bine putea traduce Cooper, una dintre oficialităţile oraşului întreba: „Pentru ce au murit victimele lui

Hitler? *Pentru asta*? Dacă-i aşa, atunci au pierit în zadar. Când îşi va da seama *Volk-ul*, poporul german, de faptul că naziştii s-au întors şi se află în plin marş?” Existau însă şi alte voci: „Acum e momentul ca Germania să se redescopere şi să umple vidul din centrul Europei. Să ne reînarmâm, să lăsăm industria de armament să alimenteze economia şi să stabilizăm din nou Europa cu o mare fortăreaţă de fier în centrul ei, să îi redăm germanului mândria de a fi german…”

Toate aceste lucruri îl făceau pe Cooper să se înfioare. Cu douăzeci de ani în urmă totul se desfăşurase în spatele cortinei, fusese ultima răsuflare a vechilor nazişti hitlerişti şi a

descendenţilor lor direcţi. Acum o nouă generaţie o lua cu entuziasm pe vechile căi, iar acest fapt era o tragedie, căci aceasta nu se mai temea să se manifeste la scenă deschisă.

Ieşind din holul aeroportului, Cooper fu izbit în faţă de o adiere de primăvară, suficient de puternică, încât să-i îndepărteze din minte norii sinistri de frică şi ură pe care îi detectase în ziare. Localnicii îi spuneau Adierea Berlineză. Era acea vreme perfectă, însorită, cu adieri de vânt, pentru care oraşul era renumit în întreaga lume. Briza te învăluia şi te revigora. Mirosea a aer proaspăt, ca întotdeauna după o ploaie bună. Cooper se urcă într-un taxi Mercedes. Îi dădu şoferului adresa din cartierul Kreuzberg şi se lăsă pe spătarul scaunului, întorcându-se la ziare. Un articol trata fenomenul vânzării de rachete, tancuri şi arme uşoare de pe întreg cuprinsul Rusiei şi al Ucrainei. Armele ajungeau în posesia crimei organizate şi a clasei mijlocii. Fosta Uniune Sovietică se transformase într-un soi de bazar al morţii, unde lucrurile pe care defuncta Uniune le lăsase în urmă ajungeau în mâinile celor care ofereau cel mai bun preţ.

Era atât de obosit. Se întreba ce naiba avea de gând Lee şi se mai întreba de ce dispăruse fiica ei, ce legătură avea acest fapt cu tatăl fetei, previzibilul conducător berlinez Wolf Koller.

Mai presus de orice însă – avea chiar o senzaţie fizică de gol în stomac – era nervos din

pricina revederii cu Lee după toţi aceşti ani. Ce îşi mai amintea ea din vremurile petrecute împreună? Oare îşi aducea aminte că el îi declarase că o iubeşte şi că nu-i pasă de faptul că e sora lui? Golul din stomac avea greutatea plumbului. Oricât s-ar fi gândit la Wolf Koller, la Erika sau la neonazişti, golul nu-i dispărea. La baza tuturor se afla Lee. Aşa avea să fie mereu…

I-ar fi fost de folos să aibă o mină dreaptă acum. Traversase întreaga tară, de la Cooper's Falls la Washington, presupunând că, dacă cineva din Washington îi plasase acea „coadă" pe urme, atunci acolo era ultimul loc din lume unde acel cineva s-ar fi putut aştepta să-l vadă apărând. Din Washington luase un autobuz până la Philadelphia, părăsind automobilul închiriat într-un loc aglomerat din capitală. De acolo luase trenul până la New York. Culesese cât de mulţi bani putea de la automate, sperând că furtuna din Minnesota va întârzia aflarea veştilor despre cele două cadavre din maşina părăsită. Peterson îi promisese că va întârzia cât va putea transmiterea ştirii. Cooper trebuia să ajungă în Germania înainte de a fi descoperit şi împiedicat să plece în ajutorul lui Lee…

Când ajunsese în New York o sunase pe Beate Hubermann în Berlin. Încercase să-i explice motivul pentru care el venea acolo şi ce se întâmplase, dar îi fusese imposibil să facă vorbele să sune convingător. Ca atare, se mulţumise în

cele din urmă să o anunţe că se afla pe drum. Ea îi dăduse adresa apartamentului ei, îi spusese să vină acolo şi încercase să-l liniştească, spunându-i că vor reuşi să rezolve ceva până la urmă. Fata locuia în Kreuzberg, Greenwich Village al Berlinului. Ea izbucnise în râs spunând asta.

Cooper nu se autoamâgea. Ştia prea bine că evadarea lui din Minnesota, din Cooper's Falls, nu însemna nimic dacă „ei" voiau cu adevărat să-l găsească. Mai ales dacă făceau parte din forţele interne, din guvern. Automatele de bani aveau să-l trădeze, maşina abandonată avea să fie descoperită, toate zborurile internaţionale aveau să fie urmărite, mai ales cele înspre Germania. În definitiv, fuseseră pe urmele lui încă din Boston.

Poate că şi Kilroy făcea parte dintre ei. Cum să ştii dacă Beate Hubermann nu era şi ea una de-a lor. N-avea cum să ştie. Mai devreme sau mai târziu însă trebuia să rişte încrezându-se în cineva. Altfel, ar fi însemnat să se ducă direct acasă şi să se ascundă sub pat, adică ceea ce făcuse în ultimii douăzeci de ani.

Blocul de apartamente era o clădire lungă sau aşa părea că e: ar fi putut să fie, de fapt, mai multe clădiri la un loc, datând, după aspect, dinainte de Marele Război, mai ales că păstrase intacte toate detaliile arhitectonice. În diagonală, de cealaltă parte a străzii, se găsea un parc drăguţ, cu bănci de lemn, unde câţiva copii se jucau ţipând, şi mici pâlcuri de copaci despuiaţi de

podoaba lor străjuiau mormane mari şi umede de frunze galbene. Într-un colţ, afişind o demnitate de lucru vechi, se găsea un pisoar de fier, frumos ornamentat. De jur-împrejurul lui se găseau alte construcţii, cu destinaţie similară.

Cooper apăsă pe butonul soneriei exterioare. Când văzu că nu-i răspunde nimeni, fu pe punctul să renunţe, dar auzi zgomotul unei motociclete Harley. Se întoarse şi o zări, călărind şaua lată, îmbrăcată cu jacheta roşie, cu pantalonii negri, încălţată cu cizme, cu părul ei blond şi scurt fluturând în bătaia vântului. Fata opri motocicleta şi îşi ridică ochelarii pe frunte.

— Vulpea Deşertului, rosti el.

— Domnul Cooper! Sunt atât de bucuroasă că aţi ajuns la timp. Oh, ce bine îmi pare să vă văd – tocmai aţi sosit? Sper că aşa e… S-a întâmplat ceva îngrozitor şi acum lucrez non-stop la acest subiect. Haideţi înăuntru, trebuie să fiţi tare obosit. Fata deschise uşile mari şi duble ce dădeau înspre stradă. Înăuntru se afla un hol imens, iar dintr-o parte a lui pornea în sus un şir de trepte. Ajutaţi-mă cu această mamă a derbedeilor, îl rugă ea pe Cooper. Împinseră împreună motocicleta înăuntru. Aceasta ajunse să se odihnească alături de alte câteva vehicule pe două roţi. Un miros de benzină plutea în aer. Beate îşi luă casca, pe care nu o purtase, împreună cu un pachet ce fusese legat în spatele şeii, şi pomi să urce scara. Respiră adânc, avem cinci etaje de urcat. Cum a fost

zborul? E clar că, zise ea, referindu-se la conversaţia lor telefonică codificată, cine te urmărea nu te-a prins…

— Acum urcă, o îndemnă el. Vorbim mai târziu.

În faţa uşii ei, Beate se întoarse şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă.

— Intri la mine?

— Sunt destul de în vârstă.

— Nu vorbi fleacuri. Noi, germanii am spune că eşti la prima tinereţe. Intră, dar să nu faci niciun comentariu despre dezordine. Cooper văzu două camere, o parte dintr-o a treia şi parţial, bucătăria, cu un morman de farfurii în chiuvetă. Pretutindeni se găseau stive de ziare, reviste, cărţi şi videocasete. Lângă un perete, o scară ducea la un etaj superior. Beate îşi aruncă haina pe o canapea.

— Lasă-ţi bagajul aici. Du-te sus. Eu o să pregătesc nişte cafea. Ness. Bine?

— N-am nimic împotrivă.

Cooper urcă treptele şi ajunse într-o încăpere cu tavan înclinat şi luminator, susţinut de grinzi imense, suficient de mari ca să susţină un întreg castel pe Rin. Se aşeză pe o canapea joasă şi se uită în jur la fotografiile în alb şi negru pe care le făcuse ea cu ocazia diverselor reportaje, inclusiv cele luate cu prilejul dărâmării Zidului; mai erau acolo un televizor, o combină stereo, rafturi de bibliotecă ce aveau un aspect neliniştitor…

— Trezeşte-te, rosti ea încet. E gata cafeaua.

Cooper clătină din cap ca să-şi revină. Probabil că aţipise. Cafeaua mirosea ameţitor. Aroma îl făcu să se trezească.

Beate deschise luminatorul şi Cooper simţi aerul proaspăt şi văzu cerul albastru.

Fata se aşeză turceşte pe o pernă, direct pe podea, cu faţa către el, şi îşi puse mâinile în jurul ibricului cu cafea, ca să şi le încălzească. Ochii ei albaştri străluceau, erau limpezi, însă puţin cam roşii. Chipul ei părea cadaveric, iar obrajii i se supseseră mult. Îl văzu exminind-o.

— Aşa sunt eu în realitate, zise ea. Îngrozitor, nu-i aşa… mă rog, sunt în picioare de multă vreme, sunt foarte obosită, foarte supărată şi-nfuriată la culme… bine ai venit la Berlin! Mă tem că asta-i starea mea obişnuită.

— Te referi la ştirile din ziarele de dimineaţă – la revoltă?

— N-a fost spontană, a fost un atac bine planificat. A fost crimă premeditată şi nimănui nu i-a păsat… iar idioţii care îmi conduc viaţa la centrul de televiziune mi-au sărit cu toţii în cap pentru editorial! Ce era să fac, să transmit reportajul de la faţa locului cu un zâmbet de cretin pe faţă? Fata luă o gură de cafea. Putem vorbi despre astea mai târziu. A mă asculta lamentându-mă nu-i un început bun… vreau să ştiu ce se întâmplă cu tine. După telefonul acela – ei bine, n-a fost foarte clar.

Beate adoptă o mină nerăbdătoare. El începu cu călătoria de reîntoarcere în Minnesota, după plecarea ei din Boston, apoi îi povesti despre bărbatul şi femeia din avion, despre maşina prăbuşită de pe stâncă, despre arme şi despre lipsa actelor de identitate. După aceea se întoarse la vreme, descriindu-i cum furtuna prin care trecuse îl transportase cu douăzeci de ani în urmă, în timpul unei alte furtuni care culminase tot cu o călătorie până în Germania.

— Vrei să spui e & *întreaga* ta familie a fost implicată alături de nazişti? Am crezut că n-a fost vorba decât de bunicul tău – nu ştiu ce să mai spun. Vorbeşti serios?

— Oh, da. Foarte serios.

— Şi fratele tău a fost omorât, iar tu ţi-ai găsit sora aici, în Germania? Căsătorită cu unul dintre ei? Fata se ridică de pe pernă, începu să se plimbe prin cameră, înclinindu-şi capul ori de câte ori trecea pe sub una din grinzile uriaşe. Apoi: Iar tu şi cu tipul ăsta, Peterson, aţi zădărnicit toate planurile naziştilor?

— Nu ştiu. Când totul s-a terminat, după ce eu şi Peterson ne-am întors acasă, niciunul din noi nu şi-a mai pus întrebări. Asta până când aţi apărut tu şi Kilroy. După aceea a reînceput coşmarul. Aşa că, iată-mă aici.

— Îmi pare rău că te-am băgat în treaba asta, dar Lise Koller ar fi dat oricum de tine. Mă deranjează că totul se repetă – sau nu-i aşa? Nu

poţi fi sigur…

El zâmbi.

— Povestea e, Beate, că eu sunt cel care ar trebui să-ţi cer scuze. Ascultă-mă – faptul că sunt aici poate însemna un pericol pentru tine. Dacă mă vor căuta aici, fii convinsă că n-o să le pese cine va suferi…

— Dar de ce? De ce te-ar urmări cineva acum? Şi cine sunt ei?

— Pur şi simplu, nu ştiu. Poate CIA. Perechea aceea – aveau toate caracteristicile unor agenţi proveniţi din Langley. Sunt sigur că mă urmăreau. Ştiau că mă duc la Cooper's Falls. Mă tot întreb de unde puteau şti ei asta. Habar n-am. Singurul lucru la care mă pot gândi e acela că ei se tem de mine. Poate că se tem de trecutul pe care-l reprezint sau de ceva ce cunosc eu… Poate că sunt ca Einstein, ştiu prea multe. Dar ce anume ştiu? Cum aş putea să fac rău cuiva? Ce anume se tem ei că voi face?

— Dar dacă nu e guvernul tău sau CIA? Ar putea fi naziştii? Sau neonaziştii? Numai că nu e nicio legătură între ei, John. Neonaziştii sunt doar nişte tâlhari, nu sunt suficient de deştepţi ca să aibă un plan măreţ…

— Sper şi eu, rosti Cooper, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta ca s-o urmărească. De ce nu te-aşezi undeva?

— Mi-e foame. O să pregătesc ceva de mâncare. Ai ceva împotriva preparatelor

italieneşti?

— Glumeşti?

Cooper o urmă la etajul inferior şi o urmări cum face loc liber în bucătărie. Beate puse o oală cu apă la fiert şi începu să taie roşii, apoi ceapă. Se uită la el.

— Îţi place anşoa?

El încuviinţă. Măsline negre. În cele din urmă, totul se transformă într-un sos puteanesca. Cooper desfăcu o sticlă de Orvieto. Beate îi zâmbi.

— După cum vezi, mi-a plăcut cina noastră din Boston! Nu te superi că asta de acum e la fel?

— Cred că eşti o mică vrăjitoare, zise el. Asta cred.

Duseră mâncarea sus. Beate puse câteva discuri ale lui Chet

Baker. Cooper nu-l mai auzise cântând de mult pe Baker. Cât mâncară, Cooper se minună, constatând cât de mult îi plăcea ceea ce auzea. Erau toate hit-urile vechi. „Dancing on the Ceiling”, Tis Autumn”, „You’d Be. Se Nice to Come Home To”, „There Will Never Be Another You”. I se părea că Chet Baker murise demult. Vedeta intelectuală din Amsterdam sau ceva asemănător. Acum el era aici. În Berlin. Cântând din nou.

Beate îi povesti despre masacrul de la azil şi despre modul în care îşi făcuse treaba obişnuită gloata lui Stiffel. Ceea ce ieşise din comun fusese faptul că unul de-ai lor fusese ucis – acesta era un început. După aceea nemernicii se topiseră, ca de

obicei, în noapte. Poliţia le dăduse drumul.

— E o nebunie, rosti ea. Îţi spun cinstit, nimeni nu credea că vor ajunge în Berlin. În Rostock e altceva. Aici însă… Ceva se va petrece în curând…

— Ce?

Cooper ştergea farfuria cu pâine.

— Demonstraţiile o să fie tot mai mari. De ambele părţi, împotriva străinilor şi a politicii de imigrare. Împotriva gloatei lui Stiffel. Guvernul e tot mai strâns cu uşa. Beate înălţă din umeri. Nişte laşi. Însă vor trebui să facă ceva.

Ziua era pe sfârşite. Adierea Berlineză se răcise. Beate închise luminatorul. Deasupra acoperişurilor, înspre vest, oraşul răspândea lumină. Spre est, cerul nopţii era mult mai întunecat.

Avusese o zi destul de urâtă. Uneori lucrul pentru o televiziune de stat i se părea o irosire inutilă şi iritantă a vieţii ei. Nu întotdeauna însă şi nu suficient de intens, căci rămânea mai departe angajată acolo. La început fusese hotărâtă să-i facă s-o observe – acea raritate, o *femeie* reporter, ultima persoană cu care şefii ei ar fi vrut să aibă de-a face. Aici nu era ca în America, unde majoritatea reporterilor păreau a fi femei. După aceea, când o remarcaseră, avuseseră grijă să-i facă viaţa grea, însă ea ar fi preferat să moară decât să cedeze. Cel puţin, nu atunci când o vedeau ei. Treptat, reuşise să convingă pe câţiva

dintre bărbaţii aflaţi pe o treaptă ierarchică superioară că poate face mai multe decât modă, spectacole artistice şi orice altceva ce intra în acel coş dispreţuit numit „ştiri pentru femei”.

Ceva din John Cooper o determinase să vrea să vorbeascăpoate faptul că situaţia lui era incomparabil mai grea decât a ei. Tot ce ştiau clar era că exista cineva care putea să vrea moartea lui Cooper. După felul cum aborda el problema, şansa că aşa să stea lucrurile era destul de mare. Cu toate acestea, el era calm – măcar pe dinafară – împăcat cu gândul şi încăpăţânat, calităţi pe care ea le admira enorm şi credea ca le poseda la rândul ei. Îi plăcea să-l asculte vorbind. Îi plăcea sunetul vocii lui şi tristeţea care răzbătea din povestire. Descoperea ceva ascuns adânc în John Cooper. Iar el o trata ca pe o persoană care aspiră la ceva. Era o combinaţie puternică.

Beate mai puse de o cafea. Cât timp aceasta picura prin filtru, fata se tolăni pe canapea şi îi povesti despre violenţele petrecute la azil. Lucrase toată ziua în camerele de montaj, luptându-se pentru accesul la maşini, încercând să realizeze ceva pentru spectacolul de weekend. O parte din material se găsea pe caseta pe cane ea o dublase şi pe care o adusese acasă. Nu era vorba de evenimentele de la azil, ci de o manifestaţie anterioară a capetelor rase. Beate dorea să urmărească banda în linişte, alături de o ceaşcă de cafea şi de un platou cu prăjiturele. Renunţase din

nou la fumat şi se apucase de mâncat.

Aduse prăjiturile şi cafeaua lângă canapeaua pe care şedea Cooper, privind la galeria de fotografii de pe pereţi.

— O adevărată expoziţie, rosti el. Sunt impresionat.

— Vrei să facem un tur?

— Al pozelor? Desigur. Începe cu Zidul.

Erau mai multe fotografii ale căderii Zidului, toate în alb şi negru, scoase cu un contrast mărit în ideea accentuării impactului vizual. Mii de oameni forfotind, fericiţi şi nervoşi la baza Zidului, cântând, minunându-se, bând bere, ducând cu ei ciocane ca să-şi smulgă un suvenir. Unul dintre colegii ei o imortalizase pe marginea Zidului. Beate avea singurul chip serios în toată mulţimea fericită care o înconjura. Ţinea aparatul de fotografiat într-o mână, ridicat la ochi, concentrată asupra oamenilor de dedesubt… purta o haină de piele, iar părul îi era aproape alb şi-i stătea vâlvoi. Avea o privire intensă şi era mai degrabă preocupată de observarea evenimentelor decât de participarea directă la ele. Prietenul ei de atunci şedea ghemuit în spatele ei, ţinând o cutie de film şi o altă cameră de luat vederi încărcată cu peliculă color… Lui Beate îi plăcea cum îi ieşise expresia de pe chip. Îi plăcea instantaneul, deoarece ilustra modul în care se vedea pe sine. Alte poze arătau Poarta Brandenburg în mijlocul ceţii cenuşii de iarnă, Poarta era deschisă, oameni

trecând netemători prin ea… Poze cu Tiergarten, talciocul, apoi o fotografie panoramică, luată cu un unghi larg, în culori, a mulţimilor grăbindu-se înspre Zid în acea noapte extraordinară… apoi o schimbare de optică, un prim-plan cu trei bărbaţi la o întrunire politică, având un soi de drapele înşirate în spatele lor, imposibil de identificat. Feţele bărbaţilor apăreau limpede ca oglinda; erau Wolf Koller, doctorul Gisevius şi un bătrân cu câteva smocuri de păr alb pe cap, cu o faţă de heruvim, cu ochi lipsiţi de viaţă, un om al cărui trecut făcea parte integrantă din istorie, dintr-o lume de mult dispărută… bătrânul, care murise între timp, era tatăl lui Wolf Koller, Erhard Koller… şi lângă ei era o poză a unuia dintre capetele rase, tatuat, alergând spre aparatul lui Beate, cu ochii ieşiţi din orbite, cu pumnii încordaţi, cu gura strâmbată de ură.

— Mai multe prăjituri, anunţă Beate, ridicându-se de pe canapea.

Fata se duse jos, umplu din nou platoul, ceştile de cafea, apoi se întoarse.

— Să-ţi arăt ceva, rosti ea. Face parte dintr-un material pe care îl pregătesc şi care se referă la capetele rase, la cămăşile brune şi la conducătorul lor, Herr Stiffel. Ai vrea să-l vezi? El încuviinţă. Da, sunt convinsă că-i bine să-l vezi, mai zise ea.

Beate căută într-un sac de piele imens şi scoase de acolo o videocasetă fără nicio etichetă

pe ea. O introduse în aparatul video şi dădu drumul televizorului, apăsând pe telecomandă. După aceea dădu rapid înainte caseta, trecând peste imagini cu ea, cu un elefant şi un proprietar de grădină zoologică care semăna în mod nefericit cu defunctul Herr Himmler. După aceea, static, imaginea chipului ei umplu ecranul. Îşi ţinea larg deschişi ochii albaştri şi limpezi. Văzându-se, Beate hotărî că rujul de buze fusese o greşeală. Uve Ganz, şeful ei, avea să-i spună că bluza fusese prost aleasă, că o făcea să arate mai degrabă a târfia decât a reporter de televiziune, un ziarist în care spectatorul se poate încrede, şi ce mama dracului voise ea purtând doar un cercel, care mai semăna şi cu Steaua lui David, când se ştia că oamenilor nu le plac astfel de lucruri, căci nu le place să li se aducă aminte. Mai mult, lui nu-i plăcea ca vreunul dintre reporterii lui să facă declaraţii despre modă, despre politică sau despre orice altceva, şi de ce întotdeauna femeile făceau tot felul de tâmpenii care îi activau lui ulcerul?

— Am găsit, rosti ea la un moment dat.

Ecranul arăta acum o altă persoană care devenise tot atât de cunoscută ca şi cancelarul Glock. Bărbatul din televizor era mai tânăr. Avea un chip cărnos, cu fălci mari care-i dădeau un aspect puhav, ca un sac de nisip prea plin. Buzele îi erau groase şi se răsfrângeau în afară în timp ce vorbea. Individul avea ochi înguşti şi purta ochelari cu ramă rotundă. Fruntea îi ieşise în

afară, deasupra sprâncenelor, apoi urca în pantă către părul negru şi strălucitor. Avea o voce nazală şi vorbea cu cuvinte scurte şi la obiect. Se vedea că avea o minte bine organizată şi că era obişnuit să dea lecţii pe ton calm şi reconfortant.

— Îmi pare nespus de rău că au existat violenţe, rostea el încet, calm şi precis. Urăsc orice formă de violenţă. Însă trebuie să ne întrebăm cine a greşit mai întâi? Oare nu trebuie cercetată cauza primară? Oare nu stă în firea omului să reacţioneze când e provocat? Când e tratat incorect? De câte ori poate cineva să întoarcă şi celălalt obraz?

Imediat, Beate îşi auzi vocea, încercând să sune cât mai neutră cu putinţă.

— Dar trebuie să lămurim acest aspect, Herr Stiffel. Simpatizanţii dumneavoastră au asasinat pe stradă doi tineri muncitori turci – vrei să spuneţi că a fost un accident nefericit şi că nimeni nu poate învinui asasinii? Că turcii au fost omorâţi din vina lor proprie?

— Uşurel, Fräulein Hubermann. În primul rând, dumneavoastră spuneţi că aceşti oameni erau simpatizanţii mei – oare sunt eu responsabil pentru acţiunile personale ale oricui se întâmplă să fie de acord cu mine asupra unor anumite principii? Ceea ce afirmaţi dumneavoastră e absurd. Cum aş putea fi eu responsabil? Căutaţi o relaţie cauză-efect? Eu n-am sugerat nimănui să omoare pe cineva – urăsc orice seamănă cât de cât

cu violenţa. Însă numele meu e legat mereu de ea. Cred că aici e vorba de ceva mai profund decât transpare la suprafaţă. În al doilea rând, oare e greşit să spun că aceasta e o naţiune de germani? Este acest lucru imoral? E imoral şi subversiv să sugerezi că noi trebuie să fim, mai întâi de toate, loiali bunăstării noastre – a noastre, a germanilor? Dacă acestea sunt exemple de credinţe incorecte, atunci înseamnă oare că trăim într-o lume în care minţile trebuie controlate, în care nu ne putem exprima liber gândurile despre patria noastră? Nu pot accepta aşa ceva. Eu trebuie să declar adevărul aşa cum îl percep. E Patria noastră… Patria *dumitale*. Oare vom ajunge străini în ţara noastră? Nu pot accepta aşa ceva. Ca atare, deşi nu aprob violenţa, o înţeleg… Eu spun că germanii au dreptul de a se apăra, pe ei şi ţara lor, de invazia străinilor. Oare spun ceva deplasat? N-aş crede. În al treilea şi ultimul rând, pot declara doar că acei turci ar fi fost şi acum în viaţă dacă n-ar fi venit în Germania, dacă n-ar fi luat slujbele germanilor şi ar fi rămas în ţara *lor*.

Stiffel îşi încheie cuvântarea cu o înălţare uşoară din umeri, ca şi cum ar fi fost absurd să existe vreo altă părere decât a lui.

— Atunci refuzaţi să vă asumaţi orice responsabilitate pentru ce s-a întâmplat cu trei nopţi în urmă?

— Evident. Eu nu vreau să spun decât că Germania, noua Germanie, trebuie, mai întâi, să

aibă grijă de propriii copii. Germania pentru germani. Dacă e ceva de condamnat în asta… atunci, Fräulein Hubermann, sunt vinovat. Sunt gata să accept judecata semenilor mei germani. Nu pot cere un juriu mai corect.

Efectul global, cel puţin în ochii unei mari părţi a publicului german, fusese acela că îl arătase pe Joachim Stiffel ca pe un individ plăcut, un patriot, poate un pic prea mult orientat spre dreapta, dar oare nu de aşa ceva avea nevoie azi ţara? Un pic de mândrie. Un strop din vechiul spirit în ceea ce o privea pe Beate Hubermann, telespectatorii o văzuseră ca pe o ticăloasă cu nasul pe sus şi cu limba veninoasă, care se lua de oricine nu era un liberal iubitor de turci. Oare nu liberalii, mereu aceşti liberali gata să-şi ceară scuze, fuseseră cei care ne băgaseră în tot rahatul ăsta?

Cea de-a doua parte a materialului prezenta coşmarul de foc şi sânge de la azil, bărbatul şi copilul arşi, cămăşile brune şi atmosfera de premeditare a acţiunii. Acum populaţia germană putea să-l judece pe omul Stiffel, care ura orice violenţă. Bine măcar că Ganz permisese ca materialul să intre în cadrul programului de duminică. Probabil datorită faptului că simţise că Stiffel îşi bătuse joc de ea şi că putea folosi materialul ca s-o trimită înapoi la prezentarea diferitelor evenimente, cum ar fi festivalul anual al ştrudelului din munţii Harz…

Aşa să fie. Hora trebuia jucată până la capăt. Trebuia să existe câţiva telespectatori care să împărtăşească părerea ei despre Joachim Stiffel. Anume că el era cel mai periculos om din Germania.

Materialul care urmă era complet diferit. Părea un exerciţiu de *cin mă v rit* al vreunui absolvent talentat de academie. Imagini trunchiate, înceţoşate, bastoane agitându-se, chipuri albe ca varul, descompuse, altele cu expresii sumbre, bastoane lovind, doi oameni în centru, lovituri curgând, tresăreai când le vedeai despicând aerul şi izbind carnea, camera de luat vederi tresăltând, apoi imagini fluide, în cascadă, feţe, mâini, coate, spinări, oameni căzând, târându-se pe coate şi genunchi, alte chipuri, alte lovituri, cizme izbind trupuri, brusc o palmă în faţa obiectivului, Beate întorcând camera, o faţă pe care ea o cunoştea, o fată frumoasă cu păr negru, sprâncene drepte şi nas uşor curbat în sus, cu o gură mare şi dreaptă, din nări îi curgea sânge, pe obraz avea o zgârietură urâtă, pe frunte îi adăsta o pată mare de sânge, chipul ei marcat de o expresie de şoc şi curiozitate, un baston fulgeră dinafara cadrului imaginii, o loveşte peste piept şi ea cade, după care e înşfăcată de o pereche de mâini care încearcă s-o împiedice să se prăbuşească printre cizme, un chip de bărbat, o altă faţă pe care ea, Beate, o cunoştea, cu un ochi vânăt şi închis, cu sânge curgând din gură, cu

dinţii mânjiţi de sânge… încercând s-o susţină pe frumoasa fată să nu cadă… după care camera fu smulsă şi ecranul se înnegri.

Beate îi povesti lui Cooper ce se petrecuse când şeful ei văzuse această parte din film.

„Doamne Sfinte!” Uve Ganz se făcuse roşu ca focul, uitându-se la ea cu gura căscată, apoi holbându-se la feţele de pe ecran, apoi la o persoană stând în fundal în vreme ce loviturile curgeau. „Doar nu crezi că o să dăm filmul ăsta la televizor! Crezi că sunt nebun? Ştii cine sunt oamenii ăştia? Fata aceea? Da ce spun eu? Bineînţeles că ştii cine sunt! Tocmai de asta îmi faci aşa ceva!”

Chipurile de pe ecran; fata cu păr negru era Erika Koller, fata extrem de importantului Wolf Koller. Ganz răbufnise.

„O să aibă grijă chiar el în persoană să fim daţi afară, amândoi, puşi pe lista neagră, fără să ni se mai dea voie să lucrăm în acest domeniu vreodată… ce idee, Erika Koller bătută în faţa tuturor! E o ofensă adusă lui Wolf Koller – asta vrei tu să faci, să-i tragi o palmă în public? Trebuie să fii nebună!”

După ce ascultă povestea, Cooper zise:

— Deci, asta era Erika… Poţi să dai înapoi şi să opreşti imaginea, ca să mă uit mai bine la ea? în orice caz, ce naiba s-a întâmplat acolo? Unde ai făcut filmarea?

— O mică demonstraţie a cămăşilor brune din

Est. Adică din Berlinul de Est. N-a semănat nici pe departe cu ceea ce s-a întâmplat la azil şi despre care ai citit în ziarele de azi. A fost ceva de proporţii foarte mici.

— Dar când vezi filmul pare că e sfârşitul lumii. Erika a păţit ceva serios?

Beate opri imaginea în prim-plan al chipului fetei. Sângele îi curgea de-a lungul unui obraz şi ochii îi erau larg deschişi de surpriză, durere sau frică.

— Nu ştiu. Am pierdut-o când mulţimea a luat-o cu ea. Însă atunci n-am fost îngrijorată…

— De ce?

Beate dădu banda puţin înainte şi o opri din nou pe chipul bărbatului care încerca s-o protejeze pe Erika de mulţimea furioasă.

— Pentru că ăsta e prietenul ei, Karl-Heinz Schmidt. El a adus-o la demonstraţie – el ca protestatar, bineînţeles, iar ea vrăjită de idealismul lui, dacă mă pot exprima aşa.

— Ai mai văzut-o de atunci?

— Nu. Aceea a fost ultima noapte în care a mai putut-o vedea cineva. Mă rog, cineva cunoscut de noi. De atunci e dată dispărută. Beate închise aparatul video şi reluă. Iar tu eşti aici ca s-o găseşti pentru sora ta. Îţi doresc noroc.

Cooper era obosit, iar Beate ştia că trebuia să-l lase să doarmă, însă voia ca el să-şi reia povestea; voia să ştie mai multe despre Kilroy şi despre motivul pentru care CIA ar vrea să se

implice sau, dacă nu ei, atunci altcineva, cum ar fi naziştii… întreaga poveste era atât de melodramatică – sau ar fi fost dacă n-ar fi existat violenţele produse de cămăşile brune în Berlin.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, el rupse tăcerea.

— Bineînţeles că există şi altă posibilitate. Ar putea fi vorba de un plan mârşav. Vreo mârşăvie a celor de la CIA sau de la altă oficină secretă. Se pare că guvernul nostru abundă în aşa ceva – mereu auzi de câte una ieşind la iveală. Făcu o pauză, apoi reluă: Blestematul ăla de Kilroy mă deranjează mult…

— Şi am apărut şi eu în acelaşi timp, rosti ea. Şedea tolănită într-un capăt al canapelei şi îşi bea ultimele picături de vin. Poate te-ai hotărât să ai încredere în persoana nepotrivită.

Se uită la ochii lui trişti şi văzu cum îi apar riduri la colţul gurii când zâmbi.

— Poate. Nu voi şti decât după ce mă vei trăda. Iar dacă o vei face suficient de bine sau mă vei ucide, s-ar putea să nu aflu niciodată. Oricum, se pare că e prea târziu. Tu pari de încredere. Am această tendinţă de a avea încredere în femeile drăguţe.

— Ce sexist!

— Sunt doar uman.

— Fatală eroare.

— Nu încă. Uite ce e, trebuie să mă încred în cineva. Am nevoie de un ghid. Aici sunt pierdut.

Tu mă poţi ajuta. Dacă vrei. Trebuie să aflu care este cea mai bună cale de a da de Lee şi trebuie să ştiu cât mai multe despre Erika. Unde locuieşte, ce fel de persoană e, cine anchetează dispariţia ei, care-i povestea acestui prieten al ei… Ce e cu chestia asta cu taică-său? Care-i problema?

Beate oftă şi începu să numere pe degete.

— Erika e încă dispărută şi nu a apărut niciun indiciu de care să fi aflat eu. Tărăşenia n-a fost făcută publică încă – Wolf Koller ţine totul sub tăcere. De fapt, nu-l poţi învinui. Dacă s-ar afla, toţi ticăloşii din oraşul ăsta ar încerca să înhaţe nişte bani din recompensă… probabil că şi-a pus la treabă propriii oameni însărcinaţi cu securitatea…

— Şi prietenul ei?

— Zău că nu ştiu. Karl-Heinzăchmidt. Se cam autoadmiră şi se ia foarte în serios. Asta e tot ce ştiu.

— Ai spus că ai lucrat cu el…

— Numai într-un singur caz, povestea aceea cu Saddam Hussein, când Koller Chemical i-a furnizat diverse echipamente. Atunci el a venit la mine, deoarece ştia că ziarul lui era prea mic ca un astfel de articol să apară în el.

— Poliţia trebuie să ştie câte ceva…

— Două lucruri. În niciun caz, n-o să ureze bun venit unui amator american care vrea să-şi bage nasul în treburile lor. Iar oamenii ca Wolf Koller trăiesc după regulile proprii. Fără îndoială că are prieteni atât de influenţi în cadrul poliţiei

berlineze, încât îşi poate permite să trateze această poliţie ca pe o forţă de securitate aflată în proprietatea lui. Trebuie să-ţi spun.

John, că nu poţi să te apuci de investigaţii de unul singur. O să fii înhăţat înainte de a-ţi da seama în ce te bagi şi o să fii dus la sediul lor. Poţi să mă crezi pe cuvânt.

Cooper se ridică în picioare, iar Beate îl conduse într-un al doilea dormitor, de dimensiuni mai mici.

— Mâine dimineaţă o să te ajut să începi, spuse ea.

— Cum?

— Cred că ar trebui să începem cu sora ta, nu-i aşa?

Domnul Paulus îşi sărbătoreşte ziua de naştere

Werner Paulus împlinea şaptezeci de ani în acea după-amiază splendidă de toamnă. Îşi amintise că e ziua lui abia după ce îşi unsese cu alifie umerii şi genunchii reumatici, după ce măcinase boabele de cafea şi pusese licoarea la fiert. Uitându-se la micul televizor pe care îl ţinea întotdeauna pe tejgheaua din bucătărie, văzu data pe ecran. Imediat luă ziarul ca să verifice.

Doamne, era adevărat! Şaptezeci de ani!

Părea un timp al dracului de lung. Însemnau o experienţă de viaţă şi de lume mai bogată decât a majorităţii oamenilor, însă anii trecuseră ca un tren de mare viteză care Dumnezeu ştie unde

merge. Tronca, tronca, bang, stop, start, toată lumea jos, capătul drumului. S-a terminat. Oare cum era posibil ca o viaţă să fie condensată doar în câteva momente, într-un vuiet de motor, în scrâşnetul frânelor? Iute ca fulgerul, cum spuneau americanii. Şi aveau dreptate.

Nu era deloc drept. O viaţă întreagă dispărută într-o clipită. Şi totuşi, oare câte lucruri erau drepte pe lumea asta? Măcar unul de-ar fi existat… în fine, el, cel puţin, nu-şi putea imagina vreun astfel de lucru şi presupunea că toţi cei care depăşiseră şaptezeci de ani se simţeau cam la fel, un pic trădaţi de timp. Prea rapid. Viaţa se ducea prea repede.

Supravieţuise multora dintre colegii, camarazii de arme şi amicii lui. În noaptea ce trecuse îl visase pe Karl Bach. Nu-şi putea da seama de ce. Cu cincizeci de ani în urmă Karl Bach pilota Messerschmittul 109 din stânga lui, când formaţia lor fusese atacată de avioane de vânătoare Spitfire în lumina orbitoare a soarelui deşertului, deasupra unei panglici de apă aflate la marginea lumii. Mitraliera Spitfire-ului din frunte sfâitecase carlinga avionului lui Karl, omorându-l. Ultimul lucru pe care-l văzuse Werner fusese norul negru de fum lăsat în urmă de avionul lui Karl în timp ce se prăbuşea înspre terenul tare şi stâncos din nordul Africii.

Acum cincizeci de ani. O jumătate de secol. Tatăl său nici măcar nu *trăise* cincizeci de ani,

darămite şaptezeci. Nu era drept. Nimic nu era drept. Numără-ţi noroacele, Werner Paulus, bea-ţi cafeaua, citeşte-ţi ziarul şi priveşte-ţi televizorul. Karl Bach. Ce părere ar avea el despre televiziune dacă ar ateriza cu paraşuta din Valhalla în dimineaţa asta? Ce ar zice despre rezultatul războiului şi despre modul în care Germania îşi revenise după el... ce-ar crede despre ştirile acestei dimineţi?

Werner Paulus urmări o clipă televizorul. Oamenii fugeau, copiii plângeau, din mai multe ferestre ţâşneau flăcări, pretutindeni se putea citi groaza şi furia pe chipurile dezmoşteniţilor.

Reveni la ziare şi se uită la prima pagină. Pretutindeni acelaşi lucru.

Iadul care fusese până acum ţinut la distanţă, în Rostock, de-a lungul graniţei olandeze şi în alte colţuri ale ţării, atinsese Berlinul. Naziştii se întorceau, ţara dădea pe dinafară de străini, chiar şi stânga politică devenise violentă.

Titlurile erau şocante:

E TIMPUL PENTRU O MÂNĂ FORTE!

Putea să însemne orice.

Paulus avea capacitatea de a elimina din minte tot ce nu-i folosea, cum făcea pe vremuri când conducea Biroul de Detectivi al Poliţiei Centrale din Berlin, deşi acum se găsea doar în faţa unei tejghele. Era faimos pentru uşurinţa lui de a lăsa la o parte detaliile şi meandrele crimelor, oricât de complicate ar fi fost ele, pentru a lua

cina în oraş sau a viziona un spectacol de cabaret. Nu găsea nimic surprinzător în asta. Ce nu putea să înţeleagă erau colegii lui, care-şi luau de lucru şi acasă, neputând să se elibereze de ceea ce făceau. Cum reuşeau să nu înnebunească? Poate că nu reuşeau. Cunoscuse destui care se sinuciseseră sau care căpătaseră, după un anumit număr de ani de meserie, nişte ticuri mai puţin ortodoxe.

În această dimineaţă, a celei de-a şaptezecea aniversări, după înghiţirea dozei zilnice de ştiri din ziare şi de la televizor, Paulus îşi făcu ordine în bucătărie şi în minte şi ieşi afară, în Adierea Berlineză, fredonând un vechi cântec favorit: „Don’t Ferice Me în”. Domnul Bing Crosby de pe vremuri. Era amuzantă porecla pe care i-o dăduseră germanii.

Derbingle. Se urcă la volanul Mercedes-ului său albastru-închis, masiv şi dătător de confort, şi o luă înspre cimitirul unde era îngropată nevastă-sa. Ea murise în Berlin, în timpul bombardamentelor din 44, în vreme ce el culegea portocale şi locuia într-un lagăr de prizonieri din California de Sud. Un orăşel numit Stockton. Helga. Fie-i ţărâna uşoară. Moartă de patruzeci şi opt de ani. Şi-o amintea neclar, dar cu o imensă afecţiune: o fată blondă şi veselă dintr-un sat de undeva, de prin munţii Hartz, drăguţă, purtând părul coafat ca al unei vedete de film. Majoritatea pozelor cu ea fuseseră distruse în bombardament.

Paulus regreta asta, dar războiul era război, nimeni nu putea fi blamat în afară de Herr Hitler, iar acel ticălos se transformase de mult în cenuşă.

Nu departe de mormântul Helgăi se găsea cel al lui Willi, fiul lui, mort la cincisprezece ani, un tip visător de artist, prea sensibil ca să trăiască în spate cu un trecut pentru care gândea că trebuie să poarte măcar o responsabilitate simbolică. Un soi de complex creştin, cum spusese un psihiatru. Un sinucigaş. O sinucidere rituală. Nu mai conta acum. Germanii din generaţia lui Werner Paulus nu erau teribil de impresionaţi sau de înspăimântaţi de moarte şi nu disecau fenomenul violenţei; de care ei avuseseră parte toată viaţa. Generaţiile de după nazişti – cel puţin o parte a membrilor lor – fuseseră cele care se simţiseră frustrate, vinovate, deprimate şi chiar disperate – aceasta era adevărata moştenire lăsată de nazism.

După ce se reculese 1 a mormântul Helgâi, Paulus îngenunche lângă cel al fiului lui. Nu pretindea că înţelege fenomenul care produsese sinuciderea odraslei sale şi, de fapt, nici nu era nevoie de aşa ceva. Începând cu anii ’60, se remarcase o intensificare a numărului de sinucideri în rândul tineretului naţiunii – cu vârste între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani – legate de sentimentul vinovăţiei vizavi de rolul jucat de Germania în Cel De-al Doilea Război Mondial. Cauza primordială a acestui sentiment o constituia, desigur, genocidul comis împotriva

evreilor. Între timp, cauza sinuciderilor actuale devenise apropiatul Apocalips, în aparenţă, nu era nevoie să existe un tată, un unchi sau bunic direct implicat alături de nazişti în măcelărirea nevinovaţilor – cu toate că prezenţa câtorva nazişti în arborele familiei putea intensifica sentimentul individual de vinovăţie. Tocmai de aceea părinţii aveau atât de des o senzaţie de confuzie şi disperare: familia putea fi nepătată, ba chiar membri ai ei putuseră face parte din grupări antinaziste nimicite de bandiţii lui Hitler – oricum, nu conta. Psihologii susţineau că evenimentele în desfăşurare însemnau naşterea unei memorii rasiale sau naţionale. Ca atare, speculau ei, întotdeauna va exista un procentaj de germani tineri şi uşor impresionabili care se vor sinucide din pricina obsesiei lor legate de enormităţile comise de nazişti. Cu alte cuvinte, mamele şi taţii germani trebuia să se obişnuiască cu ideea. Singurul remediu ar fi fost rescrierea istoriei, însă, când exista o vină istorică atât de mare, era nevoie de câteva sute de ani de muncă pentru limpezirea completă a conştiinţei naţionale. Ca atare, Willi Paulus fusese atras de mirajul sinuciderii. O altă victimă a naziştilor.

Werner Paulus se gândise la telefonul pe care îl primise cam cu o săptămână în urmă de la vechiul lui protejat din departament, Max Adler. Erika Kollerera dată dispărută…

Oare tu ai fi înţeles-o pe fata asta, pe Erika

Koller, Willi? Dacă te-aş fi înţeles mai bine, aş fi oare în staie s-o găsesc? Ai mai fi în viaţa? Oare ea mai trăieşte, Willi? Dacă a reuşit să se sinucidă, cine i-a luat trupul? Sau a salvat-o cineva în ultimul moment? A fost ea ca tine, fiule? N-a putut trăi cu trecutul în spate? Sau gândesc eu prost? Doamne, ce dor mi-e de tine, Willi, fiul meu! Citim lipseşte înţelepciunea de care ai fi dat dovadă acum…

Paulus părăsi cimitirul şi merse cu maşina până aproape de barul unde îşi bea cafeaua. Conform vechiului său obicei, parcă la o distanţă oarecare şi făcu restul drumului pe jos. Paulus era un bărbat înalt, care mergea drept şi ţanţoş ca un militar. Purta un fulgarin albastru lung şi un fular cumpărat de la Sabo & Sabo, de pe Ku'damm. Era prea cald pentru fular, însă acesta era nou-nouţ şi Paulus nu mai putea aştepta o zi mai rece. Oricum, dis-de-dimineaţă i se păruse că începe să fulguiască. Fruntea lui mare se termina într-o pădure de păr tuns scurt, de culoarea cerului argintiu de iarnă. Privit cu atenţie, Paulus şchiopăta uşor. Era un suvenir primit în Africa de Nord.

Dădu colţul şi se îndreptă către vechiul punct de control american. Întotdeauna se puteau vedea turişti intrând şi ieşind din ceea ce acum era muzeu, făcând poze ale turnului de pază şi plimbându-se prin zona unde se aflase Zidul. Paulus îşi privi ceasul. Parcurse strada înspre

crucile pline de flori ce comemorau locurile în care căzuseră seceraţi cei ce încercaseră, dar nu reuşiseră să treacă peste Zid în anii precedenţi. Groaznici ani, deşi fuseseră ani rodnici pentru una din cele două afaceri în care fusese Paulus amestecat. A fi poliţist însemna „slujba lui de zi”. Pe lângă asta, Paulus activase pe post de „cârtiţă” pentru un spion american, grasul de Ned Cheddar. Fusese cârtiţă de bunăvoie: Ned Cheddar se bucurase, în ultimii douăzeci de ani, să aibă un prieten în Berlin care să-l ţină la curent cu evenimentele. De când se pensionase nu prea mai avusese contacte cu Ned Cheddar. Câteva felicitări de Crăciun de la gras, cam asta era tot. Foarte isteţe, totuşi, aceste felicitări, cu cecurile în monedă europeană împăturite înăuntru, printre oameni de zăpadă şi bătrâni bărboşi.

Paulus se opri lângă o cruce. Un mort de care îşi amintise careva, marcat acum de un buchet de lalele olandeze. Un om care pierise cu doar două luni înainte de prăbuşirea Zidului, împuşcat de un grănicer. Cu doar două luni înainte. Un puşti, plin de nerăbdarea vârstei. Era greu să fii puşti dacă erai tâmpit sau n-aveai noroc.

Părăsi crucile şi îşi croi drum prin mulţimea de vizitatori. Se întoarse la colţ şi intră în Caf Adler. Era un loc în care te puteai face uşor nevăzut. Turiştii aveau tendinţa de a se opri acolo pentru o cafea şi o prăjitură. Cafeneaua se afla aproape de tumul de pază, aşa că oprirea acolo

constituia un pas firesc. Zidul se găsea la numai câţiva paşi de ferestrele localului.

Se aşează pe un scaun în cea de-a doua încăpere, cu vedere înspre intrarea principală, şi comandă o cafea cu lapte şi o prăjitură cu ciocolată. Ce dracu', doar era ziua lui. Despături un ziar aflat pe un scaun lângă el şi se uită la fotografia care înfăţişa atacul asupra azilului. Îşi ţinea ochelarii de citit pe vârful nasului lui drept, de roman. Se părea că tulburările din Moscova erau departe de a lua sfârşit. Forţele potrivnice lui Elţîn, pe care el le percepea ca forţe antiamericane, continuau să dea târcoale coridoarelor puterii din Moscova şi Kiev şi păreau a prinde noi aripi. Oare unde credeau ele că vor fi în stare să ajungă fără Statele Unite pe post de frate mai mare? Cu cine credeau ele că se pot alia pentru a face faţă viitorului? Supravegheau un adevărat bazar de arme acolo, nu ştiau dacă pot trece iama fără foamete, trebuia să priceapă că ideea comunismului era o idee ce murise… oare ce voiau, să revină la linia dură? Aveau un plan? Aveau idee de ceea ce fac?

La scurt timp după aceea, apăru Max Adler. Era un bărbat scund, oacheş, cu păr negru şi des în care se iviseră de curând şuviţe albe. Purta o haină lungă de piele şi o pălărie de fetru moale. Când mergea, se înfigea bine pe călcâie, ca şi cum s-ar fi aflat permanent în gardă. Fusese poliţist toată viaţa, iar după pensionarea lui Paulus fusese

numit şef al detectivilor în cadrul Poliţiei Centrale din Berlin. Era un om extrem de ocupat, aşa că Paulus îi propusese să se întâlnească întotdeauna la Caf Adler, astfel încât Max să nu poată uita numele locului de întâlnire. Caf Adler. Vulturul.

Adler îşi lăsă pălăria pe colţul mesei, îşi dezbrăcă haina şi o puse pe spătarul scaunului, apoi se aşeză. Scoase un pachet de ţigări şi îşi aprinse una cu bricheta.

— Nevastă-mea nu mă mai lasă să fumez acasă. Duc o viaţă de câine, Şeful. Se gândea întotdeauna la Paulus ca la Şeful. Despre ce este vorba?

— Ia o prăjitură. O cafea.

— O să iau, o să iau. Apropo, uită-te la asta.

Scoase din buzunarul hainei un pachet îngust, îmbrăcat în ambalaj argintiu.

— Ce e asta, Max?

— E ziua ta, Şefu'!

— Nu era nevoie…

— Deschide-l.

Paulus desfăcu hârtia cu grijă şi deschise cutia. Era un portofel din piele moale. Scump. Se vedea că fusese luat de pe Ru damm. Paulus îi zâmbi lui Adler.

— Eşti tare, tare drăguţ, Maximilian. Mult prea generos.

— Ştiu. Sunt un sentimental. Ca să-ţi aminteşti şi să-mi dai ceva drăguţ când voi împlini şi eu şaptezeci de ani.

— Hmmm. O să am nouăzeci. S-ar putea să uit.

— O să fiu eu acolo ca să-ţi aduc aminte, Şefu'. O să ai destul timp ca să te gândeşti la ceva drăguţ. Sosiră cafeaua şi prăjitura. Adler ceruse cafea fără zahăr. Nevastă-meacrede că trebuie s-o beau aşa. Ce gust tâmpit! Turnă frişcă şi adăugă zahăr. Deci, ce mai e nou?

— L-ai văzut des pe Wolf Koller în ultima vreme?

Max Adler făcu o strâmbătură.

— Mai des decât aş fi vrut. Fii sigur. De unde ştii?

— Las că ştii tu.

— Vrei să spui că sunt copoiul lui Koller.

— Ştii bine ce spune lumea. Pe vremea mea se spunea despre mine că sunt omul lui Henry Popper. Omul lui Rmpp. Totdeauna sunt binevoitori care împrăştie zvonuri.

— Şi aveau dreptate?

Paulus înălţă din umerii lui largi.

— Desigur. Asta când îmi convenea. Costă mult să ai prieteni aflaţi la putere. Oamenii uită mereu că o stradă are două sensuri. Eu i-am folosit cel puţin la fel de mult cum m-au folosit ei pe mine.

— Mda, lucrurile nu se schimbă. L-am văzut de câteva ori. M-a pus să stau în ploaie şi să privesc porcăria aceea care s-a petrecut la azil. Prinsese cumva de veste c-avea să iasă lată. Cu

forţa aceea de securitate a lui cred că are o mulţime de informaţii. A vrut să văd şi eu tărăşenia. Îl deranjează timpul lung de răspuns al poliţiei. Vrea să întreprindă ceva spectaculos… I-am explicat că aici e o poveste delicată. E adevărat că ne mişcăm greu, dar nici nu vrem să înceapă răfuieli între mulţimi înarmate. Încercăm să păstrăm un echilibru. Adler oftă, privind la lumea de dincolo de ferestre. E clar că *suntem* al naibii de înceţi. Şi nu ştiu sigur de ce.

— Ai zis că l-ai văzut de câteva ori.

— Am fost chemat acasă.

— În Grunewald sau în Wannsee?

— În Grunewald. Voia să desemnez jumătate din numărul de poliţişti ca s-o caute pe fiică-sa, Erika. Ai aflat despre povestea asta cu Erika? Ce naiba spun eu, bineînţeles c-ai aflat. Tu ştii şi ce-am mâncat aseară la cină. Oricum, ştia că nu pot să fac aşa ceva pentru el – a încercat doar marea cu degetul. I-am explicat că voi face tot posibilul. Ce puteam să-i spun? Şi toate astea fără niciun pic de publicitate. Se crede un dictator.

— Se pare cât merge. N-am citit nimic în presă, rosti Paulus, înghiţind ultima bucată de prăjitură. Să ştii că e posibil ca fata să fi murit.

— Posibil.

— Sau să fi fost răpită.

— Mai probabil. Însă nimeni n-a revendicat nimic. Neclară e povestea cu sângele acela.

— Poate că a încercat să se sinucidă.

— Probabil. Atunci, unde e? A încercat să se sinucidă, a ratat, apoi s-a hotărât să plece în vacanţă? oftă Adler. Am pus câţiva indivizi pe urmele ei. E o misiune imposibilă dacă fata are oameni care s-o ajute şi vrea să stea ascunsă, iar noi nu putem folosi mass-media ca s-o găsim.

— I-ai explicat şi lui?

— Mai mult sau mai puţin.

— Şi cum a reacţionat?

— Ca de obicei. O să-mi distrugă cariera dacă n-o găsesc, o să mă bage în cea mai adâncă celulă a celei mai cumplite închisori, unde o să mă lase pradă şobolanilor, chicoti Adler. Ce putea să spună? Unul dintre lachpii lui se învârtea pe acolo. Nu-şi putea permite să-şi piardă prestigiul. De ce eşti atât de interesat?

— Nu m-ar deranja s-o găsesc eu.

— De ce?

Paulus zâmbi.

— Sunt un bătrân care n-are prea multe de făcut.

— Oh, cum de mi-a scăpat, Şefu'? comentă, cu ironie, Adler. Pentru cine lucrezi?

— Ai o minte tare suspicioasă, Max.

— Tu m-ai învăţat să suspectez totul, Şefu'.

— Zău?

— Zău!

— Oricum, n-am vrut să te fac să mă suspectezi şi pe mine.

Râmaseră amândoi acolo, zâmbindu-şi unul

altuia.

La câteva minute după plecarea lui Max Adler, Paulus părăsi şi el cafeneaua. Hoinări aparent fără ţintă şi se trezi, zece minute mai târziu, în faţa unei peluze pe care fusese ridicat un indicator. Pe acesta scria, cu litere negre pe fond alb.

TOPOGRAFIA TERORII

Era locul fostului hotel Prinz Albrecht, sediul SS, timp de mulţi ani cea mai temută adresă din Europa. Dacă erai dus în Prinz-Albrecht-Strasse, erai terminat. Acum, de-a lungul peluzei verzi se întindea o construcţie mică, joasă, cu acoperiş plat. Era muzeul ce prezenta istoria SS-ului, pe care Paulus îl vizitase de mai multe ori. La capătul peluzei, paralel cu trotuarul de pe Prinz-Albrecht-Strasse, se găsea o porţiune de Zid, încă intactă, nu foarte groasă. Tot felul de buruieni şi ierburi creşteau în jurul ei. Fusese pictată cu inscripţii în cele mai diferite culori. Paulus se întrebă de ce fusese lăsată în picioare. Turiştii nu veneau niciodată acolo.

Traversă înapoi peluza, simţind pe faţă adierea vântului. În dreptul micului muzeu se opri preţ de o clipă şi urmări un grup de vreo treizeci de copii germani, aliniaţi, aşteptând să intre cu profesorul lor înăuntru. În spate aştepta un alt grup, mai mic. Paulus îi auzi pe cei din urmă vorbind cu accent englezesc. Văzuse astfel de grupuri înainte, venind din toate colţurile Europei.

Olandezi, italieni, francezi, spanioli, scandinavi, scoţieni, veneau de pretutindeni, cu şcoala, şi vedeau tot, se distrau, dar se opreau şi aici ca să înveţe ceva de pe vremea bunicilor lor. Era un lucru bun.

Paulus se îndreptă către maşină şi conduse înspre ceea ce fusese odinioară inima Berlinului de Vest. Trecu pe lângă magnifica ruină a bombardatei Biserici Kaiser Wilhelm, fost simbol oficial al oraşului, apoi pe lângă Europa Center, cu imensa siglă Mercedes învârtindu-se la nesfârşit pe acoperiş, simbolul neoficial al Berlinului. Trecu apoi pe lângă grădina zoologică de pe Kantstrasse, cu ale ei imense porţi orientale, coti spre dreapta şi parcă pe o stradă pavată cu piatră, aproape de un parc unde se găsea o statuie a cuiva care fusese, probabil, important pe vremuri. Oricum, nu era vorba de Kant.

Barul era plin de fum şi supra-încălzit. Prin ceaţă, Paulus îl zări pe Burke Delaney făcându-i semn. El şi Profesorul se găseau ascunşi într-un colţ. Delaney mânca o porţie de curry. Pe scrumiera de pe masă se odihnea pipa lui din care ieşea un fuior de fum. Profesorul bea bere. Cu Paulus acolo însemna că se adunaseră la un loc trei războinici plini de amintiri. Delaney era cu câţiva ani mai tânăr decât Paulus, iar Profesorul nu atinsese încă vârsta de şaizeci de ani, deşi, aşa cum tot ce-l privea pe Profesor, nici acest fapt nu constituia o certitudine.

— Ai cam întârziat, Werner, mormăi Delaney, ştergându-se la gură cu un şerveţel. Ai avut o dimineaţă aglomerată?

— Ca de obicei. M-a sunat Madonna ca să-mi ureze la mulţi ani. Cancelarul. Preşedintele Clinton. Ca de obicei.

— E ziua ta? clipi Profesorul. Avea un singur ochi bun, însă Paulus nu ştia niciodată care e acela. Oricum, purta ochelari negri. N-am ştiut.

— Dar ăsta e un loc cumplit, rosti Paulus, privind în jurul lui. Nu poţi respira. Îmi plăcea celălalt loc… Cum se numea? Parcă Diener nu-ştiu-cum, nu-i aşa?

— Diener Tatter sau? E destul de aproape.

— Plin de actori, zise Delaney, ca şi cum asta ar fi lămurit chestiunea.

— Şi ce-i cu asta? întrebă mirat Profesorul. De-a lungul anilor mi-am petrecut ceva timp în teatre de amatori. Am ajuns să fiu chiar un maestru al deghizării.

— Nu ştiu, e ceva legat de actori – sunt atât de teatrali…

— În fine, nu cred că e deschis la prânz, rosti Profesorul.

— Suntem aici, aşa că asta e, încheie Delaney, înfruptându-se din nou cu curry. Hai să vorbim despre SPARTAKUS, mai zise el, coborându-şi vocea.

— Bine, răspunse încet Paulus.

— Şefii mei sunt obsedaţi de asta, începu

Delaney. Nu i-am văzut niciodată atât de înfierbântaţi. Să fiu al naibii dacă ştiu de ce. Habar n-avem care e scopul… dacă există vreunul. Se comportă toţi, ca şi cum ar fi Proiectul Manhattan[11]. Un singur lucru e cert până acum – SPARTAKUS e cumva legat de tot rahatul cu Stiffel, tipul acela cu scandalul de la azilul de refugiaţi. Noi am ştiut de acest atac înainte ca el să se producă. Zâmbi brusc. Cheese a înnebunit acolo, în Georgetown. Mârâie, se agită, se plimbă ca nebunul.

— Atunci e clar că veţi primi ceva bani pentru asta, murmură Profesorul. O primă. Ăsta-i un ticălos fără pereche – dintotdeauna a fost aşa.

Delaney se întrebă cât de multe cunoaşte Profesorul despre Ned Cheddar. Adeseori acesta rostea câte ceva neaşteptat, încât te făcea să te întrebi cine era el, de fapt.

— Cum e treaba cu tânărul, Karl-Heinz? se interesă Paulus.

— E băiat bun şi speriat. E îngrijorat de starea prietenei lui – fiica lui Koller.

— Ştie unde se află? întrebă Profesorul.

Paulus zâmbi. Abia dacă existau câţiva oameni care să ştie că fata dispăruse.

— Nu, răspunse Delaney. Crede că au înhăţat-o băieţii răi, dar nu ştie cine sunt aceştia. În mintea lui toţi suntem răi. Noi, Stiffel, garda lui Wolf Koller, naziştii. Are impresia că e posibil s-o fi

11 Proiectul primei bombe atomice americane (nirad.).

răpit noi. De asemenea, are impresia cât/ vom ucide dacă ne va dezvălui care e scopul acţiunii SPARTAKUS. Nu i-am putut promite că n-o vom face.

Profesorul îl întrerupse:

— Tânărul ăsta s-a trezit într-o lume înfiorătoare. M-ai crede nebun dacă ţi-aş spune că îl invidiez? Uneori simt lipsa tinereţii mele.

— Poţi să o retrăieşti, replică sumbru Delaney. Eu sunt încă în miezul lucrurilor.

— Ei, fii serios, zise Profesorul, sorbind ultimele picături de bere din halba lui.

Burke Delaney îşi dădu ochii peste cap.

— Şi totuşi, Karl-Heinz a avut dreptate în privinţa atacului de la azil. El m-a dus acolo. Deci, e şi el amestecat. Însă nu vrea să-mi spună în ce mod… Uneori mă întreb ce rol joacă taică-său, fostul colonel STASI. Oare e şi el implicat în tărăşenia asta?

Paulus nu luă în seamă devierea de la subiect.

— Eu mă întreb ce amestec are fata.

Nerăbdător, Profesorul interveni.

— Eu cred că ea e doar o diversiune. Bănuiesc că e doar o copilă care a fugit undeva. A încerca să o legi de toată isprava asta e o pierdere de timp. Probabil că i s-a făcut greaţă şi e obosită de toată comedia, de prietenul ei de stânga şi de rechinul de taică-său cu pretenţiile lor.

— Dar *o cunoşti*, îl întrerupse Paulus. Obişnuia să se învârtă pe lângă tine în cafeneaua

aceea din Est, acolo unde ţineai discursuri. Era una dintre protejatele tale… Profesorul preda la Institutul pentru Studiul Politicii, Literaturii şi Istoriei Europene. Crearea institutului fusese un rezultat direct al încheierii Războiului Rece. Nici măcar Paulus nu-i putea rosti numele în limba germană dintr-o răsuflare. Era un loc *foarte* serios.

— Prostii. O cunosc, da. Însă nu a fost protejata mea.

— Karl-Heinz a cunoscut-o acolo, nu? Nu aşa ai spus? Nu tu le-ai făcut cunoştinţă? zise Paulus. Dacă aşa stau lucrurile, atunci sunt convins că Wolf Koller ar spune că ai de dat răspunsuri la multe întrebări.

— Nu le-am făcut eu cunoştinţă. Eşti cam pervers, amice, replică Profesorul, privind din spatele ochelarilor.

— E doar simţul umorului lui de berlinez, interveni Delaney. Acel simţ pe care numai berlinezii îl au.

Profesorul îşi continuă gândurile despre fată.

— Habar n-am dacă s-au cunoscut, într-adevăr, acolo. I-am văzut vorbind de câteva ori. Sunt convins că ea e doar o fată aeriană, răsfăţată şi bogată. Cred că facem cu toţii prea mare caz de ea.

— Ai uitat de sângele acela? întrebă Paulus.

Profesorul înălţă din umeri. Avea o barbă scurtă, înspicată cu alb şi purta o beretă veche,

albastră, ochelari negri şi un pulover pe gât. Pe un scaun alăturat se odihnea o jachetă groasă de lână verde. Profesorul arăta ca un excentric din Greenwich Village al anului 1954.

Avea un trecut interesant, din ceea ce Paulus reuşise să afle. Era american şi apăruse dincolo de Cortina de Fier la începutul anilor ’70. Sosise acolo mai mult mort decât viu; cel puţin, aceasta era legenda. Nu puteai s-o crezi sută la sută. Nu era clar nici de unde venea. În anii care urmaseră hâlâduise prin Germania de Est, Polonia, Ungaria, iar unii puteau să jure că ajunsese şi la Moscova pentru o vreme, ca analist politic, cu toate că nu existau dovezi în acest sens. Alţii susţineau că el fusese o „cârtiţă” a americanilor, însă această opinie era privită cu multe rezerve. Mai probabil dezertase de un timp sau era agent CIA înhăţat de KGB şi păstrat în rezervă ca monedă de schimb. Oricum, toate acestea rămăseseră pierdute în istorie. Bineînţeles că Paulus dispunea de alte surse de informaţii, astfel descoperise că numele Profesorului era, fie Adam Eager, după cum scria în paşaportul lui, fie Kiril numai-ştiu-cum, adică numele lui din Moscova. Fusese scos din Est cam în vremea prăbuşirii Zidului, graţie efortului lui Ned Cheddar. Cheddar şi Burke Delaney se cunoşteau de o viaţă, Paulus şi Cheddar lucraseră împreună treizeci de ani, însă nu era deloc clar de câtă vreme dura relaţia dintre Cheddar şi Profesor. În opinia lui Paulus, Profesorul fusese un

agent american infiltrat în KGB. Oricum, actualmente el se retrăsese de tot. Ceea ce însemna, fie că lucra în continuare pentru Cheddar, fie că lucra pe cont propriu, fie că, de ce nu? se retrăsese complet. Paulus auzise undeva că Profesorul trecuse prin ceva atât de urât, încât Cheddar îi dăduse voie să se retragă. Dacă era adevărat, însemna că fusese rău de tot.

Paulus nu era sigur de rolul jucat de Profesor în actualele împrejurări, însă aceleaşi întrebări şi le putea pune şi Profesorul în legătură cu Paulus. Era o lume în care întrebările erau, uneori, cât se poate de prost venite. Era mai bine să descoperi pe cont propriu. Cei doi se cunoşteau de câţiva ani în noua şi brava Germanie. Ceva din relaţia lor îi amintea lui Paulus de poveştile pe care le auzise cu terorişti, furnizori de arme şi fantome, adunaţi cu toţii laolaltă, prin coincidenţă, sub acelaşi acoperiş în cursul unei nopţi. O dată Delaney îi istorisise cum jucase cărţi toată noaptea cu Carlos Şacalul, ca şi cum ar fi fost doi prieteni. Carlos era omul cel mai vânat din lume în acea vreme, dar, cu toate acestea, ei doi jucaseră cărţi şi discutaseră despre părinţi şi despre copilăria lor. Când se uita la Delaney şi la Profesor, Paulus îşi amintea mereu această poveste.

Delaney îşi termină mâncarea, se şterse din nou la gură şi îşi supse pipa, care se răcise între timp. Aprinse un chibrit şi scoase un nor imens de fum.

— Ei bine, unchiul fetei a sosit din State cu un avion. E hotărât să o găsească.

Profesorul îşi înălţă privirea, cu o expresie de alarmă pe chip.

— Ce tot spui? Am o ură patologică faţă de jocuri dure... mai ales când sunt jucate de amatori.

— Unchiul ei, John Cooper... fratele lui Lise Koller. Tocmai a sosit de dimineaţă.

— De unde ştii asta? se interesă Profesorul, plimbându-şi cana de bere prin mica băltoacă de pe masă.

— Cheese m-a anunţat că e pe drum. Ei bine, a sosit.

— Dar de ce? Cine e responsabil pentru venirea lui?

— Se pare că soră-sa i-a trimis un mesaj printr-o prietenă.

— Sora lui? Doamne! Ce prietenă?

— Beate Hubermann. Îţi spune ceva?

— Televiziunea, răspunse Paulus. E o femeie sexi, cu un aer de scandinavă. Nu-i rea, dacă îţi plac tipele perfecte.

— Unde stă Cooper, Burke?

Profesorul demonstra mai mult interes decât ar fi găsit Paulus că e logic. Pur şi simplu, Paulus nu se putea abţine să nu facă astfel de observaţii. Deformaţie-profesională.

— La Hubennann acasă.

Profesorul se încruntă.

— Sper să stea de o parte. Cooper! Trebuie să-l supraveghem, să vedem ce vrea. Cred că nimeni dintre noi nu are nevoie să i se amintească ce s-a petrecut ultima dată când el şi-a vârât nasul în treburile Germaniei, nu?

Paulus se întrebă cum de ştia Profesorul despre toate astea. Unde fusese el acum douăzeci de ani? în Moscova? Lucra pentru Cheddar? Fusese implicat şi el în porcăria de atunci?

Delaney pufăi. Nu părea să considere întrebarea ca fiind stranie.

— Nici unuia dintre noi nu e nevoie să i se amintească. De-acum e o adevărată legendă. Slavă Domnului că Cooper e mult mai bătrân şi că a venit fără amicul acela descreierat al lui – cum se numea?

— Olaf Peterson, răspunse Profesorul.

Paulus zâmbi trist.

— Uitaţi-vă la noi. *Şi noi* suntem mai bătrâni, şi ce-am rezolvat cu asta? Suntem încă prinşi în chestia asta absurdă.

— Trebuie să-ţi umpli timpul cu ceva, murmură Delaney.

Râseră cu toţii cam amar, însă Profesorul nu găsi remarca deloc distractivă.

— Trebuie să ne ţinem pe urmele lui SPARTAKUS. Nu-l putem lăsa pe Cooper să strice totul. Trebuie să aflăm care e scopul – care-i ţinta lui SPARTAKUS? De ce se numeşte SPARTAKUS? Nu poate fi vorba doar de Stiffel şi de oamenii

lui… lucrurile astea capătă întotdeauna sens dacă sapi suficient de adânc.

Paulus încuviinţă din cap.

— Capătă sens pentru cineva.

Se întrebă cine îl angajase pe Profesor. Iarăşi Cheddar? Hmmm. Dacă Profesorul era de partea lui Wolf Koller? Se întâmplaseră lucruri şi mai ciudate. Nu-l văzuse niciodată înainte pe Profesor atât de interesat de ceva, de agitat chiar. De obicei, interesul lui era pur ştiinţific, legat de modul de rezolvare a unei probleme. O dată le mărturisise lui Delaney şi lui Paulus că scrie o carte. De obicei, asta ducea la condamnarea la moarte a vreunui vechi agent, dacă umbla vorba. Paulus nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Poate că era doar o glumă sau o cacealma.

— Nu-mi place să mă bizui pe Karl-Heinz, zise Delaney. O să sfârşească râu şi n-am chef să fiu şi eu luat la ochi. Deci, de unde îşi ia el informaţiile? Vine, pleacă, nu e niciodată în acelaşi loc, nu-i niciodată acasă, nici măcar n-are o *blestemată* de casă din câte ştiu. Cei de la fiţuica unde scrie nu ştiu niciodată unde e. E doar un puşti, pentru numele lui Dumnezeu, şi noi depindem de el ca să-i furnizăm lui Cheese informaţii! E Mickey Mouse, asta e. Ai priceput, Werner?

— Da. Mi-e familiar termenul de Mickey Mouse.

— Ei bine, mie nu-mi place.

Prof, esorul se ridică primul de la masă.

— Şi nu-mi place chestia asta cu Cooper. Staţi departe de el, însă cineva trebuie să-l urmărească.

— Ce-ar fi s-o faci tu? propuse Delaney.

— Nicio şansă.

Se cunoşteau de suficientă vreme; puteau comunica într-o limbă a lor, aparte. De fapt, toţi lucrau pentru Ned Cheddar, vocea aceea fără chip din Georgetown. Într-un fel, după cum gândea Paulus, toţi trei erau laturi ale aceluiaşi obiect. Fiecare avea particularitatea lui şi fiecare poseda o relaţie aparte cu Ned Cheddar. Însă îşi cunoşteau treaba. Şi se încredeau unul în altul. Chiar dacă nu în totalitate. Dacă unul dintre ei se va întoarce într-o bună zi împotriva celorlalţi doi, ei bine, el considera că o meritau.

Lee

Când Cooper o întâmpină a doua zi, Beate arăta ca scoasă din cutie. Ochii ei albaştri străluceau şi oboseala îi dispăruse. Soarele lumina din plin, iar bucătăria beneficiase de curăţenie. Deocamdată, Cooper uitase de cadavrele din zăpadă şi de nervozitatea legată de reîntâlnirea cu Lee, amintiri care îl treziseră de câteva ori în timpul nopţii. Cafeaua era proaspăt făcută, pe masă se găseau trei feluri diferite de pâine, iar un ou şi două borcane de gem îl aşteptau, gata să se lase devorate. Beate lăsă la o parte ziarul de dimineaţă şi îi zâmbi, în timp ce el se apucă să îndepărteze coaja oului.

— Mă gândeam… începu ea. Ar fi mai bine

dacă aş suna-o pe Lise. Lee. Apariţia ta bruscă n-ar fi o idee atât de bună dacă este atât de fragilă cât mi-a spus Erika. O s-o anunţ că eşti aici şi o să vă aranjez o întâlnire.

El încuviinţă din cap.

— Sper să vrea. Nu ştii cât de bolnavă e?

— O să aflăm. Mai întâi, vreau să te iau la o plimbare. E prea devreme s-o sunăm acum. În plus, trebuie să-ţi dai seama în ce te bagi. Vreau să-i oferim lui Wolf Koller tot timpul de care are nevoie pentru întâlnirea cu cancelarul.

— Clock?

— Mmm. Acesta-i singurul cancelar pe care îl avem.

Beate se urcă la volanul unui Volkswagen, pe care i-l lăsase fratele ei când plecase să studieze medicina la UCLA *K* Fata părea să creadă că era un Ferrari, stilul ei de a conduce făcea orice conversaţie cel puţin imprudentă. Plimbarea dură mult. Cooper petrecu majoritatea timpului admirând priveliştea. Soarele dispăruse şi cerul era cenuşiu. În cele din urmă, ieşiră din aglomeraţie, ajunseră într-o zonă împădurită şi Beate încetini. Curând, fata opri. Solul era moale, presărat cu frunze aurii.

Beate arătă înspre o cărare ce se îndepărta în unghiuri drepte de şosea.

— Hasensprung. Asta înseamnă „Aleea Iepurilor”. Vino. O să-ţi arăt.

Îl luă de braţ şi îl trase după ea.

Cărarea largă, de cărămizi, era încărcată cu frunze aurii. Majoritatea copacilor erau aproape complet desfrunziţi. Cărarea cobora o pantă; pe margini se găsea un tufăriş şi de undeva se putea auzi susurul unei ape curgătoare. Semăna cu un peisaij din Disneyland. Parcă te aşteptai ca Goofy să sară în orice moment din spatele unui tufiş, scoţând sunete caraghioase.

— Zona aceasta e locul unde bunicile, doicile, uneori chiar mamele, îşi scot bebeluşii la plimbare în cărucioare. Nu vezi niciun vehicul, doar oameni plimbându-se împreună cu copiii. Un[12]

simbol perfect al unei existenţe privilegiate. Unii cred că e cea mai frumoasă zonă a Berlinului. S-ar putea să mă număr şi eu printre ei. Dacă m-aş mărita cu un bogătaş şi aş locui prin preajmă, aici mi-aş aduce copilul… însă, bineînţeles, mă preocupă prea mult cariera – râse. Oh, taci, Beate. Uită-te în jurul tău, John… uită-te bine.

Ajunseră la capătul pantei, podul de peste cursul de apă care se vărsa într-un bazin era pe partea dreaptă. Gâlgâind peste pietre, apa scotea un sunet perfect, idilic, de-a dreptul muzical. Bazinul lucea ca o veche monedă şlefuită.

De fiecare parte a podului se vedeau doi iepuri de piatră, mai mari decât în realitate, mângâiaţi şi alintaţi de mâinile a mii de copii de-a lungul anilor. Beate îşi plimbă mâna peste nasul

12 University of California in Los Angeles – Universitatea California din Los Angeles (nirad.).

unuia din ei.

— Bugs, rosti ea. Văzându-l privind-o nedumerit, adăugă: Bunny. Bugs Bunny.

— Actorul meu favorit, răspunse el, privindu-i degetele lungi şi subţiri.

Când ea se întoarse, zâmbindu-i, Cooper avu senzaţia că vede un chip decupat din *Vogue*.

— Deci, ce căutăm aici? se interesă el.

— Uită-te printre copaci. O să continuăm să ne plimbăm. Vezi… Acelea sunt case particulare.

— Arată ca nişte hoteluri.

În dreapta aleii Hasensprung se vedea o clădire masivă de piatră cenuşie, înaltă de patru etaje, cu un acoperiş de ardezie, balcoane şi cu grătare negre de fier la ferestre, unde se vedeau o mulţime de flori superbe – care rezistau, probabil, numai datorită căldurii din casă. Ceva din acea clădire – masivitatea ei, poate dimensiunile – îi amintea de casa bunicului lui din Cooper's Falls. Se puteau vedea mai multe maşini şi limuzine, şase cu totul, parcate pe o suprafaţă netedă. Cooper îşi dădu seama că privea spatele casei. Pe partea stângă a aleii, o clădire şi mai mare părea că se prăvăleşte pe pantă, în direcţia cursului de apă. Lângă ea se găseau o seră şi o casă de oaspeţi, o miniatură clădită în stilul imensei construcţii principale, care era tencuită în alb, cu un acoperiş din ţigle roşii, încadrată de frontoane şi turnuri, după un model simetric. Parterul părea cât două etaje de înalt; deasupra lui, un balcon alb

se întindea pe toată lăţimea casei, lăsând să se vadă nenumărate încăperi închise cu uşi în stil francez. Deasupra balconului se găseau alte două etaje, ale căror ferestre se ascundeau cumva sub streaşină imensă a acoperişului. Casa era înconjurată de sălcii încă pline de frunze. Doi servitori în uniformă cărau diverse lucruri prin uşile din spate şi prin poarta de acces a garajului.

— Toate casele de pe aici sunt construite cam la aceeaşi scară, însă unele sunt mai egale decât altele. Ca aceasta.

— Cine locuieşte în ele?

— Afacerişti veroşi, doctori, avocaţi, bancheri, oameni de finanţe. Cei bogaţi, cei puternici. Întotdeauna astfel de locuri sunt locuite de aceleaşi categorii sociale.

Cooper arătă înspre imensa casă albă. Un grădinar se mişca în spatele geamului serei.

— Locul ăsta… Cine poate locui aici… e un fel de palat…

Beate îi răspunse zâmbind:

— Asta e casa lui Wolf Koller.

Cooper coti pe Ku’damm şi o luă pe Fasanenstrasse – Strada Fazanului – simţind cum îi bate inima cu putere şi cum i se aşază o uşoară pâclă în faţa ochilor. Nu o văzuse de douăzeci de ani, nu primise nicio fotografie de a ei, iar acum simţea că i se pune un nod în gât. În faţă se vedea Fasanenplatz, splendidă pe vreme de toamnă, aşa cum era acoperită de frunze aurii, iarbă verde şi

miros de pământ reavăn. Mirosea ca în cimitirul unde fusese îngropat bunicul lui. Fasanenplatz, locul în care ea îi spusese lui Beate că se va întâlni cu fratele ei, John.

O văzu de la distanţă. N-avea cum să greşească. Unghiul umerilor, felul în care stătea, ba chiar modul în care se sprijinea de baston. Semăna perfect cu mama lor. Era acel gen de asemănare care făcuse ca timpul să se dea înapoi cu douăzeci de ani. Cyril Cooper şi fotografia ei într-un ziar. Îl blocase; păruse a fi poza mamei lor… aşa că trebuise să afle cine era această femeie. Fusese Lee, şi asta îl costase pe Cyril viaţa.

Iat-o acum din nou, reîncarnarea mamei lor. Aceleaşi trăsături fine, aceleaşi sprâncene egale, aceeaşi privire pierdută, aceleaşi mişcări obişnuite moştenite genetic. Ea se întoarse şi îl privi apropiindu-se, părând calmă şi detaşată, cu părul de culoarea mierii unduind uşor în jurul gulerului hainei, ca al unei vedete de cinema. Purta pantaloni largi de culoarea cafelei cu lapte şi un blazer verde-oliv, potrivit croit după trupul ei. O eşarfă de mătase era aruncată neglijent pe umăr.

Avea gura dreaptă, ca şi sprâncenele, şi îl aţintea cu privirea. Cooper simţi că inima ameninţa să-i iasă din piept. Trecuseră douăzeci de ani de când nu mai simţise aşa ceva şi se temea, îi era frică de puterea pe care o avea asupra lui, îi era teamă că o va pierde din nou în

clipa în care o va revedea.

Făcuseră dragoste o dată, mai precis, el făcuse dragoste, iar ea se retrăsese în celula ei de singurătate în vremea în care el începefcase să se autoconvingă că nu îi era soră, că nu-i putea fi soră, că Dumnezeu nu-şi putea bate joc într-un asemenea hal de viaţa lui.

Acum… era atât de frumoasă, încât el rămase fără suflare. Trecutul – scurtul timp pe care-i împărţiseră împreună, ura, pasiunea şi teama – se afla între ei ca un câmp de mine plin de cadavrele rezultate din bătălii.

Era mai în vârstă, dar acest fapt nu se observa, nu-i scădea din farmec, ci, cumva, se adăuga darurilor ei într-un mod subtil, nedefinit. Îi apăruseră riduri la colţurile gurii, însă nu din pricina râsului, ci, mai degrabă, din pricina durerii sau a confuziei. I se citea tristeţea în ochi sau poate era vorba doar de dorinţa lui inconştientă ca ea să nu fi fost fericită fără el? în fond, ea trăise doar câteva zile împreună cu el, se măritase de două ori, avusese un copil, se maturizase, iar acum… ce?

Lee era atât de tensionată, încât Cooper se temu să nu plesnească. Brusc, o umbră de zâmbet îi răsări la colţul buzelor.

— Doamne, John, eşti atât de mare – uitasem…

Făcu un pas înainte, spryinindu-se în baston şi ţinând cealaltă mână pe capul bulldogului ei.

— Nu spui nimic, John?

El o înconjură cu braţele şi o simţi sprijinindu-i-se de piept, ca o pasăre gingaşă alergând spre adăpostul oferit de un copac uriaş. Ţinând-o, încercând sâgândească, văzând frumoasa arhitectură a blocurilor scunde de apartamente aliniate în jurul micii piaţete, covorul gros de frunze roşii şi galbene de pe sol, iarba moale şi verde, Cooper încercă să încetinească ritmul imaginilor care îi treceau prin minte. Căută să-şi imprime acel moment pe retină. Din nou, Lee… Douăzeci de ani şi iat-o din nou, singura femeie pe care o iubise cu adevărat, profund, disperat, fără putinţa de a o uita.

Sora lui mai mică, Lee.

O dată ea îi spusese că îi distrusese viaţa, îi spusese că avea ceva malefic în el, îi spusese că nu-l ura, ci voia, pur şi simplu, să-l uite. Îi declarase că se simţea o germană, că era puternică şi că el nu însemna nimic pentru ea… Atunci el plecase, lăsând-o împreună cu un bărbat bun, în vârstă, pe nume doctor Roeschler, pe care îl rugase să aibă grijă de ea…

Îşi aminti ultimele clipe când o mai văzuse.

El şi Olaf Peterson se urcaseră într-un Mercedes într-o dimineaţă întunecoasă şi ploioasă. Doctorul Roeschler stătea pe treaptă, urmărind Mercedesul cum se îndepărtează încet. În ultima clipă Cooper privise înapoi spre casă. La etajul al treilea al clădirii înguste o lumină licărea într-o

fereastră ale cărei perdele albe erau date la o parte, după aceea maşina dăduse colţul şi asta fusese ultima imagine a lui Lee. Draperiile date la o parte şi o formă vagă între ele.

— Mă bucur că te văd, Lee.

Cele mai banale cuvinte în cele mai cruciale momente ale unei vieţi. Cooper îşi dori să nu-i lipsească elocinţa.

— Mulţumesc că ai venit, John. N-am ştiut dacă o vei face. Ai fi avut tot dreptul să nu vii. Nu te-aş fi putut învinui… îi auzea puternicul accent german din voce. Continua s-o ţină strâns, astfel încât glasul ei era ca o şoaptă în urechea lui. Îmi amintesc de ultima noapte, de ultima dată când am vorbit. Ca şi cum ar fi fost ieri… N-am uitat niciodată…

— Ei bine, m-am întors. Poate că n-am fost prea deştept niciodată, poate că nu-mi dau seama când sunt linguşit. Poate că sunt doar un fraier pierdut după o fată drăguţă. Oricum, sunt prea bătrân să mă schimb acum.

Îi dădu drumul; ea îi apucă braţul cu mâna liberă. Se uită la el, privindu-l drept în ochi.

— Ar fi trebuit să te chem mai de mult. În vremuri mai bune.

Vorbea cu disperare în glas.

— Ar fi trebuit să vii cu mine acum douăzeci de ani.

— Ah, asta era, mergi drept la ţintă, nu-i aşa, John? Ţinându-se de braţul lui, se întoarse,

folosindu-se de baston, şi porniră amândoi încet pe trotuarul acoperit de frunze. N-am putut.

— Ai fi putut, Lee. A fost cu prea mult timp în urmă ca să ne certăm acum.

— Acum suntem bătrâni, replică ea. Viaţa te schimbă. Tot ce ai crezut că ştii bine se dovedeşte o eroare, un fals.

— Tu nu eşti bătrână. Nu vei fi niciodată. Eşti la fel de frumoasă ca atunci.

— Oh, rămâi cu iluziile tale, zâmbi ea vag. Dacă ţi-ai fi dat seama…

— Nu suntem bătrâni. Însă viaţa a mers mai departe fără noi.

— Nu, John, ăsta e sentimentalism. Am mers şi noi odată cu ea. Fiecare separat însă. Aşa a trebuit să fie. Se întinse şi-i mângâie faţa. El simţi aroma de piele a mănuşii. M-am gândit ce să-ţi spun când te văd. Ştiam că n-ai înţeles de ce am rămas în München. Ţi-am dat o mulţime de motive… Ţi-am spus lucruri groaznice, dar eram rănită, pierdută şi mă temeam să-mi las garda jos. Emoţiile mă omorau, sângeram…

— Nici eu nu m-am simţit mai bine.

Ea continuă, vorbind despre sine, ca şi cum n-ar fi auzit spusele lui. Hotărâse să dea totul pe faţă. Avea nevoie să se destăinuie.

— Tu şi Olaf Peterson aţi apărut din neant. Ca rezultat, soţul meu a murit, iubitul meu a murit… M-am temut de ceea ce puteam să păţesc, mi-am pierdut stăpânirea de sine…

— Am înţeles asta, rosti Cooper. Îşi întări strânsoarea asupra braţului ei, iar ea îi răspunse la fel. Tu le aparţineai lor. Naziştilor. Ca şi tatăl nostru, ca şi bunicul nostru…

Voia ca ea să aibă o scuză. Voia ca ea să împărtăşească sentimentul vinovăţiei familiei de care el nu fusese niciodată în stare să se descotorosească.

— Nu, John, n-a fost aşa. N-a avut nicio legătură cu asta.

— Ce vrei să spui, Lee? Gândeşte-te. Tu aveai nevoie de ei… Ei s-au îngrijit de tine. Te aveau în proprietate şi tu le datorai totul – viaţa cu care erai obişnuită, banii, luxul din jurul tău. Încerca să atenueze câte ceva din focul urii. S-a terminat, nu te mai acuz. Nu e vorba de faptul că ai fi simpatizat cu ei sau le-ai fi înţeles ideile politice – nu te-am învinuit niciodată de aşa ceva. Oricum, s-a întâmplat demult şi nu te învinovăţesc.

— Dar m-ai învinuit atunci şi nu ţi-am putut mărturisi tot ce se petrece cu mine…

— Eu eram un inconvenient pentru tine, Lee. Peterson şi cu mine ţi-am distrus viaţa. Ştiu asta.

— Mă iubeai, John. Ai străbătut lumea căutându-mă. Te-ai îndrăgostit de mine când eram doar un soi de fantomă, apoi m-ai găsit şi te-ai reîndrăgostit când m-ai văzut în carne şi oase… ai omorât balaurii, dar fecioara închisă în turn s-a temut să coboare şi să plece cu tine… Nu trebuia să te îndrăgosteşti de mine, nu de *mine*, John…

— Supărătorul domn Cooper, rosti el cu voce gâtuită.

Cerul începea să se întunece a ploaie. În ferestre scânteiau lumini, viaţa mergea mai departe, în Potsdam azilul ars se golise de locuitori şi se transformase într-o ruină. Viaţa trecuse pe lângă ei, şi Cooper se simţea pe jumătate înnebunit din pricina sentimentului irosirii. Tot ce conta în viaţa lui se petrecuse în acele câteva zile de acum douăzeci de ani.

— Dar nu înţelegi, zise ea, inspirând adânc. Nu se mai uita la el. Poate că atunci nu ştiam, dar am aflat-o destul de curând… Şi eu te iubeam, John. Oftă. Eram îndrăgostită de fratele meu. Fratele meu… omul care tocmai îmi distrusese viaţa. Nu am putut suporta f aptul că aveam acel gen de sentimente pentru tine – era o imensă greşeală, înţelegi? Nu exista nicio cale de a te pregăti pentru aşa ceva, nu-i aşa?

— Nici eu n-am fost pregătit, replică el.

— Poate că tu eşti mai puternic decât mine…

— Greu de crezut. Mai probabil că eu am fost mai slab, căci am cedat. Însă nu accept, Lee, nu accept faptul că îmi spui că m-ai iubit. Ţi-am văzut chipul. Nu mă iubeai.

— Mi-am pus mască. Pentru mine şi pentru tine… dar, după ce ai plecat şi am rămas cu pustietatea din viaţa mea, am ştiut că nu-mi rămăsese decât un gol imens – tu erai plecat. Mi-a luat mult timp să mă obişnuiesc cu ideea că te

iubesc. Nici acum nu ştiu de ce… poate fiindcă avea legătură cu ceea ce ai suferit ca să ajungi la mine. Nu sunt foarte sofisticată, John. Chiar şi atunci când mi-am dat seama ce simt pentru tine, nu mi-am putut imagina ce altceva aş fi putut face. Gândeşte-te, John – ce ni s-ar fi întâmplat dacă m-aş fi întors cu tine în America? Oh, da, le-am fi putut spune tuturor orice, ne puteam duce la Boston, eu aş fi fost o văduvă pe care ai cunoscut-o în Germania, Lise Brendel, nimeni n-ar fi ştiut… Atâta lucru am înţeles şi eu, ba chiar m-am gândit mult la asta… dar, John, pentru numele lui Dumnezeu, *noi* am fi ştiut şi acest fapt ne-ar fi măcinat zilele. Frate şi soră. Către ce ne-ar fi condus de-a lungul anilor? Ori de câte ori ne-am fi certat, gândurile ni s-ar fi întors la adevărul despre noi. Unde ne-ar fi dus ranchiuna şi frustrarea? Lee scoase un sunet din gât, semănând a geamăt de disperare sau uşurare. Iartă-mă pentru acest lung discurs, John. Am aşteptat douăzeci de ani ca să mă descarc… am fost convinsă că nu voi avea niciodată ocazia… şi m-am gândit la el în fiecare zi a acestor douăzeci de ani.

Cooper clătină din cap. Oare asta aşteptase să audă în tot acest timp? Ea îl iubise.

Sau era cel mai rău lucru pe care îl putea afla vreodată? Că îl iubise şi nu făcuse nimic în acest sens?

Oare asta îi făcuse viaţa o tragedie? O

irosire?

— Iar acum sunt bolnavă, reluă ea, iar Erika a dispărut şi nu puteam apela la nimeni altcineva.

— Dar de ce nu? De ce nu la soţul tău? E şi fata lui, nu numai a ta.

— Erika îl urăşte. L-a urât dintotdeauna. Nu, nu e adevărat. L-a adulat când a fost mică, ba chiar şi în perioada adolescenţei… însă, treptat, situaţia s-a schimbat şi iubirea s-a transformat în ură implacabilă. Ca un animal care urăşte instinctiv… Nu mai au nimic în comun. Treaba asta nu poate fi schimbată.

— Dar de ce? Despre ce e vorba?

Lee bătu cu bastonul în trotuar.

— Nu mai contează. E prea târziu să se mai schimbe ceva, iar eu nu mai am energia necesară să mă lupt cu ei.

— El ştie că mi-ai cerut să vin?

— N-ar fi înţeles. Ar fi creat o situaţie imposibilă în viaţa noastră. Trebuie să mă înţelegi – Wolf mă urăşte, căci nu m-am dovedit achiziţia pe care spera el să pună mâna. S-a însurat cu mine ca să mă poată poseda sexual. Treptat, şi-a dat seama că eram altfel decât îi fusesem descrisă. Acum mă priveşte ca pe o greşeală a lui, care l-ar putea face de ruşine… Pe Erika şi pe mine ne vede ca pe cele două Furii din viaţa lui – două femei puse pe distrugerea lui. Pentru că îl cunoaştem… Erika ştie *ceva* ce-l înspăimântă, asta-i ceea ce cred eu. Trase adânc aer în piept şi

se uită la Cooper aproape ca şi cum l-ar fi implorat să o creadă. În plus, el crede că sunt în stare de orice şi nu poate suporta ideea. Se teme să nu spun sau să nu fac ceva care să-l expună – numai că eu habar n-am ce vrea el să spună. Să-l expun *la cel*... După aceea m-am îmbolnăvit... De asta cred că speră că am să mor şi atunci nu-şi va mai face griji în privinţa mea. Acum, că Erika a dispărut, mă întreb dacă oare chiar îşi doreşte ca ea să se întoarcă? Erika poate fi sălbatică şi imprevizibilă, are personalitate... Nu ştiu dacă el chiar vrea ca ea să fie găsită. Tu erai singura persoană la care puteam apela... Ignoră expresia întrebătoare de pe faţa lui. Absolut singura.

Luară prânzul la un restaurant denumit The Fasanerie, situat într-o curte, la distanţă de stradă. Acoperişul de sticlă se înălţa doar cu puţin deasupra capetelor lor, ca un cort. Afară tuna şi picăturile de ploaie începuseră să ropotească pe geam. Mulţimea care lua masa începea să se subţieze. Lume bine îmbrăcată. Majoritatea erau femei care cheltuiseră averi pe haine, însă Lee era diferită. Multe capete se întoarseră după ea. Mulţi ştiau cine era. Lee auzi o femeie şoptind: *Lise Koller*, *nevasta lui Wolf Koller*, în timp ce îşi croiau drum către masa lor de lângă peretele de sticlă.

Comandaseră omletă şi vin, apoi începură să se uite unul la celălalt. Numai că nu mai erau nişte puşti de liceu. A te topi din dragoste nu mai era potrivit pentru vârsta lor. Ce să-şi spună atunci? O

conversaţie banală până la sosirea mâncării şi până la golirea meselor de lângă ei.

— Cum adică eşti bolnavă? Are vreo legătură cu piciorul tău?

— Nu, nu, am făcut o luxaţie. Despre restul o să-ţi povestesc mai târziu. Nu contează dacă o să mă fac bine sau nu – însă mi-am trăit viaţa, Johnnie, sau, oricum, majoritatea ei. Oricum, doctorul Gisevius nu ştie ce nu e în regulă cu mine.

— Eşti convinsă că e un doctor bun?

— Nu contează. Da, da, e un prieten vechi de-al lui Wolf. Îl cunosc de mult… John, ar trebui să vorbim despre Erika…

— Bine. Înţeleg că a dispărut, că s-a făcut nevăzută undeva. De ce ar fi făcut aşa ceva? Trebuia să fi ştiut că îţi vei face griji…

— Dar ea n-a vrut să fugă, John. Încerca din greu să nu pară nerăbdătoare. A vrut să se sinucidă. Pe cuţit erau amprentele ei, nu ale altcuiva. Asta e clar. Sângele din baie era al ei. Nu ştiu ce s-a putut întâmpla, dar în inima mea… ştiu că trăieşte.

— Putea fi vorba de o tentativă de crimă eşuată?

Lee făcu o grimasă.

— Nu, nu, amprentele… erau numai ale Erikăi. Îşi lăsă jos furculiţa, abandonând omleta pe jumătate mâncată. Aşa ajungem la adevărata întrebare. De ce a încercat să se sinucidă? îşi

termină ceaiul şi aşează ceaşca la loc pe masă. După ce terminăm, o să te duc la apartamentul ei. De acolo ar trebui să începi dacă vrei să mă ajuţi să o găsesc.

Lee încerca din răsputeri să facă faţă situaţiei.

— Ţi-e bine? Ai nevoie de ceva? o întrebă el.

— Nu vreau decât fata înapoi. După aceea… în fine, sunt în stare să suport orice. Se ridică în picioare, ţinându-se de marginea mesei. Haide.

Clădirea se găsea pe Bleibtreustrasse, o stradă elegantă, plină de buticuri şi restaurante, de cealaltă parte a Ku'damm-ului, lângă Mommsenstrasse. Era o construcţie de culoare roz pal, cu o mulţime de ferestre, balcoane, turnuleţe, cupole, cu un acoperiş de ţiglă, cu cinci etaje, şi cu un magazin de îmbrăcăminte scump la parter. Cabina portarului era goală. Un ascensor mic îi duse pe amândoi la ultimul etaj.

— În ziua când s-a petrecut tragedia, zise Lee, pe portar l-au durut dinţii. A stat la dentist foarte mult timp. Nimeni altcineva nu era de serviciu. Nimeni n-a văzut nimic. De la dentist portarul s-a dus acasă ca să îşi aline durerea şi nu a mai apărut până a doua zi. Poate îl apucase durerea din nou.

Ascensorul se opri şi Cooper deschise uşa, apoi o urmă pe Lee către capătul holului.

Apartamentul era gol şi şocant de puţin mobilat. Pereţii albi şi câteva tuburi de neon

clipeau în spaţiul gol. Cele câteva picturi erau atât de abstracte, încât el nu le putea găsi niciun sens. Pe podea erau întinse alte pânze, care păreau mai mult să batjocorească noţiunea de artă. Atmosfera era atât de rece, de neprimitoare, încât Cooper simţi un fior pe şira spinării. Se întoarse către Lee.

— Ştiu de ce a fugit.

— Ce vrei să spui?

— Păi, fie fugea, fie îl omora pe cel care i-a decorat casa.

— E tânără. Trăieşte în lumea artei. Nu poţi să-i faci o vină din asta.

Lee îi arătă totul punct cu punct, arătându-i locul unde sângele se împrăştiase pe oglindă, pe chiuvetă şi pe podeaua de la baie.

— Acestea sunt cuţitele, zise ea în bucătărie, după care îl conduse în încăperea principală.

— Biata fetiţă de bogătaşi, exclamă el.

Remarca o enervă pe Lee şi o făcu să răbufnească.

— Nu fi ironic. N-o cunoşti. Nu e nici superficială, nici proastă şi nici răsfăţată. E singură, îi e teamă şi ceva a determinat-o să vrea să se sinucidă.

— Chiar ai fost apropiată de ea, Lee. Spune-mi adevărul.

— Am vrut să fim apropiate. Mult timp am şi fost. Însă ea nu putea fi sigură de mine. Îi era mereu teamă că i-aş putea dezvălui lui taică-său ceea ce-mi spunea, iar eu n-am putut-o convinge

că între mine şi Wolf nu mai era practic nimic. Ea şi cu mine luam cafeaua în fiecare săptămână la Caf Einstein. Vorbeam despre munca ei, despre artă, despre toate lucrurile care se discută între mamă şi fiică. Asta era până acum câteva luni. Atunci *ea* a început să-mi spună *mie* diverse lucruri despre Wolf… însă cu începusem să nu mă simt bine şi…

Rămase privind afară pe fereastră. De cealaltă parte a străzii, printre două clădiri, Cooper putea vedea imensa emblemă Mercedes-Benz învârtindu-se încet deasupra clădirii Europa Center.

— Ce ţi-a povestit despre Wolf?

Lee clătină din cap.

— Nu-mi amintesc…

— Gândeşte-te, Lee. Asta ar putea fi cheia… trebuie să înţelegi că…

— Vreau să spun ca… nu-mi pot aminti. Mi-a povestit lucruri care însemnau mult pentru ea, însă cu începusem să am aceste goluri de memorie. Îmi amintesc că o ascultam, uitându-mă la ea în timp ce vorbea… dar ce anume spunea s-a şters, pur şi simplu, a dispărut.

— Poate că nu vrei să-ţi aminteşti. Poate că reprimi inconştient spusele ei…

— Te rog, nu încerca să faci psihanaliză cu mine, John. Nu-mi amintesc. *Crede-mă*.

— Te cred. Nicio clipă n-am avut intenţia să spun că nu te cred. Nu voia să se certe, aşa că

schimbă subiectul. Cât de bine o cunoaşte ea pe Beate Hubermann?

— Beate? Nu ştiu. Beate vede lucrurile, aşa cum noi nu le vedem prea des. Cred că e din cauza slujbei ei. E neimpresionată de banii noştri… nu înseamnă nimic pentru ea.

— Nu te amăgi singură, replică Cooper. E foarte impresionată.

— Poate în sensul că e conştientă de ceea ce pot face banii şi de faptul că puterea lui Wolf se bazează pe ei. Însă nu cred că banii pot afecta felul în care ea ne tratează pe Erika sau pe mine. Cred că e o fiinţă aducătoare de prospeţime. E genul de femeie germană nouă care îl înfurie pe Wolf. Nu stă la locul ei… Nu e copleşită de respect pentru oameni ca Wolf. De fapt, nu-i copleşită de respect pentru nimeni. Beate îşi închipuie că oamenii trebuie să-i câştige preţuirea.

Lee se opri şi îşi duse mâna în faţa ochilor, atingându-şi tâmplele.

— Ai păţit ceva?

— Doar o durere de cap. Erika o admira pe Beate şi cariera pe care şi-o făcuse aceasta în televiziune. Gândea că viaţa ei era parazitară, era convinsă că obţinuse munca de la galerie din cauza numelui. Iar Beate era o persoană care făcea ceva important, ceva semnificativ. Erika nu găsea nimic special în viaţa ei proprie…

— Dar exista aşa ceva?

— Uite ce e, John, ea nu e nici Maica Teresa,

nici Petra Kelly, slavă Domnului. Nu-şi dedică viaţa mediului sau faptelor bune, deşi crede că ar trebui s-o facă. E o idealistă care crede că nu trăieşte la înălţimea idealurilor sale. Bănuiesc că moartea Petrel

Kelly, circumstanţele aparte în care s-a produs aceasta au deranjat-o enorm… sunt lucruri triste, tragice, care i-au marcat felul de a fi. Pe urmă toată povestea asta cu neonaziştii, am discutat despre ea ultima dată când ne-am văzut… ea spunea că prietenul ei, Karl-Heinz, i-a povestit despre ceva, un anume plan, un anume cuvânt ca un cod… îmi amintesc acea bucată de conversaţie – era SPARTAKUS… ea îmi spunea că el descoperise un plan important care avea de-a face cu neonaziştii, cu demonstraţiile… mie mi se părea un nonsens. Se întoarse de la fereastră. Avea chipul palid. N-am vrut ca ea să-l mai vadă pe acest băiat, totdeauna era în stradă agitând o pancartă sau împrăştiind manifeste. N-am vrut ca ea să ducă genul acela de viaţă, cu demonstraţii şi violenţe, care nu duce nicăieri.

— Asta nu-i întotdeauna adevărat, o întrerupse el. Aşa ceva a scos Statele Unite din Vietnam. A făcut ca un preşedinte american să demisioneze şi a jucat un mare rol în prăbuşirea comunismului. Tot aşa ceva l-a făcut pe Hitler conducătorul Germaniei.

— … iar ea îl urăşte pe Wolf, cum am mai spus, şi ura asta s-a accentuat în ultimele luni. Lee

îşi umezi buzele cu limba. Vrei să-mi aduci un pahar cu apă?

Cooper se duse la bucătărie şi umplu un pahar de la robinet.

După ce se întoarse, ea scoase o pastilă şi o înghiţi.

— Ştiu că e undeva, dar nu ştiu ce să fac, mai ales ştiind că a încercat să se sinucidă… dacă încearcă din nou, John?

El se postă la fereastră. Privi dincolo de stradă. Ploaia se intensificase şi începuse să bată vântul. Se întuneca. Între cele două clădiri, printr-o felie de spaţiu deschis, văzu din nou simbolul Mercedes învârtindu-se. Auzi un oftat în spate.

O apucă în braţe exact în clipa în care paharul cu apă îi alunecă printre degete şi se sfărâmă de podea. Imediat o întinse pe o canapea albă.

— Oh, Doamne, murmură ea. Genele îi clipiră şi degetele i se înfipseră în carnea lui. Speram să nu se întâmple aşa ceva… O să-mi revin, John, aşteaptă doar un minut. El o privi cum încearcă să-şi recapete forţele. Uneori… nu-mi pot aminti unde mă aflu… sau cine sunt… iartă-mă, te rog, John, o să-mi revin.

Ţine-mă puţin în braţe. Oh, Johnnie, sunt aşa o proastă, aşa o pacoste…

Cooper se aşeză lângă ea, iar Lee îl apucă strâns şi îşi puse capul pe pieptul lui.

— Nu-i nicio grabă, rosti el. Relaxează-te,

putem sta aici cât vrem. Am aşteptat multă vreme să te strâng în braţe, Lee.

Ea începu din nou să respire adânc.

— E îngrozitor. Leşin, am goluri de memorie, unele zile nu mi le amintesc deloc. În ziua în care am căzut – atunci m-am rănit la picior – Wolf mi-a spus că nu l-am recunoscut… Se ghemui mai strâns la pieptul lui. Wolf declară că suferă pentru mine, spune că vrea să mă fac bine, dar ştiu că el crede că îmi pierd minţile. Văd totul întipărit pe faţa lui. Crede că am să înnebunesc şi mă urăşte pentru asta. Soţia lui Wolf Koller ar fi mai bună moartă decât închisă în vreunul din spitalele noastre din Grunewald, laolaltă cu alţi bogătaşi nebuni. Oile negre ale familiilor lor. Oftă. Sunt obosită, John. Am trăit prea mult. Nu mai pot. Sunt epuizată. E timpul să mor.

— Nu poţi să mori. De-abia te-am găsit.

— Oh, John, n-ai învăţat nimic în douăzeci de ani.

— Spune-mi ce zic doctorii.

— Ţi-am spus deja. Habar n-au. Mi-au făcut o mulţime de teste. Poate că am un soi de epilepsie. Doctorul Gisevius nu vrea să-mi spună nimic, chiar dacă ştie ceva. Îmi dau antidepresive, mă injectează cu tot felul de medicamente.

— Ce crede Erika despre starea ta?

— Nu i-am spus prea multe. Nu vreau să-şi facă griji. Şi aşa e derutată.

O venă de pe gâtul lui Lee începu să pulseze.

Femeia se uită cu atenţie la chipul lui, cu ochii ei mari şi profunzi. În afara unei lămpi aprinse de pe biroul Erikâi, orice altă sursă de lumină era stinsă.

El o sărută. Gura ei era moale şi uscată, iar buzele îi tremurau. Vru să-şi mişte capul într-o parte, dar el îi şopti să n-o facă. Atunci ea îi răspunse la sărut. El îşi plimbă limba pe buzele ei uscate, apoi limbile li se atinseră ţi ea îşi deschise gura suficient de mult ca să-i permită accesul înăuntru. Se sărutară aşa multă vreme. Într-un târziu, ea se lipi din nou de pieptul lui.

— John, şopti ea, nu e corect ce facem şi nu va fi niciodată.

— Iubirea care nu îndrăzneşte să strige?

Ce naiba spunea? Poate că ea avea dreptate. Poate că era o tâmpenie să creadă că ei pot fi împreună.

Ea clătină din cap, neluând gluma în seamă.

— Ai văzut prea multe filme. Eşti altfel decât înainte. Însă nu poţi lăsa adevărul la o parte. Nu trebuie să mă doreşti. Lăsând orice altceva la o parte, data viitoare când te voi vedea s-ar putea să nu te mai cunosc, o să fii ca şi un străin…

— Nu-ţi face griji. O să-ţi aduc eu aminte.

O simţi tremurând şi suspinând. Îi sărută lacrimile. Ea se ţinu strâns de haina lui. Dacă ar fi făcut lucrul acesta cu douăzeci de ani în urmă, viaţa le-ar fi evoluat complet diferit. Poate că ar fi fost un dezastru, dar ar fi fost dezastrul lor pasional. Ar fi fost împreună, el ar fi fost cu Lee.

Tot ce-şi dorise vreodată; Să fie cu Lee.

Câtă vreme ea se odihni, el umblă încoace şi încolo prin apartament încercând să găsească indicii şi să afle cât mai multe despre personalitatea nepoatei sale. Absenţa căldurii, distanţarea voluntară de orice emoţie a fetei, produceau ceea ce el presupunea că ea ar fi numit „spaţiu negativ”, unde nu trebuia să existe nicio urmă a vreunei fiinţe umane.

În bucătărie se opri asupra unui album cu coperte cromate: singurul indiciu al prezenţei fetei acolo. Instantanee cu prieteni vara, în faţa unei cafenele, râzând aparatului de fotografiat. Cooper scoase un instantaneu, observă ceva scris pe spatele lui şi şi-l băgă în buzunar. Cineva mâzgălise o adresă şi un număr de telefon, încercuindu-le de două ori.

Când se întoarse, o văzu pe Lee în picioare şi privind pe fereastră către lumea reală de dincolo de spaţiul artificial în care locuise fiica ei.

— Ce crezi, despre Karl-Heinz, prietenul ei?

Ea dădu negativ din cap.

— Nu ştiu nimic. Nu mi-a vorbit de el. Doar despre înclinaţiile lui politice de stânga. E est-berlinez. Ziarist. Mereu investiga ceva… cum ar fi chestia asta cu SPARTAKUS, despre care i-a povestit Erikăi. Ea respingea orice întrebare legată de el. Bănuiesc că nu face parte din clasa noastră, cum ar spune soţul meu. În fine, e tânără şi face ce vrea… Eu i-am spus lui Wolf să se

liniştească, dar el m-a acuzat că o încurajez la o relaţie pe care el o numeşte explozivă. Adevărul e că m-am temut să n-o pierd dacă m-aş fi arătat prea insistentă. Discutam multe, dar niciodată despre prietenii ei.

— Deci, nu despre prieteni, nu despre sex, nu despre boala ta, nici măcar despre problemele pe care le-ar fi putut ea avea?

— Rareori discutam despre lucruri periculoase.

— Deci, nu vorbeşti cu nimeni despre lucruri periculoase… sau o faci?

— Numai cu tine, John, norocosule. Norocosul John.

Omul care aduce ploaia

Cooper se afla din nou pe Fasanenstrasse, la capătul micii piaţete unde se întâlnise cu Lee, şi stătea în faţa unui geam de vitrină încercând să vadă înăuntru prin el. Era o galerie de artă denumită UDO.

Lee fusese cea care-i dăduse numele şi îl sunase pe proprietar ca să-l anunţe de venirea lui Cooper. Îşi chemase şoferul ca s-o ia de la adresa din Bleibtreustrasse. Tremura toată, iar lui Cooper nu-i plăcuse ideea de a o părăsi, dar n-avusese de ales. Lee trebuia să ajungă acasă şi să-şi schimbe bandajul de la gleznă. Acum, Cooper privea atent prin vitrină în încăperea albă. O fată, cu chipul palid şi părul tuns scurt, se uita fix la el. Încet, fata îşi ridică mâna, îndoi un deget şi îi făcu semn

lui Cooper să intre.

Ajuns înăuntru, Cooper constată că fata dispăruse. Se găsea singur într-un spaţiu închis de pereţi albi şi strălucitori. Podeaua era din lemn deschis la culoare, lustruit, pe ea aflându-se câteva piedestaluri albe ce susţineau cuburi mari de plexiglas, mai multe instalaţii electrice împrăştiate, tot felul de garnituri industriale şi o serie de păpuşi goale, care, în aparenţă, fuseseră sfărâmate în bucăţi cu un baros ce se odihnea şi el lângă acele resturi. Un ochi rătăcit şi larg deschis se uita la el. Pe pereţii albi atârnau picturi imense, de fapt nişte pânze în culori primare încadrate în rame de lemn negeluit. Una dintre ele ilustra un lup roşu căzând pe spate de pe o clădire verde. Într-o alta, lupul roşu cădea prin noaptea luminată de stele, din gură prelingându-i-se sânge. Sângele avea culoarea cobaltului strălucitor.

Pe neaşteptate, fata cu pielea albă şi părul negru apăru lângă el.

— Herr Cooper? El încuviinţă. Udo, rosti ea, apucându-l blând de braţ. *Bitte*…

Îl conduse către un coridor îngust, de neghicit din încăperea precedentă, şi îl lăsă în faţa unei uşi albe. Înainte de a-l părăsi, fata deschise uşa şi îi zâmbi.

Udo era un individ care ar fi fost înfricoşător dacă n-ar fi fost atât de scund. Era îmbrăcat într-un costum de piele neagră şi purta cercei, bocanci de armată şi ochelari cu ramă metalică rotundă.

Părul îi era legat în coadă de cal vopsit în toate culorile curcubeului: totul într-un colet înalt de un metru şi jumătate. Vorbea cu o voce groasă şi moale, într-o engleză excelentă şi foarte exactă. Îl inspectă pe Cooper cu privirea din cap până în picioare şi pocni din călcâie.

— Eşti un tip mare. Eu sunt mai mic.

— Lucrurile bune se găsesc în ambalaje mici sau, cel puţin, aşa am auzit eu, replică Cooper.

— Nu sunt de acord. Eu cred în complexul lui Napoleon. Oamenii scunzi încearcă întotdeauna să demonstreze cât de mari sunt. Eu sunt un exemplu perfect în acest sens.

Udo afişa detaşarea.

— Îmbrăcămintea asta pe care o porţi. Singurul lucru care-ţi lipseşte este o cască de miner şi nişte sârmă ghimpată de la Auschwitz pe post de centură.

— Cam prozaic, pufni Udo. Din păcate, şi locul acesta e prozaic.

— Se adresează lumii artelor?

— Nu chiar. Galeria mea se adresează în special burghezilor plini de bani. Ăştia o găsesc încântătoare... tocmai pentru aşa ceva e făcută, ca să ofere clienţilor sentimentul de unicitate. Oricine are nevoie de a fi remarcat. Se gândi o clipă, apoi se aşeză pe un scaun de piele neagră, care păru că îl înghite cu totul. Sper ca în curând să redevin cel de dinainte, însă deocamdată nu sunt în pericol de a fi confundat cu indivizii aceia

care ţin galerii de artă serioasă şi sunt uşor de recunoscut de clientela mea. Am o afacere profitabilă. Lucrez cu oameni foarte convenţionali.

— Iar ei te plac aşa cum eşti, îl întrerupse Cooper.

Udo schiţă un zâmbet.

— Oamenii aceştia se aşteaptă la ceva ieşit din comun. La unicate. Eu le ofer exact aşa ceva. Le dau doar un indiciu şi apoi imaginaţia lor săracă face restul. De fapt, este o activitate nevinovată. E vorba de dezamăgirea care alimentează minciuna, dacă mă înţelegi ce vreau să spun. Şi acum, ce pot face pentru tine?

Îşi ţuguie buzele groase şi aşteptă.

— Erika Koller.

— Ah, da, da. Nu trebuia decât să întrebi.

— Sunt unchiul ei.

— Da. În fine, mă bucur pentru tine, John Cooper.

— Mama ei este teribil de îngrijorată, după cum cred că îţi poţi imagina.

— Aşa sunt şi eu, rosti Udo, deşi părea că nu e prea îndurerat. Nu sunt deloc sigur că mizeria asta cu secretul legat de dispariţia ei e spre binele fetei. Bineînţeles, asta nu e treaba mea. Eu mă supun dorinţelor familiei Koller.

— Aş vrea să-mi spui ce ştii despre ea. De exemplu, cum de-a ajuns să lucreze aici?

— Pur şi simplu, a făcut cerere de angajare. În primul rând, e foarte frumoasă. Asta a fost

prima mea condiţie. În al doilea rând, e un pic mai caldă şi mai abordabilă decât celelalte mortăciuni pe care le-am angajat. Era studentă la arte – are numai optsprezece sau nouăsprezece ani, nu-i aşa? Cât de multe putea şti? Răspunsul e că ştia *suficient*. Iar problema e că trebuie să existe cineva aici care să priceapă *câte ceva* despre artă.

— Unde ai învăţat engleza?

— E bună, nu-i aşa? în New York. Universitatea Columbia, în zilele Zonei. Luminile rampei. Multe plonjoane adânci. Nu sunt HIV-pozitiv. Dar deceţi spun eu toate tâmpeniile astea? N-au niciun sens.

— Erika. Cineva trebuie să cunoască ceva despre artă… ce vrea să însemne asta?

— Era bine s-o am pe Erika aici, de vreme ce eu nu cunosc nimic despre artă şi nu mă deranjez să învăţ acum. Totul nu e decât un rahat. N-are niciun sens. Galeriile de artă au de-a face cu multe lucruri, însă n-au nicio legătură cu arta. Sex, putere, societate, mediatizare… *bani*. Asta este lumea artei sfârşitului de secol douăzeci, pură corupţie şi sume imense de bani – de asta o iubesc atât. Îmi place să ascult cum e sfâşiată carnea, să miros sângele şi să înghit cât mai mulţi bani. E un rahat. O metaforă perfectă pentru ziua de azi, nu crezi? Mă costumez în parte ca un nazist şi în parte ca un trăsnit, iar bogătaşii fac coadă la uşa mea.

— Şi Erika s-a simţit ca acasă aici?

— Ah, Erika! Ea nu seamănă deloc cu ceea ce ţi-am spus înainte. Cunoaşte ceva artă şi asta e bine. Pricepe că ceea ce se petrece aici e doar un teatru. Dar… *dar*… e *fata lui Wdf Koller*\ Cea mai importantă calificare a ei, te asigur. Are legăturile necesare… înalta societate, personalităţi politice, oameni de afaceri la fel ca tatăl ei, în general numai lume putred de bogată. Ea îi aduce aici. Avocaţii din New York au un nume generic pentru treaba asta. Aducători de ploaie. Erika e un minunat aducător de ploaie. Face să plouă cu bani. Bineînţeles că îşi dă şi ea seama de asta.

— Şi treaba merge? E fericită aici?

— Da şi nu. Pielea costumului pârâi când Udo îşi schimbă poziţia pe scaun. Pentru mine cu siguranţă că merge. Venea lume. Cumpăra. Au avut loc inaugurări şi evenimente sociale. Deci, da. Însă Erika nu era prea fericită.

— Nu era fericită?

— Uite ce e, domnule Cooper, Erika Koller are creier, deci cum ar putea fi „fericită” într-un astfel de mediu? Nu i-am spus-o niciodată lui Lise Koller, însă Erika e un pic cam aeriană. Cu toane, foarte tăcută, nu ştii niciodată ce gândeşte. Ai întotdeauna sentimentul că mai are puţin şi explodează… are *valori*, înţelegi? N-ar fi trebuit să vină niciodată să lucreze aici. Oricum, ar fi plecat repede, sunt convins. Şi cine ar putea s-o învinuiască?

— La ce fel de lucruri se gândea?

— Eu am crescut într-o şcoală de iezuiţi din Franţa şi îţi pot spune răspicat că ea ar fi fost o bună iezuită. Întotdeauna se învinovăţea pentru orice – nenorocirea săracilor, copiii care mor de foame Dumnezeu ştie unde, nedreptatea. Într-o vreme a făcut turul fostelor lagăre de concentrare şi a fost deprimată zile întregi după aceea. Majoritatea dintre noi am auzit destule despre război, e deja istorie veche. Da, germanii *aceia* au fost cumpliţi, suntem de acord, însă asta s-a terminat demult. Bine?

— Cum spui tu.

— Nu la fel era cu Erika. Pentru ea războiul a fost ieri. Aude şi acum zăngănitul uşilor vagoanelor de vite îndreptându-se către est şi ţipetele copilaşilor împinşi spre cuptoare. Socoate că ea nu s-a născut încă şi *e* & *maică-sa* abia s-a născut în *Minnesota*] însă Erika aude toate zgomotele acelea! Udo se trase de păr atât de puternic, încât capul i se dădu într-o parte. Îşi face griji în legătură cu bieţii est-germani care trebuie să se descurce într-o lume nouă, în care ei sunt liberi, dar săraci. Îşi face griji în legătură cu imigranţii, cu azilurile şi cu toată ura asta, cu bandiţii ăştia, cu bieţii bosniaci, turci şi ţigani. După mine, ea e victima unei conştiinţe exacerbate. Conştiinţa e un lux pe care eu nu mi-l pot permite în mod clar. Adică, ai văzut porcăria pe care o vând dincolo? Şi preţurile? E ridicol! E tot ce pot face ca să mă menţin pe linia de plutire.

Mai mult de-atât nu ştiu despre Erika. E tare ascunsă. E un fel de vestală. Cred că ştii genul de femeie sau fată, cum vrei săi spui.

— Prietenul ei. Am înţeles că are un prieten. Care-i povestea lui?

— Ca să încep cu ceva, Erika nu e genul de fată care să aibă o mulţime de prieteni. N-aş fi surprins dacă mi s-ar spune că e singura virgină de vârsta ei din Germania. Prietenul ăsta al ei… l-am întâlnit de câteva ori aici, în galerie. Un alt sfânt, moralitatea întruchipată. Totul la el înseamnă politică. Viaţa e luptă de clasă şi nimic altceva. Mereu protestează în legătură cu un lucru sau altul. Udo îşi privi ceasul. Iar acum îmi soseşte un client. Trebuie să mă duc şi să-i vând ce pqt din rahatul ăsta de aici.

— Wolf Koller şi soţia lui au venit la vreo inaugurare pe care ai ţinut-o aici?

— Da. Păi, ăsta era şi scopul, nu? Ba chiar Lise l-a convins să cumpere vreo două lucrări. Doctorul Gisevius… unul dintre prietenii nou îmbogăţiţi ai lui Wolf Koller.

— Când spui nou îmbogăţit te referi…?

— Ei bine, nou, pentru ei, înseamnă după 1935. Averile vechi se pierd în istorie. Mulţi oameni însă au dat de bani când au venit naziştii la putere. Iar de la război încoace, Wolf Koller a înmiit averea familiei. Miracolul Economic German – el a fost unul dintre marii beneficiari. Bănuiesc că poţi împarte banii lui Wolf Koller în

noi şi nou-nouţi. Înţelegi ce vreau să spun. Acum te rog să mă ierţi, dar trebuie să te dau afară. Şi eu jinduiesc după o stare materială nou-nouţă, mă înţelegi.

Udo zâmbea ca un conspirator când Cooper plecă.

Creatorul de regi

Cooper luă un taxi înapoi la apartamentul din Kreuzberg şi intră cu cheile pe care Beate i le dăduse de dimineaţă. Apartamentul era gol. Găsi o bere în frigider. O luă împreună cu câteva prăjiturele şi se aşeză pe una din canapelele de la etajul inferior. Pe pereţi apăruseră fotografii noi. Din câte îşi dădea el seama, Beate era un bun fotograf. Bănuia că avea mult tupeu, precum şi propriile afaceri. Care era rolul ei în această problemă foarte complicată? Era prea isteaţă ca să facă totul pe gratis.

Bine că exista instantaneul pe care îl luase din albumul aflat în apartamentul Erikăi. Beate stătea lângă Erika. Una era blondă şi creaţă, cealaltă, brunetă, cu ochi enormi şi migdalaţi. Lângă Erika, de cealaltă parte a ei, se vedea un tânăr cu aspect sobru, cu o barbă rară şi ţepoasă şi trăsături ascuţite. Fetele râdeau. În fundal se înălţa silueta sumbră a ruinei bombardate a marii Biserici Kaiser Wilhelm. La marginea Ku'damm. *Prieteni*. Beate, Erika şi Karl-Heinz. Braţul lui Beate era dus după umărul Erikăi. Cooper se uită la pozele de pe pereţi, apoi reveni la instantaneu.

Din punct de vedere politic, fetele şi băiatul aveau multe în comun.

Când Beate veni bocănind pe scări şi intră în cameră, şi îl strigă pe nume, chipul îi era învineţit de frig, iar casca de motociclist era plină de picături de ploaie. Avea ochii luminoşi.

— Sunt atât de bucuroasă că eşti aici! Am avut o zi groaznică. Toată lumea a fost rea cu mine şi mă întrebam ce s-a întâmplat cu tine – cum se simte Lise? Ai vreo veste despre Erika? îşi aruncă pelerina, îşi scutură haina şi fugi în bucătărie, unde scoase dopul de la o sticlă de vin alb. Se întoarse, îl luă pe Cooper de braţ şi îl conduse pe scări către etajul superior, în sufragerie. Cancelarul vine în Berlin, probabil mâine, ca să se consulte cu oficialităţile şi cu… cu… cum le spui tu? Cu vârfurile…

— Barosanii, greii…

— Nu, e vorba de ceva mare…

— Grangurii?

— Asta e. O să vorbească cu grangurii! Şi cu cel mai mare dintre ei, Wolf Koller… despre violenţa nazistă. A ieşit de sub orice control… politicienii din Bonn au înnebunit azi, au ţipat şi au urlat – şi ar fi trebuit să fie doar o dezbatere. Se zvoneşte că va începe o manifestaţie antinazistă uriaşă… însă astăzi a fost prezentat un nou raport asupra economiei. Situaţia e chiar mai proastă decât se aştepta. Oftă din rărunchi şi întinse un picior către el. Cizma, reluă ea. Trage-o,

te rog. Cât timp el îi scoase cizmele, ea îşi privi ceasul. Şi-acum, povesteşte-mi totul.

El îi relată aspectele exterioare ale poveştii, trecând sub tăcere cele petrecute între el şi Lee. Menţionă cuvântul SPARTAKUS, îi spuse despre teama nutrită de Wolf faţă de Erika, faţă de Lee, faţă de pericolul ca aceasta să nu declare ceva care să-i producă necazuri publice. Începuse să aibă o imagine despre Erika şi despre viaţa ei. Îl interesa Karl-Heinz. El era următorul pe listă. Însă din datele adunate, Cooper îşi imagina că nu-i va fi uşor să-l găsească.

— E rândul tău, rosti el în încheiere. Cine a fost râu cu tine?

— Oh, nu mă provoca. Nemernicii aceia de la televiziune nu suportă să aibă în preajma lor o femeie căreia îi pasă de munca ei. Îi înnebuneşte fiindcă nu sunt un specimen cinic sau un şarpe ca ei… însă ajunge cu asta. Astăzi… da. A fost un prânz şi o conferinţă la Kempinski… tu eşti un american bogat, mă mir că nu ţi-ai închiriat o cameră acolo. Whisky-ul cu apă e cincisprezece dolari la barul din hol.

— Nu mi-ai spus cât trebuie să-ţi plătesc că stau aici, nu-i aşa?

— Conferinţa a fost organizată de granguri care au înfiinţat un comitet însărcinat cu studierea problemei sosirii naziştilor în Berlin. Ura! auzi, studierea problemei! Au anunţat vizita cancelarului şi au declarat că au înfiinţat un fond

pentru ajutorarea familiilor victimelor, atât a turcilor, cât şi a poliţistului mort.

— Cine sunt grangurii ăştia?

— O să ajung şi acolo. Am făcut o copie a reportajului meu şi am adus-o acasă. A fost montată de altcineva şi am vrut să văd cât e de măcelăriță. Introduse caseta în video. E în germană, însă se spune ceea ce ţi-am povestit. Treaba ta e să te uiţi la imagini. O să-ţi traduc când o să consider că e ceva care merită.

Imediat după un instantaneu cu intrarea principală a hotelului Bristol Kempinski urmau imagini ale sălii de conferinţe. Se vedeau apărând mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi cu costume închise la culoare. În timp ce se aşezau la masă, începu să se audă vocea lui Beate, comentând în vreme ce camera video lua chipurile indivizilor în prim plan.

— Aici! Ăsta-i el. Beate dădu banda înapoi, apoi puţin înainte, după care îngheţă cadrul. Nimic nu se petrece aici fără ca el să fie implicat… iar acum se găseşte în spatele acestui comitet. Face zile fripte guvernului, avertizând că ar fi bine să se implice şi cancelarul, întrucât e vorba de o problemă a Germaniei, nu numai a Berlinului… învinuieşte poliţia că nu reacţionează mai repede, cere o poliţie mai dură, cere ca germanii cu o gândire sănătoasă să ia poziţie şi să ceară mai multă ordine… Fata îşi întinse arătătorul înspre ecran. Wolf Koller. Un creator de regi. Sau, în acest caz, un detronator de regi. O să fie un

spectacol pe cinste când va veni şi cancelarul. Wolf o să încerce să pozeze el în adevăratul cancelar. Dacă Glock n-o să se simtă deranjat să fie transformat într-o păpuşă, atunci Wolf o să-l transforme în ceva… *în cineva*. L-ar putea pune oricând pe tuşă pe Glock, într-un fel sau altul.

— Dar dacă Wolf e unul dintre antinazişti, unul dintre băieţii buni, atunci de ce îl urăşte Erika atât de mult? De partea cui e Erika?

— De partea lui Karl-Heinz. Acum să lămurim un pic lucrurile. Eu n-am spus că Wolf e un băiat bun. Iar fetele îşi pot urî taţii pentru motive mult mai puţin sociale, nu crezi? Fetiţele încep prin a-şi adula taţii, ca, după aceea, când descoperă că ei sunt nişte bieţi muritori cu picioare de piatră… nu… în fine, cum zice proverbul…

— Picioare de lut.

— Poate că Erika urăşte ideea de putere şi influenţă, poate că urăşte ideea de sforari… în fine, tatăl ei e un sforar şi are putere şi influenţă. El e omul pe care politicienii îl consultă întotdeauna.

— Dacă aflăm de ce îl urăşte, poate vom obţine un indiciu al locului unde ar fi putut pleca… nu-mi cere să-ţi explic raţionamentul meu, sunt un amator în aşa ceva…

— Ba eu zic că îţi iei treaba de detectiv în serios.

Îl tachina.

— Uite ce e. Cineva a încercat să mă omoare

la mine acasă. Erika a încercat să se sinucidă şi a dispărut – toate astea te pun serios pe gânduri, nu crezi?

— Pe mine m-ar fi speriat rău de tot. Atunci de ce nu spui nu, lăsaţi-mă în pace?

— Sora mea. Asta-i tot. Din cauza surorii mele.

— E ciudat – am fost cât pe ce să-ţi spun să nu vii. Când m-ai sunat de la New York, mi-am zis: nu, ar trebui să stea acolo sau, dacă vine, să nu mă includă în afacerile lui. Serios. Nu-mi bat joc de tine.

— Dar de ce?

— Îţi aminteşti de seara pe care am petrecut-o în Boston?

— Bineînţeles.

— După ce-am plecat de la tine, m-am întors la hotelul meu din Copley Square. Când am ajuns în cameră, mă aştepta cineva… a fost cumplit, John… un bărbat, stând acolo şi aşteptându-mă…

— Ce dracu’ voia? îl cunoşteai?

— Voia să-mi pună nişte întrebări. Voia să afle lucruri despre tine – plecai în Germania, de ce plecai, ce mi-ai povestit despre planurile tale, de ce te-am căutat…

— Şi?

— I-am spus adevărul. Nu ştiam în ce-am intrat şi…

— Cine era?

— Ei bine… era omul care a venit la Boston să

te vadă ca să-ţi cumpere…

— Kilroy! Clint Kilroy!

Cooper se opri, pe punctul de a lua ultima prăjitură. În cele din urmă, o puse înapoi pe platou şi o urmări pe Beate cum ia prăjitura cu degetele ei lungi şi subţiri. Fata despărţi cele două jumătăţi cu o mişcare de rotaţie, apoi îşi duse la buze jumătatea cu cremă albă. Se apucă să lingă încet umplutura albă de pe micul disc maroniu, aţintindu-l pe Cooper cu privirea.

— Uite ce e, rosti el în cele din urmă. Nu ştiu care e rolul lui Kilroy în toată povestea asta. Însă nu vreau să mă gândesc la el până nu aflu mai multe. Când l-am văzut la televizor în Boston, m-am gândit că individul e legat de Koller sau de Koller Industries. Însă prin ce? Oare Wolf Koller e interesat de mine? Ştia că Lee mi-a transmis un mesaj? Nu ştiu. Spune-mi mai multe despre Wolf Koller. De unde îi vin banii?

— Ei bine, nu doar din industria chimică sau din afacerile cu transporturi, sau din investiţiile în străinătate – probabil cea mai mare parte a averii sale rezultă din afacerile imobiliare. Koller este unul dintre cei mai mari proprietari de pământ din Berlin. Poate cel mai mare. El este unul dintre pilonii principali aflaţi în spatele dezvoltării Potsdamer Platz. Asta e o zonă imensă aflată exact în spatele Porţii Brandenburg, în Est, la dreapta după ce treci de Poartă. Acolo se desfăşoară cea mai mare afacere imobiliară din Europa. Omenii

spuneau că Potsdamer Platz era centrul Europei… Koller şi alţii susţin că aşa va fi din nou. Acum e doar un teren mare, gol şi mlăştinos. Era inima imperiului nazist. Acolo se afla Cancelaria Reich-ului şi buncărul Führerului. Acolo a murit Hitler când Armata Roşie a ajuns la tunelele ce conduceau înspre buncăr. Era centrul lumii naziste. Acum o să se ridice din nou, ca inima comercială a Europei. Zgârie-nori, apartamente de lux, săli de concerte, uzine. Totul la cinci minute de mers pe jos de Reichstag-ul pe care Hitler n-a reuşit să-l ardă până la temelii, Reichstag-ul unde guvernul central al Germaniei se presupune că se va întoarce până în anul 2000. Beate inspiră adânc. Mai mult decât oricine altcineva, Wolf Koller e viitorul Germaniei.

— Dar cum e cu trecutul lui? întrebă Cooper. Care e istoria lui? Trebuie să am o imagine completă.

— Nu cunosc toate detaliile. Tatăl lui a fost judecător sau profesor… Putem afla toate astea.

— Hai s-o facem. Ea îşi îmbrăcă jacheta. Se îmbujorase la faţă, iar proasta dispoziţie îi dispăruse. El întinse mâna peste a ei, silind-o să stea liniştită. Încă un lucru, Beate.

Cooper îşi simţea nervii întinşi la maximum. Lee îl întorsese pe dos. Încercase toată ziua să se lupte cu această senzaţie, chiar şi atunci când discutase cu Udo, ba chiar şi acum, când încerca să poarte o conversaţie civilizată cu femeia

aceasta. Încerca să pară calm. Era masca pe care o purta de douăzeci de ani. Iar acum această mască începea să se topească.

— Nu ne cunoaştem prea bine, nu-i aşa? reluă el. Poate că ai impresia despre mine că sunt un tip drăguţ, amabil, genul de drăguţ cam zăpăcit şi încărcat cu un trecut puţin cam dubios…

— Nu cred că eşti un drăguţ. Nu încă. Dar ai putea să fii. Beate zâmbi vag. Promiţi, pentru un bărbat mai în vârstă.

— Ei bine, adevărul stă puţin altfel. Mă tem că ai văzut doar o faţetă a mea. Înăuntru mă pot dovedi un om foarte rău. Am învăţat asta de la un expert. Un tip numit Olaf Peterson. El e genul de om care execută ce i s-a cerut. Dacă e nevoie, pot fi şi eu la fel. Mi-e uşor să-mi amintesc învăţăturile. Cum să mă salvez, cum să nu cred în nimeni… Acum vreau să termini cu aiurelile şi să-mi spui ce ştii despre acest Karl-Heinz. Totul.

— Ţi-am mai spus, nu ştiu multe.

Se uita la el, ca şi cum ar fi înfruntat un câine aflat pe punctul de a o ataca. O luase prin surprindere.

El îşi păstră vocea calmă şi joasă.

— Nu te juca cu mine, bine? Pe chipul ei apăru o expresie de nedefinit. Nu era bine. Cooper n-o mai văzuse aşa înainte. Reluă. Pot foarte uşor să cred că eşti doar o altă reprezentantă a hunilor. Priveşte poza asta simpatică unde eşti cu Erika şi Karl-Heinz. Flutură instantaneul prin faţa ochilor

ei. E luat din albumul Erikăi. Mi-ai spus cât cunoşti vag pe oamenii aceştia, ceea ce nu-i adevărat. Îi cunoşti bine. Erika e o prietenă bună, foarte bună de-a ta, nu-i aşa? Iar de vreme ce nu discuta cu maică-sa problemele ei personale, cu cine altcineva putea să le discute? Poate cu tine… cu prietena ei, Beate? Eu aşa cred. Aşa că nu mă mai îmbrobodi. Dumnezeu să te ajute dacă ştii unde e ea acum…

— Poate că eşti, într-adevăr, americanul cel râu, zise ea încet.

— E un concept depăşit. Oricine e râu *pentru* americani acum. E jocul de societate favorit al lumii. Să-ţi spun sincer, draga mea, mie nu-mi pasă. Zâu. Vreau să fii corectă cu mine. Cooper se ridică în picioare. Ce-i cu misterul ăsta legat de Karl-Heinz? Am o adresă şi un număr de telefon. Ai ceva să-mi spui? E un tip periculos? E nebun? Ştie unde se află Erika? E un îndrăgostit lovit de dambla care a hăcuit-o şi a înghesuit-o în portbagajul maşinii sale? Sau ea se ascunde împreună cu el? Să-l sun? Să mă duc pe neaşteptate la el? Mă asculţi? Am ajuns viu la Berlin şi nu pot sta aşa, fără să fac nimic, fiind doar o ţintă pentru cineva care vrea să mă omoare?

— Ai adresa lui?

— Erika a scris-o pe spatele instantaneului pe care l-am găsit în album.

— Uite ce e. Nu încerc deloc să-ţi îngreunez

situaţia, bine? încearcă să-ţi controlezi ieşirile violente. Eşti aici doar de treizeci şi şase de ore.

— Să nu zici că n-ai fost avertizată, rosti el.

— În regulă. Te simţi mai bine? Ochii ei albaştri deveniseră mai reci, dar îi luase mâna. Acum, hai să mai aflăm câte ceva despre Wolf Koller. Aş vrea să te întâlneşti cu cineva.

Arhivarul

Trecură prin coridoare verzi, apoi intrară în zona gri, acompaniaţi de un zumzet, un soi de puls încet al unei vieţi electronice, absorbind din eter tot ce era important şi transmiţându-l imensei urechi a publicului care aştepta. Erau acolo toate ştirile bune de văzut şi auzit, montate cu artă şi bine machiate, garnisite 1 a final de o prognoză meteo prezentată de un meteorolog ce purta o cravată caraghioasă, Televiziunea era aceeaşi pretutindeni. Luminile îi ardeau ochii lui Cooper.

Două femei se găseau la o pauză de cafea, chicotind în legătură cu vreun subiect legat de sex – se putea citi totul în ochii lor. Îi făcură semn lui Beate, care îşi continuă drumul, apoi îl introduse pe Cooper într-un birou micuţ în care se găseau două computere generatoare de căldură în exces. Sau poate că imprimantele erau cele care creau căldură. Pereţii erau plini de rafturi metalice încărcate cu cutii de videocasete, benzi şi listinguri de computer. O femeie îşi bea cafeaua şi fuma o ţigară, aşezată în faţa unui monitor, răsfoind nesfârşite suluri de hârtie imprimată.

Femeia avea chipul palid şi o faţă mare, exprimând inocenţa. Avea păr castaniu, tuns de o manieră care ieşise de mult din modă, şi purta un pulover cu nasturi în faţă, murdar, semn evident că femeii nu-i păsa cum arăta. Părea că nu mai ieşise de ani de zile din acea încăpere. Cooper simţi cum începe să-i transpire fruntea.

— Bruni e Păzitoarea Porţii Trecutului, rosti Beate.

— Ce mitic sună, murmură Cooper. O fiinţă care nici măcar nu transpiră.

— Bruni, el e prietenul meu american, John Cooper. Trebuie să intrăm un pic în memoria calculatorului.

Femeia îşi luă, în sfârşit, privirea de pe ecran, ca şi cum ar fi fost tare plictisită. Strânse mâna lui Cooper fără niciun fel de vlagă.

— Beate, rosti ea. Ai făcut o ispravă bună cu povestea cu azilul.

Deşi femeia vorbea în germană, Cooper fu convins că asta era semnificaţia cuvintelor ei. Se uită la Beate.

— O să-ţi traduc numai părţile interesante, zise aceasta. O clipă mai târziu reluă: Spune că nu-şi poate aminti ce-a mâncat la micul dejun, dar poate afla cercetând gunoiul. N-are memorie, ci doar accesează Memoria. Spune că va căuta prin gunoi până ce va găsi resturile potrivite.»

— E o filozoafă şi o poetă. Spune-i că ne interesează ce a făcut Wolf Koller.

Beate vorbi, apoi ascultă, după care se întoarse către Cooper.

— Vreun nume pe care să-l punem în legătură cu al lui?

— Ce zici de taică-său, Erhard Koller? Şi de Lise?

— Ah. Judecătorul, încuviinţă Bruni, începând să apese clapele tastaturii.

Femeia continuă să sporovăie cu Beate, să-şi fumeze ţigara şi să-şi aţintească privirea asupra ecranului. După aceea începu să vorbească într-o engleză perfectă. Beate tresări şi înălţă din sprâncene. Bruni strivi mucul ţigării într-o ceaşcă de cafea şi zise:

— Beate are obiceiul de a gândi că e singura fiinţă cu creier, domnule Cooper. Greşeşte adeseori, izbucni în râs, iar Beate se strâmbă la ea. Femeia continuă: Va fi dificil cu tatăl, Erhard Koller. Pe atunci nu exista televiziunea, bineînţeles. Multe ştiri sunt pe filme total degradate acum. În plus, multe role s-au pierdut în timpul războiului şi, apoi, sub Ocupaţie. Multe au fost distruse „accidental cu scop”, cum spuneţi dumneavoastră – prea mulţi oameni încercau să re scrie istoria după cum le convenea. Multe filme erau incriminatoare, vină prin asociere, mă înţelegeţi… Aliaţii, mai ales ruşii, vânătorii de nazişti, comisarii însărcinaţi cu crimele de război, toţi căutau dovezi pe atunci – voiau să afle cine îl cunoştea pe Hitler: oamenii lui de curte, lacheii,

simpatizanţii şi susţinătorii. Dacă apărea pe film vreun om care nu trebuia, alţi oameni importanţi se asigurau ca filmul să se piardă… Cred că i-a înnebunit pe vânători neputinţa de a găsi vinovaţii şi de ai lega de anumite evenimente – aţi văzut filmul *Zelig* de Woody Allen? Ia gândiţi-vă ce-ar fi fost dacă ei ar fi putut crea filme istorice, aşa cum a făcut el cu acel film. Femeia îşi aprinse o altă ţigară, apoi continuă: Astăzi păstrăm, bineînţeles, totul. Germania e o naţiune de păstrători de dosare… cred că cineva a spus asta cândva. Beate şedea cu braţele încrucişate, urmărind ecranul şi imprimanta. Bruni zise mai departe. Dacă vreţi să aflaţi mai multe despre Erhard Koller, ar trebui să mergeţi la muzeul din Wannsee, Casa de Conferinţe Wannsee, unde Heydrich, Eichmann şi alţii au hotărât să continue cu exterminarea tuturor evreilor. Apropo, eu sunt evreică… ştiu multe despre nazişti. Familia mea a dispărut. Învăţ mereu tot mai multe lucruri. Wannsee e un monument al păstrării de dosare. Sunt acolo liste ţinute de cei care conduceau lagărele, dosare amănunţite cu bunurile personale ale evreilor o ramă de ochelari, un stilou albastru, un portofel de piele uzat cu o lacrimă pe un colţ, şi aşa mai departe, toate detaliile notate, ca şi cum indivizii aceia ar fi avut de gând să dea totul înapoi… Gata, putem să tipărim chestia asta. Acum mergem să găsim casetele. Totul e înregistrat pe casete acum.

După ce se întoarse, Bruni introduse casetă

după casetă în aparatul video. Văzură fragmente de film, un întreg mozaic al vieţii publice a lui Wolf Koller, inclusiv ceremonia nunţii lui cu Lise Brendel. Wolf Koller cu diverşi politicieni, Wolf Koller jucând tenis, Wolf Koller la un mare meci de tenis discutând cu Jimmy Connors şi cu Steffi Graf, Wolf Koller liderul social, undeva, cu Gorbaciov, apoi cu Ronald Reagan la ceremonia din Bitburg în timpul scandalului legat de faptul că un preşedinte american vizitează un cimitir SS, Wolf Koller inaugurând o clădire impozantă, Wolf Koller, omul de afaceri, întâmpinând diferite delegaţii de mexicani, japonezi şi chinezi, arabi… Mai recent, Wolf Koller dând mina cu un Boris Elţîn zâmbitor, sărbătorind vreo mare afacere, o întâlnire dintre Wolf şi câţiva generali care ajutau la distribuirea alimentelor cu ajutorul camioanelor armatei, un Wolf zâmbitor strângind mina unui individ cu aspect sumbru, într-un scaun cu rotile.

— Acesta este Egon Rossovici, rosti Bruni.

— A fost şeful KGB, adăugă Beate. Un soi de accident l-a făcut invalid. S-a dat la fund de un timp. Iată-l, felicitându-l pe omul nostru, în legătură cu cine ştie ce afacere… Wolf cunoaşte pe toată lumea.

Bruni se uită plină de speranţă la ei când scoase ultima casetă.

Cooper dădu negativ din cap.

— Mergi mai mult înapoi.

Bruni se apucă de treabă din nou la tastatură.

Cooper şi Beate se duseră într-un birou apropiat şi turnară cafea pentru toţi trei. Fata adulmecă şi se strâmbă.

— Arsă. Probabil că stă aici de ore întregi. Să ştii că sunt furioasă pe tine. Discursul pe care mi l-ai ţinut acasă n-a fost deloc frumos. Habar n-ai cine îţi sunt prieteni.

— Ţi-am mai spus. A fost un – avertisment, nu un discurs.

Beate luă două ceşti şi se întoarse la Bruni, urmată de

Cooper.

Bruni le arătă ce aflase. Nimic.

— Hai să încercăm cu prieteni, asociaţi de afaceri, zise ea apoi. Cu oricine a lucrat cu Koller. Uneori se găseşte câte ceva în cele mai neaşteptate locuri.

— Nu ştiu cine sunt prietenii şi asociaţii – hei, stai aşa! Cooper se holbă la ecran. Iisuse Hristoase, Maică Precistă! Uitaţi, acela e Gunter Brendel!

Beate privi în direcţia degetului lui arătător.

— Brendel?

— Primul soţ al surorii mele! A murit acum douăzeci de ani, nu cu mult înainte ca ea să se mărite cu Koller…

— Eşti sigur că e Brendel?

Beate bătu cu degetul pe ecran.

— Da, şi arată aşa cum îl ştiam! spuse Bruni.

Îngheţase imaginea. Dădu banda înapoi şi

rulă câteva secvenţe.

— Dar asta e o bandă cu Wolf Koller, rosti Beate. Unde e e/?

Cooper nu înţelegea germana vorbită pe bandă, dar era evident că era vorba de un moment aniversar. Brendel era felicitat de alţi oameni de afaceri, iar vocea din fundal comenta evenimentul.

Beate scoase un mic ţipăt de emoţie, apucându-l de braţ pe Cooper şi arătându-i ecranul.

— Iată-l. Acela este Wolf Koller! îşi puse buricul degetului pe imaginea unui bărbat din fundal, exact cum procedase în Boston cu imaginea lui Kilroy. John… ăştia doi se cunoşteau… au fost parteneri de afaceri…

— Şi s-au însurat amândoi cu sora mea. Pe rând. Ce mică e lumea!

Beate privi din nou imaginea îngheţată pe ecran.

— Limbajul trupului. Se pare că Brendel era partenerul important. Eşti un geniu, John. Oricum, cineva e un geniu… Bruni este! Entuziasmul îi mai scăzu un pic. Dar ce înseamnă asta?

— O să-ţi povestesc mai târziu.

Petrecură o altă jumătate de orâcâutând prin dosare materiale biografice despre Koller, ilustrând, în tăieturi din ziare şi reviste, dimensiunea averii lui, companiile chimice şi de oţel, băncile pe care le controla, firmele lui de transport.

În cele din urmă, Beate îi mulţumi lui Bruni şi îl conduse pe Cooper în biroul ei. Se aşeză în spatele mesei de lucru şi aruncă o privire pierdută asupra echipamentului video şi a terminalului de computer.

— Deci, ce legătură are răposatul Gunter Brendel cu ceea ce se întâmplă acum?

Cooper îşi puse picioarele pe o cutie de benzi video.

— Totul face parte din ceea ce s-a petrecut prima dată când am venit în Germania, când m-am transf ormat în piaza-rea a naziştilor. Gunter Brendel era unul dintre ei. Era puternic implicat în Cel de-al Patrulea Reich. Acum m-am întors şi descopăr că Wolf Koller era partenerul lui Gunter Brendel… şi îmi vin două lucruri în minte. Două lucruri rele.

Primul e acela că am avut un rol imens în asasinarea lui Gunter Brendel. N-am făcut-o eu, propriu-zis, dar nu s-ar fi întâmplat nimic dacă eu n-aş fi fost aici. Ca atare, îmi imaginez că Wolf Koller ştie despre mine şi despre rolul meu în năruirea planului naziştilor de a reveni atunci la putere. Koller era în relaţii strânse cu Brendel – deci trebuia să ştie. Probabil a fost şi el la petrecerea din acea noapte, de lângă München, când Brendel a fost ucis şi când Olaf Peterson şi cu mine am luat-o pe Lee de lângă ei…

— Aţi răpit-o

— În fine… am *salvat-o*, ca şi Cary Grant când

a cărat-o pe
Ingrid Bergman pe scările casei lui Claude Rain în ATotorius. Mă înţelegi… >
— Te înţeleg. Se mai întâmplă şi porcării.
— E o poveste lungă. În final, ea a revenit la ei. Problema este că Koller o să intre în alertă când va afla că m-am întors în Germania. Şi că mă întâlnesc cu nevastă-sa… N-o să-i placă. Poate că are resentimente.
Cooper zâmbi vag. Beate râse.
— Nu m-ar surprinde. Ai menţionat două lucruri…
— Celălalt e strict personal.
— Oh. Nu e treaba mea. Deci, spui că Koller era nazist atunci şi, ca atare, e nazist şi acum?
— Habar n-am. Numai că există o urâtă mişcare nazistă, şi e greu de crezut că nu sunt implicaţi şi nişte nazişti mai mari. Ştiu, nu-i nevoie să-mi spui… el e domnul Berlin, domnul Cetăţean Preocupat, domnul Potsdamer Platz-Cooper se întoarse şi arătă cu degetul înspre ea. Asta e! El e domnul Berlin… aşa că mi-a venit în minte o întrebare despre bătrânul Wolf… Oare vrea să ajungă cancelar într-o bună zi? Asta să fie ţinta? O să-l dea pe Glock la o parte ca să înşface el ciolanul?
Beate dădu negativ din cap.
— Nici peste o mie de ani. Pentru Koller, a deveni cancelar ar însemna un regresel îl *are în proprietate* pe cancelar. Koller vrea să posede, să

conducă, să scrie scenariul şi apoi să regizeze… în plus, nu se va lăsa niciodată, absolut niciodată, la cheremul votului gloatei. Înţelegi? Koller nu poate fi votat din oficiu…

— Da, dar apare mereu în faţă. Nu diferă cu nimic de un politician. Ca şi cum lumea ar şti dacă ar avea mici secrete murdare…

— Nu, n-ar şti. Nimeni din presă nu se ocupă de Wolf Koller în felul în care se ocupă de un politician ca Glock. Dacă nu din alt motiv, măcar din acela că toţi se tem de el. E clar că nimeni nu se teme de cancelarul acesta sau de oricare alt cancelar. Dacă vrei să-ţi fie bine, scrii despre Wolf Koller cu multă prudenţă. În plus, el e un fel de erou pentru o bună parte a opiniei publice. Aşa stau lucrurile.

— Ascultă, reluă brusc Beate. Era aproape unsprezece şi îi era foame. Îţi place Luciano Pavarotti?

— Ce întrebare! Sigur că îmi place Pavarotti.

— Bun. Atunci o să mergem la restaurantul lui favorit din Berlin. Poate o să judecăm mai bine cu stomacul plin.

— Şi poate o să-mi spui mai multe despre amicul tău, Karl-Heinz, zise el. „Şi poate şi despre Erika”, îşi spuse în minte.

Sau poate că ea îi spusese deja?

Mantovani

Restaurantul se numea Mantovani, nume care unui american îi amintea de un dirijor celebru,

extrem de romantic, al anilor cincizeci şi şaizeci, dar care în Berlin părea a fi asociat cu tenorii de operă. Pretutindeni se vedeau fotografii cu Pavarotti, Placido

Domingo şi alţii, zâmbind de pe pereţi, iar sunetul muzicii de operă din fundal părea a nu se opri niciodată.

Beate comandă de mâncare pentru amândoi. De oboseală, începură să vorbească abia după ce se puseră pe mâncat. Beate se uită la el, ca şi cum s-ar fi aşteptat la ce era mai rău. Ochii ei albaştri şi limpezi păreau înneguraţi. Fata zâmbea doar printr-un efort enorm de voinţă.

— Uite ce e, rosti el epuizat, resimţind abia acum oboseala zborului. Vreau să fii sinceră cu mine. Sora mea e înnebunită de grijă din pricina Erikăi… Copila asta mai trăieşte? Sau e doar un cadavru aruncat în vreun şanţ, undeva? N-o cunosc pe Erika, dar văd ce se întâmplă cu Lee. Iar instantaneul îmi spune că mi-ai putea da mult mai multe informaţii decât mi-ai dat până acum. Nu-mi pasă de ce ai făcut-o, dar trebuie să renunţi la această atitudine.

Cooper se frecă la ochi şi fu surprins că aceştia nu-i sar din orbite în farfuria cu scoici în sos alb.

Beate mesteca un preparat cu vreo treizeci sau patruzeci de soiuri de brânză. Continuă să mestece, făcându-i semn cu mâna să aibă răbdare.

— Mi-am încleiat limba de dinţi. Plină de

brânză. *Quelfromagel* Bău o gură de vin în clipa în care Pavarotti lua o acută în fundal. În regulă. Bine, îi cunosc pe amândoi mai bine decât am lăsat să se înţeleagă. Însă pe tine nu te cunosc. Mai bine zis nu te cunoşteam. Acum te ştiu şi cred că eşti demn de crezare. Vezi tu, avem de-a face cu Wolf Koller… iar adevărul este că eşti membru al familiei lui. Probabil nu te-ai gândit astfel niciodată, nu-i aşa? în privinţa acestui german deosebit, *primul lucru care contează e acela* că tu eşti *cumnatul lui*. Trebuie să fiu foarte prudentă ca să nu greşesc în faţa cumnatului lui Wolf Koller…

— Asta-i o tâmpenie. Nu sunt membru al…

— Ba eşti! Puteai fi un om al lui Koller, băgat în cine ştie ce conspiraţie a lui… de aceea am fost îngrijorată de necunoscut. Acum cred că Erika te-ar fi plăcut. Ar fi avut încredere în tine.

Zâmbi larg. Începea să-şi depăşească încordarea.

— Poţi avea încredere în mine, o linişti Cooper.

— Îţi spun tot ce ştiu, dar asta nu înseamnă mult. Karl-Heinz îşi spune ziarist, cred că ştii, şi bănuiesc că este. E un adept al stângii şi face parte din lumea interlopă a Berlinului de Est. E o creatură a nopţii. Mă înţelegi?

— Desigur. Film negru. Îşi trăieşte întreaga viaţă noaptea, întuneric şi ploaie. *Ieşit din Trecut*. Cred că îl caracterizează cel mai bine.

— Totul pentru tine se reduce la film.

— Nu. Totul e film. Punct. Dacă nu se petrece în film, nimic nu există. Asta ţi-o spun eu.

Beate continua să se lupte cu mâncarea.

— E prea multă brânză. Continuă să mestece până ce înghiţi dumicatul. Tipul e un idealist. Comunismul a fost singura lui credinţă şi acum acesta a fost aruncat la coş. Taică-său a fost în poliţie. Cred că în STASI. întreaga lui viaţă, Karl-Heinz a învăţat cât de monstruos e Vestul. Ştiai asta? Copiii de acolo au fost îndoctrinaţi cu ideea că Germania de *Vest* însemna nazişti, germanii *răi*, apoi cu ideea că aceştia erau marionetele Statelor Unite, ceea ce însemna un lucru mult mai rău. Corupţi, imorali, crezând doar în puterea banilor. Asta e Karl-Heinz.

Acum despre Erika. Binee... Erika avea o viaţă secretă. Îşi putea *permite* să aibă o viaţă secretă. Şi-l putea *permite* pe Karl-Heinz. Îşi putea *permite* orice. Îşi putea permite luxul de a avea o viaţă intens politizată, nicio realitate măruntă a vieţii de zi cu zi n-o putea opri. De-asta îmi fac griji în privinţa ei. E candidatul perfect la statutul de terorist. Un trecut foarte privilegiat, o mulţime de resentimente faţă de tatăl ei, sentimentul de vină socială – toate astea sunt aspecte ale profilului unui terorist.

— Deci vrei să îmi spui că a fost răpită de cineva care acum îi spală creierul şi o transformă în teroristă? Cineva precum Karl-Heinz? El e un terorist? De aceea e mereu greu de găsit?

— Nu, nu Karl-Heinz. Eu vorbesc despre Erika. Spun doar că e genul de copil tipic precum Patty Hearst. Obsedată de ură contra naziştilor şi a neonaziştilor. Erika habar n-avea ce să facă cu toată furia ei înainte de a-l întâlni pe Karl-Heinz. N-avea nici cea mai vagă idee cum să devină activist politic – ar fi fost o glumă să facă aşa ceva. Oamenii ar fi crezut că se ia şi ea după ultima modă, nimeni n-ar fi luat-o în serios… Karl-Heinz a fost răspunsul la nevoile ei. El a transformat-o în fiinţă politică… *în plus*, el ştia multe despre familia *ei*. Asta a fost cheia. Erika spunea că acesta, Karl-Heinz, i-a povestit despre bunicul ei, Erhard Koller… nu, nu mi-a dezvăluit *ce* i-a spus. Am aflat în seara asta de la Bruni. De asemenea, el i-a dezvăluit Erikâi diverse lucruri despre tatăl ei, însă ea nu mi-a povestit nimic. Ăsta-i adevărul.

— Ce-i cu treaba aceea cu tatăl lui în poliţia est-berlineză? Oare el ştia de legătura Brendel-Koller?

— Nu cred, rosti ea. Cum ar fi putut să afle un poliţist din Est despre cel mai secret plan nazist? Nu, n-avea cum. Ceea ce i-a povestit Karl-Heinz Erikâi despre tatăl ei făcea parte din prezent.

— Vreau să aflu ce a declanşat tentativa ei de sinucidere. Lua droguri? Era atât de deprimată, încât să vrea să-şi ia singură viaţa? Şi, dacă trăieşte, unde e? Unde s-ar fi dus?

— Nu lua deloc droguri. Numai gândul la aşa

ceva o îngrozea. Deprimată? A fost întotdeauna o pesimistă. Se ducea la demonstraţiile acelea cu Karl-Heinz… eu i-am spus că sunt periculoase… apoi a fost bătută la ultima dintre ele…

— Eşti sigură că n-ai văzut-o în noaptea aceea? Poate că, făcând reportaj despre eveniment…

— Am făcut. Ştii bine. Ai văzut banda.

— … şi apoi te-ai dus s-o vezi a doua zi, după ce ea a fost la lucru şi după ce-a ajuns acasă, simţindu-se rău. Poate că ai fost la ea, încercând s-o ajuţi, iar ea a încercat să se sinucidă în baie în vreme ce tu îţi beai cafeaua şi… nu ştiu… Şi ai ajutat-o să dispară… Mă întrebam şi eu. Cooper înălţă din umeri. Asta-i tot.

— Eşti un nenorocit! E nevoie să-ţi aduc aminte că ai nevoie de mine? Beate îşi dădu câteva şuviţe de păr din ochi, care aruncau acum scântei. Tot mai crezi că te mint?

— E posibil să crezi că o ajuţi ascunzând-o. Însă sora mea se simte rău… N-am să te învinuiesc. Crede-mă.

— Trebuie să te hotărăşti de partea cui eşti, yankeule. Eu nu sunt duşmanul.

— Încerc doar s-o găsesc pe Erika. Fac tot ce pot. Când ai vorbit ultima dată cu ea?

— Ei bine… ai dreptate, m-a sunat în noaptea aceea. Dormeam… din pricina programului, am ajuns să încurc ziua cu noaptea. M-a sunat când a ajuns acasă de la demonstraţie, nu ştiu unde era,

nu ştiu dacă era şi Karl-Heinz cu ea, era destul de supărată, mi-a spus că a fost lovită la cap şi se gândea că el era mult mai serios rănit…

— Şi de atunci n-ai mai văzut-o şi nici n-ai mai vorbit cu ea.

— Aşa e. Ar fi trebuit s-o fac, ar fi trebuit s-o văd chiar atunci. N-am făcut-o.

— Şi pe el l-ai mai văzut?

— Nu. Pe el îl vedeam numai datorită ei.

— Nu ţi-ai dat seama de nimic după starea ei de spirit?

— Era supărată. Dacă am bănuit că ar putea să încerce să se sinucidă? Bineînţeles că nu.

Beate îi făcu semn ospătarului să vină cu nota de plată.

Plecând din restaurant, Cooper zise:

— Ascultă, n-am reuşit încă să-mi iau cameră la hotel.

Fata îl privi cu compătimire.

— Of, Cooper, oftă ea. Bine. Casa mea o să-ţi fie sediu. Pot să suport. M-am obişnuit cu ideea că eşti un om de care e greu să te descotoroseşti. Dar nu împinge chestia asta cu interogatoriul prea departe. Cine ştie de ce aş fi în stare după ce te-aş vedea adormit?

— O să dorm cu ochii deschişi. Am văzut un tip procedând aşa într-un film. *Designing Woman* cu Gregory Peck şi Lauren Bacall – cel care dormea era un luptător cu nasul turtit. Lauren

Bacall se uită la el şi zice: „Doamne, n-are nas!” Iar Peck îi răspunde: „Ba are, numai că e băgat înăuntru/1

Gluma o făcu pe Beate să râdă. Uitându-se la ea, Cooper uită o clipă de sora lui. Doar pentru o clipă.

Werner Paulus dormea buştean când sună telefonul din partea lui Max Adler. Avu nevoie de câteva momente înainte de a înţelege mesajul. Vocea lui Adler tremura; se auzea o mulţime de zgomote în fundal, voci, sirene şi Dumnezeu ştie mai ce altceva.

— Şefule, trebuie să vii aici, la gara Zoo, e un adevărat dezastru. Două bombe au ucis mai mulţi poliţişti. Comandă la distanţă… e un coşmar, Şefu’\ N-ai să crezi cine a făcut-o… şi-au lăsat cartea de vizită.

Vocea şefului detectivilor fu înecată de sunetul ambulanţelor, al maşinilor de pompieri şi al automobilelor poliţiei.

Paulus nu putea spune că se aştepta la acest gen de violenţă, însă îşi dădu seama că nici nu era surprins. Numai că Adler nu îi spusese cine erau vinovaţii. Când ajunse în faţa locului – ei bine, ar fi putut ghici cu precizie identitatea atentatorilor, şi totuşi s-ar fi putut înşela.

De unde stătea acum, în lumina reflectoarelor care fuseseră aduse la locul coşmarului, văzu planul general al zonei unde explodaseră cele două bombe. Ziduri şi tavane crăpaseră, bucăţi de

pereţi şi de metal contorsionat zăceau alandala peste tot, iar o scară întreagă era blocată de moloz. Circulaţia fusese oprită şi probabil că transportul berlinez avea să fie dat peste cap mai multe zile. O parte din şine fuseseră aruncate în aer şi zăceau amestecate cu bucăţi de sticlă şi cărămizi… lui Paulus îi venea greu să creadă că, printr-o minune, clădirea principală a gării nu se prăbuşise. Era o dovadă a prezenţei, în cadrul aceluiaşi eveniment, a lui Dumnezeu şi a Satanei.

Ce se petrecuse? în acest moment nu se puteau obţine decât frânturi de informaţii. Existase un apel la poliţie, amintind că în gara ZOO fusese amplasată o bombă, amorsată pentru a exploda la miezul nopţii. În urma acestui apel, oamenii legii avuseseră nevoie de aproape o oră ca să găsească bomba şi s-o dezamorseze. La locul presupusei deflagraţii sosiseră experţi genişti şi câteva maşini pline cu poliţişti îngrijoraţi, aflaţi în alertă maximă din pricina violenţelor petrecute recent, care atârnau ca nişte nori de gaz otrăvitor peste atmosfera, în general paşnică, a Berlinului. Câtă vreme poliţiştii evacuaseră călătorii aflaţi în gară la acea oră târzie şi puseseră în funcţiune sistemele medicale de urgenţă, în caz că ar fi avut nevoie de ele, experţii genişti, împreună cu câini lor, descoperiseră pachetul suspect… cafe detonase în clipa în care ei se apucaseră de lucru. Doi câini şi patru oameni muriseră mai mult sau mai puţin instantaneu. Fusese un dispozitiv cu

fragmentare în aşa fel, încât bucăţile lui criminale se împrăştiaseră în toată zona, doborând alţi nouă poliţişti şi mai mulţi civili care făcuseră imprudenţa de a se apropia prea mult, dorind să vadă ce se întâmpla. Nu apucaseră bine să se stingă ecourile îngrozitoarei bubuituri, că se auzise o a doua, undeva, la piciorul unei scări. În urma celei de a doua deflagraţii, o parte din clădire se prăbuşise, împreună cu scara care adăpostise bomba, iar o bună parte din şinele alăturate fuseseră azvârlite în aer. Patru oameni, aflaţi în afara gării, fuseseră serios răniţi de ploaia de moloz rezultată.

Fusese un masacru.

Trupurile morţilor şi rămăşiţele fuseseră între timp luate, iar străzile învecinate erau pline de care de luat vederi, de reporteri de televiziune, de ziarişti şi de fotografi. Probabil că, în curând, Max Adler avea să fie nevoit să facă o declaraţie privitoare la victime şi la felul de exploziv folosit. Şi de ce? Cine ar fi putut face asta? Către ce se îndrepta Berlinul? Cum avea să fie reinstaurată ordinea? Cum să se mai bucure berlinezii de o viaţă cât de cât în siguranţă? Aveau autorităţile un plan? Era un atentat al IRA[13]? Oare avea vreo legătură cu vizita apropiată a reginei Elizabeta în Germania?

Întrebările puteau continua aşa la nesfârşit. Werner Paulus era aproape recunoscător că nu

13 Armata Republicană Irlandeză (rurad.).

trebuia să răspundă la ele.

În ciuda imenselor mormane de moloz, Paulus putea vedea pete groaznice de sânge, fragmente de haine, ba chiar un pantof desperecheat, un deget uitat zăcea în cenuşă acolo de unde Paulus văzuse un tehnician din echipa de intervenţie ridicând un braţ uman îmbrăcat în unif ormă de poliţie. Toate echipele de intervenţie trăgeau din greu, încercând să facă masacrul cât mai repede uitat printr-o muncă asiduă.

Miasma din aer era înăbuşitoare. Îi amintea lui Werner Paulus de război.

Era un act de terorism, însă nu numai atât; ţinta fuseseră forţele de poliţie. Se încerca prin acest act să se demonstreze cât de uşor era să ucizi, cât de neajutorată era poliţia, ca toată lumea de altfel. Cineva, aflat în gara Zoo, îi urmărise pe genişti când încercau să dezamorseze bomba, şi apăsase pe buton. Un ilustru necunoscut, cineva din mulţime, acţionând ca o armă mortală şi nevăzută. Miza fusese în mod clar ridicată, iar acest eveniment însemna depăşirea unei limite. Aceste victime nu erau imigranţi. Aceste victime erau reprezentanţi ai autorităţilor, adică ai poporului. Poliţia reprezenta Ordinea. Iar Ordinea fusese batjocorită.

Se declanşase haosul, cu intenţia de a destabiliza societatea.

Dar asta nu era totul. Acest act de teroare amintea de tenebrele trecutului, ca un râu roşu de

sânge. Actul fusese semnat şi parafat de câţiva trandafiri roşii aruncaţi pe molozul scării. Era semnătura unuia dintre grupurile care semănaseră moarte şi groază cu ani în urmă, anume semnătura grupului lui Dorfmann.

Acest fapt îl duse pe Paulus cu gândul înapoi, la zilele în care era şef. Pe neaşteptate, Max Adler veni lângă el, cu mâinile în buzunare, privind la nenorocirea din jur.

— Au mers mult prea departe, asta au făcut. Îşi suflă nasul iritat de fum şi praf. Însă trandafirii roşii… Nu înţeleg, Şefu'. Simbolul.

— Dorf mann… Rafaela Dorf mann.

— Da, bineînţeles. Atâta pricep şi eu. Însă nu se leagă. Vreau să spun că toţi sunt morţi… Au murit de ani de zile.

— Chestia asta te face să te minunezi, nu-i aşa, Max?

Buncărul Führerului

A doua zi Cooper se trezi în sunetul vocii lui Chet Baker cântând „You'd Be. Se Nice to Come Home To". Beate trebăluia prin bucătărie. Cooper adulmecă aroma de cafea. Când ajunse la masă, ea citea deja ziarele de dimineaţă, mâncind cârnat cu pâine neagră şi făcându-şi nişte însemnări. Ibricul cu cafea se afla lângă farfuria lui, alături de ceaşcă.

Fără a ridica privirea, Beate zise:

— E o zi încărcată. Primarul, cancelarul, ştirile despre capetele rase. Regina Elizabeta e pe

drum şi vor apărea inevitabilele proteste. Astă-noapte la gara Zoo a fost văzut Elvis.

— Elvis. Glumeşti. Cooper îşi turnă cafea şi luă cuţitul ca să-şi taie o bucată de cârnat. Vreau să-mi faci o favoare înainte de a pleca. O să încerc să dau de Karl-Heinz, după numărul de pe spatele instantaneului. Dacă e acolo-ceea ce nu cred – s-ar putea să am nevoie de tine ca interpret. Dacă nu e acolo, o să încep să-l caut, ducându-mă mai întâi la redacţia ziarului pentru care lucrează. Asta presupunând că există o astfel de redacţie. Bine?

— Karl-Heinz ştie engleza.

— Deci şi est-germanii? Am crezut că ăsta era un păcat acolo.

— În cazul lui Karl-Heinz era o cale de a-şi cunoaşte mai bine inamicul. Diavolul din Vest. O să aştept însă până suni.

Se întinse peste masă şi-i turnă lui ultimele picături de cafea, apoi se ridică şi începu să strângă vasele. Cu spatele întors, clătind farfurii, Beate întrebă:

— La ce te uiţi?

— La fundul tău. E foarte frumos.

— Hmmm. Ştiam eu. Beate se întoarse. Chipul îi era serios, însă ochii îi zâmbeau. Dă telefonul, Cooper.

— Ce telefon? Ce făcea? Credea că era amuzant? Era destul de bătrân ca să-i fie tată. Nu-mi amintesc nimic, continuă el. Mă uitam la fundul tău şi mi s-a şters memoria. Se întrebă dacă nu

era un teren minat. Probabil că da. Uite ce e, încerc să-ţi arăt şi faţeta mea jucăuşă, atrăgătoare. N-are nimic de a face cu Patria Mamă.

— Mă întrebam ce-i cu tine. Atrăgătoare. Asta-i un cuvânt nou pentru mine.

— Înseamnă drăguţă.

— Ca fundul meu.

— Exact. Unul foarte atrăgător.

— Ai de gând să dai telefonul acela?

— Da, doamnă. Imediat. Acuşi. La celălalt capăt al firului îi răspunse un bărbat. Nu vorbesc germana, rosti Cooper. Vreau să vorbesc cu Karl-Heinz. E acolo?

— Nu cunosc niciun Karl-Heinz.

— Stai, nu închide. Cooper se uită la Beate. Fata asculta convorbirea la un mic aparat ataşat telefonului. Dădea din cap: *El* e. Ascultă, dacă îl vezi pe Karl-Heinz, spune-i că e vorba de Erika. Că am informaţii despre Erika. Trebuie să vorbesc cu el. Sunt sigur că o să vrea să discute cu mine. Ai înţeles? Erika. Urmă o pauză lungă. Hei, mai eşti pe fir, amice?

— Cine eşti?

— Karl-Heinz nu mă cunoaşte. Sunt unchiul Erikâi. Ascultă… pe unde se învârte el? Există vreun loc unde aş putea să-l întâlnesc? E important, crede-mă.

— S-ar putea să fie dispus să te întâlnească undeva, în public. Poate.

— În regulă. Spune-mi unde. Oriunde ar fi, am să fiu acolo.

— Un spaţiu deschis. Înţelegi?

— Sigur, sigur, dar unde?

— Cunoşti Potsdamer Platz?

— O să-l găsesc.

— E mare. Vino prin Poarta Brandenburg. La dreapta. E un câmp mare şi gol. La capăt se află un circ. Mergi pe câmp. În spate e un bloc de locuinţe. La parter e o cafenea şi un restaurant. Câmpul e noroios. În dreptul circului e o movilă. Ai priceput?

— Da.

— Dacă o să vrea să te vadă, o să fie acolo. Tu aştepţi. Karl-Heinz te va vedea.

— Bine.

— Vino singur. Este foarte nervos. Înţelegi?

— Da. Stai, aşteaptă – la ce oră?

— Cinci.

Asta fuse tot. Clic.

— Era chiar Karl-Heinz, rosti Beate. Nu rezistă cuvântului magic. Erika.

Câteva minute mai târziu sună telefonul. Beate răspunse şi chipul i se înnegură imediat. Acoperi microfonul şi zise.

— Şeful meu… Continuă să asculte. Expresia de pe chip i se schimbă dramatic. După aceea vorbi puţin în germană şi închise. Imediat se grăbi să-şi ia haina, care atârna pe spătarul unui scaun. S-a întâmplat ceva cumplit – un masacru la gara

Zoo. Închipuieşte-ţi o bombă care ar exploda la gara Grand Central a voastră. Astă-noapte, pe la miezul nopţii. Au crezut că au suficienţi oameni ca să acopere nevoia de informaţii, dar, din cauza tuturor celorlalte care au loc azh nu mai au pe nimeni disponibil. Ca atare, am să mă duc la gara Zoo…

— Cine a masacrat pe cine?

— E o nebunie, dar se pare că Armata Roşie Ilegală şi poliţia s-au masacrat reciproc. Aşa ceva însă se petrecea cu multă vreme înainte. E o porcărie. Şi se adaugă poveştii cu Stiffel – o să dea naştere la represalii de dreapta din partea guvernului. Opinia publică o va cere. Înaintaşii Germaniei o să fie încântaţi. Îl sărută în semn de la revedere, impulsiv, apoi rămase o clipă pe loc şi îi zâmbi. Ai grijă de tine, Coop. Să nu faci prostii. Ne vedem mai târziu.

Taxiul trecu în goană pe lângă statuia masivă a Soldatului Sovietic, ridicată în amintirea sosirii Armatei Roşii în Berlin în iunie 1945. În acelaşi spaţiu se găsea un tanc, despre care legenda spunea că fusese primul tanc al armatei eliberatoare care luptase ca să intre în oraş. Se presupunea că piedestalul de marmură fusese luat din biroul lui Hitler. Taxiul cobora acum şoseaua largă care ducea drept spre Poarta Brandenburg, care se vedea în faţă, învăluită în ceaţă şi întunecată. Poarta era simbolul Berlinului, aşa cum Turnul Eiffel era simbolul Parisului. Era

masivă şi solidă. Cvadriga – Zeiţa Victoriei şi armăsarii ei focoşi – se găsea cu faţa înspre Berlinul de Est, către Museum Island şi celelalte comori arhitectonice ascunse atâta vreme în spatele Zidului. Când taxiul trecu pe sub Poartă, Cooper văzu, înainte, celebra Unter den Linden, cu ai săi copaci maiestuoşi, cândva cea mai mare, cea mai largă şi cea mai elegantă arteră rutieră din Europa Centrală.

Cooper plăti şoferul şi ieşi din maşină, în frig şi umezeală. Vântul sufla cu putere prin cotloanele talciocului, care se extinsese de îndată ce Zidul fusese dărâmat. Se găseau acolo ceasuri şi insigne ale Armatei Roşii, bijuterii şi brăţări peruviene, imitaţii de Rolex-uri, piese de şah sculptate şi table de joc din Pakistan, bucăţi de cărămizi pictate în culorile curcubeului şi garantate a fi bucăţi din Zid, şiruri de perle şi alte pietre preţioase ce atârnau în jurul gâtului şi umerilor afganilor, uniforme ale armatei est-germane, şepci, cizme, cuţite, busole, haine de camuflaj, carpete persane, maşini vechi transformate în vehicule nevăzute până atunci în Vest, toate vândute de arabi şi oameni cu aspect arab, cu chipuri întunecate şi supte, cu ochi înfundaţi arzând ca nişte tăciuni, oameni care arătau ca şi cum ar fi fost lăsaţi să moară în Kabul sau care se lipiseră cumva trupelor sovietice plecate din Afganistan. Era un bazar de Lumea a Treia, unde se vindeau suvenire turiştilor veniţi din întreaga

Europă, americanilor care se mişcau printre sutele de vânzători, ca şi cum ar fi vizitat o grădină zoologică mai aparte, precum şi vest-germanilor care căutau chilipiruri. Munca de hamal şi cărăuşia părea a fi făcută de femei cu feţe întunecate, mai solide decât bărbaţii lor, însă cu ochi blazaţi şi reci, ca nişte cărbuni stinşi, ochii oamenilor lipsiţi de speranţă, reuşind să îşi ducă viaţa doar prin pură încăpăţânare şi obişnuinţă. Ploaia curgea în torente peste tot spaţiul acela bizar. Era ora aceea ciudată, când ziua se îngemănează cu noaptea.

Cooper îşi croi drum prin mulţime şi ajunse într-o zonă perfect luminată, ciudat de pustie, unde se aflau şase sau şapte căluţi mecanici de carnaval. O ciudăţenie pe care scria „Păianjenul” se învârtea în ritmul unei muzici mecanice. Locurile erau goale şi nu se vedea nimeni la pupitrul de control. În spatele acestei ciudăţenii, alţi căluţi mecanici se înălţau, coborau şi se roteau, fără a avea, în aparenţă, vreun ocupant. Ploaia se revărsa din cer peste toată această scenă. Totul arăta ca şi cum o mică planetă, depărtată şi bizară, dăduse o petrecere despre care restul lumii nu aflase. Cooper rămase nemişcat, privind, pentru un moment transfigurat. Se simţea ca un om prins în capcană într-unul din numeroasele parcuri de distracţii imaginate de Graham Greene, un om destinat unui sfârşit trist, un om urmărit, blestemat, căruia i se înscenase un

lucru oribil.

Ajunse la un colţ şi o coti la dreapta. Aproape că nu exista niciun fel de circulaţie. Trotuarul era noroios şi pustiu. Drept în faţa lui, văzu ceva ce semăna cu blocul de locuinţe menţionat de Karl-Heinz. Se îndreptă către el. Curând se iviră în raza lui vizuală luminile restaurantului şi cafenelei de la nivelul străzii, o pâclă groasă ascundea buruienile şi tufişurile de pe sol. Coti din nou la dreapta, văzu câţiva oameni citind ziarul în spatele geamurilor sau privindu-şi ceştile de cafea. În apropiere, o bisericuţă părea pustie. Copacii despuiaţi de frunze arătau ca după un bombardament, iar pe ramurile lor negre se puteau vedea, din loc în loc, mai multe ciori imense. Două motociclete se odihneau în ploaie, cu apărătorile şi roţile murdare de noroi.

Drept în faţă, dincolo de o cărare plină de noroi şi de cenuşă, se vedea un câmp imens. Oare asta era Potsdamer Platz? Viitorul centru al noii Europe? Terenul de joacă al lui Wolf Koller? Dacă da, atunci trebuia să lucreze intens la el.

Se întunecase. Picăturile reci de ploaie începuseră săi pătrundă sub fular. Îşi înfundă mâinile înmănuşate în buzunarele vechiului său fulgarin. Înspre stânga, la câteva sute de metri depărtare, văzu ciorchinele de lumini strălucitoare şi auzi sunetul slab al unei flaşnete. Circul…

Pomi pe cărarea noroioasă. Câmpul era plin de gunoaie şi tot felul de resturi ciudate. Lemne

rupte, bucăţi de material sfâşiat, fluturând în vânt ca nişte drapele, însă bătălia se sfârşise de mult în acest loc, se mutase acum în cu totul altă parte. Se simţi brusc cuprins de un sentiment de depresie, la fel de rău ca şi frigul, şi umezeala, pătrunzându-i sub piele şi intrând în sistemul lui nervos, nimicindu-i curajul. Nimerise el prost, oare, în acest loc uitat de Dumnezeu sau chiar în Germania? Fusese atras să joace un rol în coşmarul imaginat de cineva, fiind de această dată singur, fără Olaf Peterson, care să-l salveze? Ce dracu' făcea el acolo? Ce mai conta pentru el… de ce nu pleca, pur şi simplu, acasă?

Lee. Erika. Beate. Wolf Koller. Kilroy. Karl-Heinz. Fiecare însemna o viaţă, un fir, care se răsucea şi se împletea cu celelalte până se forma o pânză de păianjen, iar el se trezise prins în ea înainte de a-şi da seama. Se simţea ca şi cum cineva l-ar fi făcut invalid pe viaţă, iar el nici măcar nu auzise împuşcătura care-l rănise.

Încerca să nu se gândească la Lee. Respinsese orice gânduri legate de ea din noaptea trecută, de când îl văzuse pe Koller şi pe Brendel pe casetă. Măritată mai întâi cu Brendel, apoi cu Koller. Ar fi trebuit să ştie. Oamenii nu se schimbau. Erai ceea ce erai. El o ţinuse în braţe de abia ieri, o sărutase şi îi dusese dorul, dar când nu se uita, fusese lovit pe la spate. Oamenii nu se schimbau. Nici el nu se schimbase şi nu învăţase nimic. Toată aşteptarea, dorul şi iubirea pe care le

trăise îl orbiseră instantaneu în clipa în care o văzuse, o mirosise, o atinsese şi o gustase. În mai puţin de două secunde întreaga lui viaţă se dusese dracului… ceea ce se chinuise să înveţe se transformase în praf şi pulbere.

Nu reţinuse decât faptul că niciodată nu te învăţai minte. La urma urmelor, poate că acesta era singurul lucru cu care sperai să te alegi… Că niciodată nu te înveţi minte.

În faţa lui apăru movila. Îşi croi drum către ea. Pretutindeni se vedeau fragmente de beton, bucăţi mari de ziduri murdare, cratere în pământ în care se înghesuiau deşeuri de lemn, sârmă ghimpată, ţevi ruginite. La patruzeci de metri în spatele movilei, circul sclipea voios.

Circul American. Picăturile de ploaie îl izbeau peste faţă. Imaginea unei scene dintr-un roman de Graham Greene fusese înlocuită de priveliştile şi sunetele dintr-un film de Fellini. Era un cadru perfect suprarealist. Clipi din ochi ca să-i protejeze de ploaie.

Strigătele şi râsetele fericite ale copiilor umpleau spaţiul dezolant ocupat de noroi şi mizerie. Se putea auzi muzica de la circ. Un om îmbrăcat în costum alb cu epoleţi aurii şi încălţat cu cizme uriaşe se străduia să alinieze câţiva ponei, împodobiţi cu superbe panaşe, în vederea intrării lor pe scenă.

Lateral faţă de intrarea în circ se găseau trei cuşti mari, făcute din bare groase, vopsite în roşu

şi auriu şi prevăzute cu roţi mari aurii. În cuşti, câţiva lei priveau impasibili la noaptea ploioasă. Respiraţia lor forma mici norişori, iar privirea părea pierdută. Poate că animalele visau la savana kenyană, un loc care acum era de domeniul trecutului. Într-o altă cuşcă, doi tigri se agitau nervoşi, scoţând, din când în când, câte un mârâit cavernos şi ameninţător. Câţiva bărbaţi, îmbrăcaţi în blugi negri şi haine de piele, supravegheau leii, fumând şi aşteptând ceva.

Cooper se întoarse la movila de pământ şi moloz.

La baza ei se găseau doi bărbaţi. Lângă aceştia se afla o bancă pe care se odihnea o geantă diplomat mare. Ambii priveau fix înspre vest, înspre luminile Berlinului care clipeau în ploaie.

Cooper se căţără pe movilă. Unul dintre bărbaţi se întoarse. Purta ochelari negri cu ramă rotundă. Se uită peste umărul lui Cooper şi zise ceva în germană, – apoi îşi înălţă mâna, ca şi cum ar fi încercat să detecteze ceva în aer. Era orb.

— Nu vorbesc germana.

Celălalt bărbat se întoarse la rândul lui. Purta o şapcă de piele neagră pe cap şi era îmbrăcat cu o haină de ploaie neagră. I se adresă în germană orbului, apoi lui Cooper:

— Pot să vă ajut?

— Mă întâlnesc cu cineva aici. Eşti Karl-Heinz?

În întuneric, Cooper nu putea vedea prea bine acel chip.

— Nu. Vă interesează acest loc? V-a trimis cineva aici?

— Mă întâlnesc cu cineva. E Potsdamer Platz?

— Tot ce vedeţi cu ochii. Făcu un gest cu mâna. Pe vremuri, aici a fost Cancelaria Reich-ului. Vă interesează istoria?

— Cancelaria Reich-ului. Bineînţeles.

Suna ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii.

— *Ja*, aici. Acolo este buncărul Führerului. Sub pământ, bineînţeles. El a murit acolo… şi corpul i-a fost ars acolo… Armata Roşie…

— Cine a murit?

Omul se uită năuc la Cooper. Era de vârstă mijlocie, însă de sub şapcă îi ieşeau câteva şuviţe de păr alb.

— Adolf Hitler.

— Ah, da, bineînţeles.

Cât de prost putea să fie…

— Armata Roşie ajunsese la intrările în tunele… Vă interesează istoria? Avem la noi o monografie pe care s-ar putea să o găsiţi valoroasă. Omul se întoarse către bancă, îşi deschise umbrela şi desfăcu încuietorile genţii diplomat. Este o istorie a buncărului Führerului şi a Cancelariei Reich-ului. Lumea uită istoria noastră, a germanilor. Individul scoase un teanc de foi încopciate pe care le frunzări. Schiţe arhitectonice, vedeţi, reproduceri după fotografii

din arhive… în engleză, deşi mă tem că nu într-o engleză perfectă. Fac şi eu ce pot. Iată – omul se opri la o hartă desenată de mână – noi ne aflăm aici. Aici e locul unde ruşii ne-au anunţat că Martin Bormann a murit… unii dintre noi pun la îndoială acest fapt.

Peste movilă se năpusti o rafală de ploaie, ameninţând să împrăştie hârtiile din geanta diplomat.

În circ, caii tropăiau, biciul şfichiuia, iar orchestra îşi mărise tempoul.

Brusc, o pală furioasă de vânt lovi umbrela şi întoarse spiţele în afară. Obiectul se agită în mâna omului ca un liliac mare şi înnebunit. Preţ de o clipă, omul se luptă cu umbrela. Cooper trânti capacul genţii diplomat, ca ploaia să nu ude ceea ce se găsea înăuntru.

— *Danke*. V-ar plăcea să luaţi monografia asta cu dumneavoastră, domnule?

Omul îşi lăsă umbrela pe bancă.

— Desigur. Cât mă costă.

— Zece mărci germane, domnule. Vă rog. Cooper îi dădu banii şi luă teancul de hârtii pe care îl îndesă în buzunar. În vecinătatea lor nu se vedea nimeni altcineva. *Danke*, *danke*, *danke*…

Omul se înclină uşor. Cooper părăsi movila. Aici, în acest loc, Cel de al Treilea Reich fusese, în cele din urmă, zdrobit.

Gdtteidămmenmg. Oare Bormann chiar murise? Sau reuşise să evadeze? Reuşise Skorzeny

şi Legiunea Condorului să-l scoată prin Madrid şi să-l trimită în America de Sud? Ploua din ce în ce mai insistent şi vântul sufla cu putere în spaţiul deschis, în depărtare, Poarta Brandenburg era doar o formă ghicită.

Unde naiba era Karl-Heinz? Ce sens avea să-l aştepte? Poate că nici nu vorbise cu Karl-Heinz... Poate că Beate se înşelase. Poate că ea şi Karl-Heinz voiau să-l îndepărteze pe el... întotdeauna Cooper era apucat de paranoia când se afla în Germania.

Aruncă o ultimă privire atentă în întuneric, înspre blocul de locuinţe, înspre Poarta Brandenburg şi dincolo de cei doi bărbaţi de pe movilă, înspre circ.

Din bezna ce înconjura cuşca tigrilor se desprinse încet o siluetă. Se uită la Cooper o vreme, apoi îi făcu un semn scurt cu mâna dreaptă. În stânga ţinea o cască de motociclist.

Cooper traversă repede spaţiul noroios care îi despărţea, evitând mai multe gropi mascate, şi se căţără pe nişte drugi de beton şi pe o porţiune de pietriş, ca să ajungă la nivelul străzii. Muzica se auzea mai tare. Era o muzică specifică numărului de acrobaţie, iar copiii ţipau cât îi ţinea gura. Îşi imagină o pereche de trapezişti întinzându-se pentru acea clipită în care mâinile li se reuneau. Traversă strada.

— Karl-Heinz?

Dinspre circ se auzi răgetul unui leu, un

sunet profund, ca un geamăt de vulcan din filme.

Individul ieşi la lumină. Cooper îi văzu chipul şi barba zburlită. Era un băiat, un puşti. Pe un obraz avea o rană închisă, iar un ochi îi era vânăt. Sub buza inferioară i se vedea urma unei tăieturi.

— Sunt Karl-Heinz. Poate. Sau poate m-a trimis el.

— Eşti Karl-Heinz. Ţi-am văzut poza. Erika o ţinea în albumul ei din bucătărie. Tu, Erika şi Beate.

Băiatul încuviinţă din cap.

— Deci, tu cine eşti?

— Erika e nepoata mea.

— N-a spus niciodată nimic…

— Sunt fratele lui Lise Koller. Am venit de la Boston ca s-o ajut s-o găsească pe Erika.

— Ce ai să-mi spui despre Erika? Ce poţi face ca s-o găseşti? Brusc, băiatul se uită la Cooper cu ochi rugători. Ai găsit-o? A păţit ceva?

— Nu ştiu. Am vrut să te cunosc. Trebuia să te fac să te întâlneşti cu mine. Se spune că eşti un om greu de găsit.

— Aşa e. Am mulţi duşmani, domnule… cum?

— Cooper. John Cooper.

— Am duşmani, domnule Cooper. Şi dumneata m-ai atras aici momindu-mă. N-ai nimic să-mi spui. Aşa că acum am să plec…

Cooper îşi puse una din palmele lui uriaşe pe umărul mic al tânărului.

— Nu, n-ai să pleci. Nu înainte de a-ţi pune

nişte întrebări. Îl strânse pe băiat de umăr. Hai să nu facem scandal, fiule. Am nevoie de ajutorul tău. Şi tu vrei ca Erika să fie găsită, nu-i aşa?

— Ia-ţi mina de pe mine, dacă ţi-o mai vrei întreagă.

Cooper zâmbi.

— Vrei să-mi acorzi câteva minute? Suntem cu adevărat de aceeaşi parte a baricadei. Îşi luă mâna de pe băiat. Ai fost cea mai apropiată persoană de ea. Te iubeşte. Ai avut o influenţă extraordinară asupra ei… înainte de a te întâlni ea era doar o tânără neformată, iar tu ai devenit mentorul ei. Nu fi modest – aşa e cum spun?

— Cred că da, acceptă tânărul, cu o nuanţă de mândrie în voce.

— Deci tu eşti tipul cu care trebuia să mă văd. Faţa ta… ai căzut de pe motocicletă? A fost o căzătură rea, după cum arată.

— Mă descurc perfect cu motocicleta, domnule Cooper. Nu cad din şa. Faţa mea e rezultatul muncii lui Stiffel şi a gâştei lui – eşti aici de suficient timp ca să fi aflat de Stiffel?

— Oh, da. A fost aceeaşi demonstraţie în care Erika a fost şi ea bătută?

Karl-Heinz se întoarse în întuneric, sub un acoperiş de pânză. Ploaia ropotea pe material, iar acest fapt părea să-i facă nervoşi pe tigri.

— Da. A fost ultima dată când am văzut-o.

— În noaptea aceea ai dus-o acasă?

— Nu. Am încercat s-o feresc de lume –

mulţimea era înnebunită, nu se vedeau decât bastoane şi ţevi lovind. Am fost luat de val şi nu m-am putut întoarce la ea. Vezi şi dumneata că am fost şi eu destul de serios rănit. Am leşinat. Când m-am trezit, mă aflam în drum spre spital. Eram ameţit şi bandajat. Am ajuns acasă simţindu-mă pe jumătate mort. Am dormit o vreme. După ce m-am trezit, am sunat-o, dar n-am primit niciun răspuns. După asta nu mai ştiu decât că ea a dispărut.

— Cum ai aflat că a dispărut?

— Mi-a spus Beate când am sunat-o. Mi-a povestit că s-a dus acasă la ea, însă nu i-a răspuns nimeni, apoi mi-a povestit ce a aflat, la rândul ei, de la Lise Koller… despre cuţit şi despre tot sângele acela.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Habar n-am. Nu cred că nu mi-ar fi dat de ştire dacă ar fi vrut, pur şi simplu, să plece…

— Numai că ea n-a plecat aşa, pur şi simplu, nu? în loc de asta, şi-a tăiat venele.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. Băiatul avea un nod în gât. Mai avea un pic şi izbucnea în plâns. Poate că am devenit prea obositor pentru ea, poate că s-a săturat de investigaţiile mele, de marşurile şi demonstraţiile mele… e posibil ca eu să fi mers prea departe.

— Prea obositor pentru ea? Fii serios, fiule, nu cred deloc în aşa ceva. Din câte am auzit, cuvântul tău era literă de lege pentru ea…

— Însă ea se temea. Se temea de ceea ce îi

arătasem, se temea de violenţă, lua lucrurile foarte în serios… în acea ultimă demonstraţie, oamenii lui Stiffel ne-au despărţit şi ne-aulovit pe amândoi bine. Au venit după noi în mulţime… de fapt, după mine. Bandiţii lui Stiffel sunt nişte neisprăviţi, însă ei reprezintă doar vârful aisbergului.

— Şi ce reprezintă restul? Ce nu putem vedea noi?

— E suficient de rău că sondajele arată că un sfert din populaţie e de acord cu banda lui Stiffel… însă mai rău e că adevăraţii nazişti, nu cei care au particula neo în faţă – sunt cei care regizează totul. Toate astea au însemnat prea mult pentru Erika.

— Doar nu încerci să-mi spui…

— Ceea ce îţi spun e adevărat! Descendenţii spirituali ai vechilor nazişti se folosesc de aceşti criminali şi nemernici, ca să stârnească iadul şi să pregătească populaţia pentru întoarcerea la o guvernare gen Germania-pentru-germani, adică la o guvernare cu mână forte, naţionalistă, de extremă dreapta. Acel Reich va fi condus de oamenii aflaţi acum în culise… de ei trebuie să ne fie frică.

— Nu crezi că ai o imaginaţie cam bogată? Sau, poate, că eşti un pic prea exagerat?

— Nu înţelegi Germania şi nici pe germani.

— Ei, aici m-ai prins.

— Niciodată nu există o motivaţie clară,

domnule Cooper, însă de un lucru pot fi sigur. Naziştii sunt implicaţi în tot ceea ce se întâmplă: Nu e film, nu e un serial ieftin de aventuri – e o realitate istorică. Şi cu cât lucrurile se înrăutăţesc, cu atât mai mult îşi vâră americanii coada. Aminteşte-ţi banda Baader-Meinhof…

— Mai uşor, băiete, mai uşor.

— Ascultă, eu vreau să scot în evidenţă că, de la Hitler încoace, nu mai putem scăpa de nazişti. Sunt băgaţi în toate. Băiatul se întoarse şi se uită la una dintre feline, care îl privea fix. Naziştii sunt ca leii şi tigrii. Mereu înfometaţi. Mereu la pândă. Iar Erika… am avut încredere în ea şi i-am mărturisit toate temerile mele… Erika a fost prea înspăimântată.

— Şi deprimată? Suficient de mult ca să încerce să se sinucidă?

Băiatul înălţă din umeri. I se citea clar pe chip durerea pricinuită de dispariţia fetei. Era un tip slab şi epuizat, ca o vedetă rock. O pereche de picioare subţiri ca trestia în blugi negri şi strâmţi.

— Însă, insistă Cooper, ea n-ar încerca să se sinucidă din pricina *politicii*, nu-i aşa?… trebuie să fie ceva mult mai personal decât politica…

Karl-Heinz izbucni în râs, apoi se strâmbă de durere din pricina buzei rănite.

— Americani! I se citea în voce îndoctrinarea de o viaţă, ura şi dispreţul. Nici nu se pune problema să mori pentru politică! Cui îi pasă de politică? Americanii acceptă orice sistem câtă

vreme banii lor sunt în siguranţă…

— Ascultă-mă bine, puştiule, îl întrerupse Cooper, tremurând de indignare din pricina insultei. Cui îi păsa de ceea ce spunea puştiul? Numai că el simţea că fierbe. Americanilor nu le pasă… bine. Toţi germanii aceia din Est şi Vest – ce minunat v-aţi răsculat voi, germanii, şi l-aţi răsturnat pe Hitler… ce gaşcă de eroi! Ei bine, la naiba! Noi suntem eroii, americanii şi britanicii, noi suntem cei care am făcut pe vidanjorii şi am venit aici, ca să curăţăm rahatul şi putreziciunea voastră. Noi suntem cei care ne-am spetit ca să îndepărtăm urmele dezastrului lăsat de Hitler. Noi am plătit pentru miracolul vostru economic şi ne-am deschis porţile pentru automobilele, pentru camerele video şi pentru blestematele voastre maşini de cafea – şi am făcut-o doar ca voi să puteţi sta aici, nişte nenorociţi de punkişti, şi să ne spuneţi ce ticăloşi suntem noi.

Cooper îşi îngustă ochii şi se întrebă dacă adoptase postura potrivită, undeva între John Wayne şi Jimmy Stewart. Habar n-avea ce efect putea avea această atitudine în Berlin, însă trebuia să-i dea una peste bot puştiului ăstuia. De multe ori, un om solid şi înalt care se apleca deasupra ta şi începea să-ţi urle în faţă însemna putere de caracter.

Karl-Heinz privea în pământ. Cooper aproape îi citi gândurile care-i circulau cu repeziciune prin minte: oare ar fi bine să-i arunc în faţă modul în

care americanii ne-au folosit ca pe cel mai mare laborator experimental al CIA sau faptul că au câştigat înmiit din reconstrucţia noastră… într-un târziu, băiatul îşi înălţă privirea.

— Erika se temea de orice. Îi era frică de Stiffel, de adevăraţii nazişti, de „demonul interior" al Germaniei, cum spunea ea… îi era frică de ceea ce înseamnă german. Se temea că istoria se va repeta… şi mai era şi taică-său.

— Ce-i cu tatăl ei?

— Erika se temea că tatăl ei e un adept al tuturor problemelor politice din trecut…

— Crede că tatăl ei e nazist?

— Mai mult sau mai puţin. Da.

— Cine i-a băgat asta în cap?

— Eu.

— Încercai s-o impresionezi? Sau ştiai ceva? Cooper făcu o scurtă pauză. Ce e SPARTAKUS?

Karl-Heinz încremeni; apoi dădu cu piciorul într-o piatră, încerca să-şi recapete echilibrul psihic. Cooper observă schimbarea produsă de cuvântul SPARTAKUS. Muzica se auzea mai tare acum. Se apropia momentul marşului final al protagoniştilor. Singurii care nu intraseră în scenă erau leii şi tigrii, momentul culminant al serii. Câţiva oameni ieşiseră şi trăgeau cuştile uriaşe înspre circ. Una dintre feline izbi fulgerător cu laba în barele cuştii.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Aha. Ei bine, Lise Koller – sora mea – mi-a

spus că Erika i-a menţionat o dată numele SPARTAKUS, ca fiind un soi de nume de cod… se gândea că acest nume fusese, probabil, pronunţat de tine.

— Nu mai pot vorbi nimic. Am fost un tâmpit să mă întâlnesc cu tine… m-ai tras pe sfoară, domnule Cooper. Nu mi-ai spus nimic nou. Nu ştii unde e Erika, iar eu mi-am asumat un risc imens vorbind cu tine. Am duşmani…

— E ceva legat de SPARTAKUS?

— Am duşmani – nu poţi înţelege…

— Deci, tu i-ai spus Erikâi despre SPARTAKUS. De ce nu mi-ai povesti şi mie? Poate că aşa mi-aş da seama unde se află acum.

Karl-Heinz clătină din cap şi începu să dea înapoi.

Cooper insistă:

— Clar, clar, toţi avem duşmani. Te înţeleg – şi eu ţi-aş putea povesti despre duşmani, crede-mă. Odată a trebuit să ucid un om cu o carabină. Ştiu multe despre duşmani. Deci, unde bănuieşti că se află acum? A plecat din voinţă proprie, după ce a fost salvată de cineva? Sau a fost răpită? Sau…

— Cred… rosti băiatul, înghiţindu-şi un nod. Cred că e moartă. Cred că a omorât-o cineva. N-a fost sinucidere… de ce crede toată lumea că a fost o tentativă de sinucidere?

— Pe cuţit nu s-au găsit decât amprentele ei.

— Şi ce-i cu asta?

— De ce ar fi fost omorâtă?

— Pentru că ştia multe… se temeau ca să nu povestească ceea ce ştie… putea deveni stânjenitoare…

— Darce dracu’ ştie ea?

— Ce i-am spus eu. Acum – ajunge. N-am să mai spun nimic. Nici măcar nu ştiu cine eşti, poate că eşti trimis de CIA, habar n-am…

— CIA? Cooper gândi cu febrilitate: zăpada, perechea din maşină, armele, lipsa actelor de identitate… Despre ce vorbeşti? Ce ştii tu despre CIA?

— Lucrezi cu Delaney? Du-te şi întreabă-l pe Delaney… ia-ţi răspunsuri de la el. Poate că tu eşti motivul pentru care el se foloseşte de dispozitivele de ascultat şi de câini şi – de unde să ştiu cine eşti? Am vorbit destul. Poţi să-mi spui… dacă eşti de la CIA, ce vrei? îl vrei pe SPARTA KUS, nu? Vrei să-l laşi pe Delaney pe dinafară… La naiba, poate că Delaney cunoaşte prea mult acum, poate că ai fost trimis să… Doamne, voi toţi îmi faceţi scârbă.

Dinţii îi clănţăneau incontrolabil; se auzea zgomotul făcut de capsele hainei pe casca lipită de imp.

— Stai aşa. Aşteaptă – ce are CIA de-a face cu toate astea? Cooper se uită la băiat. Poate Că sunt de la CIA, poate că sunt altcineva. Cineva mult mai rău. Gândeşte-te la asta. Poate că îl vreau pe Delaney… poate că nu, poate că mă aflu aici doar ca să ucid oameni. De vreme ce eşti încă în viaţă, înseamnă că te comporţi bine. Îl bătu pe umăr pe

băiat. Dă-mi informaţii, fiule, şi nimeni n-o să păţească nimic. Replicile îi veneau uşor. Le auzise de mii de ori înainte, în sălile întunecate ale teatrelor. Spune-mi de ce crezi că eşti vânat de Agenţie.

— Trebuie să existe o scurgere undeva. Ei ştiu sursa mea… aşa că de ce ar avea nevoie de mine? Mă urmăresc. Când o să fie siguri că nu mai au nevoie de mine, mă vor lichida. Aşa e mai elegant. Ei stau mereu la pândă.

— Uau, copilu'. Mai încet, fiule, mă sperii – acum hai să vorbim deschis. De asta vor ei s-o ucidă pe Erika? Pentru că i-ai povestit totul despre SPARTAKUS? Iar ei ştiu că ea ştie… asta e? Dar de ce ar vrea CIA s-o lichideze? Ce legătură are cu ei?

— Totul, idiotulei Totul are legătură cu ei! Nu mă lua peste picior – ei ştiu totul şi sunt pretutindeni.

— CIA? Glumeşti. N-ai aflat de calitatea serviciilor noastre de informaţii? Mai bine ai citi *The Washington Post*…

— Nu-s prost, se zburli băiatul. Faci pe deşteptul cu mine. Acum vor să mă omoare pe mine. Sunt cu toţii părtaşi la chestia asta, CIA, Stiffel şi… îi ştiu. Îi pot recunoaşte.

Se opri brusc. Vocea i se transformă într-o şoaptă. Copiii strigau de încântare la sosirea leilor şi tigrilor. Pământul tremură uşor. Metroul. În apropiere se găsea o staţie.

— Acolo, rosti Karl-Heinz, apropiindu-se de urechea lui Cooper. Omul acela. Cooper îşi întoarse capul. Omul acela înalt care şchioapătă.

Cooper îl văzu pe individ drept înaintea lui. Părea un bărbat în vârstă, ieşit la plimbare prin ploaie. Probabil că locuia în blocul de locuinţe. În acel moment se afla în penumbra unui felinar de stradă.

— L-am mai văzut înainte, zise Karl-Heinz, încercând să îşi revină. Pot să-mi dau seama dacă sunt urmărit. Tatăl meu m-a învăţat cum să o fac. Bătrânul ăsta mă urmărea. Nu ştiu pentru cine lucrează… dare unul dintre ei.

— Care ei?

— Dintre duşmanii mei. Nu m-ai ascultat. Eu am *duşmani*. Ei *ştiu*…

În acea clipă se auzi răgetul leilor, ca o goarnă a sfârşitului lumii. Copiii ţipară de încântare şi teamă.

Karl-Heinz se agăţă de braţul lui Cooper.

— Îţi spun, domnule Cooper, oricine ai fi, pleacă… pleacă din Germania cât mai poţi… nu mă omorî, nici pe mine şi nici pe altcineva… Erika e moartă, ţi-o spun eu, crede-mă… lor nu le pasă pe cine omoară.

Pe neaşteptate, Karl-Heinz se făcu nevăzut după colţ, trecând în goană pe lângă o rulotă elegantă în care câţiva artişti de circ, costumaţi, stăteau în bucătărie şi râdeau de vreo ispravă pe care le-o relata o femeie blondă.

Cooper pomi după el, dar se opri brusc. N-avea nicio şansă să-l prindă pe băiat. Îl înghiţise bezna. Curând auzi sunetul unui motor de motocicletă prinzând viaţă.

Se întoarse. Pe intrarea circului se revărsau acum copii, îmbrăcaţi cu haine pe jumătate închise şi cu fulare groase la gât, mame îmbrăcate cu haine de ploaie şi legate cu baticuri la cap, copiii retrăind extazul spectacolului văzut. O fetiţă îşi ridică mâinile în sus şi mârâi ca o leoaică în direcţia unui băieţel indiferent. Dincolo de marea de copii, în lumina felinarului de la colţul străzii, Cooper îl văzu pe bătrânul înalt cum îşi îndeasă mâinile în buzunare şi cum pleacă încet din acel loc.

După ce reuşi să scape de liota de copii, Cooper luă urma bătrânului. Nu ştia de ce o făcea. Băiatul era paranoic. Bătrânul îşi făcea doar plimbarea de seară.

Îl urmări pe toată distanţa blocului de locuinţe, apoi în direcţia turnului de televiziune din Berlinul de Est, cu celebrul lui punct de observaţie aflat în apropiere de vârf. Luminile de mică intensitate ale turnului îi dădeau un aspect de farfurie zburătoare. Trecu apoi pe lângă o biserică veche, situată cumva izolat. Pe lângă ei treceau înegt autobuze, cu ştergâtoarele mişcându-se înainte şi înapoi. Bătrânul nu lăsă prin nimic să se vadă că ar fi ştiut că e urmărit, însă pasul i se iuţi.

Intră într-o mică piaţă de vechituri, iluminată de câteva becuri fără felinar, care pocneau şi sfârâiau în ploaie. Piaţa era plină de lume: femei cu sacoşe de pânză, chipuri învineţite şi haine uzate, bărbaţi uitându-se la tricourile flauşate ce atârnau sub acoperişurile unor gherete improvizate, un bărbat scund stătea în spatele unei mese, fumând o ţigară şi spetind să-şi poată vinde, în ultimul ceas, marfa, care consta din şase cartofi mici şi amărâţi. O femeie se certa asupra preţului unui tricou pe care era imprimat Fred Flinstone. La următoarea gheretă se ofereau spre vânzare şorturi havaiene, confecţionate dintr-un material sintetic care sclipea la lumină ca plasticul.

Când Cooper îşi ridică privirea de acolo constată că bătrânul dispăruse.

— Ascultă la ce-ţi spun, Cheese. Lasă-mă să spun şi eu două vorbe. Nu e vina mea şi ştii al naibii de bine că nu…

— Unde eşti? Pe stradă?

— Te sun dintr-o cabină publică. E circulaţie mare. Şi tocmai trece un blestemat de tren… ce-ai spus? Abia dacă aud…

— Am spus: Pentru numele lui Dumnezeu…

— Bine, bine. Acum ascultă-mă – îţi spun că nu îl pot găsi. Ce vrei să repet? Nu. Îl pot. Găsi. Pur şi simplu, a dispărut.

— S-a dat la fund. Îi e teamă. La urma urmei, de ce îi e teamă?

— De noi! Aş spune că asta e evident…

— Nu prea îmi place treaba asta, Burke. Vreau restul poveştii cu SPARTAKUS. Sau ar fi mai bine să spun *ultima* parte a ei? Acum ce vrei *tu* să îţi repet? Se auzeau claxoane şi vuiet de motoare. Ned Cheddar se afla într-o dispoziţie proastă. Trebuie să aflăm către ce va conduce chestia asta. Câţi bani sunt vârâţi în afacere? Ce vrea Koller să cumpere? Sau să vândă? De ce am senzaţia că e amestecat şi un rus aici? Gândeşte-te la timpul pe care l-a petrecut el acolo. Ştim că Koller a jucat un rol important în înarmarea lui Saddam… Acum înarmează vreun alt ticălos? Iar tu îl pierzi pe băiat!

— Dar nu-l ţineam pe puşti sub observaţie, Cheese. Nu încerca să-mi bagi pe gât chestia asta. Şi nu trebuie să-mi spui că e o chestiune importantă – cunosc şi eu destule, chiar dacă sunt un agent de teren. Puştiul s-a făcut intenţionat nevăzut – face pe el de frică. Crede că o să-l omorâm de îndată ce ne va oferi şi restul…

Ned Cheddar oftă.

— Iisuse.

— Mă rog, nu-l poţi învinui. E o frică îndreptăţită.

— Prostii! explodă Cheddar, după care îşi reveni imediat Mi-am ieşit din fire pentru o clipă. Ce-i cu John Cooper?

— E la post. Împreună cu femeia aceea reporter de televiziune, Beate Hubermann.

— Nu-i cam bătrâior pentru ea?

Delaney nu îl luă în seamă.

— S-a dus să-şi vadă sora.

— Şi? sări, nerăbdător Cheddar.

— Au luat masa împreună. S-au dus la apartamentul fetei. Nu-mi dau seama ce are omul de gând, Cheese. N-avem microfoane pretutindeni.

— N-avem microfoane *nicăieri*. Habar n-am avut că ne vom confrunta cu o *situaţie*, nu-i aşa? Spune-mi, Profesorul – el ce spune referitor la fratele Cooper?

— Crede că Cooper e periculos. Că trebuie evitat cu orice preţ. Urăşte indivizii periculoşi şi sălbatici.

— Bine. Trebuie să-ţi mulţumesc pentru cuvinte. Ştii, încă nu-mi vine să cred că l-ai pierdut pe Karl-Heinz…

— Dar nu l-am *pierdut*, pentru numele lui Dumnezeu. Pur şi simplu, nu mai este acolo. Ar trebui să ştii că lucrurile astea se pot întâmpla!

— În fine, atunci o să încerc în altă parte. Trebuie să aflu care e semnificaţia adevărată a lui SPARTAKUS. Am fost prea multă vreme lipsit de informaţii în legătură cu asta…

— Fii serios, am aflat despre asta doar de câteva zile!

— Cu riscul de a ţi se părea că sună melodramatic, când se întâmplă aşa ceva sunt importante şi orele. Despre orice ar fi vorba, când

lucrurile se vor întâmpla, totul se va petrece rapid. Iar eu nu vreau să fiu prins cu pantalonii în vine. O să introduc în scenă un alt om. Am nevoie de oameni pe teren, care să ia pulsul şi să simtă încotro bate vântul.

— Nu-mi place cum sună…

— O să introduc un asasin în scenă…

— Oh, la dracu'. Pe cine va ucide?

— O să aşteptăm şi o să vedem, nu înţelegi? Poate că nu va trebui să omorâm pe nimeni.

— Oh, aşa ar fi bine, ar fi nemaipomenit! Oare când s-a întâmplat ultima dată să angajezi un asasin şi nimeni să nu fie ucis?

— Întotdeauna există un început. Oricum, o dată am trimis un tip în Africa – trebuia să-l ucidă pe Idi Amin, dar în cele din urmă, n-a făcut-o.

— N-am auzit niciodată povestea asta.

— Nu l-a ucis din motive întemeiate. Cred că Amin l-a mâncat şi ne-a trimis oasele lui prin poştă. Cam aşa ceva. S-a lăsat cu un pic de scandal când a apărut, într-o bună zi, în Langley, o cutie cu oase, cu inelul şi cu ceasul omului. Pe canale neoficiale, Amin ne-a dat de ştire că asta fusese o glumă pe gustul lui – însă oasele respective aparţinuseră, fără îndoială, bietului om. Ah, în fine… o să trimit asasinul. Trebuie să am toate variantele pregătite.

PARTEA A TREIA

Rafaela

Werner Paulus se găsea în plin trafic de după-

amiază, la volanul limuzinei Mercedes nu foarte noi, albastre, culoare tipică de camuflaj. În faţă, în raza lui vizuală se afla bătrânul şi elegantul Mercedes decapotabil – masiv, pătrâţos şi impozant, vârful generaţiei sale de maşini. Avea aproximativ treizeci de ani şi ţinea la degetul mic maşinile moderne. Paulus nu studiase istoria automobilismului, însă simţise ceva aparte când văzuse acea maşină. Nu ştia exact anul de fabricaţie, dar şi-o amintea din vremea când fusese nouă. De culoare verde închis, maşina sclipea ca un diamant şlefuit. Timp de câteva clipe, ploaia îi estompă priveliştea. Nu mai conta. Paulus ştia încotro se îndreaptă Mercedesul decapotabil.

Începea să aibă o imagine a situaţiei generale, aşa cum se prezenta ea în spatele perdelei de ceaţă. Începea să unească piesele mozaicului, deşi acestea erau foarte multe. În cele din urmă, reuşise să dea de Karl-Heinz şi efortul meritase. Îl văzuse şi pe american, pe John Cooper – care îl deranja atât de mult pe Profesor – întâlnindu-se cu Karl-Heinz la Circul American. Cooper nu ajunsese încă nicăieri în problema Erikăi Koller, dar se mişca extraordinar de repede pentru un om aflat în ţară străină.

Uneori regreta că nu mai putea cere nimănui să-l ajute în munca de urmărire. Practic, acesta fusese singurul avantaj pe care îl avusese ca rege al Poliţiei – JCentrale din Berlin. Acum trebuia să

facă totul de unul singur, bătrânul Werner. Ei bine, bătrânul Werner ştia ce face, ceea ce însemna un pas înainte faţă de concurenţă. Asta avea el în comun cu Burke Delaney şi cu Profesorul, asta era legătura dintre ei. Nu se comportau ca nişte indivizi aflaţi la un pas de moarte. Ştiau toţi trei ce fac. Ca atare, kilometrii treceau în zbor, în vreme ce Paulus asculta banda lui favorită cu fantastica Erika Pluhar cântând melodii triste despre singurătate. Cântecul lui favorit era cel despre hotelul Singurătăţii.

Paulus ştia ce face. În plus, el – singurul dintre toţi – ştia ce se petrecuse cu adevărat în noaptea precedentă la Gara Zoo. Înţelesese adevărul aflat în spatele măcelului şi semnificaţia florilor roşii aruncate pe scenă. Adevărul despre banda lui Dorfmann venind din trecut şi lovind din nou. Nimeni altcineva nu ştia. Numai Paulus. Aşa că se afla acum pe drum, îndreptându-se către munţii Harz, un căutător al celor mai adânci secrete.

Începură să urce panta în întunericul nopţii. Farurile prindeau în bătaia lor petele de zloată de pe şosea, movilele de zăpadă de pe margini. Treptat, zloata se transformă în zăpadă îngheţată, iar drumul se îngustă. Brazii erau încărcaţi de omăt, iar ramurile lor păreau mâinile întinse ale unor cerşetori sau ale unor fantome.

Drumul şerpuia, urcând în pantă. De mai multe ori, Paulus observă că în faţa lui nu se

vedeau decât luminile de poziţie ale maşinii urmărite, iar în spatele lui nu mai era nimeni. Cam proastă situaţia pentru o urmărire.

La un moment dat, după o curbă, apărură luminile unui sat, destul de vagi, deoarece satul era foarte mic şi ora foarte înaintată. Prin geamurile unora dintre ferestre se putea vedea ceaţa albăstruie a razelor emise de televizoare. Brutăria avea o lumină aprinsă. Staţia service era cel mai aglomerat loc din localitate. Doi oameni se pregăteau să închidă şi stingeau toate luminile.

La câţiva kilometri dincolo de sat, maşina decapotabilă coti pe o alee îngustă. Paulus trase pe dreapta. Aşteptă zece minute, apoi coti pe acelaşi drum. Simţi cauciucurile maşinii alunecând pe cărarea îngheţată, însă reuşi să înainteze. Un kilometru mai departe văzu un castel, în forma literei A, de dimensiuni considerabile, străjuind deasupra unei întregi văi. Automobilul decapotabil era parcat lângă intrare, unde un corp decorativ de iluminat era singurul care mai împrăştia bezna din jur.

Paulus făcea această excursie de şase luni, o dată pe lună. Ştia un loc bun de staţionare cu maşina, deasupra castelului, de unde putea observa totul. Era un om calm care îşi planifica mutările înainte, evitând surprizele. Se aşeză mai bine în scaunul maşinii, aprinse o lanternă şi începu să recitească *Revolta lui Gunner Asch*, clasicul roman al lui Hans Hellmut Kirst. Îşi potrivi

mai bine fularul la gât şi se adânci în lectură, fără a scăpa din vedere nicio mişcare şi niciun sunet în noapte. Îi venea mult mai uşor să facă munca asta în nopţile de vară. Acum venise iarna în munţi, aşa că trebuia să dea drumul, din când în când, la micul motor auxiliar pentru încălzire. Paulus era un om pregătit pentru orice.

Zorile timpurii îl prinseră treaz pe Paulus, bând cafea din termos. Îşi întinse picioarele în afara maşinii, ca să şi le dezmorţească, şi îl urmări pe Wolf Koller ieşind din castel şi îndreptându-se către maşina lui decapotabilă. Purta un raglan verde, ochelari fumurii şi mănuşi de şofer. Se strecură la volan. Paulus auzi sunetul greu al portierei trântite, apoi scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş. Încet, maşina se îndepărtă. Wolf Koller se ducea acasă. Acasă nu la locuinţa lui din apropiere de castelulclinică, ci acasă în Berlin.

Câteva minute mai târziu, Paulus oprise maşina în faţa uşii castelului şi bătea uşor în lemnul uşii. Aceasta se deschise şi în cadrul ei apăru chipul trist al doctorului Christian Milch, care se uită fix în ochii albaştri ai lui Paulus şi zâmbi uşor pe sub mustaţa lui nefiresc de neagră. Zâmbetul îl făcea să pară şi mai trist. Omul se dădu la o parte:

— Intră, Şefule Paulus. Cafeaua e gata şi am pregătit nişte dulciuri. Ai călătorit bine?

Paulus îi dădu termosul gol şi îl urmă pe holul mare, îmbrăcat în lemn lăcuit şi împodobit cu

palmieri în ghivece şi tapiserii în culori vesele. Printr-o fereastră se strecurau înăuntru razele soarelui. Milch îl conduse în oficiul administratorului, într-un colţ se găsea un aparat video; din filtrul de cafea se scurgeau ultimele picături. Milch se întoarse către Paulus.

— Aţi avut o groază de emoţii în Berlin, eh? Dintre toate locurile posibile tocmai Gara Zoo – cine ar fi crezut aşa ceva? A

Ieşit de sub control, şefule, totul a ieşit de sub control – ar fi fost nevoie de tine în astfel de vremuri.

— Oaspetele nostru s-a comportat ca de obicei?

— Aproape la fel, Şefule.

— Şi cum se simte pacienta ta, Milch?

Sprâncenele negre ale lui Milch se înălţară în semn de resemnare. Sprâncenele, ca şi părul şi mustaţa, erau negre ca pana corbului. În schimb, pielea îi era nefiresc de albă. Paulus ştia că Milch merge pe şaizeci de ani. Ca atare, presupunea că Milch are impresia că vopseaua folosită îl întinereşte. Efectul era exact contrar.

— Ca de obicei, Şefule Paulus. Nicio schimbare. Ştii bine că nu poate exista decât o singură schimbare pentru Doamna Umbrelor.

Milch nu-i putea pronunţa numele. Era un secret pe care el îl apăra cu orice preţ.

— Păi, să mergem s-o vedem.

Christian Milch conducea acest sanatoriu

particular de treisprezece ani. În toţi aceşti ani, ba chiar înainte de asta, în sanatoriu nu se aflase decât un singur pacient. Costurile de întreţinem ale acestui pacient erau, cu siguranţă, cele mai ridicate din lume, mai ales acum, când Hess murise şi închisoarea Spandau nu mai funcţiona. Însă pentru Wolf Koller banii nu fuseseră niciodată o problemă. Poate că Wolf Koller credea că era stăpânul lui Christian Milch, însă asta nu era decât o iluzie. Milch era proprietatea personală a lui Werner Paulus.

Paulus îl arestase pentru furnizare de droguri, care se dovediseră ulterior a fi fost impure şi care uciseseră mai mulţi tineri din familii bogate berlineze la mijlocul anilor ’70. Paulus făcuse un târg cu el: libertatea, într-un sens relativ, în schimbul transformării în informator pe viaţă. Milch avusese sentimentul unui târg faustian, însă Şeful Paulus l-ar fi putut băga la închisoare pe viaţă. Paulus era o Satană îngăduitoare dacă încheiai astfel de tranzacţii cu el. Milch se dovedise extrem de valoros în timpul Războiului Rece, când apărea mereu cineva, fie din Est, fie din Vest, care trebuia împănat cu droguri şi ţinut la rece pentru o vreme, care putea fi de ordinul zilelor, săptămânilor sau anilor. Unii nu supravieţuiseră. De aceea, pe panta de sub castel exista acum un mic cimitir cu morminte nemarcate. Viaţa era ieftină în zilele acelea. De exemplu, odată, o afacere desfăşurată pe podul

Glienicke din Potsdam se terminase prost şi un colonel rus, agent dublu, fusese obligat să doarmă pe vecie sub privirea atentă a doctorului Milch.

Altă dată apăruse un om care avea nevoie de un loc pentru a o pune la adăpost pe Rafaela Dorfmann, un loc în care ea să fie permanent îngrijită. Nevăzut şi neobservat, Werner Paulus îşi luase toate măsurile ca ea să ajungă în grija doctorului Milch. Paulus privise această treabă ca pe o investiţie cane avea să aducă profit mai devreme sau mai târziu. În definitiv, el investise, dacă se putea spune aşa, cu banii lui Wolf Koller, iar Koller îşi putea permite o asemenea cheltuială. Vorbind în termeni care le-ar fi plăcut enorm matematicienilor, această soluţie se dovedise echitabilă şi elegantă pentru toată lumea, cu toate că Wolf Koller ar fi fost şocat să afle că Paulus se vârâse în această afacere.

Parcurseră un alt hol îmbrăcat în cărămidă şi intrară într-o încăpere aerisită, luminoasă, deschisă unei privelişti uluitoare, însorite, a pantelor muntoase acoperite de zăpadă. Paulus era întotdeauna surprins de frumuseţea acelei privelişti.

Singurul sunet din încăpere provenea de la un fel de maşinărie care ajuta pacienta la respirat. Sau poate că monitoriza doar respiraţia. Oricum, ceea ce făcea aparatul nu avea nicio semnificaţie pentru Paulus. Era doar un mecanism care scotea bâzâituri şi clinchete. Renunţă să mai admire

priveliştea şi se duse lângă pat.

Rafaela Dorfmann se găsea, parţial, doar sub un cearşaf. De fapt, se putea vedea numai o jumătate a corpului ei, anume partea dreaptă, inclusiv numai jumătate din cap. Restul său, mai bine zis, acolo unde fusese restul era ascuns de bandaje şi feşe.

Milch se uită la ea.

— Douăzeci de ani şi ea încă nu vrea să moară. O pedepseşte Dumnezeu.

— Poate că ea ştie ce-i pregăteşte El dincolo. E bine să afli că El mai acordă, din când în când, atenţie acestei mici planete şi îndreaptă lucrurile. Nu se întâmplă prea des. Ştii, Milch, îmi place la nebunie când Dumnezeu priveşte lucrurile din punct de vedere moral.

— Se întâmplă suficient de des ca să ne menţină speranţa că EL există.

— Oo, Christian, dar eşti un adevărat filosof.

— Am mult timp la dispoziţie aici ca să meditez, şefule Paulus.

— Sper că nu te plângi, nu-i aşa, Christian?

— Sigur că nu, Şefule Paulus.

Paulus se aşează pe scaunul de lemn de lângă pat. Silueta întinsă avea o gură în care se făcea nevăzut un tub, ca un vierme într-o gaură. Din nasul femeii se vedea numai o nară, iar din chip numai obrazul de pe partea dreaptă. I se putea observa un singur ochi, închis, în ciuda faptului că pleoapa avea tendinţa de a se deschide, ca şi cum

ar fi fost cuprinsă de tremurat. Femeia nu scosese o vorbă de când explodase bomba, cu optsprezece ani în urmă, şi era posibil ca ea să nu poată fi în stare să vorbească, chiar dacă şi-ar fi recăpătat cunoştinţa. Creierul distrus, gâtul distrus, cavitatea toracică deschisă, rămasă doar cu o jumătate de plămân. De sub bandaje ieşeau câteva fire din părul care-i mai rămăsese. Pe vremuri, acesta fusese negru, ca al lui Milch, cu deosebirea că ei îi venea mult mai bine această culoare. Acum părul era gri cenuşiu. Paulus îi rosti numele încet, ca o formalitate impusă de respect, în cazul în care ea l-ar fi putut auzi.

Îi apucă mâna inertă, cu degete ca nişte gheare, o masă de tendoane, oase şi unghii lungi, cărora Milch le făcea permanent manichiura, probabil mai mult ca să-şi umple lungile ore de singurătate. Începu să vorbească, ca şi cum ar fi liniştit un copil. De fapt, sporovăia vrute şi nevrute, însă se gândea la ceea ce fusese ea cu mult timp în urmă…

Pe vremuri, Rafaela fusese o fată care-şi văzuse poza în ziare şi reviste. Când era de vârsta Erikăi Koller, era una dintre cele mai faimoase manechine din Germania. În acele vremuri, toate fetele îşi doreau să arate ca superba Rafaela. Pe atunci aceasta era cunoscută doar sub acest nume: Rafaela. Pâr drept şi negru până la umeri, şolduri înguste şi picioare lungi. Şi totuşi, Rafaela dusese două vieţi paralele, ceea ce îi fusese de râu

augur. Când o cunoscuse Wolf Koller, Raf aela ducea un singur fel de viaţă; el era un bărbat bogat din preajma Berlinului, sub patruzeci de ani, un expert în problema femeilor frumoase ale zilei. Niciuna nu era mai frumoasă decât Rafaela. Ca atare, Koller şi-o anexase la proprietăţile lui, aşa cum Hitler anexase Austria.

Pe atunci, Wolf Koller era strâns legat de o celulă de nazişti care se autoproclamau Cel de-al Patrulea Reich. Unul dintre nazişti era prietenul lui Koller, Gunter Bnendel, care avea o soţie superbă, pe Lise. Paulus nu se implicase în acea afacere, căci ea fusese axată pe zona München. Însă după sfârşitul tragic al afacerii, Paulus aflase câteva zvonuri referitoare la intenţiile lui Brendel; învăţase şi mai multe de când începuse să lucreze cu cel de-al doilea patron al său, Ned Cheddar.

Când Cooper şi Olaf Peterson spulberaseră conspiraţia nazistă, Wolf Koller scăpase nevătămat. Chiar şi atunci el obişnuia să stea bine ascuns în spatele scenei, la distanţă de linia frontului. Pe atunci era puternic implicat în relaţia Rafaela Dorfmann – iar ea încetase să mai fie unul dintre cele mai bune manechine ale lumii şi devenise una dintre teroristele cele mai vânate ale lumii, care folosea trandafiri roşii în chip de semnătură personală. Paulus se gândise adeseori la motivul care determinase acea schimbare în ea. Niciuna din teoriile elaborate nu-l satisfăcuseră pe deplin.

Psihologii speculaseră mult, făcând psihanaliză pe acest subiect, în absenţa ei; concluzia generală fusese aceea că ea acţionase aşa datorită urii de sine, un alt exemplu al sentimentului de vină al germanilor, care data tocmai din vremea războiului. În fine, psihologii erau experţi, însă Paulus avusese îndoieli asupra concluziilor trase. Sinuciderea fiului lui era un act mult mai de înţeles pentru un tânăr împovărat de sentimentul de vină naţională. Rafaela ieşise din tipare, devenise mai rea decât cei mai răi nazişti, acţionând fără o agendă politică şi îmbrăţişând terorismul doar de dragul terorismului. Era o teroristă mercenary… putea fi angajată de oricine, de stânga sau de dreapta, sau de orice orientare politică. Paulus era adeptul explicaţiilor simple. Ca atare, hotărâse că Rafaela Dorfmann era nebună, iar motivul pentru care înnebunise nu-l mai interesase.

Wolf Koller fusese atras de ea în primul tind datorită frumuseţii; oare, ulterior, fusese el sedus şi de hotărârea ei nezdruncinată de a comite masacre? îi invidiase el uşurinţa de a acţiona, de a lovi, de a ucide şi de a masacra, fără a-i fi frică de consecinţe, atât în privinţa ei cât şi a oricui altcuiva? Wolf Koller opera foarte mult prin constrângere, însă reuşea să se autocontroleze bine; oare admirase el capacitatea ei de a ieşi din barierele normalului, de a trece dincolo de limită?

Paulus se întrebase adesea dacă nu cumva

Cel de-al Patrulea Reich nu plănuise s-o folosească pe Rafaela ca pe braţul înarmat al organizaţiei. Era o posibilitate. Oricum, toate acestea nu mai erau acum decât nişte speculaţii. În cele din urmă, ea înnebunise, ca apoi să sară în aer la propriu, în acea fabrică de bombe din München.

Acum Rafaela avea în jur de patruzeci de ani. Dacă ar fi dus o viaţă normală, zilele ei de manechin ar fi fost de mult dispărute, însă s-ar fi putut afla la apogeul unei cariere cinematografice sau ar fi putut fi măritată cu un bogătaş, poate cu un individ ca Wolf Koller.

Poate cu Wolf Koller în persoană.

Când se ridică de pe scaun, Werner Paulus constată că doctorul Milch se făcuse nevăzut. Paulus îl găsi în oficiu, umplându-i termosul cu cafea. La urma urmei, Milch nu era un individ prea rău.

— Mai bine mi-ai da banda, zise Paulus.

Milch îi înmână o casetă audio pe care o scosese dintr-un casetofon ataşat la patul pe care zăcea femeia.

Paulus făcu semn cu capul înspre aparatul video.

— Şi…

Milch se duse la aparat, apăsă pe butonul de ejectare şi îi dădu lui Paulus caseta video. Acesta se uită la ea şi i-o dădu înapoi lui Milch.

— Hai s-o testăm un pic.

Milch puse caseta în locaş şi apăsă pe

butonul de punere în funcţiune. Pe ecran apăru o bandă-test, în alb şi negru, înregistrată cu camera video ascunsă în tavanul de deasupra patului Rafaelei Dorfmann. Wolf Koller şedea lângă pat, vorbind încet şi complet neinteligibil. Sunetul de pe banda audio era mult mai bun. Paulus urmări ecranul câteva minute. Banda avea înscrise, deasupra, data şi ora.

— Mereu îi vorbeşte despre Lacul Constanţa, zise Milch. De ce nu? Bănuiesc că e o amintire fericită.

Paulus încuviinţă.

— În fundul inimii el crede câea îl aude.

Oricât de ciudată era povestea celor doi, Paulus acceptase adevărul incontestabil legat de aceasta. Wolf Koller nu încetase niciodată să o iubească pe Rafaela. Inima are căile ei inexplicabile.

Ieşit din trecut

Deci, Cheese a mirosit c-ar fi un rus amestecat aici… Rusia în spatele numelui SPARTAKUS… Dar ce dracu’ au de-a face neonaziştii din SPARTAKUS cu nou sărăcită şi dominată de haos Rusiei

Burke Delaney şedea întins pe pat, cu trei perne sub el, cu ochelarii agăţaţi pe vârful nasului, şi citea o carte care cântărea enorm, la fel de mult ca şi Schuyler, bullterrierul de lângă el, de pe pătură. Cartea se intitula *Fum şi oglinzi* şi era o biografie de o mie de pagini a lui Emory Leighton

Hunn, marele spion care îl recrutase pe Delaney. Delaney îşi fuma pipa şi îşi amintea de marele om. Chiar şi Cheddar îl respecta pe Hunn mai mult decât pe oricine altcineva; Cheese spunea că Hunn îi arătase care sunt bucuriile şi satisfacţiile extraordinare ale muncii în domeniul informaţiilor, ale recunoaşterii adevărului din spatele vorbelor altora, ale determinării altora să accepte ca adevăr ceea ce tu ştiai că e fals. Delaney se întrebă ce ar fi făcut Hunn în legătură cu SPARTAKUS – era un adevăr sau o minciună, informare sau dezinformare… dar dacă era vorba de dezinf ormare, atunci ce anume se urmărea ca Cheese să creadă şi să facă? Asta era partea cea mai grea. Nimeni nu părea în stare să îşi dea seama încotro putea duce dezinformarea, aşa că marfa era, probabil, autentică. Ori asta, ori persoana căutată era mult prea inteligentă pentru ei. Asta era o idee de care să te agăţi.

Cu toate acestea, Delaney continuă să emită teorii. Nu fusese niciodată domeniul lui forte. El eră strict un om de teren; nu era treaba lui să facă raţionamente, ci să iasă la treabă şi să se ocupe practic de cineva. Lui îi plăcea să simplifice lucrurile şi apoi să rupă mâini şi picioare. Totuşi, se întreba ce avea Cheddar în minte? Ruşi. Să angajeze un asasin. Nu pricepea ce avea Cheese de gând, şi o astfel de situaţie îl făcea întotdeauna pe un spion cu vechi state de plată să se întrebe dacă nu era socotit un personaj de domeniul

trecutului. Oare decisese cineva că sosise timpul ca Delaney să fie pus într-un colet şi trimis în necunoscut? Delaney n-avea de gând să lase că aşa ceva să se întâmple. Niciodată.

Dacă era vorba de Koller şi de ruşi, însemna că era o treabă în care se investiseră mulţi bani. Poate că Wolf cumpăna arme şi le vindea vreunui câcăcios oarecare care voia să conducă lumea de pe peticul lui de pământ. Asta trebuia să fie. Vreo afacere uriaşă, de miliarde de dolari, o alianţă a banilor, poate o linie de împrumuturi, Arme – ruşi-noi… Adormise o vreme, nu ştia cât anume. Cartea grea îi alunecase de pe piept. Vântul bătea cu putere. În timpul după-amiezii, acesta doborâse o cracă imensă la pământ, distrugând câteva din sârmele care compuneau sistemul lui de securitate. Când se întâmplase asta, ningea uşor, iar când Delaney se băgase în pat, zăpada atinsese deja o grosime de cinci centimetri. Noroiul îngheţat şi peticele de iarbă maronie se albiseră complet.

Delaney ieşise afară şi se ocupase un pic de firele căzute. Ramura doborâtă pornise unul dintre casetofoane şi Delaney fusese nevoit să-l deconecteze. Câteva minute se auzise tare vocea lui Sinatra interpretând „On the Road to Mandalay”, ceea ce-i produsese lui Delaney o mare bucurie. Un astfel de sistem era în stare să sperie de moarte orice ticălos care s-ar fi furişat noaptea ca să pună mâna pe el. Într-o astfel de

treabă trebuie să ai imaginaţie, să fii creator. Numai că era mult prea frig afară ca să stea în bătaia vântului şi să pună totul la loc. Mâine. Avea s-o facă mâine. Acum, trezindu-se şi auzind vântul cum suflă turbat pe la ferestre şi câţiva câini urlând în şoproane, Delaney se întrebă ce îl deşteptase din somn.

Atunci auzi zgomotul… sunetul pe care-l făceau ghearele lui Schuyler pe lemnul lăcuit al holului. Lângă Delaney, locul care fusese ocupat de câine era cald încă. Hrşşt, hrşşt, hrşşt… Era cu totul ciudat ca Schuyler să părăsească iama căldura patului, ca să hoinărească prin casa neîncălzită. Era adevărat că bullterrierii aveau energie cât zece alţi câini, însă Schuyler nu mai era un pui. Se afla deja în plină maturitate şi îi plăcea să stea din când în când într-un adăpost cald.

Hrşşt, hrşşt, hrşşt.

Ce naiba făcea acolo?

Zgomotul încetă pentru o clipă, apoi reîncepu.

La dracu'! Delaney îşi aminti că visa ceva frumos, dar nu şi ce anume…

Se sculă, înşfăcă Coltul calibrul 45 de sub pernă şi se duse la uşa dormitorului, de unde aruncă o privire înspre hol.

Schuyler stătea într-o zonă slab luminată de razele lunii, la capătul holului. Privea fix înainte.

Delaney parcurse holul în picioarele goale.

Aflându-se încă în întuneric, incapabil să vadă ceva în camera principală, unde se găseau căminul, canapelele şi biblioteca înaltă de doi metri şi jumătate, Delaney îngenunche, sperând ca intrusul să nu audă trosnetele nenorocite scoase de genunchii lui bolnavi.

Schuyler continua să privească fix undeva, unde Delaney nu vedea nimic. Omul se aplecă la urechea câinelui şi îi şopti:

— Fă-i bucăţi, băiete.

Schuyler ţâşni ca o rachetă. Se auzi un zgomot îngrozitor când animalul răsturnă un scaun, apoi un zgomot şi mai puternic, ca şi cum cineva ar fi spart lemne şi ar fi practicat canibalismul în acelaşi timp. Un ţipăt cum Delaney auzise arareori. O împuşcătură care dărâmă una dintre tigăile grele de fontă ce spânzurau de cuie masive în capătul bucătăriei. Un mârâit ameninţător din gâtul unui bullterrier jucăuş, care se transformase într-un simbol al iadului.

Delaney se ridică şi aprinse luminile.

Lângă un scaun făcut bucăţi, zăcea întins pe spate un om care purta o mască de schi şi care mai era îmbrăcat doar cu o jumătate de cojoc. Cealaltă jumătate a hainei atârna, însângerată şi sfâşiată, de unul din incisivii lui Schuyler. Câinele clătina din cap, încercând să se descotorosească de bucata de haină. Se uită la Delaney, ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară scuze pentru că transformase în comedie o scenă de înalt dramatism.

Braţul stâng al omului zăcea inert lângă acesta, aparent scos din umăr. Sub trupul acestuia începea să se adune sângele, iar haina, după opinia lui Delaney, era iremediabil stricată.

Omul se răsuci pe o parte cu un geamăt. Braţul stâng îi rămase pe loc.

— Iisuse Hristoase, murmură Delaney, uitându-se la câine. Schuyler! Eşti un câine rău!

Animalul îl privi indignat. Delaney îi trase un şut. Un gest cât se poate de sportiv.

Victima nu putea vorbi. În spatele măştii gura i se mişca, dar individul nu mai putea nici măcar să urle de durere. „Şocul”, îşi zise Delaney. „Pierderea de sânge”.

Delaney înaintă, ţinând arma îndreptată spre nefericit.

— Câinele nu-şi cunoaşte forţa, rosti el. Îl apucă entuziasmul şi… ei bine, vezi şi tu ce se poate întâmpla.

Clătină din cap, chicotind, ca şi cum Schuyler ar fi fost un copil neascultător.

Schuyler mârâi din nou, de această dată din pricina bucăţii de cojoc pe care nu reuşea să o desprindă de pe dinţi.

— Deci, cine naiba eşti, soldate? întrebă Delaney.

Se aplecă, vrând să scoată masca de pe chipul omului, dar sesiză o mişcare a mâinii drepte a individului. Încercă să se dea la o parte, însă nenorocitul îl apucă de partea de sus a

pijamalei şi îi înfipse vătraiul încins exact subsuoară.

Delaney se strâmbă şi apăsă pe trăgaciul armei.

Glonţul explodă în sternul omului. Asta fuse tot.

— Ai văzut, Sky? Asta se întâmplă când ai degete. De aceea eu sunt maestrul şi tu eşti sclavul. Totul stă în degetul mare.

Îngenunche lângă victimă şi scoase masca de pe chipul deja înţepenit. Privi cu atenţie. Recunoscu imediat semnele indubitabile ale morţii. Se aşeză într-un fotoliu lângă cămin, privind fix la faţa omului.

— Măi să fie, rosti el încet.

Recunoscu mortul după cicatricea care pornea de la frunte şi traversa tot obrazul, amintire a vreunei încăierări de mult uitate. Nu îl mai văzuse pe Kuno Meinhold de când, din anii ’70? Oricum, de o groază de timp.

Pâr cărunt şi cam rar. Pe atunci Kuno era un puştan. Avea în jur de douăzeci de ani. Acum era doar un cadavru încărunţit. Iisuse, da repede mai îmbătrânise! însă se terminase. Omul nu putea îmbătrâni mai mult.

Schuyler reuşi, în sfârşit, să scape de blestemata de haină şi veni să se aşeze lângă Delaney, uitându-se la acesta cu un soi de rânjet flămând.

Delaney mângâie capul animalului.

— Kuno, rosti el încet, continuând să se uite la acel chip. Unde dracu’ ai fost plecat? Şi ce naiba te aduce înapoi?

Charlottenburg

Cooper nu se aştepta la o asemenea mărime a Palatului Charlottenburg. Într-o dimineaţă ceţoasă palatul arăta ca o versiune redusă a Versailles-ului. Cele două aripi lungi se întindeau de fiecare parte a secţiunii centrale albe, împodobite cu coloane galbene. Pe terenul dintre palat şi strada circulată creşteau tot felul de copaci, acum despuiaţi de frunze. Clădirea centrală fusese construită de Frederick I, pentru soţia lui, Sophie Charlotte, la sfârşitul secolului al şaptesprezecelea. După moartea ei, castelul suferise aceeaşi soartă ca şi alte construcţii similare, în timpul Celui De-al Doilea Război Mondial, castelul fusese sever bombardat, însă acum era renovat şi arăta ca nou. Silueta aurie a zeiţei Fortuna de pe domul central era acoperită de ceaţă. Cooper se afla pe aleea pavată cu piatră de râu a curţii castelului, la piciorul faimoasei statui ecvestre a Marelui Elector, primul Frederick.

Cooper ajunsese devreme. Beate aranjase o întâlnire cu Lee şi el luase un taxi până la palat. Fata îi spusese să intre înăuntru şi să se oprească în dreptul galeriei cu tablouri de la parter, unde se aflau picturile romanticului Caspar David Friedrich din secolul al nouăsprezecelea. În starea

psihică în care se găsea, Cooper numai de aşa ceva nu avea nevoie – de tristul şi deprimatul Caspar David Friedrich.

Nu fusese în stare să doarmă. Se plimbase prin apartamentul lui Beate, apoi, înainte de ivirea zorilor, ieşise afară şi se plimbase o oră pe străzile tăcute din Kreuzberg. Se simţea prins de complexitatea situaţiei, ca de nisipurile mişcătoare. Koller şi legăturile lui cu Brendel şi, implicit, cu trecutul lui Cooper, oamenii lui Stiffel cu manifestările lor sângeroase, oribilul atentat cu bombe de la Gara Zoo, care o menţinuse pe Beate în alertă de când se aflase vestea… Cooper începea să resimtă teama care îl măcina pe Karl-Heinz. Îl visase pe individul pe care i-l arătase Karl-Heinz, omul pe care el îl urmărise şi îl pierduse în apropiere de nenorocita aceea de piaţă de vechituri… Erika apăruse şi ea în visul lui. Mai întâi, ea se plimbase împreună cu individul urmărit de Cooper în piaţă, apoi se aflase alături de tatăl ei, ţipând la el, cu lacrimile curgându-i pe obraji, în vreme ce el şedea încremenit în spatele unui birou, până când ea tăcuse, iar Wolf Koller scosese un pistol Luger, imens, supradimensionat, din sertarul biroului şi trăsese în fiica sa… din el ţâşnise apă şi, BANG! se ivise un steguleţ; o glumă, însă, cu toate acestea, Erika căzuse jos, moartă… numai că se transformase în maică-sa, devenise deja Lee în clipa în care corpul îi ajunsese pe podea… Amintindu-şi visul, Cooper

oftă şi îl compară cu secvenţele visului lui Dalí din vechiul film *Spellbound* al lui Hitchcock… Una peste alta, nu avea de ce să se ruşineze de visul lui: Visele sunt o prostie, se autoamâgi el, plin de optimism.

Găsise uşor tablourile lui Friedrich. Imediat, picturile îl cuprinseră sub vraja lor. Aveau un aer ultraromantic. Păreau bântuite de duhuri, pe jumătate blestemate, pe jumătate exprimând speranţă. Siluete singuratice, pe promontorii, cu spatele la privitor, privind pierdute în depărtare; sugerau un sentiment al pierzaniei, al disperării; dorul de ceea ce fusese şi putea să nu mai revină niciodată, de ceea ce era pierdut, pierdut, pierdut. Se gândi la Lee, care propusese acest loc. *Mai lasă-mă-n pace*, *surioară*. Locul ăsta era mai rău decât visul lui, pentru numele lui Dumnezeu.

— Îmi plac enorm picturile lui. De obicei, se potrivesc stării mele de spirit.

Lee se afla lângă el şi vorbea în şoaptă, ca şi cum ar fi vrut să nu distrugă atmosfera creată de tablouri. Cooper simţi aroma parfumului ei.

— Nu pot spune că sunt generatoare de optimism.

— Dar nici eu nu sunt optimistă. Bineînţeles, nu sunt americancă. Americanii sunt de obicei optimişti, cei care pot rezolva totul, indiferent de cât de rău ar merge lucrurile. Cum te simţi, John?

— Frustrat. Nu ajung nicăieri.

— Domnişoara Hubermann mi-a spus că ai

făcut ceva progrese.

— Nu cred că sunt mai aproape de Erika decât eram când am venit aici. Îmi pare rău, Lee.

— Nu-i drept să mă aştept s-o găseşti. Ştiu asta. De fapt, nu cred că acesta a fost motivul meu real. Am vrut să vii aici ca să am de cine să mă agăţ... Am vrut să te văd înainte de a muri; adică, dacă sunt atât de bolnavă... Cum m-aş fi putut gândi că vei veni în Berlin şi vei găsi acul în carul cu fin? Dar... spune-mi ce-ai mai făcut. Şi, John, să ştii că fiecare zi care trece fără ca ei să-i descopere corpul e o zi bună pentru mine...

— Ei. Cine sunt ei? în realitate?

— Wolf a reuşit să-l determine pe Max Adler – şeful poliţiei – să desemneze câţiva poliţişti pentru căutarea ei. În plus, Wolf are garda sa personală. Depinde de ei. Nimeni n-a descoperit nimic până acum.

— Eşti convinsă că Wolf vrea s-o găsească?

— Ce vrei să spui?

— Poate că soţul tău e cel care a răpit-o.

— Vorbeşti serios? Dar de ce, de ce ar face el aşa ceva?

— Habar n-am. S-o înlăture din calea lui... s-o despartă de prietenul ei. L-am cunoscut pe băiat – e o figură aparte, Lee. Nu prea seamănă cu ce şi-ar dori Wolf pentru Erika.

— Nici cu ce mi-aş dori eu. Ţi-am mai spus-o. Cum ai dat de el?

— L-am sunat la telefon.

Îi povesti despre întâlnirea din Potsdamer Platz, despre movila de deasupra buncărului Fhrer-ului, despre frica lui Karl-Heinz de a fi urmărit de duşmani, de CIA, de oameni duri… frica de adevăraţii nazişti aflaţi în spatele neonaziştilor.

— E un fanatic, un estic, zise ea. Am cunoscut mai mulţi fanatici. Cu multă vreme în urmă, Wolf cunoştea câţiva indivizi din aceştia, oameni care erau în stare de orice ca să-şi atingă scopul, indivizi în general lunatici şi absurzi. Terorişti ca banda Baader-Meinhof. Banda Dorfmann… nu pe motive politice, nu politica era esenţială. Wolf a luat taurul de coame sau, cel puţin, aşa mi-a spus el. Nu voia să fie asasinat sau răpit de pe stradă, iar tovarăşii lui să fie nevoiţi să plătească cine ştie ce răscumpărare fabuloasă. Ştii ce a făcut? Le-a trimis vorbă că vrea să se întâlnească cu ei… şi aşa a făcut. A vorbit cu ei, le-a ascultat opiniile, a negociat cu ei şi i-a tratat ca şi cum ar fi fost nişte personalităţi. Dumnezeu ştie că ei chiar *erau* importanţi… şi încercarea lui a avut succes. L-au lăsat în pace…

— Prin generozitatea inimii lor? Aşa ceva nu pot înghiţi. Ce le-a oferit în schimb?

— Nu ştiu. M-am gândit la asta… Poate i-a convins că e mai lipsit de scrupule decât ei. E posibil. Îi cercetase bine, le găsise punctele nevralgice, punctele unde putea aplica presiuni, după care le-a vorbit şi le-a explicat ce avea de

gând să facă dacă ei ar fi venit după el, după afacerile sau după familia lui. Toate astea însă nu sunt decât ceea ce mi s-a spus.

— Poate că i-a luat în slujba lui, te-ai gândit la asta?

— Nu, niciodată.

— Indivizii precum cei din bandele astea nu prea au puncte în care să-i presezi – nu dacă sunt nihilişti adevăraţi…

— Mă rog, e doar o poveste pe care mi-a spus-o el, John. Nu ştiu nimic despre nihilism sau alte isme. Eu îţi spun cum procedează Wolf. Şi nu, nu cred că el a răpit-o pe Erika…

— Poate că nu. Dar să presupunem că el o iubeşte cu adevărat... să presupunem că a răpit-o *ca s-o pună la adăpost*. Poate şi-a imaginat că acest Karl-Heinz va avea un sfârşit tragic şi n-a vrut ca fata lui să păţească la fel. Uite ce s-a întâmplat în noaptea aceea în care au fost împreună. Erika putea fi omorâtă. Poate că ăsta e singurul mod în care taică-său o putea controla şi putea fi convins că ea se află în siguranţă. În plus, aşa o ţinea departe de toate informaţiile periculoase pe care i le furniza Karl-Heinz. E clar că ea nu l-ar fi ascultat pe Wolf dacă i-ar fi spus să nu se amestece.

Ea se întoarse încet din faţa tabloului lui Friedrich.

— Chiar crezi că aşa ceva e posibil? Avea o expresie gânditoare, ca şi cum abia acum şi-ar fi

făcut o idee despre realitate. Putea el face asta… şi să nu-mi spună? în felul lui, o iubeşte – enorm. Ea nu îşi dă seama, bineînţeles, şi asta cred că de când era mică. Tu eşti bărbat – ar putea el să continue să-şi iubească fata, chiar dacă ştie că ea îl urăşte?

— De unde să ştiu? Nu l-am cunoscut pe individ. Dacă e posibil? Probabil? Zi-mi tu. Dă-mi voie însă să-ţi spun un lucru… Am făcut nişte cercetări în privinţa soţului tău. Ştii ce-am aflat, Lee? Că Wolf Koller e capabil de aproape orice.

Ea se postă în faţa unei alte picturi. El o urmă.

— Încerci să mă sperii, John?

— Nu ştiu. Încerc?

— Ei bine, nu trebuie să te oboseşti. Deja sunt înspăimântată de Wolf. Mi-e teamă de el, aşa cum şi lui îi e teamă de mine… Ştii că mă deranjează cât de mult mă influenţează aceste picturi? Ca şi cum aş vedea un tablou al stării mele psihice. Am senzaţia că Friedrich se adresează în special adolescenţilor. Îţi plac picturile, John? Eşti un romantic cam sumbru.

— Acum îmi cam dau fiori.

— Pentru că te regăseşti în ele.

— Erika te-a determinat să vii aici şi să le admiri?

Lee se uită visătoare la el.

— Eşti atât de isteţ! Ea m-a adus aici… cum de-ai ştiut?

— Am capacitatea ciudată de a citi gândurile. Şi mie îmi plac picturile astea, cam la fel cum îi place unui om să apese un dinte cariat, care îi dă dureri.

Ea se mută la următoarea pictură. Cooper se duse până la glasvandul de pe coridor care făcea legătura între camerele splendid ornate. Într-una dintre încăperi fuseseră înălţate schele, iar mai mulţi oameni lucrau la tavan, printre candelabre. Fuioarele de ceaţă începuseră să se destrame şi lumina alburie a soarelui îl ilumina pe Grosse Kurf urst. Marele Elector. Cooper se întoarse şi se duse la fereastra opusă, care dădea înspre grădinile mari din spate, decupate geometric.

Orice ar fi făcut era mai bine decât să se uite la Lee.

Cooper îşi ţinea emoţia sub control. O iubea pe Lee şi o dispreţuia. Voia s-o ţină din nou în braţe, voia ca ea să fie sănătoasă şi puternică, voia să-i găsească fiica, voia s-o facă fericită şi s-o ia înapoi cu el…

O ura pentru că era atât de slabă, atât de laşă, atât de delăsătoare, o victimă predestinată.

Lee trecu pe lângă el, fără a spune ceva, şi Cooper o urmă, privind-o cum merge. Lee purta un costum de lână englezească, cu fusta strânsă pe şolduri, cizme care îi aminteau de vechile modele englezeşti de încălţăminte, mănuşi de piele roşu închis şi nelipsitul baston.

Uşorul ei şchiopătat aproape că nu se mai

vedea. Părul de culoarea lemnului lustruit sclipea. Privind-o cum se mişca, plină de siguranţă, Cooper se întrebă la ce se gândea ea? se întrebă dacă îl iubea cu adevărat şi dacă-l iubise cu douăzeci de ani în urmă. Ar fi vrut s-o poată crede. Numai că nu putea. Ea îi povestise ceea ce voia el să audă, poate din milă, poate fiindcă dorea ca el s-o ajute.

O dorea, cu inima, cu simţurile, cu tot ceea ce poate dori bărbatul o femeie. Nu mai avea chef să audă tot rahatul acela legat de gradul de rudenie. Fusese împreună cu ea doar câteva zile din viaţa lui. Deci, ea era sora lui. Mare scofală. Şi ce dacă? Nu însemna nimic faptul că era sora lui. Un accident. Faptul că era sora lui nu însemna cea mai mare problemă pe care o avea cu Lee Koller.

— Spune-mi, cum ai ajuns să te măriţi cu Wolf? Ce fel de bărbat era el atunci? S-a schimbat între timp? Cât de bine îl cunoşteai când Gunter Brendel era încă în viaţă?

Cooper rosti vorbele cu voce neutră, fără a se uita la ea. Cerul plumburiu de deasupra îl apăsa ca o greutate pe piept. Soarele se lupta în van cu norii care ameninţau să devină mult prea compacţi. Cooper şi Lee se găseau, singuri, în grădină. În mintea lui, Cooper revăzu o scenă din *Last Year al Mahenbad*.

— Iartă-mă John, dar ce are asta de-a face cu găsirea fetei mele? Ştiu ceea ce trebuie să ştiu despre soţul meu, şi asta n-are nicio legătură cu tine. Erika e cea care-mi sfâşie sufletul.

— Doamne, Lee, dar ea spune că îl urăşte. Wolf constituie subiectul principal al patimii ei… şi tu vrei să ştii de ce am nevoie să aflu mai multe despre el? El, Erika, tu – *familia* ta, staţi la baza dispariţiei ei. *Familia* ta a făcut-o să vrea să se sinucidă…

— Cum poţi fi atât de sigur? Habar n-ai!

— Tu şi Wolf sunteţi familia ei. N-a făcut ceea ce a făcut ca să fugă de lângă tine, Lee. Aşadar, tatăl ei e de vină.

— Vrei să-mi spui că ea îl urăşte *atât de mult*, încât a preferat moartea în loc de a continua să fie fiica lui… Cum se poate?

— În fundul sufletului tău eşti încă o americancă. De curând cineva mi-a scos în evidenţă faptul că americanii nu pot concepe să moară pentru o idee abstractă… cum ar fi politica. Tu nu împărtăşeşti simţămintele ei deoarece *ea* e nemţoaică. Ea are conştiinţă, Lee, adică ceva ce tu nici prin vis n-ai putea avea. Tu eşti o supravieţuitoare, indiferent care e preţul, însă ea nu e aşa. Ea e nemţoaică; gândeşte mai mult decât gândim noi şi îşi acceptă defectele, aşa cum noi le negăm pe ale noastre… ştie că omul poate muri pentru o idee, în vreme ce noi am înălţa din umeri şi am spune: nu fi prost, trăieşte-ţi viaţa! înţelegi? în viaţa ta, conştiinţa este primul lucru pe care îl sacrifici ca să supravieţuieşti – în viaţa ei este ultimul.

Ea nu-i răspunse. Vârful bastonului se plimba

pe pietrişul mare al aleii. Cooper începea să îi zdrobească apărarea şi se ura pentru asta. Pe ea însă o ura mai mult, deoarece făcuse ca această discuţie să fie inevitabilă.

— Povesteşte-mi despre căsătoria cu el. De ce s-a petrecut totul atât de repede? Soţul tău tocmai murise – deci de unde atâta grabă?

Ea se năpusti la el, aproape fizic, luptându-se pentru viaţa ei.

— Mă părăsiseşi!

— Asta înseamnă revizuirea istoriei, Lee. Tu mi-ai ordonat să plec. Mi-ai spus că ţi-am distrus viaţa.

— Eram singură, neajutorată…

— Tu eşti întotdeauna neajutorată. Şi nu eşti niciodată singură. Tocmai asta-i problema, că *ei* erau acolo.

— … şi îmi era frică. Nu aveam niciun sprijin, iar Wolf era acolo.

— Peterson obişnuia să spun & despre tine că eşti nebună, „zărghită”, cum zicea el. Peterson nu e un romantic, Lee. Recunoaşte rahatul când calcă pe el. Ceea ce încerci tu să-mi serveşti este un fel de rahat lacrimogen. Am trecut împreună prin toate acele momente. Nu eu te-am părăsit… să pricepi bine chestia asta. Tu ai ales să rămâi. Erai o femeie adultă, perfect capabilă de a deosebi binele de râu. Am dreptate, nu-i aşa?

Buzele ei strânse începură să tremure uşor. Lee părea descumpănită.

— Tu îmi vorbeşti despre conştiinţă… eu îţi spun despre frică! Tu nu cunoşti ce-i frica. Mă temeam, tu şi Peterson aţi distrus totul – de ce ţi-e atât de greu să înţelegi? A apărut Wolf şi a avut grijă de mine. L-am lăsat să mă liniştească, să se îngrijească de toate. Erika nu exista… de unde să fi ştiut eu ce-mi rezerva viitorul?

— Corect. Te temeai… hai să pătrundem mai adânc în fapte, bine? Cât de apropiat era Wolf de primul tău soţ?

— Făceau afaceri împreună.

— Gândeau la fel, Wolf şi Gunter? împărtăşeau aceleaşi convingeri politice?

— Unde baţi? Spune-o pe şleau! De ce mă ataci pe mine? Spui că mă iubeşti, însă încerci să mă răneşti – de ce? Nu eu am făcut-o pe Erika să fugă, de ce mă pedepseşti astfel? Ce-ai vrea să spun?

— Doar să recunoşti adevărul, la naiba! Wolf Koller e nazist, exact cum era Gunter Brendel! Nu era băgat până în gât în aceleaşi potlogării cu Brendel şi ceilalţi acum douăzeci de ani? Nu continuă să facă potlogării acum? Nu acest fapt a împins-o pe Erika să ia cuţitul şi să se taie singură? Anume faptul că tatăl ei e un nazist înveterat?

Lee se propti de o bancă; se lupta cu lacrimile. Nu voia să le lase să izbucnească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează, încetează, încetează! Nu-mi face asta! Nu-mi vorbi

despre nazişti! Eu nu sunt nazistă, John, sunt sora ta mai mică, Lee… oh, te rog, te rog, John…

— Vreau s-o găsesc pe fiica ta. Tu şi Wolf aţi făcut-o părtaşă la nebunia din viaţa voastră, la toate tâmpeniile pentru care se luptau naziştii… Trebuie să înţeleg de ce anume fugea sau dacă e moartă…

Lee începu să plângă şi se prăbuşi pe bancă, cu umerii căzuţi, ducându-şi mânuşa la gură.

— Dacă e moartă, trebuie să înţeleg de ce… dacă e moartă, Lee, atunci acesta este ultimul act al procesului care a început acum douăzeci de ani. Ascultă, sunt îndrăgostit până peste urechi de tine, nu mă pot uita la tine fără să-mi simt picioarele cum se înmoaie şi nu mi-ar păsa mai puţin de faptul că printr-un accident, care nu are influenţă asupra vieţilor noastre – tu eşti sora mea. Acest fapt nu are nicio relevanţă cu viaţa noastră, nu înseamnă nimic, suntem doi oameni ca oricare alţii… în toată viaţa mea te-am cunoscut doar zece zile, aşa că faptul că eşti sora mea e total irelevant… *dar te-ai lăsat pasată de la un nazist la altul, eşti proprietatea lor nenorocită, regina* lor7 *De douăzeci de ani n-ai avut nicio clipă tăria sau dorinţa de a fugi de lângă ei*!

— Doamne, cât te urăsc! ţipă ea cu voce spartă.

— M-ai chemat în ajutor şi am venit.

— Atunci du-te acasă, pur şi simplu, du-te acasă! Mă faci să te urăsc, nu încetezi niciodată să

mă judeci şi nu sunt niciodată suficient de bună pentru tine… nu ajung niciodată la nivelul aşteptărilor tale. Doamne, eu sunt cea bolnavă şi nu mă mai pot lupta cu tine… Mi-e rău şi nu mai am niciun fel de putere.

Lacrimile îi curgeau pe obraji. Cooper o privi, dar nu făcu nicio încercare de a le opri şi de a-i reda seninătatea chipului. Nu mai rămăsese nimic de care s-o acuze; îşi folosise toată muniţia. De la un nazist la altul, mânuită de ei, pasată…

— Nu mă duc acasă. O să fac ce pot, deoarece fiica ta are curajul să lupte, fie chiar şi pentru sine… merită să fie salvată, ajutată şi merită să găsească un motiv pentru a continua… dar trebuie să mă ajuţi şi tu…

— Nu te pot ajuta, John. Nu ştiu cum…

— Pentru că nu vrei. Nu vrei să te aduni şi să intri în luptă alături de mine! Dacă nu ai conştiinţă, măcar unde-ţi e curajul? Şi cel mai nenorocit individ din familia Cooper avea, cel puţin, curaj!

Lee se ridică de pe bancă, se îndepărtă de el şi se împiedică, încercând s-o ia la fugă. O urmări cu privirea. Lee ajunse la uşa palatului şi dispăru înăuntru.

Cooper nu mai avea suflu, era epuizat emoţional.

Fusese cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. O găsise după toţi anii aceştia şi acum îi implântase un pumnal în piept.

Trebuise să o facă, însă nu putuse să fie mai distructiv, înţelegea prea bine. Nu ştia cum să se poarte cu Lee, însă nici ea nu ştia ce se afla în fundul inimii lui.

Pur şi simplu, ea nu pricepea.

El trebuia să fie acel membru al familiei care să facă ceva de valoare. Îşi petrecuse douăzeci de ani cu ruşinea numelui familiei deasupra capului. El era ultimul şi singurul care putea fi un Cooper onorabil. Fratele lui, Cyril, era mort de douăzeci de ani, iar Lee ar fi putut să fie socotită la fel. Ea nu înţelegea ce înseamnă să priveşti înapoi la o familie de trădători şi să ştii că tu eşti ultimul care ai o şansă de a spăla numele familiei… Parcă ar fi venit amândoi din galaxii diferite. Trecutul nazist, răul central al secolului, nu avea nicio semnificaţie pentru ea. Cooper n-o auzise nicio clipă menţionând ceva în legătură cu asta, nu era vina ei… tocmai de aceea John Cooper avea mai multe în comun cu Erika decât Lee.

Căci John Cooper şi Erika Koller erau cei care împărtăşeau acelaşi sentiment al vinovăţiei.

Wolf Cooper ieşi din palat, blestemându-se pentru prostia şi lipsa de bun-simţ de care dăduse dovadă. De ce o tratase atât de brutal? Ce sens avea să revină asupra greşelilor trecutului… de ce îl interesa ce făcuse ea cu douăzeci de ani în urmă? Un asemenea timp părea o veşnicie. Vorbise despre doi oameni diferiţi, în momente diferite ale vieţii lor. Acum era momentul care

conta. Acum ea apelase la el, iar el îi răspunsese ca un şcolar gelos şi furios. Ea era ce era, făcuse ce trebuia să facă şi nu prelinsese niciodată că ar fi fost puternică sau perfectă. Oare o îndepărtase acum pentru vecie? Cum ar fi putut să se revanşeze, cum ar fi putut intra din nou în legătură cu ea?

Se afla pe pavajul de piatră, lângă statuia Marelui Elector, când auzi o voce strigându-l pe nume:

— Domnule Cooper, aici…

Se întoarse şi văzu un imens Mercedes decapotabil, verde închis, a cărui caroserie reflecta Palatul Charlottenburg şi statuia Marelui Elector ca o oglindă. Portiera din dreptul locului pasagerului era larg deschisă. Un bărbat, cu o pălărie pe cap, purtând o haină gri şi un fular negru, stătea aplecat peste scaunul tapiţat cu piele şi îi făcea semn cu mâna.

— Eşti domnul Cooper, John Cooper din Boston? Individul zâmbea. Purta mănuşi de şofer. Cooper nu mai văzuse o asemenea maşină splendidă. Urcă-te. Dă-mi voie să mă prezint… sunt cumnatul dumitale, Wolf Koller. Haide, pofteşte înăuntru. Omul vorbea cu un uşor accent englezesc. Cooper îşi aminti că văzuse undeva, în arhiva lui Bruni, că Wolf Koller îşi primise o parte din educaţie la Cambridge în ultima parte a anilor cincizeci. Te duc în oraş, prietene.

Cooper se urcă în maşină şi se aşeză pe

scaunul din piele care semăna cu un adevărat fotoliu. Maşina arăta ca şi cum abia ar fi fost scoasă de pe linia de asamblare. Cei doi îşi strânseră mâinile.

— Sunt complet surprins, zise Cooper.

— Da, te cred. Palatul e minunat, nu-i aşa? Ţi-a arătat Lise galeria lui Friedrich? Picturile acelea sunt favoritele ei, ca şi ale fiicei mele, de altfel. A păţit ceva Lise? Tocmai am văzut-o ieşind. Părea cam furioasă – cred că m-ar fi omorât dacă aş fi oprit-o. Astăzi s-a urcat la volan şi chestia asta mă cam sperie, dar n-o pot opri. Sper că n-a avut vreuna din crizele ei, nu?

— Nu, n-a păţit nimic. E doar îngrozitor de stresată, după cum bine ştii.

— Ea şi Erika au multe în comun. Sunt persoane foarte serioase. Eu întotdeauna am zis că umorul şi ironia fac viaţa un pic mai suportabilă. Ai timp să stăm puţin de vorbă? Cred că e mai bine dacă te pun eu la curent cu ceea ce se întâmplă – altfel, s-ar putea să-ţi faci o părere total eronată. Îmi poţi acorda acest timp?

Individul arăta incredibil de bine. Avea chipul colţuros şi trăsături bine dăltuite. Sprâncenele îi erau stufoase, iar părul gri-argintiu şi des îi stătea dat pe spate, fără să pară că petrece mult timp aranjându-l. Hainele reflectau anii petrecuţi la Cambridge. Ciorapi gri perlaţi, cizme maro închis.

— Desigur. N-am un program prea strâns.

— Bun. Ştiu un bâruleţ oribil nu prea departe

de aici.

Intrând pe un bulevard larg, cu o dungă de iarbă pe mijloc.

Koller zise, arătând înspre un alt muzeu:

— Ai văzut-o pe Nefertiti? E acolo. Merită să faci o vizită aici. Ei bine, mă bucur că Lise n-a avut una dintre crizele ei de leşin sau altceva. E foarte curajoasă. Nu acceptă faptul că e bolnavă. Nu e însă prudentă întotdeauna. Deci, ce crezi despre sora ta după toţi aceşti ani?

— Nu mi-a trecut prin minte că va rămâne la fel de frumoasă.

— Chiar şi acum îmi taie răsuflarea, îl aprobă Koller. Totul se datorează genelor, în opinia prietenilor mei doctori. Oftă şi închise o clipă pleoapele. Frumuseţea face şi mai dureroasă starea ei fizică. Din punct de vedere medical, ea constituie un mister, cel puţin până acum. Am un om bun care se ocupă de ea, dar e un pic prea prudent, nu vrea să rişte. Fritz Gisevius. Sunt sigur că-i va face plăcere să vorbească cu tine cât stai aici. Îl cunosc de mic. Tatăl lui şi tatăl meu au fost buni amici. Trase maşina lângă o curbă şi parcă. Urmează-mă şi am să-ţi dau toate detaliile.

Era un bar simplu, cu ferestre la stradă. N-avea nimic sumbru în el. Koller era cunoscut acolo. Femeia de la bar îi aruncă un zâmbet servil. Koller îi făcu semn.

— Vrei să încerci una dintre băuturile mele speciale, domnule Cooper?

— De ce nu?

Koller îşi ridică două degete, în forma literei V.

— Priveşte.

Femeia prepară cu profesionalism două porţii de martini, apoi, ca prin magie, scoase o sticlă frumoasă de lichior albastru pe care o plimbă pe deasupra paharelor. Imediat, băuturile capătară culoarea eterică a cobaltului.

— Martini albastru. M-a învăţat să-l prepar un tip pe cane l-am cunoscut în Arabia Saudită cu mulţi ani în urmă. Are un gust minunat. Culoarea e cea care m-a cucerit. Hai să ne aşezăm în colţ.

Wolf Koller se făcu comod. Îşi puse pălăria pe scaunul rămas gol, se aşează degajat pe scaunul situat cu spatele la fereastră şi îşi încrucişă picioarele. Arăta mai mult ca actor decât ca om de afaceri. Probabil că avea vreo cincizeci şi cinci de ani, vârstă pe care o arăta, însă acest fapt era ca o încununare, nu ca o povară. Cooper ştia despre ce era vorba. Văzuse asta toată viaţa lui în filme. Individul avea stofă de vedetă.

— Mai întâi, dă-mi voie să-mi cer scuze că nu ţi-am urat mai din vreme bun venit la Berlin. Ar fi trebuit, evident, să stai la noi acasă – doar eşti fratele soţiei mele. Însă lucrurile sunt un pic întoarse cu fundul în sus pe aici, aşa cum, probabil, ai aflat dacă ai citit ziarele. Eu am fost implicat în situaţia asta – poate fiindcă nu e genul meu să stau de o parte. Apoi, mai e şi Lise – sau

preferi săi spun Lee?

— Oricum, ştiu la cine te referi.

— Atunci, am să-i spun Lise. Are o mulţime de identităţi şi naţionalităţi. Născută americană, cu copilăria petrecută în Londra, apoi aici, în Germania. Te încurcă rău. În fine, am să-i spun Lise. Problema e, după cum, poate, ai ghicit, că ea are multe secrete în ultima vreme – poate că asta face parte din boala ei, nu putem fi absolut siguri. Însă ea a ales să facă din prezenţa ta aici un secret faţă de mine – de aici şi lipsa mea de ospitalitate.

— Dar ai ştiut să o urmăreşti, nu?

— Da, trebuie să elaborezi mici stratageme ca să afli ce are ea de gând. E o poveste lungă, domnule Cooper, şi încă una tristă. Sănătatea ei se şubrezeşte de mai multe luni; de fapt, bănuiesc că de aproape un an – e vorba de sănătatea ei psihică. Fizic e încă puternică – un alt aspect care mă îndurerează poftind. Dar şi această sănătate fizică se poate ruina – pur şi simplu, nu ştim la ce să ne aşteptăm. Boala ei – a început cu ea uitând diverse lucruri, apoi spunând ocazional diverse vorbe nelalocul lor, apoi cu leşinuri urmate de goluri de memorie. Una dintre primele ei crize s-a petrecut în KaDeWe, marele nostru magazin universal. Apropo, trebuie să-l vizitezi cât timp eşti aici. Ultimul etaj e plin numai cu produse alimentare – gândeşte-te la un Harrod’s mult, mult mai mare. Într-o zi ea îşi făcea cumpărăturile

acolo. Dintr-odată i s-a făcut râu, n-a mai ştiut cine e sau unde e, şi a leşinat. Am fost sunat la birou… a fost un mic dezastru. A trebuit să fac totul ca povestea să nu apară în ziare, şi asta de dragul ei – suntem pe punctul de a deveni o familie relativ cunoscută şi vulturii planează mereu în jurul nostru căutând subiecte de scandal. Ca şi în cazul Erikâi, la care o să ajung imediat. Fritz Gisevius, prietenul meu doctor, de care ţi-am spus, s-a oferit să încerce să pună diagnosticul bolii ei. E o treabă tare încurcată – Fritz e cel mai bun, şi nu ştie încă dacă e un fel de febră a creierului, o tumoare prea mică pentru a fi detectată sau un stagiu primar al maladiei lui Alzheimer. Problema este că starea ei pare a se înrăutăţi progresiv; Fritz crede că s-ar putea să fie nevoie s-o internăm în curând în spital. Nu cu mult timp în urmă a căzut râu, şi-ar fi putut rupe gâtul, şi a aterizat la picioarele mele, în holul casei noastre, s-a uitat la mine şi habar n-avea cine eram… Bineînţeles, nutresc speranţa că se va descoperi că e vorba de ceva simplu, în genul unui regim alimentar, vreo poveste minoră legată de chimia corpului pe care fulgii de porumb în cantităţi mari ar putea-o soluţiona. Koller zâmbi din nou trist Speranţa e singura care îţi dă forţe, înţelegi? Mă uit la ea, nu pot să cred că nu mai poate fi vindecată – e ca o maşină de marcă, ar trebui să fie uşor de întreţinut, însă, spre deosebire de o maşină, ea are un suflet… şi eu cred că boala ei izvorăşte cumva din suflet.

Sufletul ei e contaminat, iar noi nu ne pricepem să-l însănătoşim.

Koller se opri şi luă o înghiţitură de martini; Cooper îl imită. Băutura nu era deloc rea.

— Situaţia fiicei noastre nu-i face nici ea bine. Presupun că Erika poate fi, ca toţi copiii, mult prea absorbită de sine. Mă tem că nu mă prea pot ocupa de Erika acum.

— De asta sunt eu aici. În legătură cu asta m-a contactat Lee.

— Asta mi-am închipuit şi eu de îndată ce am aflat că eşti aici – adică de acum câteva ore. Spune-mi, cum te-a contactat? Printr-o scrisoare? Nu, nu era timp ca să…

— Prin cineva despre care ştia că va veni în State. I-a dat persoanei un mesaj.

— Ah, înţeleg. În fine, nu e treaba mea şi n-o să-ţi mai pun întrebări în acest sens. Te felicit pentru faptul că eşti un frate atât de devotat. Mereu m-am întrebat de ce n-a exploatat mai mult relaţia cu tine. Vreau să spun că eşti singura ei rudă şi faptul că nu te-a contactat până acum mi s-a părut ciudat. Din păcate, Lise mi-a spus pe şleau că opinia mea nu era necesară.

— Treaba a fost reciprocă. Nici eu n-am contactat-o. Până acum nici n-am ştiut că s-a recăsătorit…

— Şi au trecut douăzeci de ani! Koller clătină din cap şi îşi trecu degetele prin păr. Ce înseamnă viaţa, nu? Toţi suntem cam de aceeaşi vârstă. Eu

mă trezesc citind rubricile de decese, verificând vârstele… din câte mi s-a spus, cam toată lumea face aşa ceva.

— Deci de ce o urmăreai azi?

— Mă îngrijorează când insistă să iasă afară singură, mai ales când refuză să fie condusă de şofer. Aşa că, dacă prind de veste şi sunt acasă, mă duc după ea să mă asigur că nu păţeşte nimic.

— Atunci a fost doar o coincidenţă faptul că se întâlnea cu mine?

— Nu, nu, oricum, speram să ne întâlnim cumva. Sau, cel puţin, să te văd şi eu. Vezi, ea e conştientă acum de infirmităţile ei. De golurile de memorie, de leşinuri, de spasmele din mintea ei. Aşa că scrie bileţele, ca o asigurare împotriva uitării… Aşadar, am găsit o însemnare în care ea îşi notase întâlnirea cu tine. *John la C'burg*. Mi s-a aprins un beculeţ. Noi nu cunoaştem niciun John şi atunci m-am gândit la fratele John Cooper… era şi o potrivire cu problema Erikâi şi cu grijile ei legate de sănătate – n-ar fi fost logic să vrea să ia legătura cu fratele ei? Aşa că iată-mă. Sunt bucuros, John, că era vorba de tine.

— Şi eu sunt bucuros, bineînţeles.

— Am crezut că e important să ne întâlnim şi să vorbim. Mai ales despre starea ei de sănătate. Încă mai sper că îşi va reveni şi va fi bine. Până acum însă, Gisevius mi-a spus că trebuie ferită de emoţii, supărări, şi să nu fie supusă la un stres prea mare. E ca un element instabil, ca un

exploziv. Gisevius spune că poate avea oricând o prăbuşire. Ca un scurt-circuit, înţelegi? El spune că în creier există numai electricitate, reacţii chimice. Iar eu ştiu că tu vrei ce-i mai bun pentru ea. N-ai vrea să-şi facă singură vreun râu.

— E în stare să se sinucidă?

— Cine poate şti? Koller ridică din umeri. Eu sper că nu e, dar nu poţi şti. Mintea ei pare a fi ca o bombă cu ceas…

— Am înţeles că Erika a încercat să se sinucidă.

— Oh, Doamne, Erika – ea are o atracţie magică pentru drame.

— N-o iei în serios? înţeleg că era sânge peste tot…

— Da, da, dar nu Erika. Sinucigaşii nu îşi taie venele, mor, apoi pleacă în altă parte.

— Deci nu crezi că era sângele ei?

— Oh, da, era sângele Erikâi. Sau, cel puţin, era sânge din grupa ei. Sunt dispus să cred că s-a tăiat singură. Însă doctorul Gisevius mi-a spus că sinucigaşii îşi fac adeseori o incizie superficială şi aşteaptă apoi prietenii să vină şi să-i salveze. Sunt convins că aşa s-au petrecut lucrurile şi cu ea. În plus, Erika avea plăcerea sadică de a şti că gestul ei mă va înnebuni – şi a reuşit s-o facă. Sunt furios însă nu pe ceea ce mi-a făcut mie – Erika s-a certat cu mine şi, din când în când, m-a adorat, încă de când a ieşit din pântecele maică-sii. Are o voinţă de fier – pe care ea mi-a spus că a moştenit-

o de la mine. Poate că aşa şi este. Expresia chipului i se înmuie, gândindu-se la fiica lui. Clătină din cap, plin de nedumerire părintească. Nu, sunt furios că a îndurerat-o pe mama ei fără niciun fel de milă – iar acum ea e în Costa Brava, Ibiza, Dumnezeu ştie mai unde, distrându-se, plătindu-ne pentru lucrurile oribile pe care i le-am făcut noi… Chiar dacă s-a bucurat de modul de viaţă pe care noi am fost în stare să i-l asigurăm, pe mine nu mă poate ierta niciodată pentru că sunt ceea ce sunt. Eşti tată, domnule Cooper?

— Nu, nu sunt.

— Ei bine, atunci eşti mai f ericit decât mine.

— Ai o viziune cam sumbră în privinţa fiicei tale.

— Îmi iubesc fiica. Asta e cert. Însă fiica mea şi prietenii ei sunt părtaşi la ceea ce merge râu în Germania de azi. Bogaţi, aroganţi, suficienţi, capabili să-şi permită atitudini şi filosofii care fac din oameni ca mine personajele negative… nu e o poveste nouă, nu-i aşa? Bineînţeles că o să-i aducem pe calea cea dreaptă, mai devreme sau mai târziu. Viaţa o să-i îmblânzească.

— Fata pe care o descrii nu seamănă cu cea din descrierile celor cu care am vorbit. Care e adevărata Erika? A lor sau a ta? Ce are anume fiica ta?

— Americanii au un singur fel de a privi lucrurile.

— Aşa îmi spune toată lumea. Mie nu mi se

pare însă că sună ca un compliment. Vrei şi tu să te alături majorităţii?

Cooper continuă să bea din pahar, ceea ce avea darul să dea o nuanţă de irealitate întregii scene.

— Nu-mi place să fiu previzibil, deşi poate că aşa sunt, rosti Koller. Mie mi se pare că voi, americanii, nu prea aveţi darul de a studia istoria – poate fiindcă aveţi o istorie foarte recentă. Uită-te la noi – europenii au de învăţat nu numai istoria micilor lor ţâri, ci şi pe a celorlalte ţărişoare, mai ales că unii dintre ei au aparţinut când unei ţări, când alteia… înţelegi? A fi european înseamnă să studiezi mult şi să reţii esenţa. Fiecare face ce poate. E un domeniu necunoscut americanilor sau, de exemplu, australienilor. Aşa că, neînţelegând istoria complexă a Europei, voi vă uitaţi la noi din când în când şi îi vedeţi pe Napoleon, pe Disraeli, pe regina Victoria, pe Freud, pe Hitler, lagărele de concentrare, Zidul, reunificarea germană, CEE, un papă sau doi, pe Charles şi pe Diana… doar evenimente izolate, niciodată fluxul continuu al istoriei…

— Fata ta îşi găseşte undeva un loc în cadrul acesta, sau e vorba doar de discursul obişnuit despre ce tâmpiţi şi idioţi suntem noi, americanii?

— Urmăreşte-mă. Vine Lenin, cel mai mare măcelar al secolului, apoi Hruşciov loveşte cu pantoful în masă la ONU, Golful Porcilor, Kennedy moare, se ridică Zidul, se prăbuşeşte Zidul,

comunismul ajunge înapoi în bezna de unde a venit… toate sunt momente izolate, titluri de o şchioapă în ziare pentru americani. Ei bine, domnule Cooper, voi, americanii, pur şi simplu, nu pricepeţi! încă un martini albastru?

Koller îşi ridică paharul gol şi femeia de la bar dădu din cap în semn că a înţeles.

— Ce anume nu pricep? întrebă Cooper.

— Că nimic nu se sfârşeşte niciodată. Încearcă să ţii minte asta când ai de-a face cu Europa. *Nimic nu se sfârşeşte niciodată*.

— Fiica ta? Vrei să spui că e nazistă sau aşa ceva – nimic nu se sfârşeşte niciodată?

— Erika? Nazistă? Doamne, nu! E comunistă mai degrabă. Deşi mă îndoiesc că a avut vreodată o gândire politică coerentă. Doar e mai uşor să urăşti, nu-i aşa? Începând cu tatăl tău plutocrat, pe care să-l urăşti temeinic. Apoi să treci la lupta de clasă. Astfel de oameni încă există…

— Plutocraţi?

— Comunişti. Stângişti. Suntem supuşi unui alt val de anarhie, terorismul de stânga. Terorism de dragul terorismului. Lucruri precum coşmarul de la Gara Zoo din noaptea precedentă. Totul e un ciclu, nimic nu se sfârşeşte niciodată – îţi aminteşti? Noi suntem legaţi – nu de nazişti. Cei pe care tu îi socoteşti nazişti sunt întotdeauna prezenţi cu noi, aici, în America, pretutindeni. Nazismul e acum o stare de spirit care n-are nimic de-a face cu excesele lui Hitler, însă sunt doar

nişte amărâţi care creează tulburări sociale – ar trebui să fie lichidaţi. Mă tem însă de Brigăzile Roşii sau cum şi-or mai spune de data asta… Mă tem şi de CIA voastră… Mă tem de multe lucruri, aşa cum ar trebui să se teamă orice om cu judecată bună, însă cel mai mult mă tem că fiica mea se va alinia valului de terorism de stânga, terorism anarhist, terorism fundamentalist arabo-islamist sau cum altcumva s-o mai fi numind – *şi asta numai fiindcă ea îşi urăşte tatăl*. Urăşte faptul că oamenii mă ascultă, că am o oarecare influenţă politică. Îţi imaginezi ce trofeu ar însemna Erika Koller pentru imbecilii ăştia însetaţi de sânge? Patty Hearst şi Armata de Eliberare au fost de o mie de ori mai importanţi din cauză că Germania e un loc mic şi o zonă pe care lumea o urmăreşte cu atenţie… Bogată, frumoasă, „cochetă”, cum ar zice englezii… de asta mă tem cel mai mult, şi nu pot împărtăşi această teamă cu Lise, din cauza stării ei.

Sosiră cele două băuturi noi. Koller îşi privi paharul câteva clipe. Barul începea să se umple de lume.

— Vorbeşti serios? Sau o faci aşa, pentru mine?

— Vorbesc serios, te asigur. Am oamenii mei care caută prin logică toate locurile în care ea s-ar putea găsi, dar vezi şi tu ce dificil e. Habar n-am unde s-ar fi putut duce – sau cu cine. Totul e atât de puţin stabil, nu-i aşa? Să luăm Rusia, de

exemplu…

Acum ursul rus e liber din nou, micşorat ca dimensiuni, însă nimic nu se sfârşeşte niciodată… aşa că şi ursul acesta are destinul lui. Toţi avem destinele noastre, domnule Cooper, naţiuni şi indivizi, iar eu bănuiesc că ele se repetă la nesfârşit. Uneori am sentimentul că toţi suntem nişte suflete foarte vechi, domnule Cooper, care ne-am trăit vieţile iar şi iar, niciodată învăţând cu adevărat ceva, în schimb luptându-ne să ne îndeplinim destinele. Ruşii au impresia că Europa e încă a lor, un continent de sibariţi slabi şi absorbiţi de fiinţa lor, prăzi uşoare pentru Urs, însă Ursul nu poate pricepe niciodată lucrurile ca lumea. El îi divinizează pe europeni, spiritul şi sofisticarea lor, îi dispreţuieşte pentru decadenţa lor – Ursul are creierul cam mic, mă tem, însă e foarte hotărât. El ştie că lucrurile nu se sfârşesc niciodată. Ursul e un apărător fioros, un câştigător greoi – vezi generalul Kutuzov înghiţindu-l pe Napoleon, vezi armatele lui Hitler dispărând în stepele îngheţate şi soldaţii germani în uniforme de vară supravieţuind doar prin canibalism practicat asupra camarazilor lor căzuţi, îngheţaţi – ruşii au nevoie de cineva care să le spună ce să facă. Atunci totul o să fie bine pentru ei.

— Cum rămâne cu germanii? întrebă Cooper.

— Ah, cu hunii. Cu teutonii, Cu germanii. Noi suntem marii intelectuali, proştii intelectuali ai Europei. Fără noi, cultura europeană n-are

profunzime; noi producem cea mai măreaţă muzică, cei mai profunzi gânditori, marile filosofii, adevăratele mari recesiuni, mari lideri politici care visează să unească Europa într-un Reich… aşa că noi dăm iama prin lume, gândindu-ne că toţi trebuie să fie de acord cu noi pentru că noi suntem, evident, cei mai deştepţi… şi aşa devenim noi, inevitabil, răniţi şi surprinşi când toată lumea ne urăşte cu o pasiune sângeroasă!

— Probabil pentru că începeţi prin a omorî oameni, observă Cooper.

— Nu, percepi lucrurile exact invers, domnule Cooper. Nu aşa procedăm noi. Noi *sfârşim* omorând oameni! Şi ei îşi amintesc! întotdeauna ne urăsc datorită sfârşitului. Oricum ar fi acesta. E tragedia Germaniei!

— Dar e şi tragedia lor, nu-i aşa?

— Tragedia lor apare la sfârşitul spectacolului. Ultimul act e tragedia noastră. Atunci *ei* ne ucid. Se pare că noi nu reţinem esenţialul. Te plictisesc mai mult decât de obicei, domnule Cooper? încerc doar să mă revanşez pentru că nu te-am primit cum se cuvine când ai venit aici…

— Ascultă… eşti nazist? Oricare ar fi sensul cuvântului?

Wolf Koller izbucni într-un râs zgomotos. Nimeni nu îi acordă nicio atenţie. Poate că era un client de-al casei sau poate că râdea mult.

— Parcă ai fi fiică-mea! Eu? Nazist? Doamne,

ce imaginaţie!

— Atunci iau ce-ai spus ca un nu răspicat.

— Răspicat. Cu toate că un adevărat nazist nu s-ar apuca să-şi dea arama pe faţă într-un bar oarecare. Presupun că ar depinde de locul în care se află.

— Dar Gunter Brendel a fost. Erai partenerul lui.

— Brendel? E mort de douăzeci de ani! Da, presupun că era. Un tip cam întunecat, Gunter. Am auzit că era nazist. Apoi a fost asasinat… Cam confuz. Norocul lui Lise că am apărut eu. Doamne, am iubit-o înainte de a avea curajul s-o ating. Femeile au o asemenea putere! Gunter era un om slab, un prost, însă eu nu sunt. Nazist! Nu, domnule Cooper, nu sunt nazist. Cred în Germania, în Patria Mumă. Nu poţi numi asta o crimă.

— Dar fata ta crede că eşti nazist.

— Mă rog, ei îi place să mă acuze oricum. E o puştoaică, poate că mă place, aşa cum îmi plac mie Beatles-ii sau altceva. Are prieteni care cred că oricine are bani e un SS-ist deghizat. Prietenul ei vine din Est. Îi strecoară tot felul de absurdităţi la ureche şi pe urmă ea le scoate pe gură – nu pot face nimic în acest sens. O să se schimbe. Pe mine mă îngrijorează Lise…

— Dacă nu eşti nazist…

— Gata, domnule Cooper, gata cu gluma.

— … atunci ce eşti?

— Sunt un naţionalist german, asta-i tot.

— Şi Joachim Stiffel ce e?

— Un idiot. Un idiot violent.

— Îl cunoşti?

— Cunosc aproape pe toată lumea. Da. A venit la noi o dată, la nişte cunoscuţi de-ai mei, voia să-l sprijinim financiar, zicea că voia ca Germania să fie a germanilor, spunea că el era doar un naţionalist şi toţi ceilalţi erau nişte nenorociţi! Un amărât de dobitoc!

— Şi ce s-a întâmplat?

— Era nebun. În niciun caz nu constituia genul meu de investiţie. Sau de asociere. Doamne, e un parazit!

— Să fiu sincer, nu ştiu pe cine sau ce să cred. Asta te include şi pe tine, Herr Koller.

— Înţeleg pe deplin cât de ciudate ţi se par toate acestea. Te compătimesc. Ba chiar am şi o propunere, dacă nu vei crede că sunt inospitalier. Pot să ţi-o fac?

— Dă-i drumul.

— Ai venit aici, fără voia ta, în cel mai prost moment cu putinţă. Erika s-a făcut de râs. Lise se simte rău. Eu sunt implicat în nişte negocieri pe muchie de cuţit, societatea e tulburată… te-ai gândit să te întorci acasă şi să aştepţi ca lucrurile să se liniştească? O s-o găsim pe Erika. Sunt convins că lui Lise o să i se găsească un diagnostic şi aşa o s-o putem pune pe picioare iar. O să avem grijă de Stiffel şi de problema imigranţilor… Aş fi

încântat să păstrez legătura cu tine, prin telefon, fax sau scrisori, cum vrei, să te ţin la curent, iar la primăvară ce-ar fi să te întorci în Berlin? La Primăvară totul o să arate altfel. O să te duc cu iahtul meu pe lacul Wannsee, o să fie acolo şi Erika, şi Lise, soarele o să strălucească, o să facem o petrecere de familie. O să râdem cu toţii de încercările prin care am trecut în iarnă – şi o să ne întrebăm de ce naiba am fost atât de supăraţi. O să facem o croazieră pe Rin, cu celălalt vas al meu! Ce zici?

— Dar cum rămâne cu destinul Germaniei?

— Ei bine, râse Koller, cred că ne-am convins destul că războiul nu ţine! O să ne împlinim altfel destinul. În fundul sufletului nostru să ştii că suntem americani fără un continent pe care să-l numim al nostru. Koller încă zâmbea amuzat când se întoarseră la maşină. Unde să te las? Unde stai?

— Aş vrea să mă plimb puţin, răspunse Cooper.

— Bine. Ştiu cum te simţi. Sunt foarte bucuros că ne-am putut întâlni. Aş fi vrut să fie în circumstanţe mai normale. Data viitoare, vino primăvara, o s-o facem cum trebuie. Acum însă ce-ar fi să te duci acasă? Iată cartea mea de vizită – mă poţi suna oricând la birou. Mai vorbim. Întinse mâna, iar Cooper i-o strânse. John Cooper, lasă germanii să aducă Germania pe calea cea dreaptă. Dacă n-o putem face noi, atunci nimeni nu va putea.

Cooper urmări maşina luxoasă plecând încet. Se uită după ea până ce aceasta dispăru din vedere.

Orlovski

Când văzu bărbatul care stătea lângă enormul şoarece gri, Profesorul dădu de două ori din cap, suficient de tare ca să audă vertebrele pocnind, apoi îl strigă pe individ. Ca şi cum ar fi dat peste un vechi amic într-un magazin supraaglomerat în preajma Crăciunului, cineva pe care nu-l mai văzuse de multă vreme, cineva dintr-o altă viaţă. Aproape cât veni să urle, aproape că… Apoi anii de antrenament îşi spuseră cuvântul şi Profesorul se abţinu să mai scoată vreo vorbă şi deveni invizibil, un alt individ anonim în mulţime. Barbă sură, beretă, un singur ochi bun. Barba acoperea cicatricile lăsate de un anchetator SS peste care dăduse în Buenos Aires cu douăzeci de ani în urmă. Hugo Waxman. Unul dintre cei care scăpaseră prin ochiurile plasei după război: toată lumea credea că Hugo murise, însă Profesorul îl descoperise în Argentina, în acea altă existenţă, chiar înainte de viaţa ce-l includea pe Orlovski, care continua să stea în picioare lângă blestematul acela de şoarece imens. Profesorul făcuse o greşeală şi se pusese cu aşa-zisul răposat Hugo Waxman, care se apucase să-i treacă ace de cusut prin obraji. Fuseseră câteva ore dezgustătoare, după care, datorită groazei şi a inteligenţei superioare, Profesorul inversase rolurile şi trecuse

acele prin gâtul lui Waxman. După aceea, toţi prietenii lui Waxman deciseseră să-l pună sub urmărire pe omul care acum era Profesorul, oriunde s-ar fi aflat acesta… aşa devenise el Profesorul şi nu se mai întorsese niciodată în America şi sfârşise într-un birou, împreună cu Konstantin Orlovski… în viaţă.

Acum, iată-l, bătrânul şi bunul Konnie. Dacă ar fi avut alte ocupaţii, poate că s-ar fi dus la un pahar şi şi-ar fi istorisit vechi poveşti de război sau s-ar fi minţit cât mai frumos. Numai că surpriza de a-l vedea în Berlin, lângă KaDeWe, vorbind cu un şoarece înalt de doi metri, era suficient de mare ca să-l facă pe Profesor să se oprească. Imediat se strecură înapoi în mulţimea de părinţi cu copii de mână, uitându-se cu ochii mari la lumea de vis din jurul lor.

Fusese la etajul alimentar din KaDeWe, de unde luase câteva kilograme de cafea boabe din Sumatra, cafeaua lui favorită, şi coborîse cu pachetul pe scara rulantă. La parter, spre ieşire, se oprise să vadă ultimele amenajări făcute în vederea Crăciunului, în rotonda centrală. Castelul de iarnă al lui Kris Kringle, împodobit cu zăpadă precum ceara pe o luminare; tot felul de pitici şi spiriduşi, iepuraşi, veveriţe şi un şoarece imens. Acolo îl văzuse. Purta o haină de blană de samur. În creştet era chel; o bordură de păr cenuşiu pornea din dreptul urechilor înconjurând baza craniului osos. La ochi avea ochelari negri, de

aviator, cocoţaţi pe nasul lui larg şi necioplit de slav. Şoarecele imita gestul îmbucării unei bucăţi masive de şvaiţer, iar individul discuta cu el, zâmbind cu toată gura, spre deliciul puştilor adunaţi în jurul lor. Unul dintre puşti întinse, ezitând, un picior şi îl aşează pe coada lungă a şoarecelui, ca să vadă dacă acesta observă. Nicio reacţie.

De mulţime se apropiară alte câteva animale, ţinând în labe dulciuri în ambalaj lucitor, în vreme ce se auzea muzică de Crăciun. Scena îi amintea Profesorului de orăşelul în care crescuse – acolo întotdeauna Crăciunul era plin de albul omătului. Totul se întâmpla într-o altă ţară şi cu multă vreme în urmă.

Privind omul în haină de blană, Profesorul se gândi că Crăciunul petrecut în Rusia şi în Est nu semăna deloc cu atmosfera de aici. Se gândi la un Crăciun nefericit petrecut în mirosul dulceag, de săpun ieftin, al sediului din Moscova, între pereţii cenuşii şi sumbri ai coridoarelor supra-încălzite de acolo, aşteptând să afle de soarta unui om care n-avea mai multe şanse decât Frosty Omul-de-Zăpadă într-o zi caniculară de vară. Când se uita, acum, la expunerea incredibilă de mărfuri de aici, nu-i venea să-şi creadă ochilor…

Îl urmărea pe maiorul Konstantin Orlovski, de la KGB, care îşi petrecuse acea zi cu el, jucând cărţi, schimbând ultimele bancuri, fumând acele ţigări înfiorătoare, aşteptând să afle dacă sentinţa

fusese: viaţă sau moarte?

În jurul orei zece a acelei seri de Crăciun, răspunsul sosise prin însuşi directorul adjunct Egon Rossovici. Răspunsul nu fusese prea bun. Omul lor apăruse cu gâtul tăiat, ascuns sub un troian de zăpadă. Se zisese cu omul din Praga. Orlovski şi Profesorul se uitaseră unul la altul cu priviri grele, resemnate, îşi terminaseră ţigările şi îşi puseseră hainele şi căciulile de blană.

— Crăciun fericit, tovarăşe, îi urase încet Orlovski, ca şi cum Rossovici sau vreun alt ştab l-ar fi putut auzi şi s-ar fi putut încrunta.

— La fel şi ţie, prietene, răspunsese Profesorul.

Orlovski era un om amabil. Nu din cale-afară de deştept, dar asta era pe placul KGB-ului. Un om loial, muncitor, fără a străluci prin ceva. Se ataşase de Rossovici, a cărui stea se înălţa repede; cu trecerea timpului el şi Rossovici deveniseră indispensabili unul altuia. Făceau o echipă bună împreună, la fel ca Sancho şi Don Quijote, rolul slugii jucându-l Orlovski, iar cel al cavalerului, Rossovici.

Acum Orlovski stătea în faţa Profesorului, înconjurat de copii veseli, în haina lui de blană, cărând o sacoşă într-o mână şi o geantă diplomat, pe care era evident că abia o cumpărase, în cealaltă – departamentul de obiecte de voiaj se afla doar la câţiva paşi distanţă. Era o geantă diplomat de culoare verde-smarald, din plastic dur

sau din fibre de sticlă, genul de geantă pe care Profesorul îl admirase în vreme ce se plimba la parter, cam cu o oră în urmă. Era cea mai frumoasă şi cea mai scumpă geantă diplomat pe care o văzuse el vreodată. Chiar se întreba cine şi-ar putea permite să cumpere un asemenea obiect. O geantă care arăta ca o bijuterie pe care Richard Burton i-ar fi făcut-o cadou lui Elizabeth Taylor. Ei bine, acum aflase. Un maior ex-KGB, făcând parte şi din nomenclatură, care se presupunea că se retrăsese într-o staţiune de la Marea Neagră. Orlovski trecuse bine de cincizeci de ani. Ei doi se născuseră la interval de câteva zile, însă la mii şi mii de kilometri depărtare unul de celălalt. Când Profesorul ajunsese în Moscova, Orlovski îi trimisese un toit, ca să-şi arate bunele intenţii. *La Mulţi Ani*, *Kirii*, *şi Bine Ai Veniţi* scria pe tort, cu litere mari şi roşii. Tortul fusese confecţionat sub forma unui ciocan şi a unei seceri într-o cofetărie a nomenclaturii, de către băieţii şi fetele care se ocupau de mesele oficiale. Era genul de şmecherie pe care un maior KGB o putea practica fără a da naştere la comentarii.

Deci, ce naiba făcea Konnie Orlovski în Berlin, arătând ca impresarul Corului Armatei Roşii care vrea să-şi prezinte formaţia instituţiilor culturale din Vest? îşi mai cumpărase o geantă diplomat de trei mii de mărci. Asta trebuia să însemne ceva.

Orlovski fusese prima legătură operaţională a

KGB-ului cu grupările teroriste care răsăriseră pe vremuri pretutindeni în Vest. Bader-Meinhof, Brigăzile Roşii, banda lui Dorfmann, Carlos Şacalul… şi multe altele, mari sau mici, atât „roşii” cât şi „negre”, după cum se intitulau ele. Acum el era prea ocupat să vorbească cu un pitic cu barbă şi să bine dispună puştii ca să-l observe pe Profesor, sau Kiril, cum îi spunea el. Profesorul se ascunse mai bine în mulţime şi hotărî să-l supravegheze pe Orlovski. Aşa, de-al naibii.

Când ieşi din KaDeWe, Oriovski pomi pe jos. Fulgii de zăpadă i se aşezau pe haina scumpă de blană. Ducea cu el geanta verde şi sacoşa, aşa că era greu de pierdut din vedere. Individul parcurse întreg Tauentzienstrasse şi trecu pe lângă enorma sculptură tubulară denumită *Berlin*, pe care localnicii o porecliseră *Maţele încolăcite*. Berlinezii nu puteau lua niciodată prea în serios ceva care avea aspect pompos. Asta îi deosebea de alţi germani. Era atitudinea berlineză.

Ajungând la Europa Center, Orlovski intră şi îşi croi drum prin mulţimea formată din consumatori ce se plimbau de la un magazin la altul şi din adolescenţi leneşi, fumând pe rupte. Rămase transfigurat câteva minute bune în faţa Ceasului de Apă, înalt de paisprezece metri, având toate mecanismele perfect vizibile. În faţa acelui ceas era întotdeauna aglomeraţie. Orlovski se uita la el ca un băieţel fascinat de o nouă jucărie.

Profesorul abia îşi stăpânea nerăbdarea. Hai,

Konnie, ce mare scofală vezi? în sfârşit, rusul se uită la ceasul de la mână. De unde stătea, Profesorul avu impresia că ceasul e un Rolex de aur. Putea fi o imitaţie, putea fi autentic. Oricum, geanta diplomat şi haina de blană erau veritabile.

După ce ieşi din Europa Center, Orlovski trecu pe lângă Biserica Memorială Kaiser Wilhelm, o ruină rămasă din timpul războiului. Un monument tragic. Localnicii nu rezistaseră însă şi îl porecliseră *dintele găunos*. Zăpada cădea din cer în mici vârtejuri. Cerul era cenuşiu ca plumbul şi se întuneca.

Traversă strada spre colţul Ku'damm, unde se vedeau luminile celebrului restaurant Caf Kranzler strălucind în spatele zidurilor exterioare vopsite în alb şi roşu. Părea nefiresc de sclipitor, vesel şi primitor, în comparaţie cu sumbra atmosferă de afară. Se spunea că la Kranzler cinau mai mulţi turişti decât în oricare alt restaurant din Germania. Strălucea ca un transatlantic pus pe uscat, care împodobea, ca o bijuterie de preţ, Ku'damm-ul.

Orlovski intră în local şi urcă scara până la etajul al doilea, de unde se vedea perfect strada circulată de dedesubt. Profesorul aşteptă, apoi se urcă şi el la etaj. Se uită după geanta diplomat şi după sacoşă. Orlovski şedea de unul singur la o masă de lângă fereastră. Una dintre ospătăriţe îl conduse pe Profesor în altă parte a încăperii, suficient de departe ca Orlovski să nu-l vadă, dar

suficient de aproape ca să aibă o vedere bună a scenei. Ceasul se apropia de ora două. Profesorul comandă o bere mare şi o farfurie de lasagnal. Orlovski bea bere şi privea afară pe fereastră.

Profesorul îşi despături ziarul şi începu să citească. Masacrul de la Gara Zoo continua să domine pagina de ştiri, însă nu prea existau informaţii noi pe această temă. Florile roşii care imitau semnătura vechii grupări Dorfmann erau evident un soi de glumă, însă, dincolo de aceasta, nimeni nu părea să cunoască mai multe. Articolele se concentrau asupra mâniei care pusese stăpânire pe oraş şi pe naţiune. Toate personalităţile publice cereau stoparea acestor violenţe aberante şi întoarcerea la o lege şi un program al ordinii publice câtă vreme se mai putea.

Când îşi ridică privirea din pagină, Profesorul îl văzu pe Orlovski dând mina cu un nou venit. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum maro şi care mai avea câteva smocuri de păr, pe vremuri roşu, acum albit, pe lângă urechi. Cu ani în urmă, părul acela fusese aspru şi des; Profesorul îl recunoscu. Cu douăzeci de ani în urmă, individul era cunoscut sub numele de Sébastien cel Roşu. Porecla i se trăgea de la culoarea de atunci a părului şi nu de la orientarea politică. Anii lăsaseră urme şi asupra lui. Majoritatea cunoscuţilor îl credeau mort, iar restul uitaseră de el, exact lucrul pe care îl dorise Sébastien.

Profesorul nu prea ştia cu ce se mai ocupa Sébastien acum. Ultima dată când auzise de el, acesta se apucase de ceva cu adevărat respectabil, în comparaţie cu ceea ce făcuse anterior. Avea un nou nume, o nouă identitate şi aparţinea oficial părţii de sus a clasei de mijloc a societăţii. O distanţă a naibii de mare faţă de vechile timpuri, când era un pistolar într-una dintre bandele teroriste din Germania de Vest.

Profesorul căută prin rafturile memoriei. Fusese gruparea Rafaelei Dorfmann. După ce Rafaela murise în explozia de la fabrica de muniţii, se răspândise zvonul că Sébastien pierise odată cu ea. Printre bucăţile de moloz rămase se mai putuseră[14]

distinge doar patru sau cinci cadavre sfârtecate. Identificarea lor se făcuse pe ghicite. Numai că băieţii inteligenţi de la Centrala din Moscova ştiuseră că Sébastien se găsea la Haga în ziua în care bomba explodase în Frankfurt. Se ocupa cu răpirea unui om de afaceri, dar dăduse greş. Trebuise să-l ucidă pe individ, pe nevastă şi pe fiica lui, o adolescentă. Fusese norocos să plece din Olanda întreg. Orlovski şi Egon Rossovici regizaseră răpirea şi l-ar fi ucis pe Sébastien cu mâinile goale dacă ar fi putut pune mâna pe el.

Timpurile se schimbă însă. Spiritele se mai răcoresc. Acum luau prânzul împreună, râzând la

14 Mincare „italiană făcuta cu macaroane, came sau legume, brinzâ şi un sos gâtit cu lapte (rUrad.).

amintirea vremurilor trecute. Teroristul şi spionul mergeau mai departe, trăind o altă viaţă.

Dar ce naiba puneau la cale?

Storkraft

— E un mincinos! Cel mai mare mincinos pe care l-am auzit vreodată! Ce individ! Tot ce mi-a spus n-a fost decât rahat!

Când Cooper se întorsese în apartamentul din Kreuzberg, Beate tocmai îşi spăla părul. Făcea astfel de lucruri când găsea şi ea timp. Viaţa ei consta din acordarea lucrurilor cu programul ei, din ajustarea tuturor la slujba ei apăsătoare. Masacrul de la Gara Zoo sporise această apăsare. Acum şedea la masa din bucătărie, într-un halat alb de baie, cu părul înfăşurat într-un prosop. Îl urmărea şi îl asculta pe Cooper care tuna şi fulgera pe marginea subiectului Wolf Koller.

— Cu accentul ăla spilcuit de Cambridge… Părea mai mult un englez din clasa de sus decât un neamţ – poate a crezut c-o să pic mai repede în plasă. Vrea să mă duc acasă şi să mă întorc la primăvară ca să ne plimbăm cu iahtul lui cel mic sau cu cel mare pe Rin – Iisuse! Erika o să se întoarcă, Lee o să se însănătoşească şi o să facem cu toţii un blestemat de picnic sau ceva în genul ăsta… Nazist? Eu, nazist! Ce glumă, eu sunt doar un naţionalist german, iar amărâtul de Stiffel e doar un dobitoc… Era convins că stau acolo şi-i ascult cuvintele ca pe Biblie!

Fata îl urmări cu un zâmbet abia schiţat pe

chip.

— Dar dacă spunea adevărul despre Lee?

— Nicio şansă. Totul era calculat, împodobit cu un pic de adevăr, ca să cad în capcană – se petrece ceva tare ciudat în legătură cu povestea asta despre Erika… însă Wolf o ia ca pe actul egoist al unei puştoaice bogate şi răsfăţate care vrea să-şi necăjească părinţii – la naiba, fata a încercat să se sinucidă! Iar el spune că e doar o mică ticăloasă care vrea să-l necăjească?

Cooper explodase. Începea să simtă cum îi curgea adrenalina prin vene. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşează jos. Îi povesti fetei despre întâlnirile cu Lee şi cu Wolf, fără a teoretiza prea mult pe marginea lor.

Beate se strâmbă când auzi cum o tratase pe Lee.

— Ai fost prea dur cu ea, dacă nu te superi că ţi-o spun. Ea e doar o victimă în toată porcăria asta. Nu-i aşa?

— Habar n-am. Ea e întotdeauna o victimă, şi asta mă scoate din pepeni. Le-ar fi putut spune adio ticăloşilor ăstora acum douăzeci de ani – aş fi ajutat-o să treacă peste orice.

— Ai sentimente foarte puternice pentru o soră.

— Da, am.

Nu voia să-i explice. Era o poveste prea lungă, iar faptul că o găsea pe Beate atât de atrăgătoare nu-i uşura sarcina.

— Martini albastru, zise ea. Erika mi-a povestit despre băutura asta. E produsul lui. Mie îmi scapă esenţa magică. N-am gustat niciodată martini, de nicio culoare…

— Şi tu eşti la fel, nu pari atât de îngrijorată de soarta Erikăi pe cât ar trebui să fii…

Ea îl ameninţă cu degetul.

— Las-o baltă, John. N-am de gând să mă dau cu capul de pereţi – nu pot *face* nimic. Aşteptăm şi vedem. Şi nu mă înfuria – n-am nici timp şi nici energie pentru aşa ceva. Ochii îi scăpărau. El dădu din cap, iar ea continuă: Ar trebui să ştii că individul ăsta cu minunat accent englezesc pe care l-ai întâlnit astăzi e un tip foarte ocupat. Zvonul e că, din pricina masacrului de la Gara Zoo, Wolf Koller s-a decis să înceapă presiunile.

Foarte curând se va petrece o schimbare şi multe vor fi date în vileag, de la nivelul cancelarului în jos… Se spune că Koller vrea o încetare a violenţelor, poate prin introducerea legilor marţiale. El spune că germanii trebuie să-şi ia din nou destinul în mâinile lor, pe plan naţional şi internaţional…

— Şi cam ce-ar vrea să obţină de la cancelar? Poate să-i ceară tot ce vrea?

— Cancelarul nu s-a opus niciodată lui Wolf Koller. Întrebarea e alta. Ce vrea Koller să facă? Dacă lucrurile nu merg aşa cum vrea el, e în stare de orice – să sprijine o mişcare a maselor, să-şi pună la lucru oamenii, să cheme populaţia la vot

ca să-şi aleagă un nou lider, să submineze puterea cancelarului… Koller vrea ca în Bonn să existe un om care să execute întocmai ceea ce îi ordonă el. Şi mai bun ar fi un om care să execute ordinul cu entuziasm… poate că acel om e cancelarul. Dacă nu… Beate ridică din umeri. Sigur e că se va petrece ceva în curând. Se simte chestia asta – oriunde mă duc, toţi discută numai despre aşa ceva. Toată lumea spune că s-a umplut paharul…

— Dar mie nu-mi pasă de politică, zise Cooper. Mă interesează doar s-o ajut pe Lee.

— Poate că nu te interesează, dar, oricum, nu mai contează. Acum eşti inclus în perimetrul lumii lui Wolf Koller, eşti sub observaţie – şi nu sunt aşa de sigură că poţi evada prea simplu.

— N-o să evadez, cel puţin până n-o găsesc pe Erika. De fapt, făcu Cooper cu ochiul, am un plan. Vreau însă să-mi explici şi mie ce a stat la baza acestor zvonuri politice? Adică o să organizeze Wolf Koller o conferinţă de presă, cum a făcut Ross Perot?

Beate îşi desfăcu prosopul din jurul capului şi îşi petrecu degetele prin părul blond.

— Nu, nu va fi aşa. Cancelarul a fost văzut ieşind din palatul lui Koller de la lacul Wannsee. N-are nicio legătură cu întâlnirile lor publice. E un secret total. Au folosit chiar şi o dublură sau, cel puţin, maşina cancelarului a luat-o în altă direcţie… toate astea ca să ne inducă pe noi în eroare. Koller are oamenii lui la fiecare

proprietate, ca să ţină orice intrus la distanţă. Sursa care l-a văzut pe cancelar la palatul lui Koller e de încredere. Clock e aşteptat mâine în Berlin pentru audieri… oamenii aşteaptă să vadă cum se va comporta când se va întoarce la birou. O să facă schimbări? O să pară şi el, în sfârşit, că îşi asumă responsabilităţi? Modul de lucru al lui Koller e, oricum, acela de a trage sforile de la distanţă. Nu-i pot rezista mulţi. Ai văzut şi tu asta – întrerupe o întrevedere cu cancelarul ca s-o urmărească pe Lee, apoi petrece încă o oră cu tine. Are un cap atât de bun…

— Inimă. O *inimă* atât de bună.

— Bine, bine, rosti Beate cu nerăbdare. Fata se ridică în picioare şi se uită la el. Deci, care-i marele tău plan?

În acea clipă sună telefonul. Beate ridică receptorul. Cooper

O auzi răspunzând:

— Da, e în faţa mea. Nu, n-a păţit nimic. A avut doar o întrevedere cu Wolf Koller. S-a săturat să fie minţit. După aceea, Beate o luă pe germană, iar Cooper nu mai pricepu nimic. Fata ascultă o vreme, uitându-se la el, apoi vorbi din nou. După aceea.

I se adresă lui Cooper: Eşti liber diseară?

— Nu, mă duc la cea mai apropiată discotecă.

Beate răspunse în receptor:

— Da, e liber.

După care continuă în germană.

Imediat ce lăsă receptorul jos, se uită la el cu o expresie de nedumerire.

— Era cancelarul?

— Karl-Heinz.

— Şi mă voia pe mine?

— A sunat să-mi spună despre întâlnirea cu tine. Cred că intenţiona să mă avertizeze. Voia să ştie dacă m-ai abordat…

— Nu i-am spus nimic despre tine. N-am vrut să te amestec în povestea asta.

— Mă rog, el a plecat acum. Are un plan pentru diseară.

— Veşti legate de Erika?

— Asta-i doar o parte. Mi-a spus că are ceva important să-ţi spună despre ea – dar n-a vrut să-mi explice ce anume.

— Şi altceva?

— Vrea să mergem la un concert rock.

— N-am fost o gazdă bună când ne-am întâlnit prima oară. Am crezut că trebuie să mă revanşez. Karl-Heinz se sprijinea de tejgheaua bufetului din bucătărie, aflată lângă chiuvetă, şi îşi plimba o sticlă de bere, rece ca gheaţa, pe buza despicată. Cât eşti aici trebuie să asculţi rock nazist. Trebuie să înţelegi cu ce ne luptăm noi. Nu mi-aş putea ierta dacă ai scăpa aşa ceva. Se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Explică-i în ce se bagă, rosti Beate. Părea liniştită să-l ştie alături, observă Cooper. John trebuie prevenit.

— Rock nazist; e noua noastră formă de artă. E la mare modă în Est. Ungurii sunt mult mai răi decât noi, dar şi ai noştri sunt suficient de răi. Concertul de astă-seară se ţine în partea de est a oraşului. Karl-Heinz numi un loc care n-avea nicio semnificaţie pentru Cooper. Numele formaţiei e Storkraft. E un grup de capete rase din D sseldorf. Numele înseamnă „forţă distructivă”. Acum doi ani au lansat cel mai mare hit al lor, „Kraft fur Deutschland”.

— Putere pentru Germania, traduse Beate. Solistul vocal e un tip pe nume… cum se numeşte, Karl?

— Jurg Petrisch.

— Acum aproximativ şase luni am făcut o emisiune pentru BBC referitoare la rock-ul nazist. Îmi amintesc versurile cântecului… era ceva despre pumni „tari ca oţelul” şi despre „curăţirea” Germaniei.

— Însă muzica, interveni Karl-Heinz, sună ca şi cum ai tăia o întreagă echipă de fotbal cu un fierăstrău.

— Şi se încheie cu cuvintele: „Trezeşte-te Germanie!”, completă Beate. Ăsta-i un slogan nazist al anilor treizeci. Nu ştiu lucrurile astea din întâmplare. Le-am descoperit când am strâns materialul pentru emisiune. Bineînţeles că ştabii pentru care lucrez nici n-au vrut să se atingă de aşa ceva – ca şi cum admiterea existenţei ar fi însemnat o încurajare.

— Cui îi place această porcărie? întrebă Cooper.

Karl-Heinz se dădu jos de pe tejghea. Haina lui de piele neagră scârţâi. Băiatul mai purta un tricou negru şi blugi negri.

— Oamenilor care cred că civilizaţia a mers înapoi de când s-a prăbuşit Cel de-al Treilea Reich. Se ascultă oriunde – în Europa, în Anglia, în America de Sud. Hai, e timpul să mergem.

Pe scări, Cooper îl apucă pe Karl-Heinz de braţ.

— Ce veşti despre Erika? Ce se întâmplă?

— Mai târziu. După concert. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii şi pe care trebuie să le afli. N-o să-ţi vină să crezi dacă nu-ţi explic totul – dar să ştii că ea nu e persoana pe care o crezi tu. Înţelegi? Nu e ce crezi tu.

— Ce vrei să spui?

— Mai târziu. Să fii atent la cuvintele astea. Nu e fata pe care o crezi că este.

— Atunci ce e?

Cooper privi înapoi spre Beate, care încuia uşa în spatele lor.

— Altceva.

Imediat, Karl-Heinz pomi pe trepte în jos, şi asta fuse tot. Suficient însă ca să-l pună pe Cooper din nou pe gânduri.

Mulţimea era în picioare în sala mare şi întunecată. Arăta şi mirosea ca un garaj, a benzină şi a unsoare veche. Drugii de metal de deasupra

aproape se pierdeau în umbră. Cooper avea o senzaţie de claustrofobie. Erau prea multe mirosuri şi prea multe priviri tâmpe adunate laolaltă. Sudoare, parfum, fum. Era imposibil de apreciat dimensiunea mulţimii. O mie? Două mii? Difuzoarele imense de pe scena goală, aflată în beznă, emitea sunete metalice. Lumina era cam slabă, câteva reflectoare plimbându-se deasupra mulţimii, care tropâia, ţipa, se agita şi aştepta cu înfrigurare.

— Nu-mi place deloc, rosti Cooper.

Beate îl ţinea de mână, fiindcă nu voia să-l piardă în acea aglomerare umană.

— Zău? strigă ea în urechea lui. Eu n-aş vrea să mă aflu în altă parte.

Îl mângâie pe mână. Karl-Heinz scruta cu privirea chipurile din jur. Cooper vedea guri mişcându-se, dar nu înţelegea nimic. Brusc, toate luminile se stinseră. Mulţimea tăcu, ţinându-şi respiraţia. Beznă totală. Trupuri împingându-se în el.

Dintr-odată pe scenă explodară flăcări din torţe. Prăjini lungi, învelite în zdrenţe şi îmbibate în kerosen sau benzină. Parcă era o scenă din vechiul film James Whale, în care locuitorii unui oraş mărşăluiau furioşi, noaptea, pe străzi. Căutând monstrul. Flăcările lingeau bezna de smoală, împrăştiind umbre peste mulţime. Apărură câteva puncte roşii şi maşinile de ceaţă începură să arunce tăvălugi de fum deasupra

torţelor şi peste mulţime. Din când în când cineva ţipa.

Un scârţâit brusc şi asurzitor, scos de o chitară electrică, trecu prin mulţime ca o ghilotină. Pe scenă, patru trupuri părură să apară din neant, de undeva de sus. Cooper simţi o explozie sonoră în creier. Făcu ochii mari, cerând, inconştient, îndurare. Mulţimea păru că înnebuneşte. Sărea, urla, mulţi îşi întindeau braţele în salutul hitlerist. Solistul vocal începu să urle şi el, cu gura căscată, atingând microfonul, scoţând sunete total inumane. Chipul lui părea o mască grotescă, luminată de dedesubt, ca feţele criminalilor în vechile filme de groază. Torţele emanau fum cu miros de insecticid, ceaţa invadase totul, chitara schelălăia amplificat şi deformat, tobele zguduiau podeaua, solistul striga pe scenă, cu venele stând să-i plesnească pe gât şi pe frunte…

Cooper strigă ceva ce suna a dezaprobare la urechea lui Beate, însă fata făcea poze cu mulţimea dezlănţuită şi cu coşmarul de pe scenă, aşa că n-auzi nimic din ce-i spuse el. Cooper avea sentimentul că creierul i se lichefiase şi începea să i se scurgă prin orbitele ochilor.

Iar coşmarul nu se oprea. Era ca o imensă extracţie dentară, fără novocaină, ca un sfredel îngrozitor de zgomotos, ca Laurence Olivier aplecându-se deasupra ta, văzut printr-o ceaţă sângerie de durere, întrebând: E bine? E bine? E

bine? „Nu, îşi zise Cooper, nu e bine, nimic nu mai e bine”.

Apoi, cacofonia atinse apogeul şi reflectoarele începură să-şi plimbe, cu furie, fasciculele pe deasupra mulţimii. Doi indivizi ieşiră din mulţime şi săriră pe scenă, unde desfăcură un drapel mare de bătălie, în roşu, alb şi negru, moştenit din vremea lui Hitler, cu zvastica în mijloc, amintind de trecut… sau, poate, de viitor?

— Sieg Heil! Sieg Hei1! Sieg Heil! Sieg Heil!

Gloata psalmodia, tropăia, saluta cu braţul drept întins înainte. Pereţii tremurau, podeaua vibra, iar Karl-Heinz îi trăgea înapoi pe amândoi, prin mulţime, continuând să privească peste umăr. Ceva se schimbase. Văzuse ceva, pe cineva; îi era teamă. Trăgea tare de Beate, care se ţinea strâns de mâna lui Cooper. Când ajunseră la uşa ce dădea spre lumea exterioară, Karl-Heinz abia mai putea respira. Îl apucă pe Cooper de umăr şi îşi lipi gura de urechea lui:

— Dacă vom fi despărţiţi… adu-ţi aminte de asta… Bayreuth… înţelegi, oraşul Bayreuth… Wannolts, omul se numeşte Warmolts…

În acea clipă băiatul fu smuls de acolo.

Concertul se terminase, însă mulţimea continua să scandeze. Afară, strada era îngustă şi întunecată, iar demonstranţi antinazişti aşteptau cu pancarte, bâte şi steaguri, mărşăluind în cerc. Când mulţimea de la concert dădu năvală afară, purtându-i, ca un val, pe Cooper, Beate şi pe Karl-

Heinz, demonstranţii începură să-şi agite bâtele. Ca din senin, apărură reflectoare de televiziune, camioane şi oameni cu camere video. Participanţii la concert începură şi ei să agite lanţuri, iar unii scoaseră cuţite.

Cooper nu văzu ţeava de fier care viza capul altcuiva şi care îl lovi la baza gâtului, doborându-l şi întunecându-i vederea. Respiraţia i se opri o clipă. Căzu într-o parte, fără a-i putea vedea pe Karl-Heinz sau pe Beate, fiind prins de aripa unei maşini. Se agăţă de minerul portierei, însă gestul nu-l împiedică să cadă. Oamenii ţipau, înjurau şi mârâiau, totul în germană. Cooper simţi sânge căzându-i peste faţă, ca nişte picături de ploaie, de deasupra, şi încercă să se ridice în picioare. Reuşi să ocolească maşina şi o văzu pe Beate, ghemuită în cadrul unei uşi de intrare, făcând fotografii. Fata se ridică în picioare şi se depărtă puţin de uşă. Din întuneric se ivi un individ, cu sângele şiroindu-i pe frunte, agitând un lanţ deasupra capului şi vânând-o pe Beate.

Cooper sări la el. Îl văzu întorcându-se în ultima clipită; sesiză schimbarea direcţiei lanţului şi îşi vârî capul între umeri. Puţin prea târziu însă, căci lanţul îi lovi obrazul. Pielea îi plesni ca un pepene. În aceeaşi secundă simţi impactul umerilor proprii izbindu-l pe nemernic exact sub stem şi aruncându-l într-un zid de cărămidă. Tipul lovi zidul ca un sac de ciment şi scoase un urlet când plămânii îi rămaseră fără aer. Cooper îl

apucă de cap şi, ţinându-l de urechi, îl izbi de zid de patru sau cinci ori. Din urechile individului ţâşni sângele. Omul dădu ochii peste cap. Cooper îl lăsă să se prăbuşească asemeni unui cadavru. O văzu pe Beate pe trotuar, încercând să se apere de un agresor cu capul ras, care se pregătea să o lovească cu cizma în abdomen. Cooper balansă cât putu de tare lanţul pe care îl capturase de la victima sa, izbind în plin ţeasta ticălosului, trimiţându-l instantaneu, alb ca varul, pe caldarâm. Cooper se aplecă deasupra lui şi începu să îşi descarce mânia. Se potoli abia când pe la colţurile gurii acestuia apăru o spumă roşiatică. După aceea Cooper azvârli lanţul în mulţime. Imediat, Beate îl apucă de braţ şi îl trase pe o alee lăturalnică, spre o movilă de gunoaie.

— Faţa ta, icni ea. Ţi-e bine? Ai sânge peste tot…

Mulţimea se depărta. Se auzeau sticle spărgându-se, sirene vuind, muzica urlând, ca acompaniament pentru imbecili. *Sieg Heil!* Era o farsă, era o tragedie.

— Mă simt uimitor de bine.

Beate tremura. El o înconjură cu braţul şi o simţi cum se ghemuieşte la pieptul lui. Îşi dădu seama că şi el tremura. Nu putea să definească exact ceea ce făcuse, dar ştia că procedase corect.

— Nu te mai opreai să dai în bărbatul acela…

— Olaf Peterson ar fi fost mândru de mine. E posibil să-l fi omorât pe primul. Şi pe cel de-al

doilea. Simţi că, fără să vrea, zâmbeşte, cu toată durerea din obrazul lovit de lanţ, şi asta îl bine dispuse. Poate că îşi va reveni… dar niciodată complet.

— Ai înnebunit?

— Nu. Doar m-am descărcat puţin. O strânse pe Beate la piept pentru o clipă, într-unul dintre acele momente speciale, însă era prea conştient că scena părea desprinsă dintr-un film, aşa că îi dădu drumul. Nu era John Garfield şi nici Beate nu era Jennifer Jones. Oricum, ea nu auzise niciodată de ei. Unde-i Karl-Heinz?

Cooper stătea la intrarea în alee. Pe stradă zăceau cam o jumătate de duzină de răniţi. Un medic, sosit cu o ambulanţă, se aplecase deasupra unei fete care zăcea întinsă pe spate şi încerca să vomite, însă voma i se oprea în gât. Medicul căuta s-o împiedice să se înece.

Primul individ, cu care avusese Cooper de-a face, nu arăta prea bine. Ochii îi erau larg deschişi şi nu aveau nicio expresie. Cel de-al doilea individ, cel cu capul ras, zăcea pe o parte, ţinându-se de picior. Şi el voma de durere. Îşi întinse mâna către Cooper, cerând ajutor. Cooper se uită la el până ce mâna căzu, neajutorată, pe caldarâm. Cooper se gândi o clipă, apoi îl călcă pe mână. Ticălosul gemu. Cooper privi în jos şi zise:

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt.

Însă nemernicul nu-l auzi.

Karl-Heinz nu se vedea nicăieri. Strada se

golea. Vacarmul se deplasase în altă parte.

Beate oftă.

— A fost prea de tot. Ai înnebunit, Cooper.

— Ai făcut poze reuşite?

— Poate.

Fata continua să tremure.

— Sper că nu cu mine omorând pe careva.

Beate îl privi lung, clătinând din cap.

Apăru o a doua ambulanţă, o altă maşină a poliţiei, apoi alţi medici care se deplasau pe câmpul de bătălie. Geamurile portierelor de la mai multe maşini fuseseră sparte şi strada era plină de cioburi. Unul dintre medici se apropie şi-i vorbi lui Beate. După ce plecă, fata se întoarse către Cooper.

— Voia să ştie dacă avem nevoie de ajutor.

Se urcară împreună în maşina fratelui lui Beate – fratele aflat la facultatea de medicină de la UCLA, care îşi lăsase automobilul în grija surorii, fratele care ar fi putut avea grijă acum de obrazul lui Cooper. Nicio urmă de Karl-Heinz.

— Poate c-a avut noroc, rosti Beate cu speranţă. Poate că s-a dus direct acasă după ce am fost separaţi.

Cooper încuviinţă din cap.

— Vrei să-mi auzi planul?

— Mai întâi, trebuie să îţi cureţi faţa. Te simţi bine?

El îşi privi ceasul.

— Atunci, hai să plecăm acum.

— Mergem la mine. Cincisprezece minute. O să te spăl şi o să-ţi pun un ajutor de bandaj pe faţă…

— Band-Aid1. Nu ajutor de bandaj[1516].

— Mai contează, John?

— Nu, cred că nu.

Faţa şi gâtul îi pulsau. Mai mult ca oricând, Cooper voia să distrugă ceva. Asta îl ajutase când se descărcase pe banditul care voise s-o omoare pe Beate în clipa în care ea era neprotejată şi neajutorată. Însă nu era suficient. Nu se afla cu niciun pas mai aproape de Erika Koller.

Agresorul

Ned Cheddar şedea la biroul lui din Georgetown şi mânca cel de-al patrulea copan de pui, gândindu-se la un somn la grătar, cu ardei roşu şi mămăligă. Telefonul verde sună tocmai când gândul îi zburase la ceea ce îi recomandase cu tărie doctorul. Se scotoci în buzunarul hainei de casă după tabletele antiaciditate.

La celălalt capăt al firului era Burke Delaney.

Cheddar ascultă câteva minute.

— Mai rar, pentru numele lui Belzebut!

Linia telefonică muri pentru o clipă. Apoi Delaney întrebă:

— Ce? De cine vorbeşti?

— De nimeni, las-o baltă. Acum vreau să ştiu cine dracu’ mai e şi Schuyler ăsta – şi ce vrei să

15 Marcă de plasture (nlrad.).

16 Bandage-aid (nlrad.).

spui când zici că a smuls braţul asasinului?

— L-a rupt din umăr, Cheese. Am spus „rupt”.

— Ce dracu’ spui acolo?

— Iisuse, Cheese, ţi-l aminteşti pe Schuyler. Ţi-am povestit totul despre el. E bullterrierul meu.

— Ca în desenele lui Booth?

— Ce? Ale cui desene?

— Booth, *Booth\ Newyoikezul*. Spui că Schuyler e un *câine!* Am înţeles bine?

— Da, da, e un câine. Nu prea cunosc oameni care să scoată un braţ din umăr printr-o muşcătură.

— Bine, bine. Zi-i mai departe.

— Ei bine, mă cam nelinişteşte.

— Este normal. Cineva a încercat să te ucidă.

— Nu e cineva. L-am cunoscut pe individ.

— A te cunoaşte înseamnă a vrea să te omoare.

— E bună, Cheese. Însă n-a fost deloc amuzant când a scos arma aceea blestemată…

— Şi ce-ai făcut?

— Înainte sau după ce m-am e… t în pantaloni? Ce crezi c-am făcut? L-am omorât pe nenorocit. Mai încerc şi acum să-i curăţ plămânii de pe podea.

— Îl ştiai? Cine era?

— Ţine-te bine. Kuno Meinhold.

— Kuno Meinhold? Greu de crezut.

— Ţi-l aminteşti?

— Gaşca Dorfmann. Nu-i mult de atunci.

— Unde erai acum douăzeci de ani, Cheese?

— Roma. Cairo. Câteva săptămâni nefericite în Belize City şi o călătorie oribilă pe meleagurile sălbatice ale Paraguayului, în căutarea lui Martin Bormann…

— Iisuse, îmi pare rău că am pierdut faza asta. Eu mi-am pierdut o seară încercând să-l împuşc pe Kuno Meinhold, iar şase luni mai târziu îi făceam cinste cu o bere în aeroportul din Oslo, încercând să-l angajez, pe el şi pe cei din gaşca Dorfmann, ca să lichideze un fost prieten de-al nostru. Acum apare aşa, din senin, şi încearcă să mă omoare. Cine ar vrea să vadă mort un jbătrân păcătos ca mine? Ce-am făcut ca să se apeleze la un vechi pistolar cum este Kuno? Nu te obosi să răspunzi, Cheese. Răspunsul nu poate fi altul decât blestematul ăsta de SPARTAKUS… şi eu nu ştiu încă despre ce naiba e vorba…

— Gândeşte-te. Dacă e vorba de SPARTAKUS, şi dacă Kuno nu voia doar să ţi-o plătească pentru că poate te-ai culcat cu cine ştie ce fostă prietenă a lui, atunci cineva ştie că tu ai habar de SPARTAKUS… se ştie despre tine şi Karl-Heinz… şi asta face ca uciderea ta să merite. Ned Cheddar oftă şi se uită la copanul uitat în farfurie. Îşi pierdea apetitul. E şi o parte mai rea în toate astea.

— Ce poate fi mai rău decât să apară Kuno Meinhold la miezul nopţii în casa mea, cu un Luger şi o mască pe faţă?

— Ascultă cu atenţie. Să apară Kuno Meinhold sau cineva ca el în casa mea, în mijlocul nopţii, cu un Luger şi o mască pe faţă… Cheddar făcu o pauză. Zău? Un Luger? A rămas cam învechit, nu-i aşa?

— Tot la fel te omoară, râse amar Delaney.

— Trebuie să depistăm ce-a făcut Kuno între timp. Tu începe acolo. Eu o să sap de aici. Trebuie să-l am undeva în computer. Nu-mi place chestia asta, Burke.

— Ha, auzi, nu-mi place, exclamă ironic Delaney. Fii în pielea mea şi atunci o să vezi ce înseamnă să nu-ţi placă.

— Prostii. Tu te bucuri. Te face să te simţi din nou tânăr. Scuză-mi lipsa de delicateţe, dar ce-ai făcut cu mortul?

— I-am dat drumul în puţul acela vechi. Capacul se potriveşte bine. O să-mi fac griji la primăvară.

— Deci în puţ. Ai aruncat şi braţul?

— Nu, l-am atârnat deasupra căminului ca să mă distrez de sărbători. Bineînţeles că l-am aruncat şi pe el. Aş fi îngropat totul, însă era prea mult de muncă, iar Schuyler ar fi scormonit şi l-ar fi adus în casă să se joace cu el.

— Duci o viaţă aparte, Burke.

— Uite cine vorbeşte.

— Să mă ţii la curent, Burke.

— Da, da.

— Nu uita că eu te plătesc. Trăieşti bine, deşi

eşti, aşa cum ai zis chiar tu, doar un păcătos bătrân.

— Un păcătos bătrân fără milă, Cheese.

— Tocmai de aceea mai eşti în slujbă. La revedere, Burke.

Stând singur în biroul întunecat din Georgetown, Ned Cheddar îşi revizui dosarele din memorie. Kuno Meinhold. Banda Dorfmann. Rafaela Dorfmann. O vedea cu ochii minţii. Înaltă, brunetă, cu picioare lungi, uitându-se la el din paginile revistelor de modă. Era pe toate copertele. Apoi se înrâise, se întorsese împotriva lumii care o scosese la lumină. Răpiri, şantaje, crime… viaţa interlopă, atacuri fără avertisment, lipsă de scrupule. Genul de terorism care nu prea se mai practica, un produs al anilor şaizeci. Fără a fi de esenţă politică. Doar răul eliberat. Rafaela Dorfmann.

Când era la apogeul carierei de manechin, era mereu văzută la braţul unui bogat industriaş şi om de finanţe german. Nu era un actor de cinema şi niciun solist celebru de muzică rock. Oamenii spuneau despre ea că era isteaţă, că ştia ce vrea. Şi ea îl găsise… Ned Cheddar văzu poza din dosar cu ochii minţii. Frumosul manechin şi rechinul înalt şi bronzat…

Wolf Koller.

După aceea ea înnebunise. Începuse să omoare oameni, să jefuiască magazine de bijuterii, să răpească persoane care aveau multe în comun

cu Wolf Koller. Niciodată însă pe Wolf Koller. În cele din urmă, sărise singură în aer. Îşi meritase soarta.

Însă de ce voise Kuno Meinhold, unul dintre puţinii membrii ai bandei Dorfmann rămaşi în viaţă, despre care nu se mai auzise nimic de ani de zile, să-l ucidă pe Burke Delaney? Trebuie să fie legat de SPARTAKUS.

Iar asta însemna Wolf Koller.

Wolf Koller se dusese în dormitorul lui Lise şi încerca să nu-şi piardă răbdarea. Nu era uşor.

— M-ai urmărit?

— Ţi-am explicat. Mă îngrijorează starea ta.

— Te temi de mine. De ceea ce aş putea spune. Te temi de John. Ştii bine ce-a făcut data trecută când a fost aici... Nu vrei ca eu să dezvălui ce ştiu…

— Ce tot spui? Cine te-ar crede?

— Ţi-e frică.

— Sunt doar îngrijorat. Nu te pot lăsa să te plimbi aşa şi să uiţi cine eşti şi ce faci… I-am explicat mai multe lucruri fratelui tău. A avut şi el parte de o mostră a comportamentului tău. Acum o să plece acasă. I-am spus că o să avem noi grijă de sănătatea ta şi că ar trebui să se întoarcă la vară, să meargă cu noi în Wannsee. Trebuie să fii calmă, dragă.

Lee bău din ceaiul pe care i-l adusese. Avea şi Wolf dreptate o dată. Trebuia să fie calmă. Însă era atât de greu… întâlnirea cu John mersese tare

prost. Tot ce spusese el despre ea era adevărat. Oare chiar ar fi în stare s-o abandoneze acum în Germania, să se spele, pur şi simplu, pe mâini? începu să plângă din nou şi Wolf se uită la ea cu o expresie de dezgust pe faţă.

— N-ar fi trebuit să-l aduci niciodată, rosti el. Habar n-are care-i miza jocului de aici. Nu se poate gândi decât la trecut... Brendel, vechii nazişti... nu înţelege că vremurile se schimbă...

— Nimic nu se schimbă!

— Acum vorbeşti ca Erika! Nu repeta tot ce-ţi spune ea. Prietenul acela ridicol al ei – eu mă chinui toată viaţa să creez ceva pentru viitor, iar comunistul ăsta nenorocit îi spală creierul fiică-mii şi îl umple cu tot felul de tâmpenii...

Se răsuci pe călcâie şi se postă la fereastră.

— Nu-ţi pasă ce se întâmplă cu ea! izbucni nevastă-sa. Nici măcar nu încerci s-o găseşti... Poate tu ai răpit-o – poate că ţi-ai pus oamenii s-o omoare! spumega de furie, plină de salivă la colţurile gurii. Ai ucis-o pe fata noastră! Ştiu că ai făcut-o... eşti bolnav, eşti plin de venin şi ură şi ţi-e frică de ceea ce ar putea ea dezvălui... iar acum o să mă omori şi pe mine! Recunoaşte, fii sincer şi recunoaşte!

Urla la el şi nu se putea opri. Habar n-avea dacă şi credea în ce spune. Se pornise să peroreze şi trebuia să meargă până la capăt. Se întoarse, gemând, amintindu-şi, pentru o fracţiune de secundă, de cel mai rău lucru, de momentele

despre care niciunul nu le amintea vreodată, de acele clipe când o luaseră, o legaseră de masă şi îi puseseră căluşul în gură ca să nu-şi muşte limba. Gemuse şi atunci, aruncase orbeşte cu o vază de sticlă, care se spărsese cu un zgomot ce îi cutremura creierii, apoi călcase pe sticla spartă, lăsând urme de sânge prin toată casa, apoi el venise acasă şi o găsise dansând printre urmele de sânge, apoi o luaseră, o legaseră şi o ţinuseră în locul acela îngrozitor, unde îi făcuseră tot felul de chestii oribile, unde auzise uruitul maşinăriilor şi simţise lumina orbitoare străpungând-o ca şi cum ar fi sfâşiat-o… îi reveni totul în minte în timp ce trupul i se arcuia de durere, de cumplitul sentiment că nu putea face nimic ca să-l împiedice pe John Cooper să plece şi nu putea face iar nimic ca să-l oprească pe Wolf de la… de la…

Dintr-odată, Lee auzi zgomot de sticlă spartă.

Wolf se clătină înapoi, înspre noptiera cu încrustaţii de sidef, răsturnând cu braţul şirul de fotografii de familie înrămate, încercă să se agaţe de ceva şi împinse veioza mică până ce aceasta căzu pe podea. Pe zidul din spatele lui înflori o pată de sânge. Lee avu senzaţia unei scene desprinse dintr-un film total ireal. Simţi cum ceva se rupe înăuntrul ei, avu sentimentul unei evadări. Îl văzu prăbuşindu-se în faţa noptierei, zări sângele pe mobilă, însă toate astea nu mai contau, căci Lee se întreba unde era maică-sa – care trebuia să vină ca s-o ia şi s-o ducă în Hyde Park,

la Serpentină; întârzia, dar Lee ştia că va veni, şi atunci auzi pe cineva ţipând şi lăsând urme sângerii de degete pe zid şi îşi zise că ele vor trebui curăţate de fata din casă…

După ce se făcuse nevăzut şi fugise departe de scena bătăliei, departe de Cooper şi de Beate, Karl-Heinz îşi dăduse seama că era terminat. Fusese învins. Ei câştigaseră. Mânia, frustrarea şi furia lui fuseseră înfrânte şi secate de frică. Ei mânuiau frica, perfectaseră frica şi multiplele ei întrebuinţări, şi acum îl învinseseră cu ajutorul ei. Când văzuse lanţurile, ţevile şi cuţitele – indiferent în mâinile cui erau ele – simţise cum îl părăsesc puterile. Abia mai fusese în stare să-şi ţină răsuflarea şi să dispară… se gândise numai la fugă, la scăpare… nu voia să fie rănit din nou… Pur şi simplu, fusese înspăimântat, iar cu un asemenea sentiment era greu de trăit.

Îşi aminti acea noapte cu Erika, bătaia pe care o încasase, ţeava plesnindu-l peste faţă, sângele din gură, durerea înfiorătoare… îi văzuse pornind după Erika… Era a doua oară când era bătut. Ei ştiau cine era el, ştiau că e o ţintă. Dacă mai continua să scrie despre ei în fiţuica aceea pe care nimeni n-o citea, dacă mai continua să apară în cadrul confruntărilor, atunci ar continua să-l bată şi, în cele din urmă, l-ar omorî, fără ca cineva să fie pedepsit pentru asta, fără să-i pese cuiva… Era atras de violenţă, tot ce ştia despre ei îl atrăgea să participe la demonstraţii şi conflicte, la

toate manifestările a ceea ce credea el că e malefic, la ticăloşia faptelor lor. Fusese atras tot mai tare, ca de un magnet, până ce descoperise, orbeşte, esenţa… SPARTAKUS. Iar când – dacă – Wolf Koller avea să afle care era veriga slabă… ei bine, acela avea să fie sfârşitul. Poate că acesta ştia deja.

Auzea şi acum urletele şi sirenele poliţiei, şi ambulanţele îndreptându-se spre locul încăierării. Încerca să nu fugă. Dacă l-ar vedea alergând, s-ar putea să-l aresteze. Era plin de sudoare şi îl durea pieptul. Se întreba dacă Beate şi Cooper păţiseră ceva – sau dacă nu cumva căzuseră victime… aşa cum căzuse Erika în noaptea aceea.

Cu ochii minţii vedea încă sângele de pe chipul Erikâi, ţâşnind din locul unde fusese lovită. Nu-şi putea şterge imaginea din minte. Chipul ei frumos, genul de fată de care nu-şi imaginase niciodată că se va îndrăgosti…

Iar acum îi abandona, fugind de Cooper şi Beate, fugind de el însuşi… Oare îl vor urmări până în Bayreuth şi Warmolts? Ar fi trebuit să-i spună mai multe lui Cooper, poate că el o să sune din nou, însă nu exista niciun motiv să creadă că John Cooper ar accepta adevărul despre Wolf Koller, despre Lee şi Erika… Conta pe Beate pentru înţelegere, căci ştia cât de hotărâtă putea fi ea când era vorba să ajungă până la capătul unui subiect de articol.

Dădu peste o tavernă la un colţ de stradă slab

luminat. Din cer începeau să cadă fulgi de nea. Intră în obscuritatea plină de miros de bere al tavernei şi găsi o masă într-un colţ. Se aşeză, simţindu-se ca în transă, incapabil să-şi concentreze privirea asupra cuiva. Comandă o bere şi ciuli urechea pentru a mai prinde ceva din zgomotele conf runtării, însă se afla la distanţă prea mare de ea. Tot ce auzea se petrecea doar în mintea lui. Acolo ciocnirile nu încetau niciodată.

Era convins că Erika murise. O uciseseră, iar înainte de a o omorî o obligaseră să le spună tot ce ştia şi cum aflase… Altfel, ar fi intrat în legătură cu el. Îl iubea. Ei veniseră, o luaseră cu ei şi o uciseseră, şi nimeni n-avea să-i descopere vreodată corpul… el ştia unde se descotoroseau ei de cadavru, anume în gropile mari de gunoi; împingeau trupul printre mormane, noaptea… poate dacă ai cerceta cu atenţie, ai afla că *el* este proprietarul companiilor de salubritate… Oricum, *el* deţinea totul… Nu puteai scăpa de el, oamenii lui erau mereu la pândă, în cele din urmă aflau totul, aveau legături… şi erau atât de mulţi…

Dar le putea face încă mult rău – îl avea pe SPARTAKUS.

Descoperise afacerea printr-o întâmplare. Voia să afle mai multe despre individ… Karl-Heinz ştia că Wolf Koller se afla în spatele a ceva, oameni de genul lui plănuiau întotdeauna ceva unt, îndeplinindu-şi pactul cu diavolul… şi aşa dăduse peste acea mină de aur: SPARTAKUS… Nu

ştiuse ce să facă mai întâi. Era o poveste prea mare pentru ziarul lui, era prea mare pentru orice ziar. Atunci îşi amintise că tatăl lui îi vorbise de omul OSS[17]-ului cu care lucrase în timpul războiului. Delaney. Burke Delaney. Care se însurase cu o nemţoaică, rămăsese în Germania şi se mai afla încă în Germania… Iar Bernd Schmidt ştia unde stătea Delaney şi era convins că acesta continua să fie agent activ, poate ţinut în rezervă, însă asta nu însemna nimic pentru un om ca Delaney, legat cum era de Companie. Ca atare, Karl-Heinz se dusese cu SPARTAKUS la Delaney.

Acum se temea de Delaney. Aşa cum îi spusese, pe ocolite, lui John Cooper, se temea ca Delaney să nu ordone uciderea lui odată cu ultima parte a lui SPARTAKUS. Ştia cum lucrează americanii. Viaţa nu însemna nimic pentru ei. Cu toate acestea, americanii erau singurii la care se putea duce cu SPARTAKUS, singurii care puteau împiedica punerea acestui plan în funcţiune…

Numai că, fiindu-i frică pentru viaţa lui, nu-i putea spune totul lui Delaney. Fusese nevoit să se gândească la alt plan. O altă destinaţie pentru ultima parte a lui SPARTAKUS…

Bău o altă bere, încercând să-şi recapete curajul de a se întoarce în stradă. Îi văzuse la concert, aceleaşi feţe, cele care îl vânau. Şi ei îl văzuseră, ba chiar li se întâlniseră privirile. Cu

17 Precursorul CIA-ului american în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial (n. trad.).

toate acestea, nu fusese complet egoist. Nu fusese în stare să-i amestece pe Beate şi pe american. Ar fi murit şi ei, căci indivizii aceia nu stăteau mult pe gânduri. Iar cei doi trebuia să supravieţuiască, deoarece făceau parte din planul lui, din moştenirea pe care avea el să le-o lase… Unde să se ducă acum? Unde să se ascundă ca să nu-l găsească?

Oamenii care beau în acel bar ilustrau stadiul în care se afla Germania de Est. Pentru prima dată în viaţa lor rămăseseră fără lucru. Fără a avea probleme de acest fel sub comunişti, acum, după ce-şi pierduseră slujbele, se aflau la un nivel mult mai scăzut decât cel avut sub comunişti. Acum nu erau doar simple mormăieli şi înjurături, acum era ceva serios, iar când îi vedeai bând bere şi holbându-se morocănoşi în gol sau vorbind plini de ură despre străini, înţelegeai de unde provine confuzia, nefericirea şi furia lor… Le fusese confiscată viaţa. Vestul scosese totul din ei, abandonându-i în voia sorţii.

Nu, acesta nu era un mod de a gândi! Problema era că el, Karl-Heinz, nu mai ştia cum să gândească… era obosit să tot încerce să găsească o logică în toate. Oricum, chestiunea nu se mai afla sub controlul lui acum. Curajul şi ingeniozitatea lui se duseseră în încercarea de a pune mina pe SPARTAKUS.

Nimeni n-ar fi ghicit ce rezervase el pentru ultimul act.

Şi totuşi, avea să acţioneze la timp? Judecase totul cum trebuie?

Într-un târziu plecă din bar şi se întoarse în noaptea rece. Anul acesta ningea devreme, însă zăpada n-avea să ţină. Până dimineaţă avea să dispară. Noaptea era tăcută. Nicio sirenă, niciun urlet, nicio lumină orbitoare, niciun fel de trafic pe stradă, în colţ se vedeau trei oameni, care fumau şi păreau fioroşi în lumina singurului felinar de stradă care funcţiona.

Karl-Heinz se îndreptă direct către ei.

N-avea niciun sens să fugă.

Bărbatul cu un plan

Şedeau în maşină, privind jocul fulgilor mari de nea în lumina felinarelor de stradă. Majoritatea lor se topeau la contactul cu solul, însă suficient de mulţi reuşeau să se aşeze, dând străzii şi trotuarelor un aspect lucios, alunecos. Pe Cooper îl durea faţa surd, ca rezultat al ciocnirilor de după concert. Reuşea să-şi ţină nervii sub control. Se duseseră acasă la Beate, unde ea îl bandajase. El o convinsese să pornească iarăşi, înspre Grunewald. Ce naiba, noaptea era abia la început şi ei încă mai trăiau. Cooper nu voia să se gândească la ceea ce păţise.

Acum Cooper supraveghea casa mare, din piatră cenuşie, a doctorului Fritz Gisevius, aflată alături de spitalul ambulatoriu privat. Era unul dintre refugiile din Grunewald pentru cei foarte bogaţi care „nu se simţeau bine”, ceea ce putea

însemna, practic, orice. Aşezâmântul lui Gisevius era situat cam la douăzeci de minute de mers pe jos de marea casă a lui Wolf Koller, iar sentimentul inspirat de el era cam acelaşi, în ciuda faptului că locuinţa lui Gisevius, ca şi cele ale vecinilor să-i, era oarecum mai mică. Nicio lumină nu era aprinsă în casă. Cooper încerca, să-şi adune suficient curaj ca să-şi urmeze planul.

Beate Hubermann fiima o ţigară, întrebându-se dacă se putea rezuma doar la una. Sau la două. De asemenea, îşi muşca buza, încercând să facă o legătură între cuvintele pe care Karl-Heinz i le spusese lui Cooper: Bayreuth şi Warmolts.

— Am fost la Bayreuth, bineînţeles. Festivalul Wagner, operele şi concertele. E în Bavaria de Sud. Habar n-am ce legătură ar putea avea cu Erika... sau de ce nu e ea aşa cum pare a fi. Iar Warmolts nu înseamnă nimic pentru mine – dar pot afla. Fata fuma nervoasă. Poate că dăm de Karl-Heinz şi-l întrebăm pe el. Asta dacă n-a dispărut din nou, după bunul lui obicei.

Cooper nu-i răspunse. Coborî geamul portierei, ca şi cum gestul ar fi fost un răspuns la întrebările lui legate de casa întunecată.

— Mă întreb dacă e cineva acasă.

— Ce îţi face faţa?

— E ultima dintre grijile mele.

— Să ştii că nu sunt prea încântată de planul tău.

— Nici eu. Dar trebuie să forţez lucrurile. Îţi

spun că Wolf Koller minte în legătură cu sănătatea lui Lise. Pur şi simplu, nu înghit prostia asta cu boala misterioasă – ca „norul cerebral” din *Joe and the Volcano*. Sau era *Joe Versus the Volcanol*

— N-are nicio importanţă, Cooper.

— Aşa e. N-are. Deci, dacă e să ştie cineva ce naiba se întâmplă cu ea, acela e Gisevius.

— Da, dar de ce nu-l suni ca să-l întrebi? De ce vrei săi spargi biroul?

— Pentru că nu găsesc nici măcar un motiv pentru care el mi-ar spune adevărul, dacă amicul lui, Wolf Koller, n-o face. Ei na, e ca într-un film – de unde crezi că-şi iau scenarişti ideile?

Beate renunţă, clătinând din cap.

— O să-l iau prin surprindere dacă e acasă sau o să mă uit pe acolo, să văd ce are prin dosare…

— Şi dacă declanşezi din greşeală sistemul de alarmă?

— Uite ce e. N-am spus nicio clipă că ar fi un plan perfect, nu-i aşa?

Cooper se întoarse la încercarea lui de a-şi ţine emoţia sub control.

Pe neaşteptate, din spatele lor, apăru un Mercedes nedecapotabil. Automobilul trecu pe lângă ei şi coti, cu un scrâşnet de cauciuri şi frâne, pe aleea către casa lui Gisevius, luminând cu farurile faţada clădirii. Din maşină ieşiră doi tineri. Unul din ei se împiedică de portieră şi râse de propria stângăcie. Ambii purtau haine de seară,

cămăşi albe cu gulere sclipind în întuneric şi păreau destul de beţi. Fumau trabucuri. Urcară cele câteva trepte ale terasei aflate în faţa casei, perpendicular pe intrare, începând să cânte ceva, apoi, imediat, sâsâind unul la altul, chicotind. Un fular lung, alb, căzu pe piatra terasei. Unul din indivizi se împletici până la un ghiveci mare de beton, unde se apucă să vomite, în vreme ce celălalt îl zorea să termine, vorbind tare.

Beate traduse:

— Spune că stăpânul lor va veni în curând acasă şi trebuie să se pregătească să-l întâmpine.

— Cine sunt? Din personal?

— Aş crede că sunt prieteni ai doctorului.

— Aha.

Braţ la braţ, ca o pereche de personaje din altă eră, cei doi se plimbară de-a lungul terasei, încercând broaştele uşilor până ce găsiră una deschisă. Dispărură imediat în spatele draperiilor grele care se năpustiră imediat afară, atrase de forţa vântului. Uşile se balansară înainte şi înapoi. Câteva clipe mai târziu, în ceea ce trebuia să fie salonul de la parter se aprinseră lumini, apoi se văzură altele la etajul superior. Curând luminile din salon se stinseră, rămânând numai cele de la etaj.

Cooper inspiră adânc.

— Acum sau niciodată, rosti el. Şi nu uita să claxonezi dacă îl vezi întorcându-se acasă.

Ieşi din maşină, simţindu-se ca un om care

sare dintr-un avion în zbor.

Două minute mai târziu, Cooper se afla pe terasă, simţindu-se gol şi perfect vizibil în lumina felinarului de pe stradă. Draperiile fluturau prin uşile deschise. Cooper privi în sus, înspre fulgii de zăpadă care curgeau în număr tot mai mare.

— Mulţumescu-ţi, Doamne, şopti el şi intră pe uşă.

În holul din faţă fusese uitată aprinsă o mică veioză. Cooper avea nevoie de mai multă lumină. Găsi o lampă mai mare, o aprinse şi îşi dădu seama că norocul îl ajutase să intre în ceea ce părea a fi biroul sau cabinetul doctorului. Pe lângă câteva tablouri imense, cu scene de război şi mai multe piese de mobilier masiv, sculptat, în încăpere se mai găseau un fax, un copiator şi o serie de dulapuri demodate, din lemn, aliniate de-a lungul unui perete, conţinând cărţi groase de medicină. De fiecare dată când draperiile fluturau, agitate de vânt, Cooper tresărea nervos, pregătit să înfrunte orice. Din când în când auzea râsete la etaj, sunete de sticle lăsate să cadă, uşi trântite, tropăit de picioare goale pe podele. Părea o petrecere dintr-un pension de fete.

Se întrebă ce-ar fi gândit Olaf Peterson văzându-l.

Tocmai răsfoia dosarele din dulap când auzi claxonul. În aceeaşi clipă văzu numele: *Lise Koller* şi mai auzi un zgomot de maşină ce oprea în faţa casei.

Peterson râdea cu un sunet găunos de undeva, din spaţiu.

Iisuse, n-avea nicio şansă să-l copieze, trebuia să-l fure... şi când Gisevius avea să-l caute „avea să descopere că nu mai există... dar nu era altă soluţie... Cu dosarul în mină se întoarse, văzu teancul de hârtii de pe birou, făcu un pas spre el, apoi se deschise uşa mare a holului. Un pas greu, pocnetul unui comutator de lumină, fâşii luminoase pe parchetul podelei ajungând până la el. Nu se putea mişca. Lumina îi cădea drept în ochi.

În hol se vedea un bărbat masiv, care îşi scotea haina cu mişcări obosite. O aruncă pe spătarul unui scaun, apoi îşi lăsă pălăria deasupra şi se uită câteva clipe într-o oglindă de deasupra unui vas cu flori. Individul purta un costum albastru. În spatele lui Cooper, blestematele de draperii fluturau sălbatic. Uşile scârţâiau şi un curent rece se făcea simţit prin încăpere. Cu mişcări leneşe, Gisevius se răsuci înspre sursa zgomotului şi făcu un pas către biroul lui, în timp ce Cooper se trase iute în umbră, apropiindu-se de draperii şi de uşi.

— Kurt? întrebă Gisevius, mişcându-se încet, nesigur de ceea ce auzise. Kurt?

Făcu încă un pas către birou, negăsind, pesemne, explicaţia veiozei aprinse.

Cooper trecu printre draperii cât de tăcut putu, alunecă pe un petic de zăpadă de pe terasă,

căzu într-un genunchi şi renunţă la orice pretenţie de a se furişa nevăzut de acolo. O luă la fugă de-a lungul terasei, îl auzi pe Gisevius încurcându-se în draperii, apoi ieşind pe terasă şi strigând ceva în germană. Individul avea dezavantajul că era gras şi obosit, aşa că n-avea cum s-o ia la fugă după Cooper. În plus, mai erau şi chicotele celor de sus şi, oricum, Cooper nu mai avea altă soluţie… Gisevius strigă ceva în noapte, apoi renunţă şi intră încet în casă.

Ţinând strâns dosrul, Cooper se urcă în maşină şi avu o satisfacţie imensă să constate că pulsul nu i se accelerase prea tare. În aceeaşi secundă, Beate pomi din loc şi intră, calmă, pe strada întunecată.

Cooper îi explică ce se întâmplase şi-i arătă ce furase.

— Va trebui să-mi traduci, însă neapărat vreau să văd ce-i aici. Gâfâia din pricina alergăturii. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Hai să mergem undeva…

— Cât timp ai dat spargerea, mi-a sosit un mesaj pe pager – trebuie să dau un telefon.

Beate găsi un telefon public lângă o farmacie. Cooper o aşteptă în maşină. Frunzări dosarul, chiorându-se în lumina slabă a plafonierei, dar îşi dădu seama că nu pricepe nimic. Ura dezamăgirea.

Voia răspunsurile despre Lee chiar acum. Însă Beate se întoarse alergând la maşină.

— Dosarul tău va trebui să aştepte.

— Glumeşti? Tocmai am descoperit comoara secolului, şi tu îmi spui…

— S-au auzit împuşcături acasă la Wolf Koller…

Cooper simţi că i se taie răsuflarea.

— A omorât-o!

— Nu se ştie cine a fost omorât Vor să mă duc până acolo să aflu.

Beate acceleră. Cooper fu aruncat în scaun. Strânse mai tare dosarul, întrebându-se care veste avea să se dovedească mai proastă.

Atentatul

Grunewald nu era genul de cartier în care prezenţa necuviincioasă a poliţiei să constituie o obişnuinţă. În acea noapte însă, toate fuseseră răsturnate cu fundul în sus. Oamenii se zgâiau de la ferestre sau de pe trotuare, încercând să vadă ceva – bogătaşi curioşi. Ce vedeau ei era ceva deosebit: strada îngustă, în curbă, casele impozante, mormanele de frunze îngheţate, mulţimea de maşini de poliţie revărsându-se pe alee, înspre stradă, luminile orbitoare instalate pe piedestale înalte, aruncând o lumină ireală pe faţada şi pe spatele clădirii, zăpada tăcută sclipind în penumbră, poliţiştii foindu-se după indicii, două care de reportaj cu echipajele gata de atac şi o a treia, a canalului CNN, căutând un loc de parcare.

Beate îşi croi drum până la echipa ei, vorbi cu colegii şi se alătură celor de la poarta gardului

lung şi negru de fier. Era în elementul ei; era hotărâtă şi dornică să afle totul. Alături de ea se afla un tip cu o minicameră video pe umăr. Cooper stătea lângă sunetist, care nu prea vorbea engleză, însă zâmbea mult şi accepta prezenţa lui Cooper ca pe un dat. Un tip de la Associated Press punea tot felul de întrebări unui bărbat care se afla lângă un ofiţer de poliţie în uniformă. Bărbatul se recomandă ca fiind Erich Haas, ofiţerul cu relaţiile publice al concernului lui Wolf Koller. Haas aştepta ca cei şase sau şapte reporteri să facă linişte. Bărbatul de la Associated Press era un american, aşa că discuţia se purta într-o engleză punctată cu germană, fără prea mari probleme de urmărit pentru Cooper.

— Domnul Wolf Koller a fost împuşcat cam cu două ore în urmă. Agresorul a tras de afară. *De afară*. Domnia sa a fost singura victimă. Nicio altă persoană din locuinţă n-a fost rănită în vreun fel. Glonţul a pătruns printr-o fereastră din spatele casei. Domnul Koller a fost dus la spital.

Numele spitalului era o înşiruire în germană pe care Cooper n-o înţelese.

— Care-i starea lui, Erich? întrebă tipul de la AP[18]. A murit?

— Nu. A fost însă grav rănit.

— Era inconştient? Putea vorbi?

— Era conştient. Chiar foarte conştient. Voi ştiţi cum e Wolf… Dinspre ziarişti se auzi un râset.

---

18 Prescurtare de la Associated Press (nirad.).

Să spunem că nu era prea fericit de ceea ce se întâmplase. Ca întotdeauna, preocuparea domniei sale s-a îndreptat spre alţii – a mai fost cineva rănit?… Deci, era în viaţă.

— Ce-a spus?

— Asta nu e pentru urechile publicului dumitale, domnule Miller. Alte chicoteli. Aşa cum ştiţi cu toţii, domnul Koller e un luptător.

— A ieşit pe picioarele lui din casă?

— Nu, pe o targă. De fapt, era una din chestiile alea cu rotile.

— În ce stare se afla? E şocat? A pierdut mult sânge?

— *Eu* am fost extrem de şocat, răspunse Haas. Era bun, amabil cu presa. Nu sunt doctor, nu pot spune în ce stare anume era. A pierdut destul de mult sânge.

— Hai să fim sinceri, Erich – o să moară?

— Nu sunt medicul lui. De fapt, nu sunt *niciun* fel de medic. Bănuiesc că îşi va reveni. Am încredere că se va reface.

— Unde a fost lovit?

— Adică în ce parte a corpului? Am avut impresia că a fost atins în umăr, poate în zona claviculei, oricum, în partea de sus a corpului. Nu pot fi mai precis. Când am ajuns aici, era deja întins pe targă şi era dus înspre ambulanţă.

— I-ai vorbit?

— Mai degrabă el mi-a vorbit mie.

— Şi?

— Era furios. Mi-a spus să nu-mi fac griji. Era îngrijorat de starea soţiei. Ea se afla în cameră cu el când s-a întâmplat nenorocirea.

— Ai văzut-o?

— Da. Dar n-am vorbit nimic.

— Cum suportă?

— Ah, Karl, cum îţi imaginezi că suportă? Avea o conversaţie cu soţul ei în intimitatea locuinţei lor şi, brusc, el e împuşcat de un agresor – cum ar reacţiona soţia ta?

— Soţia mea? Ea ar desface o sticlă de şampanie şi ar invita vecinii la un pahar, replică reporterul, aşteptând râsetele.

Erich Haas aşteptă şi el o clipă, apoi zise:

— Da, dar ea ar avea de ce să se comporte aşa, Karl. Frau Koller este foarte supărată. Cam asta a fost tot ce-am avut de zis. Vorbim din nou mâine, la spital. Koller Industries poate vă va da şi ceva de mâncare. Hai să ne vedem la amiază.

Hans începu să se îndepărteze.

— Ea unde e?

— Sincer, nu mai am nimic de spus despre Frau Koller. Herr Koller vrea să fie respectată intimitatea soţiei sale. Trebuie să vă rog să-i respectaţi dorinţa. Acum eu am terminat, însă şeful Max Adler e gata pentru întrebările voastre… Şefule?

Max Adler nu avea prea multe de adăugat. Răspunse la vreo jumătate de duzină de întrebări, declarând, în mare, cam aceleaşi lucruri ca şi

Erich Haas, apoi ceru să fie scuzat, avea de lucru…

— Ce ştiţi de Erika Koller? Era şi ea acasă când a fost împuşcat tatăl ei?

Era Beate, mereu vrând să afle totul.

— N-am nimic de spus în privinţa altcuiva în afara victimei. Familia lui Herr Koller nu intră în sfera mea de preocupări.

— De ce acest tratament special?

— Nu are nimic special. Ştiţi asta, Fräulein Hubermann. În acest gen de investigaţie, familiile…

— Ce fel de investigaţie e aceasta, şefule? întrebă ea.

— … au dreptul la intimitate. Adler zâmbi. Ogarii presei trebuie ţinuţi în lesă.

— Asta e o afirmaţie care vă aparţine, şefule Adler?

— Nu, Fräulein Hubermann. I-a aparţinut şefului Paulus, după cum prea bine ştiţi.

— E adevărat că şeful Paulus v-a învăţat tot ce ştiţi?

— Acesta e doar un zvon răuvoitor, fără îndoială, lansat de dumneata sau de cineva asemănător. Toată lumea zâmbea şi începea să se amuze. Cooper era aproape beat de fericire că Lee era în siguranţă. Uitaţi ce e, cred că în curând veţi fi nevoiţi să urlaţi la lună. Eu am de lucru. Ne vedem din nou mâine. Asta dacă nu găsesc o cale de a vă evita.

Le făcu ziariştilor cu mâna, după care se îndreptă, împreună cu ofiţerul de presă, către imensa locuinţă a lui Koller. Imediat, luminile reflectoarelor de televiziune se stinseră.

Beate veni lângă Cooper. Ochii îi străluceau de febra cunoaşterii.

— Wolf e un norocos, rosti ea, trăgându-l pe Cooper de lângă ciorchinele de reporteri. Cunosc un poliţist. El mi-a spus că a fost o carabină de mare putere. A făcut o gaură în Koller şi a dărâmat jumătate din zidul aflat în spatele lui. Mi-a mai spus că, dacă glonţul l-ar fi lovit în cap, acum i-ar fi căutat creierii în Potsdam. Original mod de a vorbi.

— Mă întreb... rosti Cooper, cât îşi urăşte Erika tatăl? Ar fi putut dispărea cu terorişti adevăraţi? Putea avea de-a face cu aşa ceva?

Beate clătină din cap. Zăpada i se topea în păr.

— Nu, e imposibil. Ea nu e o fiinţă violentă... urăşte violenţa.

— Ce ţi-a spus prietenul tău poliţist despre Lee?

— A avut o criză de isterie. Amicul meu era în camera în care i se administrau sedative. I-au făcut injecţii cu ceva care a dărâmat-o. Lee se află şi acum în casă.

— Scoasă din circulaţie.

— Scoasă din circulaţie? se miră Beate.

— Înseamnă că doarme tun.

— Scoasă ca o… aha, ca o lumină stinsă?

Era irezistibilă. Cooper o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte, simţind răceala fulgilor pe buze.

— Exact, zise el. Acum putem pleca? Trebuie să văd ce e în dosarul pe care l-am furat.

Beate nu voia să plece chiar atunci.

— Întotdeauna trebuie să mai rămâi puţin. Nu se ştie ce mai poţi afla.

Fata discută ceva cu echipa şi se întoarse la Cooper.

— O să te las acasă la mine – da, o să ne uităm la dosar, vreau şi eu să aflu ce-i acolo. Numai că trebuie să mă întorc la studio şi să pregătesc un material pentru ştirile de dimineaţă. Îşi privi ceasul. E aproape două. Vom pleca imediat.

Alergă după oamenii ei, care încărcau echipamentul la loc în carul de reportaj, şi le dădu noi instrucţiuni.

Cooper se duse din nou la gardul de fier. Deşi reflectoarele de televiziune dispăruseră, luminile maşinilor de poliţie continuau să transforme noaptea în zi. Poliţiştii pieptănau cu privirea aleea şi peluza în căutarea oricărui indiciu. Ştiau că era improbabil să găsească ceva, însă îşi făceau conştiincios datoria. Cooper îşi închipuia cu cât zel se lucra în spatele casei. Probabil că blocaseră cărarea aceea frumoasă, Hasensprung, unde Beate îl dusese la prima lor ieşire împreună. Mai mult ca sigur că agresorul trăsese de pe

Hasensprung sau de pe panta deluroasă de dincolo de firul de apă. Tipul trebuia să fi fost un ţintaş extraordinar.

Cooper tocmai urmărea poliţiştii când văzu un bărbat, în costum închis la culoare, ieşind pe uşa principală. Individul se opri în lumina strălucitoare, urmărind poliţiştii cu privirea. După câteva minute, se răsuci pe călcâie şi se întoarse în casă.

Văzându-l, Cooper rămase ţintuit locului de surpriză.

Clint Kilroy.

Beate îl lăsă pe Cooper acasă la ea, cerându-şi încă o dată scuze. Trebuia să ajungă la Centrul de Televiziune, însă aveau să parcurgă dosarul furat dis-de-dimineaţă. Zâmbi cam strâmb.

— E-n regulă?

— Bine, răspunse el. M-ai învins. Îşi înăbuşi un căscat. O să te aştept.

La ora trei şi jumătate, marele furt pe care îl comisese nu i se mai părea atât de important. Avea să redevină important dimineaţă.

Cooper dormi buştean. Fusese o zi incredibil de lungă. Întâlnirea cu Lee şi apoi cu Wolf Koller, Karl-Heinz şi concertul, bătaia şi sunetul făcut de capul spart al acelui bărbat, jaful de la Gisevius şi atentatul asupra lui Wolf Koller… fiecare zi era lungă, însă cea care trecuse fusese cea mai lungă. Ca să se liniştească, înainte de a adormi îl ascultase pe Chet Baker, lăsând muzica acestuia

să-l invadeze şi să-i liniştească nervii. Nu se gândise la bărbatul pe care-l bătuse, pe care poate chiar îl omorâse, îşi adusese doar vag aminte de Wolf Koller şi de atentat, nu-şi pusese nicio întrebare referitoare la mesajul cifrat al lui Rarl-Heinz legat de denumirile Bayreuth şi Warmolts… în timp ce nervii i se relaxau, singurele gânduri care îi mai rămăseseră se concentraseră asupra lui Lee şi a Erikăi.

Se deşteptă brusc, dintr-un coşmar care-l făcuse să transpire tot. În vis era vorba de o fată, a cărei faţă nu şi-o mai amintea, însă pe care încerca să o impresioneze cu un spectacol pe care-l montase el… în acest spectacol, el folosea două marionete mari, pe care avusese grijă să le pună deoparte. Apoi fusese nevoit să se ducă după ele, însă nu le mai putea găsi, aşa că fata devenise nerăbdătoare, căci voia ca spectacolul să continue. El nu reuşea să găsească blestematele de marionete şi îşi tot cerea scuze până când, în cele din urmă, ea înşfăcase braţul unui alt tip, se întorsese spre Cooper şi rostise ceva ce lui nu-i produsese nicio plăcere, după care, continuând ilogic ca orice vis, o auzise vorbind la telefon într-o altă cameră, în afara razei sale vizuale. Discuta despre un alt bărbat, poate despre tipul cu care plecase puţin mai înainte, şi spunea *nu ştiu ce mi-a venit, nu mi s-a întâmplat niciodată înainte, însă el m-a transformat într-o nimfomană, eram tare înfierbântată, aş face orice pentru el, ba chiar am*

făcut lucruri pe care nici nu mi le imaginam că se pot face (râsete) *şi nu voiam să mă opresc*. Auzind-o, îşi dădu seama că există lucruri pe lumea asta de care nu voia să afle, de care nu voia să ştie că sunt adevărate, anume că ea nu fusese aşa cu el, dar nu putuse rezista altcuiva. În acel moment se trezi, înţelegând că întreg coşmarul avea legătură cu propria sa nesiguranţă, cu temeri şi Dumnezeu mai ştie ce altceva, însă cel mai surprinzător lucru era că, deşi ceea ce-l trezise rămânea un mister, auzea acum, în realitate, o femeie vorbind la telefon.

Beate se întorsese de la studio. Trecuse de ora şase şi Cooper dormise cu muşchii încordaţi, aşa că avea senzaţia că s-ar fi rupt în mii de bucăţi dacă şi i-ar fi întins. Auzi vocea ei şi căscă… trebuia să mai doarmă puţin.

— … Nu, nu cred că o să moară… Nu, înţeleg asta, dar, la urma urmelor, el este – cred că ea e pe punctul de a ceda nervos, l-a văzut pe fratele său astăzi şi cred că întâlnirea n-a mers prea bine… Nu, el a fost cam afectat de toată tărăşenia… chiar dacă ei ştiu cine l-a împuşcat, nu vor scoate o vorbă… O să te sun când pot… Cum te simţi acolo sus? Mănânci destul?… Da, aici ninge, dar nu atât cât să se depună… Nu-ţi face griji… Se simte bine sau, cel puţin, aşa se simţea astă-noapte… Cred că îi e şi lui teamă… Bineînţeles, cine l-ar putea învinui…? Bine, du-te înapoi la culcare.

Beate închise şi Cooper o auzi fredonând ceva pentru sine, apoi căscând zgomotos şi căţărându-se în pat. Încercă să găsească un sens discuţiei auzite, dar îi venea greu să deducă ceva logic. *La urma urmei*, *el* e... ce?... *un individ dur*? *La urma urmei*, *el* e... şeful tău? La *urma urmei*, ele... *amantul tâulla urma urmei*, ele...

Îşi înscrise în memorie să-şi amintească de această ultimă întrebare mai târziu, după ce avea să mai tragă un pui de somn.

Grunewald după-amiază

Când se apucară să studieze dosarul, în faţa unei cafele tari, ceasurile se apropiau de ora amiezii. Cerul de afară era cenuşiu. Zăpada se topise şi picături de apă cădeau de pe streşini, iar vântul sufla destul de tare pe la ferestre. Pe Cooper îl mânca faţa, semn pe care el îl interpreta a fi bun, iar Beate avea ochii roşii şi cearcăne de oboseală. Dar era gata de lucru. El stătea şi o urmărea cum citeşte. La un moment dat, Beate dădu din cap şi îşi ridică privirea.

— Iată că apare Bayreuth. Lasă-mă să citesc până la capăt. După ce termină lectura, fata îşi înălţă privirea, îşi ţuguie buzele şi gândi cu voce tare. În curând o să-mi pot lua două zile libere. Vreau să profit de ele. Va trebui să mă duc la Bayreuth.

— Pentru numele lui Dumnezeu, explică-mi.

— Păi, în primul rând, dosarul conţine o scurtă prezentare medicală. Wolf Koller susţine că

Lee are izbucniri ocazionale de violenţă şi iresponsabilitate atât în public, cât şi în particular, manifestări extrem de supărătoare pentru el. Ea îl atacă verbal, acuzându-l de tot felul de lucruri – inclusiv de faptul că ar fi nazist. Sunt date câteva exemple de comportament al lui Lee la petreceri şi baluri, unde i-a făcut diverse scene lui Koller… nu toate legate de nazism. Ea mai susţine că el e îndrăgostit de o altă femeie şi sunt făcute aluzii la o presupusă relaţie pe care el a avut-o cu manechinul Rafaela Dorfmann, înainte ca aceasta să devină teroristă…

— Cel

— Eram doar un copil, însă îmi amintesc de acea poveste. Rechinul şi modelul, marea dragoste dintre ei. Se întâmpla cam în vreme ce Lee era măritată cu Gunter Brendel – n-a fost vorba de un scandal sau altceva, ci doar de o poveste de dragoste foarte vizibilă. După aceea ea a renunţat la tot, inclusiv la relaţia ei cu Wolf Koller, iar când a reapărut, a făcut-o sub chipul unei teroriste – şi încă a uneia foarte, foarte sângeroase. Îmi amintesc cât de îngrijorată era mama mea când mă duceam în excursii şcolare cu autobuzul, deoarece Rafaela aruncase o dată în aer un autobuz şi omorâse o mulţime de copii…

— Şi a fost prietena lui Wolf Koller? se miră Cooper. De necrezut.

— Numai că atunci nu era teroristă sau, cel puţin, aşa ştie toată lumea. Să nu faci o obsesie

din asta – să fiu cinstită, eu nici măcar nu m-am gândit la chestia asta până acum. Poanta e că Lee – aşa cum spune dosarul ăsta – a continuat mereu să-l acuze de legături extraconjugale, mituiri de politicieni şi altele. Koller crede despre ea că e nebună… şi/sau bolnavă. Beate se uită din nou prin dosar. Lee a avut mai multe goluri de memorie, pretinde că nu îşi aminteşte anumite evenimente, ba chiar l-a acuzat pe Koller că încearcă să o otrăvească. Ca atare, în cele din urmă, Koller a căutat ajutorul lui Friedrich Gisevius.

Beate studie încă o dată dosarul, apoi îl lăsă deoparte.

— Se pare că sora ta are un întreg trecut cu probleme mintale. Ai fost aici cu prietenul tău Peterson în iarna lui 1972, aşa e?

Cooper încuviinţă din cap.

— Nu e mai nebună decât sunt eu, la naiba.

— În conformitate cu ce scrie aici, ea s-a căsătorit cu Wolf Koller la şase luni după plecarea ta. În Mai 1973. Erika s-a născut în Aprilie 1974.

Beate îşi puse din nou ochelarii şi verifică din nou dosarul, îşi muşcă uşor buza superioară, semn al unei concentrări intense.

— Bun. Şi ce însemnătate au datele astea?

— Păi tocmai asta mă intrigă… în ultima parte a lui Octombrie 1973, ea a suferit o severă cădere nervoasă, iar acum citez, s-a prăbuşit într-o cameră publică de odihnă după ce a încercat să se

sinucidă cu un cuţit de măcelărie, presupus a fi fost luat de acasă. Şi-a tăiat venele de la încheieturi. Fata făcu o pauză ca să se uite la Cooper. Aşa mamă, aşa fiică.

— Mă întreb dacă Erika o fi ştiut de treaba asta? murmură Cooper.

— Deci, Lee e însărcinată, de fapt, poate că tocmai aflase că e însărcinată şi poate că de asta încearcă să se sinucidă… oricare ar fi motivul, ea încearcă să se sinucidă, şi ar fi reuşit dacă n-ar fi folosit ca scenă camera de odihnă din KaDeWe, unde a găsit-o cineva. A fost anunţată poliţia şi vestea a fost dată în ziare… în definitiv, era soţia lui Wolf Koller. Gisevius notează aici că acesta a fost punctul culminant – după izbucnirile de la petreceri şi din alte părţi – al umilirii publice a lui Herr Koller şi a întregii lui familii, adică a părinţilor lui, care erau încă în viaţă şi beneficiau de o poziţie socială impunătoare. Rezultatul acestei sinucideri publice ratate a fost acela că Frau Koller a fost internată într-o „clinică” pentru o lungă perioadă de recuperare şi odihnă. Tu eşti un tip inteligent – unde crezi că era situată clinica aceea?

— În Bayreuth, răspunse Cooper.

— Poţi candida pentru şefia clasei. Şi cine a fost doctorul care deţinea clinica şi care a îngrijit-o pe Frau Koller?

— Dragul şi nepreţuitul doctor Warmoltsî

— Exact! Eşti un băiat tare isteţ, John

Cooper!

Beate îi zâmbi, se aplecă peste măsuţa de cafea şi îl sărută. El linse o bucăţică de pâine cu unt din colţul gurii ei şi ascultă încântat hohotul ei de râs.

— Deci, pentru ce a fost nevoie de o asemenea regie din partea lui Karl-Heinz ca să-mi spună ce mi-a spus?

— Nu sunt deloc sigură, dar e posibil să aibă de-a face cu faptul că Lee nu a părăsit clinica până în Aprilie 1974…

— Când s-a născut Erika. Deci, Erika s-a născut în clinică, în vreme ce mama ei era în tratament…

Beate încuviinţă din cap.

— Iar Karl-Heinz ţi-a spus că Erika nu e aşa cum crezi tu. Că are legătură cu Bayreuth şi Warmolts. Asta înseamnă că ea e oarecum diferită din pricina circumstanţelor naşterii?

— Ar putea însemna că Erika este fata unei nebune, a cărei boală e ereditară. Presupun că e posibil aşa ceva – nu sunt o expertă în boli mintale. Sau ar putea însemna că el crede că Erika a fost afectată de medicamentele pe care le-a luat Lee în vreme ce era însărcinată. Acum e o nebunie peste tot în privinţa asta – tot ceea ce consumă o gravidă e cercetat cu mare atenţie, mai ales în State.

— La fel e şi aici. Când ţi-a spus că ea nu e aşa cum crezi tu, a vrut să spună că nu ştii că se

întâmplă ceva rău cu ea… Ei bine, va trebui să vorbim cu Karl-Heinz din nou şi să obţinem răspunsuri corecte. Poate ea ştie, poate Karl-Heinz a descoperit ceva, i-a povestit şi de aceea a încercat Erika să se sinucidă. Totul se leagă, John. Fata îl apucă de braţ. Ştiu cât trist…

— E prea misterios deocamdată, ca să fie trist. Ce mai scrie acolo de starea de acum a lui Lee?

— Nu prea multe faţă de ceea ce ţi-a spus Wolf Koller – tot felul de teste, nu are tumoare cerebrală, nu are epilepsie, are simptome ale maladiei lui Alzheimer. Gisevius e de părere că boala progresează foarte repede. Cu mai puţin de o săptămână în urmă, el a făcut o însemnare prin care îşi mărturisea sentimentul că era nevoie ca ea să fie internată foarte curând şi i-a mărturisit aceasta lui Koller. El crede… oh, John, nu vreau să-ţi spun asta…

— Mai bine mi-ai spune.

— El crede că e posibil ca ea să moară în câteva săptămâni.

Cooper clătină din cap.

— E greu de crezut. Lee mi s-a părut foarte normală, având în vedere tot ce i s-a întâmplat… Vocea aproape că i se stinse. Gândeşte-te la ce stres a fost supusă – poate că ticălosul ăsta chiar încearcă să o ucidă. În situaţia ei şi tu ai fi puţin stresată, nu crezi? De asemenea, era îngrijorată în privinţa Erikâi şi a lui Karl-Heinz încă dinainte ca

Erika să încerce să se sinucidă şi apoi să dispară…

— Deci, punctă decisiv Beate, o să mă duc la Bayreuth de îndată ce-o să primesc aprobarea de la şeful meu. Trebuie să existe cineva acolo care să îşi aducă aminte, care să fie dispus să vorbească cu mine.

— Merg şi eu cu tine. Acum însă o să mă duc acasă la Wolf. Vreau s-o văd pe sora mea – chiar şi Wolf trebuie să înţeleagă asta.

— Eu mă duc să prind conferinţa aceea de presă de la spital, să văd ce mai face băiatul nostru astăzi. Îi luă mina într-a ei, părând îngrijorată. Ştii cum să ai grijă de tine?

— Ascultă, mă duc acolo doar ca să văd ce-i cu Lee.

— Astă-noapte, când am ajuns acasă, n-am putut adormi. Am zăcut aşa…

— Tocmai asta voiam să te întreb – cu cine vorbeai astă-noapte la telefon?

Ea se uită curioasă la el.

— Ce vrei să spui? Practic, eram inconştientă când am ajuns acasă. N-am vorbit cu nimeni. Am dat drumul la radio câteva minute. Apoi m-am dus la culcare.

— Atunci probabil că am visat. Am crezut că te-am auzit…

— N-am putut adormi, m-am tot gândit la bărbatul pe care l-ai bătut după concert – am încercat să aflu dacă a murit, dar n-am putut descoperi nimic din ce se spunea pe la birou…

— Trebuie să uiţi. El avea de gând să te omoare, pe tine sau pe altcineva, iar dacă a murit, asta e. A fost o bătaie de stradă. Te-am apărat, pe tine, pe mine şi pe mulţi alţii…

— Nu te-am chestionat de ce ai făcut-o. Doar că mă tem că ai putea repeta isprava cu cineva care are o armă. Trebuie să-ţi stăpâneşti nervii…

— Dacă mi-aş fi ţinut nervii în frâu noaptea trecută, astăzi ar fi fost câteva victime în plus. Nu îmi pare rău. Mă bucur că a murit, n-avea nimic uman în el…

— Vreau doar să ai grijă de tine…

— O să am. Însă trebuie să fac ceva progrese.

— Nu eşti omul pe care îl credeam.

Cam la fel spusese Karl-Heinz despre Erika.

— Te-am avertizat.

— Poate că e o moştenire din familie.

Străzile din Grunewald erau înguste, bântuite de vânt şi încadrate în şiruri de copaci. Cooper coti greşit de câteva ori până ce recunoscu un reper: o casă înaltă, cenuşie, cu acoperiş albastru. Prima dată când fusese aici observase placa mare de pe zidul clădirii. Întrebând-o pe Beate despre semnificaţia obiectului, aceasta îi răspunsese:

— Poţi vedea astfel de plăci pe mai multe case de aici. Marchează o locuinţă pe care naziştii au confiscat-o de la un proprietar evreu – e un alt fel de asigurare contra memoriei scurte a oamenilor.

Era surprinzător. Cooper venise în Germania

cu impresia că populaţiei de aici nu îi plăcea să i se amintească de trecutul oribil. Total fals. Însemnele de aducere aminte se vedeau pretutindeni.

Acum, că văzuse casa cu inscripţia, ştia cum să ajungă la locuinţa lui Koller. Deasupra lui, cerul era de un cenuşiu ameninţător, iar norii grei erau atât de coborâţi, încât aproape că puteau fi atinşi cu mâna. La poarta metalică din faţa clădirii erau postaţi poliţişti. O maşină a poliţiei era parcată pe trotuar. Hasensprung continua să fie blocată cu o sfoară în spatele căreia se găsea o altă maşină a poliţiei. Alţi poliţişti se vedeau în zona celor doi iepuri de piatră.

Beate îi spusese că poliţiştii din Berlin se temeau atât de mult să nu pară nepăsători sau brutali, erau atât de obsedaţi de nevoia de a nu recrea în mintea nimănui imaginea Germaniei naziste, încât erau în stare să te lase să treci de ei, chiar dacă misiunea lor era să păzească locuinţa lui Koller. Aşa cum era de aşteptat, oamenii legii îl opriră la poartă pe Cooper şi se scuzară pentru faptul că nu-i puteau da drumul înăuntru.

Cooper adoptă o expresie de stupoare.

— Uite ce e, băieţi, eu sunt membru al familiei. Lee Koller, soţia lui Wolf Koller, e sora mea. Am venit aici tocmai din Boston, Massachusetts, ca s-o văd, şi nimic nu mă va opri. Un coleg de-al vostru mi-a spus astă-noapte că nu voi întâmpina nicio greutate, fiind membru al

familiei. L-am crezut pe cuvânt.

— Scuzaţi-mă, domnule, vă amintiţi cumva numele lui?

Tânărul poliţist vorbea o engleză aproape perfectă.

— Max Adler. Mi-a spus că-i pot folosi numele. Şeful Adler. Am vorbit cu el noaptea trecută, chiar în locul acesta, când am venit s-o văd pe sora mea, imediat după ce cumnatul meu a fost împuşcat. Vă rog, verificaţi…

— Nu e nevoie, domnule. Şeful e la spital astăzi. Are o conferinţă de presă în legătură cu starea lui Herr Koller.

Tânărul îi făcu semn colegului lui şi îi vorbi ceva în germană. Cel de al doilea poliţist deschise poarta.

Primul tânăr îşi drese glasul şi zise, îmbujorându-se:

— Va trebui să vă verific dacă nu aveţi… ăă, arme, domnule.

— Bine, bine. Nu vreau ca vreun nebun înarmat să intre aici şi să-i facă vreun rău surorii mele. Cooper îşi ridică braţele, lăsându-l pe poliţist să-şi facă treaba. Uite, priveşte şi la ăsta. Îi arătă paşaportul. Ţi-aş sugera să verifici identitatea oricâmi individ pe care-l laşi să intre. Sora mea e o persoană foarte importantă pentru mine.

— Da, domnule. Aveţi perfectă dreptate.

— Faci o treabă excelentă, mai zise Cooper,

trecând printre porţi.

În Boston, până acum, ar fi avut nasul spart şi mâinile în cătuşe.

Uşa de la intrare îi fu deschisă de un bărbat îmbrăcat în livrea albastră, aşa cum purtau majordomii pe proprietatea lui Edward Arnold, în filmele anilor treizeci. Cooper uitase că existau şi acum oameni care aveau personal angajat, ca în filmele de odinioară. Engleza individului era rudimentară. Cooper încercă să intre, fără a fi sigur de succes. Pe chipul omului nu se putea citi nimic. Individul rămânea ferm plantat pe picioare, pe drumul de acces către scara interioară care pornea din hol. În cele din urmă, Cooper începu să avanseze, împingându-l pe majordom înapoi, gesticulând înspre poliţiştii de afară şi spunând că Frau Koller era sora lui. Majordomul îi ţinea piept cu hotărâre. Într-un târziu, individul dădu scurt din cap şi rosti ceva, din care Cooper înţelese că se va duce să-l anunţe pe doctor. Cooper zâmbi, dădu din cap şi zise *Herr Doktor*, ca şi cum ar fi fost cea mai bună idee din lume. Îl observă pe majordom cum se dă înapoi, apoi cum se răsuceşte pe călcâie şi dispare pe un coridor lateral. Ciudat, totul era atât de ciudat…

Imediat ce majordomul se făcu nevăzut, Cooper traversă holul şi începu să urce scara. Casa era tăcută. Bizar. Preţ de o clipă scara scârţâi, ca o chemare în ajutor. Candelabml sclipea ca un ciorchine de diamante. În golul scării

se afla o statuie înfăţişând o figură mitologică, iar din zid ieşea o mică fântână, susurând încetişor. Ajuns în capul scărilor, Cooper aşteptă, sperând să audă vreun sunet care să-l orienteze. Nimic. Doar geamătul unei ţevi undeva. Apoi, înfundat, zgomotul unui aspirator. Ori încotro se uita, vedea holişoare mochetate, vase de flori, oglinzi, picturi şi desene înrămate, totul menţinut în perfectă stare. Câteva uşi erau deschise. Văzu în partea opusă spatele casei, unde doi poliţişti şedeau ghemuiţi, cercetând solul înmuiat de zăpadă şi de frunze moarte. Cooper încercă o uşă închisă şi intră în ceea ce presupuse a fi dormitorul lui Wolf Koller: mobilier greu, de culoare închisă, perii de păr cu miner din argint, iar pe noptieră sticluţe de colonie montate în argint, o tapiserie cu scene de vânătoare pe canapeaua de sub fereastră, încăperea arăta ca într-o reclamă pentru mobilier Ralph Lauren. Peste fereastra spartă fusese plasată o bucată de lemn, iar zidul opus ferestrei era plin de pete de sânge. Arăta ca şi cum cineva ar fi aruncat cu vopsea peste zugrăveala crem, vopsea care s-ar fi încleiat în şiroaie pe perete. Covorul din zona unde căzuse Wolf Koller era marcat cu bucăţi de bandă adezive. În încăpere nu se găsea nimeni.

Cooper trecu prin uşa de legătură în încăperea învecinată şi o văzu pe Lee.

Draperiile erau trase, creând un întuneric nefiresc, iar Cooper adulmecă aroma parfumului

ei în aer.

La distanţă de pat, o veioză împrăştia o slabă lumină galbenă.

Lee se odihnea sub o plapumă groasă, trasă până sub bărbie, în mijlocul unui pat imens. Zugrăveala încăperii, plapuma, cearşafurile şi pernele, toate acestea erau colorate în crem şi trandafiriu. Capul ei se odihnea pe o pernă uriaşă, a cărei faţă era lucrată minuţios în dantelă. Lee respira greoi şi pleoapele îi tremurau spasmodic. Buzele îi erau uşor întredeschise. Părea aproape moartă.

Pielea îi era incredibil de albă şi avea un aspect uscat şi pergamentos. Sub piele i se vedeau venele albastre. Stând pe plapumă, palmele îi erau albe cenuşii şi semănau cu nişte gheare. Apropiindu-se, Cooper icni.

Lee părea bătrână.

Avea un aspect de babă.

Timp de o clipă nu-i veni să creadă că o vede pe Lee, dar asta era realitatea. Dacă nu i s-ar fi perceput uşoara respiraţie, oricine ar fi zis că e moartă.

Cooper îngenunche lângă pat şi îi rosti numele. Aşteptă câteva clipe şi o chemă din nou, mai insistent, atingându-i umărul. Încet, ochii ei se deschiseră şi clipiră. Ceva era în neregulă cu ei. Lee era dopată şi avea probleme cu revenirea la lumea reală. Cooper îi luă mina rece într-ale lui.

— Lee… eu sunt. O să am grijă de tine. Îmi

pare atât de rău pentru modul în care m-am comportat la Charlottenburg. Trebuie să mă crezi, mi-am ieşit din pepeni, am fost un ticălos, încearcă să uiţi ce ţi-am spus, încearcă doar să mă ierţi… totul o să fie bine… o să rămân, o să te ajut s-o recapeţi pe Erika, n-o să te părăsesc din nou, n-o să te mai părăsesc niciodată. Cooper simţea cum i se rupe inima văzând-o cât e de neajutorată şi de fragilă. Ce naiba se întâmpla cu ea? De ce părea atât de îmbătrânită, atât de slăbită? Lee, mă auzi? Eşti aici?

Lee se uita fix la el, însă fără a da impresia că îl vede. De fapt, părea că priveşte prin el. Sau chiar că nu priveşte deloc. Ca şi cum ar fi fost oarbă. Ochii ei păreau incapabili să se concentreze. Lee înghiţea încet în sec, cu mare dificultate, ca şi cum ar fi fost complet uscată pe dinăuntru. El îi mângâie mâna, fără a primi vreun răspuns. Palma ei era rece şi pergamentoasă. Şi totuşi, doar cu o zi înainte, ea se plimbase prin palatul Charlottenburg cu el, se luptase cu el, fusese atât de plină de viaţă, atât de furioasă. Cooper ar fi dat orice ca s-o audă exprimându-şi din nou mânia. Ieri, ea îi stârnise toate dorinţele. O voise. Întotdeauna o voise. Făcea parte din ceea ce era ea. Iar acum… starea asta… părea că mai are puţin şi intră direct în mormânt.

Buzele ei se mişcară, iar Cooper simţi o uşoară presiune pe mână. N-o auzea, însă ea spunea ceva. Îşi puse urechea lângă gura ei şi o

mângâie pe păr.

— Ce e, Lee?

Ea îi şopti la ureche.

— Cine eşti?

Cooper continua să stea lângă ea, ţinând-o de mână, privind-o cum doarme, când auzi un sunet în spatele lui, şi uşa de la hol se deschise.

— Lasă-ne dracului în pace.

Îi venea să urle de furie. Ce îi făcuseră surorii lui?

— Domnule Cooper.

Cooper se întoarse şi îl văzu pe majordom în spatele unui bărbat masiv, îmbrăcat cu un costum în dungi, cămaşă albă scrobită şi cravată. Avea părul lung, ondulat, înspicat cu alb, fălci mari, buze groase, un nas scurt şi larg cu nări uriaşe.

— Sunt doctorul lui Frau Koller. Friedrich Gisevius. Vă cer să plecaţi imediat sau voi chema poliţiştii de afară. Nu am de ales.

Individul îşi ţinea palmele grase împreunate în faţa vestei de la costum.

Cooper se ridică în picioare, se duse la el, îl apucă de vestă şi îl împinse zdravăn. De ce nu se comporta Gisevius civilizat? Ce sens avea? Gisevius se izbi cu spatele de perete. Obrajii dubli îi tremurau, ascunzând nodul cravatei sub grăsime. Cooper se uită fix în ochii mici şi negri, înecaţi în hălcile de carne.

— Ce… ai… făcut… din… sora… mea? E pe jumătate moartă. Ieri era plină de viaţă. Parcă îi

curgea un râu de foc prin vene. Părea atât de frumoasă, încât eu… eu – uită-te la ea acum, nenorocitule – ce-ai făcut din ea?

Aruncase vorbele în faţa doctorului cu ură, dar fără a ridica vocea, ca să nu o trezească pe Lee.

Gisevius răspunse cu calm:

— E un mic truc pe care-l practicăm noi, germanii, domnule Cooper. Se numeşte sedare. Poate că nu s-a auzit de aşa ceva peste ocean. Asta calmează oamenii când sunt isterici. Acum pleacă de lângă mine. Nu înrăutăţi situaţia pentru dumneata şi pentru sora dumitale. Eşti un intrus aici.

Cooper privi fix în ochii aceia înecaţi în grăsime şi nu făcu nicio mişcare.

— Ascultă rahat cu ochi, asta e sora mea. Singurul care-şi va înrăutăţi imediat situaţia eşti tu – aşa că ajută-mă şi nu face pe idiotul cu mine. Ce i-ai făcut? Aici nu e vorba de câteva pilule de Tylenol şi Sominex – ea pare dusă pe altă planetă. Habar n-are cine naiba sunt! Răspunde-mi!

Îl ţinea pe doctor de piepţii hainei, lipindu-l de perete, încerca din greu să nu îl seringă de gât. Furia pe care o simţea îi reamintea prea mult de ceea ce se întâmplase după concert – fusese abia noaptea trecută?

— Iartă-mă, domnule Cooper, dacă nu răspund ameninţărilor dumitale absurde. Ia-ţi imediat mâinile de pe mine.

— Tu ai început cu ameninţările, amice.

Cooper voia să-l facă să sufere. Gisevius trebuia să plătească pentru ce i se întâmpla lui Lee.

În acea clipă, majordomul scoase un pistol. Cooper se transformă într-un animal feroce şi îl lovi pe individ, zdrobindu-i braţul, încheietura mâinii şi palma de cadrul uşii. Se auzi un ţipăt de surpriză şi durere, şi arma căzu cu zgomot pe podea. Cooper şi individul în livrea albastră se uitară la obiectul căzut.

— Încearcă să-l ridici, rosti cu voce moale, Cooper. Palma individului atârna inertă de încheietura mâinii. Omul se forţă să nu izbucnească în plâns. Te rog. Încearcă să-l ridici, dacă ai curaj.

Majordomul făcu doi paşi înapoi, clătinându-se, apoi se sprijini de zidul holului. Se făcuse cenuşiu la faţă.

Gisevius se întoarse spre Cooper.

— Idiotule!

— Nu îmi cunosc forţele. Am specificat clar să nu-şi bată joc nimeni de mine. Ceea ce a făcut el, scoţând pistolul, a însemnat bătaie de joc.

Cooper clătină din cap, se aplecă şi ridică arma. Era incredibil de grea.

— Cine e aici? Era Lee, gemând, vorbind în engleză, poate datorită faptului că auzise vorbe rostite în această limbă. Cine sunteţi voi? Ce se întâmplă…

Lee tăcu, întoarse capul şi recăzu în somn.

— Haide, domnule Cooper, zise Gisevius. Vorbea cât putea de încet. Am pornit-o prost – hai s-o luăm de la capăt. Îmi cer scuze pentru orice fel de neînţelegeri din partea mea.

— Acum ai venit de-acasă, doctore. Ai vorbit cu diplomaţie. Deşi e un pic cam târziu pentru prietenul tău.

Dintr-o baie învecinată se auzea majordomul vomitând.

— E şocat. O să mă duc la el imediat.

Gisevius îl conduse pe Cooper înspre scara interioară.

— Am avut impresia că Wolf ţi-a explicat care e starea soţiei lui. Hai, trebuie să ne împrospătăm amândoi forţele. Şi avem nevoie de un moment de linişte – în clipa asta simt că un sedativ mi-ar prinde bine şi mie. Gisevius zâmbi. În aparenţă, nu făcuse legătura dintre Cooper şi spargerea din propria casă. Mă tem că suntem cu toţii încordaţi astăzi.

Cooper îl urmă în josul scării. Casa îşi revenise la starea normală de linişte.

Gisevius îl conduse într-un salon superb, unde ardea focul într-un cămin executat din teracotă pictată, înfăţişând un soi de scenă haiducească dintr-o misterioasă pădure întunecată. În încăpere se găsea un cuplu de schnauzeri[19] uriaşi, ai căror ochi exprimau o inteligenţă ieşită din comun,

19 Rasă de cline, asemănătoare Dobermanului (nirad.).

negri ca smoala şi arborând un aer de demnitate maiestuoasă. Gisevius prepară două pahare de scotch cu apă pentru el şi pentru Cooper.

Se aşezară în două fotolii de piele, lângă foc. O dată instalaţi, Gisevius se apucă să-i povestească lui Cooper cam aceleaşi lucruri pe care i le povestise Wolf Koller cu o zi înainte şi cam aceleaşi date pe care i le citise Beate din dosarul furat. Testele, nesiguranţa privitoare la un diagnostic anume, deşi boala părea tot mai mult a semăna cu maladia lui Alzheimer.

— Însă nu trebuie să renunţăm, zise Gisevius în final. S-ar pute ca ea să răspundă la un tratament cu droguri. Gândeşte-te ce s-a realizat în cazurile de manie, de schizofrenic şi de alte maladii ale creierului considerate incurabile pe vremuri. S-au făcut mari progrese…

— Lee seamănă extrem de mult cu Ingrid Bergman în *Notorius*.

— Nu prea înţeleg…

— Filmul lui Hitchcock. Trebuie să-l fi văzut.

— Mă tem că nu.

— Doamne, doctore, dar aici e Germania, nu luna de pe cer. Ingrid Bergman arăta aşa cum arăta, deoarece Cloude Rains şi mama lui păcătoasă o otrăveau. America de Sud după război, o bandă de nazişti rămaşi în viaţă… Cary Grant era cel care o salva.

— Te asigur că aici nu e vorba de niciun film. Şi nimeni nu e otrăvit. E vorba de o realitate

foarte serioasă. Facem tot ce putem…

— Pun pariu că n-aveţi de gând să încercaţi şi altceva.

— … însă stresul se pare că îi înrăutăţeşte situaţia. E vorba de ceva psihosomatic – de exemplu, cunoşti câte ceva despre colita ulceroasă? Stresul e cel care declanşează crizele. De aşa ceva se pare că avem parte şi aici. Dispariţia fetei ei, sosirea ta, atacul asupra lui Wolf de astă-noapte – toate acestea sunt evenimente pe care nu le putem controla. Pur şi simplu, ea e făcută zob pe dinăuntru.

— Ţi-a trecut vreodată prin minte că e posibil să fi înnebunit? Olaf Peterson, binecunoscutul expert american în privinţa bolilor psihice – probabil că ai citit vreuna din lucrările lui – mi-a spus odată că are impresia că Lee e, pur şi simplu, nebună.

— Ah. Nu mi-e familiar… Gisevius lăsă proproziţia să se stingă de la sine. „Nebună” e un termen foarte precis, vorbind în termeni clinici, însă dacă ne referim la sensul comun al termenului, eu mi-am zis uneori că ar putea suferi de o anumită formă de schizofrenie. Dar mă cam îndoiesc. Nimic nu-i cert. Nu există forme de paranoia… numai această dedublare a personalităţii, în sensul că îşi pierde personalitatea, identitatea, o încurcă pentru o vreme, ca apoi s-o regăsească… Ne temem să n-o piardă de tot într-o zi şi să n-o mai poată regăsi.

Gisevius privi în sus şi apoi se ridică în picioare. Ah, intraţi, domnule Kilroy. L-aţi cunoscut pe domnul Cooper? îndrăgitul frate a lui Lise?

— La naiba, Fritz, John Cooper şi cu mine ne cunoaştem de mult. Ce mai faci, Cooper? Kilroy intră în cameră ca un cuţit, subţire şi ascuţit, purtând un costum închis la culoare şi cizme negre de cowboy. Te afli cam la mare distanţă de Boston, băiete.

— Şi tu eşti cam departe de Texas, Clint.

Cooper îşi aminti: felul în care individul apăruse din neant, vrând să cumpere clădirea lui Cooper din Boston, felul în care apăruse în reportajul privind investiţia germană din Boston, modul în care o aşteptase pe Beate în camera ei de hotel din Copley Square, felul în care apăruse în bătaia reflectoarelor cu o noapte înainte, în vreme ce Wolf Koller zăcea rănit în spital.

— Mie îmi spui? Mă simt tare departe de casă. Cu toate acestea, sunt un cetăţean al lumii, John. Am afaceri pretutindeni. Eşti aici ca să-ţi vizitezi sora, nu-i aşa?

— Nu ţi-a spus Wolf?

— Wolf nu mi-a zis nimic. Am venit astă-noapte, cam la cinci minute după ce un nenorocit a băgat un glonţ în el. Iisuse, şi când te gândeşti că noi ne mândrim cu băieţii noştri din Texas, care îşi ţin armele în camionete – ce să mai zicem de Berlin, ei? Lunetişti!

— Ce te aduce la Berlin?

— Oportunităţile, doar oportunităţile de afaceri. Acum câteva minute l-am văzut pe bătrânul servitor al familiei vărsându-şi maţele. Cred că are o aripă ruptă. Mi-a spus că au fost ceva necazuri pe sus – aşa e?

— Domnul Cooper era preocupat de starea surorii lui şi s-a petrecut o neînţelegere, răspunse Gisevius. Un accident.

— Ahaa… Kilroy îi zâmbi lui Cooper. Întotdeauna se petrec accidente în jurul amicului Cooper.

— Ce s-a mai întâmplat cu Wolf Koller azi-dimineaţă?

— Păi, ce să-ţi spun, Coop. Înjura spitalul ăla de mama focului. O să-şi revină. De acum înainte cred că o să stea în permanenţă cu arma la el. Are şi dreptate s-o facă, nu? Kilroy strănută şi îşi suflă nasul într-o batistă albă, imaculată. Nu-mi bat joc de tine, acum sunt prea bătrân ca să mă tot plimb de colo-colo. M-am săturat de avioane, de schimbări de vreme, mi-a slăbit rezistenţa şi am început să fiu tot timpul răcit. Doctore, ai ceva să-mi dai ca să scap de starea asta mizerabilă?

— Bineînţeles. N-o să te ajute prea mult cu răceala, însă o să-ţi atenueze simptomele.

— Iisuse, voi, doctorii, totdeauna procedaţi aşa. Ce vrei să-mi dai?

— Nu-ţi face griji. Cancelarul e şi el răcit şi i-am prescris acelaşi lucru ieri. O să-ţi usuce mucoasa nazală.

— Rahat. Contac. Pot să iau asta şi acasă.

— Numai că eşti aici, domnule Kilroy. Ia ceea ce îţi prescriu eu.

Cooper îl întrerupse:

— Ce ai de gând să faci cu Lee?

— Priveşte şi ai răbdare, răspunse Gisevius. Nu e o persoană cu care să te descurci uşor. E tare încăpăţânată. Când vrea s-o ţină pe a ei, nu mai poţi face nimic.

— Am înţeles că sunt zile când nu ştie cine e. Am înţeles bine? zise Kilroy.

— E o situaţie complicată. Ai putea să încerci să te rogi, domnule Cooper. Însă trebuie să insist să laşi tratamentul în seama mea. Ca să fiu sincer, prezenţa ta o supără foarte mult. Eşti liber să mă suni oricând vrei, dar lasă-mă pe mine să-ţi spun când poţi s-o mai vezi.

— Atunci păstrăm legătura, zise Cooper.

— Acum, dacă mă ierţi, aş vrea să mă uit un pic la încheietura mâinii lui Bruno.

— Mai degrabă ar trebui să-i cercetezi tot braţul, rosti Kilroy.

Ieşi afară împreună cu Cooper şi inspiră cu nesaţ aerul rece. Privi înspre locul unde se aflau maşinile domeniului. Un Daimler-Benz, două Mercedes-uri, un BMW, un Jaguar decapotabil.

— O groază de bani băgaţi în fiarele astea. Kilroy se limită la o constatare, fără a emite un raţionament. În Texas mi-am făcut rost de vreo două Bentley Turbo, care m-au costat mai mult

decât toate jafurile astea. Ah, m-am cam săturat de friţi, ştii? Friţii ăştia îmi stau ca un nod în gât. Numai că afacerile sunt afaceri, cum obişnuia să spună LBJ. E o lume mică şi trebuie să te însoţeşti cu cel de care ai nevoie. Indiferent cine ar fi acesta. E mică lumea. De fapt, lumea e ca o batistă, cum obişnuia să spună un vechi amic de-al meu. Ne acoperă pe toţi.

— Îmi place la nebunie când apelezi la tot felul de zicale, replică Cooper. Însă am o întrebare să-ţi pun – cine l-a împuşcat pe Wolf Koller astă-noapte?

— Păi, aici m-ai prins, fiule. Habar n-am, însă ştii bine că oamenii mari au întotdeauna duşmani.

— Ăsta să fie adevărul? întrebă Cooper.

— Ei bine, am de lucru, Coop. Sper să ne mai întâlnim pe undeva.

— Salut, Silver, încheie Cooper.

Un alt arabesc

Bernd Schmidt era îngrijorat în privinţa fiului lui.

Karl-Heinz lipsea de două zile şi Bernd ştia că nu e vorba de o glumă. Relaţia era de aşa natură, încât nu existau glume de acest fel. Era prea serioasă. Amândoi ştiau că se pot ivi tot felul de situaţii. Fiecare trebuia să fie sigur de celălalt. Erau amândoi băgaţi în afacerea asta. Iar el nu avea niciun semn de la Karl-Heinz de două zile.

Viaţa amândurora era în joc. Tată şi fiu. Istoria Germaniei reflectată într-o nouă familie:

astfel de familii existau pretutindeni în Germania atât în Est, cât şi în Vest. Evoluau amândoi pe aceeaşi scenă, cu toate că ideile lor personale puteau diferi. Germania criminală, Germania vizionară, Germania distrugătoare a altor naţiuni, Germania măcelarul unor întregi generaţii. Fiecare german avea propria Germanie. Germania lui Bernd Schmidt era o tablă de şah, iar acum, în sfârşit, după cincizeci de ani, el întrevedea posibilitatea de a da mat. Avusese răbdare, avusese mai multă răbdare decât crezuse că e în stare să aibă, iar acum aproape îşi atinsese ţinta. De-a lungul drumului parcurs existaseră şi sacrificii, şanse pe care el nu le putuse fructifica… însă acum, acum sosise ceasul.

Numai că dispăruse Karl-Heinz.

Bernd trebuia să fie mai prudent decât oricând. Nu-şi putea permite să rateze şi această ocazie. Trecuse de şaptezeci de ani. Logica îi spunea că asta era ultima lui şansă. Complexitatea situaţiei îşi punea amprenta asupra psihicului său. Dacă se gândea la creierul lui cala un computer, trebuia să admită că în lumea exterioară existau modele mai performante, capabile de a executa mai multe calcule pe secundă; doar că valoarea unui computer rezida în calitatea programului, în software. Bernd nutrea credinţa sinceră că eleganţa şi simplitatea programului lui erau cu o clasă deasupra tuturor celorlalte. Fără concurenţă, fiind în acelaşi timp un program

extrem de flexibil, capabil să se descurce cu foarte multe necunoscute. Era obligat să aibă mintea simplă şi clară. Nu-şi putea permite luxul de a fi distras de pierderea unui pion aici, a unui turn acolo sau a unui nebun în altă parte. Era o problemă de mişcări de cal, piesă de şah care prin însăşi natura ei exprima lipse de orientare şi şiretenie. Oare Karl-Heinz dispâmse de pe tablă? Putea continua cu programul iniţial dacă-l pierduse pe Karl-Heinz?

Odată, Bernd Schmidt îşi dăduse seama că era un monomaniac, într-un sens larg al cuvântului, şi începuse să se întrebe dacă nu era chiar un psihopat. Atunci apelase, mascându-şi intenţiile, la nevastă-sa, psiholog de meserie. Ea discutase chestiunea cu el şi îi dăduse să citească anumite capitole din câteva cărţi. În cele din urmă, Bernd hotărâse că se potriveşte descrierii făcute unui ucigaş de copii, cu care nevastă-sa avusese de-a face în timp ce lucra cu poliţia la un caz petrecut într-un mic orăşel de lângă graniţa poloneză. Ea îl denumise pe criminal „psihopatul de gheaţă”. Lui Bernd îi plăcuse cum suna denumirea. Nu era nebun, însă ştia precis ce vrea să obţină. Bernd considera că e mult mai sănătos la minte decât acel fermier care dezmembra copiii de vii, deoarece ştia că face ceea ce face din datorie; ceea ce avea comun cu fermierul era hotărârea implacabilă de a-şi atinge obiectivele.

Viaţa lui Bernd Schmidt se schimbase la

vârsta de douăzeci de ani, în anul 1942. O altă lovitură serioasă îi fusese administrată în noiembrie 1944. Începând din acel moment, Bernd ştiuse care îi era datoria în viaţă.

Îi ura pe nazişti.

În mod special, ura familia Koller, care în prezent se reducea la Wolf Koller, fiul lui Erhard Koller.

Bernd avea toate motivele să fie un psihopat de gheaţă.

Se născuse în Berlin, în 1922. În timpul Celui de al Doilea Război Mondial fusese un simplu soldat, luptând pe Frontul de Est cu faimă şi reuşind să supravieţuiască nesfirşitelor retrageri. Se întorsese acasă copleşit cu decoraţii de luptă. În toamna lui 1944 fusese ales să servească sub comanda aventurierului Otto Skorzeny, într-unul dintre cele mai halucinante proiecte ale lui Hitler, Operaţiunea Greif. Skorzeny trebuia să antreneze un grup de soldaţi germani vorbitori de engleză, în vederea infiltrării lor, îmbrăcaţi în soldaţi americani, în spatele liniilor americane din Ardeni, cu scopul de a împrăştia confuzie şi haos oriunde era posibil. Ulterior, învingătorii se referiseră la această operaţiune ca la Bătălia de la Bulge. Operaţiunea făcea parte dintr-un ansamblu complex de iniţiative, care trebuia să şocheze, să demoralizeze şi, în ultimă instanţă, să înfrângă Forţele Aliate, care în acel moment aveau impresia că măturau ultimele piese de rezistenţă ale Celui

de-al Treilea Reich din calea marşului lor triumfal către Berlin.

Bernd Schmidt considerase o onoare să participe la o astfel de acţiune importantă. Asta până când aflase că Skorzeny nu participa, alături de oamenii lui, la Operaţiunea Greif. Acţiunea era considerată prea periculoasă, ca să fie riscată viaţa unei astfel de personalităţi. Atunci Bernd Schmidt îşi dăduse seama că, dacă era prins purtând uniformă americană, avea să fie cu siguranţă pus la zid şi împuşcat. Chestiunea fusese ridicată în faţa lui Hitler, însă acesta îi luase peste picior: „Dacă se pornesc împuşcăturile, începe bătălia – atunci vă scoateţi uniformele americane. Convenţia de la Geneva vă va salva”. Alături de o mare parte dintre colegii lui, Bernd găsea tare ciudată toată operaţiunea. Cu toate acestea, nu exista nicio cale de a evada. Datorită unor scăpări din partea Aliaţilor, el supravieţuise acţiunii care avusese loc lângă Saint-Vith şi se întorsese din nou acasă, ca să lupte împotriva tăvălugului ce se îndrepta spre Berlin. Acasă, ca să supravieţuiască. Viaţa făcuse din el un erou şi un supravieţuitor. Ca erou legendar, după război, intrase în poliţia berlineză (sectorul rusesc), unde începuse să lucreze cu ruşii; reuşise să treacă de testele care i se făcuseră şi se ridicase printre birocraţii din Berlinul de Est, după care trecuse la STASI, poliţia secretă. Făcuse o carieră remarcabilă. După

căderea Zidului se transferase în ceea ce lumea numea sectorul privat, unde prosperase, cu toate că îmbătrânea tot mai mult. Toţi îi spuneau că părea mai tânăr decât era în realitate.

Poate că ura îl păstrase tânăr.

Tatăl lui, Alois Schmidt, nu se înscrisese niciodată în Partid, însă fusese un ofiţer respectat şi îi jurase credinţă lui Hitler, aşa cum procedaseră toţi. Vechii prusaci nu se împăcaseră prea bine cu ideea asta. Era reprobabil să-ţi dai juiâmântul de loialitate unui om, unui individ, şi nu statului sau naţiunii. La suprafaţă se conformaseră legii, îşi dăduseră jurământul, însă o făcuseră doar din vârful buzelor. În particular, erau cu toţii nemulţumiţi. Alături de alţii, Alois îi găsea pe Hitler şi pe admiratorii acestuia ca fiind demni de dispreţ, amatori, imorali şi corupţi. Să pierzi atâta timp cu problema evreiască era o nebunie. Un om înţelept i-ar fi cooptat pe aceştia la cauza lui şi i-ar fi transformat într-o resursă de forţă a statului. Numai că Hitler hotărâse nu numai să-i umilească şi să-i bage în lagăre; Alois avea acces la surse de informaţii care îi spuneau că evreii erau asasinaţi în număr foarte mare. Pe Alois Schmidt nu îl interesase niciodată prea mult problema evreilor, dar politica lui Hitler era atât stupidă, cât şi inumană. N-avea nicio logică.

La începutul lui 1942, când se ivise ocazia de a-l răsturna pe F hrer, Alois fusese de acord să joace un mic rol. În esenţă, el era un mesager care

se deplasa între principalii conspiratori, oameni cu înaltă poziţie socială, cu tradiţii de familie şi cu o mare putere în domeniul militar. Bernd nu fusese niciodată sigur că tatăl lui ştiuse de faptul că fusese vorba de un complot de asasinare. Era posibil ca el să fi crezut că era o conspiraţie de răsturnare a lui Hitler, urmată de punerea acestuia sub arest şi începerea tratativelor de pace cu Aliaţii. În timpul interviurilor avute cu oameni care îl cunoscuseră pe tatăl lui în acei ani, Bernd aflase că Alois se numărase printre ofiţerii de rang mediu care se opuneau războiului, pe motiv că acesta era o greşeală şi că era imposibil de câştigat din momentul în care în joc apăruse şi America. Opinia lor era că cel mai bun lucru pentru *Volk*-ul german era încheierea cât mai grabnică a păcii.

După descoperirea complotului, Alois Schmidt fusese băgat în aceeaşi oală cu principalii conspiratori. Fusese torturat ca să facă mărturisiri, împreună cu ceilalţi, după care fusese judecat de o instanţă militară şi civilă într-unul din tribunalele lui Hitler, în cameră. Fusese un proces delicat şi într-o anumită măsură public. Era clar că F hrer-ul nu voia ca lumea să afle de faptul că ofiţerii lui încercau mereu să îl omoare – oamenii puteau să înceapă să se întrebe de ce. Nu mai puţin important era ca ofiţerii să primească un avertisment serios. Trădează-l pe Hitler şi eşti un om mort.

Alois Schmidt a fost găsit vinovat şi a fost condamnat la moarte de către preşedintele completului, una dintre personalităţile sistemului judiciar al lui Hitler, unul dintre judecătorii aleşi personal de Hitler… Erhard Koller, fost profesor de drept, autor de texte de legi, care fusese în America spre a-l cunoaşte şi a studia chiar cu renumitul Oliver Wendell Holmes. Erhard Koller, tatăl lui Wolf. Erhard Koller, care fusese unul dintre reprezentanţii Celui de-al Treilea Reich la Conferinţa de la Wannsee.

După proces, Alois Schmidt dispăruse. Luptând în război şi devenind un erou, fiul acestuia nu fusese informat de soarta tatălui, şi nici soţia lui Alois, mama lui Brend. Femeia aceea bună la suflet, care mirosea mereu a *Hasenpfeffer*, a prăjituri şi a pâine proaspăt coaptă, fusese batjocorită, ca fiind nevastă de trădător, de către nevestele altor militari, aşa că, în cele din urmă, se dusese într-o bună zi în bucătărie, unde stătea majoritatea timpului, şi îşi luase viaţa cu un cuţit de spintecat porci.

Apoi, în octombrie 1944, înainte de începerea antrenamentului pentru Operaţiunea Greif sub comanda lui Skorzeny, Bernd Schmidt primise un pachet misterios. Misterios în sensul că era expediat din Biroul Poliţiei Secrete de Stat, din Prinz-Albrechtătrasse 8, Berlin.

Pachetul venise fără nicio scrisoare însoţitoare. Înăuntru era doar un set de fotografii

mărite, de bună calitate, care înfăţişau mai mulţi membri ai complotului împotriva lui Hitler, printre care şi Alois Schmidt.

Toţi fuseseră dezbrăcaţi la piele. Feţele şi trupurile le erau pline de semne ale torturii: arsuri, tăieturi, vânătăi. Tatălui lui îi fusese ruptă o coastă, care ieşea acum câţiva centimetri în afară prin carnea pieptului.

Toţi atârnau de cârlige imense într-un abator. Sângele scurs din trupurile lor formase bălţoace pe podea. Unii fuseseră spânzuraţi cu capul în jos, cârligele fiindu-le înfipte în rect şi ieşind deasupra organelor genitale. Picioarele le atârnau anapoda. Alţii fuseseră spânzuraţi invers, cârligele fiindu-le înfipte în şira spinării şi ieşind pe la baza craniilor. Cu trecerea anilor, Bernd uitase în ce poziţie murise tatăl lui. Căutase din răsputeri să uite acea fotografie. Oricum, poziţia n-avea nicio importanţă.

Crezuse că avusese noroc că nu fusese împuşcat ca fiind fiul lui Alois. Pe urmă se gândise că Operaţiunea Greif semăna prea mult cu o misiune sinucigaşă ca să nu fie, de fapt, tot o execuţie.

Acesta fusese motivul pentru care îi urâse pe nazişti şi, în special, pe familia Koller, tot restul vieţii sale. Nu se lăsase marcat de această obsesie. De fapt, cei care munciseră şi munceau alături de el îl caracterizau ca pe un tip relativ senin, lipsit de griji. După ce murise nevastă-sa, Bernd se

recăsătorise cu o femeie de profesie psiholog, drăguţă, din Potsdam. Viaţa lor împreună fusese fericită în circumstanţele date. Viaţa în Berlinul de Est, sub comunişti, fusese dură, însă el se adaptase, îndurase şi reuşise. Îi plăcea să creadă că faptul de a avea un scop profund în viaţă îl menţinea într-o formă relativ bună şi îl scutise de boli neplăcute pe măsură ce îmbătrânea. Bernd Schmidt era ferm angajat pe drumul răzbunării împotriva naziştilor şi a familiei Koller, la fel ca un om de ştiinţă pe calea descoperirii terapiei de vindecare a cancerului.

Stând acum în biroul lui din cadrul tipografiei, privind afară la mulţimea de camioane, de oameni descărcând materiale, la sulurile imense de hârtie, la depozitele care se întindeau până în depărtare, se întrebă dacă Burke Delaney pricepuse că el, Bernd Schmidt, era omul din spatele operaţiunii SPARTAKUS. Oare Burke mai avea aceleaşi reacţii rapide? Vedea lucrurile cum trebuie? Sau credea că fiul lui, Karl-Heinz, inventase totul?

Bernd văzuse ocazia când aflase că tânărul Karl-Heinz o cunoscuse pe Erika Koller şi începuse să se întâlnească cu ea. Soarta îi pusese toate atuurile în mână. Mai întâi, căzuse Zidul şi Germania se reunificase; acum, ca prin miracol, avea acces în lumea lui Wolf Koller. Acum putea întinde o capcană pentru Wolf Koller, folosindu-i pe Erika Koller şi pe propriul fiu, nepotul lui Alois

Schmidt. Îi furnizase lui Karl-Heinz informaţii despre familia Koller, despre dimensiunea reală a averii lui Wolf, despre legăturile naziste ale lui Erhard Koller, bunicul Erikâi. Ştia că fiul său îi povestea totul fetei, punând-o la curent cu trecutul nazist al familiei ei. Erika îşi ura deja tatăl pentru aroganţa lui şi pentru felul în care o trata pe mama ei. Acum Bernd nu făcea altceva decât să-i desăvârşească opera de a o îndepărta definitiv pe fiică de tată.

Într-un târziu, el îi dezvăluise lui Karl-Heinz că nu era doar un simplu manager al unei mari tipografii. Acea tipografie făcea parte din bunurile lui Wolf Koller, iar el, Bernd, folosea acea funcţie de manager doar ca o acoperire… pentru ceea ce făcea în realitate.

Succesul lui Bernd Schmidt în STASI îl propulsase pe postul de şef al serviciilor de securitate ale Concernului Koller, avându-l ca şef mai mare doar pe Wolf Koller.

Sosise vremea să aibă completă încredere în Karl-Heinz. Venise ceasul să-l atace pe Koller, indiferent de costuri. Bernd îşi plănuise cu grijă lovitura, combinând ceea ce cunoştea despre operaţiunile politice ale lui Koller cu ceea ce aflase prin poziţia de care se bucura.

Cheia consta în apartamentul acela din Knesebeckstrasse. Locuinţa apăruse în statele de plată ale Securităţii fără nicio explicaţie. Dacă ar fi aparţinut Serviciului de Securitate, atunci Bernd

ar fi trebuit să ştie de ea. Numai că nu ştia nimic. După cum nu ştia nimeni de la contabilitate. Serviciul de Proprietăţi Imobiliare declarase că apartamentul nu figura pe listele lor de bunuri. Numai că el apărea în bugetul lui Bernd. Nu se vedea nicăieri, dar exista.

Cineva trebuia să plătească pentru el. Aşa că intrase în plata Securităţii. Dar Securitatea – adică Bernd Schmidt – nu ştia de el. Era genul de lucru de care se agăţau toţi cei implicaţi în munca de informaţii; însă majoritatea capilor de servicii secrete nu îşi cercetau propriile bugete. Aveau oameni angajaţi care să aibă grijă de conturi. Din nefericire pentru Wolf Koller, Bernd Schmidt era un perfecţionist format la şcoala veche.

Ca atare, când dăduse peste acel apartament şi văzuse că nu primeşte răspunsurile de care avea nevoie, Bernd nu mai pusese nicio întrebare şi începuse să privească în jurul lui. Îşi petrecuse aproape două săptămâni supraveghind acea clădire. Pusese doi vechi agenţi de-ai lui să filmeze tot ce se petrece acolo. Atunci apăruse marea surpriză. Primul vizitator al apartamentului din Knesebeckstrasse fusese Wolf Koller în persoană.

Bernd presupusese, la început, că acea locuinţă era un cuib de dragoste. Se înşelase. Koller se întâlnea acolo numai cu bărbaţi. Atunci Bernd se gândise că Koller era homosexual şi se întâlnea acolo cu iubiţii lui. Ca şi Gisevius. Iar Gisevius se număra printre vizitatorii constanţi ai

acelui apartament. Dar felul vizitatorilor, ca şi firea lui Koller, făceau absurdă această posibilitate.

Ca atare, Bernd Schmidt îl pusese pe fiu-său să intre în apartament, înarmat cu câteva instrucţiuni speciale şi vreo două jucării electronice. Karl-Heinz era un student dornic să înveţe, îşi satisfăcea simţul propriu al moralităţii. În plus, era un fiu bun.

Karl-Heinz îl descoperise pe SPARTAKUS.

Tatăl şi fiul deţineau acum cheia vieţii lui Wolf Koller. Ce urma?

Primul lucru întreprins fusese acela de a-l pune pe Karl-Heinz să intre în contact cu un vechi combatant pe numele lui Burke Delaney. Karl-Heinz procedase ca atare şi informaţiile despre SPARTAKUS începuseră să se scurgă.

Acum însă Karl-Heinz se făcuse nevăzut…

Bernd Schmidt ştia că acum trebuia să se întâlnească personal cu Delaney.

Bernd îl cunoştea pe Delaney din vremea când CIA încercase să construiasă tunelul acela blestemat în anii cincizeci. Fuseseră amândoi vârâţi până în gât în afacere, deşi se aflau în tabere adverse. După acel eveniment, Bernd îl poreclise pe Delaney „Săpăligă”. Yankeii săpaseră tunelul din Zona Americană până sub Cartierul Comercial al Armatei Sovietice din Zona Rusească. Ascultaseră ceea ce se petrecea deasupra capetelor lor cu cele mai sofisticate

echipamente posibile. Ceea ce obţineau era apoi trimis înapoi în Berlin şi Washington, pentru analiză. Era o treabă ce consuma un timp enorm, însă era o lovitură de proporţii uriaşe a serviciului de informaţii.

Sau aşa ar fi trebuit să fie dacă sovieticii n-ar fi aflat de tunel aproape încă de la început. Până să afle CIA că proiectul era compromis, nenumărate milioane de dolari fuseseră cheltuite pe descifrarea unor informaţii inutile – ba chiar a unora diversioniste. Fusese un adevărat coşmar, iar Agenţia avusese nevoie de ani de zile ca să recupereze pierderea atât pe plan intern, cât şi pe plan extern. Mulţi credeau că această operaţiune fusese cea care îl adusese în pragul nebuniei pe James Jesus Angleton, legendarul geniu din CIA.

Lui Delaney îi plăcea încă să considere afacerea ca pe un soi de triumf – măcar în privinţa săpatului de tunele – şi să respingă trădarea.

Bernd îl calmase pe Delaney, spunându-i că trebuie să-şi păstreze întotdeauna simţul umorului în astfel de situaţii. Bernd fusese cel care îi ajutase pe sovietici să furnizeze informaţii diversioniste plauzibile. Se distrase copios, aşa cum se distrase mereu când avea de-a face cu idioţii aceia.

Acum însă nimic nu mai era distractiv.

Nu îl putea găsi pe Karl-Heinz.

Vechii prieteni se mai întâlnesc o dată

Oricum, Bernd Schmidt mai avea şi altele pe

cap, în afara dispariţiei fiului său.

Era însărcinat cu găsirea *fetei* lui Wolf Koller, o treabă lipsită de speranţă. Nimeni n-o mai văzuse pe fată de la ciocnirile de stradă în care fuseseră implicaţi oamenii lui Stiffel. Koller ştia că fata fusese acolo împreună cu Karl-Heinz, dar nu arăta prin nimic că i-ar fi purtat pică lui Bernd pentru asta. A doua zi după ce Lise se dusese acasă la Erika şi descoperise sângele şi cuţitul, Koller îi zisese lui Bernd la o ceaşcă de cafea servită în biroul lui:

— Bernd, n-o să-i port pică fiului tău dacă nici tu n-o să-i porţi pică fiicei mele. Probabil că nici ţie nu-ţi convine relaţia dintre Karl-Heinz şi Erika. Însă eşti suficient de isteţ ca să-ţi dai seama că nu-i putem obliga pe copii să facă ce vrem noi – n-am face decât să înrăutăţim situaţia, nu-i aşa?

— Da, Wolf, cred că ai dreptate. Copiii sunt de capul lor în zilele noastre.

— Dintotdeauna copiii au vrut să fie de capul lor. Numai că acum nu-şi mai ascund rebeliunea. Fac paradă de ea, ca să le facă în ciudă părinţilor. Asta-i direcţia în care merge viaţa. Aşa că să uităm că sunt copiii *noştri*. Tu încearcă s-o găseşti pe fiică-mea.

Probabil că nu vei da de ea dacă nu vrea să se lase descoperită, însă o să încerci, da?

— Mă apuc imediat de treabă.

— Ai putea să începi cu Karl-Heinz.

— La asta mă şi gândeam. În primul rând ar fi

bine să mă uit puţin prin apartamentul ei.

— Bine. O să le spun oamenilor lui Adler să te lase înăuntru. Dă-i drumul, Bernd. Vânătoare plăcută. Vreau s-o găseşti înainte ca să sfârşească rău.

De atunci, cei doi nu mai vorbiseră niciodată despre relaţia dintre copiii lor. Bernd se întreba dacă Koller dorea cu adevărat ca fiica lui să fie găsită. Ştia Koller că fiică-sa îl putea distruge şi-i putea ruina munca de o viaţă? Şi asta doar pentru că tânărul Karl-Heinz era fiul lui Bernd Schmidt.

După aceea, cineva îl împuşcase pe Wolf Koller.

Koller voia sa ştie cine trăsese în el. Nu putea fi învinuit pentru asta. Dar Max Adler era omul pentru o astfel de treabă. Oamenii lui Bernd se ocupau cu protejarea companiilor, verificarea dosarelor angajaţilor, asigurarea computerelor, căutarea microfoanelor ascunse, cercetarea circumstanţelor delictelor în care erau implicaţi salariaţii. Mai existau acei indivizi capabili de orice pe care Koller îi denumea „facilitatori”. „*Bernd*, spunea el, *pune-i pe facilitatori* la treabă, *chiar acum*” Prezenţa lor intimidantâera, de obicei, suficientă pentru stingerea, de exemplu, a unor conflicte de muncă. Într-un conglomerat de dimensiunile concernului lui Wolf Koller, facilitatorii aveau întotdeauna de lucru. Era personaje care îşi primiseră educaţia în trecut. Erau folositori, însă niciunul dintre ei nu ştia cum

să conducă o anchetă poliţienească, adică o investigaţie de genul celei care se cerea efectuată acum, pentru aflarea celui care îl împuşcase pe Koller. De asemenea, ei nu erau în stare s-o găsească pe Erika.

Bernd se trezi din nou că încearcă să pătrundă în felul de a gândi al lui Koller. Probabil că acesta bănuia cine atentase la viaţa lui. Când Koller ştia că are un duşman, se transforma într-un om foarte rău. Acum el voia ca atentatorul să fie adus imediat în camera lui de spital.

Înainte de a-şi părăsi biroul, Bernd Schmidt îl sună pe Burke Delaney, care venise la Berlin cu un mesaj pentru el. Trebuia să fie vorba despre Karl-Heinz. Se întâmplase ceva? Nu voia să se gândească la toate posibilităţile… Era un joc atât de periculos, cu o miză atât de ridicată…

Profesorului nu-i plăcea să-şi caracterizeze comportamentul ca fiind obsesiv, însă curiozitatea îi fusese cu siguranţă stârnită în cel mai înalt grad, mai întâi de revederea vechiului său amic din Moscova, Konstantin Orlovski, apoi a lui Sébastien cel Roşu. Acest fapt îl oprea de a-şi mai face atâtea griji despre John Cooper şi despre nasul pe care şi-l băga acesta în treburile altora. Cu toate acestea, prezenţa lui Cooper îi rămase întipărită undeva în minte când se urcă în VW-ul lui ca să-l supravegheze pe Orlovski plimbându-se nervos prin faţa faimoasei Porţi a Elefanţilor, una dintre căile de acces către gara berlineză Zoo.

Orlovski aştepta pe cineva în faţa acestei porţi pentru a treia zi consecutiv. Puţin mai în susul străzii, poliţia continua să ţină baricadate unele intrări ale gării, din pricina atentatului, însă acest fapt nu-l deranja deloc pe Profesor. Credea că rusul aştepta pe cineva pe care urma să-l ia cu maşina. Iar Profesorul n-avea chef să fie lăsat de căruţă când avea să se producă un astfel de eveniment. Ca atare, în această a treia zi, îşi adusese propria maşină.

Era după-amiază târziu, aproape de lăsarea serii. Şuvoaiele de oameni intrau şi ieşeau din gara rănită, cu a ei cupolă gigantică de sticlă înălţându-se deasupra şinelor. Pe vremuri, acolo fusese o grădină zoologică, însă majoritatea animalelor fuseseră ucise în timpul unui bombardament îngrozitor în cursul anului 1943. Cumplit dezastru. Orlovski continua să se agite nervos, cercetând fluxul de maşini şi ţinându-şi umbrela cu un braţ rigid. Oare de ce era atât de încordat?

Profesorul se gândea că tot ce se petrecuse în ultima vreme era foarte ciudat. Erika Koller dispare, apoi îşi face apariţia John Cooper. Stiffel şi compania îşi revarsă porcăriile asupra Berlinului. Delaney intră într-o combinaţie cretină cu Karl-Heinz Schmidt şi curând după aceea un alt terorist se decide, din motive necunoscute, să încerce un atac asupra lui Delaney şi sfârşeşte aruncat într-un puţ... iar CIA sau vreo altă agenţie

putea fi implicată… după aceea apare Orlovski cu un ceas Rolex de aur şi o geantă diplomat extrem de elegantă… şi ia prânzul cu un alt vechi terorist, care făcuse parte din aceeaşi bandă Dorfmann… după care cineva încearcă să-l asasineze pe Wolf Koller şi aproape că izbuteşte… iar John Cooper e prezent peste tot, jucându-se cu focul. Nenorocitul. Habar n-avea în ce iad intrase. De fapt, acesta era singurul lucru din toată afacerea pe care Profesorul sperase să-l poată evita. Măcelărirea nevinovaţilor. Deoarece, dacă exista un nevinovat în acest melanj, acesta era tocmai John Cooper, venit tocmai din Cooper's Falls, Minnesota…

Maşina aşteptată se ivi în sfârşit. Chiar dacă se afla departe, Profesorul sesiză oftatul de uşurare al lui Orlovski. Un Mercedes gri. Asta da surpriză. La volan era Sébastien. Oare ce însemna? Sébastien şi Orlovski. Iar Orlovski era mâna dreaptă a lui Rossovici de când acesta devenise personaj important la Moscova…

Cei doi nu se grăbeau, aşa că erau uşor de urmărit. Era un fapt bun, căci Profesorul îşi cam ieşise din formă.

Traficul era cumplit de aglomerat. Se întuneca, ploaia cernea stropi mari pe carosabil, iar asfaltul autostrăzii fâşâia, ca şi cum cauciucurile ar fi fost şerpi. Ploaia se transformă încet-încet în lapoviţă. Drumul devenea din ce în ce mai alunecos, monoton, în aer se simţea

apropierea pădurii Grunewald. Se făcea tot mai frig. Sistemul de încălzire al maşinii Profesorului îmbătrânise. Spera ca urmărirea să nu dureze toată noaptea. Din pricina frigului, mai devreme sau mai târziu avea să fie nevoit să oprească pentru a-şi face nevoile. Pe lângă asta, avea să i se facă foame. Deja se simţea foarte înfrigurat.

Cum se descurcau oare indivizii care-şi câştigau existenţa din filaje? Existau o mulţime de probleme de natură practică.

În filme, James Bond părea că n-are niciodată nevoie de vreo pauză.

În clipa imediat următoare, o pală puternică de vânt izbi maşina, venind dinspre Lacul Wannsee. Hmm. Interesant…

Wolf Koller şedea într-un scaun, lângă fereastră, cu o expresie dârză pe chip. Braţul îi era complet bandajat. Din difuzoarele cuibărite printre vazele cu flori îi sosea la urechi o muzică de Beethoven. Lângă uşa rezervei de spital se afla Bernd Schmidt, care îl privea pe marele om, patronul şi duşmanul lui de moarte, bărbatul pe care îl trăda. Bernd ciocăni uşor în lemnul uşii, iar Koller se întoarse şi îi rosti numele cu un oftat greoi:

— Bernd. Vino. Aşază-te.

Schmidt avu impresia că, odată cu glonţul extras; Koller îşi pierduse o mare parte din aroganţă. Ochii îşi pierduseră strălucirea. Chipul îi era supt, iar ochii i şadânciseră în orbite.

— Cum te simţi? /

Wolf Koller ridică din umeri şi se strâmbă de durere.

— Cam încorsetat. Altfel… rană e ultima dintre preocupările mele. O să-mi revin.

— Ai fost norocos. Schmidt se aşează pe un fotoliu şi se strâmbă din pricina parfumului emanat de flori. Era alergic la polen. Adler ŞLQ ameriâi lui au dat până acum peste ceva?

— Nu. Cineva a tras cu o carabină de mare putere de pe malul celălalt al pârâului. Se crede că ar exista ceva urme de paşi pe frunze şi pe noroi, însă… asta n-ajută la nimic. Cu alte cuvinte, încă mai bâjbâie.

Schmidt clătină din cap.

— Ce pot face eu?

— De asta am dorit să te văd. Cred că ştiu cine-i de vină. Se complotează împotriva mea.

— Da? Vorbeşti serios?

— Cineva din guvern. Apropiat de Clock…

Schmidt încercă să-şi mascheze uluiala.

— Nu pricep. Adică, tu şi cu Clock…

Îşi încrucişă degetele casă arate cât de apropiaţi îi credea pe cei doi, încă de când Koller îl propulsase pe Clock din rândul politicienilor de duzină. Se întrebă ce naiba mai plănuia Koller emiţând o asemenea teorie bizară.

— Cum e posibil ca cineva din anturajul lui Clock…

— Ar putea fi *chiar* Clock.

— Cu tot respectul, şefule, îmi vine greu să cred.

— Din fericire, pe mine nu mă interesează ce crezi tu. În ultima vreme Clock a dat dovadă de… gelozie. Mă urăşte, îmi urăşte puterea şi controlul pe care-l am asupra lui. Vreau să-i pui microfoane în casă şi la birou.

— Este delict federal, replică încet Schmidt. Trădare. Las la o parte faptul cât foarte greu de făcut. Mai ales, biroul.

— Din când în când trebuie să rezolvi şi sarcini mai dificile.

Fă-o, Bernd.

— Schmidt se ridică în picioare şi privi înapoi înspre pajiştea verde, care se colora în maro din pricina vremii reci. Câţiva oameni adunau frunze de sub copacii goi. Oare Koller îşi dădea seama ce spunea? Sau delira din pricina rănii?

— Bine, acceptă el. O să fac ce pot.

— Te pricepi la microfoane, nu-i aşa? Nu era asta specialitatea STASI?

— Mai mult ne bazam pe informatori.

— Aha.

— Păi, atunci ar trebui să mă apuc imediat de treabă. O să mă duc eu însumi la Bonn…

— Nu, nu, pe tine te vreau aici. Trimite pe cineva în care ai încredere, vreunul dintre experţii tăi. De tine am nevoie aici. Povestea cu Erika… Ai găsit vreo pistă?

— Ne învârtim în cerc. Schmidt îşi simţea

gura uscată şi undeva în mintea lui răsuna un clopoţel de alarmă. Ceva era putred. Ştiam, oricum, că şansele sunt mici. Sunt convins că o să apară singură…

— Karl-Heinz ce spune?

— E foarte îngrijorat, bineînţeles. Însă nu prea ne vedem.

— Credeam că eşti în permanentă legătură cu el.

— Absolut deloc. El şi-a „depăşit” părinţii. E o etapă din viaţa lui. Probabil că şi Erika trece prin aşa ceva. S-ar părea că e vorba de descoperirea de sine.

— În fine, să sperăm că aşa e, rosti Wolf Koller. Nimeni nu pare să fie în stare de a o găsi. Eşti convins că Karl-Heinz nu ştie Unde se află? Eşti sigur că toată mascarada asta nu e un joc pus la cale de ei?

— Sunt absolut sigur. Îl cunosc pe băiat.

— Bernd… Cred că avem o cârtiţă, un spion în interiorul operaţiunii noastre.

— Explică-mi. O altă fază a delirului? Sau aflase despre scurgerea de informaţii referitoare la SPARTAKUS? Unde? De unde ştii?

— Au căzut materiale secrete în mâna cuiva din afară. Koller se întoarse cu faţa către vizitatorul lui. Nu există altă explicaţie.

— Explicaţie pentru ce?

— Am fost avertizat. Mai bine o lăsăm aşa.

— Putem răscoli biroul central, bineînţeles.

Schmidt căută să-şi păstreze vocea egală, însă trupul i se acoperi de sudoare. Koller nu menţionase niciodată nimic despre deconspirarea afacerii

SPARTAKUS, pentru simplul motiv că lui Schmidt nu i se spusese de existenţa acesteia. El credea că scurgerea de informaţii nu fusese descoperită. Iar acum – oare Koller vorbea despre SPARTKUS? Trebuie să-mi mai oferi unele detalii dacă vrei să trec la acţiune. Presupun că e vorba de spionaj industrial. Pune-mă la curent şi atunci o să stăpânim situaţia.

Spera ca propunerea lui să sune convingător.

— Da, bineînţeles. O să discutăm pe această temâcând mă voi întoarce la birou şi după ce va fi lămurită chestiunea cu Erika. Şi când nevastă-mea va fi din nou pe picioarele ei. Koller se ridică în picioare, cu durerea întipărită pe chip. Am duşmani, Bernd, duşmani care sunt în stare să facă orice ca să dărâme ceea ce am construit. Koller îl bătu uşurel pe Schmidt pe spate şi continuă: Cât despre Karl-Heinz... Aş vrea să vorbesc cu el. Da, ştii ce a scris despre mine – însă nu-i port ranchiună, Bernd. E tânăr şi încearcă să se adapteze unei lumi noi. Aş vrea să discut cu el în legătură cu Erika. Spune-mi cum pot rezolva această problemă, prietene. Când îl vei vedea, anunţi-mă şi pe mine. Aştept raportul tău cu privire la Clock.

După plecarea lui Bernd Schmidt, Wolf Koller

se întoarse la scaunul lui, se aşează şi scoase ceva din buzunarul halatului de lână. Ca şi cum ar fi fost o sarcină neplăcută, îşi luă într-un târziu privirea de la fereastră şi se uită la obiectul pe care-l ţinea în mână.

Era o carte poştală.

Era dovada că se scurseseră informaţii despre SPARTAKUS.

Burke Delaney urcă dealul şi intră în parcare. Ploua. Ici şi colo se formaseră bălţoace care se măreau cu fiecare clipă. Vremea rea nu oprea un instructor să-i dea lecţii unui viitor motociclist asupra unor manevre necesare, pe un traseu amenajat pe mijlocul parcării. Se mai afla acolo o singură maşină, undeva în dreapta şi la depărtare. În acest moment, locul era, probabil, cea mai pustie zonă din Berlin. Delaney străbătu parcarea şi opri lângă cealaltă maşină. Se dădu jos şi se duse la ghereta de bilete, slab luminată. Dinăuntru, un bărbat se zgâi la el.

— Cât costă?

— O marcă.

Delaney plăti şi intră în Stadionul Olimpic, construit acolo de către Hitler în 1936. Trebuia să ai bilet ca să te uiţi la un stadion pustiu. Germani.

Păşi pe sub poarta de acces aflată în apropiere şi văzu imediat gazonul verde întinzându-se sub el. Cea mai mare parte a stadionului părea să fi fost săpată la mare adâncime sub nivelul solului. Poate că era doar o

iluzie. Delaney nu mai fusese niciodată acolo. Optzeci de mii de locuri goale păreau un milion. Undeva departe, pe partea dreaptă, Delaney zări un om şezând la adăpostul unei umbrele şi privindu-l. Făcu semn cu mâna şi omul îi răspunse. Se văzuse cu Bernd Schmidt nu mai mult de şase ori de la sfârşitul războiului. Cam o dată pe deceniu. Delaney o luă pe sub arcade, lăsând o dâră de fum în urmă, de la pipa aprinsă. Fuma amestecul lui favorit. Barking Dog. Ce porcărie! Mereu trebuia să facă rost de el direct din State. O vreme i-l trimisese Cheese prin geanta diplomatică, la fiecare câteva luni, în Bruxelles. Ploaia făcea băşici pe teren.

Zona era foarte slab iluminată. Locul ideal pentru o crimă, îşi trase mai bine şapca pe cap, îşi strânse fularul şi ieşi în ploaie către locul unde se afla Bernd Schmidt. Şterse cu mănuşa apa de pe scaunul învecinat şi se aşează.

— Băiatul ăsta al tău, rosti Delaney.

— Karl-Heinz, zise Bernd Schmidt.

— Ştii ce-a făcut în ultimul timp?

— Mai mult sau mai puţin.

— I-ai spus să vină la mine.

— Mai mult sau mai puţin.

— Şi l-ai pus pe urmele acestei afaceri. SPARTAKUS.

Schmidt înălţă din umeri, zâmbind.

— Iar acum nu-l mai găsesc.

— Nici pe mine nu m-a contactat. Aveam o

întâlnire. Îi place să se mişte încoace şi încolo. Îndrăznesc să spun că a învăţat asta de la tatăl lui. Întâlnirea trebuia să aibă loc la Tegel. Am aşteptat la poarta TWA şi n-a apărut. Mi-am închipuit că ştii tu ceva…

— Cine-i şeful tău acum, Burke? Bob Schlatter?

— Schlatter! Iisuse, Bernd, i-a cedat ficatul acum doi ani. Eşti depăşit, prietene. Schlatter s-a retras de şapte ani.

— Acum lucrez în cu totul alt domeniu.

— Ştiu, ştiu. Nu mi-am putut da niciodată seama de ce te-ai dus să lucrezi pentru Koller. Numai o ură profundă pentru el. După aceea m-am gândit mai bine şi am izbucnit în râs. Ştii să urăşti, Bernd. Nu m-ar surprinde dacă i-ai pune gâtul în laţ de data asta.

— Probabil că trebuia să te fi omorât cu ani în urmă.

— Nuu. De ce? Ce naiba. Totul e un joc, mai ales pentru doi oameni care se cunosc de atâta timp. N-are niciun rost să îţi ucizi vechii prieteni. Delaney trase din pipă. Ştii, uite, stai aici, în locul ăsta pustiu, cu o jumătate de secol mai târziu şi încă mai auzi vuietul mulţimii. Locul ăsta e plin de fantome… uite, acolo, jos, aleargă Jesse Owens… iar acolo se află însuşi Führerul, ţinând un discurs… Eu cred în fantome. Tu nu, Bernd?

— Nu mi-ai spus încă cine e şeful tău acum.

— Doamne, m-aş simţi ca un trădător dacă ţi-

aş spune.

— E Cheddar, nu-i aşa?

— Nu pot vorbi despre asta.

— Dar el e, nu-i aşa?

— Păi cine altul? Acum încetează să mă mai descoşi. Tu ai tras concluzia. Eu nu ţi-am spus nimic şi nici n-am de gând să discut pe tema asta. Acum îmi spui ce crezi despre fantome?

— Uneori mă simt una dintre ele.

— Ei bine, n-o să-ţi vină să crezi, dar am văzut o fantomă zilele trecute.

— Avea şi un nume?

— Bineînţeles că avea. Necazul e altul. Era o fantomă, dar a trebuit s-o ucid.

— Cine era, Burke? Spune-mi – Am avut o zi lungă şi neplăcută.

— Kuno Meinhold.

Bernd Schmidt îşi ridică încet privirea către chipul lui Delaney.

— Kuno Meinhold cel cu cicatricea?

— Dar câţi de Kuno Meinhold cunoşti tu? Doamne, bineînţeles că era Kuno Meinhold cel cu cicatricea. Tovarăşul Rafaelei Dorfmann.

— Povesteşte-mi, Burke. Sunt convins că aici e şi o poveste. Nu l-ai omorât doar ca să te mai antrenezi…

Burke Delaney se apucă să istorisească povestea asasinului nocturn. Îl lăudă pe Schuyler, pe drept, şi declară că regreta faptul că fusese nevoit să-l ucidă pe Meinhold. Însă nu avusese altă

posibilitate.

— Amuzant e că eu am presupus că murise. Am pariat pe casa mea că a murit când a explodat fabrica de bombe a Rafaelei. Au trecut douăzeci de ani de atunci.

— Îmi spui toate astea pentru că ştii şi altceva?

— Îţi spun toate astea pentru că noi am trecut prin multe şi mi s-a părut că s-ar putea să te intereseze.

— Păi, chiar mă interesează, mai mult decât îţi imaginezi. Schmidt oftă din rărunchi. Tocmai ai spus că totul e un joc, că ne cunoaştem de ani de zile, că, oricum, o să murim cu toţii în curând…

— Chiar aşa.

— Ei bine, Kuno Meinhold a sărit, într-adevăr, în aer odată cu Rafaela. Numai că… nu în întregime. A fost grav rănit la cap o vreme, după care l-am adus în Est, l-am pus pe picioare şi l-am trimis să lucreze pentru noi. Unul dintre diversioniştii noştri…

— Ca să sperie lumea prin aeroporturi, nu? Sau să lase tradiţionala geantă, în care se află o bombă cu ceas, pe vreo stradă în apropiere de o ambasadă…

— Noi numeam asta Departamentul Jocuri şi Distracţii.

— Şi atunci, cum dracu’ de-a ajuns în bucătăria mea?

— Asta mă intrigă şi pe mine. Nimeni nu mi-a

spus nimic.

— Bernd, de ce dracu' ţi-ar spune *ţie* cineva ce face un ticălos ca Kuno Meinhold?

— Pentru că eu îi plătesc nenorocitul ăla de salariu. Motivul ăsta îţi ajunge?

După o lungă pauză, în timpul căreia Delaney încercă fără rezultat, să descifreze informaţia primită, se ridică în picioare.

— Încurcătura asta devine prea sofisticată pentru mine şi mai sunt şi ud leoarcă. Hai să plecăm din ploaia asta blestemată, Bernd. Despre orice ar fi vorba, nu merită să facem dublă pneumonie.

Delaney începu să urce treptele de ciment către adăpostul oferit de acoperişul stadionului. Ajuns acolo, îşi scoase şapca de pe cap, îşi scutură pipa şi o umplu la loc cu tutun, după care o aprinse, în vreme ce Schmidt urca scările în spatele lui. Când ajunse şi el sus, începu să se lupte cu umbrela ca s-o strângă. Delaney trase câteva fumuri şi se sprijini de un stâlp, urmărind lupta celuilalt cu umbrela. Pentru o clipă i se păru că Bernd Schmidt semăna cu un bătrân.

— Deci, care-i povestea? Ce naiba făcea răposatul Kuno Meinhold pentru tine?

— Făcea parte din SS-ul particular al lui Koller, dacă mă pot exprima aşa. Executanţii. Aşa cum ştii, treaba asta înseamnă că eu sunt şeful lui. E vorba de Securitate.

— Aşa… De ce l-ai trimis să mă omoare?

— Burke, m-aş fi simţit mult mai bine dacă eu l-aş fi trimis să te omoare. Numai că n-am făcut-o. Iar el n-avea niciun motiv personal să te lichideze, nu-i aşa?

— Cu multă vreme în urmă a existat o fată…

— Ei bine, după ce-a explodat bomba aceea, Kuno n-a mai avut nevoie să se gândească la femei. Nu cred că ţi-ar fi purtat pică timp de douăzeci şi cinci de ani…

— Fii serios, Bernd.

— În fine. Ştii ce-i amuzant? Altcineva i-a dat ordine lui Kuno. El n-avea destul creier ca să întreprindă ceva din proprie iniţiativă. Aşa că, dacă el lucrează pentru mine şi altcineva îi dă ordine – atunci am un motiv foarte serios de îngrijorare, înseamnă că există o persoană care are acces la forţa de securitate a lui Koller… e ca şi cum ar avea controlul câtorva rachete teleghidate… Ţi-i aminteşti pe japonezii aceia, piloţii kamikaze? Ei bine, executanţii lui Koller seamănă cu ei. Îi datorează totul individului ăstuia. Chiar şi existenţa lor. Totul. Sunt trup şi suflet pentru el.

— Ca în vremurile bune ale lui Hitler.

— Exact. Posibilităţile sunt nenumărate – dacă există cineva care să-i monteze împotriva lui Koller? Poate că a fost împuşcat tocmai de unul dintre băieţii lui…

— Poate Koller a preluat el însuşi controlul. Poate că te vânează pe tine.

— Dar de ce naiba ar vrea Koller să te omoare pe *tinel* Nici măcar n-are de unde să ştie că exişti.

— Un tip precum Koller ştie multe. Poate că a aflat despre scurgerea de informaţii legată de SPARTAKUS… Poate că ştie că eu am primit aceste informaţii.

— Doar nu crezi… nu, e imposibil. Hai să plecăm de aici. Se lasă întunericul şi mi-e frică de întuneric.

Porniră înapoi către poarta prin care intrase Delaney. Paşii le răsunau pe cimentul ud. Trecură pe sub poartă şi se îndreptară spre maşini.

— Ce ţi-a trecut prin minte? Ce e imposibil? spuse Delaney.

— Doar un gând nebunesc… ce-ar fi dacă oamenii *tăi* ar avea acces la forţa de securitate a lui Koller?

— Ascultă, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-l trimită pe Kuno ca să mă lichideze. Eu sunt sursa pentru SPARTKUS.

— Nu. Karl-Heinz e sursa. Iar el e dat dispărut. Nu vreau să-ţi dau motive de îngrijorare, Burke, dar dacă domnul Cheddar al tău deţine deja toate informaţiile de care are nevoie despre SPARTAKUS? Atunci niciunul dintre voi nu i-aţi mai fi de folos, nu-i aşa?

— Aşa e. Dar cum ar putea el să obţină controlul asupra forţelor de securitate ale lui Koller? Nu cred asta, Bernd. L-am informat despre atac şi nu l-am simţit niciodată atât de tăcut şi de

nedumerit ca atunci. Nu e un actor chiar atât de bun. Îl cunosc de prea mult timp.

— Poate că tocmai ăsta e necazul, Burke. Poate că îl cunoşti, într-adevăr, de prea mult timp.

Ploaia ropotea pe trunchirile copacilor şi pe grămezile de frunze de pe stradă, ca şi dincolo de porţile Casei de Conferinţe Wannsee, unde Eichmann, Heydrich, Erhard Koller şi restul grupului ajunseseră la soluţia finală a problemei evreieşti. Poarta de acces era întunecată, însă aleea lungă era uşor luminată de lămpile montate pe faţada clădirii. Era o reşedinţă veche şi semeaţă, a cărei destinaţie iniţială fusese cu totul alta decât cea pe care i-o rezervase istoria. Profesorul îi aruncă o privire în timp ce trecea încet de ea, continuând să conducă înspre dreapta, acolo unde drumul cotea către lac. În faţă, la distanţă, Mercedesul gri se deplasa încet pe şoseaua udă, acum şi mai alunecoasă din pricina frunzelor.

Apropiindu-se, Profesorul stinse farurile şi continuă să înainteze pe bâjbâite prin beznă. Se aflau acum aproape de lacul pe care el îl ştia cu ochii închişi, felul în care era punctat de mici ambarcaţiuni cu vele albe vara şi de şuvoaie de oameni care vizitau cocheta insuliţă din mijloc, cu castelul ei magic. Nu fusese niciodată aici iama. Îşi aminti că în apropiere se găsea un spital bun, vizavi de Casa de Conferinţe Wannsee. Clădirile erau toate impozante. Unele serveau drept loc de

petrecere a verii, altele erau locuite tot anul. Mercedesul apucă încet pe o alee care se afunda mai adânc înspre apă, îndreptându-se către o clădire imensă, joasă şi albă, construită, probabil, în anii ’20. Profesorul nu cunoştea prea multe despre arhitectură. Casa părea a avea ceva din stilul lui Frank Lloyd Wright. Putea fi însă la fel de bine proiectată de un german. Bauhaus sau altceva, oricum, nu era domeniul lui. Orice idiot îşi dădea însă seama că era o construcţie de soi. Aparţinea lui Wolf Koller.

Opri VW-ul la adăpostul umbrei aruncate de un tufiş înalt şi bogat. Văzu, în dreapta, farurile Mercedes-ului stingându-se şi îi observă pe Orlovski şi pe Sébastien coborând. Pentru câteva clipe se deschise o uşă laterală şi, la lumina dinăuntru, Profesorul îi văzu pe cei doi intrând în clădire.

Lângă Mercedes mai era parcat un autovehicul, poate un soi de camionetă cu o formă bizară. Ce naiba era? Profesorul se dădu jos din Volkswagen, traversă cu prudenţă drumul şi se ghemui lângă nişte copaci. Era întuneric, nimeni nu-l putea vedea şi voia să ştie ce naiba însemna forma aceea. Se apropie mai mult şi clătină din cap. Bineînţeles, era o ambulanţă. De la o firmă particulară. Salvarea Echardt.

Deci, Wolf Koller ieşise deja din spital şi preferase să vină în Wannsee decât să se ducă acasă la el, în Grunewald. De ce?

Iar Konstantin Orlovski îi făcea o vizită, împreună cu Sébastien cel Roşu.

Picături de ploaie i se scurgeau pe gât lângă guler. Îi era frig şi simţea nevoia să urineze. Se ascunse mai bine în umbră şi se uşură pe partea laterală a garajului lui Wolf Koller. Actul nu declanşă nicio alarmă. După aceea se întoarse la maşină, se urcă la volan şi încercă să nu se gândească la frigul de afară. Peste puţin timp din casă ieşi cineva, doi indivizi în uniforme albe. Aceştia se urcară în ambulanţă. Maşina porni, se dădu puţin înapoi şi coti pe alee. Ajungând la şosea, farurile autovehiculului îl orbiră temporar pe Profesor. Imediat maşina trecu pe lângă el şi se făcu nevăzută, prezenţa din ce în ce mai îndepărtată fiindu-i trădată numai de licărul luminilor de poziţie. Profesorul avea de gând să mai rămână o vreme pe loc pentru a vedea ce se mai întâmplă. Ploaia ropotea pe acoperişul metalic al maşinii, iar sunetul făcut era reconfortant.

Werner Paulus juca şah cu el însuşi în holul apartamentului, loc care devenise, de-a lungul anilor, un soi de bibliotecă. Pe ecranul aprins al televizorului se putea vedea orchestra filarmonică din Berlin, sub bagheta lui Solti. Era o reproducere de pe o bandă video înregistrată cu un an sau doi înainte, însă interpretarea era excelentă, iar în atari condiţii cui îi mai păsa de câtă vreme data înregistrarea? Paulus rejucase câteva partide de-ale lui Bobby Fischer, încercând,

fără succes, să priceapă modul acestuia de a gândi. Fischer părea venit de pe altă planetă. Era ca şi cum l-ar fi ascultat pe Glenn Gould interpretându-l pe Bach. Nici mintea acestuia nu putea fi descifrată, dar, în ultimă instanţă, acest lucru conta mai puţin. Gândindu-se la asta, Paulus îşi amintea de Stan Kenton, celebrul conducător american de orchestră din California.

Cunoştea multe despre Stan Kenton. Acesta îl fermecase din primul moment în care-l auzise. Şi acum Paulus se gândi la Stan Kenton. Paulus se ridică în picioare şi stinse televizorul. Îşi lăsă computerul aprins, deoarece voia să se întoarcă la ecranul de joc. Mai întâi însă trebuia să-şi găsească colecţia de discuri cu Stan Kenton. În ultima vreme, o bună parte din muzica celebrului conducător de orchestră fusese reimprimată pe compact discuri, iar Paulus credea cu tărie în puterea noului. Găsi un CD scos de casa Capitol, *Kenton în Hi-fi*, pe care se găsea de două ori mai multă muzică decât pe vechiul disc cu acelaşi nume. Paulus introduse compact discul în aparat şi se postă la fereastră, privind în jos pe stradă. Ploaia curgea valuri în fasciculele luminoase ale felinarelor. Deşi apa topise toată zăpada, Paulus avu sentimentul, când se auziră primele acorduri muzicale, că afară era o seară caldă şi că se afla din nou în California. Stockton, California.

Fusese expediat din Africa de Nord în St. Louis, Virginia, apoi în Stockton California, unde

putuse, în sfârşit, să se odihnească. Acum avea sentimentul că fusese cel mai norocos neamţ din timpul războiului. Habar n-avea atunci despre cele ce se petreceau în Germania, despre ceea ce se mai întâmplă cu nevasta lui, dar un prizonier de război trebuia să fie fericit că era încă în viaţă. În California, unde se bronza la soare lucrând la cules de fructe şi unde locuia într-o baracă. Îşi dăduse seama că războiul era practic încheiat şi că americanii erau oameni simpatici. Îl trataseră extraordinar de uman. Nu-i dăduseră nicio clipă impresia cât urau pentru că era neamţ sau pentru că luptase împotriva fiilor, fraţilor sau taţilor lor. Era un popor iertător. Iar amabilitatea lor faţă de el ca prizonier fusese la fel de importantă ca oricare altă experienţă a vieţii lui. Noaptea, în baracă, după cină, asculta radioul şi învăţa engleza. Îi plăcea la nebunie spectacolul lui Bob Hope. Îi plăcea felul cum vorbea… Văzuse poze cu el, îndrăgind forma aparte a nasului lui, şi, bineînţeles, cu solistul Bing Crosby. Un oarecare Schinnay Ennis fusese şeful de orchestră radio pentru Bob Hope, însă acesta plecase şi fusese înlocuit cu Stan Kenton. La un moment dat, unul dintre gardienii mai tineri ai lagărului adusese un disc înregistrat la casa Capitol, o placă antică pe 78 de turaţii, şi îl pusese pe un patefon portabil. Era 1944, iar înregistrarea aparţinea unei alte lumi. Se intitula *Artistry în Rhythm*. În acea noapte rece şi ploioasă de noiembrie 1992, nimic

nu-i stârnea mai mult amintirea Californiei decât Stan Kenton, omul născut în 1911, acum decedat de mulţi ani, care era tânăr pe atunci şi dornic de afirmare… Ce n-ar fi dat să poată da timpul înapoi, să fie din nou tânăr şi plin de speranţă, chiar şi la sfârşitul unui război pustiitor. Acum ştia ce-ar fi făcut. S-ar fi întors în America, şi-ar fi croit o viaţă în California, ar fi cunoscut o femeie pe vreuna dintre plaje şi ar fi trăit acolo, fericit în bătaia razelor soarelui.

Asculta CD-ul, care cuprindea înregistrări ale anilor cincizeci, reimprimâri ale vechilor opere, cântate de maeştri, ca Maynard Ferguson, Pete Candoli, Mel Lewis, Laurindo Almeida, Bud Shank, cu Kenton la pian; era cu gândul înapoi la Stockton, California, când sună telefonul şi cineva îl anunţă că îl poate găsi pe Karl-Heinz Schmidt la berăria Loretta din Lietzenburgerstrasse.

Vocea îl readuse pe Paulus în prezent, cu toate că muzica nu se oprise. „Peanut Vendor”. „Eager Beaver”. „Minor Riff”. Cunoştea fiecare notă pe dinafară, iar vocea aceea nenorocită îl chema înapoi în Berlin, unde el n-avea niciun chef să revină.

— În ploaie? întrebă el.

— Te va aştepta.

Linia telefonică se întrerupse. Paulus ascultă în întregime „The Concerto to End All Concertos”, după care opri computerul cu jocul de şah şi închise muzica.

Se apropia sfârşitul jocului. Paulus îşi dorea să ştie ce fel de joc se juca, la urma urmei. Numai că în mijlocul tuturor evenimentelor se afla John Cooper, deoarece el n-avea de gând să renunţe şi să plece acasă; avea să scotocească peste tot, să le încurce socotelile şi să-i provoace pe unii să facă tâmpenii. Avea să se învârtă pe acolo până ce va scoate totul la lumină. Voia să-i pună pe oameni în faţă cu adevărul despre ei, aşa că toată porcăria asta avea să scape de sub control, mai ales că acum ea se înrăutăţise, deoarece apăruse şi Kilroy. *Kilroy se afla aici*.

Sosise timpul să-l sperie un pic pe Cooper.

Werner Paulus revenise complet cu picioarele pe pământ.

Wolf Koller şedea la fereastră şi privea în gol peste întunericul care stăpânea Lacul Wannsee, ascultând zumzetul conversaţiei din încăpere. Îşi mituise doctorii să-i dea drumul acasă, îl durea în continuare, însă ei îi dăduseră nişte medicamente pe care să le ia ori de câte ori simţea nevoia, iar o soră medicală îi stătea permanent la dispoziţie. Nu prea îi păsa de durere. Era lesne de presupus că oricine e împuşcat suferă. Acum şedea lângă geam şi privea în noapte.

În încăpere se adunaseră câţiva dintre asociaţii lui. Orlovski venise tocmai de la Moscova, ca reprezentant al părţii ruse al afacerii. Se mai afla acolo Sébastien şi Gisevius, care îi şoptise lui Koller la ureche că acasă la el se comisese o

spargere în noaptea în care se întorsese de la Moscova.

Oamenii adunaţi în cealaltă încăpere aşteptau ca el să întocmească programul, iar Koller stătea acolo, holbându-se în gol, gândindu-se la toate minciunile şi comploturile îndreptate împotriva lui, apoi uitându-se la cartea poştală din mâna lui, pe jumătate orb de furie şi de teamă… Cum se putuse ajunge la aşa ceva? îşi simţea braţul cuprins de flăcări. Fiica lui lipsea. Nevastă-sa avea să moară în curând. Un trăgător de elită încercase să-l ucidă. Se scurseseră informaţii despre SPARTAKUS…

Cartea poştală reproducea o imagine dintr-un film. Era genul de ilustrată pe care o poţi găsi oriunde. Îl arăta pe Kirk Douglas, care purta doar o cârpă în jurul şoldurilor, ţinând în mâini o plasă şi un trident, gata să se bată până la moarte. Scena era din *Spartacus*, li germană acest nume se scria cu „k” în loc de „e”. Poza avea darul să-i dea fiori pe şira spinării lui Koller.

Mesajul era tipărit pe spatele ilustratei, fără a fi semnat. ŞTIU CE FACI. ŞI TE VOI OPRI.

CREDE-MĂ.

Ilustrata purta ştampila poştei din Bayreuth.

Koller împinse uşor ilustrata în buzunarul halatului şi traversă încăperea pentru a discuta cu tovarăşii lui într-ale complotului. Zâmbi. Cineva îşi bătea joc de Wolf Koller, iar acel cineva avea să mai trăiască, ca şi cei de dinainte, doar atât cât să

regrete fapta comisă.

Proba realităţii

Cooper zăcea treaz, în orele de dinaintea zorilor, incapabil să-şi scoată imaginea lui Lee din minte, aşa cum zăcea ea pe pat, părând atât de bătrână, bolnavă şi neajutorată. Acea femeie de pe pat semăna atât de puţin cu femeia pe care o mai văzuse de două ori în Berlin, încât se întreba cum de era posibil? Femeia de pe pat n-avea niciun viitor. Era în pragul morţii, uscată, pergamentoasă, ca şi cum ar fi fost în comă. Ce mai putea face el? Oare ar mai fi putut găsi vreun ajutor în Bayreuth? Exista vreun secret magic acolo?

Însă acesta era numai începutul. Cooper continua să audă undeva, în cotloanele minţii, sfârşitul convorbirii telefonice dintre Beate şi cineva din exterior, în vreme ce el dormea, acea convorbire despre care fata afirmase că nu o avusese niciodată. Dar el o auzise. Era clar că îl minţea…

— … Nu, nu cred că o să moară… Nu, înţeleg asta, dar, la urma urmei, ele… O să te sun când pot… Te simţi bine acolo? Ai destule piovizii?…

Kilroy era şi el aici. Clint Kilroy devenise parte integrantă din viaţa lui Cooper, pur şi simplu, se băgase singur în existenţa lui. Oare ce urmărea? Ce serviciu îi făcuse lui Wolf Koller? De ce apăruse în noaptea în care Koller fusese împuşcat?

Şi care era povestea cu Karl-Heinz, care discutase deja cu Erika despre un anume lucru denumit SPARTAKUS… El îi spusese lui Cooper că CIA îl voia pe „omul lui SPARTAKUS”, iar acest om era Karl-Heinz… *Dar ce era SPARTAKUS1* Karl-Heinz părea să creadă că, poate, Cooper fusese trimis să-l omoare pe acest Delaney… dar cine era Delaney? Şi de ce ar fi vrut CIA să-l lichideze pe Karl-Heinz? *Trebuie să existe o scurgere de informaţii undeva*. *Ei îmi cunosc sursa*… *deci cine are nevoie de minei* Cooper era încercat de toate aceste gânduri, încercând să le găsească un numitor comun, însă procesul era extraordinar de încet.

În acea clipă începu să sune telefonul. Cooper o auzi pe Beate răspunzând somnoroasă şi ascultând ce-i spunea persoana de la capătul celălalt al liniei; după aceea ea murmură altceva şi Cooper îi simţi mâna pe umăr. Fata căsca.

— E pentru tine, rosti ea.

— Cine să mă sune pe mine? Nu cunosc pe nimeni…

— În fine, e pentru tine. Un neamţ.

— Ascultă la celălalt receptor.

Beate ridică micul receptor ataşat telefonului, iar el se aşeză lângă fereastră, ca vântul rece de afară să îl mai trezească.

— Da, aici e John Cooper.

— Îmi cer scuze că am sunat la această oră, domnule Cooper, însă e o chestiune care nu mai

poate aştepta. Nu mă cunoaşteţi, dar eu vă ştiu după reputaţie. Mă numesc Werner Paulus. Vă rog să mă credeţi când vă spun că nu aveţi deloc de ce să vă temeţi de mine.

Făcu o pauză şi Cooper se uită la Beate.

— Continuă, îi şopti ea. E-n regulă.

— Ce treabă ai dumneata cu mine, domnule Paulus?

Afară felinarele erau aprinse. Clădirea de vizavi avea aproape toate ferestrele întunecate. Era ora patru dimineaţa.

— Prietena dumitale, domnişoara Hubermann, mă cunoaşte după nume. Sunt convins că are referinţe bune despre mine.

Cooper se uită la Beate şi fata încuviinţă din cap, accentuând gestul prin ridicarea degetului mare în sus. Trebuie să vă văd. Trebuie să vă arăt ceva… Aş prefera să veniţi singur. Sunt conştient de ora nepotrivită, însă mă tem că lucrurile nu suferă întârziere. Mă veţi ierta?

— Bine, bine. Dacă e atât de important…

— Bun. Veniţi la berăria Loretta din Lietzenburgerstrasse. O să vă spună domnişoara Hubermann unde se află. Nu-i greu de găsit. Încă o vorbă, domnule Cooper… fiţi foarte prudent. Mă înţelegeţi? Sunteţi în mare pericol… Vă aştept.

După ce Cooper închise receptorul, o privi pe Beate, care îşi trecea degetele prin păr, dându-şi şuviţele din ochi. Părea extrem de palidă în lumina slabă a nopţii. Se ridică în picioare. Purta un

tricou lung, iar de pe piept rânjea un cap de lup cu gura larg căscată. Desenul aparţinea unei organizaţii de salvare a mediului. O scutură un fior de frig. Plecă şi se întoarse îmbrăcată cu un halat albstru de molton.

— Cafea, anunţă ea, turnând amestecul necesar în filtru. N-o să mai apuc să dorm niciodată.

— Dă-mi referinţe asupra tipului ăstuia, rosti Cooper.

— Sunt destul de bune. El este legendarul „Şef* al poliţiştilor din Berlin. S-a pensionat acum câţiva ani, însă el era la telefon, fără îndoială. Întotdeauna a încercat să nu se amestece în miezul evenimentelor, dar uneori a fost imposibil. Lumea a încercat mereu să-l forţeze să părăsească poliţia şi să candideze pentru posturi publice – primar, parlamentar, unii ar fi fost fericiţi dacă l-ar fi văzut chiar cancelar. Dar el a fost mult prea inteligent ca să facă asta, ştia prea bine că îşi va pierde integritatea dacă ar fi muşcat din momeală, iar această integritate era calitatea la care ţinea cel mai mult. Ca şef al Poliţiei era conştient de mediul politic, însă putea să rămână independent. Ca atare, n-a căzut niciodată pradă tentaţiilor.

— Deci, cum ştie un astfel de om că exist? îmi mai şi spune că sunt în mare pericol – cinstit să fiu, dacă el e o persoană atât de importantă, atunci încep să mă tem al naibii de mult…

— Poate că a vrut doar să-ţi capteze atenţia.

Putem spera şi la asta. Beate începu să toarne cafeaua şi puse lângă ceşti linguriţe şi câniţele cu zahăr şi lapte. Cât despre cât de multe ştie despre tine, ei bine, te cunoaşte suficient. Se spune că a avut cea mai mare reţea de informatori… are darul de a face oamenii să gândească la fel ca el, să vrea să-l ajute. I-am luat şi eu interviuri de câteva ori. Mi-a mărturisit care este secretul unui mare poliţist. Mi-a povestit că modul cel mai bun de a închide orice caz este să-i determini pe oameni să te sune la telefon sau să te întâlnească la o cafea undeva şi să-ţi mărturisească cine a comis fapta! Tot el zicea că întotdeauna există cineva care-ţi va povesti ceea ce ai nevoie să afli; problema e să-l găseşti pe acel cineva şi să ştii să-l interoghezi. Acesta e secretul. Ca atare, el se asigură în permanenţă să aibă suficient de mulţi informatori, astfel încât măcar câţiva dintre ei să-i ofere răspunsuri la marile întrebări. Aroma cafelei umplu bucătăria. Mie mi-a plăcut. Iar lumea spunea că n-a greşit niciodată.

— Minunat, rosti Cooper, plescăind din buze. Asta înseamnă că, într-adevăr, sunt în mare pericol.

Cooper plecă în clipa în care ea intră sub duş.

Stătea pe trotuarul ud, privind în sus către scaunele care se legănau uşor în vârful roţii mari. Era o zi cenuşie, în care ploaia deasă tindea să se transforme într-o ceaţă umedă. Vântul sufla în rafale pe stradă şi mişca scaunele roţii, suficient

de tare ca acestea să scârţâie pe axele lor. Semnul din mijlocul roţii era inscripţionat cu numele Loretta, vopsit în albastru închis, flancat de fiecare parte de o stea aurie şi având în stânga un desen cu un papagal verde ce ţinea în cioc un bileţel portocaliu. Papagalul părea că zâmbeşte. Întreaga structură era înzestrată cu becuri care erau însă stinse. Locul părea închis, pustiu, de-a dreptul sumbru. Câteva maşini măturau cu farurile aprinse asfaltul de pe Lietzenburgerstrasse.

Nu-l aştepta nimeni. Ghereta de lângă poarta de acces era închisă. Era un loc de distracţii pe vreme călduroasă. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce viermuială trebuia să fie acolo într-o noapte călduroasă de vară.

Dădu ocol roţii, care se înălţa chiar lângă trotuar, în apropiere de zona grădinii unde se servea bere, şi găsi o poartă de lemn. Împinse în poartă şi aceasta se deschise larg. Dacă n-ai fi încuiat un astfel de loc în Boston, până dimineaţa n-ar mai fi rămas nimic în el. Privi încă o dată farurile maşinilor şi intră. Imediat ce poarta se închise, avu sentimentul că frigul se accentuează.

Pretutindeni se vedeau copaci, acum goi şi uzi, care vara însemnau un mic colţ de rai. Pe jos zăcea un adevărat covor de frunze moarte, galbene, roşii şi maronii. Era un loc imens, care putea adăposti o mulţime de oameni aşezaţi la mese albe. Văzu câteva tejghele unde se putea

cumpăra bere; robinetele erau şi acum la locul lor în spatele tejghelelor. Mesele fuseseră strânse în capătul îndepărtat al terasei, la aproape două sute de metri distanţă – se vedea acolo o mare de mese şi un ocean de scaune din plastic alb, ca şi cum mulţimea le-ar fi împins acolo cu doar cinci minute înainte şi ar fi plecat acasă. Petele de bere de pe mese accentuau impresia de exod în masă. Numai că acele pete erau acoperite acum cu apă de ploaie, cu frunze şi mucuri de ţigări.

Statuile înalte şi albe plasate aleator printre mese dădeau un aspect bizar şi aparte acelui loc pustiu. Erau imitaţii obscene ale unor nuduri. Zeul Pan cânta din n-ai cu capul dat pe spate. Un penis imens, în erecţie, i se curba pe abdomen. Nimfe goale erau prinse în poziţii lascive. Era o copilărie, o imagine clară a unei intenţii de ieşire din comun, însă vara, când orchestra cânta, când berea curgea pe gâtlej, când nopţile erau fierbinţi, acele imagini puteau crea un efect puternic. Acum păreau reci.

În mijlocul grădinii se găsea un cerc acoperit cu resturi de mâncare şi băutură, şi cu plante de tot soiul, moarte sau pe moarte. Cu excepţia foşnetului acelor plante şi a scârţâitului scaunelor roţii, tăcerea era desăvârşită. Cooper se simţea aşa cum obişnuia să se simtă în curtea de la Harvard, unde un soi de forţă supranaturală împiedica sunetele şi zgomotele lumii exterioare să pătrundă înăuntru. Ploaia cădea peste cercul

central. Zeul Pan cânta din n-ai, iar femeile goale îşi ofereau sânii şi fesele oricui…

Ce naiba căuta el aici?

Cercetă mesele îndepărtate, ca şi cum ar fi vrut să străpungă ceaţa cu un cuţit. Lumina cenuşie a zorilor era prea slabă pentru o asemenea grădină imensă. Umbre de tot felul bântuiau pe la colţuri. Clădirile ce înconjurau grădina păreau a aparţine unei alte lumi…

Cooper nu îndrăzni să tulbure acea tăcere, rostind ceva cu voce tare.

Înaintă mai mult, trecând cu privirea de la o masă la alta, căutându-l pe Paulus.

Într-un târziu văzu un om şezând pe un scaun; o siluetă într-un trend albastru, aşteptându-l calm. Cooper se uită fix la el.

Instantaneu avu senzaţia că e un personaj dintr-un film de Hitchcock. Cercetarea acelui spaţiu echivala cu explorarea unui ţinut necunoscut, plin de pericole, un labirint de scaune şi mese albe, reversul umbrelor negre care mascau asasinul din *Foreign Correspondent*, o zonă periculoasă între el şi bărbatul în trenci, care îl aştepta în tăcere, calm…

Într-un târziu, omul se ridică încet în picioare. Nimeni nu trase niciun foc de armă. Cooper continua să trăiască. Nu era un film.

— Domnule Cooper, sunt Werner Paulus.

Bărbatul îl privea pe Cooper din spatele ochelarilor cu ramă metalică. Îşi duse degetele la

pălărie, într-un gest de salut demodat. Cooper văzu o şuviţă de păr argintiu, un nas lung şi o frunte lată şi bombată. Rămase încremenit pe poziţie.

— Deci, sunteţi bărbatul care a dispărut, rosti Cooper. Potsdamer Platz, întâlnirea cu Karl-Heinz Schmidt.

— Chiar el. M-aţi urmărit până dincolo de biserica veche, Marienkirche, St. Mary. Aţi citit ceva despre acea biserică? E menţionată în documente încă din 1920… e a doua ca vechime din Berlin… în fine, ca să nu vă plictisesc cu asta – cert e că m-aţi urmărit…

Zâmbi cu amabilitate, aşa cum îşi zâmbeau doctorul Cooper şi fratele lui, Cyril, în copilărie, acasă la Cooper’s Falls.

— Îl urmăreaţi pe Karl-Heinz…

— Nu, de fapt, vă urmăream pe dumneavoastră.

— Pe mine? De ce pe mine?

— Deoarece unii dintre noi sunt foarte interesaţi de persoana dumneavoastră, domnule Cooper. În munca mea n-aveam cum să nu aflu despre ceea ce aţi făcut, dumneavoastră şi domnul Olaf Peterson, mişcării naziste din MLinchen cu câţiva ani în urmă. Acum v-aţi întors, sora vi s-a măritat cu Wolf Koller – iar Wolf Koller, să spunem, ne *interesează* pe noi – fata lor a dispărut, sunteţi oaspetele domnişoarei Hubennann, care e prietenă cu Erika Koller şi cu prietenul acesteia,

tânărul nostru amic

Karl-Heinz Schmidt… iar acest prieten oferă informaţii furate despre Wolf Koller agenţilor secreţi ai unei puteri străine, anume Statele Unite ale Americii… iar tatăl lui Karl-Heinz e şeful trupelor de securitate ale lui Wolf Koller – vedeţi, e o treabă cam încurcată, nu-i aşa? Nu credeţi că avem tot dreptul să fim îngrijoraţi din pricina venirii dumneavoastră încoace?

Cooper îl privi fix.

— Staţi aşa. Habar n-am despre ce vorbiţi. Adică, ştiu într-o oarecare măsură, însă am venit aici doar ca s-o ajut pe sora mea să-şi găsească fata…

— Dar nu prea faceţi progrese, nu? Mă întreb cum aţi crezut că o puteţi ajuta?

— Nu m-am gândit atât de departe. Am venit pentru că m-a chemat sora mea.

— Şi cine vă poate învinui pentru asta? Bineînţeles că aţi venit. În definitiv, douăzeci de ani înseamnă ceva timp. Deşi poate că, fiind vorba de Germania, lucrurile stau puţin altfel, nu? Ziua de ieri e încă prezentă şi poate că Siegfried se va scula din morţi şi va făuri o nouă orânduire mondială… Numai că sora dumneavoastră v-a băgat din nou în inima bestiei întunecate. Se pare că asta e firea ei, destinul ei…

— Ei bine, eu vreau s-o scot de acolo. De aceea am venit.

— Vă urez succes, însă mă îndoiesc că ştiţi

cât de adânc e acest întuneric. Daţi-mi voie să vă arăt ceva…

Cadavrul zăcea în spate, parţial acoperit de un morman de frunze udate de ploaie, în colţul cel mai îndepărtat şi murdar al terasei. Paulus arătă înspre el cu măciulia umbrelei sale şi rosti:

— Vedeţi că pericolul e cât se poate de real, domnule Cooper.

Karl-Heinz zăcea întins pe spate. Capul aproape îi fusese separat de trup. O tăietură adâncă îi înroşea gâtul, arătând mai degrabă a rană făcută de fierăstrău decât de cuţit. Tăietura mergea în profunzime până la şira spinării. Capul îi căzuse pe spate. Aşa cum arăta, trupul părea să aibă două guri, din care una era imensă, roşietică şi căscată, largă.

Cooper rămase cu privirea pironită pe cadavru.

— Am primit un telefon anonim la puţin timp după miezul nopţii, spuse Paulus. Individul mi-a spus să vin aici dacă vreau să-l văd pe Karl-Heinz Schmidt. Tânărul mă îngrijora. Am ajuns aici cu puţin după ora unu. L-am găsit aşa cum îl vedeţi. După aceea am urcat pe Uhlandstrasse, către Ku’damm şi am intrat în hotelul Kempinski, unde am câţiva prieteni. M-am dus la bucătărie. Am băut nişte cafea şi am mâncat nişte pâine neagră cu gem şi cârnaţi, după care m-am întrebat ce am de făcut… şi mi-am zis că a sosit vremea să am o mică discuţie cu dumneavoastră. Era momentul să

vă daţi seama în ce v-aţi vârât, mai ales ţinând cont de experienţa dumneavoastră germană. Cum îi spuneţi dumneavoastră, americanii? E o expresie perfectă… ah, îmi amintesc. Am socotit că a sosit vremea să treceţi proba realităţii, domnule Cooper.

Imperiul

John Cooper nu mai văzuse un cadavru ca al lui Karl-Heinz de când fusese ultima dată în Germania. Constată că timpul nu constituie un leac pentru astfel de privelişti. Îşi simţea picioarele de gumă, iar furia pe care o resimţise în timpul bătăii de după concertul nazist dispăruse în totalitate. Evenimentul la care era martor era dramatic, de-a dreptul tragic: Karl-Heinz avusese curaj şi se temuse în acelaşi timp, iar lui Cooper începuse să-i placă de el. Făcuse ceea ce crezuse el cât bine şi acum cineva aproape că îi tăiase capul şi-i abandonase corpul ca pe un sac de gunoi. Nu rămăsese din el decât un sac de oase, cu sângele scurs complet.

Poate Cooper era în stare de şoc. Poate era doar trist. Orice ar fi fost, sentimentul se mai estompă când el şi Werner Paulus părăsiră grădina, îndreptându-se către Ku’damm, aflat doar la câteva minute distanţă. Simţea din nou cum îl arde un foc în abdomen, acea furie turbată pricinuită de faptul că pe lume putea exista o astfel de aroganţă ucigaşă… Simţea că revine la viaţa dinainte.

O luară pe jos către hotelul Bristol Kempinski, care ar fi 1 trebuit să fie una dintre gloriile Berlinului, vechi şi încărcat de istorie, însă nu era. Avea un aspect imposibil de definit, modern, şi totuşi demodat, ceea ce nu justifica preţurile ridicate. Era doar un nume, atât.

Restaurantul era pustiu, dar pregătit pentru primii clienţi ai zilei, adică cei care nu puteau dormi sau care trebuia să prindă avionul dis-de-dimineaţă. Un ospătar îi conduse la o masă ideală, lângă geam, de unde se vedea perfect Ku'damm-ul. O ceaşcă de cafea era bine venită. Înainte ca Cooper să înceapă cu întrebările, Paulus îi sugeră să o sune pe Beate.

— O să fie foarte interesată de toată povestea asta, domnule Cooper, rosti el încet. Poate ar fi mai simplu dacă aţi invita-o să ni se alăture. Am vrut să discut cu dumneavoastră între patru ochi, iar pe ea s-o scutesc de priveliştea oferită de cadavrul tânărului. Numai că fata e în pericol, ca şi dumneavoastră. Trebuie avertizată. Duceţi-vă, sunaţi-o din hol.

Ochii lui Paulus exprimau calm şi inteligenţă; era un cunoscător perfect al sufletului. Purta o cămaşă albă impecabil scrobită, o cravată de mătase albastră, un costum gri, cu vestă. Pe mână avea o verighetă din argint, care, fiind purtată de atâta vreme, ajunsese încrustată în came.

Cooper sună. Beate îi răspunse cu nerăbdare:

— Aşteptam! Ei, ce se întâmplă? Ce-a vrut?

Unde eşti? Spune-mi, spune-mi, spune-mi!

— Ascultă, am veşti proaste. Karl-Heinz e mort. Paulus mi-a arătat cadavrul.

— La naiba! Ştiam eu! Ştiam că o să pună mâna pe el mai devreme sau mai târziu – a fost un mare prost! Wolf Koller l-a găsit şi a vrut să afle unde e Erika… nu, n-am să plâng, nu sunt genul. Însă ce are de-a face Loretta cu asta?

— Cineva l-a sunat pe prietenul tău, Paulus, şi i-a spus că tânărul Karl-Heinz îl va aştepta la Loretta şi că trebuie să vină imediat acolo. A fost abandonat, cu gâtul tăiat, pe un maldăr de frunze. Nu-i o privelişte prea frumoasă.

— Cred că l-au înhăţat în timpul porcăriei ăleia de după concert. L-au torturat, Cooper. Sunt convinsă de asta. El ştia ceva sau, cel puţin, ei au crezut asta… Ticăloşii!

— Paulus şi cu mine bem o cafea la Kempinski. El vrea să vii până aici. Spune că suntem amândoi în pericol. Spune că suntem ultimii care l-am văzut pe Karl-Heinz şi că ei o să se întrebe dacă nu cumva ne-a povestit toate informaţiile pe care le-a adunat despre Wolf Koller… sau unde se află Erika. Paulus spune că ei nu vor dori să rişte ca noi să ştim ceva periculos despre Wolf Koller. Aşa că te vrea aici.

— Plec chiar acum. O să iau maşina.

Când fata ajunse acolo, cei doi îşi beau deja cea de a doua ceaşcă de cafea, având pe masă nişte pâine şi câteva cornuri. Unele mese fuseseră

ocupate între timp. Beate se dezbrăcă de haina ei roşie şi o aşează pe spătarul scaunului. Paulus se ridică pentru a o întâmpina.

— Îmi pare atât de rău că ne reîntâlnim în asemenea circumstanţe nefericite, domnişoară Hubennann.

— Îmi pare bine că vă amintiţi de mine, şefule Paulus, indiferent de circumstanţe. Fata îşi înlătură o şuviţă de păr de pe faţă şi o trecu în spatele urechii. E groaznic ce i s-a întâmplat lui Karl-Heinz. Îl cunoşteaţi?

— Să spunem că aflasem despre el. Am auzit multe de la un vechi prieten. Un om pe nume Burke Delaney. V-a menţionat vreodată acest nume?

— Nu. Fata se uită la Cooper. Ţi l-a menţionat ţie, nu-i aşa? A crezut că lucrezi cu Delaney sau împotriva lui, sau… cumva.

Cooper zise cât povestise deja lui Paulus despre asta şi adăugă:

— Vreau să ştiu ce naiba a descoperit Karl-Heinz şi îi transmitea lui Delaney… şi de ce a fost ucis. Dacă nu cumva acesta a fost motivul uciderii lui.

Paulus comandă ceai pentru Beate şi se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişându-şi picioarele.

— Bine, rosti el, hai să începem. Tânărul Karl-Heinz a descoperit multe lucruri în cursul investigaţiei lui legate de Wolf Koller. N-a fost doar o tentativă de a o impresiona pe Erika Koller.

Totul a început înainte de a o cunoaşte pe Erika. Mă îndoiesc că Koller ar fi mers până într-acolo, încât să-l ucidă pe Karl-Heinz dacă singura problemă ar fi fost aflarea locului în care se ascundea Erika. Pe el îl interesa investigaţia făcută de tânăr în legătură cu activităţile lui – doar că i-a luat ceva timp să-l găsească pe băiat.

— Spuneţi-mi, Şefule, rosti Beate. Cum de ştiţi toate astea?

Paulus zâmbi cu amabilitate.

— Am mulţi prieteni care mă ţin la curent. Toate acestea mi le-a povestit un bun amic. Karl-Heinz şi Erika s-au apropiat unul de celălalt datorită faptului că erau amândoi studenţi la un curs ţinut de un prieten al meu, în cadrul unui nou program universitar din Est, despre politică, istorie şi tot felul de alte materii înrudite. Un om extraordinar de deştept. S-au cunoscut la unul din seminariile lui, după care s-au întâlnit din nou la o cafenea. După aceea s-au văzut regulat, fie la cursuri, fie la cafenea, care se afla în apropierea pivniţei unde el scotea ziarul acela al lui. Aşa a început totul. Iar acum – Paulus îşi dădu mâinile în lături privind înspre Cooper – vă aflaţi şi dumneavoastră implicat alături de tot felul de persoane, de la încântătoarea domnişoară Hubermann până la foarte ciudatul domn Kilroy…

— Deci, îl cunoaşteţi şi pe Kilroy, rosti Cooper.

— Oh, îl ştiu pe domnul Kilroy de multă

vreme. Cum aţi dat peste el, dacă-mi este permis să vă întreb?

— Beate şi cu mine ne-am cunoscut în Boston, dar înainte de asta, acest Kilroy a apărut din neant în chip de milionar texan care vrea să-mi cumpere proprietatea din Boston – un cinematograf şi o librărie. Spunea că a făcut cercetări în privinţa mea şi că-mi cunoaşte toată povestea vieţii. M-a iritat teribil…

— Şi apoi, interveni Beate, l-am văzut la televizor. Eu venisem la Boston ca să fac un reportaj despre o investiţie finanţată de grupuri de interese germane, în principal Wolf Koller, şi am văzut ştirile locale la buletinul de seară. În fundal era Clint Kilroy! Nu era nevoie de cine ştie ce inteligenţă ca să faci unele conexiuni – Kilroy vine la John, eu vin să-l văd pe John în legătură cu sora lui, care e măritată cu Wolf Koller, iar Kilroy apare la conferinţa de presă legată de investiţia lui Koller din Boston…

— Dar povestea nu s-a isprăvit cu asta, continuă Cooper. În noaptea în care Koller a fost împuşcat, m-am dus acasă la el… şi l-am văzut pe Kilroy acolo; părea la el acasă. Era acolo şi a doua zi. Se comporta ca şi cum noi am fi fost nişte gunoaie şi părea să-l cunoască foarte bine pe doctorul Gisevius. Cooper îşi termină cafeaua şi îşi mai turnă o ceaşcă. Deci, reluă el, ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că acest Kilroy e un om foarte

periculos, răspunse Paulus. Asta o ştiam deja.

— Nu înţeleg.

Cooper urmărea faţa lui Paulus, încercând să desluşească dacă individul juca teatru sau era sincer.

— Clint Kilroy, rosti Paulus, alegându-şi cuvintele, este un ucigaş profesionist. Un asasin. Lucrează pentru americani, probabil fiindcă aceştia îl au cu ceva la mână. Trebuie să lucreze pentru ei.

— Când spuneţi americani, interveni Beate, la ce vă referiţi?

— La CIA şi la oricare dintre operaţiunile lor secrete. Am auzit că, ocazional, Kilroy se ocupă şi cu contracte particulare, însă guvernul e principalul lui patron. Paulus se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe masă. Acum trebuie să-l introducem în ecuaţia prezentului.

— Dacă lucrează pentru americani, ce căuta acasă la Koller? spuse Cooper. Se comporta ca şi cum acel loc era proprietatea lui.

Paulus zâmbi, ca şi cum ar fi felicitat un student silitor.

— Fie că lucrează pentru americani şi-l trădează pe Koller… fie că americanii lucrează cu Koller. Va trebui să aflăm adevărul în privinţa asta. Dacă americanii lucrează cu Koller, atunci ce rol joacă ei în planul pe care îl are acesta… în acest SPARTAKUS despre care se tot vorbeşte? Avem multe de descoperit, asta-i sigur.

Lui Cooper i se făcu brusc o foame de lup. Comandă ouă şi cârnaţi. Afară se luminase şi traficul începea să se intensifice. Restaurantul era aproape plin. Berlinul se trezise la viaţă. Cooper se întrebă când avea să fie descoperit cadavrul de la terasa Loretta. Oare băiatul fusese torturat? Nu se putea gândi la asta.

Câtă vreme mâncară, Werner Paulus se întoarse la subiectul investigaţiilor lui Karl-Heinz în cariera lui Wolf Koller, anume crearea unui imperiu.

— Totul a început cu marele jurist Erhardt Koller, probabil cel mai important jurist al naţiunii. El a devenit nazist la mijlocul anilor treizeci din acelaşi motiv pentru care atunci au devenit nazişti o mulţime de oameni. Ca să câştige avantaje, să i se publice mai bine cărţile, să obţină o audienţă prestigioasă, să facă bani din informaţie, să facă bani din regulamentele lui privitoare la confiscarea averilor evreieşti – toate lucrurile care erau parte integrantă a venirii lui Hitler la putere. Un om poate fi iubitor al artei, patron de operă, ateneu, muzee de artă şi teatru, poate fi privit pe plan internaţional ca lider al sistemului judiciar german, poate ţine cursuri la Harvard şi Oxford – şi poate fi, în acelaşi timp, nazist. Ca să fii important, bogat şi tratat cu cel mai înalt respect, cel mai bine era să fii nazist. Cu alte cuvinte era o chestiune de simplă lăcomie şi satisfacere a ego-ului.

În citiva ani, Hitler a început să-l răsplătească pe doctorul în drept Erhard Koller cu ceea ce piraţii numesc „prăzi”. Comori. Jafuri. L-a recompensat cu loturi de pământ şi imobile luate de la evrei. Un depozit ici, un bloc de birouri colo, un hotel altundeva, un bloc de apartamente, locuinţe personale în locuri ca Gmnewald. Aşa a ajuns Erhard Koller unul dintre cei mai mari proprietari berlinezi… însă a fost el criminal de război? Cu siguranţă, a luat parte la conferinţa de la Wannsee… a cooperat.

Ei bine, a supravieţuit războiului. Au încercat Aliaţii să-l judece sau să-l spânzure? Nu. A fost, în schimb, făcut cel mai important membru german într-un comitet însărcinat cu refacerea sistemului de legi al Germaniei. N-a fost spânzurat. A fost onorat de învingători. Deoarece Aliaţii aveau nevoie de el. A fost unul dintre acei nazişti ale căror crime au fost uitate şi trecute intenţionat cu vederea… De fapt, ei s-au întrecut chiar în *a-l onora*. Vocea lui Paulus devenea tot mai stinsă. Nimeni n-a mişcat un deget contra vastelor lui proprietăţi. Habar n-am dacă americanii şi-au dat vreodată seama cât de imense erau aceste proprietăţi. Decizia a fost lăsată pe mâna germanilor. Iar el a fost unul dintre oamenii însărcinaţi cu luarea de decizii. Să spunem că jumătate din clădirile din Berlin au fost distruse sau avariate în timpul bombardamentelor şi luptelor – cealaltă jumătate a rămas intactă. E clar

că el a deţinut ambele categorii de clădiri, nu? Ca atare, a înfiinţat o serie de corporaţii care deţineau în patrimoniu proprietăţile imobiliare, birourile, depozitele şi blocurile de apartamente – baza a ceea ce acum cunoaştem sub numele de Grupul Koller. După moartea lui, totul a revenit fiului, Wolf... şi aşa s-a născut imperiul lui Wolf Koller. Bazat pe proprietăţile furate de la evrei de tatăl lui, care a pus umărul la trimiterea acestora în lagărele de concentrare şi la cuptoarele morţii. Paulus zâmbi trist din pricina ironiei situaţiei. Trebuie să-i acordăm lui Wolf Koller şi un pic de credit. El a speculat orice ocazie ivită pentru a-şi mări acest imperiu. S-a extins într-o mulţime de domenii, de la oţel la electronică, la produse chimice, hârtie şi transporturi. Continuă să deţină cincizeci şi nouă de clădiri rezidenţiale numai în ceea ce a fost Berlinul de Vest. Unde credeţi că locuieşte Erika Koller?

— Oh, nu, murmură Beate.

— Într-una din aceste clădiri furate de la evreii omor îţi Bănuiesc că tânărul Rarl-Heinz i-a povestit toate acestea... Nu pot decât să ghicesc impresia avută de dezvăluire asupra ei.

Îşi terminară micul dejun. Când plecară din hotel, ceasul arăta ora nouă. Afară, pe trotuar, Paulus zise:

— Veniţi, vreau să vă arăt ceva. Există o femeie peste care s-ar putea să dăm... Aveţi timp, domnişoară Hubermann? O să găsiţi interesant ce

veţi vedea.

— Da, bineînţeles, să mergem.

Beate îşi privi ceasul. Se uită la Cooper. Îi aştepta Bayreuth-ul, însă niciunul din ei nu putea rezista farmecului degajat de Werner Paulus.

Casa de pe Bleibtreustrasse

Casa de pe Bleibtreustrasse se găsea în stare de renovare, de la uşa grea, din lemn sculptat, cu ciocănelul greu de fier, până la tencuiala nouă de afară şi mirosul de zugrăveală şi vopsea proaspătă. În faţă nu existau ferestre, ceea ce conferea clădirii aspectul unei biserici sau al unei biblioteci. Mari plante ornamentale flancau uşa mare.

Paulus privi clădirea.

— Impresionantă, nu-i aşa? E renovată acum pentru prima dată, după bombardamentul din patmzeci şi patru. Atunci a suferit doar avarii uşoare, aşa că au lăsat-o în pace. Restaurarea, mai ales lucrările în lemn, durează de doi ani şi nu s-a încheiat încă.

Îşi scoase pălăria când o voce de femeie răspunse la interfon. Înăuntru, holul de intrare era înalt cât două etaje, întunecat din pricina pandurilor din lemn sculptat care împodobeau scara. Sub scară se ascundea un mic ascensor.

Urcară pe trepte, astfel încât Paulus să le poată arăta calitatea sculpturilor.

— Nu mulţi meşteri mai pot face aşa ceva, comentă el. Progresul. Ha!

Când ajunseră sus, se deschise o uşă şi în întâmpinarea lor ieşi o femeie de treizeci şi ceva de ani. Purta o rochie de casă cu imprimeuri, iar părul îi era legat la spate cu o panglică din acelaşi material. În spatele ei, un băieţel îmbrăcat în blugi cu catarame şedea pe podea şi se juca cu un avion de plastic. Femeia avea în picioare papuci pe feţele cărora era desenat câte un cap de iepure. Fiul ei era încălţat cu pantofi de sport.

— Oh, Şeful Paulus, exclamă ea. Pot face ceva pentru dumneavoastră azi? Ce bine îmi pare că vă văd. Totul e bine acolo, sus? se interesă femeia, făcând un gest din umeri.

— Da, da, sigur că da. Helga, ei sunt prietenii mei, Beate Hubermann şi domnul John Cooper din Boston.

Femeia o salută din cap pe Beate.

— Vă văd la televizor. Îi strânse mâna lui Cooper. Bine-aţi venit în Berlin, domnule Cooper, iar către Paulus: Mergeţi sus?

Repetă gestul din umeri, ca şi cum ar fi fost vorba de un secret. Avea darul de a face gesturi teatrale.

— Da. Prietenii mei sunt interesaţi de proprietarul tău, Helga. Deci… niciun cuvânt, nimănui.

— O să tac ca peştele, Şefule. Deci, vă interesează Wolf Koller…

Femeia privi iute peste umăr, ca să se asigure că fiul ei nu trăgea cu urechea. Vorbea un amestec

de engleză şi germană pe care Cooper încerca să-l înţeleagă cât mai bine. Observând acest fapt, femeia făcu efortul de a vorbi numai în engleză.

— Wolf Koller, repetă ea numele, ca o incantaţie. Ei bine, ştiu câteva lucruri despre Wolf Koller, m-am străduit să aflu – daţi-mi voie să vă spun ceva despre Wolf Koller. Clădirea aceasta e trecută pe numele soţiei sale, însă asta n-are nicio importanţă, pentru cât acelaşi lucru. Indiferent care din ei o deţine, această clădire e înecată în sânge. Sânge de evreu. Eu nu sunt evreică, am întâlnit unul singur în viaţa mea – adică germanii de vârsta mea nu cunosc prea mulţi evrei, înţelegeţi ce vreau să spun? Dar ştiu ce le-am făcut evreilor în ţara asta şi cum s-au comportat toţi; să nu credeţi că nu s-a ştiut de pogromuri – cui îi pasă dacă s-a ştiut de lagărele morţii? Restul a fost şi mai rău! Ce fel de oameni au fost aceştia care au stat nepăsători şi au lăsat ca persecuţiile să aibă loc? Oare numai lagărele morţii au fost rele? Iar restul a fost corect? Cită ipocrizie! Purtându-i dintr-un loc într-altul, luându-le proprietăţile şi fugărindu-i pe străzi, *asta* a fost bine, a fost rău numai când Hitler a început să-i bage în cuptoare? Logica germană mă depăşeşte, domnule Cooper. Eu ştiu ce s-a întâmplat în ţara asta… şi vă întreb acum, cum poate cineva, indiferent despre cine ar fi vorba, să trăiască din banii făcuţi de pe urma proprietăţilor furate de la evreii ucişi de către stat? Ce fel de oameni pot

face aşa ceva? Am o prietenă care locuieşte într-o clădire aflată în posesia unei femei în vârstă de cincizeci şi ceva de ani, care are trecute în proprietatea ei treizeci şi şapte de clădiri obţinute în aceeaşi manieră în care şi-a însuşit Wolf Koller clădirea asta de la o familie nazistă care i le-a lăsat moştenire… îmi provoacă greaţă, mă dezgustă, dezgustă orice german cu bun-simţ, o dezgustă şi pe Fi ulein Hubermann, aici de faţă, se citeşte clar pe chipul dumneaei… Iar voi americanii sunteţi la fel de vinovaţi ca şi noi germanii; mâinile voastre sunt la fel de pline de sânge. Cine a câştigat războiul? Cine a lăsat naziştii în libertate şi cine i-a plătit ca să ridice noul stat? Cine a scos bani din reconstruirea Germaniei? Cine s-a îmbogăţit? Americanii, ei s-au îmbogăţit! Iar după ce vouă v-a crescut nivelul de bunăstare, ne-am îmbogăţit şi noi… dar cine dintre noi a reuşit s-o facă cel mai bine? Vechii nazişti! Femeia se opri brusc şi se făcu roşie la faţă. Povestea asta mă stârneşte întotdeauna, se scuză ea, făcând semn din cap înspre Paulus. Nu pot să-mi ţin închisă gura asta mare a mea. Fiul ei striga în legătură cu ceva în spate. Sunt prea pătimaşă – mama îmi spune că e vina tatii. El e american, a fost aici în timpul Ocupaţiei, când ei doi s-au îndrăgostit unul de celălalt şi au hotărât să rămână aici. Adică, în Germania. Mama spune că îi semăn lui. Poate că aşa e. Nu mi-o luaţi în nume de rău, vă rog. Vreţi să beţi o cafea sau…

— Ei, Helen, rosti Paulus, te aşteaptă o zi plină. Noi vrem doar să aruncăm o privire la etaj.

Îşi duse degetul arătător la buze şi femeia dădu din cap, răspunzându-i la gest.

Helga se întoarse în camera de unde ieşise, iar ei trei intrară în cuşca ascensorului. În vreme ce urcau încet, Paulus rosti:

— O cunosc pe Helga de când era copilă, iar eu fusesem numit de puţin timp şef. E o fată minunată. Mă priveşte ca pe un fel de unchi mai mare. Cunosc o mulţime de oameni în oraşul acesta. Toată viaţa le-am acordat întreaga mea atenţie. Aţi fi surprinşi dacă aţi şti de câte ori mi-a fost de folos acest obicei în munca mea de poliţist. Eu cred că oamenii vor să fie buni, vor să ajute şi sunt plini de bun-simţ dacă îi ispitim să fie mai degrabă buni decât răi. Seamănă cu basmele – cineva, o vrăjitoare sau un spiriduş, încearcă întotdeauna să facă dintr-un copil o persoană rea, iar copilul e în permanenţă supus după aceea la ceva foarte neplăcut. Noi trebuie să fim ispitiţi de ceea ce e bine, trebuie să fim buni. E simplu. Nu-i aşa, domnişoară Hubermann?

În faţa uşii apartamentului Paulus scoase o cheie, descuie uşa şi îi conduse înăuntru.

Din încăpere nu dispăruse complet mirosul de zugrăveală proaspătă. Camera era goală – fără covor, fără mobilă, împodobită doar cu câteva cutii lăsate de muncitori, câteva cuie şi două pistoale de împuşcat bolţuri. Vopseaua emana un miros

puternic. Aerul era încărcat din pricina ferestrelor închise. Era ultimul etaj al unei clădiri cu cinci niveluri, iar geamurile dădeau înspre o curte interioară în care era aruncat fier vechi.

Paulus îi lăsă să arunce o privire, să-şi facă o primă impresie, apoi le îndreptă atenţia către diverse puncte de pe fiecare perete al apartamentului cu două camere.

Cooper privi şi nu înţelese nimic din ce încerca să le arate Paulus.

— Ei bine?

Paulus zâmbi.

— Microfoane. Cele mai noi, cele mai bune, cele mai mici. Implantate în pereţi. Asta este camera de unde a izvorât SPARTAKUS. Acesta e locul din care a pornit tot necazul…

— Dar ce e încăperea asta? întrebă Beate, ciocănind cu degetul în perete.

— Aici e sediul în care Wolf Koller îşi ţine cele mai secrete întâlniri. Sanctuarul lui. Trupele lui de securitate i-au acordat cea mai mare atenţie. Wolf Koller şi prietenii lui sunt în siguranţă aici… prieteni ca doctorul Fritz Gisevius, câţiva politicieni aflaţi sub comanda lui Koller, un anume individ care e posibil să fie cel mai apropiat consilier al cancelarului, câţiva proprietari de ziare importanţi şi industriaşi… dar şi câţiva profesori şi avocaţi… *Kabinetul* lui Wolf Koller, s-ar putea spune. Însuşi Joachim Stiffel a venit aici ca să-l viziteze pe Koller… şi toate astea deoarece

Koller ştie că e în siguranţă aici. Paulus îşi îndepărtă braţele de trup. Fără spioni, fără priviri indiscrete, fără ascunzători pentru microfoane şi minicamere de luat vederi, doar două camere simple şi goale…

— Uitaţi ce e, îl întrerupse Cooper, dacă există microfoane în pereţii aceştia, orice forţă bună de securitate le-ar descoperi într-o fracţiune de secundă…

— Aşa este, aprobă Paulus, deşi în scurt timp va veni vremea microfoanelor nedetectabile. Bineînţeles că după aceea se vor inventa detectoare mai performante. În orice caz, aveţi dreptate.

— Nu pricep.

— Koller a dispus cercetarea lor de către însuşi şeful forţelor lui de securitate, un om pe nume Bernd Schmidt… care întâmplător este tatăl lui Rarl-Heinz.

— Vreţi să spuneţi că amândoi…

— Aici şi-a instalat Karl-Heinz microfoanele cu ajutorul cărora a putut furniza americanilor informaţii despre SPARTAKUS. Ştim asta, după cum mai ştim că Bernd Schmidt a uneltit împreună cu fiul lui ca să-l distrugă pe Wolf Koller, precum şi faptul că tânărul Karl-Heinz s-a orientat către echivalentul lui Bernd din CIA, Burke Delaney… cunoaştem toate astea, numai că ele reprezintă doar o acumulare de amănunte interesante…

— Mie mi se pare că aţi aflat foarte multe, îl întrerupse Cooper.

— Iertaţi-mă, dar sunteţi un amator, domnule Cooper. Nu obţii nimic dacă nu ai în faţă un tablou complet. E ca un joc de cuburi. Avem cadrul, am aşezat câteva piese, însă ce punem în centru? Nimic. Daţi-mi voie să mă explic. Ştim că Wolf Koller i-a folosit pe Joachim Stiffel şi pe neonaziştii acestuia ca să stârnească agitaţie – Koller îi finanţează, practic, el i-a creat, înţelegeţi? Ei nu sunt nimic. Sunt doar o diversiune. Provoacă necazuri, azvârl câteva bombe incendiare, ucid câţiva refugiaţi, creează o atmosferă care determină publicul să ceară ordine. Nu e vorba de faptul că germanii *urăsc* diverse lucruri – ci de faptul că ei *iubesc* ordinea, un cadru social bine stabilit. Au nevoie de siguranţă, aşa cum are nevoie un copil, pentru a reduce numărul opţiunilor de comportament. Dacă au asta, sunt fericiţi. Aşa că Stiffel îşi bate joc tocmai de această siguranţă, provoacă haos, şi atunci lumea începe să ţipe, dorind revenirea la universul ordonat. Banda lui Stiffel e zgomotoasă, aranjează aruncarea în aer a Gării Zoo – care bineînţeles e o operaţiune plănuită de Wolf Koller, destinată să aducă oamenii în pragul disperării; determinând mulţimea să ceară ordine… Toate acestea beneficiază de o intensă mediatizare în toată lumea, ba chiar CNN-ul vine şi-ţi arată pe ecranul televizorului, în timp ce-ţi iei micul dejun, imagini

cu trupuri sfârtecate, ziduri însângerate şi cetăţeni îngroziţi. Cu CNN-ul vă garantez eu că n-ar fi existat niciodată un Hitler. Oamenii ar fi fost martori la evenimente stând în fotoliu şi ar fi început să strige ca din gură de şarpe. Oricum, tot mapamondul se îngrijorează în privinţa Germaniei – oare se va declanşa o nouă catastrofă aici din pricina xenofobiei? – însă toate acestea nu sunt decât o diversiune pusă la cale de un singur creier. Wolf Koller îi poate mânca pe aceşti neonazişti la micul dejun, oricând vrea, deci, ce urmăreşte el cu *adevărat*?

Paulus privea pe fereastră în curtea interioară, la viţa de vie zgribulită şi florile moarte, palid scăldate în lumina unei alte zile cenuşii.

Cooper şi Beate aşteptară, fără a şti ce să spună. Li se părea că Paulus gândeşte cu voce tare. Era un om care dezlegase şarade toată viaţa. Se simţea în elementul lui într-un labirint.

— Nu ştiu, reluă el, întorcându-se spre ei cu un zâmbet abia schiţat în colţul gurii. Dispunem acum de carcasă. Însă ce se află înăuntru? Asta-i ceea ce trebuie să aflăm. Din acest motiv a murit Karl-Heinz... Wolf Koller ştie că s-a ivit o problemă. A aflat că scurgerile de informaţii provin din această încăpere, unde s-a simţit în siguranţă. Va crede el că aici a fost unica verigă slabă? Sau îşi va spune că există şi altele? Cum poate fi sigur? îl va învinui pe Bernd Schmidt? Va

fi de părere că fiica lui a aflat adevărul de la Karl-Heinz şi acum încearcă să-l distrugă? Trebuie să acţioneze cu repeziciune, înţelegeţi? Trebuie să-şi ducă planul la bun sfârşit cât timp se mai poate… orice ar *însemna* acest SPARTAKUS… Paulus se plimba prin încăpere, gândind cu voce tare: El ştie că tânărul Karl-Heinz a aflat ce e SPARTAKUS, însă habar n-are dacă acesta a povestit cuiva. *Eu* ştiu că nu i-a spus lui Burke Delaney. Asta susţine Delaney şi am hotărât că e cazul să-l cred. Iar acum cineva a încercat să-l ucidă pe Delaney. Au crezut că a aflat totul, aşa că trebuia să moară. O mică eroare de calcul – A murit ucigaşul. Koller nu ştie exact cine a aflat… înţelegeţi? încercaţi să intraţi în mintea lui, încercaţi să vă imaginaţi groaza, teama, mânia, frustrarea şi furia lui, şi ţineţi cont că este un om obişnuit să comande. Lui îi e necesară ordinea, mai presus de orice altceva. Are un plan pentru orice; SPARTAKUS e planul lui, poate e chiar capodopera vieţii lui. Iar acum simte cum se destramă totul, cum încep să moară oameni, printre care se număra şi el.

Aţi prins imaginea? Koller asistă la destrămarea vieţii lui şi va face totul ca să împiedice aşa ceva…

De aceea, dumneavoastră – şi dumneata, domnişoară Hubermann – sunteţi în mare pericol. V-aţi întâlnit de două ori cu Karl-Heinz, domnule Cooper, iar dumneata ai fost amica lui Karl-Heinz şi eşti prietena domnului Cooper, domnişoară

Hubermann. Mă tem că băieţii aceia răi au toate motivele să creadă că tânărul Karl-Heinz v-a povestit totul…

— Acum, că m-aţi speriat de moarte, rosti Cooper, mai am o singură întrebare. Cine a încercat să-l omoare pe Koller?

— Habar n-am. Dar e bine să ştie că şi el e în pericol, nu?

— Se teme de Erika? întrebă Beate.

— Dacă se teme? Bineînţeles. Cine ştie ce i-a povestit Karl-Heinz? Când ea va afla că băiatul e mort, va da, sigur, vina pe tatăl ei… Da, se teme de ea. Cât de mult? Suficient cât să-i facă rău? Nu ştiu… Un lucru însă e cert: câţiva asasini umblă liberi, aşa că vă sfătuiesc pe amândoi să fiţi foarte prudenţi. Înţelegeţi ce vă spun?

Bayreuth

Cooper închirie un mic avion, unul dintre avantajele de a avea cărţi de credit fără limită de sumă. Beate îl corectă. Era unul dintre avantajele de a fi bogat. El nu protestă. Voia să descopere ce aflase ea în legătură cu Warmolts şi clinica lui.

Beate avusese trei convorbiri telefonice înainte de decolare. Doctorul Warmolts murise la sfârşitul anilor şaptezeci. Clinica lui încetase să mai existe – mai precis fusese preluată de un alt grup de medici care o transformaseră într-un centru psihiatric. Sub Warmolts, în clinică se trataseră diferite afecţiuni psihice. Existaseră acolo apartamente pentru bolnavi internaţi pe

termen lung, cum era cazul lui Lise Koller, camere de examinare, sală de operaţii, săli de tratamente şi vreo două celule de izolare. Acum nu se găseau decât cabinete: de psihiatri, terapeuţi, consilieri pe probleme maritale şi hipnotizatori pentru fumători şi persoane obeze. Doctorii care lucraseră cu Warmolts se pensionaseră, se ramoliseră sau muriseră.

— Însă, rosti Beate, cu ochii strălucitori, sora şefă a lui Warmolts trăieşte şi ne aşteaptă. Ea o să vorbească, John, mi-am dat seama de asta după vocea ei. Părea de-a dreptul nerăbdătoare să o facă.

Când ajunseră în Bayreuth, ploua şi se lăsase întunericul. Ajunseră în scurt timp în faţa unei clădiri din piatră cenuşie, aflată la capătul unei alei lungi şi înguste, străjuită de bare de protecţie din fier forjat. Copacii erau plantaţi regulat, iar pajiştea era fără cusur. Straturile de flori erau tăiate geometric, numai că acum florile dispăruseră, iar uscăturile fuseseră strânse din loc în loc şi ambalate în saci. Lumina de sub porticul de piatră sclipea primitor. Joan Freundlich, o femeie care nu părea a avea mai mult de cincizeci şi cinci de ani, îi întâmpină cu căldură.

— Ceai sau, poate, ceva mai tare? întrebă ea cu un vag accent englezesc. Haideţi, haideţi, în bibliotecă arde un foc straşnic. Ce noapte cumplită de călătorit! Domnişoară Hubermann, domnule Cooper, aţi venit la momentul oportun.

Rolf a ieşit, iar Hélène… Făcu din cap înspre scara interioară, masivă. Fiica noastră Hélène e cufundată în studiul ei. Staţi jos. Hannah ne va aduce ceai, iar acolo e dulăpiorul cu băuturi, domnule Cooper.

Cât timp o aşteptară pe Hannah, care veni cu o tavă de argint şi făcu o plecăciune înainte de a se retrage, Joan Freundlich întreţinu o conversaţie uşoară.

— Eu sunt englezoaică, măritată cu un om de afaceri german, care a apărut în viaţa mea după ce l-am părăsit pe doctorul Warmolts şi clinica. În seara aceasta Rolf e plecat să-şi trateze angajaţii cei mai buni cu o cină tipic germană, *vechea* bucătărie, cum îi spun eu, găluşte, sauerbraten şi cârnaţi în sânge – ar trebui să înfiinţeze un post de prim-ajutor în fiecare restaurant, nu-i aşa?… Ah, Hannah, ne-ai adus ceva să ne încălzim pe dinăuntru. După terminarea ceremonialului de servire, femeia continuă: Sunt recunoscută pentru strângerea relaţiilor între oameni. Îmi dedic cea mai mare parte a timpului realizării unei mai bune înţelegeri între englezi şi germani. Ştiu, soţul meu îmi spune că e o misiune inutilă, căci englezii şi germanii se cunosc unii pe alţii mai bine decât oricare alte popoare din Europa, au luptat unii împotriva altora două războaie… Presupun că are dreptate, însă mie îmi place să aranjez excursii şi pentru unii, şi pentru ceilalţi, să-i determin pe oameni să găzduiască o bucată de vreme familii

asemănătoare cu ale lor… Sunt o idealistă, nu-i aşa? Ei bine, n-am de gând să-mi cer scuze pentru asta. Femeia avea o faţă lungă, englezească, un zâmbet amabil, care-i arăta dinţii lungi, şi un fund mare pe un schelet masiv. Deci, aveţi întrebări referitoare la clinică şi la doctorul Warmolts?

— Aşa cum v-am mai spus, sunt de la televiziunea naţională din Berlin…

Femeia dădu din cap, strângând din buze, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă se mulţumi să aştepte.

— … şi facem cercetări în privinţa lui Wolf Koller. Avem în proiect un documentar important asupra ascensiunii lui politice… iar doctorul curant al soţiei lui, doctorul Gisevius, ne-a spus că dânsa a petrecut un timp aici, în clinica Warmolts, cam cu douăzeci de ani în urmă. Acum urmărim această pistă.

— Iar eu sunt f ratele lui Lise Koller, din America. Lise nu se simte bine acum şi n-am vrut s-o obosesc cu întrebări – dar mă preocupă ce s-a întâmplat cu atâta vreme în urmă.

— Mâi, mâi, toată povestea asta e foarte stranie. Nu prea înţeleg…

— Care-i problema? se miră Cooper.

— Păi, chiar acum câteva zile am vorbit cu colega dumitale, Marlene Schleuter, nu? Femeia o privi iscoditor pe Beate. Da, acesta era numele ei, a spus că e producătoarea dumitale – şi mi-a pus aceeaşi întrebare. Ce ştiu despre şederea lui Lise

Koller în clinică. I-am spus ce ştiam – cu siguranţă că v-a povestit?

— Marlene, bineînţeles, zâmbi Beate. Acesta e un caz tipic de nu ştie-dreapta-ce-face-stânga. Suntem amândouă atât de prinse… O poveste de o asemenea importanţă necesită o mulţime de cercetări. Eu urmez unele piste, Marlene, pe altele – şi probabil că ea a încurcat lucrurile. Sunteţi-sigură că era Marlene?

— Da, s-a recomandat Marlene Schleuter.

— Scundă, semănând cu o pară, cam la patruzeci…

— Oh, nu, nimic din toate astea. Era foarte tânără, chiar am fost uimită că poate fi producătoare. Îmi amintea de dumneata, însă nu putea avea mai mult de douăzeci de ani – bineînţeles, toată lumea se îmbracă precum adolescenţii în ziua de azi. Era un pic cam *punky*, am folosit bine termenul? Păr sârmos, blond deschis. Blugi negri, haină de piele neagră. Foarte incisivă cu întrebările ei – nu semăna deloc cu femeia pe care aţi descris-o…

— Ah, aşa este, la ce mi-a stat gândul? Am descris pe cu totul altcineva. Beate privi iute înspre Cooper. Ei bine, n-am vorbit cu Marlene. Vă deranjează dacă repetaţi ce i-aţi spus ei?

Cooper îşi termină ceaşca de ceai. Despre ce naiba vorbeau? Marlene era un nume nou pentru el. Cât despre documentarul important asupra lui Wolf Koller, acesta nici nu exista. Deci, cine mai

făcea cercetări?

— Da, bineînţeles, rosti Joan Freundlich, umplând la loc ceştile cu ceai. Înţeleg cum se pot încurca poveştile astea. Nu mă deranjează deloc. Focul trosni şi aruncă un tăciune aprins pe podeaua de ciment. Joan se ridică şi scormoni focul, împingând tăciunele înapoi pe grătar. Însă vreau să vă lămuresc asupra motivelor pentru care sunt dispusă să vorbesc într-o astfel de chestiune. În cazul unui curs normal al evenimentelor, oricine ar fi reticent în discutarea unor probleme medicale particulare, nu? Acum situaţia este complet diferită. Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii mari. Purta o rochie de lână gri, încinsă cu lănţişor peste mijloc, şi câteva bijuterii de calitate. Am ajuns să dezaprob modul în care doctorul Warmolts îşi conducea treburile. Şi cred că oamenii au dreptul să afle câte ceva despre practicile primitive ale lui şi ale altor medici. Practici care sunt continuate încă în alte locuri. În mod special, nu mi-a plăcut ce i s-a făcut lui Lise Koller. N-a fost numai inutil, a fost o greşeală… a fost ceva diabolic. Oh, da, doctorii sunt capabili să facă rău şi adesea nici nu recunosc treaba asta. Şi, în sfârşit, Wolf Koller, aşa cum e acum mă ofensează şi ofensează orice german care gândeşte cât de cât. Nu simt nevoia să păstrez discreţie în privinţa lui.

Femeia se aşează la loc, îşi încrucişă picioarele lungi şi luă o înghiţitură de ceai fierbinte.

— Ce i-a făcut Warmolts surorii mele?

— De ce ar trebui ca fiecare german care gândeşte să i se opună lui Koller? adăugă Beate.

— Scuzaţi-mă o clipă, domnule Cooper, dar permiteţi-mi să mă explic în legătură cu Wolf Koller. E un om ahtiat după putere şi e lipsit total de orice principii. Încearcă să influenţeze evenimentele, se laudă peste tot că îl are pe cancelar la mână, vrea să ne convingă că Germania îi aparţine lui… şi nu riscă nimic. Lumea niciodată nu votează Wolf Koller-ii de pe mapamond, aşa că nu poţi scăpa de ei. Iar eu mă opun acestei situaţii. Ca atare, nu ţin nimic secret în privinţa lui Wolf Koller. Femeia oftă. Cu toate că nu cred că dezvăluirile mele îl pot afecta în vreun fel…

— Ce i-a făcut War molts surorii mele?

— Oh, îmi cer scuze – da, a fost îngrozitor. Am fost sora particulară a doamnei şi am îndrăgit-o. Îmi petreceam ore întregi zilnic alături de ea, şi totuşi nu i-am putut împiedica. Astăzi, sunt altfel – acum aş scula şi morţii din morminte, însă pe atunci eram destul de naivă. Un zâmbet vag miji la colţurile buzelor femeii. Au tratat-o aproape numai cu electroşocuri. Am asistat la acele şedinţe. Semăna cu o scenă dintr-un lagăr de concentrare. Dar nu-i puteam spune nimic unui om ca Warmolts. Biata de ea trăia zilnic cu teama de o nouă şedinţă. De două ori i-au fracturat câte o coastă, încercând s-o lege cu forţa de masă.

Cooper strânse din dinţi, însă reuşi să rămână calm.

— Dar de ce? Ce sens avea?

— Oh, ei tot spuneau una sau alta, ofereau tot felul de motivaţii, însă vă spun eu despre ce a fost vorba – ideea era să-i înfrângă spiritul şi cerbicia cu care se lupta pentru viaţa ei. Wolf Koller se plângea doctorului Warmolts că era iraţională, că avusese parte de mult stres, că soţul ei murise nu cu mult timp înainte, că ea trăia cu deziluzia că soţul ei şi un fost iubit erau nazişti, că exista o conspiraţie nazistă îngrozitoare şi că el, Wolf Koller, era socotit ca făcând parte din aceasta – Koller o voia „vindecată” de această nebunie. El susţinea că ea era paranoică, schizofrenică şi dornică de răzbunare – era convins că electroşocurile constituiau singura cale de a o scăpa de toate aceste gânduri nebuneşti… motiv pentru care o adusese la Warmolts. Acesta era cunoscut ca virtuos al electrozilor. Ca atare, i-au aplicat terapia de nenumărate ori… după care ea a intrat în stare catatonică luni de zile, fie de teamă, fie de pe urma efectelor produse de şocuri asupra sistemului ei nervos, nu ştiu precis… Acum o văd în poze în presă şi mă gândesc la biata de ea, aşa cum stătea ghemuită pe pat, plângând, temându-se că ei vin după ea. Acum afişează un aer de superioritate, bineînţeles, însă adesea m-am întrebat ce urme au lăsat tratamentele asupra ei. Astfel de lucruri nu se uită.

În tăcerea care urmă se auzi ploaia ropotind afară şi o melodie rock venind de undeva de sus.

În cele din urmă, Cooper zise:

— Cred că efectele au fost îngrozitoare asupra copilului.

Joan Freundlich se uită repede la el, cercetându-l cu ochii ei albaştri.

— Nu pricep – exact acelaşi lucru i-a spus şi Marlene Schleuter. „Cred că efectele au fost îngrozitoare asupra copilului” Am încercat să-i explic şi ei… n-a existat niciun copil. Lise Koller nu era însărcinată, nici vorbă de aşa ceva… cred că până şi doctorul Warmolts ar fi refuzat să folosească terapia cu electroşocuri pe o femeie însărcinată.

— Dar ea s-a întors acasă cu un copil, spuse Beate. Aşa scrie la dosar.

— Domnişoară Hubermann, uitaţi-vă la mine – aş fi eu în stare să-mi petrec luni şi luni de zile, zilnic, alături de o femeie tânără şi să nu ştiu că e însărcinată? Habar n-am ce scrie în dosar, însă Lise Koller n-a născut niciun copil la clinica Warmolts. Acelaşi lucru i l-am spus şi tinerei dumitale colege. Zău, nu pot să-mi imaginez de unde v-a venit această idee.

— În regulă, spune-mi cine naiba e Marlene Schleuter?

— Nu există nicio Marlene Schleuter. Nu există niciun documentar asupra lui Wolf Koller. Cineva a jucat rolul unui producător de

televiziune, ceea ce e extrem de ciudat…

Cooper îşi duse halba cu bere rece la frunte. În barul hotelului unde se opriseră era cald. Cooper avea nevoie de o băutură şi, oricum, erau nevoiţi să mai piardă o oră până la decolarea spre Berlin.

— E Erika, rosti el.

— Erika? se miră Beate. Credeam că e unul dintre oamenii lui Wolf… dar nu, ai dreptate. Bineînţeles că ea e – Erika.

— Probabil, Karl-Heinz i-a povestit despre Warmolts şi clinică. Îţi poţi imagina, dacă i-a spus acelaşi lucru pe care mi l-a zis mie – că ea nu e ceea ce crede că e? îţi dai seama ce efect a avut asupra ei? Mai întâi, a încercat să se sinucidă, apoi probabil că s-a apucat cu hotărâre să afle cine naiba e. Cooper clătină din cap. Acum se află, probabil, pe marginea unei despre sii nervoase sau e făcută din oţel…

Beate medita, privindu-şi imaginea din oglinda de deasupra barului. Reuşi să revină în prezent.

— E puternică. Uneori cred că e prea puternică. A dus o bătălie cu trecutul ei, cu trecutul familiei ei, cu taică-său – de multă vreme. De fapt, dintotdeauna.

— Deci, cine e ea?

— Erika? Probabil că e adoptată.

— Nu, Wolf Koller n-ar fi adoptat niciodată un copil. Crede-mă. Sunt bărbat şi ştiu ce fel de

bărbat e el. Nu vrea decât fructul testiculelor lui, şi aşa mai departe. Pot să pun pariu că Koller e tatăl, numai că Lise nu e mama adevărată.

— Văd cât spui Lise nu Lee.

— Cred că mă gândesc la ea ca la Lise. O străină. Doamne, îl urăsc de moarte pe nenorocitul ăsta pentru că a făcut-o să sufere toate ororile acelea în clinică. Încep să cred că mi-ar plăcea să-l omor.

— Te rog, nu vorbi aşa.

— Să sperăm că n-o să am ocazia.

— Deci, acum ştim cu toţii, rosti fata. Wolf, Lise şi Erika ştiu… că Lise nu e mama Erikâi.

— Ştii, părea atât de… atât de simplu când am venit aici şi am început s-o ajut pe Lise să-şi recapete fiica. M-am temut, da, pentru că asta a însemnat, în primul rând, să mă întorc în Germania… însă totul s-a complicat atât de repede… Se uită la ea şi văzu că îi zâmbea, aşa cum o fac câteodată femeile, ca şi cum ar fi avut în faţă un băieţel irascibil. Nu pari deloc uşurată să afli că Erika trăieşte – asta presupunând că tu crezi că e vorba de Erika.

— Nu ştiu de ce, dar acum sunt îngrijorată mai mult decât oricând. Dacă trăieşte şi face investigaţii pe calea trasată de Karl-Heinz pentru ea, mă tem că Wolf Koller va afla. Şi va începe s-o caute. Mai ales dacă va şti că ea a fost aici, la clinică… în fine, nu-mi place să-mi închipui ce-ar face el.

Cooper îşi termină berea şi puse halba pe tejgheaua barului. Sosise vremea de plecare.

— Mai e ceva. Cum rămâne cu Erika? Ce va face ea în clipa în care va afla despre asasinarea lui Karl-Heinz? Va şti cu siguranţă că de vină a fost tatăl ei…

Fingerspitzengefiihl

În acea dimineaţă cenuşie Beate trebui să plece la lucru, iar Cooper mai rămase câteva minute, cu cafeaua şi pâinea lui prăjită, în încăperea goală. Era greu să ţină socoteala la tot ce aflase: i se părea că juca o piesă ce începuse în urmă cu douăzeci de ani. Se schimbaseră atât de multe… Nici măcar nu fusese treaba lui până când nu-l sunase Lee. Iar acum, în lumina celor aflate în Bayreuth, Lee era într-un pericol mai mare decât oricând. Wolf Koller se temea de ea acum din acelaşi motiv pentru care atunci o trimisese în clinica lui Warmolts: îi era frică de ceea ce ştia ea, de experienţele prin care trecuse, se temea de posibila ei răbufnire. Acum, mai mult decât cu douăzeci de ani în urmă, Cooper îşi dădea perfect seama că trebuie s-o elibereze din acest coşmar. Nu prea ştia cum, însă ideea începuse să-l macine. Prima dată apăruse când o zărise întinsă pe pat, părând atât de bătrână, de fragilă şi de neajutorată, ca şi cum ar fi fost victima unui vampir. Sau, ar fi putut spune alţii, ca şi cum ar fi fost însuşi vampirul, murind de inaniţie… Cu o seară în urmă, ascultând-o pe femeia care o

îngrijise în timpul torturilor suferite, Cooper îşi dăduse seama că nu mai avea o altă cale.

Toţi anii trăiţi, toată viaţa lui, se însumaseră către acest moment. Misiunea lui era de a-şi salva sora mai mică, pe Lee, chiar cu preţul vieţii. Poate că acest lucru nu însemna o încununare a vieţii lui, însă numai aşa ea căpăta un sens. Lee nu putea reuşi fără el. Oricum, Cooper nu avea o familie, nu urmărea să obţină ceva, singurele lui realizări fuseseră câteva romane, un cinematograf, o librărie, deci nu prea mult. Verbul a trăi ar fi însemnat, prin salvarea lui Lee, altceva. Ceva deosebit.

În acest moment, Cooper se simţi personaj de legendă. Avu sentimentul că e omul ameninţat de spiriduşii de sub pod şi din copaci care aşteptau să se repeadă asupra lui înainte ca el să poată salva pe biata prinţesă neajutorată din turn. N-avea importanţă dacă prinţesa merită sălvată, conta doar lupta… El era dispus să lupte, să treacă prin foc şi apă ca să ajungă la fiinţa gingaşă, s-o salveze şi s-o aducă acasă, iar dacă totul decurgea aşa cum trebuie, el, poate şi ea, avea să devină ceva respectabil, poate chiar măreţ într-un fel…

Era devreme, însă, ţinând cont de ora matinală la care îl sunase Paulus cu o zi înainte, Cooper nu ezită să apuce receptorul şi să-l sune pe „Şef”. De la celălalt capăt i se răspunse la al doilea apel. În fundal se auzea sunetul unui televizor sau al unui radio.

— Eu sunt. Cooper. Trebuie să discut cu dumneavoastră.

— Bine, domnule Cooper. Vă stau la dispoziţie.

— Spuneţi-mi unde ne putem întâlni.

Paulus propuse terasa Kranzler din Ku’damm.

— E uşor de recunoscut.

— Bine. Ne vedem peste o oră. Şefule Paulus?

— Da?

— Erika Koller trăieşte.

— Da, bineînţeles că da, domnule Cooper. Deci, peste o oră.

Paulus îl aştepta, proaspăt bărbierit, mirosind discret a colonie scumpă, cu o ţigară Dunhill în gură. Terasa se găsea la etajul al doilea, având deschidere înspre strada aglomerată, magazinele de pe celălalt trotuar, chioşcurile noi şi mulţimea de oameni. O pădure de umbrele proteja lumea de ploaie. Imediat ce Cooper se aşează, Paulus rosti:

— Stăteam aici şi mă gândeam la sentimentalismul poporului german. Să luăm de exemplu Bleibtreustrasse, unde am fost ieri. Ştiţi ce înseamnă acest cuvânt?

— Nu. N-am nicio idee.

— Ia să vedem… iubire adevărată, sau fidelitate, credinţă… Strada Fidelităţii. Ceva de genul acesta. Ca într-un film. Sentimentalism. Suntem un popor sentimental. Face parte din paradoxul nostru, înţelegeţi? Suntem capabili de cele mai groaznice orori… şi cu toate acestea ne

emoţionează frumuseţea unei flori sau un refren dintr-o melodie cunoscută. Paulus oftă. Poate că am început să devin poet cu vârsta. Ştii, fumez numai două ţigări pe zi. Acum e foarte devreme pentru prima pe ziua de azi.

Trase adânc aer în piept.

— Uitaţi ce e, rosti Cooper, cred că trebuie să vă spun ceva, însă nu ştiu cum – ei, la naiba, dacă nu mă pot încrede în dumneavoastră, atunci în cine o pot face? Nu-i aşa?

— Presupun că aşa e, răspunse Paulus, zâmbind cald. Trebuie să decideţi singur. Dar eu sunt o persoană de încredere.

Zâmbi din nou peste buza ceştii.

— V-am spus că Erika Koller trăieşte.

— Da.

— Acum câteva zile a fost la Bayreuth. Verifica ceva ce îi spusese Karl-Heinz – ceva ce el mi-a povestit şi mie. Lise Koller a petrecut câtva timp într-o clinică din Bayreuth la puţin timp după ce s-a măritat cu Wolf Koller. A fost supusă unor tratamente inumane cu electroşocuri. De fapt, a fost torturată. Ca să-şi dea seama ce-ar fi păţit dacă ar fi dezvăluit ceva despre cuibul de nazişti peste care am dat eu acum douăzeci de ani şi dacă l-ar fi denunţat pe Wolf Koller ca fiind unul dintre ei. Până acum… până acum ameninţarea a ţinut, numai că ea se află din nou aproape de limita oricăror puteri, iar el e foarte speriat… de asta o s-o ucidă. Vrea să nu mai facă nicio greşeală. În

Bayreuth, Erika Koller a aflat adevărul despre cele îndurate de Lise în acea clinică acum douăzeci de ani. Iar când Lise Koller a părăsit clinica, a adus acasă un bebeluş… pe micuţa Erika… cel puţin, asta e varianta oficială. Numai că Lise Koller n-a fost însărcinată. Lise Koller n-a avut copii. Sora medicală care a fost alături de ea în fiecare zi jură că n-a existat niciun copil… Cu toate acestea, când Lise s-a întors acasă cu Wolf, avea un bebeluş. Dar nu era al ei. Iar acum câteva zile Erika Koller a aflat şi ea acest fapt. Cooper se lăsă pe spătarul scaunului, urmărind chipul impasibil al lui Paulus. Karl-Heinz mi-a povestit că Erika Koller nu era persoana care credeam eu că este. Acum ştiu la ce făcea referire. Puteţi să vă imaginaţi ce a simţit ea când el i-a povestit acelaşi lucru? Şi când a aflat adevărul? Puteţi să vă imaginaţi ce efect a avut asupra ei?

Paulus îi ceru să-i relateze întreaga istorie, şi Cooper se conformă. În acest timp Paulus păru că-şi notează ceva în gând. Îl întrerupse pe Cooper numai de două ori pentru explicaţii mai amănunţite, iar în rest ascultă în tăcere până la sfârşitul relatării.

După o pauză mai lungă, Paulus zise:

— Dumneavoastră şi domnişoara Hubermann mă uluiţi, domnule Cooper. Aţi descoperit ceva ce nu ştiam. Vă felicit. Cinstit să fiu, o istorie nemaipomenită povestea asta cu clinica Warmolts şi cu tratamentul cu electroşocuri. Acum

întrebarea principală este: Cine e Erika Koller?

— Mi-am trecut acest lucru pe agenda mea ca fiind următorul pe care trebuie să-l aflu, rosti Cooper, şi m-am întrebat ce-mi rămâne de făcut – mi-am zis că trebuie să scap de povara asta şi să mă încred în dumneavoastră, fie ce o fi. Mai e şi Beate Hubermann. Tot timpul am sentimentul că ceva e în neregulă – am avut această senzaţie în privinţa ei încă de la început… anume că ea nu mi-a spus chiar totul. Am simţit-o chiar în Boston, când mi-a adus mesajul de la sora mea, Lee. Ţinea ceva numai pentru ea… iar când am ajuns în Germania am aflat că era o prietenă mult mai bună a Erikăi Koller decât recunoştea. Îi ştia *atât* pe Erika, cât şi pe Karl-Heinz, chiar foarte bine… de ce m-ar fi minţit? Nu mi-am putut da seama. Şi acum simt la fel în privinţa ei. Sunt convins că mai cunoaşte unele amănunte.

Paulus îi zâmbi.

— Fingerspitzengefuhl.

— Ce naiba înseamnă şi asta? Prânzul?

— *Fingerspitzengefuhl*. E un atribut pe care lumea spune că îl am din plin. Cred că e adevărat. Într-un fel, oricine poate simţi ceva *în vârful degetelor*. E un soi de mâncărime, un soi de căldură, când ştii că eşti pe o pistă, dar nu poţi dovedi nimic. Exact asta simţiţi dumneavoastră în privinţa domnişoarei Hubermann.

— Da. Însă am dat peste nişte dovezi că ea are un plan propriu de urmat. Îi spuse lui Paulus

despre convorbirea matinală pe care o surprinsese. N-am putut să uit ce-a zis atunci. Cred că discuta cu Erika Koller. Cred că ştie unde e. Se simţi uşurat imediat ce făcu mărturisirea. Iar noaptea trecută n-a părut prea surprinsă să afle că Erika trăieşte – ci numai îngrijorată că Wolf Koller ar putea afla intenţiile ei.

Paulus îşi stinse ţigara în scrumieră şi îşi termină cafeaua şi rulada din faţă.

— Experienţa îmi spune să te încrezi întotdeauna în propriul *fmgerspitzengefiihl*. Veniţi, o să-mi sun un prieten de la sediul central al telefoanelor. N-o să-i refuze vechiului şef o favoare. O să-l rog să verifice apelurile telefonice ale domnişoarei Hubermann din acea dimineaţă. O să-mi spună pe cine sau unde a sunat. Bineînţeles, apelul putea veni din afară, dar cred că nu aşa au stat lucrurile. Aţi fi auzit. O să vedem, domnule Cooper, o să vedem. Cooper aşteptă ca Paulus să sune din cabina telefonică. După un timp acesta se întoarse şi îl anunţă că prietenul lui va încerca tot ce e posibil. O să-l sun din nou în curând.

Intrară într-o braserie aflată în pasajul care pornea din Savignyplatz şi trecea pe sub S-Bahn-ul suspendat, unde îşi luară câte o ceaşcă de cafea. Cooper rămase în cadrul uşii deschise, urmărind ploaia şi bând din cafeaua aburindă, în vreme ce Paulus îşi sună prietenul.

— Domnişoara Hubermann a fost cea care a sunat, rosti el când se întoarse. A chemat un

număr dintr-un mic orăşel bavarez. Un sat de munte aflat în apropiere de Berchtesgaden. Aminteşte de Führer, nu? Numărul e înregistrat pe numele altui Hubermann. O rudă, presupun. Tatăl, poate bunicul. Oricum, cred că e vorba de o casă de vacanţă sau de vară. Probabil goală în perioada asta a anului. Doar dacă nu găzduieşte un oaspete neaşteptat, care are nevoie de un ascunziş. Paulus îi zâmbi lui Cooper. Ce credeţi, domnule Cooper?

— Cred ce credeţi şi dumneavoastră, Şefule.

— Probabil că va trebui să aveţi o discuţie cu domnişoara Hubermann.

— Şi acum ce o să faceţi?

— O să încerc să descifrez ce naiba se întâmplă aici. O să discut cu amicii mei. Cred că am intrat în criză de timp, domnule Cooper. Paulus vorbea cu calm. Orice aţi întreprinde, fiţi cu mai mare băgare de seamă decât oricând. Vreau să supravieţuiţi acestei istorii.

— Ce şanse am? Nunu-mi răspundeţi la asta. O să vă caut eu, Şefule Paulus.

Lui Cooper îi plăcea să-i spună Şeful. În acele momente porecla era perfectă.

Cooper închirie o maşină, un alt Mercedes, şi îşi făcu rost de o hartă a Berlinului. Dacă se îndrepta către Ku’damm şi pe urmă o făcea la dreapta, ajungea în Grunewald. După aceea trebuia să facă doar curba şi… gata, pricepuse, se descurca. În cele din urmă, constată că era mult mai uşor decât se aşteptase şi că şoferii berlinezi

erau extraordinar de civilizaţi. La o oră după ce se despărţise de Paulus, privea prin gardul reşedinţei lui Koller.

Porţile erau larg deschise şi se vedea un singur paznic, fără uniformă, fumând lângă uşa principală. Cooper parcurse aleea de la intrare şi frână maşina lângă el. Omul îl privi prin fumul de ţigară. Era un bărbat solid, de vârstă medie.

— Ja? întrebă el cu o privire îngrijorată.

— Frau Koller, zise Cooper. Herr Kilroy, americanul. Sau doctorul Gisevius?

Cam asta era toată germana pe care o ştia, deşi ar fi vrut să cunoască mai mult. Era ceva apropiat de perfecţiune în substantivele compuse din această limbă. *Fingerspitzengefuhl*.

Paznicul rămase cu ţigara în gură, însă se lumină puţin când auzi numele de Gisevius. Făcu din cap un semn înspre uşă şi scoase un sunet care putea însemna drum liber pentru Cooper.

Acesta apăsă butonul interfonului. Văzând că nu-i răspunde nimeni, încercă uşa, descoperi că e neîncuiată şi intră în casă.

Ceva era schimbat înăuntru. Îşi dădu seama de asta într-o fracţiune de secundă. Totul lipsit de viaţă.

— Hello, strigă el. Doctore Gisevius?

Niciun răspuns. Cooper cercetă holul, apoi încăperea unde avusese conversaţia cu Gisevius şi cu Kilroy. Şemineul era rece. Privi pe fereastră înspre aleea din spate, unde doi servitori încărcau

diverse lucruri într-un camion Daimler. În acel moment auzi un sunet în spatele lui. Era Gisevius.

— Domnul Cooper. O vizită neaşteptată. Vă pot ajuta cu ceva?

Pentru o clipă Cooper nu se putu gândi decât la Gisevius complotând împreună cu Koller la ultimul etaj al casei de pe Bleibtreustrasse.

— Speram să o văd din nou pe sora mea. Părea că se simte foarte rău când am văzut-o ultima oară… Oare nu trecuse decât o zi de atunci? Cooper începea să piardă noţiunea timpului. Cum se simte?

— Îmi pare extrem de râu să vă comunic că doamna Koller nu e bine deloc. Situaţia s-a înrăutăţit. Doctorul îşi ridică în sus palmele groase, cărnoase. Bineînţeles, ştiam că se poate întâmpla şi aşa… cazul dânsei este deosebit de imprevizibil.

— Cât de mult s-a înrăutăţit?

Cooper îşi simţi brusc gâtul uscat şi pieptul începu să-l doară. Nu voia să audă aşa ceva.

— Nu pot preciza. E posibil să se stabilizeze. Situaţia se poate îmbunătăţi. Însă se poate şi deteriora ireversibil. Trebuie să înţelegeţi, domnule Cooper, că noi explorăm o *terra incognita* aici. Nu pot face prea multe.

— Dar e sora mea…

— Ştiu.

— Unde se află acum? Pot s-o văd?

— Nu e aici, domnule Cooper. A fost dusă la

un spital particular, unde i se pot acorda cele mai competente îngrijiri. Vă daţi seama că acolo beneficiază de o atenţie specială. Domnul Koller n-ar accepta mai puţin de atât. Acum trebuie…

— Unde e spitalul acesta? Trebuie să văd cu ochii mei… Trebuie să discut cu ei…

— Vă rog, domnule Cooper, trebuie să înţelegeţi că după venirea dumneavoastră în această casă şi după toate necazurile prin care a trecut domnul Koller, mi-e imposibil să vă divulg această informaţie. Vreau să-i scutesc pe aceşti doi oameni, pe cât pot, de emoţii şi confuzii. Să fiu cinstit, nu vreau să daţi buzna în spital, cerând să vă vedeţi sora – noi nu procedăm aşa aici, indiferent de cum sunteţi dumneavoastră obişnuit în America. Fiţi convins că doamna primeşte cel mai bun tratament cu putinţă. Trebuie să fiţi satisfăcut cu atâta. Pe lângă asta, pentru orice informaţie în acest sens trebuie să-i adresaţi o cerere domnului Koller. Acum trebuie să plec. Vă rog, încheie el, arătându-i lui Cooper uşa.

— Să ştiţi că mi-aţi putea deveni foarte antipatic, doctore.

— Sunt convins că aşa ceva e posibil. O să trăiesc şi cu această antipatie, domnule Cooper. Acum… vă rog…

— Doctore Gisevius, sunt un om iraţional şi adeseori violent. Iar ca situaţia să fie şi mai proastă, uitaţi-vă la mine. Mai sunt şi mare.

— Aţi face o greşeală dacă m-aţi ataca,

domnule Cooper. Eu tot nu v-aş mărturisi unde se află Lise, iar dumneavoastră aţi putea fi serios rănit.

— De dumneata?

— Nu. De domnul acesta.

Doctorul rosti ceva în germană şi în cadrul uşii se ivi un alt bărbat. Era un om înalt, iar părul, care pe vremuri fusese roşcat, îi era acum cârnt. Pe chip nu i se citea nicio expresie. Ca şi cum omul ar fi fost un robot ce funcţiona pe baza unui program. Gisevius îi spuse ceva în germană, apoi reveni la engleză:

— De această dată, nu mai depind de un biet majordom… vrei să-l conduci pe domnul Cooper afară, Sébastien?

Individul făcu un pas în încăpere şi arătă cu capul înspre uşă.

— *Bitte*, spuse el. *Vă rog*.

Cooper pricepu imediat că n-avea cum să-l păcălească pe Sébastien.

Se urcă în maşina închiriată, parcată la marginea curbei de lângă casa lui Koller, şi se ghemui după volan. După-amiaza se transforma uşor în noapte, iar parbrizul era acoperit cu picături murdare de ploaie. Mai multe doici îşi plimbau copilaşii de care aveau grijă pe *Hasensprung*. Într-un târziu, pe porţile reşedinţei lui Koller ieşi un simens Daimler negru. Lăsându-şi farurile stinse, Cooper urmări camionul. La volan se găsea acel individ pe nume Sébastien, iar

pe locul pasagerului şedea Gisevius. Cooper spera din toată inima să nu dea cumva peste Sébastien într-un loc întunecat şi singuratic.

Cooper habar n-avea încotro se îndreptau, însă traficul intens îi permitea să nu se teamă că ar fi fost observat de către Gisevius sau Sébastien. O jumătate de oră mai târziu, văzu un semn care indica faptul că ajunsese la Lacul Wannsee. Cooper văzu o parcare mare şi câteva ambarcaţiuni luminate, părând mai degrabă abandonate. Cotiră la dreapta şi Cooper nu mai reuşi să distingă, din cauza întunericului, decât nişte copaci înalţi şi un spital cu o parcare luminată în stânga, de-a lungul unui drum plin de frunze moarte şi uscături. Cooper încetini, nevrând să devină mai vizibil decât era necesar. Daimler-ul mergea încet. La un moment dat, indicatorul de direcţie clipi şi automobilul coti la dreapta, către apă şi către o casă mare şi joasă, foarte modernă, însă dificil de distins în detaliu. Arăta mai degrabă ca un vapor care a acostat la ţărm.

Trebuia să fie casa de pe lac a lui Koller. Cooper îşi imagină că ticălosul se afla înăuntru. Împreună cu Gisevius. Şi cu cine altcineva? Probabil că era înconjurat de gărzi de corp după atentatul la viaţa lui. Dacă tot ce spusese Paulus era adevărat, atunci Koller era cu spatele la zid.

Trecând încet pe lângă clădire, Cooper înregistră, cu coada ochiului, un Volkswagen

parcat la marginea drumului. Felinarele de stradă se aflau suficient de departe ca lumina lor să ajungă până la el. Cu toate acestea, Cooper avu sentimentul că zăreşte silueta unui om lângă maşină, într-o poziţie ceva mai specială.

Ar fi putut să jure că tipul urina.

Ah, la naiba. Habar n-avea unde se găsea Lee, dar era convins că ştia unde se afla Erika. Paulus îi spusese că orăşelul era situat lângă fostul buncăr al lui Hitler. Însă nu putea ajunge la Erika până ce Beate nu-i dezvăluia întregul adevăr.

Trebuia s-o înfrunte.

Sport sânger os

— De ce nu mi-ai spus unde-i Erika? De ce nu mi-ai dezvăluit faptul că o ţii ascunsă în casa ta din munţi?

Beate îşi scotea rucsacul şi casca, întoarsă cu spatele la el. Cooper îi văzu încordarea, uşoara încremenire a spatelui, după care ea îşi lăsă lucrurile să cadă pe canapea. Luă o prăjitură de pe platoul aflat pe măsuţa de cafea. Era ultima prăjitură şi stătea acolo de câteva zile. Cooper auzi cum trosneşte când Beate muşcă din ea.

— Întoarce-te cu faţa la mine, la naiba. Cu tine vorbesc. Ce sens a avut? Ştiai că încerc s-o găsesc, ştiai cât de îngrijorată e sora mea – ce sens a avut să-mi ascunzi lucrul acesta?

— De cât timp ai aflat?

Beate se lăsă pe canapea, uitându-se sfidător la el.

— De azi după-amiază. Erika a fost cea cu care ai vorbit la telefon în noaptea în care credeai că dorm. Mi-ai spus că nu e decât imaginaţia mea. Cu cât mai mult mă gândeam la asta însă, cu atât mai mult îmi dădeam seama că te auzisem bine… I-am povestit astăzi lui Paulus şi într-un sfert de oră a aflat răspunsul.

Fata râse încetişor.

— Ce ţi-am spus despre Paulus? El îi cunoaşte pe toţi în Berlin şi toată lumea lucrează pentru el.

— Îmi datorezi un răspuns. Tu eşti cea care m-ai adus în Berlin, tocmai din Boston. Ştiai adevărul încă de atunci… Doi oameni au vrut să mă ucidă în Minnesota, iar acum lumea a început să moară şi aici, exact ca data trecută. Tu m-ai băgat în povestea asta – deşi ştiai că este o păcăleală. Erai la curent cu faptul că Erika n-a păţit nimic, dar m-ai lăsat să-mi risc gâtul şi ai refuzat să pui capăt durerii surorii mele. Ce naiba se întâmplă cu tine, Beate? Cooper îşi dădu seama că tremura, iar pumnii îi erau strânşi. Îl privea de parcă se întreba cum să găsească o cale de ieşire dacă lucrurile scăpau de sub control. Cooper îi dădea dreptate în sinea lui, întrucât simţea nevoia să izbească în stânga şi în dreapta. Mai bine ai spune ceva, încheie el.

— În această situaţie, singura fiinţă faţă de care sunt loială este Erika, rosti fata, cu voce neaşteptat de aspră. Ea e prietena mea. N-am ştiut că exişti. Iar mama ei este o femeie instabilă

emoţional – cel puţin, asta spune Erika, indiferent cât de mult o iubeşte pe Lise. Tu erai o cantitate neglijabilă, iar Lise… dacă i-aş fi povestit despre Erika, ar fi luat-o razna şi ar fi spus oricui tot ce ştia. Aşa ceva ar fi anulat orice efort anterior… Erika încearcă să scape de tatăl ei, de tot ceea ce i-a povestit Karl-Heinz despre acesta, de toată porcăria asta nazistă. În fundul sufletului ei se simte profund vinovată pentru trecutul nazist-n-are niciun sens să te cerţi cu ea dacă e bine sau nu e bine să simtă aşa. Eu nu sunt psihiatru. Vina există, şi nu ştiu dacă va reuşi să scape de ea. Nu-mi puteam permite riscul de a o lăsa să cadă din nou în mâinile lui Koller când e atât de vulnerabilă… trebuie să se vindece singură…

— Bine, bine, dar ce a ne asta de-a face cu mine? De ce nu mi-ai putut spune? De ce a trebuit să joc rolul prostului, dându-mă de ceasul morţii ca să caut indicii pentru găsirea fetei…

— Pentru că i-ai fi povestit surorii tale! Tu cercetai şi trecutul lui Koller… şi nu eşti prost.

— M-aş fi descurcat cu Lee, aş fi fost mai bun cu ea, aş fi putut…

— Ascultă, cunosc totul despre tine şi sora ta! Nu-mi spune că ai fi putut sta lângă ea fără să-i povesteşti nimic văzând-o atât de supărată – nu pot crede aşa ceva.

Fata se ridică brusc de pe canapea, trecu furioasă pe lângă el şi intră în bucătărie.

— Ce crezi că ştii despre mine şi sora mea?

Ce înseamnă izbucnirea asta?

— Ştiu, *ştiu*. Erika mi-a povestit, iar ea a aflat de la Lise, sau Lee, oricare ar fi blestematul ăsta de nume! Ştiam chiar şi atunci când am ajuns în Boston ca să transmit mesajul, am aflat-o din noaptea aceea cu Erika… noaptea în care a fost cât pe ce să se sinucidă. Atunci mi-a spus de ce crede că mama ei se comportă atât de trăsnit uneori, de ce e întoarsă pe dos şi a avut toate crizele acelea nervoase, cel puţin de când o cunoştea Erika… Tot Erika mi-a povestit cum ai urmărit-o peste tot până ce ai găsit-o, cum te-ai ghidat doar după fotografia din ziar, cum ai descoperit-o şi… i-ai distrus întreaga viaţă. Beate rămase fără răsuflare, lângă chiuvetă, tremurând, ca şi cum habar n-avea de ce se afla acolo sau ce avea de gând să facă. Îşi muşcă buzele. Mi-a mai spus că tu şi mama ei, sora ta, aţi avut o legătură amoroasă… nu ştia dacă ţi-ai dat, de fapt, seama că eraţi frate şi soră, însă, în cele din urmă, ai priceput, iar maică-sa a încercat de atunci să se împace cu ideea şi să afle ce-i rămânea de făcut. Erika mi-a povestit totul, cum o iubeai cu disperare pe Lee, încât erai aproape să fii omorât, şi cum a refuzat să plece cu tine…

Cooper avu sentimentul că fusese izbit în plin plex solar. Se simţi complet dezorientat, ca şi cum toţi şi-ar fi scos măştile şi deveniseră nişte străini.

— Nu pricep – de unde ştia ea toate astea?

— Dar e adevărat, nu-i aşa?

— Parţial. Dar cum a putut Erika…

— Asta dovedeşte ceea ce am spus – şi acum o iubeşti pe Lee, nu-i aşa? Şi i-ai fi povestit, n-ai fi fost capabil s-o laşi să sufere – nu încerc să mă bag la mijloc întreţine şi sora ta… Când mi-a mărturisit întreaga tărăşenie, n-am crezut-o, însă acum, văzându-te după întâlnirea cu Lee, am constatat ce efect are asupra ta – o iubeşti şi nu e treaba mea, dar…

— Stai o clipă! Stai aşa! De unde ştie Erika toate astea? Vrei să-mi spui, de fapt, că Lee i-a povestit?

Cooper încerca să-şi recapete echilibrul interior şi ar fi vrut ca obrajii ei palizi să nu mai fie scăldaţi în lacrimi. De ce plângea oare?

— Bineînţeles că Lee i-a povestit. Ea deliregază, îşi ia medicamentele, vorbeşte întruna, n-are memoria celor spuse. Erika mi-a mărturisit că Lise pare uneori în transă, ca şi cum ar visa, şi tu eşti prezent acolo, ca şi fratele tău, Cyril, ca şi părinţii tăi, trecut şi prezent amestecat laolaltă… Da, bineînţeles că ea i-a povestit… totul despre ceea ce s-a întâmplat acum douăzeci de ani. Iar de atunci e la limita puterilor. Douăzeci de ani, Cooper, şi fiecare clipă a acestor ani cumpliţi ţi se datorează ţie… Beate luă un ştergar de pe tejghea şi îşi şterse ochii. Deci… I-ai fi povestit lui Lee unde e Erika – ştiam asta, aşa că nu ţi-am putut spune nimic. Fata îşi frecă nasul. Cât de furios eşti?

— Ce fel de întrebare mai e şi asta?

— Am văzut ce le faci oamenilor când eşti furios – nu vreau să păţesc aşa ceva…

Îl privi din spatele ştergarului.

— Nu mai plânge. Te implor, nu mai plânge.

— O să dai în mine?

— Nu cred. Sunt imprevizibil.

— Înţelegi de ce nu ţi-am spus?

— Bănuiesc că trebuie să-ţi accept motivele. Dar, dacă tot vorbim de Erika, a aflat de asasinarea lui Karl-Heinz?

— Da. Am anunţat-o înainte să plecăm la Bayreuth. Există un telefon cu robot… acolo unde se află ea. Trebuia să ştie. E posibil ca ei să vină după ea…

— Lângă Berchtesgaden?

— Ţi-a spus Paulus, bineînţeles.

— Dar nu ştiai că ea fusese în Bayreuth?

— Habar n-am avut. Dar dacă ei află că tânărul Karl-Heinz i-a dezvăluit atâtea…

— Chiar crezi că Wolf Koller i-ar face ceva fiicei sale?

— Ar putea fi fiica altcuiva.

— E fata lui Wolf, insistă Cooper.

— Eu nu sunt atât de sigură. Da, cred că Wolf e în stare s-o ucidă pe Erika dacă ea constituie o ameninţare pentru el şi pentru marele lui plan. Merg mai departe şi spun că îl cred capabil de absolut orice.

— Vreau s-o suni pe Erika acum. Vreau să mă

conving că n-a păţit nimic.

— Acum tu eşti şeful?

— Întotdeauna sunt şeful. Numai că uneori nimeni n-o ştie. Aşa că sun-o. Chiar acum.

Telefonul sună cu insistenţă, însă nimeni nu răspunse la celălalt capăt.

— Probabil a ieşit la plimbare. Sau trage un pui de somn. O sunăm mai târziu. O să se întoarcă.

— Oh, zău? Nu uita că a fost la Bayreuth. Acum ştie că tatăl ei a dat dispoziţie să-i omoare prietenul. Are toate motivele să fugă de acolo. Ia spune-mi – ce s-a întâmplat în noaptea aceea? Noaptea în care a încercat să se sinucidă?

— Am sunat-o, ca să mai schimbăm o vorbă, şi nu mi-a răspuns nimeni. Lăsase un mesaj pe robotul meu de la birou, în care îmi comunicase că va sta acasă… avea o voce de zombie. Spunea că fusese bătută la manifestaţie, mulţimea…

— Şi te-ai dus s-o vezi, şi ai descoperit că se tăiase…

Beate îşi privi ceasul de mână.

— E timpul să plec. Vorbim mai târziu.

— Unde te duci?

— La mama demonstraţiilor.

— Chestia aceea de la Poarta Brandenburg? Germanii *bunii*

— E singura manifestaţie de care ştiu pe ziua de azi. Trei sute de mii de oameni care se presupune că vor manifesta contra naziştilor şi a violenţei. În realitate, o să fie doar o mulţime de

oameni – orice protest posibil va fi înăbuşit în faşă. Sunt în oraş cancelarul, câţiva miniştri, primarul, Sfântul Gabriel…

— Vin şi eu.

— Promiţi că nu te înfurii şi începi să omori oameni?

— Nu.

Ned Cheddar tocmai termina un cheeseburger şi o porţie dublă de salată de varză când primi un telefon de la Burke Delaney. Îşi şterse ketchup-ul de pe bărbie, observă câteva picături căzute pe hârtiile de pe biroul lui şi îl ascultă pe Delaney. Imediat avu senzaţia că intră în nisipuri mişcătoare.

— Suntem confruntaţi cu o mare porcărie aici, Cheese, însă mă jur pe ce am mai sfânt că nu ştiu despre ce-i vorba. Am doar nişte indicii, Cheese.

— Bine, Burke, bine. Cheddar încercă din răsputeri să se controleze. Să trecem la fapte. Încercă să-şi clarifice în minte ce ştia şi ce nu ştia Delaney. Se apucă să îşi ia notiţe, având grijă să se facă bine înţeles de Delaney. Brusc, se opri. Mai spune o dată, te rog, Burke!

— Am zis că Profesorul i-a văzut pe Sébastien cel Roşu şi pe Konstantin Orlovski în Berlin. Orlovski e pionul nemernicului de Rossovici, marea speranţă albă a extremei drepte din Rusia. Delaney făcu o pauză, apoi reluă: Aha, eram sigur că asta te va interesa – mai întâi, Kuno Meinhold,

acum Sébastien… apoi intră şi Orlovski în melanjul ăsta. Oare Rossovici poate fi departe? Deşi Profesorul spunea că Konnie nu adulmeca deloc terenul, totuşi el şi-a arătat mutra la terasa Kranzler. A vorbit acolo cu Sébastien.

— Hmmm. Dacă i se dă lui Elţîn un şut în fund, Rossovici va voi să conducă guvernul. Ai auzit ultimele noutăţi? într-un discurs ţinut ieri la St. Petersburg, Rossovici a lăsat clar să se înţeleagă că… *vrea Alaska înapoil* Vrei să afli tu mai multe despre asta, Burke? Deci – Profesorul e sigur că era Sébastien? Doar a murit, ştii asta.

— E foarte sigur, mai ales când dă veşti rele.

Delaney se amuza. Cheddar îi şi văzu zâmbetul lui larg.

— Mai eşti în Berlin?

— Nu, am plecat la Miami Beach pentru iarnă. Iisuse. Bineînţeles că sunt în Berlin.

— Dă-mi raportul tău.

— N-am niciunul. Însă mai am şi alte veşti – cum ar fi că nu-l mai găsesc pe Profesor. A dispărut, pur şi simplu.

— La naiba! Cine se crede? Nu-mi place chestia asta. Munca la cald nu e deloc pe gustul lui. Este mult mai mult decât un om de teren.

— Ştiu şi eu? Dar mai e ceva. Ţine-te bine.

— Oh, te rog.

— Copoii l-au găsit pe Karl-Heinz într-o grădină de vară, cu gâtul tăiat… Tăcere. M-ai auzit, Cheese? Puştiul, *sursa* mea, e mort. Tăcere.

Cheese?

— Da, din întâmplare, ştiu asta, bătrâne. Însă îţi mulţumesc, oricum.

— Cum naiba?

— Cheese are căile lui. Încearcă să ţii minte asta. Cheddar zâmbi în sinea lui. Şi presupun că n-a livrat şi ultima parte din SPARTAKUS înainte de decesul lui prematur?

Era ca o boală: cu cât se înrăutăţea situaţia, cu atât mai mult îşi dorea să mănânce ceva. O pizza. Ardei iuţi, chiftele, nişte anşoa…

— Dacă ar fi făcut-o, e posibil ca *eu* să-l fi ucis. Nu, glumeam. Ah, nu, Cheese, nu mi-a dezvăluit nimic din SPARTAKUS.

— Deci, nu ştim încotro se îndreaptă. Asta încercai tu să-mi spui? *Pur şi simplu, nu ştirul*

— Ei, Cheese, nu te burzului aşa. Habar n-am. Uneori însă mă întreb ce ştii *tul* Poate că ştii totul şi, pur şi simplu, nu-mi spui şi mie. Tot ce pot spune e că eu nu ştiu încotro se îndreaptă SPARTAKUS. Probabil că băieţii lui Wolf au făcut treaba murdară.

— Asta nu înseamnă nimic. Îmi lipseşte ultima parte din SPARTAKUS.

— Deci, Wolf Koller – probabil că a aflat de scurgerea de informaţii despre SPARTAKUS. Probabil că şi-a dat seama că era puştiul. Aşa că l-a omorât.

— Crezi că Wolf cunoaşte rolul pe care-l joacă tatăl băiatului?

— Nu mă întreba. Eu lucrez aici, nu caut ipoteze.

— Încep să cred că eşti cam depăşit de evenimente, Burke.

— Iartă-mă, dar vorbeşti prostii, amice.

— Şi mai eşti şi nesubordonat.

— Păi, cheamă un copoi în ajutor.

Cheddar chicoti.

— Acum trebuie să mă duc la nenorocita asta de demonstraţie, unde vin o groază de iriţi care ţipă despre politică şi persecuţii, exact ideea mea de petrecere pe cinste. Mi-aş dori să te văd aici.

— Continui să-l supraveghez! pe tânărul stăpân?

— Mda. Râhâţelul. Aş fi vrut să nu am de-a face cu el – e ca şi cum aş atinge ceva umed şi…

— Pari cam disperat. Încearcă să-l păzeşti pe prietenul nostru. S-ar putea să îi mai găsim ceva de făcut.

— E un individ pe care mi-ar face plăcere să-l omor. Ochelarii aceia, faţa grasă…

— Atunci n-o face. Nu încă. Şi încetează să mă mai suni şi să mai scheauni în privinţa problemelor tale.

Cheddar simţi cât explodează timpanul când Delaney trânti receptorul la celălalt capăt. Îşi privi ceasul. Aştepta un alt telefon în cincisprezece minute. Nu prea avea timp să-şi potolească pofta de pizza.

Câteodată Cheddar rămânea uimit gândindu-

se la motivaţiile lui. Trebuia să fie păianjenul în mijlocul pânzei, organizându-şi opera, singurul om care ştia toate părţile întregului. Nu întotdeauna avea senzaţia că reuşea. De exemplu, lucrurile se încurcaseră rău de tot cu Wolf Koller şi cu politica Bătrânei Companii faţă de Germania, atât de râu, încât Cheddar se întreba dacă nu cumva se credea, pur şi simplu, prea inteligent. Asta ar fi fost îngrozitor… Şi-ar fi dorit ca politica americană faţă de Germania să fie un pic mai deschisă. Însă atunci n-ar mai fi fost nevoie de Ned Cheddar.

Cel mai mult îl durea faptul că o atât de mare parte din SPARTAKUS fusese creată chiar de el.

Vreau să spun, a fost ideea mea, la naiba! Dacă e să merg până la ea pat, de fapt eu l-am creat pe Wolf Koller! Iar acum sunt complet în ceaţa… un nenorocit mi l-a folosit pe SPARTAKUS ca trambulina de lansare… SPARTAKUS-ul meu s-a transformatin altceva… în SPARTAKUS-ul lui! încotro va plonja el? Există apă în bazin? Dar eu, eu vreau să fie apă în bazin? Sau vreau ca Wolf să-şi verse creierii pe ciment…

Singur cu gândurile lui, Ned Cheddar se întreba dacă glonţul tras de Clint Kilroy o luase la întâmplare razna, astfel încât Wolf Koller nu fusese decât rănit? Sau ticălosul o făcuse intenţionat? Avea sentimentul că n-avea să obţină niciodată un răspuns adevărat de la Kilroy.

Poate că era mai bine că Wolf Koller trăia. Sau poate că, din cine ştie ce motiv inexplicabil,

Dumnezeu, prin sclavul lui, Kilroy, alesese să-l cruţe…

Clint Kilroy sună conform înţelegerii, cincisprezece minute mai târziu. Cheddar se gândi la ceea ce Kilroy era de presupus că ştie şi nu-i putuse comunica încă, şi constată că trebuia să întocmească o nouă listă cu probleme.

— Koller trăieşte încă, zise Clint Kilroy. O să-şi revină.

— Dar ai încercat să-l omori?

— Ţi-am urmat ordinele.

— L-ai împuşcat ca să-l răneşti sau ca să-l ucizi?

— Era o noapte rece, cumplită şi umedă. Am strănutat.

— Bine, bine, rosti Cheddar. Era nerăbdător, însă încerca din greu să nu se trădeze, căci trebuia să fie foarte prudent cu „artiştii”. Acum ce mai plănuieşte?

— E la Wannsee, cu casa plină de oaspeţi, inclusiv un ticălos de rus.

— Asta trebuie să fie Konstantin Orlovski. L-ai văzut pe Sébastien cel Roşu?

— Văzut? Ne ciocnim mereu unul de altul. Face parte din garda de pretorieni ai lui Koller… cei care sunt capabili să moară pentru conducătorul lor.

— Încep să cred că sunt oameni cu nouă vieţi. Ai mai aflat ceva referitor la ultimele etape ale lui SPARTAKUS?

— Koller nu-mi spune absolut nimic.

— N-a uitat cine *eşti* tu, nu-i aşa?

— Eu n-aş aminti asta, Grasule…

— Nu-i da voie să uite că eşti eroul lui. Şi, Clint…

— Da? Ce? Ce?

— Calmează-te.

— Nu eşti aici, în mijlocul întregii porcării. În schimb, eu bag un glonţ în Koller, apoi apar cinci minute mai târziu şi mă comport, ca şi cum aş fi credinciosul lui reporter din America. Operaţia stă să scape de sub control, Grasule… Şi cum rămâne cu Orlovski? E clar că e mesagerul cuiva.

— N-aş fi deloc surprins.

— Rahatul ăsta o să explodeze cu siguranţă diseară. Manifestaţia asta o să iasă urât.

— Da, rosti Cheddar încet. Altceva?

— Păi, mai e Cooper ăsta, care se află peste tot. N-ar fi trebuit să-l lăsăm să plece din State. Ştii, mă întrebam, Cheese – oare ăsta lucrează pentru tine? îmi ascunzi ceva?

— Nici să nu-ţi treacă prin cap. Eu sunt cel care a trimis cuplul acela nefericit ca să-l împiedice să plece – îţi aminteşti?

— Deci, îl vrei înlăturat din cale? Pot face asta. Îţi spun eu că ăsta o să ne încurce rău de tot socotelile.

— Doar nu propui să fie lichidat, nu? Oh, Clint Kilroy, la ce te gândeşti?

Cheddar începu să râdă. Ce pânze complicate

mai ţesem şi noi când suntem loviţi pentru prima dată de eşec…

Profesorul avea o crampă la picior. Volkswagen-ul nu era făcut pentru o supraveghere pe timp îndelungat. Era a doua noapte pe care o petrecea aşteptând în apropiere de casa modernă aflată la marginea lacului. Profesorul habar n-avea de ce făcea treaba asta; în definitiv, era o chestiune de pură şansă. Convingerea lui era că Orlovski şi Sébastien se găseau înăuntru. Orlovski nu ieşise niciodată afară, în schimb Sébastien plecase şi revenise, iar acum se găsea înăuntru de câtva timp. La un moment dat, Wolf Koller ieşise să-l întâmpine pe cancelar. Fritz Gisevius sosise însoţit de Sébastien. Clint Kilroy, pe care Profesorul îl ştia din vedere, se afla şi el înăuntru. În permanenţă vila era alimentată cu mâncare şi băutură. Serviciile de aprovizionare. Ca şi cum acolo s-ar fi ţinut o petrecere fastuoasă. Acum intra în cea de a doua noapte de desfăşurare.

La lăsarea întunericului, casa se lumină, prin dreptul ferestrelor începeau să treacă umbre şi diverşi indivizi traversau pajiştea şi dispăreau în umbră. Ploaia bătea ritmic în tabla maşinii, iar Profesorului începea să-i fie somn. Cu puţină vreme înainte plecaseră două limuzine, îndreptându-se, fără îndoială, către marea adunare de la Poarta Brandenburg. Profesorul căscă. Şedea acolo, aşteptându-i să se întoarcă şi încerca să ghicească ce făcea Orlovski în

compania lor. Era surprins că nu-l văzuse nimeni până acum. Paza părea inexistentă, ca şi cum nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că e nevoie de aşa ceva pe o asemenea vreme şi într-un asemenea loc.

Aşa cum se întâmpla adesea, în clipa în care Profesorul începu să se gândească că era ceva nu tocmai curat în privinţa pazei, se auzi zgomot de paşi lângă maşină şi, imediat, ţeava unui pistol începu să pocnească în geamul portierei. Un fascicul luminos, provenit de la o lanternă, i se puse în faţă, ascunzând individul din spatele obiectului. Acesta urla la el în germană să iasă afară, să iasă afară. Nu părea pus pe glume. Pistolul se făcu din nou auzit în geam, de această dată crăpându-l uşor.

Profesorul deschise încet portiera.

— Nu-i nevoie să fii atât de dur.

Scoase un picior afară ca să poată coborî din maşină.

— Afară, vă rog. Ce faceţi aici?

— Am tras pe dreapta ca să mă uşurez.

— Actele, vă rog.

— Pari desprins dintr-un film de epocă, ar trebui să te auzi. Acte? Ce acte? Permisul de conducere? Paşaportul? Cine dracu’ crezi că eşti? N-am de gând să-ţi arăt nimic.

Individul îndreptă ţeava pistolului spre faţa lui.

— Actele.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Profesorul îşi scoase portofelul voluminos. Nu-mi găsesc actele… începu să bombăne, şi paznicul se trase mai aproape, în încercarea de a auzi mai bine ce spune celălalt.

— Grăbiţi-vă!

— Mda, mda, mă grăbesc…

În beznă, cu lanterna îndreptată către mâna ce căuta înfrigurată, paznicul nu văzu ce făcea cealaltă mină. Poate s-ar fi uitat chiar în ultima clipă, însă era puţin probabil să fi reuşit să observe pistolul cu amortizor. Profesorul îl împuşcă drept în mijlocul feţei palide. Omul căzu ca secerat, alunecă pe frunzele ude şi îngheţate, ca un sac de cartofi, şi ajunse pe jumătate sub maşină. Murise înainte de a atinge solul.

Profesorul se urcă la loc şi o luă peste cadavru, simţind roţile cum se opintesc să treacă peste el, apoi înaintă în tăcere pe şoseaua de lângă casă. Păstră farurile stinse până când se îndepărtă. După aceea porni motorul, aprinse farurile, coti pe lângă câteva alte clădiri şi opri în parcarea spitalului. Era timpul să-şi adune gândurile.

Oamenii lui Koller aveau să descopere curând cadavrul. Era evident că cineva va remarca lipsa individului. Profesorul se întrebă dacă lanterna rămăsese aprinsă. La naiba! De ce nu se gândise la asta? Poate că tipul zăcea peste ea. Poate că trecuse cu roţile pe deasupra şi o sf arimase. Sau

poate că strălucea acum ca un far de pe ţărmul mării.

Aveau să găsească mortul şi atunci va începe scandalul. Toată povestea asta cu Wolf Koller era ca un chist otrăvitor, căutând să iasă la suprafaţă şi răspândind infecţia în întreg organismul.

În fine, trebuia să întreprindă ceva până nu era prea târziu. Îşi privi ceasul. Îl aştepta un drum lung de condus, pe care n-avea chef să-l străbată în Volkswagen. Trebuia să-l lase în pace pe Orlovski.

Sosise vremea unei alte mutări.

Cu atât mai rău pica isprava cu paznicul.

Oamenii disperaţi sunt capabili de gesturi disperate. Asta îi spunea mereu bunicul lui, iar Profesorul îşi dăduse seama pe propria piele cât adevăr cuprindeau aceste vorbe.

Ceaţa rece învăluia mulţimea de trei sute de mii de persoane adunate la Poarta Brandenburg. Reflectoarele prindeau picăturile de ploaie în razele lor, reflectându-le de mii de ori, dând senzaţia că un candelabru imens şi fragil se legăna peste capetele oamenilor. Luminile măturau mulţimea, iar oamenii tresăreau când erau atinşi de fasciculul luminoş. Totul îi amintea lui Cooper de adunarea la care luase parte cu ocazia unui concert al lui Janis Joplin. Lumea era acolo, dar în acelaşi timp lipsea: erau cu toţii plecaţi pe o planetă a lor proprie, unde puteau fi una cu Janis şi cu intensele emoţii generate de

eveniment. Era înspăimântător.

Din câteva difuzoare uriaşe, montate în spatele unor platforme de camioane, se auzeau tot felul de voci, iar la mare depărtare, în stânga, dincolo de ţinutul pustiu care era Potsdamer Platz, se zăreau luminile circului, unde Cooper îl întâlnise pe Karl-Heinz. În întunericul dintre cele două locuri Cooper nu reuşi să observe movila unde se găseau cele două santinele. Sunetele germane din difuzoare – o altă pereche de astfel de dispozitive fusese montată pe scena înălţată special pentru această ocazie sub masiva sculptură reprezentând carul, caii şi marea zeiţă pe partea de sus a Porţii – îi asaltau urechile, aşa cum, în New York, îl asaltau tot felul de zgomote indescifrabile din difuzoarele mascate în metrou. Mulţimea cânta, bătea din picioare, agita pumnii în aer, întinzându-se către Unter den Linden, Alexanderplatz şi cenuşiul vechiului Berlin de Est.

Pe scenă se găsea primarul Berlinului privind prin ploaie, iar înconjurat de gărzi de corp şi ajutoare apăru pe neaşteptate cancelarul, purtând pe chip o mască solemnă, greoi ca un urs. Era masiv ca o cabină telefonică. În acest moment era îmbrăcat cu o haină de ploaie neagră şi nu purta nimic pe cap. El şi primarul se priviră, un soi de legătură de la distanţă stabilindu-se între ei, apoi cancelarul păşi către spatele scenei şi se aplecă spre a ajuta pe cineva să urce pe podium.

Nou venitul purta o haină din păr de cămilă,

aruncată peste umeri în stil italian. Unul din braţe era bandajat. Era Wolf Koller. Cancelarul Clock făcu o grimasă ajutându-l pe Koller să ajungă în mijlocul scenei. Mulţimea nu părea prea impresionată că el se afla acolo. Beate observă privirea lui Cooper.

— E aici cu un scop. Prea stă aproape de cancelar şi de primar. Orice are de gând Wolf, are nevoie de cancelar – *asta* da schimbare…

Fata era nevoită să urle peste capetele mulţimii. Era în permanent pericol să-şi piardă echipa de filmare datorită agitaţiei oamenilor.

Cineva îl îmbrânci pe Cooper, dându-l la o parte, şi trecu pe lângă el. Cooper nu văzu decât o jachetă verde închis şi o pălărie de postav trasă pe un cap mare şi pătrat. Privind în spate, Cooper văzu părul blond al lui Beate fâlfâind în masa de oameni, cadrul camerei de filmat pe umărul unui operator, după care fata dispăru. Pomi în aceeaşi direcţie şi observă peste o clipă un chip familiar.

Joachim Stiffel. Omul avea o faţă buhăită, păstoasă. Sub ochi îi atârnau pungi imense. Pe unul din braţe avea o banderolă cu o insignă cane semăna cu o zvastică, iar câţiva adepţi ai lui îl înconjurau. Individul striga la cineva, răsucindu-se, cu o notă de panică în voce.

Se presupunea că lumea se adunase tocmai pentru a protesta împotriva lui Stiffel şi a violenţei, însă, în cele din urmă, se dovedea că nu era decât o mare adunare. Stiffel generase, în

mare măsură, această mulţime, însă acum, că se afla printre oameni, nu părea prea entuziasmat. Zgomotul era asurzitor, un soi de marş se auzea din difuzoare, iar Cooper fu împins din spate şi trecu pe lângă Stiffel şi pe lângă toţi cei ce se adunaseră acolo, ca o furtună ameninţând să se dezlănţuie asupra Berlinului…

Cât pe ce să cadă din pricina unui nătărău care arăta ca un vagabond, Burke Delaney nu se putea concentra asupra gândurilor lui. Pentru Dumnezeu, ce era cu toată muzica aceea – a cui idee fusese? a nenorocitului de Goebbels? – şi cu adolescenţii beţi, cu drogaţii, cu poliţiştii şi cu comercianţii de la bazar, care se întrebau ce naiba era atât de important, încât să se ajungă la închiderea bazarului. Cheese ar fi trebuit să vadă cu ce se lupta el într-o astfel de grădină zoologică. Aşa ar pricepe şi ticălosul ăla gras… în jurul lui Stiffel se aflau câteva sute de simpatizanţi, însă el, Burke Delaney, trebuia să aibă personal grijă de el, din ordinul lui Cheese. Stiffel intra sub supravegherea lui Burke Delaney, cu toate că numai el şi Stiffel ştiau asta, iar Cheese ar fi trebuit să îşi mişte burta până aici şi să încerce să protejeze pe cineva! Iisuse! îl văzu pe Stiffel mai în faţă, însă, brusc, Delaney fu supt de un val al mulţimii, aşa că îşi încordă toţi muşchii şi încercă să lupte contra curentului, să se apropie suficient ca să îl poată avea în raza vizuală pe acest friţ mizerabil… Privi în sus pe scenă, care părea că se

află la o distanţă enormă… oare acolo sus era Wolf Koller? Ce făcea el împreună cu cancelarul? Ei, de ce i-ar fi păsat la urma urmei? Burke Delaney era doar un soldat, strategia aparţinea altora… dar unde naiba era Stiffel? Ah, uite-l acolo… cineva răcnea în difuzoare, iar Delaney nu pricepea nicio iotă, iar din privirile celor din jur deducea că nici ceilalţi nu desluşeau nimic…

Se uită din nou înspre scenă, încercând să-şi dea seama ce se petrece, de ce oamenii fluierau, strigau şi băteau acum din palme, de ce cancelarul făcea semn cu mâna oceanului de oameni. Când Burke Delaney se uită înapoi după Stiffel, era prea târziu… atacul venise din spate, acum erau cu toţii împinşi către scenă, care era, în realitate, a naibii de apropiată; un bărbat, care părea total nelalocul lui în mulţime, cam de vârsta lui Delaney, ieşi din rândul maselor şi se apropie de Stiffel. Mulţimea se dezlănţui. Oamenii atacară scena, iar fiara, ea, mulţimea, urla. Un difuzor uriaş căzu de pe scenă peste capetele oamenilor. Pe neaşteptate, se formă un zid de poliţişti cu căşti şi scuturi între lume şi cancelar. Oamenii scoseseră bâte şi bastoane; imediat, Delaney simţi picături de sânge împroşcându-i faţa. Da, era prea bătrân pentru o astfel de porcărie, însă era oarecum amuzant. Văzu câţiva poliţişti doborâţi ca nişte popice, asta însemnând că se vor plăti din greu oalele sparte. Începură să sune sirenele şi mulţimea fu invadată de fascicule albe de lumină. Deveniră cu toţii

palizi ca nişte spectre. Unii ţineau în mâini luminări aprinse, întotdeauna existau o groază de idioţi cu luminări aprinse la o manifestaţie de stradă, ca şi cum ar fi luat parte la o procesiune sfântă. Oamenilor le căzură luminările din mâini şi unii luară foc. Se simţea mirosul de ceară arsă. În scurt timp se întâmplă inevitabilul: părul unei femei se aprinse datorită fixativului dat în exces. Întotdeauna se putea conta pe femeia cu părul în flăcări la o astfel de adunare, poate că ea mergea din miting în miting prin toată lumea, iar oamenii încercau s-o acopere cu hainele lor. Dumnezeule, era o harababură, mulţimea ţipa, coşmarurile se trezeau la viaţă atât de repede, încât nu le mai puteai stăpâni, pur şi simplu, se întâmplau, şi toată lumea era acoperită cu rahat înainte să-ţi dai seama, iar Delaney se lupta să rămână pe picioare, dar vârsta îşi spunea cuvântul şi se pomeni căzând. Atunci căută să se agaţe de un tip masiv însă fu împins la o parte şi se trezi jos, gata să fie călcat în picioare. Îşi zise că erau moduri mai rele de a muri, mult mai rele, aşa că încercă să treacă peste un alt corp întins la pământ şi văzu, la dracu’ că era Stiffel, oh, ce porcărie, Stiffel, care nu mişca. Mulţimea făcu puţin loc în jurul lor, uneori berlinezii erau atât de civilizaţi, adevăraţi berlinezi. Delaney îl întoarse pe Stiffel şi observă că ochii acestuia erau larg deschişi şi aveau acea privire ce părea să vadă o realitate din altă lume. Atunci Delaney se apropie şi mai mult şi

căută să şoptească ceva la urechea celuilalt, însă observă gaura făcută de glonţ chiar sub ureche. Era o gaură mică, o lucrătură profesionistă, o execuţie în mijlocul mulţimii, mai dificilă de dus la capăt decât s-ar fi presupus, de obicei execuţiile în mulţime arătau altfel, nu atât de elegant. Reflectoarele îl scăldau în lumina lor şi Delaney îngenunche lângă cadavru, zicând: căcăcios nazist, ticălosule, nu trebuia să mori, dobitocule, sac nazist de tărâţe ce eşti, Cheese o să dea vina pentru toate astea pe mine… îşi înălţă privirea şi văzu un bărbat uitându-se la el. Era acelaşi individ care părea nelalocul lui în acea mulţime, tipul cu pălărie tiroleză cu pană la panglică, care arăta ca unul ce-ar fi trebuit mai degrabă să participe la întâlnirea lunară a cântăreţilor; era Gunter Kohlberg, buhăitul de Gunter Kohlberg, numai că Gunter fusese omorât în acel atentat nenorocit din metrou când se urmărise lichidarea acelui funcţionar care decisese că viaţa în Vest era răspunsul la cea mai mare şaradă a tuturor timpurilor. Iată-l acum, Gunter, un alt membru al armatei morţilor, Meinhold, Sébastien şi acum Gunter, a cărui idee de distracţie era să-şi dea foc la bâşini cu un chibrit, se uita la el, iar gaura de glonţ din spatele urechii lui Stiffel era opera lui Gunter, care îi mai şi făcea cu ochiul lui Delaney, rostea ceva şi îi făcea cu ochiul, după care dispăru în mulţime, în vreme ce Delaney încercă să se ridice fără succes, bucuros totuşi că nu fusese

călcat în picioare. În cele din urmă, mulţimea îl duse cu ea, trecând peste cadavrul lui Stiffel, astfel încât acesta rămase pe caldarâm zdrobit de monstrul creat chiar de el, dând naştere astfel la un adevărat moment poetic, care se putea pierde foarte uşor pentru cineva neatent…

Bărbatul şi femeia aveau câte un sac greu de iută pe cap, fiecare sac fiind legat strâns în jurul gâtului cu frânghie. Mâinile le erau legate la spate. Cei doi se împleticeau în vreme ce erau împinşi pe alee către un depozit lung şi cenuşiu. Se auzea un zumzăit ritmic, geamătul scos de un soi de maşinărie, venind de dincolo de pereţii de beton ai depozitului. Bărbatul şi femeia erau minaţi de la spate de către trei indivizi. Captivii nu spuneau nimic, iar ceilalţi arareori rosteau ceva, numai în şoaptă. Lăsaseră Cadillac-ul cu care veniseră parcat la umbra unui adăpost lung. Două becuri cu vapori de mercur erau singurele lumini din zonă, iar luminile Berlinului păreau a se găsi undeva departe, albind cerul negru la orizont. Imediat cei cinci ajunseră în dreptul unei uşi mici, aproape insignifiantă în comparaţie cu marile uşi batante prin care intrau şi ieşeau camioanele. Uşiţa se deschise şi femeia se împiedică de prag, după care căzu în genunchi cu un geamăt. Apoi începu să plângă şi să spună ceva, nişte cuvinte greu de desluşit din pricina pânzei care îi acoperea capul. Bărbatul se întoarse neajutorat spre ea, încercând s-o găsească, dar fuse tras

repede înapoi şi împins cu violenţă în direcţia dorită de ceilalţi trei. La rândul ei, femeia fu ajutată să se ridice şi împinsă înainte.

Înăuntrul depozitului, zgomotul era puternic şi ritmic, semănând cu respiraţia unui uriaş. Femeia se întoarse din nou şi căzu. Unul dintre cei care o escortau înjură şi privi înspre cel care părea conducătorul grupului. Acesta încuviinţă cu un gest din cap. În depozit nu se vedea nici ţipenie de om. Se găseau acolo mai multe camionete aliniate, părând nişte pitici în comparaţie cu dimensiunile clădirii. Depozitul era, de fapt, o vastă uzină de reciclare a gunoiului, unde imense maşini de compactat scoteau un zumzet uşor în vreme ce transformau tonele de gunoi în mici cărămizi. Camioanele aduceau gunoaiele, compactoarele le prefăceau în mici cuburi, apoi alte camioane plecau cu aceste cuburi.

Femeia rămase în genunchi, zgâlţâită de accesele de plâns. Conducătorul grupului făcu un gest din cap şi omul care se afla lângă femeie scoase un pistol din buzunar, lipi ţeava de ceafa victimei şi trase. Femeia căzu cu faţa în jos. Sunetul împuşcăturii se pierdu în zgomotul general. Trupul femeii se mai zvârcoli câteva secunde, după care rămase nemişcat. Cel care o împuşcase ridică trupul şi îl depuse pe un cărucior.

Cealaltă victimă se întoarse şi încercă să întrebe ceva, incapabil însă să vorbească. Omul se

zvârcoleaca un nebun, ieşit din minţi din pricina situaţiei limită – căci ştia că viaţa îi era terminată, că soţia lui va muri şi ea, neştiind, probabil, că aceasta murise deja cu mâinile legate, incapabil să vadă ceva, bărbatul îşi pierdu repede echilibrul şi căzu greoi pe podeaua de ciment plină de pete de petrol. Mirosul de petrol, de gunoi şi de emanaţii provenind de la maşini era insuportabil.

Victima rămase întinsă, zvârcolindu-se, posibil chiar înecându-se cu propria vomă.

Pe chipul conducătorului apăru o expresie de acreală. Acesta îşi scoase pistolul din buzunar şi plasă un singur glonţ în ceafa nefericitului.

După care îi făcu un semn celui de-al treilea ins să ridice cadavrul şi să îl pună pe acelaşi cărucior.

Cei trei se îndreptară, cu cele două trupuri atârnând de-a latul căruciorului, către unul din imensele compactoare. Ajunşi acolo, aruncară cadavrele între fălcile maşinii. Fălcile se închiseră. Cei trei priviră în jur, ca să se asigure că nu lăsaseră nicio urmă, după care ieşiră afară în ploaia rece, se urcară în Cadillac şi porniră pe strada pustie.

Erika

Când se întoarse din Bayreuth – ameţită, într-o stare de şoc, minată de ură, mânie şi frustrare, necunoscându-şi propria identitate – Erika găsi mesajul lăsat de Beate pe robotul telefonic. Karl-Heinz fusese ucis şi abandonat pe o terasă pustie,

cu gâtul tăiat. Timp de câteva ore, fata se plimbă fără ţintă printre copaci, privind în gol la pantele munţilor, răvăşită de lacrimi, furie, regrete şi amărăciune, până când rămase epuizată. După aceea se întoarse la vilă, se aşeză pe o canapea în camera principală, în faţa focului, şi se adânci într-o stare de uitare.

În uitare îşi găsi salvarea.

Când se trezi, focul se stinsese de mult şi tăciunii zăceau reci, precum cenuşa vieţii ei anterioare. Erika începea o altă viaţă. Dormise şaisprezece ore. Acum era gata să pornească războiul. Tatăl ei ar fi fost mândru de ea. Se dovedea, în sfârşit, o descendentă a teutonilor, a hunilor…

După ce prietenul lui Beate, studentul la medicină, îi cususe rănile de la încheieturi, Beate o dusese în apartamentul cu două etaje din Kreuzberg şi o băgase în pat. După ce se trezise, începuse procesul de schimbare a înfăţişării, conspirând ca nişte copii. Erika era brunetă, cu ochi migdalaţi, superbă, cu toate că în relativa ei naivitate nu-şi dădea seama de asta: era înaltă şi zveltă, iar lumea o considera adesea un manechin profesionist sau o actriţă. Totul trebuia schimbat.

— Nu eşti doar o fată oarecare ce merge pe stradă, rostise Beate, preluând conducerea. Eşti Erika Koller şi tatăl tău o să pună jumătate din populaţia Germaniei să te caute. Trebuie să dispari. O să începem astfel…

În câteva ore, Erika ajunsese blondă şi tunsă în stil punk. Un alt fard de ochi, gene false, o tuşă groasă de rimel, o altă culoare a rujului şi o formă uşor modificată a gurii. Alte haine: pantaloni de piele, geacă de motociclist. Nu era doar o problemă de schimbare a aspectului: trebuia schimbată personalitatea. În atari condiţii, nici măcar părinţii ei n-ar mai fi putut-o recunoaşte. Curând după aceea, pe la ele trecuse studentul în medicină, ca să verifice bandajele şi rănile, şi o felicitase pe Erika pentru cât de bine arătau tăieturile. La plecare, el îi dăduse pilule de dormit, alte pilule de rămas trează şi alte pilule pentru durere. După aceea, Beate făcuse geamantanul, îi dăduse Erikăi nişte bani şi o condusese departe de oraş unde Beate se oprise. Îi spusese destinaţia finală, îi dăduse cheile unei maşini care o aştepta acolo, se asigurase că prietena ei înţelesese explicaţiile, o condusese la o gară, de unde trebuia să ia trenul, şi o sărutase în semn de rămas-bun.

Familia Hubermann avea o căsuţă de vacanţă în Alpii Bavarezi, la poalele piscului veşnic înzăpezit Watzmann, lângă graniţa cu Austria. Cea mai apropiată localitate era Berchtesgaden, cu pantele ei abrupte, turnurile şi amintirile legate de Hitler şi de reşedinţa lui de la ţară.

În prima dimineaţă, Erika se dăduse jos din pat învăluită în razele soarelui care făceau ca vârful muntelui să sclipească precum cristalul. De pe terasa locuinţei ce dădea spre vale, Erika putea

admira întregul versant de est al muntelui, până la micul lac din vale, care reflecta muntele şi norii răzleţi de pe cer. Pe malul lacului Königssee se găsea satul St. Bartholom. Erika vedea acoperişurile ciudate printre copacii care se înălţau pe panta muntelui şi coborau chiar de sub fostul castel al lui Hitler. Erika avusese senzaţia că trăieşte un vis. Poate că asta era viaţa de după moarte, rece, limpede şi foarte frumoasă… Din păcate, ştia că trăieşte, că totul era real, mai ales privindu-şi noua imagine din oglindă. Niciodată nu i s-ar fi permis accesul în rai cu o astfel de înfăţişare…

Refuza să se gândească la motivul pentru care încercase să se sinucidă. Nu se mai putea abandona sentimentului care o stăpânise atunci. Nu mai putea lăsa ca acest sentiment să conteze atât de mult. Se gândea însă la mama ei; ura faptul că nu putea să-i spună unde se află, că nu putea s-o liniştească, însă avea nevoie de timp. Trebuia să se adune şi să gândească la nişte soluţii… Doamne, ce dezastru! Oare ce gândise Karl-Heinz despre ea? Dar, dacă Beate i-ar dezvălui ascunzătoarea, el ar veni după ea, ori tocmai lucrul acesta îl evita Erika, aşa că el trebuia să mai fiarbă un pic în suc propriu…

În plus, trebuia să reflecteze la toate lucrurile aflate de la Karl-Heinz. Legate de tatăl ei. Legate de acest ceva care se numea SPARTAKUS. Oare chiar se putea întâmpla? Sau nu fusese decât un

coşmar nebunesc al lui Karl-Heinz? Oare înţelesese el totul aşa cum trebuia? Şi la ce se referise când îi spusese că mai are ceva să-i spună, ceva legat de clinica Warmolts din Bayreuth şi de căderea nervoasă a mamei ei…

Vila era bine construită şi dotată cu tot confortul. Pe vremuri aparţinuse străbunicului lui Beater. Acest străbunic fusese consilier militar al Kaiserului Wilhelm în timpul Războiului cel

Mare, numit de contemporani Primul Război Mondial. Locuinţa părea şi acum sufocată de personalitatea lui. În holul lung, care servea drept balcon interior deasupra principalei încăperi, atârna un portret al acestui militar. Omul din tablou purta cască cu ţepuşă şi multe decoraţii pe piept; cu ochii lui albaştri şi mustaţa tunsă perie şi încâmnţită, părea un zeu al războiului. Cel puţin asta era impresia pe care o avea Erika. Pe fată n-o încerca nicio plăcere, gândindu-se la acel gen de militarism, la impulsul sau nevoia, sau obsesia de a distruge, caracteristică principală în istoria tuturor triburilor Europei, dar mai ales în istoria tribului ei.

Într-unul din dormitoare, într-un dulap, în spatele uşilor de sticlă, Erika descoperise casca cu ţepuşă şi o varietate de suvenire referitoare la bătrân. Tot acolo se găsea o fotografie a bunicului lui Beate, ca tânăr soldat în Războiul cel Mare, şi o alta a tatălui ei aflat la vârstă fragedă, privindu-şi tatăl şi bunicul cu mândrie şi uimire. Tatăl şi fiul

ridicau în sus drapelul de luptă al unui regiment cine ştie de când uitat.

Erika se dusese în orăşel pentru a se aproviziona. Luase cafea, pâine, cârnaţi, came, spaghetti, roşii şi o mulţime de alte lucruri. Îşi preparase o cină simplă, aprinsese focul şi lăsase uşa de la intrare deschisă pentru aerisire. De afară venea o aromă de răşină de brad şi un miros de apă ce se ridica din lacul Königssee. Mâncase şi citise un ziar pe care-l cumpărase în oraş. Nimic despre dispariţia ei. Fata şi-l imagina pe taică-său punând în funcţiune toate mijloacele particulare, vrând să ţină totul departe de lăcomia ziariştilor.

Ceva mai târziu în acea seară, când se lăsase complet întunericul şi doar sunetele de noapte ale pădurii îi mai ţineau companie, Erika decisese că sosise timpul să aştearnă pe hârtie câteva reflecţii proprii pe marginea tentativei ei de sinucidere. În adâncul sufletului îşi dorise să devină scriitoare de profesie, deşi nu mărturisise această aspiraţie secretă nimănui. Dacă nici sieşi nu-şi putea scrie despre actul de sinucidere şi despre salvare – atunci nu prea era nimic de capul ei ca scriitoare.

Se dusese la biroul mare şi vechi şi îl deschisese, căutând hârtie şi stilou. Văzuse o agendă şi nimic altceva. Trăsese de celelalte sertare şi descoperise un toc. Cerneală, cerneală… Tocmai răscolea printre toate obiectele strânse, creioane, agrafe, gume de tot felul, când văzuse un pistol Luger şi o cutie de cartuşe, rămase

neatinse de ani de zile. O apucase un tremurat incontrolabil şi scăpase pistolul pe birou, ca pe o insectă uriaşă care o putea răni.

Sub pistol, în sertar, se găsea o fotografie înrămată, estompată de trecerea timpului. În fotografie se vedeau trei bărbaţi: doi tineri şi un preot. Stăteau îmbrăţişaţi, zâmbind. Cei doi tineri care îl încadrau pe preot purtau uniformă SS.

Erika închisese sertarul cu violenţă, ieşise pe terasă şi rămăsese acolo multă vreme, privind în noapte înspre munte.

Era ţinutul lui Hitler. Toţi germanii ştiau asta. Cuibul Vulturului. Berchtesgaden. Obersalzberg. Căminul pe care Hitler şi-l construise după ce luase puterea în 1934. Îl însărcinase pe Martin Bormann cu îngrijirea acestei avuţii. Hitler. Omul Singuratic din Berchtesgaden.

Se înfiorase din pricina frigului nopţii. Simţea picături de apă pe faţă.

Avusese senzaţia că sufletul i-a murit.

Acum se gândi la acea primă zi de refugiu montan ca la o zi în care fusese cumplit de naivă, oricât de supărată fusese. Acum ştia mult mai multe şi îşi oţelise cu adevărat sufletul…

Cumpărase o cameră video în Bayreuth. Meditase la modul în care o va folosi. Aflase de la Beate cum se prezenta situaţia în Berlin. Auzise ce personaj ciudat era unchiul ei Cooper… Părea un soi de maniac, însă Erika ştia că viaţa mamei ei fusese întoarsă pe dos de el, că forţa

sentimentelor lui o schimbaseră complet. Mai ştia că mama ei nu reuşise niciodată să depăşească starea indusă de singura întâlnire cu fratele ei, John Cooper. Acum ce avea să-i mai provoace reapariţia lui Cooper, mai ales că era bolnavă şi extrem de fragilă? Lise era mama ei şi aşa avea să rămână pentru totdeauna, cu tgate că Erika ştia acum că o altă femeie îi dăduse viaţă.

Totul se întâmplase din vina lui Wolf.

Acum Erika îl va face să plătească cu vârf şi îndesat pentru tot. Întotdeauna trebuia să-ţi achiţi nota de plată când consumai ceva. În cazul lui Wolf, această notă avea să-i fie prezentată chiar de fiica lui.

Privi obiectivul camerei aşezate pe trepied. Apăsă pe butonul de cronometrare a timpului.

Şi începu să vorbească.

PARTEA A PATRA Noaptea cea mai lungă

Din când în când făceau câte un ocol, pentru derularea urmăritorilor, lăsând Berlinul în urmă, trecând prin ceea ce fusese Germania de Est către vechea Germanie de Vest, prin bezna groasă a nopţii. Beate ştia pe dinafară cea mai bună rută. O parcursese de multe ori înainte, îndreptându-se către vila retrasă care aparţinea familiei ei de atâţia ani. Fiind o fiinţă mai practică decât Erika, pe Beate nu o deranja trecutul nazist al familiei ei – şi deci nici ceea ce se găsea în cabană. O casă nu era responsabilă de eşecurile celor care o deţineau. Tocmai asta îi spusese lui Cooper când o

întrebase despre acel loc. O casă era doar o casă, iar aceasta, în particular, oferea o splendidă privelişte a masivului înzăpezit Watzmann, aflat în apropiere de graniţa cu Austria. Oricum, pe Beate vila n-o făcea să se gândească la Hitler, Göring sau alţii de teapa lor. Astfel de probleme erau pentru Erika. Important acum era faptul că Erika nu răspunsese la telefon când o sunaseră de la biroul lui Beate, pe unde trecuseră ca ea să-şi poată preda materialul înregistrat la manifestaţia de la Poarta Brandenburg.

Uneori, noaptea din faţa lor era luminată de faruri care se avântau către ei, după care îi depăşeau şi bezna devenea din nou stăpână. Ocazional, înaintea lor se vedeau lumini roşii de stopuri. Aveau amândoi sentimentul că plutesc în spaţiu printr-o noapte fără sfârşit. Radioul emitea mujică de Beethoven şi Bach, iar dincolo de geamurile uşor întredeschise ale portierelor, aerul era rece şi tare.

De ce nu răspunsese Erika la telefon? Se mai afla la vilă? Dacă nu, unde s-ar fi putut duce în miez de noapte? Sau fusese găsită? Descoperise altcineva vreun Paulus, care să descifreze ruta către Erika Koller? Oricum, în fundul sufletului, Cooper se întreba dacă Werner Paulus era chiar cavalerul neprihănit care părea a fi. De fapt, ce ştia el despre Paulus în afara celor auzite? Aici era Berlinul, ce cunoştea el despre lucrăturile care se practicau în Berlin? Nimic.

Cooper continua să fie supărat de faptul că Beate nu îi spusese nimic de ascunzătoarea Erikâi. Când ridicase din nou subiectul, fata se repezise la el şi îi spusese că trebuia să se obişnuiască cu această idee şi că, oricum, era mai bine s-o lase baltă acum că aflase.

— Dar dacă i s-a întâmplat ceva, rostise el, şi tu o să porţi o parte din vină. Dacă mi-ai fi spus…

— Eu sunt cea care i-a găsit un loc unde să fie în siguranţă, ripostase ea. Eu sunt cea care a ajutat-o şi a ascuns-o. Eu sunt cea care a protejat-o de restul lumii. N-am să accept nicio vină pe care vrei să mi-o arunci în spate. Dacă tu n-ai fi venit în Berlin… în fine, cine ştie, în orice caz, înainte de a ajunge tu aici, nimeni n-a fost ucis. Trage singur concluziile.

— Nemţoaică tâmpită şi enervantă ce eşti!

— *Dunikopf*] Yankeu nesimţit şi violent pentru numele lui Dumnezeu, tu ai omorât oameni!

— Tocmai de aceea *tu* trăieşti. Poate am făcut o greşeală. Rock and roll, rock and roll.

— Idiotul e!

Numai că imediat Beate începuse să râdă.

Mai târziu, auziră la radio, un reportaj privitor la moartea lui Joachim Stiffel, conducătorul mişcării neonaziste, în timpul manifestaţiei de la Poarta Brandenburg. Mulţi oameni fuseseră călcaţi în picioare şi răniţi în timpul acelei manifestaţii, însă nu murise decât o singură persoană. Şi asta împuşcată. Poliţia nu

dăduse nicio informaţie suplimentară. În mod evident, Berlinul se umpluse de zvonuri. Fusese accident, se descărcase o armă în mulţime? Puţin probabil. Era o rană tipică unei execuţii perfecte. Cine era vinovat? Fusese o luptă pentru putere între conducător şi adepţii lui? Fusese un membru al mişcării împotriva lui Stiffel, care se săturase, copleşit de amintirile holocaustului şi de implicaţiile mişcării lui Stiffel? Sau poate un emigrant care se răzbunase pentru uciderea acelui copilaş cu o săptămână înainte, în timpul atacului împotriva azilului?

Beate fusese norocoasă. Se trezise suficient de aproape de cadavrul lui Stiffel ca să poată filma câteva scene şi să ia repede unele interviuri unor oameni care îl văzuseră pe nazistul mort la picioarele lor. Un bărbat între două vârste spusese ceva de genul că numai cei buni mor tineri, că Stiffel şi adepţii lui erau singura barieră rămasă între Germania şi hoardele de „scursori ale Lumii a Treia, criminali şi nenorociţi. O să vedeţi că Sida va apărea pretutindeni şi va începe cu străinii nu cu germanii!” Un bărbat mult mai tânăr râsese la gândul unui Stiffel mort şi spusese: „A fost un ticălos, să ştiţi. A primit ce merita… tot ceea ce a construit el a fost făcut din ură”. O femeie îmbrăcată cu haină de blană, pârând nelalocul ei într-o astfel de demonstraţie, plângea. Când Beate o întrebase de ce, femeia rostise cel mai neaşteptat răspuns al serii: „Plâng pentru că

Putzi, câinele meu, a fost omorât azi după-amiază de un şofer nenorocit, care nici măcar nu s-a oprit. Ştiu că era un nazist!” Dar ce spuneţi de Stiffel? insistase Beate. „A fost împuşcat… Cui îi pasă? Putzi era cel mai bun prieten al meu, singura fiinţă în care mă puteam încrede”. Auzind toate acestea, Beate radiase de satisfacţie. Era perfect. Comedia umană în plină desfăşurare. Şi atunci de ce vă aflaţi aici? Femeia se mulţumise să se îndepărteze, după care, răzgândindu-se, se întorsese: „Deoarece toţi patrioţii germani ar trebui să fie aici. Trebuie cu toţii să ne rugăm pentru patrie”.

Cancelarul Glock se adresase mulţimii, cerând revenirea la pacea socială… căci, altfel, avea să fie război! în orice caz, evocase posibilitatea legii marţiale în Berlin, căci, astfel, bunii gospodari ai acestui oraş aveau să afle cum poate fi impusă pacea şi ordinea… Străzile aveau să devină din nou sigure pentru toată lumea, iar germanii aveau să vadă că guvernului îi păsa de soarta lor… Mulţimea îl aprobase, izbucnind în urale. Trecuse vremea disputelor şi pumnul lui Glock lovise cu forţă în tribuna la care vorbea, lovitura răsunând peste miile de oameni ca bătaia unei tobe imense. Glock nu era un expert al oratoriei, însă cuvintele lui stârniseră o cascadă de fluierături şi aplauze. Ameninţarea din vorbele lui fusese limpede. Clock era recunoscut ca un om care credea în ameninţările proferate. Când spusese că Germania avea din nou nevoie de un

bici care să întroneze disciplina, toată lumea îşi dăduse seama că el avea şi capacitatea de a-l face să şuiere.

Wolf Koller vorbise şi el, devenind imediat liderul care atrage masele ca un magnet. Toţi ştiau că Clock era doar supusul lui. Se cunoştea faptul că Glock îi datora mare parte din poziţia sa actuală lui Koller: orice vot pentru Glock însemna, de fapt, un vot pentru Koller. Stând pe scenă, deasupra mulţimii, apărând atât de rar în faţa unei mase imense de oameni, Wolf Koller păruse un Herbert von Karajan mai tânăr dirijând imensa adunare, aşa cum maestrul dirija orchestra filarmonică din Berlin. Koller avea graţie în mişcări şi cuvinte şi simţea că vorbele pe care le rostea reprezentau cumva însuşi spiritul german, că el ajunsese să fie un fel de elixir al existenţei naţiunii. Îi îndemnase pe conaţionalii lui să trăiască pe măsura moştenirii de disciplină, autocontrol şi voinţă primite, să schimbe faţa Germaniei mai degrabă pe căi legale decât prin lupte de stradă, să lucreze pentru o Germanie mai bună… o Germanie care să fie cu adevărat a *Volk*-ului, a adevăraţilor germani… o Germanie care să reprezinte un far călăuzitor şi un exemplu de sănătate morală pentru întreaga Europă, astfel încât şi alte naţiuni să înveţe din exemplul său – în loc ca acestea să-şi trimită fiii şi fiicele în grija unei patrii epuizate economic. Speranţa pentru o Germanie mai bună trebuia renăscută în primul

rând pentru germani… Iar acea Germanie măreaţă putea fi atinsă foarte uşor… Era o Germanie, declarase cu emfază, care putea aştepta după colţ…

Totuşi, dacă Werner Paulus avea dreptate, Wolf Koller era cel responsabil pentru haos şi violenţă, iar acum cerea ca acestea să înceteze. Asta dacă Paulus avea dreptate.

Când ajunseră pe la jumătatea drumului, Beate se hotărî să pună în discuţie subiectul Lee. O deranja enorm ideea că Cooper era atât de implicat sentimental într-o relaţie cu sora lui. Nu era sănătos, nici drept şi nici firesc… Voia să afle cu exactitate care era natura relaţiei lor, iar adăpostul întunericului de afară era cadrul ideal pentru astfel de întrebări.

— Trebuie să îţi dai seama, Beate, că faptul că ea e sora mea e doar o coincidenţă. A fost o străină pentru mine. Aproape n-am nicio amintire cu ea din copilărie. S-a dus în Anglia cu părinţii mei când era micuţă… şi au fost prinşi acolo de începutul războiului.

— Ei bine, ce ai de gând să faci în privinţa ei?

— Mă tem că o să moară. Atunci nu voi mai putea face nimic pentru ea va trebui să fac ceva în privinţa mea

— În privinţa ta? Doar nu vrei să spui că ai de gând să te sinucizi sau să faci vreo altă prostie?

— Bănuiesc că sunt prea laş pentru aşa ceva. Însă nu ştiu dacă şi cum voi reuşi să mă descurc

cu nenorocirea de a o pierde de două ori într-o singură viaţă. Dacă o voi pierde din nou, o să… în fine, n-are niciun sens să ne gândim la asta acum, nu?

— Deci, încă vrei ca ea să se întoarcă la Boston cu tine?

El meditã o clipă în tăcere, apoi spuse:

— Poate o să mă refuze din nou. Atunci, încotro mă voi îndrepta?

— Ar trebui să fie nebună să facă aşa ceva.

— Odată am avut un prieten foarte bun care a crezut că ea a luat-o razna. Îi spunea „tâmpiţica”. Poate că avea dreptate. Pur şi simplu, nu vreau ca ea să moară acum, nu după tot ce s-a întâmplat.

— Nu, nu, nu! Uită-te la tot ce-ai îndurat pentru ea. În doză dublă. *Este* un basm. Te-ai întors a doua oară, ea nu mai e tânără, tu nu mai eşti băiatul curajos de pe vremuri, şi totuşi continui să o doreşti. Nu vei renunţa. E o fantezie demnă de o femeie, John. Iubire nemuritoare… Ea a găsit un om care o va iubi veşnic.

Ceva mai târziu, un alt buletin de ştiri, de această dată al BBC World Service, le captă atenţia. În Moscova se contura o criză parlamentară. Forţele anti Elţîn se coalizau în jurul vechiului KGB-ist Rossovici. Acesta cerea demisia lui Elţîn şi ţinuse un discurs fulminant, blamându-l pe Elţîn pentru eşecurile noii Rusii pe planurile politice şi economice. Acum Rossovici cerea expulzarea „celor care nu erau ruşi, oameni

care n-au împărtăşit niciodată cultura sau valorile noastre”, ceea ce însemna că el adopta din nou vechea tactică a antisemitismului, încurajată şi folosită de foarte mulţi dictatori. Rossovici cerea o revenire la măreţia militară şi la hegemonia asupra tuturor teritoriilor care făcuseră parte din URSS, ca şi întoarcerea la expansionism – în special la împărţirea Europei de Est în sfere de influenţă, începând cu împărţirea Poloniei şi a Cehoslovaciei între Rusia şi Germania. Pe cazanul în flăcări, care devenise fosta Iugoslavie, trebuia turnată cu forţa apa unei păci impuse. Ca lovitură finală, Rossovici le cerea adepţilor lui să pretindă întoarcerea Alaskâi la proprietarul de drept, Maica Rusia.

Vocea stilată a vorbitorului de la BBC se opri o clipă. Probabil că nici lui nu-i venea să creadă ce citea. În fine, acesta reluă:

„Domnul Elţîn i-a răspuns domnului Rossovici declarând că acesta are dreptul la punctul său de vedere, indiferent cât de provocator ar fi el. Domnia sa a continuat prin a aduce aminte tuturor că, în Rusia, libertatea cuvântului este un drept de curând câştigat, iar domnului Rossovici trebuie să i se dea, fără îndoială, dreptul de a-şi expune opiniile. Curios, continuă vorbitorul BBC, e faptul că domnul Elţîn, care controlează accesul la televiziunea de stat, a permis seara trecută prezentarea unei biografii de două ore a domnului Rossovici, un program elogios şi total favorabil

fostului director KGB. Motivele pentru care domnul Elţîn a adoptat o astfel de atitudine sunt destul de neclare şi au generat confuzie în cercurile guvernamentale şi jurnalistice. Washingtonul n-a avut încă nicio reacţie oficială, însă amiralul O.Z. Chapman, consilierul în probleme de securitate naţională, a comentat în faţa unui reporter al CBS că i se pare că Elţîn şi-a luat sub aripa lui ocrotitoare un nou Hitler”.

Afară cerul începea să se lumineze. Şoseaua era, practic, pustie. Beate şi Cooper se uitară unul la celălalt.

— Un nou Hitler? rosti Cooper.

— Mereu totul porneşte de la nivelul economic, nu-i aşa? Acum sunt vremuri grele în Rusia, după pierderea Războiului Rece… aşa că era şi cazul să apară un fascist dintr-o pălărie de scamator…

— Nu chiar din pălărie, o contrazise el. Vreau să spun că Rossovici nu e deloc un personaj misterios. Bântuie de multă vreme pe coridoarele puterii…

— Am crezut că se vor orienta către cineva nou, cu idei progresiste, nu către unul care se declară pe faţă antisemit şi îndeamnă la război! Politicienii mă înfurie cumplit! Sunt atât de idioţi! Nu înţeleg nimic…

— Ai dreptate. Cel mai cretin personaj pe faţa pământului e politicianul care crede încă în război ca fiind medicamentul universal. Bineînţeles că

individul ăsta a aruncat doar nişte vorbe – nu-i aşa? Cred că povestea cu Alaska e menită să atragă atenţia tuturor asupra lui.

— Ceea ce mă deranjează, zise Beate, e fotografia aceea pe care am văzut-o în biroul lui Bruni. Cea cu Rossovici şezând în scaunul cu rotile şi Wolf Koller aplecându-se să discute cu el – mi-aş fi dorit ca ei doi să nu se cunoască… *Cât de bine se cunosc, de fapt*?

La această întrebare nu putea răspunde niciunul din ei.

Cooper încuviinţă din cap.

— Îi avem pe Wolf şi pe Kilroy. Apoi pe Wolf şi pe cancelar. Pe Wolf şi pe Gisevius. Pe Wolf şi pe Stiffel. Ce au toţi aceştia în comun? Ce interes îi aduce laolaltă? Cine *l-a omorât* pe Stiffel? Presupunem că Wolf a ordonat uciderea lui Karl-Heinz… Toate astea mă înnebunesc.

Beate îşi privi ceasul.

— Ajungem în mai puţin de o oră. Poate o să începem să primim şi unele răspunsuri.

Imensa limuzină Daimler se îndepărtă pe nesimţite, neagră, greoaie şi aproape invizibilă, izolându-i pe cei doi pasageri dinăuntru de zgomotul şi agitaţia de afară. Poarta Brandenburg devenea tot mai mică privită prin geamul din spate al maşinii. Sistemul de ventilaţie scotea un sunet extrem de slab. Sau poate era doar fâşâitul cauciucurilor? Interiorul limuzinei era îmbrăcat în piele moale şi era slab luminat, un mediu special

ales pentru a induce o stare de calm, numai că, în actualele circumstanţe, intenţia eşuase lamentabil. Wolf Koller era încordat la culme.

Koller şedea în mijlocul canapelei de piele, iar doctorul Gisevius îl urmărea, şezând pe scaunul din faţă. În spatele lor, într-o a doua limuzină, se găseau cancelarul Clock, Konstantin Orlovski şi Clint Kilroy. Orlovski se uită la Rolexul lui de aur, sperând ca măcar ceasul să se dovedească mai prietenos. Clint Kilroy şedea lângă Orlovski şi se întreba cu ce greşise ca să aibă parte de o asemenea porcărie. Tăcerea era de-a dreptul deprimantă, ca şi cum niciunul dintre ei nu era dispus să-şi dezvăluie gândurile celorlalţi.

Kilroy se uită la feţele aflate în obscuritate din cauza luminii slabe aruncate de becurile interioare. Cancelarul părea cufundat într-o profundă stare depresivă; transpira abundent; avea chipul cenuşiu şi plin de riduri şi arăta, în general, ca un om aflat în pragul unei crize coronariene. Orlovski semăna cu un comunist tipic dornic să revină la zilele bune din Piaţa Dzerjinski, unde, după câteva ore de extras unghii, uita totul bând în neştire votcă. Era destul pentru Kilroy ca să dorească să-i facă lui Koller o gaură în inimă şi să salveze lumea de nenorocire. La naiba, viaţa era prea scurtă pentru lucruri de genul acesta. Se întrebă ce îi trecea lui Koller prin minte în această clipă. Kilroy avea impresia că situaţia începea să-l depăşească pe Wolf. I se părea că vede primele

crăpături în zidul de putere înălţat de Koller şi asta îl făcea nervos. Wolf nu era obişnuit să improvizeze. Kilroy se lăsă pe spătarul canapelei, neavând nicio dorinţă să converseze cu vreunul dintre colegii lui de drum.

În faţă, Wolf Koller vorbea la telefon.

— Să înţeleg că Herr Stiffel a murit instantaneu? Ascultă cu atenţie răspunsul. Asasinul a scăpat neobservat. Bine lucrat. Presupun că Stiffel avea o mamă pe undeva? Dâi nişte bani, anonim, pentru o înmormântare modestă. Mă îndoiesc că în astfel de chestiuni camarazii lui neonazişti sunt generoşi. Numai Dumnezeu ştie că el a slujit bine scopurilor noastre. Ascultă din nou, apoi reluă: Bine lucrat.

Puse receptorul în furcă şi privi pe geamul portierei către felinarele care defilau pe marginea şoselei. Picăturile de ploaie băteau darabana pe caroseria maşinii. Koller aştepta un alt telefon.

Când acesta veni, răspunse repede:

— Da?

Omul de la celălalt capăt al firului rosti:

— Cercetările lui Herr Schmidt în privinţa locului unde se află fata dumneavoastră au dat roade. El v-a folosit ideea de a verifica reşedinţa familiei lui Beate Hubermann.

Wolf Koller o auzise o dată pe Erika vorbind despre un loc minunat în munţi, în Bavaria, unde familia Hubermann îşi petrecea vacanţele. În apropiere de Berchtesgaden. Îi povestise totul lui

Schmidt, iar şeful securităţii urmaşe pista arătată. Descoperise că o femeie, care nu prea semăna cu Erika, se afla acolo – însă putea fi vorba de o Erika deghizată. Casă, sau vila, era denumită de vecini Schloss Adler, ca o referire în glumă la apropierea Cuibului de Vultur al lui Hitler.

Vocea spuse:

— Să continuăm?

— Da. Foloseşte avionul. Acum totul e o problemă de timp. Îţi cunoşti ordinele. Fără variaţiuni, fără inspiraţii de moment. Urmează-ţi instrucţiunile din bilet.

Ar fi fost mult mai simplu dacă ea nu i-ar fi trimis ilustratele cu ameninţări. Însă era prea târziu să-şi mai facă griji acum. Ea ştia totul despre SPARTAKUS. Numai asta conta.

— Spune-mi, cum se simte şeful securităţii, Schmidt?

— Deloc bine, domnule.

— Mă tem pentru viaţa lui, rosti Wolf Koller.

— Cred că nu mai poate fi ajutat în niciun fel, domnule.

— O adevărată tragedie. Şi soţia lui?

— Nici ea nu se simte mai bine decât el, domnule.

— Şocant. O întreagă familie ştearsă de pe faţa pământului şi nimeni, în afara membrilor ei, nu e de vină pentru asta.

Vocea lui Koller nu trăda niciun pic de milă. Imediat după ce omul lui îl torturase pe Karl-Heinz

şi aflase de microfoanele aşezate în apartamentul secret, Koller îşi dăduse seama că trebuie să moară toţi. Mai întâi însă trebuia să se asigure că Bernd Schmidt a aflat locul în care se ascundea Erika. După aceea Koller lăsase soarta să-şi urmeze drumul, aşa că familia Schmidt dispăruse de pe faţa pământului.

Cele două limuzine alunecau mai departe în ceaţa nopţii. În cea de a doua maşină Kilroy fuma un trabuc, încercând să se pună în pielea lui Ned Cheddar, mai ales datorită faptului că grăsanul se afla în siguranţă în Georgetown, în vreme ce el îşi putea găsi sfârşitul în orice moment. Ceva trebuia făcut în privinţa lui Cooper. Mai era şi Lise Koller. Când Cooper începuse să-şi vâre nasul unde nu trebuie, i se spusese că soră-sa fusese dusă la un spital particular. Bineînţeles că nu i se dezvăluise niciun nume. Însă ce aveau ei de gând să facă cu ea? Cum aveau să se sfârşească toate? Cooper… pur şi simplu, individul ăsta părea să nu priceapă că singurul lucru sănătos pe care-l avea de făcut era să se întoarcă acasă. Refuzase să ia în considerare sfatul lui Koller. Poate că John Cooper hotărâse să rişte. Clint Kilroy nici nu-şi putea imagina ceva mai înfricoşător. Cancelarul Clock îl urmărea pe Kilroy cu atenţie. Se gândise multă vreme la Wolf Koller, la modul în care funcţiona mintea lui şi la ceea ce voia el cu adevărat de la SPARTAKUS. Deşi era mare de statură şi inspira forţă, cancelarul era timid din punct de vedere

politic: nu-şi acorda un credit prea mare şi nu ştia exact ce vrea. Tocmai de aceea avea nevoie de Wolf Koller: ca să-i indice drumul către măreţie, către destinul german. Acum însă, cu SPARTAKUS, cancelarul Clock începea să-şi piardă firea. Folosirea unor canale lăturalnice pentru a-i trimite produse chimice lui Saddam Hussein sau aranjamentele perfectate cu israelienii pentru trimiterea de arme Iranului fuseseră doar nişte afaceri bune – însă SPARTAKUS era prea mare. Era nevoie de un om ca Wolf Koller ca să imagineze ceva ca SPARTAKUS. Riscurile erau atât de uriaşe… Ce-ar face americanii? Ce-ar face restul lumii? Iar la un nivel mai modest, care era rolul lui Kilroy în toată această poveste? Ceva din relaţia dintre Kilroy şi Koller depăşea capacitatea de înţelegere a cancelarului Clock. Acesta încercase să îşi imagineze rolul lui Kilroy, dar abandonase ideea. Nimeni altcineva nu părea capabil să-i vorbească atât de direct şi de tăios lui Koller. Kilroy era singurul care părea a nu-i fi teamă de el. Deci, care era rolul lui în SPARTAKUS? Pe lângă asta, oare opera lui Wolf avea să funcţioneze? Pentru prima dată cancelarul Clock nu era invidios pe respectul cu care era tratat Wolf Koller – ba chiar se temea că numele acestuia va fi asociat cu un dezastru. Dacă SPARTAKUS eşua…

În prima maşină, doctorul Gisevius se aplecă înainte, căutând să-i capteze atenţia lui Wolf

Koller.

— Nu înţeleg cine crede John Cooper că e. Pur şi simplu, se vârâ de capul lui în această situaţie… Ce-o să facem cu el? Nu-l putem ignora, căci a intrat de acum în calcule. Şi ne tot impune prezenţa lui…

— Ai dreptate, murmură Koller, ducându-şi degetele la buze. Nu s-a oprit acum douăzeci de ani şi nu se va opri nici acum. N-a învăţat absolut nimic. Mi-ar plăcea să fie încurcat cu nesuferita de Beate Hubermann. Femeia asta nu provoacă decât probleme, iar oamenii mei de la televiziunea germană mi-au spus că e o extremistă de stânga. Se consideră un fel de cruciată în privinţa tuturor problemelor, de la cele ecologice la drepturile femeilor. Acum a pus mâna pe Cooper şi cine ştie ce murdării îi toarnă în urechi… e plină de ură, urăşte pe oricine are curajul să ia taurul de coame şi să pornească o acţiune, catalogându-l automat drept fascist în mintea ei… ea a contribuit la coruperea fiicei mele, ea şi porcul ăla de Karl-Heinz Schmidt… acum toţi cei din familia Schmidt au plătit pentru trădarea lor. Koller elabora ideea cu care pornise, privind în noapte, bâtindu-şi uşor buzele cu degetele, nelăsând vocea să-i trădeze prea mult din emoţii. Calcula în minte toate variantele. Nu-i pot lăsa pe aceşti oameni să-mi distrugă munca de o viaţă. Nu-i pot lăsa să-mi nenorocească familia. Tot ce ştiu e că ei se află în spatele acestui atentat la viaţa mea! în acea clipă

emoţiile scăpară de sub control. Continuând să-şi ţină braţul rănit în bandaj, Koller bătu cu degetele mâini sănătoase în geamul portierei. Dezgustul resimţit îl făcuse să răbufnească. Eu încerc să dau o mână de ajutor la crearea adevăratei Ordini a Lumii Noi. Americanii nu pricep nimic. George Bush e bătut în cap – iar Clinton nu-i cu nimic mai bun. Totul începe şi se sfârşeşte în Europa. Stă în destinul Europei să programeze tot ce se întâmplă şi să aibă grijă să ducă treaba la bun sfârşit, rămânând tot timpul în miezul ei… iar eu înţeleg asta. Privesc în viitor şi văd rolul Germaniei… Chiar şi cancelarul înţelege. Nici unei persoane insignifiante – cum ar fi Cooper şi prietena lui germană, ba chiar, Dumnezeu să mă ajute, nici fetei mele – nu i se poate permite să distrugă toate acestea. Toţi aceştia trebuie opriţi. Ne aflăm în pragul unei epoci măreţe… ceea ce a eşuat acum cincizeci de ani şi ceea ce a fost ucis în faşă acum douăzeci de ani nu va da din nou greş. Acum, ca şi cum ar fi un test, Soarta l-a plasat pe prostul ăsta de Cooper…

Gisevius îl întrerupse:

— Prost nu e un cuvânt potrivit, Wolf. Încearcă *Nemesis*. E mai apropiat. Soarta l-a adus aici şi acum douăzeci de ani.

— Ne sta în cale. Trebuie înlăturat…

— Calmează-te, Wolf, zise Gisevius. Ai febra. Rana ta e uşor infectata şi antibioticele n-au reuşit s-o cureţe de tot. Trebuie să te fereşti să te aprinzi

prea tare. Avem nevoie de tine – *Germania* are nevoie de tine – în deplina capacitate fizică şi psihică.

— Cooper, soţia mea, fata mea… Koller vorbea în şoaptă, aproape ca o incantaţie. Cancelarul devine tot mai slab, gelos şi laş… N-am încredere în el, Fritz. Dacă exista mai multe scurgeri de informaţii în cadrul organizaţiei noastre…

— Imposibil. N-are sens să-ţi faci probleme cu imposibilul. Nu-ţi foloseşte la nimic paranoia. Aminteşte-ţi ca Cooper n-a venit aici după tine… a venit după sora lui…

— Da. Şi data trecută a venit tot după ea…

— Nu, data trecută a venit ca să răzbune crima comisa asupra fratelui lui! De această dată, a venit după sora lui – poţi să pui capăt problemei Cooper şi problemei Lise dintr-o singură lovitura. O poţi face la noapte… Adu-o pe Lise în Wannsee. La noapte. Nimeni n-ar şti că ea se află acolo… de ce n-ar fi posibil să moară acolo? La noapte… Gândeşte-te la simpatia populaţiei, la eliberarea care ar însemna pentru ea, la sfârşitul suferinţelor noastre, ale tuturor…

— Nu, nu, nu va merge. Vreau să moară cu demnitate. Vreau să moară având în faţa ochilor priveliştea munţilor, zăpada imaculata şi strălucirea soarelui, ca o binecuvântare din partea lui Dumnezeu. Vreau ca ea să plece dincolo ascultând piesa de violoncel a lui Elgar, iar

privirea să i se înceţoşeze încet, aţintita asupra munţilor. Aşa va trebui să fie.

Gisevius ofta şi se lăsă pe spate, pe spătarul canapelei.

— Atunci o să moară împreună. Rafaela şi Lise. Cele două femei ale tale. Ofta din nou şi murmura, aproape ca pentru sine. Femeile lui Wolf Koller…

— Aşa şi trebuie să fie, Fritz. Încearcă să înţelegi, vechiul meu prieten.

— Dar înţeleg.

— Mai e şi cea de a treia femeie, rosti Koller.

Îşi întinse mâna spre Gisevius. În palma lui se vedeau două ilustrate. Una îl înfăţişă pe Kirk Douglas gata de bătălie, cealaltă chipurile lui Douglas, Jean Simmons, Laurence Olivier, Peter Ustinov, Charles Laughton şi Tony Curtis, stele din *Spartacus*.

— Citeşte-le, îi ordonă Koller. Cu voce tare.

— Lumea va cunoaşte adevărul peste câteva zile. Acum trebuie să aflu un alt adevăr. Am plecat la drum, ca o săgeată.

Koller vorbi din umbra în care se afla:

— Ea ştie. Erika cunoaşte totul. Şi o să folosească asta împotriva mea.

Gisevius nu găsi cuvintele potrivite pentru un răspuns.

Terminase cu înregistrările video. Îi trebuise aproape două ore ca să obţină ceva ca lumea, chiar dacă citise după scenariul întocmit de ea, iar

mâinile îi tremurau. Luă manuscrisul, îl aruncă în cămin şi-i dădu foc. După aceea se aşeză pe fotoliu şi medită la ceea ce avea de făcut ca următor pas. Trimisese ilustratele tatălui ei. Acum era avertizat, deşi Erika habar n-avea dacă el înţelesese că acestea fuseseră trimise de ea. Uneori lipsa lui de sensibilitate putea depăşi orice limită. Însă era avertizat. Acum trebuia să fie îngrijorat rău de tot. Cineva îl ameninţase că îl omoară. Erika avea chef să se adauge pe sine la problemele lui şi să-l sufoce; Din unele puncte de vedere, el era complet lipsit de apărare. Împotriva celui care ar fi atentat la viaţa lui. Împotriva fiicei lui. Câtă vreme nu dădea de ea. Iar acum Erika nu mai putearămâne ascunsă…

În acea clipă, fata auzi sunetul unei maşini care urca pe cărarea îngustă ce venea dinspre şosea pe panta muntelui. Avu sentimentul că-i stă inima în loc, apoi că aceasta începe să bată nebuneşte. O descoperise, se terminase totul?

Nicio cale de a li se opune… Se gândi la Luger-ul din sertar, la cartuşe, însă îi tremura mâna şi nu mai era timp… Nimic de făcut. Doar să facă pe nevinovata, pe fata necăjită că provocase atâtea bătăi de cap. Se ridică de pe fotoliu, înşfăcă videocamera, trepiedul şi caseta şi le aruncă pe toate în dulap. Se postă lângă uşă. Imediat văzu o singură siluetă coborând din Range Rover…

Auzind vocea persoanei, văzând despre cine era vorba, Erika deschise uşa şi ieşi zâmbitoare şi

fericită pe terasă.

— Profesore, strigă ea. Ai venit?

Veni din bucătărie cu o tavăxu ceşti de cafea şi prăjituri de ciocolată. Puse totul pe măsuţa de lângă canapea.

— Aşa, Profesore, exact ca la Caf Einstein.

Bărbatul îşi înălţă privirea. Doar un ochi îi sclipea cu lumina vieţii în spatele ochelarilor.

— Eşti prea amabilă. Mă aşteptam să te găsesc bolnavă, palidă şi întinsă pe pat… probabil că te-a salvat tinereţea. Am fost foarte îngrijorat când am aflat de accidentul tău nefericit…

— N-a fost un accident, îl întrerupse Erika. Să fim cinstiţi. Am încercat să mă sinucid şi ştii prea bine de ce…

— Ei, nu te autoflagela…

— Nu mă autoflagelez. N-o s-o mai fac. Poate am încercat asta ca să evadez din sistem. Erika făcu o pauză, apoi schimbă subiectul şi menţionă telefonul pe care i-l dăduse cu câteva zile înainte. Am fost tare bucuroasă să te găsesc acasă când am sunat. Beate mi-ar spune că am fost nebună să fac asta şi sunt convinsă că are dreptate, dar… trebuia s-o fac. Locul este atât de izolat şi ştiam că îţi vei face griji şi voiam să te văd. Ai fost foarte amabil că ai venit – sper că nimeni nu te-a urmărit.

— Nu cred.

— Cât poţi sta?

— Studenţii mei se vor descurca fără mine

câteva zile. O privi în ochi. Situaţia e gravă în Berlin. Cineva l-a împuşcat pe taică-tău, bănuiesc că ai aflat…

— Da, am auzit la radio. Cred că acum e în afară de orice pericol.

— Oh, da. E un om greu de ucis. Sau e vrăjit să nu moară.

— Mai devreme sau mai târziu vraja asta se va risipi. Cineva tot îl va lichida.

— Nu neapărat. E un om bine protejat. Profesorul zâmbi cu căldură. Mi-am zis că ţi-ar prinde bine să te mai înveselească cineva aici, în munţi. Am fost tare uşurat aflând veşti despre tine. Prietena ta Beate e o adevărată făcătoare de minuni. Dacă nu te-ar fi găsit ea, *kaput*, acum ai fi fost moartă. Ce risipă! Să fii mort nu-i deloc distractiv.

Erika râse.

— Asta o ştii din proprie experienţă, nu?

Fata auzi câteva zgomote în noapte. Unul dintre copaci scârţâia în bătaia vântului. Parcă ar fi început să ningă.

— Bineînţeles. Eu am murit o dată. Cu mult timp în urmă.

— Cu siguranţă că ţi-ai revenit spectaculos.

— Ce ironie, nu-i aşa?

Profesorul muşcă dintr-o prăjitură şi o înghiţi împreună cu o gură de cafea. Schimbă subiectul, ca şi cum s-ar fi temut că, vorbind, ar putea sfârşi prin a-i dezvălui totul. Îl încerca mereu tentaţia

asta alături de Erika. Ea ştia să păstreze un secret, iar cel de acum ar fi interesat-o enorm, căci îi marca viaţa. Însă nu putea rosti nimic. Obişnuinţa lui de douăzeci de ani era încă prea puternică.

— Deci, ce-ai mai făcut ca să-ţi treacă timpul aici, sus?

— Am meditat. Am citit. Într-una din zile m-am dus până la Bayreuth. M-am învârtit prin vila asta. Am găsit câteva lucruri… un fel de moştenire a casei.

Fata îi povesti de trecutul militarist, de portret, de vechea poză, de SS.

El încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Oricine se uită în trecut îşi asumă acest risc. Însă oamenii care au trăit atunci n-au nimic de-a face cu tine. Nu trebuie să duci în spate povara faptelor sau gândurilor lor. Încearcă să mă crezi, Erika. Ştiu că e adevărat… Şi acum, ce-o să faci?

Brusc, fata simţi că-i vine să plângă. Era epuizată psihic.

— Nu vreau să mă întorc, dar trebuie s-o fac. Trebuie să pun capăt afacerii ăsteia cu tata şi cu mine. Se forţă să zâmbească şi îşi şterse ochii. O treabă neterminată. Bineînţeles că vreau s-o văd pe mama. Mă gândesc tot timpul la ea.

— Ei te caută. Taică-tău şi-a pus oamenii la treabă. Mai devreme sau mai târziu te vor găsi. Chiar dacă te-ai deghizat aşa.

— El se teme de mine. Se teme de ceea ce mi-a povestit Karl-Heinz… oh, da, ştiu că şi el e mort. Nu-i nevoie să-mi ascunzi că a fost opera tatălui meu. Karl-Heinz mă anunţase că, dacă va muri violent, va fi fie din cauza americanilor, fie a tatălui meu… Cel mai mult se temea de tata. El se afla în spatele lui Stiffel, ştii – Karl-Heinz mi-a spus şi asta. Ei bine, am eu câteva planuri pentru tata.

Profesorul o privi fix.

— Cu noroc, le va mai trebui ceva timp să te găsească.

Fata schiţă un zâmbet.

— Nu contează. Sunt gata să mă întorc. N-are niciun rost să mai aştept. Mă îngrijorează mama. Dacă aş putea să-i trimit o vorbă…

— Nici să nu te gândeşti. El ar afla imediat.

— Sunt sigură că ai dreptate. Este atât de bolnavă…

Profesorul dădu trist din cap. Nu putea spune mare lucru.

Nu-i putea povesti despre Delaney sau despre vechii terorişti din trecut care reapăruseră, sau despre Orlovski şi geanta lui verde, sau despre venirile şi plecările din casa de la Wannsee, sau despre omul care făcuse greşeala de a-l descoperi supraveghind casă, din maşină…

Înainte de a se culca, urmăriră ştirile. Subiectul cel mai fierbinte era manifestaţia de la Poarta Brandenburg. Chipul reporterului umplea

ecranul, având în fundal flăcări înălţându-se spre cerul nopţii. Trupuri care ardeau. Urmăreau venirea neonaziştilor în Berlin.

— Vezi că n-a murit nimic? rosti fata.

Sus, pe coridor, îl sărută pe obraz.

— Nimeni n-a fost mai drăguţ cu mine decât tine. Şi nu mi-ai cerut nimic în schimb.

— Noapte bună, iubito.

Vântul care sufla peste apa Lacului Wannsee împrăştia picături ca de ploaie pe geamul ferestrei şi îndoia vârfurile copacilor. Era întuneric afară. Gisevius privea neconsolat noaptea, văzându-şi propria reflecţie şi a celorlalţi în încăperea din spatele lui. Se hotărî se să nu-i pomenească lui Wolf despre spărgătorul pe care îl surprinsese în birou. N-avea niciun rost să dea naştere la o altă criză de paranoia: Wolf avea nevoie de cât mai puţine enervări, căci şi aşa erau prea multe probleme de rezolvat.

Kilroy îşi dorea să se fi aflat oriunde altundeva. Chiar şi în Belize City: crezuse că n-are să apuce niciodată ziua în care să i se facă dor de Belize City. Cancelarul se temea să se uite la Koller: era mai bine să laşi câinii somnoroşi să doarmă. Orlovski ducea dorul unui litru de votcă. Aici era Germania şi germanii aveau un mod diferit de a gândi.

— Şi acum, rosti Koller cu voce metalică, ascultaţi-mă, prieteni. Ştiţi cu toţii că am fost împuşcat în timp ce mă găseam în propria mea

casă. Am supravieţuit prin noroc. Cine ar fi putut face aşa ceva? Asta mă întreb… şi n-am niciun răspuns, însă am unele bănuieli. E posibil să fiu trădat de un apropiat al meu – în seara asta am făcut anumiţi paşi în direcţia eradicării acestei posibilităţi. Însă cu – noi, prieteni – avem inamici. Există unii oameni care vor să ne oprească de la îndeplinirea măreţei noastre misiuni… Iar acum cineva a ajuns la marginea proprietăţii mele, a ucis un paznic de-al meu şi i-a lăsat trupul sângerând la marginea şoselei. Aici… nu… e… Chicago. Înţelegeţi? Asta nu e Mafia. Pur şi simplu, e inacceptabil. Ce va urma? Unul dintre noi? Eu? Sau, poate, tu?

Wolf Koller se întoarse către Kilroy, văzu privirea acestuia şi se înfioră. Nu mai cunoscuse pe nimeni precum Kilroy. În fundul sufletului, Koller avea convingerea că Kilroy era în stare să ucidă pe oricine cu sânge rece. Era o calitate pe care el, personal, o admira.

— Vreau să aud ce gândeşti, Clint.

Problema era: se putea încrede el în Kilroy? Cui aparţinea, de fapt, Kilroy? Lui Ned Cheddar? Sau lui Wolf Koller? Pe care din stăpâni era mai probabil să-l trădeze?

— Cred că cineva te încearcă, Wolf. Dar nu ştiu cine poate fi…

Koller se întoarse către cancelar.

— Şi tu, prietene – eşti faimos pentru instinctul tău de supravieţuire… ştii cine ar putea

încerca să oprească SPARTAKUS?

— Mai întâi, toate ţările Europei, răbufni Clock. Apoi Statele Unite. Israelul. Serviciile secrete ale acestor naţiuni – Zâmbi palid. Eu aş privi mai degrabă în afară decât în propriul cerc de colaboratori… Dar nu ai tu nevoie de mine pentru sfaturi în privinţa securităţii personale. Dacă ai idee de vreo verigă slabă, atunci asta e.

Cancelarul se ridică în picioare, încheindu-şi nasturii de la haina costumului. Se duse la măsuţa cu băuturi şi îşi umplu un pahar cu coniac, după care ridică paharul în mâna lui masivă.

— Pentru confuzie, toastă el cu amărăciune.

Când se trezi, Profesorul simţi în nări aerul rece şi mirosul de zăpadă. Se deşteptase din pricina unui zgomot. Rămase tăcut sub păturile de lină. Fereastra dormitorului de la mansardă era deschisă. Auzi din nou zgomotul. Scârţâitul unui pas pe zăpada proaspăt căzută. Nu putea fi cineva care avea chef de plimbare. Profesorul se dădu jos din pat, rămânând în picioare în camera întunecoasă. Îşi păstrase ciorapii în picioare din pricina răcelii nopţii. Traversă încăperea şi privi afară. Zăpada se zvârcolea printre copaci, şuierând viscolită de vânt. Auzi din nou un scârţâit. *La dracu’… Numai poate nimeni dormi calunieal* Avu impresia că vede o umbră mişcându-se sub fereastră. Nu mai conta dacă era umbră sau nu. Câtă vreme rămânea afară, nu putea face niciun rău.

Profesorul se îmbrăcă cu halatul pe care îl găsise în dulap. Era un halat greu, albastru, de femeie, confecţionat dintr-un material moale şi călduros. Îşi luă pistolul de pe noptieră. Era aceeaşi armă care îl omorâse pe individul acela la Wannsee. Acesta era pericolul când ucideai pe cineva. Omorai unul, apoi apăreau alţii şi trebuia să-i lichidezi şi pe ei. Simţi un soi de regret pentru ce făcuse, ceea ce însemna că lucra de prea mult timp în branşă. Trecuseră ani de zile – decenii – de când omorâse ultima oară. Sau nu? Uitase pe careva?

Se deplasă prin întuneric, către camera Erikâi. Ajuns la uşă, o chemă în şoaptă.

— Nu dorm, răspunse ea.

— Bine. E cineva afară. Mă tem că are intenţii rele. Nu-ţi face griji. N-ai de ce să te temi. Profesorul râse încet. Îi tremurau genunchii. El spera că din cauza frigului. Îi spuse fetei să rămână în cameră până ce avea să vină el s-o ia. Îmbracă-te, mai adăugă. N-o să dureze mult.

Se întoarse în hol şi se furişă către scară. Nimeni nu putea provoca vreun rău dacă nu urca la etaj. Deci, Profesorul nu trebuia decât să-i împiedice să vină sus. Se întrebă dacă lucrurile aveau să se desfăşoare aşa cum i-o spunea logica lui. În definitiv, agresorii credeau că au de-a face cu o fată singură. Speră că nimeni nu remarcase Range Roverul parcat între copaci. Oare atacul era plănuit ca s-o omoare pe fată sau ca s-o aducă

înapoi latâticu?

Profesorul auzi şoapte. Deci, erau mai mulţi şi se găseau înăuntru. Erau buni, căci nu prea făcuseră zgomot. Căscă. De nervi, căci era complet treaz.

Se mişcau la parter, împiedicându-se de lucruri. Profesorul îi ascultă cum orbecăie prin bucătărie, apoi prin hol, înjurându-se reciproc. O fată singură. Era clar că nu-şi luaseră misiunea foarte în serios. Habar n-aveau cum era împărţită clădirea. Nu-şi făcuseră niciun plan de asalt.

Începură să urce scara, în vârful picioarelor. Atunci Profesorul trase în plin, mai multe focuri. Agresorii începură să urle şi căzură pe trepte. Profesorul încărcă din nou pistolul, se dădu într-o parte şi aprinse lumina apăsând pe comutatorul din capul scărilor. Privi în jos. Măcel.

Aşa cum stătea situaţia, şirul de cartuşe îl izbise pe primul atacator în piept şi în organele genitale. Cel de-al doilea apucase să se întoarcă, însă fusese împins de colegul lui, mort instantaneu, şi două gloanţe i se înfipseseră în spate. Acum horcăia înfiorător. I se vedea plămânul printr-una din găuri. Muri şi el în vreme ce Profesorul îl privea. Acesta se întrebă dacă agresorii beneficiaseră de acoperire. Nu mai făcuse o astfel de treabă de multă vreme. Tehnica folosită fusese primitivă şi inestetică. Era un necioplit.

Erika ajunse în capul scării şi se uită la el.

Probabil că Profesorul arăta înfiorător, îmbrăcat cu un halat de femeie. Nu mai avea nevoie decât de o plasă de prins părul şi de bigudiuri.

— Nu cred că ai chef să cobori până aici.

Fata coborî. Era albă la faţă din pricina şocului. Se holbă la primul agresor, care zăcea întins pe spate, cu ochii deschişi, plin de sânge pe piept. Vorbi fără a simţi ceva, ca şi cum sufletul i-ar fi fost prins în ghearele unui ger cumplit.

— Lucrează pentru taică-meu. L-am văzut acasă, ocupându-se cu paza. Tata l-a trimis aici cu o armă… Tata l-a trimis ca să mă omoare. Profesorul întinse mâna ca s-o liniştească, oferindu-i umărul dacă ea voia să plângă. Nu era nevoie. Am avut dreptate. Ştiam eu. Karl-Heinz a avut dreptate. O să mă omoare din cauza nenorocitului ăstuia de SPARTAKUS! E ca un copil monstruos care zdrobeşte, rupe şi distruge totul în calea lui. Crede că e Dumnezeu, crede că are drept de viaţă şi de moarte asupra oamenilor…

— Hai, o întrerupse Profesorul. Pune-ţi câteva lucruri într-un geamantan. E timpul să plecăm de aici. Habar n-am dacă indivizii ăştia au venit singuri – trebuie să te duc undeva în siguranţă.

Erika dădu din cap şi urcă la etaj. Profesorul luă cele două arme şi se gândi să mute cadavrele, apoi se întrebă unde să le ducă.

Când fata coborî, el era deja îmbrăcat şi pregătea o cafea în bucătărie. Erika se duse la dulap, scoase videocaseta dinăuntru şi o puse în

geanta ei de umăr. Profesorul se întoarse cu o ceaşcă de lichid fierbinte, iar ea luă o înghiţitură şi îşi puse palmele în jurul ceştii, ca să şi le încălzească. Avea ochii roşii de plâns.

— O s-o ucidă şi pe mama. Este atât de bolnavă, poate fi omorâtă extrem de uşor.

Nu se putea replica nimic la aşa ceva.

Afară era frig. Fulgii le ardeau feţele, iar vântul şuiera printre copacii înalţi. Profesorul nu văzu nicio maşină a agresorilor, însă şi-o găsi pe a lui îngropată sub zăpada căzută de pe un pin înalt. Ce bine că-şi schimbase Volkswagen-ul pe un Rover înainte de a părăsi Berlinul. O aşează pe Erika sub o pătură, aruncă bagajele în spate şi oftă uşurat când motorul se trezi imediat la viaţă. Lăsă farurile stinse şi rulă în tăcere până la şosea. Nu circula nimic. Orice urme ale cauciucurilor maşinii cu care, eventual, veniseră agresorii, fuseseră acoperite de zăpadă. Oare unde îşi abandonaseră vehiculul.

Conducea cam de douăzeci de minute când află răspunsul la întrebare. În oglinda retrovizoare apărură farurile unui camion, care rămase în spate, refuzând să-l depăşească. Acesta îşi dădu seama ce-l aşteaptă şi ştiu că n-avea altă şansă decât să încerce să-l facă pe celălalt şofer să iasă de pe şosea. Oamenii pe care îi ucisese nu veniseră singuri. Indivizii din spate erau acoperirea.

Lucrurile luară o întorsătură urâtă.

Profesorul simţi cum camionul izbeşte zdravăn în spate Roverul. Maşina derapă pe amestecul de gheaţă şi zăpadă, iar Profesorul îşi dădu seama că pierduse controlul asupra volanului. Cum şoseaua n-avea parapete, Roverul ieşi în decor…

Începură amândoi să se învârtească. Profesorul încercă să se tragă în faţa fetei, sperând să-i amortizeze loviturile, s-o apere de cioburile de sticlă spartă…

Li se păru că maşina se rostogoleşte la nesfârşit. Brusc, ceva pulveriza parbrizul, lăsând să intre înăuntru un val de aer rece, sticlă, praf şi pietre. Maşina rămase răsturnată pe o parte. Una din portiere căzu cu zgomot. Profesorul se rugă lui Dumnezeu să nu explodeze benzina…

După aceea el nu mai auzi, nu mai văzu şi nu mai simţi nimic.

Jucăria ucigaşă

Cooper apăsă comutatorul de la baza scării şi văzu dezastrul. Călcă cu tocul pantofului pe petele de pe covor şi de pe podeaua de lemn. Erau încă destul de umede ca să se întindă pe lemnul neted. De sus se auzeau zgomotele pe care le scotea Beate căutând prin dormitor. Fata veni în capul scărilor şi clătină din cap.

— A dispărut.

Beate se uită la el o clipă, auzind vântul cum şuieră peste covorul de zăpadă de afară. Lumina dimineţii era cenuşie, însă limpede, chiar

sclipitoare din pricina zăpezii.

— Ce faci?

— Podeaua e toată pătată cu sânge. Am văzut o gaură de glonţ în tavan – Cooper arătă cu mâna în sus şi apoi înspre podea, unde se putea observa tencuiala căzută – şi o alta în peretele de jos, de aici. Tot pe perete se mai văd şi stropi de sânge.

— Încerci să-mi spui că au venit aici şi au omorât-o?

Beate se prinse mai bine de balustradă. Amândoi erau obosiţi.

— Habar n-am. Uită-te însă la sângele de aici, care e în cantitate mai mare decât ar trebui. Iar-tu spui că ea a dispărut – care e situaţia cu hainele ei?

— Dispărute şi ele. Erika a lăsat doar câteva lucruri în urmă.

În vilă nu se dăduse drumul la căldură, aşa că era frig. În bucătărie se puteau observa câteva vase nespălate. Ceşti de cafea, un filtru de cafea, un platou cu prăjituri, linguri, furculiţe. Alte două ceşti de cafea, din care una cu vagi urme de ruj pe ea şi una imaculată. Beate pricepu imediat la ce se gândea el.

— A fost folosit şi celălalt dormitor.

— Au fost doi oameni aici? întrebă el. Bărbat sau femeie?

— Nu ştiu, John, tu crezi că… a murit cineva aici?

Cooper ridică din umeri.

— Nu se vede niciun cadavru. Poate că nu.

— Au prins-o, nu-i aşa?

— Ascultă, pur şi simplu, nu ştiu…

— Cineva a fost împuşcat aici, Cooper. Mă îndoiesc că Erika a fost în stare să tragă… aşa că altcineva s-a jucat cu arma, Cooper… Ticălosul ăla de Koller – a pus mâna pe ea! Sau a omorât-o. Beate dădu cu palma în masă şi dărâmă una din ceşti. Aceasta se sfărâmă, cu un zgomot care răsună ca o împuşcătură în casa tăcută. Mă simt atât de neajutorată… Ce ne rămâne de făcut?

Se întoarse să-l privească. Cooper nu o mai văzuse până atunci cerându-i ajutorul.

— N-are niciun sens să mai rămânem, rosti el. Aici nu mai e nimeni, în afară de noi, fraierii.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Înseamnă că n-are niciun sens să mai rămânem aici. Orice se va mai întâmpla, va avea loc în Berlin… Nu ne rămâne de făcut decât să încercăm s-o găsim. Trebuie să ne întoarcem la supravegherea lui Koller şi a tuturor… Cooper simţi că e pe punctul de a exploda şi nu se mai putu abţine – *tuturor celorlalţi împuţiţii*

Se îndepărtară de casă, păşind pe zăpada virginală, neatinsă decât de tălpile lor şi de urme de cauciucuri. Oricare alte urme fuseseră acoperite de omăt proaspăt, iar Cooper nu era, oricum, un bun câine de vânătoare. De ce trebuia să fie mereu zăpadă? întotdeauna totul se petrecea pe ninsoare…

Se urcară din nou în maşină şi porniră înapoi către Berlin.

Era întuneric şi vântul sufla rece şi muşcător peste Lacul Wannsee, pătrunzându-l până la os. Cooper stătea singur şi înfrigurat la adăpostul unui lăstăriş înalt, vântul făcând ca ploaia să-i între pe ceafă. Ninsoarea încetase imediat ce depăşiseră linia munţilor. Cooper supraveghea moderna casă albă. Ploaia scotea un sunet aparte, izbind apa lacului, lemnul docurilor acoperite, pietrele aleilor şi metalul gardurilor. Sub învelitori, bărcile se loveau de chei. Dinspre casa cuiva, aflată nu foarte departe, se auzea muzică. Deasupra şi în spatele lui Cooper, copacii scârţâiau în bătaia vântului.

Casa lui Wolf Koller era cufundată în întuneric. Cooper îşi zise că ar fi fost bine să mai cerceteze o dată locul înainte de a pleca. Ieşi din întunericul adânc al umbrelor, traversă aleea şi încercă să vadă ceva prin ferestre. În spatele şi în jurul lui, mobilierul de vară străjuia ameninţător, jumătate din el fiind deja adăpostit sub acoperitorile de plastic. Cooper era obosit şi ochii îi ardeau. Trăsese un pui de somn pe drumul de întoarcere dinspre munţi, în timp ce Beate condusese. Fata nu putuse face acelaşi lucru câtă vreme Cooper se aflase la volan. O lăsase la televiziune. Beate urma să continue să ia nişte cafeină şi o amfetamina sau două. Cooper căscă, simţindu-se ca un intrus pe proprietatea din Long

Island a lui Gatsby, apoi se gândi la Alan Ladd, care jucase acest rol înaintea lui Bedford. Şi-ar fi dorit în acest moment să fie înapoi în Boston, unde se putea refugia în cinematograful lui personal ca să se uite la un film vechi şi bun… Un film în care Claudia Cardinale era mereu tânără, iar el putea crede că timpul nu mai contează…

Nu se vedea niciun semn de viaţă înăuntrul clădirii, însă Cooper n-avea chef să declanşeze cine ştie ce alarmă. Oftă, privind pentru ultima oară înăuntru. Se simţea frustrat, singur, era ud, îşi făcea griji pentru Erika, iar acum, datorită casei pustii, şi pentru Lee.

Pe neaşteptate, simţi în spate ceva extrem de asemănător unei ţevi de pistol.

O voce îi spuse ceva în germană, de neînţeles, iar Cooper se temu să nu fie omorâtcomiţând vreo prostie, totul din pricină că nu vorbea germana…

O mână îl împinse, şi Cooper dădu ocol casei, ajungând sub marchiza care ieşea din spatele casei, de la nivelul etajului al doilea. Ajungând la adăpost, mina îl apucă de umăr şi îl opri. Apoi aceeaşi mină îl răsuci pe călcâie.

Era Werner Paulus.

Cooper habar n-avea unde se află, însă el şi Paulus se găseau într-o cafenea şi beau cafea. Localul mirosea excelent. Te ameţea aroma cafelei. Paulus îl aştepta pe Cooper să-şi încheie expunerea.

— Aşadar, de vreme ce casa de la munte era

goală – n-am ştiut încotro să ne îndreptăm. Am dus-o pe Beate înapoi la lucru, în Berlin, după care am venit până aici. N-am avut niciun plan. Am vrut doar să aflu unde era Wolf Koller… poate că am vrut să-l văd, să-mi dau seama dacă el putea aranja dispariţia fiicei lui – ceea ce în continuare nu prea mi se pare posibil.

— Înţeleg.

— Dar, aşa cum aţi constatat, casa e încuiată. Care e situaţia la clădirea din Grunewald?

Paulus clătină din cap.

— Şi aceea e goală. Se pare că au plecat cu toţii. Kilroy, ajutorul, Wolf, Gisevius… Cancelarul…

— Şi sora mea, adăugă Cooper. Toţi au dispărut.

— Ştiţi că Stiffel e mort?

— Da.

— Aţi aflat ceva de Bernd Schmidt?

— Tatăl lui Karl-Heinz? Ce vreţi să spuneţi?

— Se pare că şi acesta a dispărut, împreună cu nevastă-sa. Un vecin i-a văzut în vreme ce erau luaţi pe sus de nişte indivizi cu o maşină… cea mai mare maşină din lume, după cum reiese din descrierea acestui vecin. Un Cadillac vechi, în stare perfectă.

— Asta înseamnă că Koller a pus cap la cap povestea cu tatăl şi fiul şi a hotărât că şi tatăl trebuie să plătească preţul?

— Asta-i presupunerea mea. Din câte ştiu, Schimdt s-a aflat în spatele tentativei de asasinat

asupra lui Wolf şi acesta a aflat. Poate că n-a fost aşa. Şi cine l-a ucis pe Stiffel? Habar n-am, însă pot presupune.

Cooper mai ceru o cafea şi consimţi să mai mănânce o porţie de ciocolată. Era prea cald în cafenea. O zi sau două petrecute acolo şi avea să-i iasă tot frigul din oase.

— Oricum, sigur e că un om precum Koller nu poate dispărea multă vreme. E prea important – şi, apropo de asta, nici cancelarul nu se poate face nevăzut. De fapt, el trebuie să fie prezent zi de zi la datorie. Altfel, întreaga ţară va observa. Cooper luă o gură de cafea şi îşi încălzi mâinile pe ceaşcă. Nu vă comportaţi ca un om ieşit la pensie, Şefule. Nu mă convingeţi de fel că faceţi toate astea din obişnuinţă.

— Aşa e. Nici n-am să încerc. Sunt angajat. Am un şef. Dar m-am retras din poliţie.

— Ei, ia staţi un pic – pentru cine lucraţi?

Paulus râse şi îi făcu cu degetul lui Cooper.

— E confidenţial.

— Atunci trebuie să ştiţi ce se petrece, de fapt, aici. Trebuie – altfel, aţi rătăci în ceaţă.

— Am vreo câteva idei. Însă oamenii pentru care lucrez, nici măcar *ei* nu ştiu ce se întâmplă, şi doar *ei* au pus totul în mişcare. E, de fapt, un soi de farsă.

— Cine a început-o?

— Nu m-aţi crede dacă v-aş spune.

— De ce nu? Aş fi în stare să cred orice –

chiar şi că sunteţi cel de-al optulea pitic şi lucraţi pentru Albă ca Zăpada. Mi se pare destul de rezonabil.

— Lucrez de ani de zile pentru actualii mei patroni.

— Cum e posibil? Doar aţi fost poliţist toată viaţa.

— Da, multă vreme. Asta este ceea ce voi, americanii, numiţi „slujba de zi”. De-a lungul anilor însă am lucrat şi pentru altcineva. Şi încă mai lucrez pentru ei.

Cooper medită o clipă.

— Sunteţi de partea celor buni sau a celor răi?

— Nu credeţi că astfel de distincţii sunt cam naive în ziua de azi?

— Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi. Să vorbim despre Wolf – unde naiba e? Şi unde e sora mea? De ce ar vrea el să se ascundă acum?

— De teamă? Poate îi e frică să nu fie împuşcat din nou. Eu cred că nu judecă atât de limpede pe cât crede. E ca tatăl lui, se emoţionează exact când ar trebui să rămână calm… Priviţi-l din punctul lui de vedere. Omoruri pretutindeni, unele comandate de el, altele nu… Şi apoi, a pus să fie omorâţi cei din familia Schmidt…

— Noaptea Cuţitelor Lungi personală.

— Da.

— Dar de cine se teme? Cine exercită toată această presiune?

— Nu-i nevoie decât să ştie că presiunea există – cineva îl stresează, iar planul lui, oricare ar fi, e în pericol. Aşa că trebuie să se mişte repede. Paulus îşi termină cafeaua şi ţigara. Soţia, fiica, scurgerile de informaţii, timpul care trece – toate astea sunt poveri pentru Wolf. Din care parte se exercită cea mai mare presiune? Nu ştiu. Cu tot respectul, domnule Cooper, eu nu am întotdeauna încredere în americani. Ei nu sunt mereu oameni simpli şi deschişi, cum ar vrea să-i credem. Îşi bagă nasul peste tot, lasă impresia că nu ştie dreapta ce face stânga – însă asta e numai de ochii lumii, aşa cum am descoperit…

— Habar n-am la ce vă referiţi. Nici eu nu am încredere în americani. Dar câte cunoaşteţi dumneavoastră despre guvernul american şi modul lui de a lucra?

— Ah, mai multe decât v-aţi aştepta… Am studiat problema asta intens de-a lungul anilor.

Paulus zâmbea trist, şi Cooper îşi spuse că avea, probabil, motive întemeiate să o facă.

Aştepta în biroul lui Beate. Era foarte cald în acel loc şi Cooper simţi că e pe punctul să adoarmă. În acel moment, fata apăru de după colţ şi se prăbuşi pe scaunul din spatele mesei de lucru. Luă o ceaşcă de cafea, se uită la ea şi o lăsă repede jos. El o privi cu ochi arzători.

— Wolf şi toţi ceilalţi au dispărut. Ambele case sunt goale ca… ca…

— Înţeleg. Beate oftă şi se frecă la ochi. Noi

doi formăm o pereche perfectă. Încercă să râdă, dar nu reuşi să scoată decât un alt oftat. El va câştiga.

— Ce-o mai însemna şi asta. Cooper se ridică în picioare şi se uită înspre încăperea principală, care era aproape pustie. Câteva terminale video licăreau în lumina slabă a serii. Asta e ceea ce mă scoate, de fapt, din sărite. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă victoria lui Wolf, ci numai că aceasta n-are cum să fie bună pentru Erika şi Lee. Mă tot întreb dacă el ar putea fi capabil să-şi omoare fiica…

— Cancelarul s-a întors la Bonn şi doi diplomaţi ruşi au fost zăriţi intrând pe uşa din spate, pentru o întâlnire secretă, însărcinaţi cu probleme agricole. Cam asta ar fi ce s-a aflat, însărcinaţi cu probleme agricole… Se presupune că Rusia va suferi din nou de foame în iarna asta, iar afacerile agricole au fost dintotdeauna preferatele lui Wolf Koller… aşa că au apărut tot felul de zvonuri despre un nou soi de înţelegere comercială, o mulţime de ajutoare pentru ruşi, ceva care să îmbunătăţească imaginea Germaniei în restul ochilor lumii. Să-i salvăm pe rusnacii înfometaţi, în loc să ne preocupăm de neonaziştii de acasă. Se faca4 otul ca atenţia opiniei publice să nu mai fie îndreptată asupra neonaziştilor… şi pentru a se evita punerea de întrebări incomode, cum ar fi: de ce dracu’ nu încercăm să-i oprim pe sârbi de la genocidul pe care-l comit…

— Tot ce se spune despre civilizaţia europeană este greşit, rosti ameţit Cooper. Europa n-are o memorie lungă. Europa n-a învăţat nimic din istorie. Europa a avut întotdeauna o singură şi simplă regulă de a se conduce… Fereşte-te de Numărul Unu. Europa nu înseamnă idealism, lipsă de egoism… Europa înseamnă să supravieţuieşti… adică, tocmai ce europenii nu prea reuşesc să facă. Este una dintre micile ironii ale vieţii.

— Iar America e lipsită de egoism, presupun, rosti ea, zâmbindu-i.

— Nu chiar. Oricum, mai mult decât oricare altă naţiune.

— Atunci pot spune şi eu că yankeii nu se vor învăţa niciodată minte. Sunt atât de obosită. Să plecăm de aici. Hai acasă.

Beate îl apucă de braţ. Acasă însemna acolo unde locuia ea. Căminul lui din Berlin. O apropiere mai mult decât semnificativă.

Din cauză că-i venea greu să meargă pe jos, din cauză că fusese un zbor lung, că era obosit, că ploua şi era alunecos pe jos, aştepta în taxi într-un punct oarecare de pe strada cu platani din Charlottenburg. Nu ştia că în apropierea lui se găsea faimosul bust al lui Nefertiti, că nu era departe nici de palatul Charlottenburg care se afla drept în faţă. Nu ştia nimic.

Îşi înălţă privirea către fereastra luminată care strălucea galbenă în întunericul nopţii. Un bărbat privea fix un punct de pe stradă, ţinând de

marginea unei draperii. După câteva clipe, omul lăsă draperia să cadă la loc.

Bărbatul din taxi fuma un trabuc, scoţând nori groşi de fum pe geamul portierei. Omul de la fereastră ieşi afară, protejat de umbrelă, cărând un pachet voluminos sub braţ. Era un american.

— Ştii cum să foloseşti asta?

Bâibatul de pe canapeaua din spate a maşinii încuviinţă din cap.

— Cine a spus că e treaba ta, soldat?

— Poţi face un adevărat dezastru cu o…

— Dacă nu voi putea, o să intri într-un mare bucluc.

— N-am vrut să spun decât că trebuie să fii al dracului de prudent.

— Frumos din partea ta. Mulţumesc pentru ajutor.

Taxiul demară în trombă.

Bărbatul de pe canapea desfăcu pachetul, dând cu atenţie la o parte foile de hârtie maro. Ceea ce se găsea înăuntru părea că se măreşte pe măsură ce pachetul se desfăcea tot mai mult. Era o iluzie optică, bineînţeles, care depindea de importanţa acordată obiectului în sine.

Arma avea un minerea al unui pistol foarte mare. În capul minerului, printr-o balama, era prins patul rabatabil, care acum era tras în faţă, către încărcător. Trase patul înapoi, îl potrivi pe umăr, ca să simtă arma, apoi împinse patul în poziţia iniţială, refăcând configuraţia originală –

aceea a unui revolver gigantic, cu un al doilea miner la jumătatea încărcătorului pentru a ţine bine blăstămăţia.

În faţa gărzii trăgaciului se găsea magazia mare, rotundă, care putea ţine douăsprezece cartuşe de carabină. Sub ţeavă, pe partea din faţă a încărcătorului, se vedea o cheie care, când era răsucită, menţinea magazia în poziţie gata de descărcare. La acţionarea trăgaciului pentru primul cartuş, piedica era eliberată şi următorul cartuş era încărcat aproape instantaneu. Rezultatul era că se obţinea un soi de mitralieră, care trăgea douăsprezece cartuşe de carabină în trei sau patru secunde. Jucăria scotea un zgomot extrem de puternic. Era poreclită Măturătorul de Stradă. Astfel de arme erau executate numai la comandă.

Bărbatul crezu că ţine în mâini cea mai înfricoşătoare armă inventată vreodată. Era aproape imposibil să se tragă cu ea bine de la umăr. Reculul era mult prea puternic pentru a putea fi controlat. Amuzant în privinţa acestei, jucării" era faptul că arma era legală, cel puţin în SUA. Nu era considerată o armă automată sau semiautomată, întrucât cel care făcea uz de ea trebuia să apese pe trăgaci de fiecare dată. Bărbatul puse obiectul pe genunchi şi privi afară în noapte.

N-avea nicio idee unde dracu' se afla.

Aşteptau în beznă, în capul scării, sub stele.

Cooper şi Beate erau epuizaţi; nici măcar nu făcuseră o haltă în bucătărie pentru o ultimă doză de cafea sau de altceva. Erika şi Lee trebuia să aştepte până a doua zi. Erau prea obosiţi pentru asta şi nici măcar nu aveau chef să încerce să se gândească la ceea ce le rămânea de făcut a doua zi. Cooper ştia că vrea să mediteze la ceva ce spusese Paulus… ce anume?… oh, da, spusese că avusese şi un alt patron în decursul timpului, cineva pentru care încă lucra, şi Cooper se întrebă… suna, cumva, promiţător… Mâine, se va gândi la asta mâine…

Când ajunseră în capul scărilor şi începură să-şi dea jos hainele ude, cineva aprinse lumina. În faţa ochilor le apărură trei indivizi necunoscuţi. Doi dintre ei aveau în mână pistoale Beretta calibrul 9, ca cei doi Denlinger în Minnesota… mintea lui Cooper lucra încet, metodic, încercând să înţeleagă ce se întâmpla… Indivizii le făcură semn să ridice mâinile, vorbind în germană, lucru extrem de frustrant pentru Cooper, care nu putea înţelege niciun blestemat de cuvânt. Beate era palidă, ca o moartă; încerca să discute cu ei, întrebându-i ceva. Totul era dramatic, frustrant şi confuz. Ei se concentrau cumva asupra lui Beate, explicându-i ei ce voiau, iar atunci ceva – ceva fizic, ceva în ceafă – explodă în creierul lui Cooper, şi el îşi pierdu controlul. Pe trei sferturi nebun, întinse un braţ enorm şi izbi un chip. Surprins, omul se dădu în spate, se împiedică de o canapea

şi se prăbuşi peste măsuţa de cafea. În cădere apăsă pe trăgaciul pistolului şi făcu o gaură într-una din bârnele tavanului. Cooper se năpusti în braţele altuia şi îl împinse, ca atunci când era tânăr şi juca fotbal american. Individul se înfipse, literalmente, într-o bibliotecă şi căzu peste braţul unui fotoliu şi peste câteva plante decorative. Cooper lovi faţa omului cu capul, simţi cum trosneşte ceva, apoi cineva i se agăţă de spate, el se ridică, clătinându-se, dându-se înapoi, către zid, sperând să sfărâme oasele agresorului. Cineva încercă să-l pocnească peste faţă, dar Cooper înşfăcă o lampă pe care o folosi ca pe o bâtă. Altcineva îi dădu un pumn în plex, şi Cooper avu sentimentul că i se taie respiraţia. Văzu stele albe, roşii şi argintii în faţa ochilor, apoi o auzi pe Beate ţipând. Cineva strigă în germană, apoi se auzi un foc de pistol o dată şi încă o dată, iar Cooper fu convins că fusese împuşcat, aşa că izbi în neştire cu lampa în jurul lui, învârtindu-se în gol în mijlocul camerei. I se păru că vede pe unul dintre ei ţinând arma la tâmpla lui Beate şi atunci cedă. Îi veni să vomite, picioarele i se înmuiară. O voce interioară ceru scuze pentru mizeria făcută în apartament şi pentru faptul că el murea. Cooper îşi spuse că era un mod interesant de a pieri, dar se gândi la Lee, la ce i se va întâmpla ei şi simţi cum se prăbuşeşte de pe un piedestal înalt…

Ploua şi era umed când aduseră enormul Cadillac de lângă o toaletă publică aflată la

intrarea în parc. Aşezară maşina cu spatele în dreptul porţilor înalte ale clădirii şi-l scoaseră, pe jumătate trăgând, pe jumătate cărând, pe uriaş afară, după care îl împinseră, înjurând şi chinuindu-se, pe bancheta de piele din spate. Femeia tăcuse după ce fusese izbită cu palma peste gură. Acum părea că are probleme cu respiraţia, dar asta n-avea, oricum, să mai conteze în curând. Unul dintre indivizi se urcă în spate, alături de Beate şi Cooper, şi aşează un sac de pânză pe capul femeii, pe care îl legă cu o sfoară. Ridică ţeasta uriaşului şi repetă procedura, strângând sfoara cât mai bine, până ce o simţi apăsând pe gâtul omului. Ce se mai luptase! Iisuse, la ce se gândise tipul ăsta? Poate că ar fi fost mai bine să-l ucidă chiar acolo... ce mai conta? Cele întâmplate anterior însemnau o lecţie. Ordinele trebuia urmate. Uite ce li se întâmplase celor trei Schmidt... Individul îl plăcuse pe Schmidt, urâse treaba murdară pe care o avusese de executat, însă, în definitiv, după ce victima se poticneşte şi începe să scheaune, e mai uşor, începi să te bucuri că scapi de ea, că o omori şi o arunci pradă Patriei... Patria... asta era porecla pentru compactorul de gunoi... îi trimiteai înapoi Patriei...

Ned, noaptea

Ned Cheddar zăcea pe pat, cu ochii larg deschişi, incapabil să doarmă, gândindu-se neîncetat-juca oare bine, mai avea acea inspiraţie

genială pe care i-o văzuse Emory Leighton Hunn cu ani în urmă? E.L. Hunn, maestrul maeştrilor. Învăţase totul de la EL. Hunn şi acum se găsea în ceaţă, nesigur pe propriile motive de continuare a jocului, nesigur pe calea de urmat pentru a-şi atinge ţelurile. Noul maestru era prins în capcană şi se lupta să scape din plasa teribilă pe care el însuşi o întinsese…

La început, ideea fusese strălucită, chiar dacă nu extrem de originală: să-l folosească pe Wolf Koller – pe care îl mai folosise, în beneficiul reciproc, de-a lungul anilor – pentru a făuri politica germană, pentru a semăna o anumită dezordine în noureunita Germanie prin intermediul serviciilor lui Joachim Stiffel. O Germanie cuprinsă de o mişcare neonazistă însemna o Germanie ţinută sub microscopul opiniei publice, o Germanie agasată şi deranjată de strălucirea reflectoarelor. O Germanie care ar fi avut mai puţină forţă decât o îndrituia caracterul naţional, teritoriul şi puterea economică. *„Ţineţi-i pe huni în stare de neputinţă”* era dictonul folosit la nivelul unde se elaborau strategiile politice de către academicieni, generali pensionaţi şi Dumnezeu mai ştia cine altcineva.

Cumva – iar Ned Cheddar nu putea izola acel moment decât dacă se gândea la John Cooper, cu toate că nu era vina lui Cooper – cumva, deci, toată povestea o luase razna, cazanul explodase, iar Wolf Koller devenise o altă persoană… Ego-ul

lui Wolf Koller, sentimentul lui că reprezintă destinul Germaniei şi că are un rol cheie în obţinerea acestuia, în acestea rezida motivul, iar acum Ned Cheddar nu mai putea dormi de frica de a nu se trezi în mijlocul a ceva numit SPARTAKUS, care voia să schimbe toată blestemata asta de lume…

Delaney îl văzuse pe Stiffel murind în faţa ochilor lui – trebuia să fi fost ideea lui Koller, el îl folosise pe Stiffel, însă acesta începuse şantajul şi cunoştea prea multe despre implicarea lui Koller în mişcarea neonazistă ca să mai trăiască. Iar Koller ordonase uciderea lui Karl-Heinz şi a celorlalţi doi Schmidt…

Acum era un război pe care Ned Cheddar nu-l declarase şi nu-l înţelegea. Totul din pricina lui SPARTAKUS, care era mai important pentru Koller decât relaţia lui cu Cheddar şi, implicit, cu America.

Emory Leighton Hunn numise întotdeauna acest gen de bătălii războaie secrete, războaie despre care nu auzea nimeni, care se găseau în spatele celor apărute în presă. Fără îndoială, cel de acum era un astfel de război.

Ce cita mereu Hunn, bucata aceea din Shakespeare legată de ceea ce li se întâmplă oamenilor când războiul îi ia pe sus? Lui Cheddar îi stătea pe limbă, însă nu-şi amintea exact, aşa că se ridică din pat, îşi puse ochelarii de citit şi papucii şi se duse la bibliotecă, unde găsi vechea

ediţie din *Complete Shakespeale*, îngălbenită şi ponosită. Veni cu cartea înapoi în pat, şi se sprijini de perne. Era din *Hemic al IV-lea*, nu? Nu, nu, *era Hernie al V-lea*, povestea cu Ziua Sfântului Crispin… ceva cu englezii, odihnindu-se şi regretând că nu sunt la Azincourt sau altundeva… ah, iat-o…

În pace nu se află nimic, aşa că omul E modest şi umil;

Dar când trâmbiţa războiului îi sună în urechi.

Omul imită gestul tigrului; îşi încoldează tendoanele, sângele începe a-i fierbe.

Se revoltă contra naturii cu ură profundă;

Şi-i dă ochiului o privire cumplită.

Era un război, clar. Iar acum nu mai rămânea decât o întrebare de pus. Cine avea să imite cel mai bine gestul tigrului?

Nu, îi era imposibil să doarmă. Se apropia de miezul problemei, dar nu putea pune punctul pe i. Sosise vremea să aştearnă totul pe hârtie. Cheddar folosea stiloul propriu, un Montblanc Lorenzo de Medici. Ura celebrele pixuri ministeriale care îi umpleau biroul. Trebuia să-şi limpezească mintea ca să găsească un deznodământ cât mai potrivit posibil. Oare care era locul lui printre toţi nebunii aceştia?

Stiloul dintre degetele lui grase începu să deseneze linii şi arabescuri pe hârtia galbenă.

Clint Kilroy era un asasin admirabil. Cheddar

lucra cu el de multă vreme şi ştia prea bine ce urmărise el înainte de a deveni ceea ce era acum. Tocmai pentru că îi cunoştea atât de bine trecutul, Kilroy fusese obligat să vină şi să lucreze pentru Cheddar. Doar moartea putea rupe legăturile stabilite între cei doi. Kilroy se pricepea să omoare oameni, deşi îmbătrânea. Când avea să sosească vremea ca Wolf Koller să fie lichidat o dată pentru totdeauna – ceea ce părea acum un fapt inevitabil – Kilroy avea să execute treaba… Ned Cheddar ura, oarecum, ideea de a-l ucide pe Koller, însă viaţa impunea mereu tot felul de necesităţi, diferite de ceea ce credeau oamenii. Bineînţeles că exista întotdeauna posibilitatea ca Koller să-l ucidă pe Kilroy sau să dea dispoziţie ca acesta să fie lichidat, înainte ca Kilroy să poată acţiona, însă Ned Cheddar trebuia să ţină cont de faptul că Wolf Koller avea destule alte ţinte în vizor, ca să se mai şândească la ciudăţeniile relaţiei lui cu superspionul american. În definitiv, Ned Cheddar fusese cel care îi dăduse putere politică lui Wolf Koller, oferindu-i, în secret, ajutorul deplin al Statelor Unite ale Americii. Tot Ned Cheddar fusese cel care concepuse ideea de a-i folosi pe neonazişti şi pe amărâtul de Joachim Stiffel la îndeplinirea ţelurilor politicii externe ale SUA – cel puţin, aşa cum le înţelegea Ned Cheddar. Fusese o acţiune curată, care nu lăsa urme: toţi cei superiori lui Cheddar negaseră orice amestec, aşa că nu exista niciun document scris. Nu se lucrase

nicidecum cu proceduri ierarhice clare, ca pe vremea lui Ollie North, predecesorul lui Cheddar. Ned Cheddar ştia ce face pentru că asta îi era meseria de multă vreme. Subminarea guvernelor, de exemplu, era ceva ce se învăţa de-a lungul multor ani. Ollie North ştia ce vrea să facă, însă nu cum s-o facă, iar în cele din urmă plătise scump pentru asta. O mulţime de oale fuseseră sparte. În cazul lui Ned Cheddar era greu să se întâmple aşa ceva. Iar oamenii ca Burke Delaney şi Clint Kilroy nu reprezentau executanţii cuiva, după cum nici Wolf Koller nu reprezenta aşa ceva. Nimeni din lume nu-l putea lega pe Ned Cheddar de Koller…

Ned Cheddar nu ştia cu siguranţă cine l-a ucis pe Stiff el, însă îşi închipuia că trebuia să fi fost Koller, care pusese căluş gurii celui ce ştia prea multe. Stiffel putea să-l expună pe Wolf Koller, dar nu ştia nimic despre Burke Delaney; cu toate acestea, Delaney fusese ofiţerul superior al lui Stiffel în problema operaţiunilor neonaziste, aşa cum Kilroy fusese reprezentantul lui Ned Cheddar în tabăra lui Koller. În orice caz, lui Cheddar îi convenea lichidarea lui Stiffel de către Koller. Stiffel devenise inutil. Plata acestei poliţe reprezentase, de fapt, salvarea lui Burke Delaney de la necesitatea de a executa el însuşi sentinţa.

Ah, bătrânul Burke. O legătură cu trecutul, cu zilele când se construia tunelul de sub Zid, cu Vechea Gardă, un om care-şi câştigase epoleţii pe adevăratul câmp de luptă. Burke Delaney era un

agent de teren până în măduva oaselor. Acum nu mai existau mulţi ca el şi doar câţiva mai puteau juca acest joc. Adevărul era că Burke s-ar fi retras de mult dacă ar fi fost în stare să facă şi altceva. Era cel mai bun dintre cei buni, mai ales acum, când fantomele începuseră să iasă din cimitire. Burke era mai bătrân decât Sébastien cel Roşu, însă, spre deosebire de Sébastien, Burke nu fusese niciodată atribuit oficial cuiva. Cheddar nu era prea sigur pe ceea ce avea să facă cu Burke pe termen scurt. Trebuia să improvizeze.

Dacă Burke Delaney însemna o situaţie relativ simplă, cu Profesorul era cu totul altceva. În vreme ce Burke era viu şi nevătămat, Profesorul fusese declarat, oficial, mort de douăzeci de ani. Avea de gând să rămână aşa? Sau va muri din nou? Douăzeci de ani… Omul întruchipat de Profesor în acea vreme cerceta unele mişcări naziste subterane în America de Sud când fusese împuşcat. Cineva descoperise cercetările lui şi nu fusese prea fericit. Era de presupus că naziştii aveau să-l omoare. În acele zile, Ned Cheddar nu era încă geniul cu mintea sofisticată care avea să devină, în urma călirii în bătălii, de-a lungul anilor. Iar Profesorul era atât de valoros, atât de talentat, încât Cheddar hotărâse să meargă pe mâna lui. Fusese găsită o dublură, fuseseră efectuate câteva ajustări fizice şi amărâtul fusese omorât de nazişti, care, fireşte, crezuseră că l-au lichidat pe cel care trebuia.

După aceea noul Profesor „mort” devenise unul dintre agenţii dubli ai lui Cheese. Ruşii crezuseră că el e într-adevăr omul lor; fusese meritul Profesorului că îi indusese în eroare. De aici se putea trage o concluzie în privinţa extraordinarului sânge rece al acestui om şi a abilităţii lui de a juca teatru aflându-se sub presiune. În cele din urmă, ruşii îl făcuseră chiar „cititor de yankei”, după cum erau cunoscuţi la Moscova – echivalentul unui Kremlinolog de la Washington. Profesorul fusese folosit chiar la instruirea celebrului spion Kim Philby în timpul celei de a doua perioade petrecută de acesta la Moscova. În tot acest timp, Profesorul lucrase pentru Ned Cheddar, care credea că Kiril, aşa cum se numea Profesorul în Est, era cel mai calm om întâlnit vreodată de Cheddar. În acest moment, Ned Cheddar se întrebă de ce nu-l putea găsi pe Profesor acum când avea nevoie cumplită de el… Unde naiba era?

Ultimele nume de pe lista lui Ned Cheddar erau cele ale lui Wolf Koller şi John Cooper. Înainte de a trece la ele, se gândi să-l cheme pe băiatul din casă, un om de pază provenit din rândul puşcaşilor marini, să-i aducă o pizza. Ardei iute, cimaţi, ardei graşi, sos de roşii. Şi o bere slab alcoolizată.

Wolf Koller.

Wolf Koller, autoproclamatul salvator al Patriei, pe care Ned Cheddar îl alesese ca să

servească scopurilor Statelor Unite ale Americii. Totul era atât de simplu. Cel mai important lucru, după reunificarea Germaniei, era menţinerea restului lumii – adică a Europei şi a Americii – în stare de nervozitate, dacă nu chiar de teamă cumplită faţă de noua Germanie mare. Într-o noapte, în timp ce aştepta ca puiul pe care îl gătea să se rumenească în sosul de usturoi şi ierburi, Cheddar hotărâse, în intimitatea propriei bucătării, că butonul nazist era cel mai uşor de apăsat pentru atingerea scopului propus. Mai precis, butonul neonazist. Adu-i pe nazişti înapoi, într-o mişcare nu prea serioasă, însă suficientă ca oamenii să înceapă să privească peste umăr de frică. Suficient de serioasă ca să genereze o enormă publicitate. Ideea era să-i menţii pe germani în chinurile legate de propriul trecut; să nu-i laşi să pună mina pe restul Europei. Ned Cheddar nu dezvăluise nimănui planul lui. Câtă vreme bugetul de care dispunea era secret, iar omul ales pentru a-i sprijini pe neonazişti – Wolf Koller – era atât de legat de nazism, nici nu fusese nevoie să povestească cuiva despre acest plan. Nu le dezvăluise nimic nici preşedintelui SUA, nici lui Wolf Koller. Ca orice maniac, Wolf Koller avea un punct sensibil: acceptase cu ochii închişi argumentul lui Ned Cheddar că în Germania exista o prea mare doză de liberalism, o înclinare prea puternică spre vederile de stânga, o tendinţă prea accentuată către haos şi un număr prea

ridicat de refugiaţi – deci era nevoie de o mână fermă, de administrarea unei doze din vechiul medicament, îndemnându-i la treabă în acest sens pe noi nazişti, oricât de revoltători şi de nespălaţi îi considera Koller. Ajutat de ei, Wolf Koller putea îndrepta poporul şi guvernul către dreapta, către autoritarismul considerat atât de valoros. Aşa cum subliniase Cheddar când Wolf strâmbase din nas, auzind că trebuie să lucreze cu indivizi de teapa lui Stiffel – nu era nevoie ca Koller să meargă până acolo încât să-i invite pe aceştia şi la masă. Neonaziştii n-aveau să câştige niciodată adevărata putere, însă oamenii lui Koller, adică cei sprijiniţi şi împinşi înainte de el, aveau în cele din urmă să formeze guvernul. Toată problema era de creare a unei atmosfere. Acesta fusese rolul atribuit neonaziştilor – să genereze starea de nervozitate care avea să trimită naţiunea înspre dreapta, în sfera de cuprindere a lui Wolf Koller.

Apoi apăruse SPARTAKUS.

SPARTAKUS însemna o noutate pentru Ned Cheddar, iar el ura noutăţile adevărate. Nu-i plăceau decât veştile ştiute dinainte. SPARTAKUS însemna că Wolf Koller gândea de sine stătător, ieşind de sub controlul lui Ned Cheddar.

Wolf Koller era creatorul lui SPARTAKUS. Ned Cheddar analizase datele avute la dispoziţie şi îşi închipuise ce se petrecea.

Însă unde se potrivea jokerul – John Cooper – în acest tablou?

Cheddar îşi lăsă jos carneţelul, îşi termină pizza şi berea şi stinse lumina de la pat. Când fu pe punctul de a aţipi, gândul la John Cooper îl trezi din nou.

Ce avea să facă cu John Cooper?

Lăsând la o parte faptul că trebuia să-i ţină pe John Cooper şi pe Profesor la distanţă unul de celălalt. La mare distanţă. Nici nu îndrăznea să-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă un exaltat ca John Cooper…

Se ridică în capul oaselor.

Se descotorosi de cuvertură şi întinse mâna după o ultimă bucată de pizza rece, dar fi cu dezamăgit. Farfuria era goală.

Trebuia să cheme băiatul din casă.

Doar nu se aştepta nimeni să mediteze la aceste lucruri pe un stomac gol.

Arme lăsate libere

Profesorul continua să aibă o durere îngrozitoare de cap şi era norocos că aceasta nu se manifesta şi mai rău. În opinia lui, niciodată un Range Rover nu făcuse atâtea tumbe fără ca pasagerii să se aleagă măcar cu vreun os rupt. Odată, în Albania, derapase la o curbă, pe ploaie, şi transmisionistul fusese omorât, iar altă dată, în Perú… Dar nu, din cine ştie ce motiv, aşa ceva nu se repetase acum. Ca urmare a tumbelor, Profesorul vomase, în vreme ce centura de siguranţă a scaunului Erikăi o apăsase cumplit pe fată, făcând-o să leşine şi să piardă astfel cea mai

mare parte a distracţiei. Priveliştea universului văzut dintr-un Range Rover care se dădea peste cap nu era deloc de lepădat.

Profesorul îşi aminti experienţa prin care trecuseră când autobuzul pe care îl luaseră sosise la Gara Zoo din inima Berlinului. Se uită la fată, care trăgea un pui de somn pe scaunul învecinat. Fata părea împăcată şi senină, însă Profesorul era surprins de Fiecare dată când o privea. Părul blond, scurtimea acestuia, hainele, machiajul. Beate o transformase complet. Profesorul era mirat cât de bine mersese treaba. O bătu pe umăr şi îi şopti numele la ureche, iar ea clipi din pleoape, pârând buimacă pe moment, apoi îşi concentră privirea pe chipul lui.

— Unde suntem?

— Gara Zoo. Sau ceea ce a mai rămas din ea.

Profesorul arătă cu mina înspre baricadele care blocau mai multe intrări.

— Atât de repede? Tânăra căscă, trecându-şi degetele prin păr. Cum te simţi?

— Bine. Ai dormit bine. Cum te simţi?

— Înţepenită. Mă cam doare gâtul, dar o să supravieţuiesc.

— Fireşte că ai să supravieţuieşti, draga mea.

Îşi croiră drum prin mulţimea de traficanţi de droguri, prostituate şi turişti şi luară un taxi. Era noapte şi ploua, iar Profesorul se întrebă dacă această blestemată de ploaie avea să mai înceteze vreodată. Nu turna cu găleata, însă cernea

sâcâitor. Iar frigul te pătrundea până la oase.

Profesorul dădu şoferului o adresă de lângă Ku'damm, unde se afla un hotel ieftin care închiria camere cu ora. Proprietarul era un bărbat pe nume Klaus, un vechi agent vest german, cu care Profesorul încrucişase săbiile o dată sau de două ori în trecut Acum făceau amândoi haz de povestea asta. La urma urmei, ambii supravieţuiseră. Mulţi alţii nu reuşiseră. Se împuşcaseră odată unul pe altul într-o staţie de metrou pustie, unde un schimb de prizonieri se desfăşurase prost şi câţiva oameni muriseră. După dezintegrarea Uniunii Sovietice, după căderea Zidului şi reunificarea Germaniei, Profesorul îl căutase pe Klaus, băuseră câteva şnapsuri împreună, îşi împărtăşiseră câteva secrete rămase nedescoperite şi se apucaseră să râdă, cam amar, de toată povestea. Pentru ei acea lume nu mai exista. Războiul Rece însemna doar o haltă în trecutul lor, un ţinut pe care-l vizitaseră pe vremuri şi de unde plecaseră. Între timp lumea evoluase şi acum acele timpuri păreau a fi la un milion de ani distanţă. Şi iată că Profesorul se găsea acum aici, după toţi aceşti ani de „moarte" atent regizată şi după anii petrecuţi în Centrul de la Moscova, legat cu fire invizibile de ticălosul acela de Ned Cheddar… Profesorul se gândea la el ca la un ticălos, aşa cum se gândesc de obicei bărbaţii, adică cu un soi de respect şi afecţiune.

Fusese prezent în miezul Centrului de la

Moscova, lucrând ca agent al lui Ned Cheddar, instruindu-l pe Kim Philby şi distrându-se, de fapt, o bună parte din timp. Nu-l deranjaseră prea mult privaţiunile care marcau viaţa din Rusia acelor ani. O vreme avusese chiar parte de multe dintre facilităţile oferite lui Philby, adică o votcă bună, locuinţe drăguţe, ultimele noutăţi în materie de muzică, o combină stereo de bună calitate. Reuşise să-şi facăcâţiva prieteni buni în Moscova, inclusiv pe Konstantin Orlovski, care acum se bucură de bunurile de consum fabricate în Vest.

Luară ascensorul până în holul agreabil, cu fotoliile lui mari, cu radiatorul care sâsâia şi cu imitaţiile de palmieri acoperiţi de un strat subţire de praf. În spatele tejghelei, un tânăr într-o haină sport verde, strălucitoare răsfoia prin mai multe note de plată. Tânărul îşi înălţă privirea către bărbatul şi fata care se apropiau de el.

— Vrei să-l aduci pe Klaus, băiete?

— S-a retras pentru restul serii.

— Nu şi pentru mine. Anunţi – l că Profesorul îl aşteaptă în hol. Spune-i că e Kiril. Spune-i că e a Cincea de Beethoven. Profesorul era obosit, aşa că îi făcu semn uşor băiatului să dispară. Adu-l încoace, fiule. Dă-i bătaie.

Mintea îi era uşor amorţită. A Cincea de Beethoven era vechea parolă pentru o chestiune de viaţă şi de moarte.

Erika se cuibărise pe unul dintre fotolii. Undeva, un televizor era dat tare. Fata adormise

deja pe jumătate, rozându-şi inconştient o unghie, ca un bebeluş.

Klaus apăru îmbrăcat cu un smoching peste o cămaşă albă ca neaua, pantaloni în dungi şi papuci de casă. Era aproape chel; doar câteva şuviţe de păr rar reuşeau să-i mai acopere fruntea îngustă şi osoasă. Chipul lui smead, sobru ca de înmormântare, se lumină la vederea Profesorului.

— Ia uite ce ne-a adus iepuraşul? Ce mai pui la cale, Kiril?

Klaus îşi îndreptă privirea spre fata drăguţă de pe fotoliu.

— Nepoata mea. Nu te comporta ca un bătrân libidinos, Klaus. Vreau să spun nu lăsa să se vadă asta. Arăţi foarte şic în seara asta.

— Mă distrez, băiete.

— Credeam că ai trecut peste faza asta. Ce bine de tine. Am nevoie de o cameră.

— Va trebui să dormi cu nepoata ta…

Klaus zâmbi. Faţa lui avea o culoare cenuşie.

— Klaus… suntem foarte obosiţi. Ce ne poţi da?

— O cameră foarte confortabilă. Arătă o cameră dincolo de hol. Ai mai folosit-o şi cu alte ocazii.

— Excelent. Mă tem însă că n-am bani destui în acest moment – am plecat în grabă.

— Tu ai întotdeauna credit aici, Kiril.

Klaus îşi ridică mâna, iar băiatul în haină verde îi dădu cheia şi îi conduse pe amândoi către

uşa imensă. Erika se ridică adormită, astfel încât Profesorul fu nevoit să o împingă de la spate. Uşa se deschise şi Klaus le arătă unde se găseau toate cele necesare, după care plecă.

Patul era uriaş. Erika îi zâmbi Profesorului.

— Nici n-am să ştiu că eşti aici.

— Să ştii că sforăi.

— Sunt atât de obosită, încât asta nu mai contează.

Erika făcu un duş şi ieşi din baie înfăşurată într-un halat flauşat pe care îl împachetase când evadaseră din vila din munţi. Fata se strecură în pat, sub plapuma din puf de gâscă şi adormi înainte că Profesorul să apuce să intre, la rândul lui, sub duş.

Profesorul se înmuie bine în apa fierbinte, ţinându-se de bara căzii. Îşi fisurase câteva coaste; ştia asta, pentru că păţise aşa ceva şi înainte. Nu erau fracturate, ci doar fisurate. Îl dureau, însă aveau să se vindece. Tot atunci când se rostogoliseră cu maşina, suferise şi o contuzie serioasă, dar găsise că nu avea niciun sens să menţioneze acest fapt fetei care n-ar fi făcut decât să se îngrijoreze. După accident, găsiseră un doctor de prin partea locului, care bandajase atât de strâns glezna tumefiată a fetei, încât aceasta abia dacă mai şchiopăta puţin, ba chiar uitase că are o problemă cu glezna. Luaseră amândoi suficiente calmante casă uite pentru o vreme de dureri. Roverul fusese serios şifonat, aşa că

fuseseră nevoiţi să-l abandoneze într-un garaj, de unde aveau să-l ridice ulterior. Profesorul n-avea chef să fie deranjat cu amănunte de acest gen într-un astfel de moment. Nu spusese nimănui nimic despre oamenii care îl forţaseră să iasă de pe şosea. Dacă ar fi făcut-o, ar fi intrat într-un hăţiş înfiorător al birocraţiei.

Erika reuşise să-şi revină şi să scape de obsesia tatălui care vrea s-o omoare, pentru că n-avea niciun sens să mai facă tapaj pe tema asta, iar Profesorul nu mai suporta. *Concentrarea*, *concentrarea*, *concentrarea e totul*. *Lacrimile vin mai târziu*. Acesta era mesajul lui, mesajul dat de experienţa lui.

După duş şi după ce se şterse, act care dădu naştere unor junghiuri zdravene în cutia toracică, Profesorul intră în vârful picioarelor în camera în care Erika sforăia ca o doamnă şi unde două veioze continuau să fie aprinse. Se aşeză pe fotoliul mare din faţa televizorului şi dădu drumul aparatului pe canalul CNN.

De fapt, nu încerca altceva decât să se relaxeze. Nu-i păsa deloc ce vedea la televizor. Nici măcar spectacolul prezentat acum de femeia aceea care îi strepezea dinţii… Nu mai conta. Era un material despre destrămarea Uniunii Sovietice; reporterul vorbea despre acordul la care ajunseseră Elţîn şi Bush. Conform înţelegerii, ruşii urmau să vândă americanilor material nuclear, scos din focoasele rachetelor dezafectate, în

valoare de aproape opt miliarde de dolari. În schimb, americanii se angajau să execute un soi de vrăjitorie asupra materialului şi să-l revândă în scopuri paşnice… anunţ care avu darul de a stârni alarma în mintea Profesorului. Numai Dumnezeu ştia ce aveau de gând să facă, în realitate, americanii cu acea marfă. Probabil că avea să sfârşească în mâinile unor grupări Contras sau ale unor indivizi de teapa lui Noriega, care, pe moment, era în graţiile Statelor Unite…

Profesorul îşi amintea de acordul încheiat între Bush şi Elţîn. Ca rezultat al lui, mapamondul râsilflase ceva mai uşurat. Un alt mare pas pe calea evitării războiului nuclear.

Dar acordul nu fusese pus în practică.

Profesorul renunţă să se mai concentreze asupra televizorului. Se gândi la ţara în care lucrase atâta vreme. Se gândi la bătrânul KGB-ist, Egon Rossovici, care fusese implicat până peste cap în toate negocierile de acest gen. Medită la ura pe care Rossovici o resimţea faţă de Gorbaciov, motivată de faptul că acesta se înmuiase, în opinia lui personală. Probabil că Rossovici îl ura la fel de mult şi pe Elţîn, din pricina ideilor acestuia referitoare la o economie de piaţă, la capitalism şi la importul de tehnologie. Se gândi la Ucraina şi la dorinţa furibundă a ucrainenilor de a fi autonomi şi puternici, de a-şi croi propriul destin, independent de „cozile de topor moscovite, ţăranii şi ideologii aceia cretini”,

cum îi auzise Profesorul pe ucraineni că făceau referire la Teroarea Roşie a trecutului. Medită la situaţia tristă a armatei ruse, în cadrul căreia căpitanii şi maiorii – care nu-şi putuseră găsi o locuinţă în Moscova sau în vreun mare oraş – stăteau şi făceau de gardă la post deoarece nu se mai găseau destui recruţi care să execute această misiune. Cu ocazia unui recensâmânt recent, se evidenţiase că, dintre cei chemaţi sub drapel, numai unul din cinci se prezentase. Armata era în mare dificultate. Militarii îşi pierduseră raţiunea de a exista şi mai devreme sau mai târziu aveau să-şi dorească revenirea vechilor timpuri…

Iar acum Konstantin Orlovski, pionul lui Rossovici, se ţinea de întâlniri secrete cu Wolf Koller, cu cancelarul, cu alţi oameni precum Gisevius, Sébastien şi Clint Kilroy… Koller făcea apel la naţionalismul german, cancelarul îşi făcea griji în privinţa necesităţii de a introduce legea marţială… iar Profesorul îşi aminti cum toată lumea îşi făcea griji în legătură cu „armele lăsate de izbelişte” în vastul spaţiu al teritoriului care fusese Uniunea Sovietică, după parafarea înţelegerii dintre Elţîn şi Bush… în definitiv, cum avea să fie respectată această înţelegere?

Arme lăsate de izbelişte.

Profesorul îşi aminti că imensul concern al lui Wolf Koller fusese implicat în vânzarea de armament lui Khomeini, Gaddafi şi, mai recent, lui Saddam Hussein, în vreme ce americanii fuseseră

nevoiţi să închidă ochii, deoarece chiar ei îl creaseră pe Saddam… Americanii „creau” mereu câte un maniac care se întorcea în cele din urmă împotriva lor şi se repezea la ouăle lor. Povestea asta n-avea sfârşit.

Stiffel era mort acum, neonaziştii îşi pierduseră conducătorul, iar naţiunea germană avea nevoie de o mână forte şi de o nouă identitate dacă se dorea evitarea haosului… Ceva trebuia să-i îndemne să treacă peste obsesia legată de imigranţi, de sosirea est-germanilor pe piaţa muncii, de valurile de violenţă şi de zarva privitoare la Comunitatea Europeană…

Profesorul pierduse şirul celor arătate la televizor. Reveni la ecranul luminat când începu o transmisie în direct din exteriorul Casei Albe din Moscova, clădirea care adăpostea Parlamentul rus, unde criza părea că ajunge la apogeu. De săptămâni întregi se cocea ceva acolo, însă în ultimele zile cineva înteţise focul. Zorii luminau orizontul, mulţimile intonau cântece, formau şiruri de oameni prinşi de braţe, purtau drapele şi îşi arătau pumnii camerelor de luat vederi. Pentru apărarea şi menţinerea guvernului lui Boris Elţîn, fuseseră aduse tancuri. Scena amintea de zilele încordate ale tentativei de lovitură de stat îndreptată împotriva lui Gorbaciov. Profesorul îşi imagină cu uşurinţă un viitor plin de astfel de scene, întins pe mulţi ani, înainte ca democraţia să se înstăpânească în Rusia sau să fie definitiv

aruncată la coş. În definitiv, acolo nu conta decât integritatea puterii. Integritatea consensului, piatra de temelie a oricărei demonstraţii, n-avea niciun fel de tradiţie. Pentru majoritatea ruşilor, aceasta nu însemna nimic, iar luptele pentru putere păreau fără nicio însemnătate pentru viaţa lor care era, oricum, din cale afară de grea.

În imagine apăru corespondentul CNN, cu faţa înroşită de vântul rece. Omul răcise şi strănuta încontinuu în vreme ce vorbea, având în spate masele de protestatari.

— Se ivesc zorii în Moscova şi aceşti zece mii de protestatari au stat toată noaptea aici, în frig, înfruntând tăcerea ameninţătoare a tancurilor. Boris Elţîn se află la Casa Albă, pe care o puteţi vedea acolo – el se agaţă de putere în calitate de lider al acestei noi naţiuni agitate şi fragmentate. Elţîn refuză să plece din Casa Albă, în vreme ce parlamentarii s-au dispersat pe coridoare sau, în cazul unora, aici, afară, alături de cei zece mii de oameni care cer demisia lui Elţîn şi instalarea unui nou guvern… iar pariurile în privinţa viitorului aduc în mod constant la lumină numele unui fost KGB-ist, handicapatul locomotor Egor Rossovici, un tradiţionalist care face de mult politică în spatele scenei. Rossovici nu aprobă faptul că Elţîn se bazează pe sprijin american, pe democraţie, pe capitalismul de tip american. O serie de zvonuri afirmă că Rossovici aşteaptă momentul crucial, când Elţîn va fi vulnerabil, ca să dezvăluie un plan

uluitor pentru viitorul Rusiei, un program economic care-l va transforma pe Rossovici în lider naţional. Vreau să subliniez, că nimeni nu ştie exact ce se va întâmpla în următorul moment… şi nimeni nu cunoaşte cine dă ordine armatei care se află aici, reprezentată de tancuri, fără să mişte un deget. Dacă mulţimea va da buzna în Casa Albă şi va încerca să-l scoată pe Elţîn din biroul lui, vor deschide tancurile focul asupra cetăţenilor ca să salveze guvernul? Sau vor ataca şi ele Casa Albă, în numele unei noi Rusii condusă de Egon Rossovici? Va fi viitorul Rusiei democratic sau se va instaura o nouă dictatură? Numai timpul va da răspunsul… Un lucru e sigur: moscoviţii vor înfrunta o nouă iarnă grea. Agitaţie socială, mâncare insuficientă, ofertă slabă de bunuri de consum – iar situaţia e şi mai rea în provincie. Inevitabil, în această iarnă va apărea foametea – toată lumea o prezice. Unde se încadrează americanii în acest tablou? Vor veni şi alte ajutoare? Vor interveni americanii şi Naţiunile Unite dacă armata rusă se va rupe în două şi va izbucni războiul civil? Ce vor spune marile puteri europene care au, în mod clar, un anumit interes în viitorul Rusiei? Ce va face Germania – poate Germania să-şi permită luxul de a lăsa Rusia să se dezintegreze? Sau să treacă la un regim militar? Unde ar ajunge continentul dacă ar apare un nou Război Rece? Acestea sunt numai câteva din întrebările care se pun la Moscova şi în toată

lumea. Între timp, Elţîn se agaţă de putere şi manevrele de culise continuă. Egon Rossovici n-a mai fost văzut de zile întregi, de la ultima lui cuvântare publică, unde a susţinut o serie de propuneri, inclusiv reclamarea teritoriului Alaska de la Statele Unite, formarea de noi legături, mai strânse, cu regimurile militare arabe şi folosirea armelor nucleare tactice împotriva oricărei opoziţii faţă de planurile sale pentru Rusia, însă unde se află planul lui de salvare economică? Ce cuprinde acesta? Şi unde se găseşte Rossovici acum? Acestea sunt întrebările momentului. Sunt Kirk Robbins şi transmit din Moscova pentru CNN, aşteptând o nouă zi, aşteptând să aflăm dacă astăzi e ziua în care Rusia se va redefini…

Atunci Profesorul înţelese totul.

Rămase pe loc, zâmbind amuzat, minunându-se de enormitatea planului.

Bineînţeles, cineva trebuia să-i pună capăt.

Mâine. Era prea epuizat ca să se gândească la el în seara asta. O să-l sune pe Paulus a doua zi… şi pe Delaney… Trebuia implicat şi Ned Cheddar… şi în clipa următoare adormi pe fotoliu, cu toată durerea şi cu fata care sforăia uşor în pat.

Ned Cheddar se sculă, se îmbrăcă şi ieşi, însoţit de paza de corp, la o mică plimbare matinală prin împrejurimi. Se întâlni cu tineri birocraţi, care căutau modalităţi de a-şi păstra slujbele sau de a fura o slujbă mai bună de la altcineva; Secretarul de stat de la Transporturi

făcea jogging, împreună cu javra lui alsaciană, care, altfel, era un câine superb. Preşedintele Comitetului întrunit al Şefilor de State Majore era aşteptat de maşina şi şoferul personal. Şoferul citea cu atenţie 77 je *Washington Post*. Era un cartier extrem de sigur. Unul dintre consilierii de culise ai preşedintelui american ieşea deja cu maşina, ca să meargă la serviciu. Washingtonul era un oraş în care lumea se scula devreme. Aerul era încărcat de umezeală şi tăcerea stăpânea încă întreaga fire, însă viaţa se sesiza uşor pulsând pretutindeni. La câteva ferestre sclipeau deja luminile pomilor de Crăciun.

Cheddar medita. Analiza ceea ce, în ultimii ani, ajunsese să numească „apariţiile din vis” „Gândurile lui Wolf Koller, rapoartele primite cu regularitate de la Kremlinologi, de la cei care îl supravegheau pe Elţîn, de la băieţii aflaţi pe scena moscovită, de la analiştii politici din Washington – totul intrase în visul lui, aranjându-se şi rearanjându-se, formând imagine după imagine în cele trei ore de somn ale lui Cheddar. Fiecărei imagini din vis îi lipsea ceva, cu excepţia ultimei. Chiar pierdut în somn, Cheddar ştia întotdeauna că era vorba de un vis: chiar în vis el îşi spunea: *Ştiu că acesta e doar un vis, însă cred că mi-l voi aminti şi îl voi analiza când mă voi trezi*. Cheddar găsea extrem de util acest gen de visare, deşi multe dintre ideile din somn cădeau repede la o analiză atentă în timpul zilei. Astăzi era cu totul

altfel. Imaginea din vis rezista. Nu o putea zdrobi cu nimic.

Ştia ce plănuia Wolf Koller.

Înţelegea SPARTAKUS.

Wolf Koller dicta o nouă politică externă a Germaniei.

Ticălosul acela punea la cale un nou pact ruso-german.

Economia germană. Arsenalul nuclear rus… la naiba cu ceea ce voiseră să facă Bush şi Elţîn… la naiba cu Clinton şi cu echipa lui…

Germania şi Rusia. O nouă Axă. Putere economică şi arme nucleare.

Cu restul Europei sugrumat la mijloc.

Nu era de mirare că toată lumea se agita.

Wolf Koller…

Era nevoie de un Wolf Koller care să conceapă un asemenea plan. Depăşea nivelul oricăror politicieni. Aceştia ar fi spus că e imposibil aşa ceva.

Wolf Koller le-ar fi replicat să se mai gândească o dată.

Wolf Koller înţelegea miza. Primeşti tu, primim şi noi.

Nu era de mirare că începuseră să moară oameni. Pactul era mai presus de viaţa indivizilor. Profesorul se gândise la Wolf Koller într-un context… Wolf Koller îngrijorat în privinţa lui Rarl-Heinz, Lee, Erika şi apoi a lui John-aiuritul-de-Cooper, apărut din senin. Era de înţeles, în atari

circumstanţe, încordarea lui.

Trebuia să piară pe limba lui.

Wolf Koller lua jucăria tuturor, lăsând toţi Ned Cheddar-ii din lume cu ochii în soare.

Wolf Koller avea de gând să schimbe totul. Întreaga lume.

Bineînţeles, cineva trebuia să-l oprească.

Când se trezi, în sfârşit, Profesorul constată că Erika dispăruse. Aproape că-i veni rău. Oare fata avea destul bun-simţ să rămână măcar ascunsă? Sau nutrea un plan care o putea omorî?

Nici nu se putea începe mai prost ziua.

Istoria se repetă

Cooper îşi zise că merita tot ce i se întâmpla. Fusese orbit de dragoste, se dovedise mai puţin evoluat ca un bebeluş. Îi plăcuse să-şi bage nasul în treburile altora şi se apucase să răscolească tot rahatul. Acum avea să fie responsabil şi pentru moartea lui Beate Hubermann. Fata asta nu făcuse nimic rău, nici lui Wolf Koller şi nici neonaziştilor. Nu merita să moară. Probabil că în mintea lui Wolf Koller ea reprezenta întreaga teroare exercitată de mass-media, frica de expunere publică… Şi petrecuse prea mult timp alături de John Cooper.

Nu ştia dacă această călătorie în Cadillac avea vreo legătură cu asta sau nu. Tot ce ştia era că avea să fie lichidat. Şi Beate. Îl durea îngrozitor capul. Ochii îi erau împăienjeniţi de sânge, mâinile îi erau strâns legate la spate, îşi pierduse simţul echilibrului şi, după mirosul din jur, vomase. Poate

că îl vor omorî, pentru că vomase într-un Cadillac. Oricum, nu mai conta.

Cei trei indivizi îşi şopteau ceva unul altuia, acordând prea puţină atenţie încărcăturii din maşină. Unul dintre ei şedea în spate, lângă prizonier, ţinând o armă în poală. Deci, acesta era deznodământul: îşi trăise viaţa şi distrusese viaţa surorii sale, iar acum va muri, în vreme ce sora lui era, probabil, deja pe cealaltă lume, şi el nu mai putea face nimic.

Cel mai bun lucru era că se descărnase nervos. Nu prea mai avea putere de luptă şi, dacă venise vorba de asta, nici măcar voinţă nu-i rămăsese de a merge mai departe, în cazul în care Lee era moartă sau pe moarte. În cele din urmă, tipii cei răi aveau să câştige. Acum douăzeci de ani pierduseră. El şi cu Olaf Peterson se distraseră de minune atunci. Nu se putea câştiga mereu. Cooper se întrebă ce va spune, crede sau face Peterson când va afla ce-a păţit vechiul lui camarad la cea de-a doua invazie a Germaniei. Îşi va aminti de John Cooper cu un zâmbet şi îi va ura numai bine, oriunde s-ar fi aflat…

Cooper reveni la realitate când auzi geamătul lui Beate şi se simţi zguduit de trecerea maşinii peste un prag de acces către un depozit lung cât un teren de fotbal. Auzi un soi de vibraţie în jurul lui, ca şi cum pământul şi aerul intraseră în rezonanţă, ca şi cum ar fi avut loc o invazie a pământului de către marţieni… Doamne, poate că

îşi pierdea minţile, poate că acesta era modul în care se proteja mintea la momentele de final sau poate că se credea altundeva, în vreun film… Şi-ar fi dorit să se găsească într-un cadru din *Thin Man*, unde toată lumea bea ceva, unde se afla o mulţime de personaje pitoreşti, sporovăind vrute şi nevrute, unde Mymaloy îi spunea lui William Powell că umbla zvonul că el apăruse în ziarele de scandal… Iisuse, cineva îi povestise odată lui Cooper că Myma Loy şi William Powell nici măcar nu se plăceau… ce lume, ce lume…

Maşina se opri şi oamenii lui Koller deschiseră portierele din spate. Cel cu arma avea nasul însângerat şi o buză tăiată de la confruntarea cu John Cooper şi cu lampa buclucaşă. Când Cooper ieşi, clătinându-se, individul îi puse piedică, spuse ceva în germană şi îl pocni cu piciorul în coaste. Ce mai conta? Durerea îl făcea să se gândească mai puţin la moarte…

O împinseră pe Beate către o mică uşă din partea laterală a depozitului. Cooper află pe pielea lui cât de greu era să te ridici în picioare cu mâinile legate la spate. Se întoarse către omul cu arma şi rosti:

— Dezleagă-mi mâinile şi o să-ţi tai capâţâna, după care o să scuip în gaura rămasă.

Auzise fraza asta în filme. Individul nu-i răspunse, ci se mulţumi să-l împingă spre uşă. Vibraţiile erau tot mai intense. Cooper avu

senzaţia că e un monstru în depozit, înfometat, zguduind lumea cu răsuflarea lui. Nu mai avea mult de aşteptat. Cina urma să-i sosească la bot.

Depozitul era slab luminat şi plin de camioane cu gunoi care urma să fie compactat. Mirosea a benzină, a lichid de frână, a ciment, a praf şi a ceva ars. În celălalt capăt al locului se găsea ceva, monstrul, cu uşi imense şi dispozitive hidraulice. Cooper oftă. Nu voia să moară. Inima îi bătea nebuneşte; n-o putea calma defel. Se rugă în gând să moară înainte de a fi dat hrană monstrului.

Indivizii îi împinseră şi-i înghiontiră către o masă, forţându-i să se aşeze pe nişte scaune de lemn. Unul dintre nemţi îi spuse ceva lui Beate, ea răspunse, apoi individul mai spuse ceva şi fata dădu din cap, după care se întoarse spre Cooper.

— Aşteptăm pe cineva. Acel cineva vrea să ne vorbească.

— Înainte de a ne ucide?

— Presupun că da. Nu cred c-are să fie prea drăguţ.

— Niciodată nu e când eşti omorât, replică el.

Juca scena cu buzele strânse. Bogart sau Bill Holden. Coop în *Pentru cine bat clopotele*, numai că el n-avea cum să ia o mulţime de fascişti odată cu el în cealaltă lume.

— O să ni se pună întrebări – când persoana ajunge aici…

— E Koller. Vrea să afle cât de multe ştim

despre SPARTAKUS.

— Dar noi nu ştim nimic…

— Ceva îmi spune că asta nu ne va salva, rosti Cooper, încercând să zâmbească. Îmi pare rău, Beate. Tu nu meriţi aşa ceva.

Fata îi zâmbi. Avea sânge la nas şi la gură.

— Nimeni nu merită aşa ceva. E doar un ghinion.

— Nu, este o caracteristică a mea. Uneori eu îi prind pe nazişti, alteori mă înhaţă ei pe mine.

Nu văzu lovitura care îl plesni peste ceafă, aruncându-l de pe scaun.

Încercă să se echilibreze, însă o durere năucitoare îi cuprinse capul şi alunecă pe pardoseala de ciment. Cel care îl lovise veni lângă el şi îl calcă pe faţa, lipindu-i un obraz de ciment şi începând, treptat, să apese.

Un alt individ îl dădu pe primul la o parte. Cooper simţi că-l arde locul în care se înfipsese cizma. Acest al doilea neamţ îl ajută să se ridice, îl aşează la loc pe scaun şi rosti ceva nedesluşit în germană. Avu impresia că timpanul i se spărsese şi acum i se scurgea pe canalul urechii. Percepea uruitul şi vibraţiile drept în creştetul capului. Se prăbuşi pe scaun, întrebându-se câtă vreme mai aveau de aşteptat.

Trecu aşa o oră. O oră de vibraţii, de huruituri, de dureri în diverse părţi ale trupului, de încercări menite a găsi ceva de spus lui Beate, în condiţiile în care nimic nu mai conta. Ochii fetei

erau închişi, ca şi cum ea se cufundase în meditaţie într-un alt plan al existenţei, distanţându-se de dezastrul în care o băgaseră Cooper şi sora lui. Cooper adormise deja pe jumătate când auzi un zgomot ciudat. Se deschisese mica uşă în întunericul înconjurător… sau era o altă uşă? Sau totul se petrecea în închipuirea lui? Era treaz sau visa? Nimeni altcineva nu părea să fi remarcat zgomotul.

În aceeaşi clipă, auzi un alt zgomot. Ca o bătaie uşoară sau ca un târşâit, ceva care n-avea ce căuta acolo. Sau, cel puţin, care nu fusese acolo înainte.

Privi înspre zona de întuneric, forţându-se să zărească dacă venise Koller. Nimic. Numai huruitul şi vibraţiile, şi… acolo, ciudatul sunet, ceva alunecând pe ciment, ca şi cum un om ar fi târât un sac greu sau ceva asemănător…

Cei trei nemţi auziseră şi ei. Se zgâiră în întuneric. Unul dintre ei înjură şi strigă ceva, probabil. „Cine e acolo?” însă nu primi niciun răspuns. Doar acel sunet bizar.

Gorilele lui Koller se enervară. Se simţeau, neajutoraţi. Locul era atât de vast, umbra atât de adâncă, zgomotul atât de persistent, iar localizarea sunetului atât de grea… Fiecare dintre ei scoase o armă, una dintre ele fiind o mitralieră. Se ridicară în picioare, holbându-se în întuneric.

Ca într-o scenă din *High Noon*.

Erau speriaţi, dar nu din cale-afară.

Atunci se petrecu ceva dumnezeiesc.

Bărbatul ieşi din umbră. Poate că fusese tot timpul acolo, iar întunericul fusese spart o clipă de o rază de lumină, dezvăluindu-l privirii.

Purta o haină lungă, desfăcută.

Se sprijinea de o cârjă fixată sub umărul stâng. Cârja. Ea producea uşoara bătaie.

Bărbatul ieşi cu încă un pas din umbră, dezvăluindu-se şi mai mult. Faţa însă continua să-i rămână ascunsă în întuneric.

Cu toate acestea, i se vedea perfect obiectul pe care-l ţinea în mâna dreaptă, sprijinit de şold. Cooper nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Semăna cu o puşcă de vânătoare. Cu o magazie mare şi rotundă, ca a unui pistol mitralieră de pe vremuri.

Unul din germani strigă ceva şi trase un foc în direcţia necunoscutului. Bărbatul tresări când plumbul îl atinse, apoi veni înspre ei şi…

În clipa următoare Cooper avu sentimentul că erupe un vulcan lângă el. Un zgomot infernal umplu depozitul, se reflectă de pereţi, iar aerul se umplu de sânge, bucăţi de carne şi petice de haine. Toţi cei trei nemţi fură practic dezintegraţi. Primul, cel care trăsese glonţul, primi o încărcătură drept în piept. În aceeaşi clipă unul din braţele omului zbură prin aer şi individul făcu câţiva paşi caraghioşi înapoi după care se prăbuşi. Cel de-al doilea neamţ căută să se ferească ghemuindu-se şi primi încărcătură drept între umeri. Capul îi dispăru instantaneu, iar trupul

căzu, la rândul lui, după câţiva paşi, un adevărat gheizer de sânge ţâşnindu-i din gât. Cel de al treilea rămase pe picioare şi primi două încărcături care îl retezară de la mijloc şi-l transformară în două jumătăţi de om. Beate începu să ţipe în vreme ce omul cu arma înfiorătoare înainta încet prin perdeaua de fum şi praf, ca un înger al răzbunării, din filme, căci bineînţeles asta era, îngerul răzbunării, îngerul păzitor – un rol pe care-l cunoştea foarte bine, căci îl mai jucase. Bărbatul mergea încet datorită cârjei şi a piciorului pe care şi-l târa pe ciment.

Ajunse lângă Cooper.

— Cinstit îţi spun, rosti el, te afli într-un rahat mai mare decât ţi-ai închipui. Făcu o pauză şi zâmbi. Prin găurile din haina lui începea să iasă sânge. Omul se lăsă într-un genunchi, strâmbându-se de durere şi începu să desfacă nodurile de la încheieturile lui

Beate. Ce naiba te-ai face fără mine? Tuşi. Să ştii că n-am să fiu mereu lângă tine ca să te salvez.

— Ai fost întotdeauna, replică încet Cooper.

Cooper se întoarse către Beate, care se holba la acest bărbat. Faţa îi era plină de sângele victimelor. Fata părea şocată.

— Beate Hubermann, o prezentă el. El e Olaf Peterson. Bărbatul se aplecă înainte, întinzând palma mâinii drepte.

— Eu sunt cel care are grijă de prietenul nostru Cooper.

Cooper îl urmări cum dă cu blândeţe la o parte şuviţele de păr ale fetei. Beate îl privi pe Olaf Peterson, ca şi cum l-ar fi văzut pe Dumnezeu. Pe faţă îi şiroiau lacrimi.

Cooper n-avea să moară în noaptea asta.

Olaf Peterson avusese grijă de asta.

Din nou.

— John, e rănit, strigă Beate.

Peterson se sprijini din ce în ce mai tare de ea, în braţele ei.

— Ticălosul ăla mic, mai rosti Peterson, dând drumul armei care zăngăni pe cimentul pardoselei.

Haina i se deschise, dezvăluind o rană mare pe piept, ca un trandafir de culoare roşu închis.

Olaf Peterson se prăbuşi în braţele lui Beate, ca şi cum fata ar fi fost un înger de la poarta raiului.

Erika dezlănţuită

Simţind în buzunar greutatea Luger-ului pe care îl descoperise în vila familiei Hubermann, Erika stătea la colţul Ku’damm-ului, vizavi de Kranzler’s, lângă chioşcul de ziare, cu capul ascuns într-o minicabină telefonică. În jurul ei strada forfotea. Fata aştepta să i se dea legătura pe linia specială cu sanctuarul tatălui ei de la Koller Industries International. Văzând că nu primeşte niciun răspuns la numărul casei din Grunewald, nici la cel al reşedinţei de la Wannsee, Erika fusese sigură că el se află în ascunzătoarea

lui favorită, acolo unde numai câţiva oameni cunoşteau numărul de telefon. Ascunzătoarea pentru cazuri de urgenţă. Ea avea acest număr, mama ei îl avea, doctorul Gisevius îl avea. Nu mai puteau fi mulţi alţii. Acum telefonul sună o dată, de două ori, robotul răspunse anonim, după care Erika vorbi şi auzi cum taică-său ridică imediat receptorul.

— Erika! Draga mea – unde eşti? Eşti bine? Am fost îngrijoraţi rău de tot… ce înseamnă asta?

Părea preocupat, însă calm, arborând tonul patern potrivit. Ca şi cum n-ar fi pus oamenii lui s-o urmărească şi s-o omoare.

— Cunoşti terasa berăriei Loretta?

— Sunt câteva…

— Ştii tu care. Locul acela unde oamenii tăi au abandonat cadavrul lui Karl-Heinz Schmidt.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. De ce nu vii încoace, dragă? Sau te pot întâlni acasă – te simţi bine?

— M-ai auzit. Nicăieri altundeva.

— Pari foarte supărată.

— Pentru că ţi-ai trimis bandiţii să mă omoare? De ce să fiu supărată pentru atâta? îţi stă în caracter. Te avertizez să vii singur – dacă n-o faci, îţi promit că o să-ţi pară extrem de rău.

— Stai o clipă. O să-mi ia ceva timp să ajung acolo. Am nevoie de câteva ore.

— Păcat. Ai numai o oră la dispoziţie. Dacă peste o oră nu te afli acolo, singur şi pe jos, în

ziarele de mâine o să citeşti totul despre SPARTAKUS. Traversează prin faţa Ku'damm-ului. Eu o să te urmăresc. Când ajungi la roata mare, aşteaptă-mă. Ai înţeles? Aşteaptă-mă.

— Ei, Rikki, ştiu că eşti supărată, eşti înfuriată şi nedumerită, însă dă-mi voie să te asigur…

Fata închise telefonul. *Rikki*. Doamne, cum mai ura diminutivul acesta pe care el i-l dăduse pe când era copil… Când se făcuse mai mare, începuse să-şi adore tatăl, până când ajunsese la vârsta de opt sau nouă ani şi începuse să-şi dea seama cum se comporta cu mama ei. Dispreţul, nerăbdarea, frica, toate laolaltă – nu ştia cum să numească exact atitudinea lui, însă o resimţea aproape fizic, ca pe un văl atârnând deasupra căminului şi întregii ei maturizări. *Rikki*, *dragă*, *vrei să faci asta*, *Rikki*, *iubito*, *maestrul tău de călărie te aşteaptă*… îi cumpărase un cal, un pur sânge arab, însă gestul venise prea târziu, căci ea îl ura deja, iubindu-şi mama. Fusese mai mult decât iubire. Fata ştiuse că mama ei avea nevoie de a fi protejată de el şi îşi asumase sarcina de a i-o acorda… *Copii*, îşi zise ea acum, *sărmani copii*…

Simţi nevoia să se plimbe în bătaia vântului rece şi tăios. Luă un ziar, intră într-o cafenea şi se apucă să citească câtă vreme bău o cafea şi mâncă un.com. Plecase de la hotel, îl lăsase pe Profesor sforăind, la puţină vreme după miezul zilei, şi umblase mult pe jos, meditând la ceea ce avea de

făcut, verificând orice posibilă eroare, până când îşi dădu seama că planul era fără greş – asta dacă dorea să-şi ducă la îndeplinire un anume ţel. Anume de a-l ucide pe tatăl ei. Câtă vreme putea juca pe această carte era în siguranţă. Şezând acum în cafenea, Erika îşi spuse că era în stare s-o facă dacă trebuia. Îşi privi ceasul. Trebuia să plece.

Afară se întuneca. Fata îl văzu pe taică-său coborând dintr-un taxi, rămânând o clipă dezorientat pe loc, trăgându-şi mai bine pălăria pe cap şi privind în jur după ea. Ca să fie mai credibil, îşi descheie haina şi şi-o folosi ca să-şi protejeze braţul bandajat. Erika îl lăsă să înainteze, urmărindu-l de pe cealaltă parte a străzii. Nu îl urma nicio maşină şi nici vreo persoană pe jos. Nu se uită la ceas, nu se opri, nu privi în jurul lui, ci merse drept înainte. Lipsit de escortă. Sigur pe el însuşi.

Roata mare se decupa pe fundalul cerului. El traversă strada aglomerată şi privi o clipă ilustraţia viu colorată a roţii, după care se sprijini, ca din întâmplare, de zidul de dedesubt. Orificiile casei pustii de bilete păreau doi ochi imenşi. Erika traversă şi ea strada. În acea clipă, fata îşi dădu seama că era posibil ca el să-şi fi plantat deja oamenii pe terasă, undeva imposibil de depistat, gata a se năpusti înspre ea, însă acest fapt nu mai conta dacă ea voia cu adevărat să-l omoare.

Vântul era tăios. Erika purta ochelari,

pantaloni negri, o jachetă de piele neagră şi cizme lăcuite. El o privi şi se întoarse, nedându-şi seama cine era. Fata parcurse câţiva paşi înspre el, apoi rămase pironită locului, luminată de farurile maşinilor care treceau prin apropiere.

— Bună, tată.

El îşi întoarse faţa. Căscă gura de uimire.

— Nu te-am recunoscut. Ce ţi-ai făcut?

— E deghizarea mea.

— Deghizare? Ce tot vorbeşti? Ia să mă uit mai bine la tine.

Vru să se apropie de ea, însă fata se dădu înapoi şi ridică mâna să-l avertizeze, clătinând din cap.

— Am încercat să rămân în viaţă. Două gorile de-ale tale au murit ieri noapte. Aproape că puseseră laba pe mine. Dar am avut un protector. În seara asta n-am nevoie de aşa ceva, nu, tată?

Zâmbi.

— Habar n-am la ce te referi – cred că ai înnebunit.

— Asta e? Noi toţi, ceilalţi, suntem nebuni? Mama, eu, oricine nu e de acord cu tine? Crezi că o să-ţi meargă, tată? Mai bine te-ai mai gândi…

— Ce vrei de la mine? Treci mai repede la subiect.

— Vreau s-o văd pe mama. Unde e?

— Maică-ta e prea bolnavă ca să-ţi vorbească sau să te vadă. Cum să dai ochi cu ea şi să-i povesteşti despre coşmarul prin care ai trecut?

Sânge pe jos, cuţite, niciun corp… Ştiai foarte bine în ce stare era când ţi-ai regizat mica ta cascadorie…

— Îţi iroseşti energia degeaba. Du-mă la ea. O s-o văd sau o să mori înaintea ei. Consider că e drept să-ţi spun că am o armă la mine. Încărcată. N-am să ezit să te împuşc dacă încerci ceva – aşa că du-mă la ea. După ce o s-o văd, o să mă hotărăsc dacă te voi ucide pentru ce i-ai făcut lui Karl-Heinz…

— O armă… fiica mea mă ţine în bătaia puştii. Koller rosti vorbele cu dispreţ nemăsurat. Fiica mea mă ameninţă că mă omoară… Maică-ta e la spitalul doctorului Lipp. Ştii unde e.

— Oh, vei veni cu mine.

Erika se apropie de bordură şi făcu semn unui taxi. Îi dădu şoferului adresa spitalului particular de la marginea pădurii Grunewald. Ştia că, printre celelalte maşini care circulau pe stradă, puteau exista şi câteva automobile cu oameni de-ai tatălui ei, plimbându-se de colo colo şi nestâbindu-i din vedere nicio clipă. În privinţa aceasta, nu putea face nimic.

În taxi, Koller rosti încet:

— Ce ţi s-a întâmplat, Rikki? Ce te-a împins să ajungi aici?

— Tu, tată. Tu m-ai adus aici. Încă un lucru pentru care nu vei putea fi iertat.

— Nu poţi continua aşa…

— Nu, tată, *tu* eşti cel ce nu poate continua

aşa. Nu ţi-ai dat încă seama de asta?

— Nu fi obraznică, Rikki.

Restul drumului îl parcurseră în tăcere. Fata îşi ţinu tot timpul mâna strânsă pe pistolul din buzunar.

Holul mirosea a antiseptic, iar zgomotele erau înfundate. Spitalul doctorului Lipp păstra aspectul reşedinţei particulare care fusese pe vremuri. Se mai simţea încă mirosul vechiului cămin, aroma vagă de trabuc şi colonie şi mâncăruri sofisticate venind din direcţia bucătăriei de la subsol. Acum însă prevalau mirosurile specifice spitalului. Pe pereţi continuau să atârne tablouri uriaşe, înrămate în rame masive, iar duşumeaua era acoperită cu covoare vechi şi groase care estompau sunetul paşilor.

Deasupra uşii camerei lui Lise se vedea o luminiţă roşie. Wolf Koller deschise uşa şi Erika îl urmă înăuntru. Pe mai multe măsuţe se odihneau mici vaze cu flori. Încăperea era slab luminată. O simplă veioză lângă fereastră şi un bec în baie. Se auzea, încet, muzică de Bach, dinspre o combină mică ascunsă într-o bibliotecă. Era un dormitor de lux, total diferit de o cameră obişnuită de spital. Era o casă aflată la depărtare de adevărata casă, pentru membrii mai incomozi ai clasei de sus.

Femeia de pe pat zăcea tăcută sub o pătură moale, de sub care nu i se vedea decât faţa. Umbrele se jucau pe chipul ei. În unele momente, femeia părea moartă. Erika îi făcu semn tatălui ei

să înconjoare patul şi să se interpună între pat şi zid, ca să nu poată fugi. Era şi ea surprinsă de sângele ei rece.

Când îşi îndreptă atenţia către maică-sa, simţi pe moment că i se face rău. Lise era palidă, aproape cenuşie la faţă. Ochii îi erau adânc înfundaţi în orbite, iar buzele i se ridicaseră pe maxilare, ca şi cum s-ar fi lipit de structura osoasă.

— Mamă, şopti fata. Sunt Erika. Mă auzi? Crezu o clipă că sesizează un tremurat al genelor. Luă mâna mamei ei şi o mângâie încet. Simţi o foarte uşoară apăsare ca răspuns. Mamă, n-am păţit nimic… nu-ţi face griji în privinţa mea…

Lise îşi răsuci uşor capul, îşi mişcă buzele, însă nu scoase niciun sunet; braţele i se agitară sub pătură. Nimic altceva.

— Ce i-ai făcut? rosti Erika înspre taică-său, căutând să-şi menţină vocea calmă. Ce se întâmplă? Nu arăta aşa când am văzut-o ultima dată – nici pe departe. Ce se întâmplă?

— E sedată, bineînţeles. O ia razna dacă nu i se administrează sedative. Nu te recunoaşte. Nici pe mine. Habar n-are pe ce lume se află majoritatea timpului…

— O omori, ticălosule!

Degetele fetei se strânseră mai tare pe pistolul din buzunar.

— Nu fi ridicolă, Erika. E foarte bolnavă. S-ar putea să mai aibă doar câteva zile de trăit…

Fata se aplecă şi o sărută pe maică-sa pe obraz. Când îşi înălţă din nou privirea către Koller, chipul îi era scăldat în lacrimi.

— Atunci mai aveţi amândoi câteva zile de trăit. Dacă ei sau mie ni se întâmplă ceva, poţi să uiţi tot ce-ai plănuit în legătură cu SPARTAKUS. *Tot* – poţi să uiţi totul dacă se întâmplă ceva cu vreuna dintre noi…

— Nu ştiu nimic despre acest SPARTAKUS, e absurd ce spui…

— Karl-Heinz mi-a povestit totul înainte de a fi ucis de tine. Mă auzi, mă înţelegi?

— Habar n-am ce ţi-a povestitsânt sigur că era un iresponsabil şi un exaltat… însă ceea ce trebuie să pricepi tu este că nu poţi să te pui de-a curmezişul istoriei. Nu-ţi poţi lăsa ura personală să intervină în soarta Patriei! Trebuie să înţelegi bine asta, Rikki, sau istoria te va călca în picioare.

— Oh, scuteşte-mă cu soarta Patriei! Nu-mi pasă de această soartă, nu pricepi? Pentru mine ceea ce contează e familia, aşa că la naiba cu această Patrie! Familia fa, generaţia ta şi generaţiile dinaintea ei, toţi cei care merg până la căştile cu ţeapă, voi toţi aţi făcut un adevărat dezastru din Patrie – dezastrul continuă şi voi sunteţi hotărâţi să înrăutăţiţi situaţia… mie nu mi-a mai rămas decât familia!

Wolf Koller stătea în picioare lângă capătul patului, arborând o mască rigidă pe chip, uitându-se la fiică-sa cu ochi scânteietori.

— Familia? Ţie nu-ţi pasă deloc de familie. Ţi-ai bătut joc de ea, fata mea, ai uitat cât de apropiaţi eram, cum te ţineam pe umeri la parade ca să vezi… ai uitat cum te-am învăţat să înoţi şi cum îmi ţineam mâinile sub tine ca să nu te scufunzi, astfel încât să nu te temi, ai uitat cum îl aşteptai pe Sfântul Nicolae şi cum mă ţineai de mână pentru că te temeai – niciunul din motivele pentru care mă iubeai nu mai există, niciunul. Asta era familia, Rikki. Tu şi cu mine eram singura speranţă a familiei – restul ei, adică maică-ta, era nebună şi o lua în batjocură. Din punctul ei de vedere, familia a fost întotdeauna un subiect de batjocură, încă din ziua în care ei mi-au spus că trebuie să mă însor cu ea…

— *Ei*? *Cine* ţi-a spus?

Erika îşi simţea lacrimile pe faţă şi se dispreţuia că stătea să-l asculte pe taică-său.

— Asociaţi de-ai mei, oameni care erau îngrijoraţi în privinţa instabilităţii ei…

— Vrei să spui naziştii, nu-i aşa? Oameni care îl înconjurau pe primul ei soţ… oh, ea mi-a povestit toate astea, mi-a spus că făceai parte din clanul lor.

— Asta-i o tâmpenie şi mai mare! Iar culmea e că tu ai crezut-o! Habar n-ai că ea şi-a petrecut primul an din căsătoria noastră într-o instituţie de tratarea bolilor psihice! Şi ea e cea pe care o asculţi! Doamne!

— Cunosc totul despre doctorul Warmolts şi

clinica lui, cât şi despre tratamentele cu electroşocuri. Ştiu ce s-a întâmplat în Bayreuth. Şi mai ştiu că ea n-a avut niciun copil câtă vreme a stat acolo. Ştiu că totul a fost o minciună…

Fata îi vedea dinţii albi şi grimasa de pe chip în vreme ce el se apropia pe lângă pat, de ea.

— Nu mint când spun că te iubesc, Rikki… nu e vina mea că a ieşit ce a ieşit – n-am vrut să fie aşa şi trebuie să mă crezi în privinţa asta…

— Deci, continuă ea, fără a-l asculta. Un ultim lucru, tată… *cine sunt eu*? *Cine e mama mea*?

— Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă asculţi – există răspunsuri la întrebările tale. Mama ta…

Koller clătină din cap, incapabil să mai scoată o vorbă.

— E moartă? Ai ucis-o şi pe ea?

Pe Koller îl scutură un fior, sesizând implicaţia vorbelor ei. Întinse mâna după ea. Rana îl făcea să fie rigid şi neîndemânatic. Erika se trase într-o parte şi îl împinse, pe jumătate îngrozită, pe jumătate dorindu-şi ca el s-o îmbrăţişeze, s-o mângâie şi să-i îndepărteze lacrimile cu un sărut, aşa cum făcea când era mică şi alerga la el cu un genunchi julit sau cu o păpuşă ruptă. Acum însă el icni de durere şi surprindere şi se dădu înapoi, clătinându-se până se lovi de măsuţă, de pe care răsturnă o vază cu flori. În acest timp căută să-şi protejeze braţul rănit. Chipul i se schimonosise şi vocea îi deveni un soi

de horcăit.

— Erika, te rog – nu face asta. Încearcă să găseşti în inima ta… Se lupta să nu se prăbuşească. Pe pat, Lise se agită şi gemu uşor, auzind sunetul vocii lor şi zgomotul vazei sparte. Sunt tatăl tău Rikki – voi fi întotdeauna tatăl tău, iar acesta e un fapt pe care nu îl poţi schimba.

Văzându-l, pe Erika o apucă plânsul. Îi venea extrem de greu să se uite la expresia feţei lui, să-i citească durerea din privire. *Sunt tatăl tău. Întotdeauna voi fi tatăl tău*… Avea dreptate, căci el trăia prin ea, iar Erika nu putea face nimic în privinţa asta.

Scoase caseta video din buzunar, ştergându-şi lacrimile cu mina înmănuşată.

— Astăzi am făcut zece copii ale acestei casete. La ordinul meu sau dacă prietenii mei nu dau de mine, aceste copii vor fi livrate principalelor ziare germane, precum şi altora *The New York Times*, *The Times* din Londra, *The Washington Post*, agenţiilor de informaţii din America, Anglia şi Israel. E vorba de soarta ta, tată, nu de a *noastră*. Uită-te la casetă… O să te caut în câteva zile. Fii pregătit să-mi spui cine sunt, tată. Cu siguranţă că tu ştii – nu eşti atotştiutor? Atotputernic? Nu stă viitorul Patriei în întregime în mâinile tale? Fata se uită la chipul lui cenuşiu. Acum am să plec… Nu, rămâi unde eşti, tată. Găsesc ieşirea şi singură. Bucură-te de casetă… şi fii foarte, foarte grijuliu cu mama.

Wolf Koller şedea inert pe scaunul de lângă fereastră, urmărind strada de dedesubt ca s-o vadă pe fiică-sa, aşteptând ca durerea din braţ şi umăr să îi mai slăbească în intensitate. Erika… o iubea din pricina femeii care o născuse. Însă era un monstru. Femeile! Slăbiciunea atâtor bărbaţi… Femeile din preajma lui Richelieu constituiseră cea mai mare povară pe umerii lui! Acum era rândul lui Wolf Koller – cum fusese posibil ca viaţa lui privată să îşi pună amprenta atât de serios asupra a tot ceea ce conta cu adevărat?

Scoase telefonul celular din buzunarul hainei şi îl sună pe Sébastien, care îi urmărise de la berărie şi acum aştepta afară.

— O să iasă în orice clipă. Urmăreşte-o. Trebuie să aflu unde se duce. E pe jos – probabil că va chema un taxi. Sună-mă imediat ce se va opri undeva.

În cele din urmă, Koller se ridică, simţindu-se înţepenit şi uşor înfierbântat. Era din cauza rănii sau exista un motiv psihosomatic? Erika putea provoca febră oricui! Se duse la baie şi îşi spălă faţa cu apă rece.

Preţ de o clipă crezuse că ajunsese la inima ei, invocând copilăria şi felul în care ea îl venerase, iar el o adorase. Poate că, de fapt, chiar *ajunsese* la sufletul ei.

Fiica lui…

Avea dubii în legătură cu ce putea ea face cu casetele video. Nici măcar nu era convins că

înregistrase zece copii. Poate că îl testase doar. Cât de multe aflase de la întâlnirile secrete? Cât de mult îl ura?

Ea ştia că el ordonase uciderea lui Karl-Heinz – însă nu se temea de el. Îşi luase măsuri de precauţie, sângele lui curgea încă prin venele ei. Cât de departe putea merge ca să-l distrugă?

Doi dintre oamenii lui omorâţi în munţi…

Se uită fix la casetă; o luă în mână şi se folosi de telefonul celular ca să-l sune pe unul dintre şoferi să vină să-l ia de acolo.

Era obosit, rănit, nevastă-sa murea, fiică-sa încerca să distrugă tot ce crease în aceşti ani, iar Rossovici venea la Berlin să semneze noua alianţă…

Iar femeile îl sfâşiau.

Oftă şi părăsi încăperea, fără a-i acorda vreo atenţie lui Lise.

Încerca să decidă dacă putea risca să-şi ucidă fiica acum. Oare fata blufase în legătură cu casetele video? Sau vorbise serios?

Începutul sfârşitului

Cooper se trezi într-o cameră bizară. Auzi uşorul plesnet al lapoviţei pe geamul ferestrei. Era un mic dormitor; fereastra era întredeschisă, pentru a permite pătrunderea aerului proaspăt. Încercând să se mişte, avu sentimentul că toate oasele îi sunt zdrobite. Imediat începură săi revină amintirile. Încet, încet, îşi coborî picioarele de pe pat şi se ridică. Era camera de oaspeţi a lui

Werner Paulus. Acesta aştepta lângă depozit când Olaf Peterson intrase şi începuse să omoare oameni…

Plecaseră fără a mai pierde timpul. Trei cadavre însemnau explicaţii de dat, iar Paulus, care cunoştea aceste lucruri până în cele mai mici detalii, îi sfătuise să dispară cât mai iute. Nu conta că Koller venea într-acolo. Putea veni oricine. Ideea era să se facă cu toţii nevăzuţi.

Îl duseseră pe Olaf Peterson la camera de urgenţă a unui spital unde Paulus era bine cunoscut. Doctorul care îl luase pe pacient în primire lăsase în seama lui Paulus întocmirea raportului către autorităţi privitor la originea rănii provocate de glonţ. Aşteptaseră cu toţii două ore – timp în care vânătăile şi zgârieturile lui Cooper fuseseră dezinfectate şi pansate – după care doctorul venise şi le spusese că glonţul trecuse pe lângă măduva spinării lui Peterson, însă distrusese ficatul, splina, un rinichi şi un plămân. Plămânul cel puţin era complet scos din funcţiune, iar glonţul rămăsese pierdut în cavitatea toracică. Starea lui Peterson era gravă şi omul trebuia să mai rămână internat la chirurgie cel puţin câteva ore. Ca necazul să fie şi mai mare, exista o puternică hemoragie internă. Fusese un cartuş exploziv, un aşa numit glonţ dumdum, care provoca ravagii cumplite o dată ce pătrundea în corpul uman. Epuizaţi, în cele din urmă se întorseseră acasă la Paulus, unde Şeful simţea că

aveau să se afle în siguranţă. Beate fusese de acord, deşi insistase să se întoarcă acasă a doua zi. Ei şi lui Cooper li se administraseră sedative la spital, aşa că adormiseră extrem de repede.

Acum însă sosise ora sculării.

Cooper trebuia să se ridice în picioare şi să se ţină pe ele.

Paulus şi Beate şedeau la masă în bucătărie şi beau cafea. Li se citea pe faţă satisfacţia produsă de această licoare. Paulus îi turnă o ceaşcă şi lui Cooper, iar Beate clipi somnoroasă în direcţia lui.

— Mai trăieşti, rosti ea, ca şi cum ar fi fost surprinsă.

— Da. Ce e amuzant e că am sentimentul că sunt mort. Ba chiar mai rău. Nu glumea. Simţea o durere înfiorătoare în zona rinichilor. Peterson, rosti el. Ce aţi mai aflat?

Paulus îl privi de dincolo de tejgheaua barului, unde se dusese ca să rişnească o nouă porţie de cafea.

— A ieşit de la chirurgie. I-au scos schijele de glonţ. E într-o stare proastă. Eu zic însă că e un tip foarte tare – şansele sunt de jumătate-jumătate, după cum spune doctorul. Se va şti mai bine în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Cooper încuviinţă din cap. Văzând expresia de pe chipul lui, Beate îi mângâie mina.

— Astă-noapte, rosti ea. Încă mi se pare un vis, şi acum mai aud hârşâitul acelei cârje – indivizii aceia erau cu adevărat ca nişte fantome.

Erau…

— Duhuri, completă Cooper, zâmbindu-i fetei. Erau duhuri în toată regula.

În acel moment, râşniţa de cafea începu să huruie. După ce zgomotul încetă, Cooper reluă:

— Trebuie să lămuresc asta. Cum de v-aţi întâlnit cu Peterson? Cum de ne-a găsit până la urmă? Ultima dată când l-am văzut era imobilizat în Minnesota, izolat în mijlocul unei furtuni de zăpadă…

— Aşa e, rosti Paulus. Nu mă mir că eşti curios. E o poveste ciudată…

Când Paulus începuse să aibă o bănuială – *Fingerspitzengefiih Jy* în adevăratul sens al cuvântului – în privinţa întregii situaţii, îşi adusese aminte de acea poveste petrecută în urmă cu douăzeci de ani, care devenise un soi de legendă în mediile de contrainformaţii germane. Numele care lipsea din starea actuală de lucruri era Olaf Peterson. Acesta fusese bărbatul care îl ţinuse mai mult sau mai puţin pe Cooper în viaţă. Iar Werner Paulus fusese foarte îngrijorat în privinţa modului în care Cooper avea să scape din bucluc de această dată. Ca atare, îl sunase pe Olaf Peterson în Cooper’s Falls, în Minnesota.

Peterson nu rezistase apelului. Avusese remuşcări încă din noaptea care urmase revederii cu Cooper. Lucrurile se repetau, se ivise din nou ocazia unei acţiuni adevărate, ocazie cu care Peterson n-ar mai fi avut prilejul să se întâlnească.

Fiecare zi îl îmbătrânea tot mai mult. Oricând era posibil ca vreun doctor să-i dea o veste proastă, să-i spună că mai avea şase luni de trăit, fără să mai aibă parte de vreo aventură, iar atunci cum s-ar fi simţit ratând acest mare spectacol? John Cooper îi dăruise lui Olaf Peterson cea mai interesantă experienţă din viaţa lui: mai interesantă decât anchetele criminalistice din Minneapolis, decât femeile, decât oricare alt lucru. Şi acum îşi amintea fiecare minut al acelei experienţe. Douăzeci de ani însemnau o perioadă prea mare de timp ca amintirile să mai constituie principala sursă de experienţă… şi iată că acum ocazia apăruse din nou. Numai că Peterson îşi spusese că era prea bătrân şi că piciorul rupt era un handicap prea mare. Îl trimisese pe Cooper singur la război… f apt care aproape îl omorâse şi care, mai mult ca sigur, avea să-l ucidă pe Cooper.

Şi atunci, când regretele începuseră să-l macine cumplit, se ivise o a treia şansă. Werner Paulus îl sunase din Berlin… Prietenul tău John Cooper e vârât până în gât în rahat, cu toate că Paulus n-ar fi folosit niciodată acest ultim cuvânt, şi are nevoie de ajutorul tău…

Nu poţi ignora chemarea vieţii de două ori, mai ales atunci când eşti conştient că ai ratat, că ai pierdut ultima rundă… că ţi-ai lăsat baltă un vechi prieten pe ultimii metri.

Paulus aranjase ca Peterson să fie aşteptat în Berlin de cineva cu o carabină. Fusese o condiţie a

venirii lui Peterson.

Când taxiul americanului apăruse la întâlnire, Paulus aştepta în Mercedesul lui albastru, vizavi de blocul unde locuia Beate Hubermann. Împreună, cei doi bărbaţi aşteptaseră şi văzuseră gorilele lui Koller trăgându-i afară din clădire pe Cooper şi Beate. Paulus ştia că indivizilor le plăcea să-şi ducă victimele la depozitul unde maşinile de prelucrat gunoiul ştergeau orice urme de comitere a unor crime. Puţine lucruri nu ştia Paulus în legătură cu felul în care operau oameni precum Koller. Din păcate, un accident rutier le încetinise urmărirea. Ei nu păţiseră nimic, însă un camion şi două automobile se şifonaseră reciproc destul de bine, făcând ca salvarea fetei şi a americanului să vină cam pe muchie de cuţit, spre necazul lui Paulus.

Paulus aşteptase afară, lângă depozit, pentru a se ocupa de oricine altcineva ar mai fi sosit acolo. Dar nu venise nimeni, iar Peterson se asigurase că nimeni nu va evada din acea clădire.

Singurul lucru neprevăzut fusese împuşcarea lui Peterson. La urma urmei, lui Dumnezeu îi plăcea întotdeauna să mai facă câte o glumă.

— Acum Wolf Koller ştie că i se opun oameni care sunt în stare să lupte. Pierde din avantaj. Paulus îşi măsura vorbele. Oriunde se uită în jurul lui, vede numai evenimente neprevăzute. Acum se izbeşte de oameni la fel de nemiloşi ca el – când sunt provocaţi… Sper ca asta să-l sperie serios.

Luă o gură de cafea. Nu ştiu unde e Erika, dar cred că ştiu unde o va duce Koller pe sora dumneavoastră, dacă n-a făcut-o deja. E locul lui secret…

— Adevărat? Unde?

— Ajungem imediat şi la asta. Mai întâi, Erika – trebuie să ne pregătim sufleteşte pentru ideea că e moartă.

— Mă rog să nu fie aşa. Ce vreau eu să aflu, Şefule, este unde e sora-mea?

Când părăsi spitalul doctorului Lipp, Erika abia înţelegea ce se petrecea. Ştia că nivelul ei emoţional crescuse peste cota de alarmă, iar acum încerca să se concentreze un pic. Se întoarse la Ku'damm cu un autobuz pe care îl luă la câteva blocuri distanţă de spital. Nu-şi amintea nimic din călătoria cu acest autobuz; o ardeau cumplit imaginile tatălui şi mamei ei. Lise părea un cadavru viu, iar taică-său era întruchiparea durerii, amintindu-i de anumite momente ale copilăriei, când îl iubise. Tremură îndelung, ţinându-se strâns de o bară din autobuz. Aşteptase atât de mult această conf runtare finală, disperată, trăită şi retrăită în mintea ei de nenumărate ori… şi îl văzuse la mila ei, dar nu găsise nicio satisfacţie, nicio plăcere în asta. Nu mai resimţea frica şi ura pe care le simţise de atâta vreme; cumva echilibrase scorul, îi făcuse cât de mult rău putuse… în autobuz simţi cum coboară încet de pe culmile emoţionale atinse şi încercă, pe cât putu,

să nu se gândească la toate implicaţiile freudiene ale relaţiei cu el…

Nu-i mai rămânea acum decât să exercite presiunea finală asupra lui, după ce el avea să urmărească banda video. Atunci va fi nevoit să o mute pe mama ei la un alt spital, unde putea beneficia de o îngrijire pe măsură, în afara razei lui de control. Deoarece totul era înregistrat pe bandă… SPARTAKUS, uciderea lui Karl-Heinz, starea lui Lise, teama Erikăi în privinţa siguranţei personale…

Intră într-o cafenea şi se aşeză într-un colţ, tremurând din pricina umezelii şi a frigului, dar şi datorită efectelor faptei pe care o comisese. Bău repede cafeaua fierbinte, arzându-şi limba ca să forţeze revenirea la realitate. I se făcu brusc foame şi comandă o prăjitură cu ciocolată şi încă o ceaşcă cu cafea, de această dată, cafea cu lapte cu mult zahăr. Îşi spuse că era bine să se obişnuiască încă de pe acum cu gândul că va fi orfană, întrucât avea să-l distrugă pe taică-său, iar mama ei nu prea mai avea şanse de supravieţuire. Toate acestea erau evidente. Pentru prima dată începu să se întrebe cum se va putea descurca singură, ce ştia ea să facă mai bine…

Putea, bineînţeles, să-şi continue munca la galerie… se putea întoarce la şcoală, în Anglia sau chiar în Statele Unite… De ce naiba însă se gândea la toate acestea? Tatăl ei voise să o omoare, trimisese oameni să o ucidă – ar fi fost o

proastă să presupună că totul se sfârşise. Dacă Wolf Kollernu înnebunise de tot, dacă credea ameninţarea ei în legătură cu benzile video, atunci poate că povestea lua sfârşit, dar exista un mare dacă... Trebuia să înceteze cu modul acesta copilăresc de a gândi... îşi aminti ceea ce scrisese F. Scott Fitzgerald cu atâta vreme în urmă, o propoziţie pe care mama ei i-o amintise mereu. *Nimeni nu compătimeşte o fată aflată la bordul unui iaht*. Lise îi spusese că îşi trăise toată viaţa de până atunci ca o fată aflată la bordul unui iaht, figurat vorbind. N-avea niciun sens ca o astfel de fată să se aştepte ca cineva să-şi facă griji în privinţa bunăstării şi fericirii ei, deoarece în mintea tuturor o fată aflată pe un iaht nu putea avea nicio problemă. Tot Lise îi mai spusese că trebuia să se obişnuiască cu acest gând. Erika Koller putea dezvălui lumii întregi megalomania tatălui ei, nazistul care voise să-şi ucidă propria copilă, care dorea să îngrădească viitorul Patriei, însă pentru ea însăşi n-avea să găsească niciun fel de compătimire.

Ei bine, putea trăi cu asta. Trăise cu Wolf Koller toată viaţa. Cu orice altceva se putea descurca mai uşor… Cel puţin, aşa spera.

Ştia că are o prietenă.

Ajunse la apartamentul lui Beate din Kreuzberg, apăsă butonul soneriei şi scoase un oftat de uşurare când auzi bâzâitul de răspuns. Urcă treptele două câte două până la etajul al

cincilea şi ajunse acolo, gâfâind ca o alergătoare, însă zâmbind, dar încremeni când zări chipul prietenei ei.

Beate făcu ochii mari; după aceea pe obraji începură să-i curgă lacrimi şi se aruncă de gâtul Erikăi. Plânseră amândouă în tăcere o vreme.

— N-ai murit, n-ai murit, şoptea Beate la urechea ei.

Erika se trase înapoi, ţinându-şi mâinile pe umerii celeilalte fete.

— Dar tu – ce ţi s-a întâmplat? Faţa ta!

Beate încercă să zâmbească, însă durerea o opri. Avea o tăietură la buză, o zgârietură urâtă deasupra unei sprâncene şi un ochi învineţit de pe urma unei lovituri.

— Este rezultatul întâlnirii cu tipii cei răi. Făcu o grimasă de durere. Acum mi-e bine, dar… am multe să-ţi povestesc. Şi sunt sigură că am multe şi de auzit.

Erika privi cu uimire la dezastrul din camerele superioare. Văzu lampa spartă, rafturile măturate, cărţile şi hârtiile împrăştiate peste tot, o masă răsturnată, tot acel dezastru provocat de lupta dusă de John Cooper.

— Cine a făcut asta?

— În cea mai mare parte unchiul tău. E unul dintre tipii cei buni, care încearcă să împiedice uciderea noastră. Abia m-am întors şi eu, dar să lăsăm mizeria la o parte şi să bem un pahar de vin.

— *Unchiul meu* a făcut toate astea?

Îşi povestiră reciproc păţaniile, încercând fiecare să-şi formeze o imagine globală şi înţelegând că era vorba de ceva extrem de important. Beate încheie cu ivirea lui Olaf Peterson din neant, salvându-le viaţa, iar Erika îi povesti confruntarea cu tatăl ei şi stadiul actual al relaţiei dintre ei.

— Vrei să spui că ştii ce e SPARTAKUS? Şi ai mărturisit totul pe casetă video. Chiar ai făcut zece copii pe care să le trimiţi la…

— Nu. N-am ştiut cum. Am crezut că tu…

— Da, da, pot să fac copii. Mai ai măcar un exemplar?

— Da, am reuşit să fac o copie într-un magazin de aparate electronice. Vânzătorul era tânăr şi îi plăcea cum arăt – mi-a arătat cum să mă descurc cu două video recordere. Erika îşi înmuie buzele în al doilea pahar cu vin. Acum ascultă-mă cu multă atenţie, Beate. Am să-ţi spun despre ce e vorba. Vorbesc cu Beate ziarista. Am să-ţi dezvălui tot ceea ce mi-a povestit Karl-Heinz… El a fost omorât pentru ceea ce ştia. Din acelaşi motiv se teme şi tata atât de mult de mine – nici nu îndrăznesc să mă gândesc la modul în care ar putea reacţiona după ce va vedea caseta…

A fost ultimul lucru pe care Karl-Heinz mi i-a spus în acea ultimă noapte, iar eu l-am făcut nebun, căci nu-l credeam nici măcar pe tata în stare să conceapă un asemenea plan. Am crezut

că e vorba şi de ceva imaginaţie la mijloc, însă acum ştiu că nu era decât adevărul gol-goluţ… Acesta e motivul pentru care el a fost omorât.

Ascultă-mă. Toată povestea e legată de ruşi. Tata a încheiat un soi de pact secret… şi l-a convins pe cancelarul Glock că a sosit vremea unei noi ere de supremaţie mondială a Germaniei… La sfârşit, Erika adăugă: Americanii nu pot lăsa că aşa ceva să se întâmple. N-o pot face, nu-i aşa, Beate? Asta spunea şi Karl-Heinz. În cele din urmă, totul depinde de americani…

Ochii fetei erau imenşi şi se umpluseră dintr-odată de nesiguranţă.

Wolf Koller şedea singur în penumbra mansardei pustii a casei din Grunewald. Paşii lui răsunaseră pe coridoare, iar camerele mari şi goale erau îngrozitor de reci. Îi ceruse şoferului să-l aştepte în maşină. Acum şedea prăbuşit într-un fotoliu, fără a-şi fi dat haina jos, ţinând în mână telecomanda pentru videocasetofon şi televizor. Pe măsuţa de lângă el se găsea un pahar cu coniac. Îl durea capul; întotdeauna îl apuca migrena când stresul depăşea o anumită cotă de alarmă. Îşi privi ceasul. N-avea timp de irosit. Trebuia să plece în curând. Gisevius şi ambulanţa care o ducea pe Lise plecaseră deja de la spital. Ceilalţi aveau să se adune peste puţin timp. Nu-i putea face pe toţi să aştepte…

Dădu drumul la televizor şi la videocasetofon. Luă o gură de coniac şi aşteptă ca imaginea să se

focalizeze.

Văzu chipul fiicei sale. Ura „deghizarea” pe care şi-o alesese. Era o fată atât de frumoasă, iar el nu putea suporta ca frumuseţea ei să fie deterioratã de ceva. Nu recunoscu fundalul imaginii. Chipul fetei umplea aproape întreg ecranul.

— Mă numesc Erika Koller. Tatăl meu e Wolf Koller. El e pe punctul de a pune în aplicare un plan care va duce la dominarea Europei de către germani şi ruşi. Ca să protejeze secretul în privinţa planului, el a ordonat uciderea mai multor oameni – când pactul va fi anunţat public, va fi prea târziu pentru a mai putea fi oprit... Să vă spun câte ceva despre acest plan, pe care el a hotărât să-l denumească SPARTAKUS... SPARTAKUS deoarece acest nume simbolizează revolta sclavilor, revolta ruşilor şi a germanilor care au devenit, în opinia lui, sclavii imperiului american...

Wolf Koller nu-şi putea lua privirea de pe ecran. *Fata ştia totul*. Dacă dezvăluia ceva presei sau americanilor... în fine, nimic nu trebuia să se întâmple până ce pactul nu era parafat şi Elţîn scos de pe scena politică... Mai întâi, trebuia să apară anunţul celor două părţi, apoi nimic nu mai conta. Povestea fetei ar fi fost sufocată în oceanul de zgomote stârnit de anunţ.

Istoria n-avea să-l ierte niciodată dacă nu reuşea s-o oprească pe fată.

Apucă din nou telefonul celular şi îl sună pe Clint Kilroy.

Ned Cheddar se delecta cu cârnaţi în sânge şi jumări de porc în bucătăria casei din Georgetown, cu masa plină de telefoane, blocnotesuri galbene şi foi de hârtie cu mesaje decodificate. De câteva ore era înnebunit, deoarece niciunul dintre agenţii de teren din Berlin şi din împrejurimi nu sunase ca să-şi prezinte raportul. Stătuse la taclale cu una din echipele de paznici câtă vreme aşteptase, însă acum începea să-şi piardă răbdarea.

Ned Cheddar nu mai fusese în Europa de douăzeci de ani, de fapt nu mai părăsise Statele Unite de când vizitase Chile şi „Zona Morţii" din Argentina, unde avusese grijă să-i facă dispăruţi pe câţiva inamici. Îşi încheiase treaba în Manila, într-o manieră riscantă, deoarece nu-şi dăduse deloc seama de partea cui se afla. Cu Aquino fusese perfect, însă existaseră anumite legături cu Marcos, anumite interogatorii în legătură cu cei plecaţi în lumea umbrelor. Acum, în Berlin, ambiguitatea n-avea ce căuta. Descoperea treptat că era trădat de oameni pe care, la rândul lui, îi trăda şi el, iar acest fapt îl deranja îngrozitor de tare. În mod clar, era prea târziu ca să-l schimbe pe Herr Koller.

Într-un târziu, telefonul sună tocmai când regreta că nu se dusese chiar el la Berlin. Balonul se ridica, aşa cum se spunea în tinereţea lui, iar el rămăsese pe tuşă. În Berlin s-ar fi putut delecta cu

cârnaţi în sânge şi sauerbraten la Hecker’s Dele, nu de departe de Kempinski, şi şi-ar fi făcut plinul de bere berlineză…

Acum Clint Kilroy vorbea la telefon, iar Cheddar putea auzi gâfâitul celuilalt. Cheddar îşi dădu seama că sosise timpul să-l lase liber pe Kilroy, să-l lase să se întoarcă în Texas şi să se joace cu nepoţii înainte de a avea un infarct sau de a primi un glonţ în piept. Şi totuşi, misiunea lui era să lămurească această ultimă porcărie.

— Am aflat, în sfârşit, ce se întâmplă cu indivizii ăştia scoşi de la naftalină. Mi-a spus Sébastien. Cheddar avea un sentiment ciudat auzindu-l pe Clint Kilroy vorbind de nişte oameni mai tineri decât el şi numindu-i „indivizi scoşi de la naftalină”, însă Cheddar ştia la ce făcea referire celălalt. Sunt cu toţii terorişti *morii* – care, de fapt, n-au murit. Koller i-a reînviat sau poate că Bernd Schmidt – acesta e geniul lui Koller în materie de securitate, care, din întâmplare, a ajuns brusc pe lista dispăruţilor, împreună cu Frau Schmidt – i-a înviat, le-a dat noi identităţi, noi documente, noi biografii… lucrau cu toţii pentru vechea prietenă a lui Koller în zilele când aruncau în aer aeroporturi, autobuze şcolare şi altele asemenea. Îţi aminteşti de ea, Rafaela Dorfmann, despre care se vorbeşte în ultima vreme în termeni de teroristă psihopată şi ucigaşă de copii. Se pare că ea a sărit cu adevărat în aer în mica ei fabrică artizanală, însă câţiva dintre cei care au murit odată cu ea n-au

putut fi identificaţi. Koller cunoştea cine erau oamenii Rafaelei, aşa că a aranjat documentele ca să pară că unii dintre ei au fost sfârtecaţi în explozie…

Cheddar auzi un sunet ritmic şi îşi dădu seama că Kilroy se scobea în dinţi cu unghia.

Acesta continuă:

— Aşa cum ţi-am spus, Schmidt şi soţia lui se află pe lista dispăruţilor şi, din câte mi-a spus Sébastien, ei n-au să se mai întoarcă. După cum ştii, nu sunt în vacanţă în Tahiti. Pentru trecerea în lumea de dincolo a celor doi trebuie învinuit puştiul lui Schmidt, tânărul nostru prieten Karl-Heinz – Sébastien mi-a sugerat că oamenii lui Koller au şters de pe faţa pământului întreaga familie. Nu cred că trebuie să mai sperăm să găsim vreo urmă de-a lor.

— Aşa mi s-a dat şi mie de înţeles, murmură Cheddar.

— Ţi-am urmat instrucţiunile şi-am căutat să-l storc pe Koller de informaţii. El crede că tu te afli departe de miezul evenimentelor şi îi finanţezi mişcarea prin intermediul meu – pe mine mă vede drept omul care acţionează în numele tău, cel care plăteşte. În definitiv, ştie cine sunt – fapt care începe să mă facă un pic nervos dacă tu şi cu el veţi ajunge, ca să zic aşa, la un divorţ, aşa cum pare probabil să se întâmple… Cel mai bine e să nu-l lăsăm să răscolească trecutul şi să apeleze la vechile refrene, înţelegi ce vreau să spun.

— Cu mine ca protector, Clint, eşti cât se poate de în siguranţă. Ştii asta. Sprijinul pe care ţi-l ofer e veşnic şi solid.

— Aşa e. Deci singura persoană care trebuie să mă îngrijoreze cu adevărat eşti tu.

— Dacă eu pic, şopti Cheddar, pici şi tu.

— Urăsc înţelegeri de felul acesta.

— Cu înţelegerea asta trăieşti de multă vreme.

— Pot să închid acum?

— Cu siguranţă, nu. Ai vorbit cu Profesorul?

— N-am zărit niciun fir de păr din capul lui de când s-a hotărât să-l urmărească pe Orlovski. M-a sunat, mi-a spus că l-a văzut pe Orlovski cu Sébastien... iar de atunci s-a dat la fund.

— Să ştii că, dincolo de masca arborată, Profesorul e un om foarte inteligent, zise Cheddar. E şi un om ocupat, aş adăuga. A sunat şi el... A găsit-o pe Erika şi a adus-o înapoi în Berlin... după care a pierdut-o din nou.

— Ce drăguţ din partea lui! Şi mie nu aveai de gând să-mi spui asta? mirii Kilroy. Ce *se* întâmplă aici?

— Pentru tine nu contează, răspunse Cheddar. Am ajuns la finalul jocului, Clint. Mai ai ceva să-mi spui?

— Au fost o serie de împuşcături teribile la fabrica de gunoi a lui Koller noaptea trecută. Trei morţi. Toţi trei oameni de-ai lui Koller. Sébastien mi-a spus că arătau ca şi cum ar fi fost sfârtecaţi

de o grenadă.

— Da. Altceva?

— Cooper a dispărut. Purtătoarea lui de cuvânt arată ca şi cum ar fi fost lovită de un camion. O blondină are grijă de ea: o fată care a apărut azi-dimineaţă.

— Beate Hubermann arată ca lovită de camion, repetă gânditor Cheddar. Probabil că cineva a bătut-o zdravăn. Deocamdată nu contează. Interesant este cine s-a apucat să omoare oameni la depozitul lui Koller. Care-i povestea cu micuţa blondină?

— Nu e micuţă. E înaltă, blondă, cu părul tuns scurt, foarte arătoasă, îmbrăcată numai în piele, cu pantaloni mulaţi pe trup…

— Ei bine? Cine e fata asta?

— N-am nicio idee… însă ceva s-a întâmplat în apartamentul acela. Burke şi cu mine am aruncat o privire ieri, înainte ca Hubermann să se întoarcă de pe unde fusese. Locul era întors cu fundul în sus. Nici urmă de Cooper, de Beate Hubermann, mobile răsturnate, lămpi sparte, ca şi cum ar fi trecut o turmă de elefanţi pe acolo…

— Stai o clipă, rosti încet Cheddar, terminându-şi ultima bere. Care prietenă a lui Beate poate fi? Cineva de care noi să nu ştim? N-am pus noi un om de-al nostru să se ocupe de această tânără reporteră? Nu vreau să aud că am început să dăm rateuri în acest sens…

— Nu ţipa la mine, ţipă la cel care a studiat

cazul ei. Îţi spun eu că blondina asta nu e nici pe lista de cunoscuţi, nici în albumul cu fotografii.

— Atunci te înştiinţez că această *blondină* e Erika Koller. Au machiat-o, făcând-o de nerecunoscut, ca să poată circula în văzul lumii.

— Ştii, Cheese, s-ar putea să ai dreptate.

— Vreau să stai cu Koller. N-are voie să pună la îndoială loialitatea ta. Ţine-i pornirile paranoice sub control. Eu am nişte treburi de făcut pe aici şi timpul devine din ce în ce mai scurt, prietene. O să încerc să opresc SPARTAKUS şi să-l redau pe Koller familiei lui. Dacă voi reuşi, va fi cel mai important moment al carierei mele… Am nevoie să fii pe fază. Repet, nu-i da lui Koller niciun motiv să se îndoiască de tine. Trebuie să fii lângă el în caz că se apelează la tine ca să… îţi exerciţi talentele tale speciale.

— Nu ştiu câte talente mai am, Cheese.

— Pe acesta sunt sigur că-l mai ai, prietene. Cel puţin pe acesta, oftă Cheddar.

Auzi cum dincolo telefonul e agăţat în furcă. Kilroy începuse să tuşească de parcă îşi dădea sufletul. Lucrurile nu stăteau prea bine cu el. La naiba, omul merita să-şi petreacă în Texas timpul care-i mai rămăsese de trăit.

Wolf Koller privea în gol la ecranul televizorului, când observă că Clint Kilroy i se alăturase în camera întunecată. Fusese incapabil să plece de acolo după ce urmărise caseta cu Erika şi dezvăluirile ei privitoare la SPARTAKUS.

Avea sentimentul că o mână uriaşă îl împingea în jos, sub suprafaţa unei mări agitate… Era înconjurat de duşmani. Toţi îl trăgeau în jos. Încercau să distrugă opera vieţii lui.

— Clint, rosti el încet. Tu eşti de partea mea?

— Sunt aici, Wolf. Am primit apelul tău şi am venit imediat.

— Mie mi se pare că a durat enorm.

— Nu, am venit imediat. Ce se întâmplă aici? Unde e Gisevius?

— Toată lumea a plecat în munţi. Se anunţă o furtună acolo. Trebuie să ajungem înainte ca aceasta să se declanşeze. Eşti de partea mea, Clint? Pot să am încredere în tine? Odată mi-ai spus că, chiar dacă lucrai pentru Cheddar, îmi erai loial mie personal – că Cheddar nu-şi dădea seama cui îi eşti credincios… e încă adevărat ce mi-ai spus, Clint?

— Bineînţeles că e, Wolf. Ştii cine sunt eu în realitate, aşa că nu cred că ai putea avea dubii în legătură cu loialitatea mea. Poţi să ai încredere deplină în mine.

— Mă bucur să aud asta, prietehe. Am ajuns la o răscruce – într-o parte e succesul, în cealaltă e bezna abisului.

— Oh, la naiba, Wolf – există întotdeauna un mâine.

— Nu, aici greşeşti. Există întotdeauna un mâine numai dacă învingem. SPARTAKUS ne va asigura acel mâine… nu există altă cale. Forţe

uriaşe au fost puse în mişcare. Continentul European nu va mai fi niciodată acelaşi… dacă SPARTAKUS reuşeşte.

Oftă din rărunchi şi apăsă butonul televizorului. În jurul lor se aşternu tăcerea.

Kilroy îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Devenea nervos când Wolf începea să semene cu Hitler în buncărul lui, în vreme ce ruşii se aflau la o aruncătură de băţ. Blestem şi strălucire. Chestia asta îl scotea din minţi. Cu toate că, într-un fel, ştia că Wolf avea un ţel precis. Totuşi, cum îşi putea permite un om ca Wolf Koller să aibă încredere în cineva?

— Deci, care sunt instrucţiunile pentru mine?

— Vreau s-o ucizi pe fiică-mea. Koller făcu o scurtă pauză, de emoţie sau pentru a întări efectul vorbelor. Se ascunde în apartamentul lui Beate Hubermann. Trebuie să le omori pe amândouă, altfel SPARTAKUS e în pericol. Totul e în pericol. Ea are câteva videocasete. Sau *spune* că le are. Găseşte-le, dacă există, şi adu-le încoace. Apoi vino în munţi. Clint – nu trebuie să fie o execuţie elegantă. Doar rapidă.

— Bine.

— A fost o vreme când aproape am crezut că tu m-ai împuşcat în noaptea aceea – că Cheddar a descoperit SPARTAKUS şi ţi-a cerut să mă lichidezi. A fost cât pe ce să-mi pierd încrederea în misiunea mea… însă acum ştiu că pot răzbate, că îmi pot învinge duşmanii. Am găsit o nouă

energie… ultimele mele iluzii s-au spulberat. Şi acum văd adevărul… tu eşti adevărat, Clint. Tu eşti arma mea specială.

— Înţeleg, rosti încet Clint Kilroy.

— Nu mă dezamăgi, Clint. E ca la război. Ordinele sunt ordine. Koller se ridică în picioare şi îi întinse mâna dreaptă. Te văd din nou în munţi.

Kilroy pocni din călcâie; un vechi reflex. Avu impresia că Wolf Koller zâmbise, însă era prea întuneric ca să fie sigur.

Ploaia se transformase în lapoviţă şi strada sclipea, ca şi cum ar fi fost de sticlă. O maşină care venea spre el acceleră şi derapă. Începu să se învârtească până se izbi de un automobil parcat şi se opri. Din pricina artritei îl dureau toate articulaţiile. Era nervos, fiindcă trebuia să meargă pe suprafaţa alunecoasă. Îl incomoda vârsta. Dacă aluneca şi cădea în fund sau îşi rupea un şold, spitalul şi cimitirul abia aşteptau să-l ia în primire. Asta se întâmpla dacă te încurcai cu tot felul de indivizi nebuni. Uneori avea impresia că nu mai ştia pe nimeni cu o judecată sănătoasă.

Stătea la intrarea în parc, sprijinindu-se de pisoar, ascuns în umbră. Vizavi, ferestrele de la apartamentul lui Beate erau luminate. O sferă luminoasă se vedea, de asemenea, deasupra luminatorului. Din când în când, înăuntru se vedeau umbre deplasându-se. Îşi simţea arma grea în buzunar din pricina amortizorului de zgomot. Trebuia să găsească o cale de-a ajunge în

acel apartament – asta era partea cea mai grea. Restul era floare la ureche.

Tocmai se concentra asupra dreptunghiurilor luminoase de deasupra, când auzi o voce în spatele lui.

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta, soldat.

Clint Kilroy simţi ţeava pistolului de calibru 45 înfigându-i-se în ceafă. Făcu o grimasă când se gândi ce i-ar fi putut face un glonţ bătrânului lui craniu. Ştia a cui era vocea.

— Ei, Burke, ce faci aici?

— Te împiedic de la o tâmpenie.

— E nevoie să-ţi amintesc, Burke, că suntem de aceeaşi parte a baricadei?

— Habar n-am cine eşti tu cu adevărat, Clint, însă ştiu că pe vremuri ţi se spunea Iceman. Asta-i meseria ta, să ucizi oameni. Dar n-o să le ucizi pe aceste două femei. Ele nu sunt pe câmpul de luptă. N-o lua razna tocmai acum.

— Oh, la naiba, rosti Kilroy. Omoară-mă dacă vrei, dar o fac.

Doamne, Burke. Cu faţa spre Delaney, continuă: N-au trecut nici măcar două ore de când Cheese mi-a spus să stau în preajma lui Koller. Fii sigur că nu i-am dat niciun motiv să se îndoiască de loialitatea mea. Urmez doar ordinele. Clint Kilroy îşi dădu seama că un câine îi adulmeca pantofii, după care văzu că acel câine era legat de Delaney prin intermediul unei lese de piele. Nu

pot să cred, oftă el.

— E la fel de bun ca orice om cu care am făcut echipă, zise Delaney. Numele lui e Schuyler.

— Ce mai lesă pentru un câine, se lamentă Kilroy, aplecându-se şi scărpinând bullterrierul după ureche. Oricum, Cheese nu mi-a spus să fac tâmpenii. Nu sunt aici ca să-l dezamăgesc pe Koller…

— Dacă nu termini cu porcăria asta, te împuşc.

— Wolf Koller tocmai mi-a ordonat să le ucid pe fiică-sa şi pe individa aceea Hubermann. Ele două nu înseamnă nimic pentru Cheese – iar dacă soarta lumii depinde de modul în care execut ordinele lui Wolf Koller, atunci ar fi mai bine să le omor.

Câinele se freca de piciorul lui Kilroy.

— Să-i ucizi fata? Pe Erika? Delaney aproape rămase fără răsuflare. Ce pui de lele e şi individul ăsta. Şi o s-o faci?

— Păi n-am de ales.

— Aşa e. N-ai. Căci ordinele speciale ale lui Cheese, pe care mi le-a transmis acum o jumătate de oră, prevăd ca nimeni să nu-i facă vreun rău fiicei. Cred că nu şi-a închipuit că Koller te va trimite pe tine să faci treaba lui… oricum, astea sunt ordinele mele. Iar eu te-am prins pe tine, Clint… oricine dracu’ ai fi tu, de fapt.

— Nu sunt un om cu care nu se poate discuta. E un telefon în colţul străzii. Hai să-l sunăm pe

Cheese.

— De la un telefon public?

— De ce nu? Sunt cele mai sigure din lume.

După câteva minute, telefonul lui Cheddar din Georgetown începu să sune.

Ned Cheddar răspunse imediat.

— Sper că aveţi ceva serios să-mi spuneţi, domnilor. Mi se răceşte prânzul. Acum daţi-i drumul.

Cei doi se conformară.

Leopold Ştecher

Kilroy nu parcursese niciodată până acum drumul până la ascunzătoarea din munţi a lui Wolf Koller, şi parcă dura de o veşnicie. După ce lăsaseră în urmă autostrada, începuseră să urce pe o şosea laterală, la început uşor, apoi din ce în ce mai pieptiş, înfruntând petice de gheaţă şi valuri de zăpadă. Toată lumea spunea că era prima mare ninsoare a iernii. Oricum, întreaga poveste fusese o nebunie încă de la început, aşa că de ce s-ar fi arătat cooperantă vremea? Niciunul din ei nu ştiuse în ce rahat se bagă atunci când Cheese îl trimisese în Boston să discute cu prostul de Cooper, iar acum era prea târziu să se mai poată pomi de la capăt. Cheese se comporta ca şi cum avea totul sub control, numai că juca teatru. Grăsanul nu era un agent de teren, nu gândea ca un agent de teren şi nu-i plăcea să-şi deplaseze fundul ăla mare mai departe de bucătărie ca să-şi facă o omletă, iar ăsta era un semn rău, din

punctul de vedere al lui Kilroy. Dacă Cheese ar fi ştiut ce porcărie se întâmpla aici şi cum trebuia să ai grijă şi să-ţi supraveghezi fiecare cuvânt de frica de a nu dezlănţui furiile Infernului, poate ar fi găsit o cale mai bună de a ţine totul sub control. Deşi poate că aşa ceva nu exista.

Lui Kilroy nu-i plăcea în mod special această idee de a se duce în munţi. Se cam temea de atitudinea pe care Wolf Koller o adoptase faţă de el şi îi repugna gândul că va fi obligat să stea alături de acest om, izolat în mijlocul unei furtuni de zăpadă. Când va fi în decursul timpului, Wolf o luase razna, iar Kilroy nu putea spune exact când începuse totul. Oare la sosirea lui Cooper? Acel eveniment păruse să accelereze punerea în aplicare a planurilor acestui nou Hitler. La urma urmei, pentru Kilroy lucrurile erau simple: Wolf Koller era un fel de Ross Perot înarmat. N-avea niciun rost să scormonească dincolo de această comparaţie. Kilroy ştia că totul ar fi fost altfel acum dacă n-ar fi strănutat în clipa în care trăsese asupra lui Koller; instinctul lui Cheese fusese corect în acest caz. Acum situaţia era cum era. Kilroy credea cu tărie că lumea se făcea tot mai rea, pentru că nu învăţa niciodată din lecţia trecutului. De fapt, nu învăţa din niciun fel de lecţie. Naţiunile semănau perfect cu nişte şobolani într-un labirint. Era de ajuns să te facă să-ţi doreşti săi ucizi pe toţi, ca să poţi trăi în pace. Numai că asta ar fi fost o misiune mult prea

complicată.

Se uită la pasagerul din maşină. Konstantin Orlovski moţâise toată după-amiaza, însă acum era treaz şi privea peisajul, rândurile dese de brazi, zăpada şi gheaţa. Orlovski nu fusese niciodată oaspete la reşedinţa montană a lui Koller. Din când în când îşi verifica Rolexul de aur şi îl anunţa pe Kilroy că mergeau foarte bine, luând în considerare drumul înşelător. Geanta diplomat verde se odihnea pe bancheta din spate. Aceasta conţinea proiectele documentelor care aveau să fie aprobate de Rossovici, Koller şi cancelarul Glock.

Koller îl determinase pe Kilroy să urgenteze implicarea lui Rossovici în plan. Kilroy aflase detaliile acestui plan numai datorită speculaţiilor lui Cheddar.

— Vremea asta nu e prea grozavă pentru zborul lui Rossovici, rosti el, ca să facă puţină conversaţie. Lucruri de felul acesta se întâmplă mereu pe vreme nepotrivită. În Panhandle am văzut o turmă de vite prinsă de o furtună ca asta şi am văzut avioanele zdrobindu-se de sol în vreme ce veneau cu hrană pentru bietele patrupede…

— Rossovici va ajunge aici, zise Orlovski. Nu-ţi face griji în privinţa lui. Mai bine fii atent la drum. Du-ne în siguranţă la destinaţie.

— Bine, bine, poţi să fii convins de asta.

Kilroy îl observase pe Orlovski urmărindu-l cu coada ochiului în ultimele zile. Îşi închipuia că

Orlovski ştia cine era el sau cine fusese. În definitiv, serviciile secrete sovietice erau bune la ţinerea evidenţei inamicilor, iar Kilroy putea fi clar socotit aşa ceva. Undeva, în memoria lui Orlovski, se deschisese un dosar pe jumătate uitat, de unde ieşise la iveală o poză îngălbenită sau un vechi document de identitate, iar acum Orlovski încerca să recompună personajul. Poate Kilroy avea de ce să îşi facă griji, poate că nu. La urma urmei, Orlovski văzuse că Koller se baza pe Kilroy. Însă Orlovski ştia că Clint Kilroy nu era americanul care se pretindea a fi, aşa că se putea întreba: Wolf Koller era la curent? Şi dacă da, de ce continuau Koller şi Kilroy să se prefacă? Oare avea importanţă? Orlovski îşi punea, probabil, toate aceste întrebări. Oare Kilroy îşi bătea joc de Koller? Oare *chiar* lucra Kilroy pentru americani?

Kilroy încercă să pătrundă în mintea rusului şi ajunse la concluzia că exista o adevărată mlaştină acolo. N-avea să-şi dea niciodată seama ce anume gândea rusul cu adevărat decât când avea să ţie prea târziu. Ruşii erau cei mai mari ticăloşi de pe faţa pământului.

Trecură de o mică clinică cocoţata pe versantul muntelui, deasupra unei prăpăstii ameţitoare, şi continuară să urce. Înţepeniseră în maşină de când mergeau.

Kilroy trase uşor pe dreapta. Avea ordinele lui clare, primite de la Cheese, iar acum era un moment excelent ca să le îndeplinească. Oftă, se

întoarse către Orlovski şi zise:

— Ştii, Konnie, greu mai e să fii bătrân. Am înţepenit în maşina asta şi piciorul drept mă înjunghie. Un cârcel cumplit. Trebuie să mă plimb puţin.

— Preferi să conduc eu, domnule Kilroy?

— Hai să ieşim şi să ne plimbăm un pic, să vedem dacă îmi revin. Iisuse, mă doare înfiorător de tare!

Deschise portiera şi se strecură afară, asigurându-se că avea arma la îndemână. Lui Cheese i se pusese pata pe blestemata aceea de geantă diplomat. El credea că avea o semnificaţie deosebită dacă Orlovski nu se despărţea niciodată de ea. Şi poate că avea dreptate. Oricum, pe Kilroy nu îl deranja niciodată să omoare ruşi. Îl ajuta să rămână în formă.

Începea să se întunece. Se aflau pe coasta muntelui, un loc mult mai întunecat, mai rece şi mai bântuit de vânt.

Kilroy îl auzi pe Orlovski coborând pe cealaltă parte. Tropăi pe loc din picioare şi clătină din cap. Destinaţia lor – vila lui Kollerse afla la numai circa cinci sute de metri distanţă în linie dreaptă, în sus, însă ei nu puteau, bineînţeles, urca pieptiş. Trebuia să urmeze sinuozităţile şoselei până acolo. Cert era că Orlovski nu ştia că se aflau atât de aproape.

— Hai, ţine-mi companie.

Kilroy pomi de-a lungul taluzului de zăpadă,

care cobora drept cam trei metri, după care forma un şanţ şi apoi începea să se înalţe abrupt, odată cu versantul muntelui, şi să se piardă printre copaci şi zăpadă. Kilroy parcursese cam cincisprezece metri când îşi dădu seama că Orlovski nu venea după el.

Se răsuci pe călcâie şi privi înapoi spre ticălos. Oftă.

Rusul stătea parţial acoperit, de portieră, sprijinindu-se pe cadrul ei, cu braţul întins. Avea unsoi de armă în mână. Kilroy îşi spuse încă o dată că era prea bătrân pentru toată porcăria asta.

— Hei, Konnie, ce dracu' faci? Sunt singura ţintă de pe aici în care poţi să tragi şi sunt mai mult ca sigur că n-ai de gând să mă împuşti… deci, ce dracu' faci acolo?

— Leopold Ştecher, rosti Orlovski cu voce tare.

Kilroy îşi duse palma pâlnie la ureche.

— Poftim?

— Eşti Leopold Ştecher.

— N-am auzit niciodată de numele ăsta.

— Leopold Ştecher a fost un asasin SS. Erai tânăr pe atunci, însă continui să fii un asasin.

— Spui tâmpenii, Konnie. Acum lasă prostiile şi vino să te plimbi cu mine şi să urinezi sau stai dracului în maşină, dar termină cu porcăriile.

Kilroy începea cu adevărat să simtă un junghi în picior. Ce avea să mai urmeze? *Ce naiba mai urmai*

— Toată lumea te-a căutat după război. Leo Ştecher. Un criminal de război de prim rang. Nu te-a deranjat niciodată să omori oameni în public. Evrei, polonezi, ruşi, pe oricine, bărbaţi, femei sau copii. Avem un dosar în Moscova pe numele tău, lung cât o zi de post. Bănuiesc că te-au descoperit americanii... şi te-au pus la treabă. Probabil că ai fost foarte valoros. Ne-am întrebat mereu pe cine au găsit ei care să ştie atât de multe.

Kilroy izbucni în râs, bătând din mănuşi. Ar fi trebuit să-l ucid pe rabatul ăsta în vreme ce conduceam. N-am vrut să mânjesc tapiţeria. Acum uite în ce mizerie m-am vârât.

— Am fost ofiţer al serviciilor secrete americane. Am lucrat pentru Bill Donovan, e totul trecut în dosar, ticălosule. Te-ai uitat în alt dosar, fiule. Acum e frig şi piciorul meu se simte rău, aşa că lasă arma aceea jos! M-am săturat de tot rahatul ăsta.

Se îndreptă foarte încet către marginea taluzului, încercând să vadă ce îl aştepta dincolo, jos. Purta pantofi negri, cu talpă de piele, extrem de alunecoşi.

— Eşti Leopold Ştecher, strigă Orlovski în vânt. Din Detmold. Ai fost un ticălos de nazist criminal...

— Sunt din Texasul de Vest! îţi spun că m-ai confundat cu Ştecher, Martin Bormann sau altcineva, însă eu am fost întotdeauna doar Clint Kilroy...

— Ţi-a plăcut să omori oameni…

— Îmi place şi acum, dar asta nu înseamnă că sunt cine spui tu că sunt…

Accentul lui texan devenea din ce în ce mai pronunţat.

— După război ai început să lucrezi pentru OSS şi ţi-ai turnat toţi vechii camarazi, după care ai adoptat aceeaşi metodă de lucru pentru OSS, apoi pentru CIA şi Dumnezeu mai ştie pentru cine altcineva… Ştiu cine eşti, nenorocitule!

Primul glonţ zbură în vânt, suficient de aproape de Kilroy ca acesta să tresară. Instantaneu el dispăru, pur şi simplu, dispăru, ca un scamator. Hocus pocus. Un alt glonţ şuieră şi se înfipse în zăpadă în versantul aflat în spatele locului unde stătuse Kilroy.

Acesta avu impresia că pică dintr-un avion şi se gândi cât de preferabil ar fi fost să se întâmple aşa decât să facă ce făcea acum. Era prea bătrân, mult prea bătrân, îşi putea rupe un picior sau un şold în urma acestei căzături. Nu-i păsa dacă trăia sau murea, însă voia să scape din capcana în care intrase singur.

Se lăsase să cadă în şanţ, având sentimentul că se prăbuşeşte o veşnicie, deşi erau numai circa trei metri până os. Cum cheile maşinii se aflau la el, era convins că Orlovski va veni să-l caute.

Se lipi de adăpostul constituit din zăpadă, pământ şi rocă, în afara razei vizuale a celuilalt, şi scoase arma cu care plănuise tot timpul să-l

omoare pe rus. Gâftia ca şi cum ar fi alergat mai mulţi kilometri. Spera ca vântul să-i ascundă gâfliala. Orlovski nu-l putea vedea de sus. Îl auzea păşind pe marginea taluzului, zgâindu-se înspre tufişurile de dedesubt, încercând în acelaşi timp să nu ajungă o ţintă vie pentru arma americanului. Voia cu orice preţ să descopere unde se ascundea Kilroy. Acesta se întrebă dacă era mai bine să iasă din adăpost şi să se bazeze pe surpriză, ca să aibă timp să ochească… sau să aştepte ca Orlovski să coboare tal uzul şi să-l împuşte abia atunci? Ce să facă, ce să facă? Ura suspansul. Dacă ar mai fi fost tânăr, instinctul ar fi prevalat în faţa judecăţii. Ah, la dracu'…

Ieşi din adăpost.

Orlovski nu se uita la el.

Rusul alunecase pe zăpadă şi se afla în plină cădere, gemând şi izbindu-se de perete. Ateriză la picioarele lui Kilroy. Ambii fură atât de surprinşi, încât strigară. Orlovski începu să-şi caute cu febrilitate arma, iar Kilroy se dădu înapoi, îşi prinse piciorul într-o rădăcină sau vreun alt lucru blestemat şi căzu pe spate.

Rămaseră unul cu faţa la celălalt, ca doi copii zăpăciţi. Orlovski nu-şi putea lua ochii de pe faţa lui Kilroy, în vreme ce mina bătătorea zăpada în jur, căutând arma scăpată. De unde şedea, Kilroy vedea totul limpede.

Izbucni în râs. Nu se mai putea abţine. Erau ca doi puşti prinşi într-un joc, pe care nu mai ştiau

cum să-l termine.

Kilroy făcu semn cu capul înspre tocul armei, care se ivea din zăpadă.

— E acolo. Lângă piciorul tău.

Orlovski se întinse după armă, continuând să pipăie zăpada cu privirea pironită în ochii lui Kilroy.

Kilroy îl împuşcă de două ori în plină faţă.

Evadarea

Stătea întinsă pe pat, întrebându-se de cât timp zăcea aşa şi unde se afla, dar perfect conştientă cine era. Era înspăimântată de moarte. Pentru că nimic n-avea sens. Era convinsă că nu mai fusese niciodată aici. Locul îi amintea de o biserică, dar era clar că nu era vorba de aşa ceva. Sus se vedea un tavan de catedrală, iar de jur-împre jur existau o mulţime de ferestre, dincolo de care era întuneric. Înăuntru totul era îmbrăcat în lemn lustruit şi emana miros de antiseptic. Lumina venea din nişte aplice montate în colţuri; era plăcută şi relaxantă. Poate ar fi adormit din nou dacă ar fi ştiut unde se găsea. Era însă obosită de atâta somn şi avea chef să afle ce se întâmpla.

Nu i se mai administrase de mult o injecţie şi nu-l mai văzuse pe doctorul Gisevius… o zi? Două zile? Timpul avea o semnificaţie atât de măruntă când erai ameţit şi slăbit şi… şi… Cum ajunsese în locul acesta? Nu-şi amintea nimic. Doctorul

Gisevius îi făcea mereu injecţii, şoptindu-i e a acestea îi vor uşura durerea, însă ea nu ştia la ce

făcea el referire, întrucât nu simţea nicio durere, era doar obosită, confuză şi cu memoria împrăştiată… Dar acum, ce ciudat, avea impresia că mintea îi era limpede, se putea gândi la persoana ei, la soţul ei, la doctorul ei, la fiica ei, în legătură cu care era foarte îngrijorată. Ştia prea bine de ce era atât de îngrijorată. Iar John Cooper, fratele ei… unde se afla? Nu-i stătea în caracter lui John s-o abandoneze, iar ea avea senzaţia că nu-l mai văzuse de mult, de când se certaseră în grădina de la Charlottenburg, eveniment pe care, de asemenea, şi-l amintea perfect… după cum îşi amintea unde şedea în clipa în care Wolf fusese împuşcat prin fereastră. Oare fusese prins cineva pentru această faptă?

Când se trezise pentru prima dată în acest loc nou, cineva venise să discute cu ea, un doctor pe care nu-l cunoştea. Păruse o persoană plăcută, un om care-i vorbea aproape părinteşte, dar care nu părea a avea prea multă autoritate şi siguranţă de sine. Nu semăna deloc cu Fritz Gisevius, care o asigura întotdeauna că totul avea să fie bine, că nu trebuia să-şi facă niciun fel griji, că, dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, el îi va face o injecţie şi o va adormi. Doctorul cel nou nu era deloc aşa, părea timid şi nesigur cu privire la tratamentul pe care să i-l administreze… nu-l văzuse pe doctorul Gisevius de zile întregi, însă se simţea mult mai bine. Poate că era un pic slăbită de la zăcutul în pat, însă capul îi era mult mai

limepede şi mintea mult mai trează…

În camera tăcută, cu plante, cu lumină slabă şi cu ferestre mari, auzi un soi de zgomot mecanic, ca al unui aparat de respiraţie artificială, un fel de pufăit foarte încet şi un soi de picurat constant… Se ridică pe coate, clipi din ochi, se luptă un pic cu pătura care o acoperea, se răsuci şi văzu celălalt pat… nu-l observase înainte, însă era acolo, un pat de spital cu marginile ridicate, pe care şedea nemişcată o siluetă. Şopti: *hei*, *hei*, *mă auzi*, *eşti trează*… însă nu primi niciun răspuns. Era îmbrăcată cu una dintre cămăşile ei de noapte; iar pe un scaun tras lângă pat se odihnea un halat. Luă o gură de apă dintr-un pahar aflat pe noptieră. Gata, era mai bine… Era surprinsă de cât de bine se simţea… aproape ca o fiinţă normală. Îşi aminti cât de bolnavă fusese de când se întâlnise cu John la Charlottenburg, cum nu-şi mai putuse aduce aminte cine era şi cum fusese incapabilă să mănânce, putând numai să doarmă şi să aibă coşmaruri, şi cum doctorul Gisevius, îngrijorat, se apleca deasupra ei cu seringa pe care o înfigea în ea, spunându-i că totul se va limpezi curând în mintea ei, numai că starea i se înrăutăţise tot mai mult… iar acum se simţea mult mai bine. Se întrebă unde se afla, căci voia să-i spună doctorului că se simţea perfect…

Încercă să-şi scoată picioarele de sub pătură. În cele din urmă, şi le eliberă şi le trecu peste marginea patului. Tălpile nu-i atingeau podeaua,

însă îşi putea legăna picioarele, ca să mai pună sângele în mişcare. Continuă să asculte aparatul de respiraţie artificială şi observă că acesta era legat de persoana care zăcea pe celălalt pat. Îşi lăsă încet tălpile pe podea. Aceasta era caldă şi lustruită. Simţi valuri de aer cald scăldându-i picioarele. Nimic nu semăna cu vreun spital în care mai fusese. Nu erau paşi grăbiţi, murmure şi zgomote de cărucioare pe holuri. Avea impresia că fusese dusă într-un loc izolat de lume, într-un nou gen de spital sau poate într-o instituţie specială de boli mintale – în fine, cel puţin era convinsă că nu era nebună. Se întrebă unde se află Erika, dacă se întorsese. Îi era atât de dor de Erika… îşi amintea ziua în care i se pusese bebeluşul în braţe… îşi amintea că Wolf îi spusese că ea nu putea să aibă copii şi cum rămăsese fără grai de teamă că va izbucni în hohote de plâns, asta pentru că lui Wolf îi displăcea s-o vadă plângând… şi-l aminti pe Wolf dându-i bebeluşul, care se uita la ea cu ochi mari, ţinând pumnişorii încleştaţi… îşi aminti cum micuţa fiinţă se cuibărise la pieptul ei, ca un ghemotoc cald, dependent de ea, prima fiinţă vie care avusese vreodată cu adevărat nevoie de ea… Erika. Ea şi Wolf o botezaseră pe fetiţă în acea noapte. Fusese cadoul lui Wolf pentru ea, copilaşul pe care ea crezuse că nu-l va avea niciodată. Fusese derutată atunci din cauza explicaţiei răspicate a lui Wolf că Erika nu trebuia să afle niciodată că era copil adoptat, că întreaga lume

trebuia să creadă că fetiţa era fiica lor naturală… totul datorită nevoii de perpetuare a numelui Koller… Se întrebă dacă Erika se întorsese acasă sau dacă măcar fusese descoperită… vie.

Se trezi din reverie, se ridică în picioare şi traversă spaţiul dintre patul ei şi celălalt pat. *Hei, hei, te deranjez, ştii cumva unde suntem…*

Privind cu atenţie la silueta nemişcată, se trase brusc înapoi.

Sub acea pătură nu se afla o persoană întreagă. O încercă un sentiment de groază, însă reuşi să nu ţipe…

Doar o jumătate de cap părea a fi la locul lui, bandajat. Se mai vedea nişte păr cărunt, câteva trăsături nedefinite. Cealaltă jumătate era un gol imens, astupat cu câlţi de bumbac… părea că persoanei îi lipseşte un umăr sau un braţ, sau chiar o jumătate de trup… abia îşi dădu seama că era un chip de femeie, însă un chip fără viaţă, aparţinând unei fiinţe care ar fi fost mai împăcată dacă ar fi fost lăsată să moară… menţinerea în viaţă de o asemenea manieră semăna cu o pedeapsă, cu ceva satanic… o apucă tremuratul şi atinse cu teamă ciotul rece care fusese pe vremuri mâna acestei femei…

— N-o atinge.

Se întoarse cu faţa în direcţia vocii.

— Nu, încercam doar să vorbesc cu ea. Atunci am văzut că…

— Nu poate vorbi, Lise. Era doctorul

Gisevius. Şi tu n-ar fi trebuit să te dai jos din pat. Nu eşti suficient de întremată… Ştii cine sunt eu? îţi cunoşti numele?

— Bineînţeles, Fritz. Nu te comporta copilăreşte.

— Cine sunt eu?

— Doctorul Fritz Gisevius. Iar eu sunt Lise Koller. Dar aş vrea să ştiu *unde* mă aflu. Vreau să ştiu ce se petrece şi unde e Wolf… cât timp am stat inconştientă?

— Eşti extrem de slăbită, Lise. Memoria ta s-ar putea pierde în orice clipă…

— Dar mă simt excelent, Fritz. Mai bine decât oricând în ultimele luni.

— Trebuie să te întorci în pat. Să te odihneşti. Mă bucur să aud că te simţi mai bine…

Purta un costum închis la culoare, la două rânduri, şi ţinea pe un braţ un palton gros de caşmir. În cealaltă mână ducea trusa lui de medic. Lise văzuse de multe ori acea trusă.

— Nu mă bag din nou în pat, Fritz. Mă simt excelent.

— Ţi-e foame?

— Vreau să ştiu unde sunt. Şi cine e femeia asta? Spune-mi, Fritz. Chiar acum.

— Toate la timpul lor. Mai întâi, înapoi în pat. Gisevius veni încet către ea, cu o expresie ciudată pe faţă, ameninţător. Poţi leşina în orice moment. Te poţi prăbuşi şi te poţi răni – şi noi nu vrem asta, nu-i aşa?

— Mă cam doare capul, recunoscu ea moale.

— Vezi, draga mea? Nu ţi-e chiar atât de bine cum crezi. O să te facem din nou bine, n-ai de ce să fii îngrijorată, dar e nevoie de ceva timp. Acum ai nevoie de odihnă, draga mea. O să-ţi dau un sedativ, o să dormi şi o să reluăm subiectul dimineaţă. O să-ţi povestesc totul despre cealaltă femeie şi despre acest mic spital încântător – Wolf a crezut că o să te simţi mult mai bine aici. Recuperarea ta se va petrece mult mai repede în acest loc tăcut. Se apropie de ea şi întinse mâna ca să i-o apuce pe a ei; ea îi simţi degetele groase trăgând-o înapoi spre pat. Gisevius aranjă pătura. Ai avut o zi lungă şi obositoare. Ar trebui să dormi. Mâine o să avem o conversaţie lungă…

— Nu! Nu mi-e somn, nu sunt obosită, stau de zile întregi în pat, sunt tot mai slăbită, iar acum mă simt mult mai bine… şi n-am mai primit nicio injecţie de-a ta de… de cât timp, Fritz? Care sunt efectele secundare ale acestor injecţii? Te-ai gândit la asta? El refuza să-i elibereze mâna. Dă-mi drumul, la naiba!

— Ei, ei, Lise, nu pot face asta. Nu pot să-mi asum responsabilitatea stării tale dacă…

— Nu-ţi cer să-ţi asumi nicio responsabilitate! îţi cer să acorzi atenţie vorbelor mele. Mă simt foarte bine, doctore! Asta nu contează pentru tine?

El continua să-i ţină strâns mâna.

— E o iluzie, draga mea Lise. Nu mi-aş ierta-o

niciodată dacă ţi-ai face singură rău… acum trebuie să insist să iei un sedativ, după care să dormi.

Gisevius avea seringa în mâna dreaptă. Trusa se odihnea deschisă pe cearşaful alb.

— Mă doare, Fritz! Ce se întâmplă aici? Ce crezi că faci?

— Te ajut doar, dragă Lise…

Acul seringii ajunsese deasupra braţului ei. Lise văzu şirul de puncte pe carnea ei*. Încearcă să mă omoare*… Brusc, luă carafa de apă şi lovi cât de tare putu cu ea în faţa lui Gisevius, dându-i capul pe spate şi auzindu-i ochelarii cum se sparg şi ramele cum crapă. Ramele se înfipseră în carnea de sub ochi şi Gisevius începu să urle de durere. Acul seringii se înfipse în braţul ei, mai jos de locul prevăzut. Ea îl pocni din nou cu carafa şi strânsoarea lui slăbi. Gisevius se prăbuşi pe pat, ducându-şi palmele la faţă. Ochelarii îi atârnau, rupţi, pe un obraz. Cea de-a treia lovitură a carafei goli apa peste capul şi pieptul doctorului. Acesta urlă din nou când ramele se înfipseră mai adânc în faţa lui. Mâna îi căzu inertă, şi Lise se eliberă complet din strânsoare.

Începea să o doară braţul. Seringa fusese înfiptă adânc în carne şi rămăsese acolo. Lichidul din seringă începea să-i circule prin braţ şi pe braţ, ajungând în mici şiroaie până la încheietura mâinii şi pe degete.

Lise apucă seringa, încercă să o îndrepte,

apoi o smulse cu putere şi simţi o răceală inundându-i braţul pe dinăuntru. Senzaţia o înfricoşă. Habar n-avea ce lichid i se injectase şi circula acum prin sângele ei… îşi simţi brusc trupul cuprins de frig, ca şi cum ceva o îngheţa pe dinăuntru… trebuia să iasă de acolo. Gisevius era în genunchi şi încerca să-şi găsească lentilele ochelarilor. Faţa îi era plină de sânge. Arăta ca un urs, ca un animal rănit, spumegând de furie în timp ce se învârtea în cerc pe podea.

Lise trecu pe lângă el. Gisevius sesiză mişcarea, întinse un braţ, apucă poala cămăşii ei de noapte, apoi glezna. Lise căzu, se târî la distanţă de acele degete lacome, după care se ridică în picioare. Capul îi vâjâia, nu se mai simţea deloc bine; trebuia să fugă de acolo. Poate că era nebună, însă trebuia să fugă de Gisevius… O apucă răul de la stomac şi îşi simţi picioarele înmuiate, însă nu mai putea rămâne aici… El ar fi omorât-o, o voia moartă, o ucidea încet-încet, cu injecţii. Mintea i-o luase razna, ştia că era nebună, însă era vorba de Fritz Gisevius, el nu putea să-i dorească moartea, doar era prietenul ei, Fritz… Gisevius se ridică în picioare, pomi, clătinându-se, înspre ea, dar Lise o luă la goană pe coridor, apoi pe lângă un birou, în care mintea ei înregistră fugar licărul albăstrui al unui ecran de televizor cu circuit închis pe care se vedea imaginea camerei pe care tocmai o părăsise, patul pe care zăcea jumătatea de om, după care împinse o uşă şi se

trezi în noapte…

Era frig, afară e a şi înăuntrul ei, iar vântul cobora în rafale de pe culmea muntelui. Ningea şi fulgii o ciupeau de faţă, ca nişte lame ascuţite. Sfâşiau ţesătura subţire a cămăşii de noapte. Alunecă în zăpadă, apoi se căţără, cu picioarele goale, către şosea, ajunse acolo, începu să alerge pe drum, însă totul era inutil, căci avea să moară… o scurtă privire în spate, dar nu fu în stare nici măcar să vadă clădirea din care evadase. Bezna o înghiţise complet.

Amurgul zeilor

Ned Cheddar era foarte nemulţumit în privinţa cancelarului Glock.

Acest lucru ar fi fost suficient de râu, însă erau altele şi mai neplăcute, la naiba!

Era nevoit acum să depindă de cancelarul Glock. Cheddar avea cumplita senzaţie că e strâns cu uşa. Se găsea în criză de timp, se afla la mare distanţă de teatrul de operaţii şi-i displăcea faptul că miza era atât de importantă, iar el avea atât de puţin control asupra situaţiei. Se simţea ca un om legat la ochi, pipăind în jur cu mănuşi în mâini, încercând să identifice totul doar prin atingere. Povestea asta îl înnebunea şi îi stârnea o foame teribilă.

Glock… Lucrase mult cu Glock de-a lungul timpului, începând cu vremurile când acesta era agent secret vest-german. Pe atunci, cei răi erau întotdeauna comuniştii, lucraseră împreună la

schimburile de prizonieri cu echivalenţii lor din Moscova, prin Berlinul de Est. Glock se ocupa de livrarea „mârfii” la Podul Glienicke şi îl suna după aceea pe Cheddar ca să-i comunice că totul se desfăşurase bine. Lucraseră împreună şi în problema promovării scopurilor diplomaţiei americane şi a NATO, când Glock era ofiţer de legătură la Cartierul General NATO. Pregătiseră împreună reunificarea Estului cu Vestul, când Glock devenise politician, pe cale de a ajunge în structurile ierarhice de vârf din Bonn.

Însă Cheddar nu avusese niciodată încredere completă în Glock. În inima actualului cancelar mocnea, cu o scânteie veşnic aprinsă, flacăra naţionalismului german. N-avea ce-i face; această flacără făcea parte integrantă din structura omului. La naiba, nimeni nu putea fi învinuit pentru aşa ceva. Dar când te numeai Ned Cheddar nu putea să-ţi placă o astfel de atitudine. Când Wolf Koller apăruse din umbră ca principal motor al carierei politice a lui Glock… în fine… Cheddar încercase să nu-şi facă griji. Crezuse cât poate ţine pe amândoi în lesa mânuită de el din fortăreaţa personală din Georgetown. Însă Koller scăpase din lesă, se furişase şi crease SPARTAKUS, pe care îl pusese în mişcare cu complicitatea cancelarului Glock, iar acum Glock era vârât în rahat până la gât.

Sosise vremea asaltului.

Cavaleria, condusă de imensa siluetă a lui

Ned Cheddar, ajunsese tocmai pe culmea dealului şi constatase trădarea pe câmpia de dedesubt şi… în fine, gata cu atâtea metafore. Cheddar avea să-l forţeze pe Glock să aleagă între calea americană, strălucind de adevăr, onoare şi decenţă, şi ceea ce promitea Wolf Koller. Ned Cheddar ar fi dorit să fie ceva mai sigur în privinţa întregii afaceri.

Apucă telefonul şi chemă Bonn-ul. Un asistent al cancelarului îl informă că acesta îşi luase o mică vacanţă şi plecase la reşedinţa montană a lui Wolf Koller.

— Şi nu se poate să-mi faceţi legătura acolo? Călătoreşte cu maşina?

— Da. Însă e o problemă cu legătura. În munţi s-a stârnit o mare furtună de zăpadă – aşa că legăturile radio sau telefonice sunt dificil de realizat. Lăsaţi-mi mesajul dumneavoastră şi voi încerca să fac tot ce pot.

— Nu, cred că nu e bine aşa. Încercaţi să-mi faceţi legătura. Rămân pe fir. Spuneţi-i că Ned Cheddar e foarte nerăbdător să discute ceva cu el.

Trecură mai multe minute, timp în care Cheddar bătu darabana cu degetele pe aparat. Inspiră de câteva ori adânc, căutând să rămână calm. Într-un târziu, asistentul reveni pe fir.

— Legătura a fost foarte slabă şi s-a întrerupt, însă am apucat să-i comunic că e vorba de dumneavoastră, domnule. Şi-a schimbat deja ruta şi se îndreaptă spre cel mai apropiat oraş. E posibil ca liniile telefonice de acolo să fie mai bune

decât telefonul celular. Mi-a spus să vă anunţ că vă va căuta direct şi personal.

— Bine, oftă Cheddar. Mulţumesc foarte mult.

După ce închise, se uită la ceas şi calculă cam cât era ora în munţii Harz. După aceea îşi aminti de plăcinta cu brânză şi de şerbetul de portocale care îl aşteptau în frigider. Sună bucătăria.

Treizeci de minute mai târziu sună telefonul. Legătura era bună. Cheddar se lăsă pe spătarul scaunului, care scârţâi din încheieturi.

— Domnule cancelar, mă bucur să-ţi aud vocea. Aici e Ned. Mulţumesc pentru ocolul pe care l-ai făcut.

Acum, că Clock ajunsese cancelar, Cheddar trebuia să respecte un anumit protocol. Nu îşi mai putea permite să ţipe la telefon.

— Nu puteam face altfel, nu? Mesajul tău era imperios… iar eu sunt pe drum către reşedinţa lui Wolf Koller. Ce-ai să-mi spui?

Părea nervos. Mai degrabă, vinovat. Cheddar zâmbi în sinea lui. Dragul de Clock se temea că fusese prins cu mâţa-n sac.

— Da, vreau să discut cu tine despre călătoria ta. Pot să-ţi sugerez că nu poate ieşi nimic bun din vizita ta la vila lui Wolf Koller? Mă îndoiesc că ar exista vreun rezultat care să-ţi servească. Înţelegi ce-ţi zic, domnule cancelar? Mă gândesc numai la binele tău şi al carierei tale…

— Nu ştiu la ce faci referire.

Vocea Cancelarului era ezitantă.

— Atunci să te lămuresc mai bine, domnule cancelar. Relaţiile tale cu Wolf Koller aduc acum prejudicii relaţiilor dintre ţările noastre. Sunt convins că, pe termen lung, ştii care sunt interesele ţării tale. Wolf Koller e doar o cometă. Statele Unite sunt soarele din care tu, personal, îţi tragi puterea, influenţa, poziţia faţă de liderii celorlalte naţiuni. Sunt convins că tu n-ai pune niciodată această prietenie în pericol… Aşadar, îţi amintesc doar, ca cel mai bun prieten al tău, că ai destule din care să te înfrupţi. Germania are nevoie de stabilitate şi de sprijinul moral şi material al prietenilor ei. Măreţia Germaniei nu are nimic de-a face cu maşinaţiunile lui Wolf Koller.

— Pot să fiu sincer cu tine, Ned? A fi partenerul mai slab într-o relaţie cu Statele Unite nu înseamnă neapărat îndeplinirea tuturor speranţelor Germaniei şi ale germanilor. A fi partenerul cel mai important din cadrul Europei… Glock lăsă propoziţia şi gândul neterminate. Vocea i se schimbă uşor. Şi ce va spune Wolf? El e un om foarte impetuos… dar şi un aliat puternic. Îi datorez multe şi n-am chef să descopăr ce fel de duşman poate fi.

— Nu pot să cred că-l compari pe Wolf Koller cu Statele Unite în materie de aliat util. Îţi spun cu toată sinceritatea, domnule cancelar, că ai prefera să-l ai pe Wolf Koller de duşman…

decât pe mine. Gândeşte-te la asta. Credinţa

mea e că furtuna de acolo o să te împiedice să ajungi la vila lui Koller. Sunt convins că mulţi călători vor fi opriţi de această furtună. Cancelarul mormăi. În definitiv, era un realist. Ar trebui, de asemenea, să înţelegi că noi ştim totul despre oaspetele străin al lui Wolf... şi mai cunoaştem toate amănuntele planului SPARTAKUS. în orice caz, urmează-mi sfatul şi nu va mai trebui să discutăm niciodată pe această temă.

Se lăsă o tăcere prelungă, întreruptă doar de zgomotul greoi al respiraţiei cancelarului.

— Se pare că n-am de ales, nu?

— Nu, dacă îţi cunoşti interesele, domnule cancelar.

— Da. Interesele...

— Acum am nevoie să faci şi altceva. Imediat, aş adăuga. De la telefonul pe care îl foloseşti acum.

— Eram sigur că mai e ceva. În fine, dâi drumul... Un lucru însă trebuie să ţi-l spun, Ned.

— Da, domnule cancelar?

— Nu mi-ai fi vorbit aşa dacă Germania n-ar fi pierdut două războaie mondiale.

— Sunt complet de acord, domnule cancelar. Cert e că Germania le-a pierdut. Trebuie să jucăm cu toţii doar cărţile pe care le avem în mână.

— Ce mai vrei de la mine, Ned?

Se citea clar în vocea lui prăbuşirea visurilor de triumf.

Profesorul fusese iritat, dar nu în întregime

surprins, când se trezise şi descoperise că Erika zburase din cuib. Era o fată plină de resurse şi avea, mai mult ca sigur, planurile proprii. Prietenul lui, proprietarul hotelului, se oferise să-l pedepsească pe băiatul în haină verde de la recepţie, pentru că nu reuşise să o urmărească pe fată. Profesorul clătinase din cap. Credea că ştie unde se dusese Erika. Chiar dacă greşea, se gândea că ea era suficient de deşteaptă ca să stea la o parte din calea râului.

Îl sună din nou pe Ned Cheddar. Acum nu era timp de lucrat pe cont propriu. Nimeni nu putea fi prea prudent în astfel de circumstanţe.

— N-am găsit fata, rosti el, aşteptându-se la o explozie din partea lui Cheddar.

— Lasă fata acum. Unde e Cooper? A dispărut de pe radarul meu.

— Nu ştiu. Nu ştiu niciodată unde e.

— Nu-mi place. Ar trebui să ştim – în fine, ascultă, avem afaceri de discutat. Am evitat asta suficient de mult timp. Acum suntem în criză, prietene.

— Te referi la Cooper.

— Mă refer la fraţii Cooper. La plural… La John şi la răposatul Cyril…

— Crezi că a aflat…

— Fii serios, Profesore. Nu te-a întâlnit, n-a dat ochii cu tine… nu, nu John Cooper mă îngrijorează. Ci Cyril…

— De ce? Eu n-am de gând să…

— *Cyril*\ Ascultă-mă, la dracu'\ Tu şi cu mine ne cunoaştem de mult. Am luat decizii pentru tine, te-am ţinut în viaţă…

— Iar eu ţi-am furnizat informaţii mereu. Nu uita asta, Cheese. Toţi anii aceea petrecuţi în Moscova. Tu mi-ai dat numele… *Kiril*… am fost soldatul tău bun şi credincios…

— Iar eu am avut grijă să ai bani în Elveţia, mai mulţi decât ai putea avea vreodată nevoie. Ceva însă nu ţi-am dat. Nu ţi-am redat *adevărata* ta viaţă…

— Ascultă, te poţi baza pe mine. *Asta* e viaţa mea acum.

— Dar ai fost un soldat bun… iar acum poţi să-ţi reiei vechea viaţă dacă vrei. Poţi fi din nou Cyril Cooper… vreau doar să-mi promiţi un lucru. Mai eşti acolo?

— Da. Despre ce e vorba?

— Dacă finalul ăsta vă aduce pe tine şi pe John laolaltă… *dacă* se va întâmpla asta, să nu fii prost. Să nu faci niciun gest nobil sau prostesc, sau riscant doar pentru că el e fratele tău. E clar?

— Bine. E clar.

— O să vină şi vremea reîntâlnirii – dacă asta vei decide că îţi doreşti – după ce se termină porcăria asta cu SPARTAKUS. Trebuie să ajungi viu la sfârşitul secolului. Vrem ca nimeni să nu moară. Bine?

— Bine. Reîntâlnirea va veni mai târziu.

— Exact. Acum spune-mi cum e vremea în

Berlin?

— Rece şi umedă.

— Bine, prietene. Am nişte planuri pentru tine…

Clint Kilroy stătea lângă căminul suficient de mare ca să irigi un bou la flăcările lui. Asculta vântul suflând prin coş. Tatăl lui Wolf Koller construise vila şi îi invitase pe Reichsmarschall-ul G ring şi pe acoliţii acestuia la câteva partide de vânătoare în perioada nazistă. În viaţa lui anterioară, Kilroy îl auzise pe G ring declarând, nu o dată, că locul îi plăcea enorm. Era un sălaş impunător pentru sălbăticia din jur, şi poate tocmai de asta fusese pe gustul lui G ring. Tablouri mari pe pereţi, Siegfried, fecioare de pe Rin şi o mulţime de alte personaje în diverse ipostaze, toate imortalizate pe tapiserii imense lucrate în fir de aur, din loc în loc un cap imens de animal, câteva statui de bărbaţi luptându-se cu urşi – totul părea extrem de încărcat, însă probabil că mai existau oameni cărora să le placă aşa ceva. Vântul urlând afară, fulgii de zăpadă intrând pe coş, pârâitul buştenilor imenşi în foc, toate acestea îi dădeau lui Kilroy un sentiment plăcut de izolare, amânând momentul când avea să fie nevoit să dea explicaţii asupra absenţei rusului şi a genţii lui verzi.

Cancelarul Glock plecase din Bonn ca să se întâlnească cu Egon Rossovici chiar aici, în această încăpere, şi ca să semneze împreună

declaraţia de intenţii în privinţa noii Ordini Europene. Trebuia, de asemenea, să înceapă negocierile pe marginea documentelor din geanta lui Orlovski. După aceea, la întoarcerea la Moscova, Rossovici avea să-şi dezvăluie planul economic, iar Parlamentul, alături de Armată, avea să se întoarcă împotriva lui Elţîn, dând naştere nu numai unei noi Europe, ci şi unei noi lumi. Din fericire, furtuna de afară era suficient de rea ca să întrerupă zborurile şi comunicaţiile. Lui Kilroy îi displăcea faptul că va fi nevoit să-i dea explicaţii lui Koller în privinţa absenţei lui Orlovski.

Zgomotele furtunii îl făcură să nu audă apropierea lui Koller. Tresări când auzi vocea acestuia. Problema numită Orlovski făcuse ca întreg trupul să i se încordeze.

— Clint, rosti Koller fără preaviz. Unde e oaspetele nostru?

— Orlovski?

— Da, unde e Orlovski?

— N-a apărut la locul de întâlnire – uite ce e, Wolf… n-am putut să-l aştept, ştiam că vrei să fiu aici…

— N-a apăruţi

Koller se încordase deja. Îşi făcu palma pumn şi o venă începu să îi pulseze pe frunte. Îşi aşeză protector palma liberă peste ghipsul de pe celălalt braţ.

— Sunt sigur că e pe drum…

— De ce spui asta?

— Pentru că nu mă pot gândi la o altă explicaţie.

— Înţeleg. Koller se îndepărtă rigid şi traversă încăperea spre o măsuţă cu băuturi, unde îşi turnă un pahar de coniac. Nu-l întrebă pe Kilroy dacă avea chef să bea şi el. Privi înspre fereastră, unde fulgii dansau pe geam şi vântul căuta o intrare. Afară totul era alb. Se uită la ceas. Rossovici ar trebui să pătrundă acum în spaţiul aerian german. Ai verificat elicopterul care-l va aduce din Berlin?

— Totul e gata.

— La Moscova se aşteaptă telefonul lui.

— O să fie bine, Wolf.

— Şi… cealaltă misiune a ta. Cele două tinere…

Wolf nu se putea uita la Kilroy. Îşi ţinea privirea aţintită asupra flăcărilor care lingeau spatele înnegrit al peretelui căminului.

— S-a aranjat.

Îl lăsase pe Burke Delaney pe stradă, să le supravegheze pe Erika şi pe Beate. Un soi de înger păzitor morocănos împreună cu câinele lui. Simţiseră amândoi o uşurare când Cheese le spusese să nu le ucidă pe fete. Însă Kilroy spera să nu fie prin jur când Koller avea să afle adevărul. Ideal ar fi fost ca Cheese să-şi fi făcut un plan în această chestiune.

— Da, rosti încet Koller. Te felicit că ai

îndeplinit o… sarcină… atât de dificilă. Spune-mi, ai întâmpinat vreun obstacol?

— Nu. Nimeni n-a simţit nicio durere. Nu te tortura singur cu acest gând.

Wolf Koller stătea la fereastră şi urmărea cum rafalele de vânt alergau fulgii de zăpadă peste pajiştea, peste copacii şi tufişurile din jur. Zăpada atinsese deja câţiva zeci de centimetri grosime şi era viscolită. Luminile casei nu răzbăteau decât la mică distanţă în jur, dincolo de care spaţiul părea infinit şi întunecat.

— Clock va primi copia lui personală a acordului cu toate modificările, rosti el ca pentru sine, iar noi vom avea copiile noastre. Nu contează dacă Orlovski nu ajunge aici din cauza vremii. Afară vântul continua să sufle cu putere. Bârnele uriaşe ale vilei gemeau, iar lustrele se clătinau, aruncând umbre lungi în încăpere. Wolf începu să îşi maseze tâmplele, ca şi cum avea o durere cumplită de cap. Deschise ochii şi îşi privi imaginea în geamul ferestrei. În ultima vreme au apărut o mulţime de incidente neexplicate… nu eşti de acord? Eu am fost împuşcat. Îşi ridică braţul şi pe faţă îi apăru o expresie de durere. Îl privea pe Kilroy cu coada ochiului. Se întoarse şi îşi luă paharul cu coniac. Nicio explicaţie. Paznicul meu a fost împuşcat şi omorât în casa mea din Wannsee. Nicio explicaţie. Cineva i-a ucis pe oamenii pe care i-am trimis să-mi găsească fiica. Nicio explicaţie. Fiica mea a dispărut cu persoane

necunoscute într-un Range-Rover care s-a prăbuşit de pe un deal, fără a face vreo victimă… din nou nicio explicaţie. Cineva a dat buzna într-unul din depozitele mele şi a asasinat cu sânge rece trei dintre oamenii mei de securitate… nicio explicaţie.

Luă o gură de coniac plescăind din limbă.

Privindu-l, Kilroy se întrebă dacă nu cumva era pe punctul de a asista la un exemplu de combustie umană spontană. Văzuse oameni, oameni cu caracter mai puternic decât al lui Koller, suferind o prăbuşire în situaţii de stres mult mai puţin intens decât cel prin care trecea Wolf acum. Pentru acesta totul mersese prost, din toate punctele de vedere, şi nimic nu mai stătea în puterea lui de a fi reparat. Cu toate acestea, el persevera, aproape ca într-un fel de transă. S-ar fi putut retrage oricând din înţelegerea cu ruşii, însă verbul a ceda îi era necunoscut. Era genul de om care se frângea mai degrabă decât să se aplece. Atunci când se frângea *dacă* se frângea – totul devenea extrem de urât. Pe moment însă, Wolf era pe punctul de a câştiga în bătălia cu controlul de sine.

— O săptămână cam nefericită, nu-i aşa, Clint? N-ar fi şi domnul Cheddar de acord în privinţa asta? I-ai spus cumva, din întâmplare, domnului Cheddar despre seria noastră de ghinioane?

— Ştii că las asta în sarcina ta. Sunt o

persoană prea puţin importantă pentru domnul Cheddar; l-am ajutat la coordonarea acţiunilor de folosire a efectelor produse în societate de răposatul Herr Stiffel şi adepţii lui. O să-i dau de ştire dacă aşa îmi ceri tu – altfel, nu depinde decât de tine. Kilroy începea să simtă un fior de frică pe şira spinării, un sentiment cu care nu era obişnuit. Koller era prea calm pentru un om ale cărui vise erau cât pe ce să fie spulberate. Toată munca ta cu domnul Cheddar – trebuie să recunoşti – a fost încununată de succes. S-a creat exact atmosfera pe care o voiai – un cadru perfect pentru ca noua Germanie Mare să-şi ocupe locul de drept în Comunitatea Europeană…

— Cum ştii însă, eu am făcut un pas şi mai departe în viitorul Germaniei Mari.

Koller se uită din nou înspre cămin, unde vântul care sufla pe horn împrăştia scântei dincolo de grătarul de fier. Îl încolţiseră toţi de pretutindeni. Fruntea îi era plină de picături de sudoare.

— Eu sunt doar un soldat, Wolf. Tocmai acest „pas mai departe” îl las în sarcina ta să-l discuţi cu domnul Cheddar. Sau să nu-l discuţi. E opţiunea ta, Wolf.

— Adevărat, prietene?

— Cum ar putea fi altfel? Eu nu ştiam nimic despre Rossovici şi despre Rusia până ce nu mi-ai povestit tu – după ce ai vizionat banda făcută de fiica ta. Ştii că poţi să ai încredere în mine…

— Uneori am îndoieli în privinţa ta şi a devotamentului tău faţă de această cauză… Oare faţă de cine se manifestă cu adevărat devotamentul tău? Faţă de răposatul domn Hunn şi studentul lui, Cheddar, pentru că te-au pescuit la sfârşitul războiului şi te-au salvat de ştreang? Sau faţă de mine? Faţă de Germania şi tot ceea ce înseamnă moştenirea ta? Toate aceste lucruri mă pun pe gânduri. Ţi-am acordat multă încredere… nu cumva mă trădezi?

Expresia de pe chip i se înmuie; se duse la Kilroy şi îi puse o mână pe umăr, un gest care în opinia lui Kilroy era mult mai plăcut decât cuţitul în spate pe care îl aşteptase.

— Mă cunoşti atât de bine… începu Kilroy.

— *Tatăl meu* te cunoştea bine. De aceea am şi eu încredere în tine. Eşti de-al nostru. Ai slujit ţara când aceasta avea cea mai mare nevoie de aşa ceva. Ai depus personal jurământul în faţa Führerului… Tu eşti legătura vie între mine, tatăl meu şi Führer.

— Îţi apreciez încrederea.

Kilroy se simţea ca un idiot jucând rolul norocosului asupra căruia Wolf Koller, mai tânăr cu aproape douăzeci de ani, îşi îndrepta zâmbetul.

— Dar, Leo, mă întreb uneori… oare identitatea ta reală este motivul pentru care Ned Cheddar te-a ales ca să negocieze cu mine?

— Nu înţeleg. Bineînţeles că acesta este motivul pentru care m-a ales – din care naiba altă

pricină? Noi avem atâtea în comun, moştenirea noastră…

— Era convins că o să am încredere în tine. Putea fi sigur că voi crede tot ce spui şi tot ce faci… în vreme ce mă trădai. Mă întreb oare nu cumva acesta este modul în care raţionează mintea lui?

Kilroy hotărî să rişte.

— Ascultă, nu-mi place să te întrerup în mijlocul unui discurs, Wolf, însă linia mea de ascendenţă e mai valoroasă decât a ta. Tu erai doar un mucos, *tu* nu l-ai cunoscut pe Hitler – eu, da. A jucat el biliard cu tine? Cu mine a jucat. M-am hârjonit cu afurisitul lui de câine şi am cunoscut-o pe Eva… tu faci parte integrantă din istorie sau eu? Beneficiez eu de încrederea celui mai important agent secret american? Se află soarta planurilor tale în mâinile mele? Tu vorbeşti despre venerarea tatălui tău şi a Führer-ului… eu ţi-aş sugera să te gândeşti de două ori înainte de a mă ameninţa. Eu sunt poliţa ta de asigurare, Wolf, şi, dacă îţi iese pasienţa cu ruşii, eu voi fi cel care voi îmblânzi reacţia americanilor. Eu voi absorbi o parte din şocuri, pentru că vei avea nevoie de o asemenea persoană când Cheddar va crede că ai revenit la trecutul tău nazist…

În vreme ce vorbea, Kilroy ajunse la concluzia că acum i se înfăţişa cea mai mare ocazie din ultimii cincizeci de ani, din ziua în care luase hotărârea să-i renege pe foştii colegi, ajunşi

criminali de război, şi să-şi salveze propriul gât, ducându-se să lucreze pentru americani. Nu regretase niciodată hotărârea de atunci, având în vedere alternativele existente la acea dată – un şireang în jurul gâtului său, dacă ar fi avut noroc, un exil cu vaporul până în uitatul de Dumnezeu Paraguay, unde ar fi trebuit să-şi petreacă restul vieţii ascuns; în acest moment ştia că viaţa lui era pe muchie de cuţit datorită suspiciunilor întemeiate ale lui Wolf Koller. Kilroy nu ştia dacă americanii puteau fi socotiţi de încredere. La o adică, erau ei moralişti sau realişti? Pusese cu mult timp înainte un pariu că americanii erau realişti. În cele mai multe situaţii avusese dreptate. Acum putea pune pariu că Wolf Koller era încă prins în ghearele trecutului.

Koller se uită fix la el un timp, apoi dădu încet din cap.

— Bineînţeles. Ai dreptate. Trebuie să am încredere în cineva. Tu semeni cu unul dintre apostoli – ai stat la cina cea de taină cu Hitler. Aleg să am încredere în tine.

— O decizie înţeleaptă, rosti Kilroy, relaxându-se oarecum.

Iisuse, era cu adevărat prea bătrân pentru nebunia asta.

— Bine, bine. Atunci trebuie să scoatem tot ce putem din situaţia asta.

Koller schimbase pe neaşteptate subiectul. Kilroy avu impresia, după privire, după tonul uşor

ridicat al vocii, că celălalt mai avea foarte puţin şi îşi va pierde complet minţile. Masca arborată de om calm începea să se fisureze, lăsând să se întrevadă tragedia dinăuntru. Wolf Koller se amăgea că mai avea atuuri ascunse în mânecă. Cert era că lumea pe care o crease se prăbuşea şi el o ştia, însă refuza cu obstinaţie s-o creadă. În zilele în care Armata Roşie pătrunsese în tunelele care duceau către buncărul Führerului, Clint Kilroy fusese acolo, asistându-l pe Bormann, şi principalul lucru la care se gândea era să nu fie în cameră când vreun nebun de nazist ca Himmler sau Goebbels ar fi decis să se alăture grupului de oameni de sacrificiu. Tânărul Kilroy, atunci pe nume Leo Stecker, îşi imaginase că poate supravieţui, că se poate face una cu pământul, numai să iasă naibii din buncăr şi să fugă încotro vedea cu ochii. O jumătate de secol mai târziu, trucul continua să fie acela de a supravieţui, până ce Koller accepta realitatea sau înnebunea complet, şi atunci putea fi împuşcat fără nicio remuşcare. Într-o zi sau două, asta trebuia făcut, într-un fel sau altul. Visele oamenilor mureau cu viteze diferite.

— Cancelarul Clock vine de la Bonn. E pe drum. Vine cu elicopterul. Vremea asta mă îngrijorează, Clint. Koller privea din nou furtuna de afară, iar vocea îi suna îndepărtată, ca în transă. Mă întreb dacă Erika a trimis casetele… ai găsit benzile pe care mi-a spus că le-a făcut?

Kilroy clătină din cap. Ca şi cum ar fi încercat să se convingă singur, Koller continuă: Nu cred că le-a făcut… i-a povestit ceva individei ăleia Hubermann? Ai găsit vreo altă bandă?

— Niciuna.

Kilroy imploră cerul ca această conversaţie să se sfârşească, ca Wolf Koller să înceteze cu temerile şi reflecţiile.

Sub arcada care ducea înspre holul mare apăru în acea clipă trimisul Domnului, Sébastien cel Roşu.

— Herr Koller, rosti el, un apel telefonic pentru dumneavoastră.

Koller se uită la Kilroy şi aproape că zâmbi.

— Orlovski? murmură el.

— Sigur, rosti Kilroy. El trebuie să fie.

Kilroy îl auzi pe Wolf ridicând vocea, strigând în telefon. Stătea lângă foc şi încerca să se încălzească. Întâlnirea cu Wolf Koller îl luase cu frig. Alături de rezultatul jocului de-a v-aţi ascunselea dus cu Orlovski prin zăpadă, acest fapt însemna prea mult. Iar acum Koller ţipa la telefon. Nu părea că o face cu mânie, ci mai degrabă ca un om care încearcă să se facă auzit pe o linie telefonică proastă. Kilroy nu ştia cine era la celălalt capăt, însă ştia sigur că nu era Orlovski.

Sébastien fuma o ţigară şi privea afară pe geam. Zăpada devenea tot mai mare, depăşind acum înălţimea tufişurilor şi astupând toate potecile care se întretăiau pe imensa pajişte de

lângă vilă. Într-o margine a proprietăţii, crestele se terminau în nişte platforme de stâncă. Privirile lui Kilroy şi ale lui Sébastien se întâlniră în oglinda geamului.

— Veşti proaste, cred, rosti Kilroy, făcând semn cu capul în direcţia de unde se auzea vocea lui Koller. Cine era?

Sébastien ridică din umeri. Nu se încrezuse niciodată în Kilroy şi acesta bănuia că era vorba de o gelozie născută din apropierea lui, datorită necesităţii, de Koller. Bineînţeles că Sébastien nu ştia cine fusese Kilroy înainte şi, oricum, nu l-ar fi impresionat dacă ar fi ştiut. Sébastien era un ucigaş cu simbrie, un om care nu gândea, prototipul ideal al teroristului, ceea ce şi fusese în trecut. Acum ocaziile de a-şi desfăşura activitatea preferată erau drastic limitate. Kilroy bănuia că Sébastien fusese cel care-l omorâse pe Joachim Stiffel, dar n-avea dovezi în acest sens. În orice caz, el era un simplu ucigaş. Ca atare, Kilroy îl privea cu un oarecare dispreţ. Nu stătea niciodată cu spatele la el, însă nici nu se temea foarte mult de el. Oricum, n-avea nicio importanţă că Sébastien n-avea de gând să-i dezvăluie nimic lui Kilroy.

La întoarcere, Koller clătină din cap, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ceea ce aflase.

— Era asistentul lui Glock. Totul merge prost – pilotul elicopterului nici măcar n-a vrut să audă să vină aici, aşa că Glock parcurge drumul cu

maşina. Legătura telefonică era cumplită. Omul crede că maşina se află acum la o oră, poate chiar două, distanţă de vilă. Totul e în mâinile Domnului. Koller oftă. Vă daţi seama cum rămâne cu venirea lui Rossovici aici? Şi în cazul lui e vorba de aceeaşi vreme… s-ar putea să fie nevoit să rămână în Berlin până ce se mai potoleşte furtuna. Nu-mi place povestea asta.

— Nu-ţi face griji în legătură cu ceea ce nu poţi controla. Kilroy turnă o nouă porţie de coniac şi îi dădu paharul lui Wolf. Totul o să fie bine.

— Aşa spui tu.

Koller încercă să zâmbească.

În acea clipă se auzi telefonul.

Chipul lui Koller se lumină.

— De această dată, trebuie să fie Orlovski – e vorba de vreme. O să întârzie.

Kilroy încuviinţă din cap.

— El trebuie să fie.

Sébastien apăru din nou şi îl chemă pe Wolf. Kilroy avu sentimentul că tensiunea din aer se accentuează brusc.

Când Koller se întoarse, faţa lui bronzată, elegantă, era albă şi pungile de sub ochi părură a se fi transformat în adevăraţi saci. Când vorbi, vocea îi semăna cu un horcăit.

— A fost Gisevius. Nu ştiu ce… Ezită şi îşi trecu privirea de la Sébastien la Kilroy cu un deget pe buze. Lise a evadat din clinică. A ieşit în furtună doar în cămaşa de noapte… o să moară

acolo… e foarte de slăbită.

Vocea i se stinse şi Koller înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât. Voia să o ucidă, însă, undeva, în inima lui de bestie, existau încă unele urme ale iubirii pentru ea; nu voia ca frigul şi zăpada s-o ia în stăpânirea lor.

— Cum s-a întâmplat?

— Mai are importanţă? Ceva n-a mers bine cu sedativele, a început să aiureze, cel puţin aşa afirmă el, pur şi simplu, ea *a fost mai puternică* decât el şi a fugit în noapte… se pare că l-a lovit cu o cană de apă, i-a spart ochelarii şi l-a orbit. El afirmă că s-a tăiat rău de tot… vrea să mă duc la clinică în caz că Lise se întoarce acolo. Koller se uită la cei doi care-l ascultau. Voi trebuie să mergeţi acolo şi să o căutaţi – n-a putut să se ducă prea departe. E singură, desculţă, prost îmbrăcată, slăbită de boală, probabil că a plecat înspre vilă, aşa că puteţi s-o interceptaţi luând-o pe scurtătură…

— Dar – se opuse Sébastien.

— Să nu mi te opui! ţipă pe neaşteptate Koller. Plecaţi! Daţi-i drumul, amândoi! Trebuie să o găsim.

Kilroy părăsi încăperea şi îşi luă haina. Îi făcu cu ochiul lui Sébastien. Acesta se încruntă din pricina gestului prea intim, îşi introduse o a doua armă în buzunarul hainei şi îşi puse o pereche de şoşoni verzi. Kilroy găsi ideea înţeleaptă şi căută în cutia de încălţăminte până ce găsi o pereche

mai mică de şoşoni, care să se potrivească peste pantofii lui. Se întoarse în încăpere, unde Koller stătea şi privea în gol. Arăta ca un om care văzuse viitorul şi nu se regăsise în acesta.

După ce îi auzi părăsind cabana, Wolf Koller se trezi din starea de prostraţie de care se lăsase cuprins când auzise că Orlovski nu ajunsese la întâlnirea cu Kilroy. Din acel moment nu primise decât veşti proaste… Cert era că nu văzuse decât întuneric în jurul lui de când vorbise cu Erika în camera de spital a lui Lise. Iar acum – Gisevius suspina, fie de frică, fie de frustrare, implorându-l pe Koller să vină la clinică. Implorându-l, cu voce tremurândă – Koller vedea limpede totul cu ochiul minţii. Parcă trăia un vis, un coşmar fără de sfârşit. Oare mai putea fi salvat ceva? Nu ştia, dar, dacă continua să meargă pe drumul ales, dacă nu se mai întâmpla nimic care să-i năruie planurile, dacă vremea se mai îmblânzea, atunci poate că Glock avea să ajungă acolo, iar Rossovici avea să vină cu elicopterul şi, împreună, toţi trei aveau să făurească planul prin care cele două puteri mondiale aveau să se unească, de această dată pentru totdeauna…

Singura maşină gata de plecare era un mic Mercedes sport. Koller se urcă la volan şi învârti cheia. Motorul porni imediat, dar, întrucât automobilul stătuse afară, Koller se dădu jos şi curăţă zăpada de pe parbriz şi de pe celelalte geamuri. În câteva minute avea să ajungă la

clinică… poate că avea s-o vadă pe Lise prin ninsoare… dădu maşina înapoi şi o întoarse către şoseaua care şerpuia de-a lungul versantului muntos. Pe măsură ce cobora, îşi dădea seama că sub stratul de zăpadă era gheaţă. Corectă imediat sistemul de siguranţă al autovehiculului pentru gheaţă. Simţi micul salt când atinse şoseaua principală. Farurile reuşeau să lumineze bine prin perdeaua groasă de fulgi. Coti la stânga, pe jumătatea exterioară a drumului, care era netedă şi neumblată, o pătură imaculată de nea, ca desprinsă dintr-o carte de poveşti pentru copii.

Parcurse încet, prudent, de-a dreptul disperat, primii trei kilometri, apoi deveni neliniştit. Maşina avea o ţinută bună de drum, aşa că apăsă pe accelerator şi simţi cum se avântă mai tare. Privirea o căuta înnebunită pe Lise. Avu de nenumărate ori impresia că o vede, însă, de fiecare dată, numai pentru o fracţiune de secundă, după care imaginea dispărea ca o nălucă, lăsând să se vadă în locul ei silueta neagră a câte unui copac. Mintea lui hălăduia departe; şi-o amintea pe Lise din vremea în care erau amanţi, când ea părea atât de pierdută şi de înfricoşată din pricina soţului mort şi a fratelui plecat în America. Ştiuse că Gunter Brendel era un om slab şi îşi dăduse seama că Wolf Koller numai slab nu era, aşa că se agăţase de el, îl implorase să n-o trădeze şi să n-o uite… iar el se întrebase întotdeauna de ce nu provocase ea ruptura şi nu plecase cu John Cooper

înapoi în America, unde se născuse… Koller avusese întotdeauna sentimentul că ea ar fi trebuit să plece cu fratele ei, dar presupusese că nu ştia întreaga poveste a vieţii lui Lise…

Întreaga poveste. Întreaga poveste a lui SPARTAKUS era prezentată pe banda pe care i-o lăsase Erika. Iisuse. De la întâlnirea cu ea nu apucase să doarmă nici măcar o oră. De fiecare dată când închidea ochii, vedea faţa ei pe ecran, o auzea dezvăluind planul – totul. Şi nu numai SPARTAKUS, ci şi restul, uciderea lui Karl-Heinz, oamenii trimişi după ea, ba chiar şi istoria falsei sarcini a maică-sii, care avusese ca rezultat venirea ei pe lume, totul în afara identităţii adevăratei ei mame – pe care n-o cunoştea… O relatare scrisă a celor afirmate de ea pe bandă ar fi părut o nebunie, însă chipul ei la televizor – calmul şi limpezimea cu care vorbea – reprezenta cel mai îngrozitor coşmar. Văzând-o, oamenii aveau să *creadă* totul…

Maşina începu să derapeze în clipa în care el se gândea la Erika, la Lise, la trecut şi la modul în care se schimbase totul, la felul în care Lise ajunsese să-l urască şi la modul cum începuse el să-i ştie de frică. Ea devenise din ce în ce mai raţională şi mai furioasă atunci când apăruse ideea „bolii” ei, în cursul unei discuţii între el şi Gisevius… Lise n-avea nimic, de fapt, în afară de delicata ei structură psihică; aşa stăteau lucrurile şi nimic nu le putea schimba. Gisevius îi putea

administra astfel de medicamente, încât să pară că ea devenea din ce în ce mai instabilă din punct de vedere mintal; Wolf Koller nu înţelesese niciodată aspectele farmacologice ale procesului, însă văzuse rezultatele – pierderile de memorie, halucinaţiile, crizele de paranoia, frustrările îngrozitoare şi neîncrederea în Fritz Gisevius şi în legendarul lui comportament faţă de pacient. Fritz fusese extraordinar în tot acest timp. Păstrase cu grijă casetele audio ale discuţiilor lui cu Wolf în legătură cu nevasta lui şi cu boala ei. Asta în caz că ar fi existat vreodată vreo întrebare referitoare la tratament şi la diagnostic. La moartea lui Lise, oamenii care observaseră în timp comportamentul ei ciudat, n-aveau să mai considere evenimentul ca pe o surpriză. Wolf se gândea la toate acestea când maşina alunecă pe o porţiune de gheaţă şi scăpă de sub control. Koller nu o putu redresa. Derapajul se accentua. Braţul lui rănit se prinse de volanul care începuse să se rotească bezmetic, iar Koller urlă, simţind că braţul îi e dislocat din umăr şi că rana provocată de glonţ se redeschide. Îşi dădu seama că dispare în dansul nebun al fulgilor de nea, după care se auzi un trosnet incredibil de puternic. Parbrizul se sparse în mii de cioburi, lăsând vântul să sufle fulgii de zăpadă drept în faţa lui Koller, care avu impresia că un pumn imens îi opreşte răsuflarea şi că braţul îi e separat de trup şi dispare în ninsoarea din jur…

Fiind mai tânăr decât americanul, Sébastien

pomi prin zăpadă cu un avânt mai mare, însă în câteva minute viscolul îl luă în stăpânire. Se împiedică de o buturugă ascunsă, căzu şi îşi tăie mâna într-o ramură de copac ruptă. Nu-şi putu găsi mănuşa, care îi fusese smulsă de pe mână. Era atât de întuneric, iar el rămăsese fără respiraţie. Când îşi băgă mâna în buzunar ca s-o încălzească, descoperi că, atunci când căzuse, cea de a doua armă îi alunecase din haină şi acum se găsea undeva ascunsă în zăpadă, fără ca el să mai poată face ceva ca să o găsească. În fine, bine că mai avea un pistol. În definitiv, atât îi era mai mult decât suficient.

I se părea că e departe de şosea, dar ştia că, atâta vreme cât cobora versantul, avea să se intersecteze mai devreme sau mai târziu cu ea. Probabil că descreierata de nevastă a lui Koller umbla ca bezmetica pe drum, pe jumătate îngheţată de frig, şi poate că era mai bine să n-o găsească până ce ea n-avea să îngheţe de-a binelea. Ar fi însemnat mai puţine necazuri pentru toată lumea. Femeia asta îl înnebunea pe şef şi moartea ei ar fi însemnat o scutire de probleme. Chiar el făcuse pe şoferul pentru ea de câteva ori şi de fiecare dată simţise nevoia s-o omoare. Oare unde naiba se găsea acum?

Şi unde naiba era Kilroy?

Dacă ticălosul ăla o găsea pe Lise, el ar fi putut să înceteze urmărirea şi să se retragă undeva la căldură. Strigă numele lui Kilroy de

câteva ori şi abia dacă se auzi el însuşi din pricina vântului. Îşi scoase lanterna din celălalt buzunar – bineînţeles că doar *arma* se pierduse – şi încercă să-şi dea seama mai bine unde se afla. Zăpada însă reflecta lumina şi Sébastien avu brusc senzaţia că e orbit. Stinse lanterna şi o luă în jos.

Crezu că are de coborât o pantă, însă se trezi căzând în gol cam trei sau patru metri, după care se împiedică şi se rostogoli, izbindu-se de un obiect ascuns sub stratul de zăpadă. Rămase întins pe spate, fără răsuflare, câteva clipe, după care începu să-i înjure pe Wolf Koller, pe Lise Koller, pe Fritz Gisevius şi pe toţi nenorociţii care-l aduseseră într-o asemenea stare. Şi-ar fi dorit să-i împuşte pe toţi în acea clipă. Se întrebă dacă nu-şi rupsese ceva. Strigă din nou numele lui Kilroy; în zadar. *Ticălosul de yankeu n-ar fi venit la el nici dacă l-ar fi auzit*. Sébastien se simţea mizerabil, zăcând pe spate ca un neputincios şi răsuflând din greu, cu faţa tăiată şi lovită din pricina contactului cu solul şi cu gheaţa. *Kilroy*, ticălosule…

După aceea începu să strige numele lui Lise Koller. După câteva încercări renunţă. Se ridică într-un cot şi întinse mâna ca să bâjbâie după ceva de care să se agaţe. Atinse ceva moale, pe jumătate îngheţat, care cedă sub atingerea lui. Crezu că o descoperise pe Lise Koller. Se luptă să se ridice în capul oaselor şi obiectul se mişcă din nou sub mâna lui, alunecos şi lipicios, făcându-l să se tragă înapoi dezgustat şi să scoată un geamăt

slab. Căută lanterna cu degete aproape înţepenite, o găsi în cele din urmă, o scoase cu greu din buzunar şi o aprinse. Nu era Lise Koller. Mâna lui dăduse peste un soi de pastă care înainte fusese o parte din faţa lui Konstantin Orlovski. Sébastien cel Roşu, cel mai important terorist din Europa la un moment dat, avu impresia că o să leşine.

La volan se afla Paulus, deoarece ştia drumul. În dreapta lui, pe scaunul pasagerului, şedea Cooper. Pe bancheta din spate se odihnea arma îngrozitoare a lui Olaf Peterson. Înainte de a părăsi Berlinul trecuseră pe la spital, apoi mai opriseră o dată pe drum şi dăduseră telefon. Olaf Peterson avea să trăiască, fără a rămâne paralizat. Cooper abia aştepta să-l vadă şi să audă din nou tâmpeniile pe care le debita…

Starea drumului era tot mai proastă pe măsură ce urcau. Paulus trecu prin orăşelul prin care trecuse de fiecare dată în călătoriile anterioare şi observă că benzinăria, brutăria şi toate celelalte erau închise şi ferecate. De jur-împrejur nici ţipenie de om. Vântul sufla cu putere. Întreaga localitate părea închisă. Paulus nu ştia dacă nu cumva şi drumul avea să fie închis mai târziu, dar acest fapt conta mai puţin acum. Nu căuta tu singur să-ţi faci griji, îi spunea nevastă-sa pe vremuri, ori de câte ori se întorcea la cazarmă, dintr-o permisie, la începutul războiului, înainte de a fi trimis în Africa de Nord. Nu căuta să-ţi faci singur griji. Belelele te găsesc

ele singure. Uneori îl apuca un dor cumplit de nevastă-sa. Treptat însă, viaţa îl cuprindea iarăşi în mrejele ei, făcându-l să uite. Se întrebă cât de curând avea s-o revadă pe draga lui. În noaptea asta rece şi viforoasă se întrebă dacă, după moartea lui, ei aveau să se regăsească într-un loc diferit, paşnic. Ea murise tânără, iar el va muri bătrân, dar oare asta constituia o problemă? Ce se întâmpla când mureai bătrân, ajungeai în rai tot bătrân sau îţi era redată tinereţea? Sau totul era o minciună menită a te face să te duci la biserică? N-avea cum să afle răspunsul înainte de a-i veni sorocul.

— Cât mai avem până la clinică?

Pe Cooper îl îngrijora situaţia surorii lui.

— Puţin.

— Şi sunteţi… sigur că e acolo?

— Sigur n-am cum să fiu, fiule. Cred însă că sunt şanse mari. E logic. Tot acolo e şi un alt pacient.

— Glumiţi…

— Nu, Koller a aranjat toată clinica aceasta pentru îngrijirea acestei persoane. O femeie de care a fost îndrăgostit cu multă vreme în urmă, înainte de a o cunoaşte pe sora ta, şi care a fost aproape ucisă într-un accident…

— Ce s-a întâmplat…

— Nu contează. N-ar însemna nimic pentru tine. În orice caz, femeia a supravieţuit, dar nu şi-a recăpătat niciodată cunoştinţa şi n-a mai

respirat niciodată pe cont propriu. Mai are doar circa jumătate de corp şi e înfăşurată în bandaje, ca o mumie. E lipsit de sens, însă el nu vrea s-o lase să moară. Ca atare, femeia e ţinută acolo, îngrijită zi şi noapte, de aproape douăzeci de ani. E o dovadă de nebunie, bineînţeles. La urma urmei, nici Wolf Koller nu e foarte normal.

— Şi credeţi că a adăugat-o pe sora mea pe lista pacienţilor.

— Da.

— Şi ce intenţionează să facă cu ea?

Paulus nu răspunse. Cooper se lăsă înapoi pe spătarul scaunului, simţind roţile maşinii cum derapează uşor. Cumplit viscol. Exact ca în Minnesota.

Lui Peterson i-ar fi plăcut toate acestea. Exact ca pe vremuri. Din nefericire, Peterson zăcea inconştient pe un pat de spital din Berlin. Cooper se întrebă pe unde hălăduia mintea lui în vreme ce căuta să revină la viaţă.

Când se trezi, primul lucru pe care îl înţelese Wolf Koller fu acela că vomitase. Era acoperit de vomă. Cel de-al doilea lucru pe care îl înţelese fu acela că suferise o tăietură serioasă la cap sau la frunte. Sângera din abundenţă şi se simţea uşor ameţit. Îşi putea gusta sângele curgându-i pe faţă, intrându-i în ochi, înmuindu-i fularul şi adăugându-se mirosului de mâncare şi băutură vărsată. În fine, în al treilearând, descoperi că braţul nu-i fusese furat de furtună. Era încă legat

de umăr, cu toate că părea incapabil de a fi mişcat în vreun fel. Atârna inert în bandaj. Îl ridică cu grijă, simţind o durere înfiorătoare, mai puternică decât cea pe care o simţise când eliminase o piatră de la rinichi, şi îl fixă la loc în articulaţie. Urlă de durere şi îi dădură lacrimile. Dacă nu ieşea repede din epava asta de maşină, avea să vomite din nou…

Împinse portiera – împotriva forţei gravitaţiei, de vreme ce maşina sfârşise pe o parte, după ce rupsese un copac şi gardul de protecţie al şoselei – şi reuşi să iasă pe jumătate afară din automobil. Rămase atârnat de prag. În aceeaşi clipă, vântul prinse portiera şi o trânti peste el, provocându-i o tăietură la ceafă, o rană urâtă sub coama lui de păr cărunt. Koller nu-şi pierdu cunoştinţa, însă începu să urle de durere, după care se trase afară cu braţul bun şi împinse cu picioarele dinăuntrul maşinii, căzând cu capul înainte în zăpada adâncă. Alunecând, târându-se, se ridică în picioare, ştiind în adâncul inimii că întreaga poveste îi scăpase de sub control, că se prăbuşea în abis, fără a şti exact de ce, fără a vedea amănuntele dezastrului, fără a discerne nimic prin fumul şi focul care-i cuprinsese viaţa, viaţă care îl trădase şi îl doborâse la pământ… Cheddar? Schmidt şi fiul lui? Sau era Cooper care-şi repeta isprăvile cu douăzeci de ani mai târziu? Oare totul ar fi mers bine dacă Cooper nu s-ar fi întors în Berlin?

Căzu din nou, îşi îngropă iarăşi faţa în zăpadă

şi încercă să se şteargă de sânge şi de vomă. Începu să vorbească cu el însuşi, urlându-şi durerea, frustrarea şi eşecul, urând totul, urându-i pe toţi… Poate fusese Kilroy. În definitiv, Kilroy se numise înainte Leopold Ştecher şi îşi trădase toţi colegii din timpurile bune ale lui Dulles şi toţi noii colegi, americanilor… poate că stătea în firea lui Kilroy… cum să te încrezi într-un om care se schimbase complet la jumătatea vieţii sale, fără a se mai uita înapoi, care îşi trădase prietenii inamicului…

Când se ridică din nou în picioare, privi buimac înspre maşină, simţind cum îi pulsează sângele în cap, simţind durerea din suflet ca pe o piatră de moară, precum şi toate celelalte dureri fizice. Scoase pistolul mitralieră din buzunarul hainei şi se apucă să tragă în maşină. N-avea niciun rost, însă voia să tragă în ceva. Nimeri un glonţ în blocul motor.

După aceea, şchiopătând, pomi prin zăpadă către clinică…

Adăpostit într-un pilc de copaci, dincolo de şosea, Clint Kilroy urmări scena de la distanţă, mestecând meditativ o frunză îngheţată. Clătină încet din cap.

Presupuse că Wolf Koller nu auzise niciodată de legile lui Murphy, însă adevărul era că tocmai trăise pe viu una dintre ele.

Doctorul Gisevius stătea în mijlocul încăperii principale a clinicii şi îl aştepta pe Wolf Koller.

Ochelarii, pe jumătate rupţi, îi atârnau de o ureche. Una dintre lentile dispăruse, iar carnea din jurul ochilor se umflase datorită rănilor provocate de Lise Koller. Stătea acolo, urând omul care devenise, urând locul în care se afla şi habar n-avea ce-i rămânea de făcut. Era un om important, puternic, respectat, care se lăsase antrenat şi măcinat de cancerul pe care îl reprezenta ambiţia lui Wolf Koller; din păcate, viaţa lui fusese împletită cu a lui Koller, iar loialitatea unuia faţă de celălalt nu fusese niciodată pusă la îndoială. Nu-i mai rămânea de făcut decât să aibă răbdare şi să ajungă la sfârşitul acestei istorii nefericite.

Unde putea fi Wolf?

Gisevius era scăldat în propria transpiraţie. Începu să se plimbe în jurul încăperii, simţindu-şi picioarele slăbite şi greoaie, îşi spălase ochii, dăduse cu dezinfectant pe tăieturi şi le bandajase. Cu toate acestea, sângerarea nu i se oprise. Acum nu-i rămânea decât să aştepte. Se duse lângă patul Rafaelei Dorfmann şi se uită la cadavrul viu întins sub ochii lui. Oare mintea ei unde hălăduise în toţi aceşti douăzeci de ani? Se mai petrecea ceva în interiorul acelui cap care fusese superb pe vremuri?

Se aplecă, încercând să perceapă sunetul respiraţiei ei, însă acesta era mult prea slab şi era acoperit de zgomotul aparatului de respiraţie artificială. Încercă să-i simtă pulsul. Aproape că nu

sesiza nimic. Cu o lună în urmă, când o văzuse ultima dată, pulsul prea puternic. Oare avea ea, în sfârşit, să scape de legăturile care o ţineau legată de această lume?

Trebuia să dea explicaţii legate de cele întâmplate cu Lise. Trebuia să-i explice lui Wolf că nu fusese vina lui, că el se comportase ireproşabil şi trebuia să-i aducă aminte că tocmai el, Wolf, sugerase aranjamentul pentru lichidarea ei înainte de a părăsi Berlinul. Wolf trebuia să-l asculte.

Cum ajunsese la concluzia că injecţiile erau cauza „bolii" ei? Sau era vorba doar de instinctul de supravieţuire? într-un fel sau altul, ea ştiuse, sesizase că nu trebuie să-l mai lase să-i facă injecţii... da, ar fi trebuit s-o omoare în Berlin cu o doză mai mare. Nimeni nu şi-ar fi dat vreodată seama. Doamne, omul o voia moartă, ce conta unde ar fi omorât-o? Morţii erau morţi, însă lui Wolf Koller îi plăcea să se joace de-a Dumnezeu, hotărând el când să ofere viaţă şi moarte...

Privi duşumeaua, căutându-şi lentilele pierdute, cu văzul deformat. Îl durea capul şi tensiunea îi devenise alarmantă... simţea nevoia să închidă ochii, căci vedea cu un singur ochi acum. Cine s-ar fi gândit că ea e atât de puternică după ceea ce îi făcuseră, după dozele pe care i le administraseră, crescute constant de-a lungul timpului... în acea clipă îl auzi pe Wolf Koller strigându-i numele şi simţi o rafală de aer rece venind dinspre uşă...

— Doamne, Wolf, ce-ai păţit? Te simţi bine?

Wolf rămase în cadrul uşii, sprijinindu-se de lemnul acesteia, apoi înaintă.

— M-am răsturnat cu maşina… am derapat pe gheaţă.

Era îmbrăcat în zăpadă şi gheaţă, care începea să se topească. Apucă un prosop de pe un stativ şi îşi şterse faţa.

— M-am rănit la braţ şi la umăr. Rana de glonţ.

— Lasă-mă să mă uit, Wolf.

— Nu acum. Am nevoie de un analgezic. Fă-mi o injecţie.

Gisevius se duse la imsa lui şi pregăti o seringă. Wolf îşi dezgoli braţul bun şi Gisevius îi administra injecţia. Ca să mai uite de durere, Wolf se apucă să vorbească:

— S-a întors? Ai văzut-o? Ai vorbit serios, era îmbrăcată doar cu cămaşa de noapte? Cum s-a întâmplat, Fritz? Cum ai putut-o lăsa să scape?

— Nu m-am aşteptat la acel atac. Era atât de slăbită… însă a trecut prea mult timp între două şedinţe de medicaţie… asta i-a dat forţă. Gisevius clătină din cap, încă nedumerit de transformarea suferită de Lise. Tăieturile din jurul ochilor începuseră din nou să-i sângereze. Mai e ceva, Wolf. E vorba de Rafaela…

Wolf făcu ochii mari. Tocmai îşi îmbrăca din nou haina de piele.

— Rafaela? Ce vrei să spui? Uită instantaneu

de durere şi de grija legată de Rossovici, de Lise şi de Clock. Ce *vrei să spui?*

— E pe ducă. Pulsul aproape că i-a dispărut. Aparatul respirator nu-şi mai îndeplineşte misiunea. Gisevius îşi lăsă o palmă cărnoasă pe umărul lui Wolf. Pur şi simplu, nu mai are viaţă în ea, Wolf. Nu se mai poate face nimic. Douăzeci de ani… Ai încercat tot ce ţi-a stat în puteri.

— Vrei să spui că a murit?

— E pe moarte, Wolf.

Wolf trecu pe lângă Gisevius şi se duse lângă patul Rafaelei. Se aşează lângă ea şi o apucă de mână.

— Draga mea, şopti el la urechea ei. Draga mea… adio.

Wolf se aplecă şi-i sărută colţul rece al gurii, după care se ridică în picioare şi se duse încet la căpătâiul patului, unde trase de ştecherul care lega aparatul de priza din perete. În încăpere să lăsă o tăcere profundă.

Wolf se aşează la loc pe pat, luă mina ei în palma lui şi verifică cu degetul pulsul. Stătu aşa cam un minut, după care se ridică în picioare. Pe faţă îi apăruseră lacrimi, pe care le nesocoti.

— Fritz… n-ar fi trebuit s-o laşi pe Lise să fugă.

— Ştiu, răspunse Gisevius. A fost o situaţie imposibilă. N-am mai văzut nimic pentru o vreme. Aveam sânge pe toată faţa…

— Vreau să te duci după ea. O caută şi

Sébastien, şi Kilroy. Wolf avea o voce calmă, nefirească. Te rog, Fritz. Du-te.

— Da, Wolf, furtuna… nu pot s-o găsesc în furtună, nu pot să văd, ochelarii mei… mă tem că o să mă rătăcesc în zăpadă… Wolf…

— Poţi ajuta la găsirea ei, Fritz. Tu ai lăsat-o să fugă, aşa că n-ai cum să refuzi să dai o mână de ajutor la găsirea ei. Eu o să aştept aici, în caz că se întoarce singură. N-o să păţeşti nimic, dar va trebui să te grăbeşti, căci e îmbrăcată doar cu o cămaşă de noapte… Fritz, mă înţelegi, va fi vina ta dacă va muri afară, în furtună.

Gisevius se trase înapoi, căutând uşa cu mâna. Nu se putea împotrivi, trebuia să iasă în ninsoare. Parcă ar fi fost hipnotizat.

Rămas singur, Koller i se adresă moartei:

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, iubirea mea. În seara asta am pus capăt nu numai vieţii tale… am ucis-o pe fiica noastră.

Poate că ar fi spus mai multe, dar începu să plângă şi strânse la piept rămăşiţele Rafaelei Dorfmann.

Sébastien se obişnui repede cu imaginea de coşmar a lui Konstantin Orlovski. Încercând cu disperare să plece de unde se afla, descoperi că se întâmplase ceva rău cu piciorul lui în urma căderii, îşi rupsese ceva, vreun os sau, cu noroc, doar glezna. Acum, avea un motiv să iasă onorabil din această noapte oribilă, însă nu-şi putea lua gândul de la felul în care cineva luase viaţa

rusului, iar singurul nume care-i venea în minte pentru această crimă era blestematul de Kilroy. Ceea ce însemna… ceea ce însemna că… în fine, ceea ce însemna că Kilroy fusese necinstit cu Koller şi, ca atare, el putea fi cel care-l vânduse pe Wolf Koller.

Un american, trebuia ca trădătorul să fie un american. Orice afacere cu ticăloşii aceia se încheia de o asemenea manieră… însă unde era Kilroy? Oare avea să se furişeze înspre el, lichidându-l în situaţia în care se afla, neajutorat şi cu piciorul rupt? Ei bine, ticălosului avea să-i pară rău dacă încerca aşa ceva… Sébastien mai avea încă o armă şi era încărcat de ură… uciderea unui boşorog american avea să fie o joacă de copil… Auzi un zgomot în spatele lui, sări ca ars şi trase aiurea în întuneric. Imediat după aceea tăcerea îl învălui, şi îşi dădu seama cât era extrem de frig. Începu să se gândească ce i s-ar putea întâmpla dacă nu venea nimeni după el. Încercă să se ridice într-un genunchi, însă acesta se sprijini din greşeală pe pieptul îngheţat al lui Orlovski şi alunecă. Sébastien se lovi cu toată greutatea de o piatră, rămase întins în zăpadă şi începu să strige numele lui Lise Koller, apoi al lui Wolf Koller, apoi al lui Kilroy, apoi al oricui care l-ar fi putut auzi, deoarece nu voia să moară, voia ca cineva să aibă milă de el…

Beate Hubermann pregătise nişte ciocolată fierbinte şi dulce şi pusese la bătaie ultima ei

provizie de prăjituri. Ea şi Erika îl ascultau pe Fred Astaire de pe o colecţie de CD-uri. Erika şedea cuibărită într-un fotoliu, jucându-se cu ceaşca pe genunchi. Beate îi povestise timpul petrecut împreună cu John Cooper şi ce fel de om era acesta. Într-un târziu, Beate abordă subiectul relaţiei dintre Cooper şi Lise Koller.

— Îţi aminteşti conversaţia noastră despre John Cooper şi mama ta? Lucrurile pe care ţi le-a povestit ea – ce s-a întâmplat între ei acum douăzeci de ani.

Erika încuviinţă din cap.

— Ţi-a zis ceva în sensul acesta?

— Da. Mi-a relatat că au petrecut împreună doar câteva zile din viaţa lor adultă, că nu-şi mai amintesc unul de celălalt din vremea când erau copii. El afirmă că se iubesc reciproc, că n-are nicio importanţă faptul că sunt frate şi soră.

Erika îşi înclină capul.

— Vrei să spui că se socotesc doi străini?

— Exact. El spune că o iubeşte de douăzeci de ani – din clipa în care a întâlnit-o din nou.

— Şi tu îl crezi?

— Oh, nu e nicio îndoială în privinţa asta. Doar că e vorba de un incest…

— Ascultă, Beate, uită-te la viaţa pe care a dus-o maică-mea. Doar n-o să aibă copii împreună.

— Asta aşa e.

— Şi… maică-mea mi-a spus odată că şi-ar fi dorit să plece cu el acum douăzeci de ani, însă n-a

ştiut cum să procedeze, cum să părăsească singurul univers pe care-l cunoştea… Mi-a spus că şi-a dat seama de asta la scurt timp după ce l-a făcut pe el să plece… Erika îşi lăsă ceaşca jos cu un gest brusc. Ce mai contează toate acestea, Beate, dacă maică-mea e pe moarte?

— Nu mai contează. Dar tu nu l-ai cunoscut pe Cooper. Habar n-am care e cuvântul ce îl descrie cel mai bine. Poate că hotărât. Are un fel al lui de a dori ca anumite lucruri să se întâmple – sau, cel puţin, aşa mi s-a părut mie.

— Atunci sunt doi oameni cu voinţă puternică. Dacă vor vrea amândoi ca mama să trăiască, poate că vor reuşi să o facă. Într-un fel sau altul.

— Dar, dacă ea trăieşte, el va vrea s-o ducă de aici. Înapoi în Boston. Sau în Cooper’s Falls…

Erika păstră o clipă tăcerea înainte de a răspunde:

— Atunci ea o să plece, şi gata.

Auzi pe cineva strigând-o pe nume.

Se simţea mai mult moartă decât vie. Era îngheţată, udă, îngrozită şi disperată. Se ascunsese într-un fel de baracă construită în apropierea şoselei, un fel de cub unde erau păstrate, pentru vreme rea, marcaje rutiere, lopeţi, cazmale, baricade, materiale de deszăpezire.

Era adăpostită de vânt şi zăpadă, însă era prea frig. Oricum, nu mai conta, căci simţea că nu va mai rezista multă vreme… ştia că va îngheţa de

tot, dar nu putu răspunde apelului, căci acesta venise din partea lui Wolf sau a unuia dintre oamenii lui Wolf, care avea s-o ducă înapoi la doctorul Gisevius, s-o ţină bine ca doctorul s-o înţepe cu acul… inconştient, îşi frecă urma lăsată în braţ de ultima seringă. Nu-şi putea da seama dacă frigul resimţit se datora injecţiei sau frigului din jurul ei, însă asta, oricum, nu mai conta… avea să moară, iar John Cooper n-avea să afle niciodată, să audă niciodată de pe buzele ei cât de mult îl iubea şi câtă nevoie avea de el; n-avea să afle niciodată…

Wolf Koller nu ştia de câtă vreme şedea pe patul pe care zăcuse atâţia ani Rafaela Dorfmann. Nu mai rămăsese mare lucru din ea, dar el o îmbrăţişă şi îşi simţi trupul zguduit de suspine şi sufletul pustiit.

Rafaela murise în cele din urmă.

Lise se rătăcise în furtună.

Erika fusese ucisă din ordinul lui.

Fritz bâjbâia orb prin ninsoare.

Wolf Koller avu sentimentul că linia subţire, care-l lega de planeta pământ, de umanitate, de tot ceea ce însemna povestea vieţii sale, avea să se rupă, iar el avea să se facă nevăzut în întuneric, chinuit pentru veşnicie de durere.

Dar venea Rossovici. Trebuia să aprindă luminile de aterizare pentru elicopter. Iar cancelarul Glock putea sosi în orice clipă.

Voinţa începu să-i revină. Se odihnise

suficient. De acum era pregătit să ducă mai departe bătălia. Trebuia să se întoarcă la vilă.

N-o putea plânge la nesfârşit pe Rafaela.

— Clinica e chiar în faţa noastră, îi spuse Paulus lui Cooper. Cam la un kilometru, cred – după curba asta lungă a şoselei. E greu de spus cu exactitate pe o asemenea ninsoare.

Braţele, spatele şi picioarele îl dureau şi îi înţepeniseră de la războiul pe care-l ducea cu furtuna, iar radiatorul îşi pierdea rapid din putere. În maşină se făcea tot mai frig. Paulus spera să nu se înşele şi Lise Koller să fie la clinică. Nu era sigur însă ce aveau de făcut după ce ajungeau acolo. Mai mult ca sigur că femeia era păzită. Dar Cooper nu era în dispoziţia de a i se da sfaturi… şi mai dispunea şi de enorma carabină. Era o situaţie extrem de periculoasă, însă Paulus nu întrezărea vreo alternativă: era convins că Wolf Koller avea să-şi ucidă nevasta. Cu toate acestea, îl îngrijora faptul că el şi Cooper n-aveau spatele asigurat. Oare îşi lăsase sentimentele, preocuparea pentru John Cooper şi sora acestuia să scoată la iveală ce era mai bun în el? în fine, existau momente în viaţă când trebuia să rişti mergând pe mina binelui. Deci… Era vorba de sentiment. Era bătrân, înmuiat şi îi picase cu tronc Cooper şi lupta lui.

Cooper privea cu intensitate afară, întrebându-se ce naiba avea să facă după ce vor ajunge la clinică, asta dacă Lee se găsea acolo…

oare în ce stare se afla? Dar dacă murise deja?

Silueta se desprinse din ninsoare ca o nălucă, ca o creatură generată de furtună, deplasându-se ca o fantomă, încet, amorf, în calea maşinii. Cooper îi strigă din reflex lui Paulus să oprească. Acesta apăsă cu toată puterea pe frâne şi Mercedesul derapă într-o parte, trecu de fantomă, reuşind ca prin minune să o evite, şi se propti cu botul într-un troian. Aproape în acelaşi timpi, Cooper deschise portiera şi sări afară. Se poticni, căzu şi se ridica imediat, după care o luă la fugă prin zăpadă ca un nebun. Oare era Lee? Oare evadase din clinică semidrogată? Oare chiar era nebună?

Paulus întoarse maşina, ca să-i lumineze drumul lui Cooper, după care se aplecă peste volan, chinuindu-se să vadă mai bine ce se petrece în faţa lui.

— Să fie Lee? icni el, singur în maşină.

I se puse un nod în gât, urmărindu-l pe uriaşul american luptându-se în lumina farurilor cu forma din zăpadă.

Maşina porni înapoi, ca un crab, înspre cele două siluete. Paulus deschise portiera, căutând să desluşească mai bine situaţia prin perdeaua de fulgi care te orbea de la o distanţă de cinci paşi.

Cooper trăgea silueta acoperită de zăpadă spre maşină. O urcă pe bancheta din spate, după care se urcă şi el lângă ea.

Nu era Lee.

Era Fritz Gisevius.

La adăpostul maşinii, îndepărtind zăpada şi gheaţa care-l acoperise pe Gisevius, Cooper rosti:

— Trebuie să-l ducem repede la căldură.

Gisevius aproape nu se mai putea mişca şi corpul îi era rigid.

— O să te faci bine, doctore. Ce naiba căutai afară? Nu primi niciun răspuns. Cooper se aplecă peste scaunul din faţă. Nu se opreşte din tremurat. Iisuse, poate să moară de hipotermie. Sub stratul de zăpadă, faţa îi arăta înfiorător, de parcă ar fi fost lovit cu o bâtă.

Paulus încuviinţă din cap.

— Trebuie să-l ducem la clinică. Uite-o sus, acolo.

În lumina nepământeană a farurilor apăru forma de A a clinicii. Paulus intră cu maşina pe aleea care ducea la parcare.

Cooper se dădu jos din maşină şi-l conduse pe doctor, care îşi mai revenise, spre uşa clinicii. Uşa era parţial deschisă. Cărând carabina lui Peterson, Paulus deschise uşa larg şi intră primul, apoi îi făcu semn lui Cooper să-l urmeze.

Când ajunseră înăuntru, Gisevius deschise ochii şi se uită la Cooper.

— Wolf mai e aici?

Era obosit şi aproape îngheţat, însă trăia.

— Locul pare să fie pustiu, rosti Cooper.

— Acolo jos, şopti Gisevius. În camera principală. Acolo l-am lăsat.

Un tremurat incontrolabil îl cuprinse brusc pe doctor. Vântul şuiera cu putere pe la ferestre. Încăperea principală, a cărei fereastră se potrivea perfect în vârful literei A, era pustie, cu excepţia celor două paturi de spital. Cineva zăcea întins pe unul din paturi.

— Lee?

Lui Cooper i se făcu binse fiică. Trupul de pe pat era atât de firav.

— Nu, rosti Paulus. Asta-i cealaltă femeie despre care ţi-am vorbit…

— E moartă, interveni Gisevius, iscodind cu privirea împrejur. Wolf! strigă el tare. Wolf – unde eşti?

Nu-i răspunse nimeni.

— Unde-i sora mea? A fost şi ea aici?

— A fost aici, da… Wolf şi-a dorit-o în aceste, ah, aceste… aceste împrejurimi încântătoare…

Gisevius dădea o luptă cu sine să revină la un comportament normal.

— Unde e *ea* acum? întrebă Cooper ameninţător. Pe crucea mea că o să-mi răspunzi cinstit de data asta sau o să te las să crăpi îngheţat afară. Îl luă pe doctor de gulerul înmuiat al hainei. Nu-mi pasă dacă mori – mă înţelegi? Pur şi simplu, nu-mi pasă! *Unde e* ea?

Gisevius nu încercă să scape din strânsoare. Îşi îndreptă ochii înceţoşaţi către Paulus, nu găsi niciun ajutor acolo, aşa că îşi lăsă capul în piept.

— A fugit în noapte – am încercat s-o opresc.

N-am putut…

— Ce naiba spui? Am văzut-o alaltăieri şi era cenuşie, şi uscată ca un pergament! Şi acum vii să-mi spui că eşti incapabil s-o opreşti de a fugi afară în furtuna asta – să nu îndrăzneşti să mă minţi!

— Injecţiile – nu şi-a mai luat medicamentele de mult, doza şi-a pierdut efectul…

— Vrei să-mi spui că fără medicamente ea poate alerga., iar cu ele este pe trei sferturi moartă? Ce încercai să-i faci? S-o omori?

Gisevius începu să caşte gura spasmodic, tremurând din tot corpul.

— Astm, rosti el, înnegrindu-se la faţă.

Cooper îşi slăbi strânsoarea, iar Gisevius se dădu înapoi până ce se propti de patul pe care zăcuse Lee. Căută cu febrilitate în buzunarul hainei, scoase un inhalator şi apăsă pe buton, ţintind drept în gură, după care căzu pe pat, icnind.

Cooper se aplecă deasupra lui.

— Unde e?

Gisevius clătină din cap, arătând înspre hol.

— Acolo… în ninsoare. Wolf era aici… aşteptând-o… să se întoarcă. Acum însă el a plecat… Kilroy şi Sébastien… sunt afară… o caută.

Aspiră o nouă doză din inhalator.

Paulus veni lângă Cooper.

— Lasă-l în grija mea. Poate că ea se va întoarce aici. Ar fi bine ca tu să pleci – e posibil ca

ea să se fi îndreptat către vilă, care se află puţin mai sus, pe şosea. După cum e posibil ca şi ceilalţi să o ducă acolo dacă o găsesc. O să moară cu siguranţă pe vremea asta, John – trebuie neapărat găsită.

Cooper privi spre Gisevius.

— E bolnavă? Sau injecţiile tale sunt de vină?

Gisevius îşi dădu capul într-o parte şi strânse din buze.

— Bine, zise Cooper, luând inhalatorul. Iau asta cu mine. Sper că nu vei mai avea nevoie de el.

Introduse inhalatorul în buzunar şi se întoarse să plece. Imediat Gisevius începu să tuşească, inspirând cu nesaţ aer, horcăind, întinse tremurând mâinile, încercând să ajungă la dispozitivul dătător de viaţă. Cooper se uită la el şi clătină compătimitor din cap.

— Sănătoasă, hirâi Gisevius. E sănătoasă… medicamentele sunt cele care… îi fac rău.

Cooper strânse inhalatorul în palmă.

— Ticălos nenorocit ce eşti, rosti el încet. Criminalule – ah, la naiba cu asta. Lăsă inhalatorul să cadă pe pat şi se întoarse spre Paulus. Sunt prea bleg şi prea bun cu oamenii, mai zise el, după care plecă în căutarea surorii lui, Lee.

Amurgul zeilor…

Wolf Koller gândea deja în termeni mitologici când văzu lumina din vilă licărind prin peretele gros de brazi şi prin perdeaua de fulgi şfichiuitori.

De când avea această proprietate, nu trăise niciodată o asemenea furtună, era *Amurgul zeilor*... oare acesta era sfârşitul Reich-ului pe care sperase să-l creeze? Se sfârşise totul înainte de a începe... blestemul... avea să doarmă o mie de ani şi încă o mie şi să nu se trezească niciodată...

Continuă să înainteze greoi spre vila cu arhitectura rustică, ce semăna atât de mult cu castelele elveţiene, un cadru perfect unde să fie aproape de mult îndrăgita lui Rafaela... o iubise atât de mult, îi iubise frumuseţea incredibilă, chemarea ei animalică, era un fel de bestie lipsită de milă, o ucigaşă... el îi luase fetiţa, fetiţa *lor* şi o făcuse să fie doar a lui... pe ea o ţinuse în viaţă... rămăsese mereu în viaţă prin frumuseţea brunetă a lui Erika, numai că acum o pierduse şi pe aceasta... Rossovici... era posibil să ajungă aici pe furtuna asta... se va putea ridica deasupra nenorocirilor lui personale o dată ce Rossovici şi Glock aveau să ajungă acolo, bătălia mai putea fi încă câştigată...

După ce părăsi drumul şi începu să coboare spre pajişte, Koller avu impresia că aude în spatele lui un zgomot, un fel de orăcăit – crezu că e Lise, neajutorată, murind în frig. Ascultă din nou şi auzi numai vuietul vântului coborând pe versantul muntos şi viscolind zăpada. Continuă să meargă spre vilă, printre copaci şi prin zăpada care-i venea până la genunchi, strigând numele ei,

însă nereuşind să zărească pe nimeni. Trecu, fără să-şi dea seama, la câţiva zeci de paşi de faimosul terorist, Sébastien cel Roşu, care murea singur de frig, de frică, de hipotermia produsă de frică. Murea, pentru că, din când în când, unii primeau ceea ce meritau.

Puşca de vânătoare modificată a lui Olaf Peterson se odihnea pe scaunul pasagerului. Cooper o luă pe drumul care şerpuia spre vilă. Se gândea că Lee s-ar fi putut ţine aproape de drum, dându-şi seama că avea nevoie de ceva după care să se ghideze. Vântul clătină maşina în timp ce Cooper atacă, prudent, o curbă şi în faţă îi apăru o movilă de zăpadă, care se dovedi a fi ruina unei maşini, un Mercedes model sport, zdrobită în urma impactului cu un copac. Curând epava avea să dispară sub stratul de omăt, integrându-se în peisaj. Cooper conduse mai departe, simţind roţile patinând şi încercând, în acelaşi timp, să vadă în jurul lui, prin ninsoare, vreo urmă de-a lui Lee. Adevărul era că Lee putea să se găsească doar la câţiva metri depărtare de maşină, şi el să nu o vadă. Transpira abundent, cuprins de panică, însă trebuia să meargă mai departe. În cele din urmă, ajunse pe aleea către vilă, vizibilă datorită tufişurilor aliniate care o străjuiau de o parte şi de alta.

Luă arma de pe scaun şi se dădu jos din maşină, avântându-se prin zăpadă. Uşa vilei era întredeschisă. În zăpadă se vedeau clar urmele

paşilor cuiva care trecuse nu cu mult timp în urmă. Prin uşă, zăpada se strecurase în hol. Cooper intră şi rămase nemişcat, ascultând. Închise uşa. Vila era asaltată de pretutindeni de rafale de vânt. Cooper auzi trosnetul buştenilor în cămin în timp ce intra în holul imens, înalt de două etaje. Căminul era imens, înnegrit de fum. Aroma lemnului ars umplea locul. Rafalele de vânt intrau pe coş şi suflau fumul în încăpere. Pe mai multe măsuţe se odihneau pahare, parţial umplute, precum şi o sticlă de coniac, una de Calvados şi alte băuturi. O scară lungă traversa peretele şi ducea la un balcon circular, de unde se vedeau uşile mai multor dormitoare şi câteva holuri întunecate.

Cooper ascultă din nou. Nimic. Avu impresia că reşedinţa e goală. Urcă treptele scării, ţinând puşca de vânătoare pregătită. Ajuns în balcon, privi în jos, dincolo de capetele câtorva lei, tigri şi porci mistreţi, atârnate ca trofee pe pereţi. Impresia de pustiu dăinuia în continuare. Deschise toate cele şase uşi ale dormitoarelor, nu găsi nimic, apoi verifică coridoarele neluminate. Nimic.

Lee continua să fie dispărută. Iar Koller era pe undeva, pe afară, căutând-o. Cooper nu putea face nimic în privinţa asta. Auzi o ramură de copac frecându-se de casă. Apoi iarăşi trosnetul buştenilor din cămin.

Apoi… uşa deschizându-se. Sunet de paşi. Nu aceeaşi uşă pe care intrase el. O alta.

Era prins în capcană în balcon. I se părea că propria respiraţie produce un zgomot imens. Se ascunse în umbra peretelui şi aşteptă, auzind sunete pe care nu le putea identifica. După aceea – aruncându-şi haina de pe umeri – în raza lui vizuală, la parter, apăru Wolf Koller. Acesta îşi turnă un coniac, îl înghiţi, îşi turnă o nouă doză şi se postă în faţa focului. Puse paharul pe tăblia de marmură a căminului şi îşi trecu degetele mâinii sănătoase prin păr. Se uita fix la foc, cu spatele la Cooper.

Deodată, fără a se întoarce, zise:

— Domnul Paulus, nu-i aşa? Oriunde aţi fi, veniţi să beţi un pahar. N-are niciun sens să vă ascundeţi. V-am văzut maşina afară – toţi berlinezii care au tangenţă cu munca de securitate vă cunosc numărul de înmatriculare… Se pare că va fi o noapte lungă, Şefule – şi n-am chef să beau singur.

Cooper se duse lângă balustrada balconului.

— Nu e Paulus… e John Cooper. Am venit după sora mea…

Koller rămase cu faţa către foc.

— Ţii cu orice preţ să te bagi în sufletul altora, nu-i aşa, domnule Cooper? Am crezut că vei pleca înapoi, în America – n-am hotărât împreună asta?

— Nu vă mai prefaceţi surprins. Gorilele dumneavoastră au încercat să mă omoare alaltăieri seară. I-am ucis noi pe ei – aşa că am

hotărât să mai stau pe aici o vreme. N-am de gând să plec fără Lee…

— N-are sens să trecem în revistă ce-a fost, domnule Cooper. Vino jos să bem ceva… Unul dintre oamenii mei o va găsi în curând pe Lise. Am putea să ne simţim mai confortabil cât mai avem de aşteptat. Koller îşi încălzea mâinile la foc. Va trebui să discutăm această situaţie – de vreme ce eşti aici, ai putea să fii martor la făurirea istoriei în seara asta. O nouă Europă creată în faţa ochilor dumitale…

— Nu dau doi bani pe Europa, fie ea veche sau nouă – de ce vă e vouă aşa de greu să înţelegeţi? Nu-mi pasă decât de sora mea şi de fiica ei. Din punctul meu de vedere, sunteţi nişte nebuni. N-aş suporta să petrec o vacanţă cu voi la Lacul Wannsee şi să râd pe seama vremurilor apuse. Ce vreau cu adevărat e să vă omor pe toţi. Vezi dumneata, am avut o discuţie cu Gisevius. El a priceput mesajul, a înţeles că o să-l omor pe *el* dacă nu-mi spune adevărul – anume că voi doi aţi vrut să o ucideţi încetul cu încetul pe sora mea. Îmi dau seama că asasinatul nu reprezintă ceva nou pentru dumneata, însă, dacă nu mi-o scoţi pe soră-mea vie şi întreagă în seara asta, am să te omor cu mina mea. De altceva nu trebuie să fii conştient acum. Cooper ţinea puşca gata de tragere. De ce nu te întorci cu faţa spre acuzatorul tău – ca să vezi cum o să mori dacă nu o capăt pe Lee înapoi…

Koller se răsuci pe călcâie şi scoase un pistol de la şold. Cooper zări forma familiară a unui Luger. În aceeaşi fracţiune de secundă, rămânând aproape în profil faţă de Cooper, Koller trase. Glonţul izbi o bucată de lemn din balustrada balconului, la câţiva centimetri de mâna lui Cooper, ricoşă, şi se înfipse în zidul din spate.

Cooper reacţionă încet, şocat de reacţia acestuia şi de violenţa atacului şi, în ceea ce părea a fi o eternitate, reuşi să se arunce la podea, aterizând în spatele stâlpului uriaş al balustradei, aflat în capul scărilor. Un alt glonţ se îngropă în lemn. Cooper strecură ţevile puştii printre zăbrelele balustradei şi apăsă pe trăgaci. Instantaneu, partea din spate a canapelei lungi de piele, la câţiva paşi în stânga lui Koller, explodă într-un nor de material textil.

Holul mare avea cam douăzeci de metri lungime, cu uşi cu canaturi din sticlă pe peretele din spate. Koller porni iute într-acolo, o umbră alergând printre scaune, plante ornamentale, măsuţe şi sculpturi. Cooper îl vedea ici şi colo, trecând din umbră în umbră, şi începu să coboare treptele, ghemuit, folosind balustrada ca scut. Brusc, Koller dispăru şi camera rămase tăcută. Cooper aşteptă, având o senzaţie de leşin şi de ameţeală. Se afla în plin război. Nu mai fusese la război de multă vreme… iar atunci nu fusese singur., acum tot ce-i mai rămăsese din Olaf Peterson era arma…

O mişcare, ca a unui liliac traversând încăperea, o senzaţie intensă de usturime pe obraz şi Cooper fu zvârlit înapoi, înregistrând în aceeaşi fracţiune de secundă zgomotul împuşcăturii. Se dezechilibră, căzu şi aterizâ pe podeaua de la piciorul scării. Ştiind că trebuia să întreprindă ceva repede, îndreptă arma în direcţia ultimei apariţii a lui Koller, adică în spatele unui pian mare, în faţa ferestrelor. Apăsă din nou pe trăgaci, de două ori, şi auzi dezastrul provocat. Prima încărcătură sfărâmă o bucată de pian, îi rupse un picior şi îl făcu să se prăbuşească. Cea de a doua răsturnă un lampadar de fier forjat şi dărâmă una dintre uşile cu canaturi de sticlă. Imediat în încăpere pătrunse aerul rece şi zăpada. Cooper îşi duse mâna la faţă şi şi-o retrase plină de sânge. În obraz îi era înfiptă o aşchie; căută s-o apuce bine, o strânse între două degete şi o trase afară, simţind cum i se sfâşie obrazul şi cum îi ţâşneşte un şuvoi de sânge cald.

Rămase fără suflare, gâfâind, încercând să-şi imagineze unde putuse să dispară Koller. În aceeaşi clipă, auzi un zgomot, ca o bătaie a unor aripi imense, peste sunetul furtunii de afară. Îşi dădu seama că era o pală de elicopter şi i se păru că trăieşte un vis imposibil… un elicopter care să zboare prin ninsoare, sub bătaia vântului, nu putea fi decât într-o misiune sinucigaşă… însă imediat auzi şi văzu o altă mişcare de-a lungul peretelui cu uşi; o siluetă se grăbi să treacă prin

spaţiul creat de încărcătura expediată de puşca lui. Din reflex, acesta se ridică şi trase din nou, distrugând o lampă, făcând bucăţi o plantă ornamentală şi sfărâmând o altă uşă de sticlă…

Koller dispăruse. Cooper îi mai zări un pic silueta, un abur întunecat, apoi, ca prin minune, se făcu lumină, un licăr fantomatic provenind de sub zăpadă şi cuprinzând peisajul într-un albastru de gheaţă, bizar.

Îşi ieşea din minţi şi îşi dădea seama de asta. Aşadar, poate că nu înnebunise de tot. Se agăţa încă de un fel de realitate… O aşchie de sticlă sau de fier, produsă de explozia unei încărcături din arma lui Cooper, se înfipsese în zona ochiului, aşa că avea necazuri cu văzul. Din ochi îi curgea sânge sau un alt soi de lichid lipicios, dar nu-şi putea permite să se gândească la asta acum, când rotoarele elicopterului răsunau atât de aproape. Apăsă comutatorul de pe zidul exterior şi totul se lumină de sub cei şaptezeci de centimetri de zăpadă depusă. Explozia ultimei împuşcături răsuna încă în capul lui şi particule fine de sticlă păreau că umpluseră aerul. Fugi afară, în ninsoare…

Auzi huruitul peste urletul vântului şi dincolo de durerea care-i cuprindea trupul… îşi lovise umărul când trecuse prin cadrul uşii, iar ochiul rănit îi producea o durere sfâşietoare în creier… cum putea ajunge un elicopter până acolo pe o astfel de vreme? Era imposibil. Poate doar dacă

era pilotat de un nebun… însă trebuia să fie Rossovici, venind de la Berlin. Cumva reuşiseră să-l aducă până acolo, numai că acum un maniac cu o puşcă de vânătoare îi distrugea casa… dacă le-ar fi putut atrage cumva atenţia, dacă i-ar fi putut face semn pilotului să plece… poate că mâine furtuna se va termina şi nenorocirile din seara aceasta vor fi uitate. Cooper va fi mort, Lise se va întoarce în clinică, iar cancelarul Clock va reuşi să ajungă la destinaţie şi toată porcăria pe care o îndurase va putea fi socotită ca un coşmar încheiat… Oare speranţa era cea care-i dădea din nou energie?

Unde era elicopterul? Oare acelea erau luminiţele lui, clipind în ninsoare…? Zgomotul era copleşitor, fulgii de nea formau vârtejuri… ştia că ajunsese o ţintă bună pentru Cooper, aşa cum stătea în centrul pătratului uriaş de lumină albastră, dar trebuia să împiedice maşina zburătoare să aterizeze. Rămase înfipt locului, gesticulând cu braţul sănătos, ca şi cum ar fi blestemat furtuna şi noaptea; din spatele lui se auzi vocea lui Cooper, ţipând la el, urlându-i numele…

Brusc zgomotul elicopterului încetă cu un soi de suspin gigantic… ca o pasăre uriaşă condamnată, prăbuşindu-se cu o aripă frântă, rănită… Koller se opri, îşi înclină capul, uitând de dureri, şi ascultă cu atenţie., şi auzi ceea ce părea a fi zgomotul produs de o imensă sălbăticiune care

se prăbuşea printre vârfurile copacilor, smulgându-i din rădăcini.

Un curent de aer descendent prinse aparatul exact când Profesorul crezuse că găsise terenul de aterizare aflat cam la o sută de metri de cabană. Un pătrat mare, de lumină albastră, apăru pe neaşteptate dedesubt, ca şi cum cineva l-ar fi aşteptat. În orice caz, cei de jos aşteptau pe *cineva* – Cheese îi spusese că Rossovici în persoană trebuia să ajungă la cabană. Cheese avusese grijă că aşa ceva să nu se întâmple: prin ordinul cancelarului Clock, în urma unei sugestii a grăsanului din Georgetown, vameşii germani refuzaseră accesul lui Rossovici în Berlin şi îl ţineau acum într-un salon până la următorul zbor către Moscova Iisuse, era uluitor cât de multe putea face grăsanul când îşi punea mintea…

Nu prea aveai spaţiu de manevră în cazul unui curent descendent de aer. Poate că fusese un vârtej, aşa cum suna cea mai recentă terminologie, însă Profesorul era departe de a fi un pilot model de elicopter. Manevrase astfel de aparate de câteva ori pe vremea când lucra pentru Moscova şi când cei de acolo aveau nevoie să salveze de urgenţă vreun amărât – îndeplinise chiar o misiune urâtă în Danemarca, când el fusese singurul tip aflat în apropiere şi care putea rezolva o astfel de treabă – aşa că îşi păstrase îndemânarea şi licenţa de zbor, numai că a avea o licenţă şi a nu fi chiar bâtă în materie de pilotaj nu

reprezenta un ajutor prea mare într-un viscol ca acesta. Când părăsise Berlinul, în acest elicopter închiriat, vremea era rece şi umedă, vijelia nu atinsese nici pe departe forţa din munţi. Cheese crezuse că e mai bine să fie şi Profesorul acolo, în caz că Koller se supăra pe Kilroy şi hotăra să-l suprime. Cheese nu ştia exact ce se va petrece la vilă, dar cunoştea cu precizie ce nu se va întâmpla: Rossovici n-avea să ajungă acolo, iar cancelarul Clock se îndrepta deja spre reşedinţa lui din Bonn. La jumătatea drumului dintre Berlin şi munţi, Cheddar ţinuse să-l informeze că orice era posibil la vilă şi că Profesorul va acţiona de unul singur, după cum avea să dicteze situaţia de pe teren. Îl rugase însă, pe cât posibil, să evite orice implicare, din pricina lui John Cooper.

În sinea lui, Profesorul se gândea cum naiba putea evita o implicare când Wolf Koller credea că cel care va coborî din elicopter va fi Rossovici.

După aceea începuse ninsoarea şi vântul, clătinând şi azvârlind de colo-colo aparatul, ca pe o minge. Ca prin minune, Profesorul ajunse la destinaţie, însă un curent de aer îl prinse pe dedesubt şi acum blestemata de maşină începuse să se învârtească în cerc. Elicele tăiară un cablu de înaltă tensiune, care căzu în pădure, împrăştiind scântei, apoi stabilizatorul aparatului cedă şi Profesorul începu să se prăbuşească, cu elicopter cu tot, gândindu-se cum naiba avea să scape din porcăria asta şi poate nu mai avea sens

să fie îngrijorat de problema Cooper.

Timpul se derula cu încetinitorul. Avu impresia că zăreşte dedesubt un amărât care-i face semn cu mâna. Era ca într-un vis; timpul însemna o iluzie de moarte şi viaţă. Profesorul ajunse deasupra unui imens întuneric, brăzdat haotic de lumina farului scăpat de sub control. Singurul sunet mai puternic era cel produs de trecerea carlingii şi a rotoarelor prin copaci. Profesorul avu senzaţia că i se scoate un rinichi fără anestezie, însă totul i se întâmpla parcă altcuiva, unui biet nenorocit care avea să moară… După aceea totul încetă şi Profesorul se auzi gemând şi simţi mirosul de combustibil. Prin zăpadă, ca un şarpe furios, cablul electric tăiat de elicopter sărea în toate părţile…

Se trezi într-o rână. Încercă să rămână calm. Îşi desfăcu centura de siguranţă şi împinse cu umărul uşa de plexiglas a cabinei, simţind într-un târziu cum aceasta cedează, se deschide şi rămâne blocată de o ramură de copac. N-avea să fie în stare să mute nici copacul, nici elicopterul… sau avea să fie? Blestemata de maşinărie era suspendată în braţele copacilor, cam la cinci metri deasupra solului. Cabina se legăna uşor, mişcată de vânt şi forţa gravitaţiei. Aşteptă momentul potrivit şi împinse cu putere în uşă, introducând în aceeaşi secundă minerul unei lopeţi din trusa de scule în spaţiul dintre cabină şi uşă. Acesta rezistă presiunii. Profesorul îşi strecură umerii afară,

căută în jur o ramură mai solidă, apoi îşi dădu drumul din cabină, rămânând agăţat de creangă. Se uită în jos şi încercă să vadă cât se putea în lumina mişcătoare a farului. Judecă întinderea terenului, care părea a fi în pantă, şi îşi dădu drumul. Căzu ca un sac de ciment. Simţi cum picioarele absorb impactul aterizării şi imediat se rostogoli pe o parte, lăsându-se în voia pantei, sperând doar ca ţeasta să nu i se izbească de vreo piatră. Din fericire, casca îi era încă pe cap, aşa că numai o stâncă serioasă i-ar fi putut face probleme. Rostogolirea luă sfârşit când se izbi de un copac. Încercă să se ridice în capul oaselor şi, în aceeaşi clipă, cu un zgomot infernal, elicopterul explodă într-o strălucire orbitoare de flăcări roşii, portocalii şi galbene, şi de miros înecăcios. Câteva schije de metal şi plastic săgetară pe lângă el, zburând aiurea. Profesorul se înecă din pricina mirosului de ulei şi combustibil, încercând să se facă cât mai mic la baza copacului. După aceea totul lua sfârşit. Câţiva copaci continuară să ardă până ce ninsoarea îi stinse cu un şuierat, transformând focul în aburi. Nu era chiar sosirea plănuită de Profesor şi se aştepta să fie vizitat curând de tot felul de indivizi. Era pregătit în acest sens cu un pistol-mitralieră şi cu acte de identitate care îl înfăţişau ca agent al lui Cheese. De vreme ce Cheese nu fusese informat în privinţa lui SPARTAKUS, cel puţin nu de către creatorul planului, Profesorul n-avea decât să facă pe

prostul, declarând… declarând ceva ce Cheese îl învăţase să spună, dar care nu prea se mai potrivea cu prăbuşirea suferită… Cheese îi spusese că totul avea să fie bine… Însă Profesorul trecuse de mult de vârsta tinereţii, cu toate că se ţinea bine, şi până atunci călătoria fusese plină de peripeţii. Când încerca să se ridice, simţi osul piciorului pârâind şi cedând; îşi dădu imediat seama că acesta îi sfâşiase deja pielea, ieşind în afară. Începu să urle, apoi îşi înfipse dinţii în mâneca costumului de zbor. Când deschise singurul lui ochi bun, zări, printre lacrimi, un om venind spre el, înotând în zăpadă până la genunchi…

Wolf Koller urmări maşinăria prăbuşindu-se printre copaci, retezând ramuri întregi în calea ei, şi simţi mirosul de combustibil venind de sus. Pomi în fuga către sursa zgomotului, zări cablul electric dansând în aer, lovindu-se de copaci, apoi răsucindu-se ca o fiinţă vie. Koller merse mai departe, căzând şi ridicându-se, pe urma elicopterului lovit de moarte… nimeni nu putea supravieţui unei astfel de prăbuşiri… dacă Rossovici murise… atunci trebuia s-o ia de la capăt, să treacă din nou la întocmirea unui plan, care putea fi realizat… începu să spere că Rossovici este mort, că nu va fi de dat nicio explicaţie, că nu va trebui să-l pună pe rus la curent cu calvarul propriilor necazuri… Rossovici mort, Lise moarta, avea să-l ucidă şi pe Cooper…

Kilroy le lichidase pe Erika şi pe Beate Hubermann, deci mai exista o speranţă… Phoenix-ul lui, noua lui Europa, putea renaşte din propria cenuşa… poate că nici cancelarul nu răzbise prin viscol. Gisevius nu pâţise nimic… Transpira copios din pricina efortului. Pe neaşteptate, o minge de foc apăru de sus, pe versant. Limbi de foc se prelungiră în jos, ca răsuflarea încinsă a dragonului din poveste, urmate de mirosul specific de ulei ars şi benzina., apoi câţiva copaci se aprinseră ca nişte luminări enorme. Koller clatină din cap, ca şi cum gestul l-ar fi putut scăpa de focul halucinaţiilor personale… merse înainte, prin zăpadă şi prin umbrele aruncate de flăcări şi văzu, într-un târziu, un om stând în picioare. Apoi omul se prăbuşi urlând, iar Koller se opri şi se uita cu atenţie. Cablul electric se contorsiona înaintea lui, ca un şarpe al morţii care atârna pe o ramură de copac… Koller îl evită cu grijă, afundându-se, cu fiecare pas, mai adânc în zăpadă…

— Rossovici, striga el, tu eşti? Rossovici? Sunt eu, Wolf Koller… eşti rănit? făcu încă un pas către omul căzut? Egon? Aici e Wolf…

La zece paşi de trupul întins în zăpadă, Koller se opri. Dinspre trup se auzi o voce.

— Mă tem că nu e Rossovici… Rossovici nu mai vine… nici cancelarul nu mai vine… eşti terminat, Wolf…

— Cine eşti?

— Sunt fantoma rea din coşmarurile tale…

Bărbatul tuşi. Koller sesiză că puterile individului slăbeau. Iar numele meu e Moartea… Bărbatul tuşi din nou şi râse sacadat. Sunteţi terminaţi cu toţii…

Ţinea ceva în mână. În mână ţinea un obiect pe care încerca să-l ridice.

— Oricine ai fi, icni Koller, eşti singur… nu-mi poţi face nimic…

Adunându-şi toate puterile, Profesorul reuşi să se ridice în capul oaselor şi să se sprijine de copac. Îi era râu. Nu mai rezista mult. În spatele lui Koller, în lumina copacilor arzând, un alt om intră în raza vizuală. Ochii Profesorului erau aburiţi de transpiraţie, însă văzu că omul înainta repede, răscolind zăpada, ducând o puşcă de vânătoare cu el. Profesorul rosti o scurtă rugă. Pistolul-mitralieră din mâna lui era prea greu, nu-l putea îndrepta spre Koller.

— Johnnie… sunt aici, am nevoie de ajutor… John Cooper… Tu eşti, Johnnie? Fă-mi semn, omule…

Koller se răsuci, îl văzu pe Cooper venind, căzând în zăpadă, apoi luptându-se să se ridice în picioare. Oare observase cablul care atârna de ramura copacului?

Arma căzu din mâna Profesorului. În cădere, degetul lui strânse trăgaciul şi câteva gloanţe îşi luară zborul aiurea înspre copaci şi rămăşiţele elicopterului.

Koller îl împuşcă de două ori în piept cu

Luger-ul. Când se întoarse, ca să tragă asupra lui Cooper, primi în plin o încărcătură din puşca americanului, apoi o alta. Simţi că un picior îi dispare din articulaţie şi se trezi prăbuşit în zăpadă, având doar senzaţia unui frig insuportabil. Îşi dădu seama că era în stare de şoc şi că pierduse piciorul. Pistolul îi căzuse în zăpadă. Întinse mâna să-l caute, însă degetele nu-i mai ascultau comanda. Începea să-l doară acum. Închise ochii şi îi deschise când simţi vârful unui bocanc înfigându-i-se în coaste. Cooper stătea aplecat deasupra lui, cu arma în mână.

Koller zise:

— Numele lui e Moartea.

Îşi dădu seama că abia mai şoptea.

— Despre ce vorbeşti?

— Lucrul acela pe care îl ai în mână – numele lui e Moartea…

Cooper se aplecă peste celălalt bărbat, cel sprijinit de copac.

Respira cu mare dificultate şi îşi deschisese costumul de zbor în faţă. Avea barbă. Omul atinse braţul lui Cooper.

— Eşti John Cooper? Tuşi şi sângele îi umplu gura, exact ca în filme. Nu văd prea bine…

— Da, sunt John Cooper.

— Strânge, rosti omul, ridicându-şi palma şi trăgând de mânuşă. Dă-mi mâna… la dracu’, o să mor aici… dă mâna cu…

Cooper luă mâna omului. Abia dacă acesta

mai avea un pic de putere.

Cooper îşi apropie buzele de urechea muribundului.

— Fii convins că nu mai contează…

După ce lăsă, încet, trupul inert al omului să se sprijine de copac, Cooper se ridică în picioare şi îl privi pe Wolf Koller.

Acesta îi răspunse la privire.

— Sângerez de moarte, domnule Cooper. Siegfried va mai dormi o mie de ani. Zâmbi vag. Adoarme-mă, domnule Cooper.

— Cu plăcere, replică americanul.

Apropie ţeava carabinei la câţiva centimetri de faţa neamţului.

— Cu bine, rosti Koller.

John Cooper ezită o fracţiune de secundă, auzindu-l pe Olaf Peterson cum îi şopteşte ceva din trecut, apoi apăsă pe trăgaci.

Cooper îşi croi drum înapoi la vilă, amorţit de frig şi nedumerit. Cine era omul care îi murise în braţe? Trebuia să-l fi cunoscut de undeva?

Aşa stătuseră lucrurile şi pe vremuri în Germania. Indiferent cât încercai, nu ştiai niciodată ce mama dracului se petrece în realitate. Sperai doar să supravieţuieşti.

Văzu înainte luminile vilei, uşile cu canaturi de sticlă făcute fărâme… Cineva se mişca prin încăpere.

Cineva îl aştepta.

Traversă întinderea de nea. Se deplasa încet.

Ajunse sfârşit la holul mare şi intră prin gaura unde înainte fusese o uşă.

Lee era întinsă pe canapeaua pe care Cooper n-o distrusese în întregime. Învelită cu pături. Chipul îi era livid de frig. Cooper observă cum îi tresar pleoapele. Lee dormea. Trăia.

— Ei, Cooper, băiete.

Vocea aceea tărăgănată şi sardonică. Cooper se întoarse şi-l zări pe Clint Kilroy stând în umbră, la capătul imensului cămin.

— Ai avut o noapte grea?

Cooper îl privi şi îşi aminti ceva, o glumă învăţată cândva de la Cyril.

— Nu, mulţumesc, răspunse el. Una simplă.

Kilroy zâmbi şi ieşi la lumină.

— Ţi-am găsit sora acolo. Făcu semn în direcţia viscolului. Şedea ca o orfană a furtunii, s-ar putea spune. Se plimba ca un copil pierdut… Se uită la ea. Nu mai sunt ce-am fost, dar am luat-o în braţe şi să fiu al naibii dacă nu era uşoară ca o pană. Sau nu-mi pierdusem eu de tot puterile. Oricum, acum e bine.

Cooper îngenunche lângă ea şi se uită la chipul ei.

Lee se trezi când zăpada şi gheaţa de pe hainele lui începură să-i picure reci pe faţă. Zâmbi.

— Oh, John… Johnnie… ce-ai făcut? Eşti ud leoarcă şi… Domnul Kilroy spune că Erika s-a întors… e bine, o s-o văd în Berlin… John, ai venit

după mine… Totul s-a rezolvat, John? Acum e bine?

El se aplecă şi îi atinse buzele cu ale lui. Îi simţi zâmbetul pe gură.

— Niciodată n-a fost mai bine, Lee. Niciodată.

— Oh, Johnnie… să nu-mi mai dai drumul…

— Niciodată, Lee. O sărută pe păr. Niciodată. Ultimii membri ai familiei Cooper.

În definitiv, era singurul lucru care conta.